

Giới thiệu Yêu Cậu Học Sinh Cá Biệt

Tôi sẽ kể cho các bạn nghe câu chuyện tình đơn phương của một cô tiểu thư gia giáo với một cậu học sinh cá biệt.

"Nếu một cô gái xinh đẹp vẫn chưa có bạn trai, thì chắc chắn danh sách anh trai của cô ấy rất dài.". Bảo An trong truyện là một cô gái như thế. Cô bé từ chối hết tất cả những lời tỏ tình của đám công tử nhà giàu, tình nguyện yêu đơn phương cậu học sinh ngỗ ngược Hoài Phong.

Bảo An đã sử dụng chiêu thức "mưa dầm thấm lâu" trong chiến dịch cưa cẩm Hoài Phong. Ngày ngày, cô bé lẻo đẻo đi theo cậu, hi vọng Hoài Phong sẽ "thấm".

Truyện có cái kết HE đầy hứa hẹn, các bạn cùng theo dõi nhé.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cậu Học Sinh Cá Biệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Nó tên là Lương Bảo An. Cái tên này là do ông nội Lương Bảo Lâm của nó đặt.

“Bảo” trong từ bảo bối.

“An” trong từ bình an.

Ông nó bảo, tên nó có nghĩa là bảo bối đem bình an đến cho dòng họ Lương. Nghe có vẻ quan trọng quá chừng. Mà cũng đúng, ông bà nội nó có ba người con, bố Long ở giữa, trên còn một bác trai tên Quốc, dưới là chú Hưng. Bác Quốc lại có hai anh con trai là Duy và Minh, chú Hưng cũng có một quý tử là Kỳ. Thành ra cả nhà chỉ có mỗi nó là gái, “quý” cũng phải.

Ở bên nội đã là của quý, về bên ngoại nó còn là của “hiếm” nữa cơ. Ông bà ngoại chỉ có mỗi mẹ Thục. Mẹ Thục lại chỉ có mỗi cô con gái “thông minh, xinh đẹp, hiền dịu, nét na” là nó. Vì thế, nghiêm nhiên nó trở thành... cháu một và cũng nghiêm nhiên bao nhiêu quan tâm, yêu thương của cả nhà nó đều hưởng hết. Thế mới oách chứ ỉ!

Được cưng chiều như công chúa, lại thêm khoản gia đình hai bên nội ngoại đều khá giả, người ngoài ai ai cũng xuýt xoa khen số Bảo An sướng.

Bảo An nhà ta trước giờ đi đâu cũng có xe ôm riêng hộ tống. Đó là Bảo Kỳ. Em họ kiêm osin cao cấp mà đích thân ông nội “tuyển” cho cô cháu gái. Sau khi xem xét kỹ lưỡng từng ứng cử viên, ông đã rút ra kết luận:

- Ứng cử viên thứ nhất: Lương Bảo Duy. Duy lớn hơn Bảo An năm tuổi, cao to, trắng trẻo, không hôi, học lực tốt, hạnh kiểm tốt, yêu thương và chiều chuộng em gái, khả năng bảo vệ em gái ngoài xã hội tốt. Khỏi nói... Duy đã có người yêu, không thể lúc nào cũng đi theo “hầu hạ” Bảo An được. Đã vậy hấn còn là cháu đích tôn, chuyện yêu đương, rồi cưới xin, rồi sinh con nối dõi tông đường là hết sức quan trọng. Lỡ ra vì đi theo em gái mà không có thời gian bên bạn gái, rồi chia tay, rồi hấn ế, rồi... Không được, không được, tuyệt đối không được. Loại!

- Ứng cử viên thứ hai: Lương Bảo Minh - em trai Bảo Duy. Tên này mắc cái bệnh lành quá hóa ngo. Ông nội đã từng chứng kiến cảnh Bảo An hùng dũng như ông lúc trẻ, quát nạt mấy thằng trong xóm để bảo vệ ông anh họ hơn mình ba tuổi. Chẹp chẹp. Loại!

- Ứng cử viên thứ ba: Lương Bảo Kỳ. Tên này bằng tuổi Bảo An lại học cùng lớp nên rất tiện đưa đón. An với Kỳ tính tình cũng rất hợp nhau, đôi lúc có cãi vã nhưng Bảo Kỳ thân là con trai nên luôn nhường nhịn cô chị họ. Bảo Kỳ thì học lực không dốt, hạnh kiểm không tốt, có mồm nhưng không biết dùng, chỉ biết dùng nắm đấm để giải quyết vấn đề. Nhưng không sao, thế càng tốt, có nó đi cùng, ra ngoài không ai dám bắt nạt cháu gái của ông. Duyệt!

Vậy là Bảo Kỳ chính thức trở thành xe ôm cho cô chị họ. Kỳ làm xe ôm riêng cho An đến năm lớp mười thì thôi việc. Lý do là vì lúc này Bảo An muốn mua xe đạp điện để tự đi học. Cả nhà nghe xong, trừ ông ngoại ra, thì ai cũng phản đối với lý do đi lại ngoài đường nguy hiểm. Xin xỏ mãi không được, Bảo An đang chuẩn bị tuyệt vọng thì ông ngoại đứng lên mở hầu bao, mua xe cho nó. Khỏi phải nói, nó sung sướng muốn chết!

Nhưng vấn đề là Bảo An đã quen ngồi sau yên xe của “xe ôm” rồi nên không biết đi xe. Mấy ngày đầu tiên đi học, nó hết hôn gốc cây lại sang ôm yếm anh cột điện. Đắm vào bà bán vé số trên vỉa hè rồi còn tông thẳng vào ông tổ trường tổ dân phố. Ông ý tức lắm, tìm đến tận nhà phản ánh. Bảo An bị thu xe. Nó không phục, quyết tâm lấy lại chìa khóa xe. Nó năn nỉ ỉ ôi đến gãy cả lưỡi cũng không được, dùng lý lẽ nói rằng nó đã lớn rồi, phải có chút tự lập để thuyết phục cũng không ăn thua. Đấu tranh qua đấu tranh lại, cuối cùng Bảo An phải viết bản cam kết để được lấy lại chìa khóa xe. Lần này nó đi xe có tiến bộ hơn, nhưng mà phải là người có tinh thần thép mới dám ngồi sau xe nó lái. Và Lê Băng là một trong số đó.

Hôm nay, Bảo An và Lê Băng hẹn nhau đi mua son sau giờ học. Tan học, nó phi xe đến trường Lê Băng ngay. Hai trường cách nhau hơi xa, đường buổi trưa lại đông và đầy khói bụi, đã vậy đến nơi thì nhận được tin nhắn của Lê Băng nói nó đứng đợi vì đang phải họp cán bộ lớp, Bảo An không thể không bực mình! Hết đứng lên lại ngồi xuống, Bảo An ở trong quán đối diện công trường Trung học Phổ thông Bình Minh uống hết ba cốc trà sữa, ăn hết năm

xiên thịt vẫn không thấy Lê Băng ra. Thật là tức muốn chết! Bảo An là chúa lè mề nhưng bản thân lại ghét phải chờ đợi. Bình thường Bảo An chỉ có thể kiên nhẫn chờ người khác tối đa là mười phút, vậy mà hôm nay, ngồi tới ba mươi phút rồi mà nó vẫn kiên quyết đợi, có linh cảm như nếu về sẽ để lỡ một thứ gì đó rất quan trọng. Sáng nay, Trúc Linh thầy bói - cô bạn thân của nó đã “phán” hôm nay là ngày nó sẽ gặp được người làm cho cái trái tim sang chảnh của nó lần đầu biết rung động. Không lẽ, lại là thế thật. Nhưng mà đây là lần thứ n Trúc Linh phán thế rồi, mấy lần trước toàn phán một đằng kết quả một nẻo không à. Mà thôi kệ, bây giờ Bảo An còn phải chuẩn bị bài diễn thuyết để tí nữa chửi Lê Băng đây.

Ba mươi hai phút mười lăm giây. Đúng ba mươi hai phút mười lăm giây sau thì Nguyễn Lê Băng - lớp trưởng quái đản của cái lớp học quái gở - hót hả chạy ra. Vừa thấy Lê Băng, nàng ta đã xô ra cả một tràng những âm ục:

“Đồ con ốc sên, nhà mày sản xuất cao su à? Giữa trưa nắng mà mày bắt bạn mày đứng hứng bụi đời mày thế này à? Bụng thì đói, cổ thì khát, mắt thì hoa hết cả rồi đây này? Đồ độc ác, vô lương tâm, vì chức quyền mà bỏ bạn.”

“Được rồi, được rồi. Là lỗi của em, chị Bảo An bớt giận, tức giận là mau già, tí nữa mưa son đánh lên không xinh đâu. Chút nữa em sẽ đãi chị ăn mì lạnh Hàn Quốc cho hạ hỏa được chưa?” Lê Băng cười hòa. Gớm, nhìn cái đồng la liệt trên bàn là cô thừa biết Bảo An cũng đã no say lắm rồi. Nhưng thôi, dù sao cũng sinh trước nó hẳn một tuần nên cô nhường.

“Tao thèm cái bát mì của mày chắc? Nhưng nể tình bạn bè mười mấy năm trời nên tao mới nhận mà cho qua đây, biết chưa?” Bảo An vênh mặt hồng hách.

“Biết rồi, biết rồi. Đi luôn thôi.”

Đang chuẩn bị nhấn ga phóng xe đi thì...

“Lê Băng, Nguyễn Lê Băng. Mày đứng lại đây cho tao.”

Có tiếng một tên con trai hét to. Cái gì nữa vậy? Đã muộn rồi lại còn... Kệ! Bảo An không thể nhẫn nại ở đây thêm một giây nào cả! Nhưng xem ra không đứng lại không được rồi. Vì Lê Băng đã nhanh chân nhảy xuống xe, rút chìa khóa xe ra, rồi đồng dục nói:

“Đội lớp trưởng gương mẫu này một chút nữa nha.”

Bực mình! Thật là bực mình chết mất! Đã ra muộn thì chớ, giờ nó lại còn định vì trai mà kệ bụng của bạn sao? Đang định quay lại chửi rửa con bạn thêm một trận nữa thì Bảo An cứng họng vì... lời phán của Trúc Linh đã ứng nghiệm.

“Lê Băng, trả lại tiền nộp phạt cho tao đi.”

“Không được. Có gan phạm lỗi thì phải có tiền nộp phạt chứ. Tiền đã cho vào quỹ làm sao mà trả lại được.”

“Chỉ lần này thôi. Mày biết là dạo này tao đang nghèo mà.”

“Không là không.”

...

Đoàng!

Sét đánh ngang tai.

Đứng trước mặt Bảo An bây giờ là một tên con trai mặc áo đồng phục Trung học Phổ thông Bình Minh. Cậu ta không phải là đẹp trai như những nam chính trong tiểu thuyết sến sảm khiến ai nhìn thấy cũng phải mê mẩn, nhưng lại có cái gì đó rất thu hút ánh nhìn của tiểu thư Lương Bảo An. Xem nào. Cậu ta khá cao, nhìn không trắng trẻo như những công tử mà Bảo An quen, làn da hơi ngăm đen nổi bật trong chiếc áo đồng phục trắng. Đôi lông mày khá rậm và đôi mắt dài, sâu hút hồn. Cậu ta sở hữu chiếc mũi khá cao và đôi môi kiều kỳ. Híc híc, đã vậy cậu ta còn không thèm cài mấy cái cúc áo phía trên, thật là... làm cho Bảo An cứ chăm chú nhìn mãi không thôi. Bao nhiêu tức giận dành cho Lê Băng có lẽ đã biến mất hết rồi, nàng ta cũng chẳng quan tâm xem hai cái người kia đang nói gì. Cứ vô duyên nhìn chăm chăm vào cái cậu con trai kia thôi. Cho tới khi...

“Không trả thì thôi. Tao chả cần.”

“Nếu ai cũng như ông thì loạn à?”

“Loạn cái mông. Đúng là, tên làm sao người chiêm bao làm vậy.”

“Này... ông... ông.” Lê Băng âm ục, miệng há ra rồi mà lời không thể thốt ra.

Xin xò Lê Băng không được, cậu ta quay sang giận cá chém thớt, “nhỏ nhẹ” nói với Bảo An rằng:

“Còn cái con này nữa. Nhìn cái gì mà nhìn? Con gái con kìa. Vô duyên.”

“...”

Nói đoạn cậu ta bỏ đi luôn. Để lại đằng sau lưng một Lê Băng đang khổ sở vì cậu bạn khó trị của lớp và một Bảo An vẫn còn đang thơ thẩn, ngơ ngẩn. Sợ Bảo An đã giận, nay còn giận thêm, Lê Băng vội nói luôn:

“Nó là học sinh cá biệt ở lớp tao đấy. Theo như quy định của lớp tao thì học sinh vi phạm lỗi ngoài bị xử lý theo quy định chung của trường, sẽ phải nộp phạt thêm vào quỹ lớp, tiền ý để đến cuối năm liên hoan. Tuần này riêng mình nó đã nộp đến hơn một trăm nghìn rồi. Mà thôi, kệ nó đi. Mình đi luôn ha, muộn rồi.”

“Nó tên là gì?” Đáp lại Lê Băng, là một câu hỏi có một sự không liên quan nhẹ từ phía Bảo An.

“Lê Hoài Phong. Mày hỏi làm gì?”

Lê Hoài Phong. Cái tên nghe cũng hay đấy chứ. Một ý nghĩ xoẹt qua đầu Bảo An, mắt nó sáng lên, búng tay cái tách rồi nói với con bạn rằng:

“Băng này, hôm nay mày muốn ăn gì cứ nói, tao mời. Đổi lại... mày cho tao số và Facebook của bạn ý đi.”

“Hơ...hơ?”

Không phải chứ? Bạn tôi - tiểu thư gia giáo Lương Bảo An lại thích cái tên bắt trị kia ư? Lại còn gọi “bạn ý” nữa chứ, thật là chưa ăn mà mắc đi cầu quá nha. Lê Băng há hốc mồm kinh ngạc, không nói nên lời.

Một giây.

Hai giây.

Ba giây.

“Được không?” Đợi mãi không thấy Băng trả lời, nó mất kiên nhẫn quát.

“Ồ...ừ...được...”

“Có thể chứ. Đi thôi.” Bảo An cười khoái chí.

Sau mười lăm năm sang chảnh, từ chối vài lời tỏ tình của vài công tử, cuối cùng hôm nay Bảo An đã trúng tiếng sét ái tình. Trúc Linh hôm nay lần đầu tiên “phấn” đúng sau bao nhiêu năm hành nghề.

Linh ơi Linh, mày chính là thần Cupid của tao đấy, he he. À, không phải. Hôm nay gặp được Hoài Phong là vì Lê Băng nhờ đến trường đón nó. Lê Băng nhờ đến trường đón nó là vì mình có xe. Mình có xe, công lớn là nhờ ông ngoại. Vậy ông ngoại mới chính là thần tình yêu của cháu. He he.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cậu Học Sinh Cá Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Cậu họ Lê, tên là Hoài Phong.

Đó là một cái tên đẹp. Nó nói rằng chủ nhân của nó là một con người có nhiều hoài bão và ước mơ, một con người mạnh mẽ, kiên cường trải qua nhiều phong ba, gian khổ.

Hoài bão thì cậu chưa có, nhưng phong ba thì cậu có đầy một rổ.

Cậu là kết quả của một cuộc hôn nhân không tình yêu. Mẹ cậu là trẻ mồ côi, được một bà lão phúc hậu, tên Tám, sống một mình ở gần nhà cậu nhận về làm giúp việc. Hồi trẻ, mẹ cậu là một thiếu nữ duyên dáng, xinh đẹp lại hiền lành, nết na, nhiều chàng trai đem lòng yêu cái nhan sắc ấy. Nhưng vì bà là trẻ mồ côi, không môn đăng hộ đối, nên không ai ngỏ lời muốn cưới làm vợ. Lúc bấy giờ, bố cậu là con trai cả của nhà, ngoại hình bánh bao, tuần tú, có ăn có học đăng hoàng, lại thêm tính trăng hoa, khéo ăn nói nên mấy cô gái trong xóm lúc ấy, cô nào cũng mê như điên đảo! Mẹ cậu cũng vậy!

Mẹ cậu mười chín tuổi.

Bố cậu hai mươi ba.

Một buổi tối nọ, bố cậu sang nhà bà Tám mượn đồ. Ngày hôm ấy, bà Tám bận việc phải đến nhà người bà con ở xa, lúc bố cậu đến chỉ có mình mẹ cậu ở nhà. Trai xinh, gái đẹp, đêm tối lại chỉ có hai người ở nhà, nên không may xảy ra câu chuyện “ăn cơm trước kẻng”. Bố cậu lúc đó chỉ là nhất thời nông nổi, nên khi nghe mẹ cậu nói có thai thì nhất quyết chối bỏ. Mẹ cậu đau khổ và lo sợ trăm bề. Ở cái thời ấy, con gái không chồng mà có con thì bị mọi người khinh thường vô cùng. Rồi họ sẽ đuổi mẹ cậu đi nơi khác, thân cô thế cô, lại đang mang bầu, làm sao mà sống?!

Bà nội cậu biết chuyện thì dùng dùng tức giận, nhưng một mực muốn tổ chức đám cưới. Mẹ cậu vui mừng khôn xiết, nguyện cả đời tận tâm chăm sóc, hầu hạ bà. Lúc trước bà thương mẹ cậu lắm, nhưng từ khi biết chuyện, dù đồng ý nhận làm dâu con, bà lại tỏ vẻ ghét mẹ cậu ra mặt. Mẹ cậu không vì vậy mà oán trách bà, ngược lại còn cảm thấy mang ơn bà. Bố cậu lấy mẹ cậu, cũng là do bà cậu bắt ép. Cuộc hôn nhân từ bấy tới nay không hề có tình yêu, họa chăng chỉ là tình yêu đơn phương từ phía mẹ cậu.

Có lẽ vì vậy, mà Hoài Phong dù là cháu đích tôn nhưng lại luôn phải chịu sự phân biệt đối xử từ phía bà nội và sự hờ hững từ phía người bố. Bà cậu luôn khó chịu, khắt khe, thậm chí là cay nghiệt với cậu. Không phải là tính bà thế, bà vẫn luôn cười trừ miễn với hai đứa cháu ngoại của bà và thậm chí là với Hoài An – đứa em gái ruột của cậu, chỉ là vì bà ghét cậu, nên nụ cười ấy mãi mãi cậu không có được.

Từ nhỏ, Hoài Phong đã phải ra ngoài chợ bán hàng cùng mẹ, về nhà phụ mẹ com com nước nước. Ngày bé cậu là một đứa trẻ ngoan, luôn làm đủ mọi việc để được bà yêu quý như hai đứa em họ, nhưng mọi nỗ lực của cậu đều thất bại. Bà luôn thế. Luôn nhìn cậu bằng ánh mắt hờ hững mỗi khi cậu cố gắng làm vừa lòng bà, luôn dùng những lời nặng nề để mắng cậu mỗi khi cậu làm sai điều gì đó. Dần dần, Hoài Phong nản. Cậu thôi không cố gắng nữa, cậu chán phải làm một đứa trẻ ngoan. Hoài Phong bắt đầu bỏ bê việc học, cãi lại lời bà, đần đúm với lũ học sinh hư. Độ hư của cậu tỷ lệ thuận với thời gian và sự căm ghét từ phía người bà. Bây giờ cậu đã là thủ lĩnh trong cuốn sổ đen của nhà trường. Là “khách quen” nộp phạt cho mấy đứa cán bộ lớp. Hôm nay cũng thế, cậu đã phải rút ra tờ tiền tiêu vặt cuối cùng mẹ đưa rồi. Hết tiền cũng được, tháng này không chơi bởi cũng được, nhưng Hoài An vừa đoạt giải nhất trong một cuộc thi hát, cậu muốn mua quà cho nó. Cả sáng nay năn nỉ con lớp trưởng không được, lại còn bị một đứa con gái giương cái mặt ngó nghê ra mà nhìn, thật không gì bức mình hơn. Cậu ghét những đứa có gương mặt ngây thơ, trong suy nghĩ của cậu, tất cả những đứa đó chỉ cố tỏ vẻ giả nai mà thôi.

Buổi tối.

Bây giờ.

Mở Facebook, Hoài Phong nhận được lời mời kết bạn từ một người có nick “An An”. Hoài Phong có trí nhớ tốt, cộng thêm việc sáng nay bị gây án trọng mạnh bởi độ vô duyên của chủ nhân Facebook này nên cậu vẫn nhớ ra nó là ai.

Cùng lúc ấy, tại một căn phòng rộng rộng trong một ngôi nhà to to, Bảo An đang sung sướng khi nhận được thông báo Hoài Phong đã chấp nhận yêu cầu kết bạn của mình. Đang cười toe toét, nó bỗng xụ mặt xuống.

“Đồng ý thì sao chứ? Bây giờ biết nhắn gì cho bạn ý đây?”

Chà nhờ lại nhắn là:

“Hi! Tớ là Lương Bảo An, bạn của Lê Băng. Trưa nay tớ gặp cậu ở cổng trường ý. Nhớ không? Cậu cho tớ làm quen được không?”

Không được! Tuyệt đối không được! Sao toàn câu hỏi “Yes/No” thế này? Nhớ cậu trả lời là không thì sao?

Hay là:

“Tớ là Lương Bảo An, học sinh lớp Mười Anh trường Trung học Phổ thông Khắc Ân. Số chứng minh thư của tớ là... Sở thích của tớ là... Sở ghét là... Sở trường là... Sở đoản là... Rất vui được làm quen với cậu.”

Ho! Nhắn gì mà cứ như là đơn xin việc vậy trời. Không có lấy một câu hỏi nào. Nhờ cậu đọc rồi không trả lời lại thì sao?

Thật là khó nghĩ quá mà! Thôi thì “có thực mới vực được đạo”. Nó quyết định ra An An Cake ăn bánh thay cho bữa tối rồi đợi mẹ về luôn.

An An Cake lúc đầu là cửa hàng bánh nhỏ do bố Bảo An mở ra để chuẩn bị cho sự chào đời của tiểu công chúa. Bố Bảo An lúc trước là cổ vấn kinh doanh cho một công ty lớn, nên chỉ sau hai năm khai trương, cửa hàng phát lên nhanh chóng. Hôm đấy trời mưa tầm tã, cũng là ngày sinh nhật Bảo An tròn hai tuổi, bố nó sau chuyến công tác dài thì vội vã lái xe về tặng quà sinh nhật cho cô con gái nhỏ. Nào ngờ tai nạn ập xuống, một cây cổ thụ bên đường bất ngờ đổ trúng chiếc ô tô của bố nó. Khi mọi người đưa được thi thể bố nó ra, họ thấy bên cạnh ông là con gấu bông to, màu trắng, mặc chiếc váy tím có thêu hai chữ An An. Sau cái chết của người chồng, bà Thực suy sụp hoàn toàn, có lần tìm đến cái chết để đi theo chồng. Nhưng khi nghe tiếng khóc của con gái bé bỏng, bà như vực tỉnh. Bà quyết định sống và yêu con thay cả phần của chồng. Bà Thực vốn là giảng viên kinh tế của một trường đại học có tiếng, nên bà đã làm tiếp công việc quản lý và phát triển cửa hàng thay chồng rất tốt. Bây giờ, An An Cake đã trở thành một thương hiệu bánh uy tín, có chi nhánh ở nhiều nơi trên đất nước. Sự phát triển của cửa hàng tỷ lệ thuận với sự bận rộn của người mẹ tảo tần. Bảo An cũng vì thế mà ít có thời gian bên mẹ.

Chín giờ ba mươi phút tối.

Cửa hàng đóng cửa, mẹ lái xe đưa nó về nhà. Trên xe, mẹ tranh thủ hỏi han chuyện một ngày của cô con gái. Hai mẹ con dù ít có thời gian cho nhau, nhưng tình cảm và độ hiểu nhau thì không phải cặp mẹ con gái nào cũng có.

Bảo An leo lên giường, mở máy tính, thấy có tin nhắn của Hoài Phong thì ngạc nhiên và vui mừng lắm.

“Bạn của Băng à?”

Hoài Phong vẫn nhớ nó. Điều này làm cho Bảo An vô thức mỉm cười híp cả mắt. Định nhắn lại gì đó thật dài, nhưng cuối cùng không biết nói gì, nó đành trả lời mỗi một chữ “ừ.”.

“Sao biết nick t?”

“Ờ” là “tờ”, là “tớ” hay là... “tao”?

Mà sao cậu hỏi câu khó thế, nó biết trả lời như thế nào đây? Khai thật là vì nó trúng tình yêu sét đánh với cậu nên phải mời Lê Băng bữa trưa nay để lấy địa chỉ nhà, số điện thoại và Facebook của cậu à? Thực ra thì nó còn định hỏi nhiều nữa cơ, nhưng Lê Băng nói:

“Có mỗi bát mì lạnh với cốc Coca mà hỏi làm thế?”

Bảo An mở ví ra, nhưng hết tiền đành tự an ủi:

“Thôi chả cần. Tao tự tìm hiểu mới thú vị chứ.”

Nhưng khai thật ra như vậy thì thật là mất mặt quá. Nó đành suy nghĩ để bịa ra một câu trả lời khác. Suy nghĩ, suy nghĩ mãi, cuối cùng nó lăn ra ngủ lúc nào không hay. Để lại Hoài Phong ngồi nhìn màn hình điện thoại với dòng chữ “Đã xem” thì có chút khó chịu, nghĩ Bảo An chảnh cún. Từ trước tới giờ cậu ghét những ai bơ câu hỏi của cậu. Khổ thân Bảo An, có chảnh chọe gì đâu, chỉ tại nghĩ nhiều quá chưa kịp trả lời thôi mà.

Sáng hôm sau, Bảo An kể toàn bộ câu chuyện hay ho này cho Trúc Linh. – thầy bói nghiệp dư kiêm cố vấn tình yêu kiêm bạn thân và trong tương lai có thể trở thành vợ của Bảo Kỳ tức em dâu của nó. Nghe xong cô vỗ đùi Bảo An cái đét, rồi kêu lên:

“Thấy chưa? Tao đã bảo mà, cứ ché ‘thầy’ cơ.”

“Giờ tin rồi nè. Mày giúp tao chứ?” Bảo An mắt chớp chớp, giọng ngọt hơn mía.

“Thấy gớm quá! Mày cứ làm theo cách tao làm với thằng em họ của mày là được.”

Cái cách mà Trúc Linh nói chính xác là cách “mưa dầm thấm lâu”. An và Kỳ luôn học chung lớp với nhau từ năm lớp một cho tới tận bây giờ. Đến năm lớp tám, lớp hai chị em học có hai cô bạn mới chuyển vào. Một là Nguyễn Lê Băng, một là Đào Trúc Linh. Hai chị em họ Lương tốt bụng, thấy bạn mới thì giúp đỡ nhiệt tình. Dần dần, bốn đứa chơi thân với nhau tới độ không tách ra được. Từ ngày đầu tiên vào lớp, Trúc Linh đã thích Bảo Kỳ rồi, ngày nào cũng lေဝေ đi theo, hỏi thăm quan tâm đủ kiểu. Được ba tháng thì Bảo Kỳ “thấm”. Rồi hai anh chị yêu nhau, tình cảm của bốn đứa càng thêm khăng khít. Đúng là trong cái vui cũng có cái buồn. Hai anh chị yêu nhau, ngày nào cũng tấu tít với nhau, cười cười nói nói, vui vui vẻ vẻ, chỉ khổ cho hai con người độc thân nhưng không vui vẻ ở phía sau, ngày nào cũng bị tra tấn cả tai lẫn mắt. Bốn người học chung đến năm lớp mười thì Lê Băng không đủ điều kiện để vào Trung học Phổ thông Khắc An. Lê Băng đi rồi, còn lại Bảo An ngày ngày phải xem phim sến sẩm đến ngán ngẩm. Quay trở lại câu chuyện chính của đôi bạn trẻ, Bảo An suy nghĩ một hồi, thì liếc mắt sang hỏi Trúc Linh:

“Mày có chắc là thành công không đó?”

“Chắc.” Trúc Linh gật đầu cái rụp.

“Được.”

Nói đoạn, hai đứa rủ nhau xuống căn-tin. Bảo An nói muốn trả công cho Trúc Linh. Chẹp, chẹp! Xem ra chiến dịch của cậu vẫn còn chưa bắt đầu mà Bảo An đã tốn kém khoản tiền phí quá rồi!

Lê Hoài Phong. Cậu đợi đấy. Bảo An đến đây!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cậu Học Sinh Cá Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

“Cố lên! Chúc ngày đầu ra trận thành công rực rỡ!” Trúc Linh đặt hai tay lên vai Bảo An cổ vũ.

“Thua trận cũng đừng có khóc. Về nhà, em giới thiệu cho mấy thằng học sinh hư khác, tha hồ tán, ha ha...” Bảo Kỳ đứng bên cạnh nói bồi thêm, đoạn ngửa mặt lên trời cười ha ha.

“Ngậm mồm vào, cúi đầu xuống, cẩn thận chim nó ị cho phát vào mồm bây giờ. Đồ Kỳ mồm thối!” Bảo An đầu bốc khói, nói đều cậu em họ.

Trúc Linh cũng không quên véo một phát vào eo cậu người yêu vô duyên. Bảo Kỳ kêu “áu” lên một tiếng, tay xoa xoa eo, liếc xéo cô người yêu và bà chị họ.

“Tôi nhất định sẽ thắng trận trở về. Hai người ở nhà đợi tin vui của tôi nha. À, chuẩn bị bụng ăn mừng nữa nha, ha ha. Đi đây, tạm biệt.” Nói đoạn Bảo

An phóng xe đi mất.

Hôm nay con sâu ngủ Lương Bảo An dậy từ năm rưỡi sáng để chuẩn bị cho ngày đầu thực hiện chiến dịch cưa cắm cậu học sinh hư Hoài Phong. Nói chuẩn bị thì có vẻ to tát, chứ thực chất là do nó hồi hộp quá, tự dưng tỉnh dậy thôi. Hôm nay Bảo An vẫn như mọi ngày bình thường khác. Vẫn bộ đồng phục ấy. Vẫn mái tóc đen tuyền, mềm mại, xõa ngang vai ấy. Vẫn gương mặt mộc ấy. Bảo An không trang điểm, một phần là vì nhà trường không cho phép điều này, một phần là vì nó luôn tự tin vào gương mặt phính phính mang nét đẹp trẻ thơ của mình, và quan trọng nhất là vì nó... không biết trang điểm. Có điều, hôm nay, Bảo An chọn son tí nỉ và lâu hơn mọi ngày một chút. Nó mang cả đồng son đến lớp nhờ Trúc Linh tư vấn. Cuối cùng, hai đứa quyết định chọn son màu cam mọng nước ngọt ngào, kết hợp với làn da trắng hồng vốn có, càng tăng thêm vẻ đẹp thuần khiết của Bảo An.

Trường Bảo An tan học sớm hơn trường Hoài Phong ba mươi phút, nên khi Bảo An đến thì học sinh trong trường mới bắt đầu kết thúc buổi học.

Hoài Phong cả ngày hôm nay ngồi trong lớp khổ sở vì cái bụng đau. Số là sáng nay, Hoài Phong trót dại, ăn ủng hộ mấy đĩa bún đậu mắm tôm cho một quán mới mở của gia đình thằng bạn. Lúc mới bước vào, thấy cái quán có vẻ không được sạch sẽ cho lắm, cậu cũng hơi rùng mình. Nhưng lại nể thằng bạn. Hoài Phong tặc lưỡi một cái rồi cũng chọn cho mình một bàn. Mà ăn cũng ngon, thành ra cậu ăn một lúc tới ba đĩa liền, chả quan tâm có sạch sẽ, vệ sinh không nữa. Hậu quả là suốt buổi học, cậu phải đóng đơ ở nhà vệ sinh, kết hôn với “cô nàng” bồn cầu da trắng. Cuối buổi học, bụng cậu vẫn đau không thôi. Đến khi học sinh trong trường về gần hết, cậu mới li dị được với “cô vợ” của mình.

Vừa ôm cái bụng đau ra đến cổng trường, Hoài Phong đã thấy ở bên đường đối diện cổng trường, Bảo An đang ngồi vắt vẻo trên cái xe, tay cầm cốc trà sữa, miệng hút chùn chụt.

“Con gái kiêu gì vậy?” Hoài Phong lắc đầu ngao ngán, thâm nghĩ.

Bảo An nhìn thấy người trong mộng thì mắt sáng lên, vút bay cốc trà sữa xuống đường, phóng xe ra chỗ Hoài Phong. Cậu vẫn đi, và nó vẫn lái xe chậm chậm đi theo sau cậu.

“Chào cậu. Tớ tên là Lương Bảo An, học sinh lớp Mười Anh trường Trung học Phổ thông Khắc Ân. Hôm nay tớ đến đây để...” Bảo An nở nụ cười tươi nhất có thể bắt chuyện với Hoài Phong, nào ngờ chưa nói xong câu thì bị cậu ta ngắt lời bằng một câu hỏi không liên quan.

“Trung học Phổ thông Khắc Ân không dạy mày phải vứt rác đúng nơi quy định à?”

“Hả?” Bảo An há hốc mồm ngơ ngác, “học sinh cá biệt cũng văn hóa quá ha.” Nó lẩm bầm.

“Nói cái gì đấy?” Hoài Phong liếc mắt nhìn nó.

“Đâu có đâu. Cậu giữ hộ tớ cái xe, tớ chạy ra nhặt cái cốc ha.”

Hoài Phong bất đắc dĩ trở thành bảo vệ tạm thời cho nó. Khổ, bụng đau, chỉ muốn đi nhanh về nhà, thế nào mà ra đến cổng trường lại gặp cái của nợ này.

Từ phía đằng kia, Bảo An mặt mày hớn hờ chạy lại.

“Tớ tìm mãi chả thấy cái thùng rác nào cả, thôi chút nữa về nhà rồi vứt sau vậy.”

“...”

“Cậu đang về nhà à?”

Hoài Phong vẫn bước về phía trước với gương mặt không cảm xúc.

“Cậu có muốn quá giang không?”

“...”

“Cậu đau bụng hả? Sao cứ ôm bụng mãi vậy?”

“...”

“Này, sao cậu không nói gì thế?”

Hoài Phong tay ôm bụng, mặt nhăn nhó, lững thững đi về phía trước.

Bảo An lái xe chậm chậm, đi bên cạnh, liên tục hỏi.

Chợt!

Hoài Phong đứng khựng lại. Cậu nhăn mặt tỏ vẻ đau đớn tột cùng. Tay siết chặt bụng. Đùa! Đang đi giữa đường mà bị ông Tào Tháo ghé thăm thật không gì khổ bằng.

“Cậu làm sao đấy?” Bảo An vẫn léo nhéo bên cạnh.

Sắp không chịu nổi nữa rồi. Về thẳng nhà hay quay lại trường giải quyết đây? Khổ nỗi cậu đang ở giữa đoạn đường từ nhà tới trường, thời thì về thẳng nhà luôn.

“Ê... ề.” Bảo An hươ hươ tay trước mặt cậu.

Giờ có vắt chân lên cổ chạy cũng không kịp. Mà cậu làm gì còn đủ sức mà chạy. Thôi thì đi nhờ xe nó cũng có sao đâu, nó tự nguyện mà. Cái tay đang hươ hươ của Bảo An bị Hoài Phong tóm lấy.

“Cho đi nhờ xe về nhà đi.”

Hành động va chạm ấy khiến Bảo An bắt ngờ đỏ mặt, không nghĩ được gì, chỉ biết “hờ” một tiếng.

“Sao? Có cho đi nhờ không? Lúc này mày mời mà.”

“À... ừ. Cậu lên đi.”

Quả thật “bố đánh không đau bằng ngồi sau con gái”. Người ngồi sau thì cứ cúi gằm mặt xuống vì xấu hổ, một tay ôm bụng, tay còn lại đưa lên che mặt. Đùa chứ, nếu có ai quen biết nhìn thấy thì thanh danh của cậu coi như đi tong.

Người ngồi sau thì thế. Người ngồi trước thì hớn hớn, hờ hờ, đi nhanh nhất có thể để giúp mỹ nam vượt qua cơn nguy kịch.

Hoài Phong bụng đau, thực sự chỉ muốn chui luôn vào nhà vệ sinh. Thế mà tay lái lùa Bảo An thình thoảng lại phanh gấp một cái, chút chút lại đi trúng cái ổ gà, làm cho Hoài Phong ngồi sau giật mình thon thót, mồ hôi đầm đìa, suýt chút nữa thì không kìm chế nổi.

“Này, mày có biết đi xe không đấy? Xuống đi, tao đèo cho nhanh.”

“Tớ có kinh nghiệm đi xe hơn một học kỳ rồi đấy. Cậu cứ yên tâm. Với lại cậu đang đau bụng, cứ ngồi sau mà nghỉ ngơi.”

“Yên tâm thế quái nào được? Đi thêm một đoạn nữa, chắc mày cho tao yên nghỉ luôn chứ nghỉ ngơi cái nông nổi gì.”

“Xì!”

Bảo An không thêm đôi co nữa, tiếp tục sứ mệnh giúp người cao cả của mình.

Chợt!

Hoài Phong hơi ngẩng đầu lên. Hình như cậu chưa nói cho nó biết địa chỉ nhà mà. Nó đang đưa cậu đi đâu đây? Đang định nói địa chỉ cho Bảo An, cậu bỗng nhận ra con đường này hình như quen quen. Đúng là cái quán com “Toàn Bụi” của chồng Toàn, vợ Bụi bên đường đây mà. Đi thêm một đoạn nữa, cậu nhận ra cái con chó con ngày nào cũng bị chủ xích ở gốc cây sưa ỉn oi lên đây này. Thêm một đoạn nữa, Hoài Phong nhận ra cái thằng bé đang còi truồng đứng trước cửa một nhà nào đó, khóc toáng lên. Thằng bé ấy học lớp bốn, ngày đầu tiên là học sinh cấp III, buổi trưa, đi học về trên con đường này, cậu thấy thằng bé ấy. Hỏi ra thì mới biết nó bị mẹ phạt vì trốn học đi chơi điện tử. Một tuần ít nhất một lần cậu nhìn thấy cảnh này. Hoài Phong cũng hay bùng học đi chơi lắm, nếu bị bà nội áp dụng hình thức phạt này thì chắc... Nghĩ thôi đã thấy rùng mình rồi.

Bảo An rẽ vào một con ngõ, trên bờ tường hai bên vẽ đầy những hình vẽ loằng ngoằng và mấy dòng chữ nguệch ngoạc: “Anh Phong đẹp trai”, “Em rất thích anh Phong”,... Đây là tác phẩm của mấy đứa trẻ con trong xóm mà. Đến lúc chiếc xe đỗ trước một cái cổng nhỏ bằng gỗ, có giàn hoa giấy bao phủ lên, thì Hoài Phong không còn nghi ngờ gì nữa. Đoạn đường lúc này là đường về nhà cậu. Và ngôi nhà này chính là nhà cậu.

“Đến nơi an toàn rồi nhé.” Bảo An vênh mặt hãnh diện.

Hoài Phong nhìn nó bằng ánh mắt dò xét.

“Sao mày biết nhà tao?”

Hơ! Thì nó phải đoán cả một bữa trưa thịnh soạn cho Lê Băng để lấy thông tin quý báu này mà. Bảo An mặt nghệt ra, ấp úng trả lời.

“À thì... tớ... tớ đoán ý mà.”

Xong! Câu trả lời ngu nhất năm. Nói xong mặt Bảo An đỏ bừng lên vì xấu hổ, chỉ muốn biến thành chuột chũi rồi đào cái hố để chui xuống, ở luôn trong đó, không bao giờ lên nữa.

“Đoán?” Hoài Phong nhìn nó với ánh mắt kì dị.

“...”

“Mày là thánh à? Ha ha...”

Hoài Phong càng ngửa cổ lên mà cười, Bảo An càng cúi gằm mặt xuống mà ngại. Chợt nhớ ra nhiệm vụ quan trọng lúc này, Hoài Phong ôm bụng chạy thẳng vào nhà, vừa chạy vừa hét to.

“Cám ơn. Tao sẽ báo đáp mày sau.”

Bảo An đứng một mình trước cảnh cổng đẹp xinh tựa như trong cổ tích, không ngừng đưa tay giựt giựt tóc, nhảy tung tung lên vì xấu hổ!

Chiều tối.

Bảo An chán nản ngồi trong phòng khách nhà ông bà nội, chân gác lên bàn, một tay bung tó Bibimbap mẹ Bảo Kỳ làm, tay còn lại uể oải đút từng thìa com vào mồm. Đúng lúc này, Bảo Kỳ và cô người yêu bé nhỏ bước vào, đi theo sau là Lệ Băng. Vừa vào nhà, Bảo Kỳ đã to mồm:

“Thế nào? Đi ăn mừng luôn chứ hả chị An xinh đẹp?”

Bảo An không nói gì, chỉ cười khẩy một cái, lại chú tâm vào tô com.

“Kiểu này là thất bại rồi.” Trúc Linh nói với cái giọng của một kẻ từng trải.

“Lúc trưa gặp ở cổng trường thấy tự tin lắm mà.” Lệ Băng bồi thêm một câu.

“Tôi biết mà, chị chỉ được cái to mồm thôi. Còn chửi tôi mồm thối nữa chứ.”

Xem kia, xem kia. Ba cái con người vô duyên kia cứ ngồi cười hô hô, ha há, trêu chọc cái con người bại trận.

“Thôi đi, hu hu...”

Bảo An không kìm chế được nữa, òa khóc tức tưởi. Đem kể toàn bộ câu chuyện cho đám chiến hữu nghe, tưởng được an ủi, động viên, ai ngờ đứa nào đứa nấy nghe xong thì bỏ lăn ra cười.

“Chị làm xấu mặt học sinh Khắc Ân quá đấy.” Bảo Kỳ vẫn không ngừng châm chọc.

“Thôi, ngày đầu tiên như thế cũng không gọi là thất bại được.” Trúc Linh bây giờ mới nói được một câu tử tế, cơ mà cái miệng vẫn cười khúc khích.

Bảo An mặt mếu mếu, đầu gật gật.

Ngày đầu ra trận xem như không thành công lắm. À mà khoan, hình như mình còn chưa nói cho cậu ý một điều. Cái điều mà cả đêm qua mình mong ngóng đến sáng để nói cho cậu biết. Hic hic, thế này thì ngày đầu thất bại thảm hại rồi!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cậu Học Sinh Cá Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Sau một đêm khóc hết nước mắt vì xấu hổ, trưa hôm nay, người ta lại thấy Bảo An gương mặt tràn đầy tự tin, đứng trước cổng trường Trung học Phổ thông Bình Minh, tiếp tục thực hiện kế hoạch.

Hôm nay Hoài Phong không đau bụng, trống trường vừa điểm là cậu hòa cùng đám học sinh ra khỏi trường luôn. Giữa bao nhiêu học sinh, ai nấy đều mặc bộ đồng phục như nhau, Bảo An vẫn có thể xác định được “con mồi” của mình. Đúng là tiếng gọi của tình yêu có khác!

Bảo An hí hửng cười con chiến mã đến trước mặt Hoài Phong. Cậu nói với một giọng điệu không thể chán nản hơn:

“Lại là mày à?”

“Tớ đến đón cậu mà. Hi hi.”

“Không khiến.”

Nói đoạn, Hoài Phong đút tay túi quần, đứng đĩnh đi tiếp. Bảo An gương mặt thoáng chút thất vọng, nhưng lại nhanh chóng phi xe lên chặn trước mặt Hoài Phong.

“Cậu hứa là sẽ trả ơn tớ mà.”

“Vậy bây giờ mày muốn gì?” Hoài Phong nói với giọng đều đều.

“Tớ muốn... cậu thực hiện mọi yêu cầu của tớ vô điều kiện và vô thời hạn.”

“Mày mơ à? Chỉ là cho đi nhờ xe thôi mà.”

Hoài Phong hét to làm cho con bé trước mặt giật mình đến co rúm cả người. Bảo An cũng không vừa, nó vênh mặt lên hét:

“VẬY ĐƯỢC! ĐỂ TỚ HÉT LÊN CHO MỌI NGƯỜI BIẾT HÔM QUA SUỐT NỮA THÌ PHẢI ẤY Ở GỐC CÂY NHÀ.”

Một vài học sinh nghe thấy tiếng “vàng oanh” của nó thì cũng quay lại nhìn, chỉ chỉ trỏ trỏ:

“Hình như là Hoài Phong mà.” Học sinh số một.

“Ồ đúng rồi. Mà con kia nó nói anh ý ‘ấy’ ở gốc cây là sao?” Học sinh số hai.

“Hay là nó bị ảo tưởng, nghĩ cái cây là đứa nào đấy, rồi...” Một nam sinh với gương mặt hết sức biểu cảm bình luận.

“...”

Ở cái trường này, có ai mà không biết tới cậu. Độ “nổi tiếng” của cậu còn phủ sóng khắp mấy trường gần đó nữa. Học sinh ngoan, học sinh hư ai cũng từng nghe danh cậu. Hoài Phong là thủ lĩnh của “Lượn” – một “băng đảng” nổi tiếng trong thế giới của những đứa học sinh cá biệt. Ở cái thế giới ấy, có nhiều người nể cậu, cũng có nhiều người thù cậu. Nhưng dù là nể hay thù thì cái chuyện đáng xấu hổ kia không thể để cho ai biết được.

Đám học sinh bu lại ngày càng nhiều, lời bình luận về từ “ấy” của Bảo An càng lúc càng tăng. Hoài Phong bắt đầu nóng mặt, cậu nhìn con lùn trước mặt bằng ánh mắt hằn lên tia đỏ, bàn tay nắm chặt khiến gân xanh gân đỏ nổi lên hết, hàm răng nghiến lại đầy tức giận. Bảo An thấy vậy cũng hơi tái, nhưng vẫn ương bướng:

“Sao? Cậu... đồng ý chứ?”

Hoài Phong cố kìm chế, hít một hơi thật sâu, rồi thở hắt ra, điềm tĩnh nói:

“ĐƯỢC. GIỮ MỒM GIỮ MIỆNG LÀ ĐƯỢC.”

“Okay. Điều đầu tiên tớ muốn là cậu cho phép tớ đến đây đón cậu mỗi ngày.”

Bảo An cười híp cả mắt.

“Nhưng tao không ngồi xe máy đâu. Mày chỉ được phép đi theo bên cạnh thôi.”

“Ồ...”

Bảo An định phản bác lại, nhưng nhìn thấy đôi mắt đang trừng trừng nhìn thẳng mặt mình thì cũng ngậm ngùi đồng ý. Thế là trên con đường ngập tràn tiếng ve kêu, bằng lăng nở tím hai bên đường, người ta thấy một cậu con trai đứng đĩnh, tay dắt túi quần đi phía trước, một đứa con gái lái xe chậm chậm, lèo đèo theo sau. Nhìn cậu con trai kia sang chảnh quá chừng!

Được sự đồng ý của Hoài Phong, ngày ngày Bảo An chăm chỉ ngược nắng, ngược gió, ngược đường đến đón bạn... con trai. Vì nắm được thóp Hoài Phong, nên Bảo An càng lúc càng lấn tới, đòi hỏi vô tội vạ.

Chuyện kể là, hôm đấy Hoài Phong đang điếc hết cả tai vì tiếng Bảo An léo nhéo đằng sau, bỗng dưng im bật. Cậu quay lại thì thấy nó đứng nhìn chăm chăm vào quán “sữa chua bà già” bên đường. Cậu gọi nó, nó quay lại nhìn cậu với ánh mắt cún con.

“Cậu mua cho tớ đi.”

“Sao tao phải mua cho mày? Con nhà giàu mà phải đi xin ăn cái thằng nghèo kiết như tao à?”

“Nhưng hôm nay tớ quên ví.”

“VẬY QUÊN ĂN LUÔN ĐI.”

Bảo An định lấy chuyện cũ uy hiếp, nhưng rồi nó nghĩ ra cách khác. Nó cúi gằm mặt xuống, nói giọng tủi tủi:

“Cho bốn điểm A,B,C,D lần lượt thẳng hàng. Nhà tớ là điểm A, trường tớ là điểm B, trường cậu là điểm C, nhà cậu là điểm D. Tớ sẵn sàng hy sinh tiền điện, bỏ công bỏ sức, đi ngược cả đoạn đường dài đến đón cậu mà giờ đến mấy cốc sữa chua cậu cũng không mua cho tớ được à?”

“Ai bắt mày đến? Biến về đi.”

Định nói mấy câu phũ phàng nhưng nhìn thấy con dờ kia đang rom róm nước mắt, cậu lại dịu giọng xuống:

“Rồi rồi, ngồi xuống. Mệt!”

Bảo An hí hửng ngồi xuống, ăn lấy ăn để. Hoài Phong ngồi cạnh đó bất chợt phì cười.

Lại một hôm khác, Hoài Phong vừa ra khỏi cổng trường thì thấy Bảo An đứng ở bên đường, không thấy xe. Hoài Phong tiến lại, chưa kịp hỏi, thì nàng ta đã òa lên khóc.

“Lúc sáng đi học tớ bị tông xe, giờ cái xe đang ở hàng sửa xe rồi.”

“Mày có bị thương ở đâu không? Rồi mày đi bộ đến đây à? Xe hỏng rồi thì đi về đi, đến đây làm gì nữa?”

Hoài Phong tuân ra cả một tràng. Dù cậu quát rất to, nhưng giọng điệu lại có chút lo lắng. Thế mà con ngốc kia còn hồn nhiên trả lời:

“Tớ muốn đi gặp cậu mà. Vui chứ? Tớ đi xe ôm đến đây, có điên đâu mà đi bộ.”

Lời nói vừa thốt ra, Hoài Phong dùng dưng tức giận, gạt người Bảo An sang một bên, cầm đầu cầm cổ đi về phía trước. Đi được một đoạn xa, ngoảnh đầu lại, thấy cái dáng người lùn lùn kia vẫn đứng yên vị chỗ cũ, gương mặt mếu máo nhìn cậu. Hoài Phong lại cầm cổ cầm đầu đi ngược lại.

“Sao?”

“Chân tớ đau, không đi được. Cậu công tớ về được không?”

Hoài Phong cúi xuống nhìn cái chân đang bị băng của Bảo An, trong lòng có chút xót. Nhưng mà bảo cậu công nó á? Đừng hòng.

“Gọi xe mà về. Tao có rãnh đâu mà công mày về? Nhà mày gần lắm đấy? Tự đến được thì cũng tự về được.”

“Vậy cậu về đi. Tớ ở đây đến khi nào chân hết đau thì tớ sẽ tự về.”

Con dở kia đang dọa cậu đấy à? Được thôi, thích thì cứ đứng đấy đi, cậu không quan tâm. Hoài Phong “hừ” một tiếng thì bỏ đi. Thế nào mà đi được một đoạn lại quay lại, cúi người xuống nói:

“Lên đi.”

Bảo An đang cúi gằm mặt xuống, ngẩng lên đã thấy cái lưng Hoài Phong thù lù trước mặt, lòng sung sướng vô cùng. Hai tay ôm chầm lấy cổ Hoài Phong, lấy hết sức bình sinh nhảy một phát lên lưng cậu. Hoài Phong hơi loạng choạng, quát:

“Chân đau mà nhảy khỏe gớm?”

“À thì... á... á... đau muốn chết.”

Bảo An kêu gào thảm thiết. Hoài Phong thở dài một cái, rồi bắt đầu “làm phúc” cho Bảo An quá giang.

Bảo An tì cằm lên bờ vai rộng của Hoài Phong, nhắm mắt tận hưởng cảm giác hạnh phúc. Bờ vai rộng, tấm lưng vững chắc của Hoài Phong khiến cho Bảo An cảm thấy an toàn và bình yên, giống như lúc nó ôm món quà cuối cùng mà bố nó tặng. Bảo An cứ cười khi khi, thỉnh thoảng hát mấy câu. Hoài Phong mặt nhăn nhai mồ hôi, đã bị hành xác, lại bị tra tấn lỗ tai. Bực mình quá, cậu gắt:

“Im hộ cái.”

“Tớ xin lỗi. Cậu mệt lắm không?”

“Mệt.”

Bảo An lúc này mới để ý gương mặt đầm đìa mồ hôi của Hoài Phong. Hà Nội những ngày tháng năm thì nóng và oi bức vô cùng, lại phải công thêm con heo 40 kilogam và hai cái cặp sách, thì quả là hành hình. Nghĩ cũng tội. Nhận ra trò đùa có vẻ hơi quá, Bảo An xuống giọng:

“Vậy để tớ xuống đi.”

“Thôi ngồi im đi. Mà đến đoạn kia thì đi như thế nào nữa?”

Bảo An từ đó im bặt, thỉnh thoảng mới lên tiếng chỉ đường cho Hoài Phong. Sau hơn bốn mươi lăm phút đi bộ, cuối cùng Hoài Phong cũng “hộ tống” Bảo An về nhà an toàn. Bảo An cảm ơn cậu, rồi lấy chìa khóa mở cổng vào nhà. Hoài Phong nhìn ngôi nhà hai tầng to đùng màu trắng với thiết kế theo phong cách châu Âu, lại nhìn cái dáng người nhỏ nhỏ đang tra chìa vào ổ khóa.

“Mày ở nhà một mình à?”

“Ừ. Mẹ tớ tối mới về cơ.”

“Trưa này ăn gì? Tự nấu à?”

“Tớ có biết nấu nướng quái gì đâu. Bình thường trưa tớ toàn lang thang ngoài đường, thấy quán nào hay hay thì vào ăn thôi. Hoặc có hôm thì đến nhà ông bà. Nhưng mà trưa nay thì chắc...”

Bảo An ngược lên nhìn Hoài Phong với ánh mắt thăm dò. Hoài Phong cũng nhìn lại nó.

“Nhìn gì mà nhìn?”

“Cậu có thể đi mua đồ ăn về cho tớ không?” Nó trưng ra cái khuôn mặt đáng thương, nói với cái giọng tội nghiệp nhất có thể.

Hoài Phong suy nghĩ một lúc, nhưng rồi cũng đồng ý. Một lúc sau cậu quay về, bước qua cánh cổng trắng, cậu nhận ra vườn nhà Bảo An rất rộng với thảm cỏ xanh mượt bao phủ quanh tòa nhà. Bảo An đang ngồi ở bộ bàn ghế gỗ phía bên trái ngôi nhà, thấy cậu thì tíu tít gọi. Hoài Phong tiến lại gần, đặt lên bàn mấy cái túi. Bảo An háo hức mở ra, nó reo lên:

“Oa, cậu mua nhiều đồ thế?”

“Ừ. Ăn đi. Tao về đây.”

“Cậu không ở lại ăn cùng tớ à? Nhiều đồ thế làm sao tớ ăn hết? Bỏ đi thì phí lắm. Vội lại... vội lại... ăn một mình cũng chán lắm.”

Hoài Phong nghe xong, nghĩ lại cũng thấy hợp lý. Cậu bỏ cả đồng tiền ra để mua chỗ này, chẳng lẽ lại không ăn. Hơn nữa nhìn cái mặt nó cũng tội. Cậu ngồi xuống, tự nhiên rút một cái bánh mỳ que ra, vừa ăn vừa nói:

“Ăn đi. Nhìn gì nữa?”

Bảo An thấy Hoài Phong ngồi xuống ăn, trong lòng vui sướng muốn chết, cười không thấy Tởm quốc.

Ngồi ăn ở ngoài vườn, gió thổi hiu hiu, mát rượi cả người, Hoài Phong lại nhớ tới cái vũng mắ ở vườn nhà mình, nằm ở đó cũng mát lắm. Trong vườn, bà nội cậu trồng rất nhiều loại cây, nhưng toàn cây rau với cây ăn quả. Bà bảo làm thế để tiết kiệm tiền đi chợ. Vườn nhà Bảo An cũng có nhiều cây, nhưng lại toàn cây cảnh quý, đắt tiền. Ở nhà cậu, vườn không chỉ là nơi trồng cây mà còn là cái bãi rác, ở một góc vườn chất đầy những mảnh gỗ gãy, bàn ghế cũ, tủ cũ,... Còn vườn nhà Bảo An thì thơ mộng hơn, có thảm cỏ xanh, có hòn non bộ, có cả cái xích đu trắng xinh xinh. Hoài Phong bật cười với cô so sánh khắp khiếm của mình. So sánh cái vườn “nông dân” với khu vườn “thành phố”.

Ăn xong, Hoài Phong nghĩ muốn giúp Bảo An đi lên phòng, nhưng nó nhất quyết từ chối với lý do con gái phải biết giữ mình, giữ gìn thanh danh. Buổi trưa, nhà không có ai, nếu nó cho cậu vào nhà, nhờ có ai nhìn thấy thì thật là mất hình tượng “thục nữ” của nó quá.

Bóng Hoài Phong vừa khuất, Bảo An vội chạy tót vào nhà, leo lên giường, cởi bỏ lớp băng trắng cuốn quanh chân. Nó ôm bụng cười ngặt nghẽo! Ôm lấy con gấu bông, nó thủ thỉ:

“Với kinh nghiệm của một người đàn ông, bố nói xem, bạn ý quan tâm tới con như vậy, có phải là bạn ý đã có tí thích rồi không? Khi khi, mà bố thấy con diễn giỏi chứ? Hay là con thi vào Đại học Sân khấu Điện ảnh nhì? Hê hê...”

Nó cứ thao thao bất tuyệt nói chuyện với “bố”, rồi lăn ra ngủ lúc nào không hay.

Ngoại truyện: Bảo An, xe buýt và... gã “chồng hờ”

Xe hồng! Cô sinh viên Bảo An không còn lựa chọn nào khác là phải đi xe buýt đến trường. Mấy ngày gần đây, báo chí đưa tin rầm rộ về những vụ đàn cảnh nhận làm người thân, tràn lộn trên xe buýt khiến Bảo An không khỏi hoang mang.

Đề đề phòng mình bị rơi vào tầm ngắm, có nguy cơ trở thành “vợ” của mấy anh, mấy chú, mấy bác, mấy ông lừa đảo, Bảo An phải nguy trang hết sức cẩn thận. Nó mặc áo chống nắng, đội mũ trùm kín đầu, đeo cả khẩu trang nữa. Nhìn nó lúc này trông... rất khả nghi. Giống hệt mấy tên móc túi.

Khi Bảo An đến điểm dừng xe buýt, chỉ có một bạn nam đang ngồi trên hàng ghế đợi. Cậu ta mặc bộ đồng phục thể dục của ngôi trường đại học mà Bảo An đang học, sau lưng là chiếc balo xẹp lép, mũ lưỡi trai kết hợp với cái khẩu trang che hết khuôn mặt. Cậu con trai cúi gằm mặt xuống, có lẽ đang ngủ. Nhìn không có vẻ gì là lừa đảo cả. Bảo An yên tâm ngồi xuống bên cạnh. Cùng lúc ấy, có một gã đàn ông đi tới. Hắn ta tầm hai bảy, hai tám tuổi, dáng người que cui, làn da đen kết hợp bộ đồ đen từ chân lên đến đầu, nhìn không thời trang chút nào! Hắn ta không làm gì cả, không lân la hỏi chuyện, chỉ đứng đợi xe thôi.

Xe buýt đến, Bảo An lên xe, hai người kia cũng lên cùng. Trên xe chỉ còn hai ghế trống. Một chiếc đơn và một chiếc ở hàng ghế cuối cùng. Cậu bạn cùng trường Bảo An đi thẳng xuống cuối xe. Bảo An sau khi mua vé xong, cũng ngồi xuống chiếc ghế còn lại. Gã đàn ông kia thì đứng cạnh ghế của Bảo An.

Quả thật người tính không bằng trời tính, Bảo An bất thành lĩnh hất xi ba cái liên tiếp, nước bọt văng đầy chiếc khẩu trang đang đeo. Thật là kinh khủng! Không chịu được ẩm ướt, Bảo An đành cởi nó ra. Trong lòng không khỏi bất an, run sợ. Và sự lo lắng của Bảo An cuối cùng cũng được “đền đáp”. Gã đàn ông vừa lúc ấy cũng ngồi xổm xuống, bắt chuyện nho nhỏ với Bảo An:

“Hi, em đáng yêu quá. Cho anh làm quen nhé!”

Hic hic, có biến rồi. Hắn ta đang chuẩn bị dàn cảnh ư?

Bảo An không nói gì, chỉ cười mỉm.

“Em tên là gì? Nhà ở đâu?”

À à, bà biết rồi nhé, kịch bản này bà thuộc lòng luôn rồi.

Bảo An vẫn không nói gì, lại tiếp tục cười mỉm.

“Kiêu thế! Vậy cho anh biết tuổi được không?”

Tất nhiên là không rồi, biết để mày vu cho là vợ mày à?

Bảo An vẫn giữ nguyên nụ cười mỉm thay cho câu trả lời.

Hỏi mấy câu nữa mà Bảo Anh vẫn kiêu không trả lời.

Cuối cùng, hắn ta quát um lên, gây sự chú ý của cả xe, đúng như Bảo An dự đoán.

“Con lăng loạt này nhé, bây giờ mày có tình nhân bên ngoài nên không coi lời tao nói ra gì đúng không? Đồ vợ hư hỏng.”

Biết ngay mà, nhưng Bảo An đã chuẩn bị sẵn tinh thần rồi, nên là...

“Are you talking to me?”

Nó ngược đời mắt không thể ngờ ngạc hơn lên nhìn vào gã “chồng” trước mặt.

Mặt hắn thoáng chút ngạc nhiên, những vẫn tiếp tục “diễn”.

“Á à, cả nhà tao tích góp tiền cho mày đi xuất khẩu lao động, để bây giờ mày nói chuyện với tao thế này à? Hả?”

Công nhận hắn diễn chuyên nghiệp thật, Bảo An dù lúc trước đã chuẩn bị rất kỹ càng, bây giờ vẫn không tránh khỏi mất bình tĩnh. Nói với giọng run run:

“I am... sorry, but I can't speak Vietnamese. And... I don't... understand what... what you are talking about. Can you speak English? Or... Korean? I am from Korea.”

“Mày... mày...”

Gã “chồng” miệng mấp máy không nói thành lời.

“This is the first time I have come to Vietnam. I just have come here for two days. I don't have any friend and relative in this country. I think you get wrong person.”

Bảo An vẫn tiếp tục nói một tràng tiếng Anh đã được chuẩn bị sẵn. gương mặt dù không cổ cũng lộ rõ sự hoảng sợ. Như thế càng tốt, càng thật!

Mặt gã “chồng” vẫn ngệt ra.

Cả xe lúc này cũng chú ý quan sát gương mặt của nó. Nhìn cũng khá... “Hàn Quốc”. Chuyện, hôm nay trước khi đi học, nó đã phải nhờ chị hàng xóm trang điểm để “Hàn Quốc hóa” ngoại hình mà.

Trên xe bắt đầu có tiếng xì xào.

“Bạn ý nói bạn ý là người Hàn Quốc.” Một bạn nam “phiên dịch” cho cả xe.

“Nhìn cũng giống giống. Hình như là người Hàn thật, mày nhỉ? Nhìn phong cách giống mấy cô diễn viên ý.” Một bạn nữ đam mê điện ảnh Hàn Quốc lên tiếng. Cô bạn bên cạnh gật gù tán thành.

Rồi một nam thanh niên đứng lên, bảo vệ cô gái người Hàn, cũng như giữ gìn hình ảnh đẹp về đất nước trong mắt bạn bè quốc tế. Nam thanh niên ưỡn ngực nói:

“Cô ý nói anh nhầm người rồi. Tôi đề nghị anh giữ trật tự và cư xử văn minh.”

“Đúng rồi. Xấu như anh mà đòi có vợ xinh như kia được.” Một người khác xen vào, nói giọng khinh bỉ. Nói xong, không quên tặng cho gã đàn ông một cái nguyệt thật kêu.

“Thôi, ông xuống xe hộ cái. Ổn ào quá.” Bác lái xe lúc này đã vào cuộc.

Khi ấy xe cũng vừa tới điểm đỗ, gã đàn ông cũng luống cuống, vội vã xuống xe.

“Chắc là lừa đảo đấy mà.”

“Bọn này bây giờ ghê thật.”

“...”

Mọi người vẫn bàn tán không ngớt.

Xe tiếp tục lăn bánh. Bảo An cảm ơn tất cả mọi người trên xe rồi ngồi phịch xuống ghế, thở phào. Thật là hú hồn. Khi này nó hoảng quá, nói cứ áp ứng, lộn xộn hết cả thầy. Chẳng biết có đúng ngữ pháp không nữa. Nhưng thôi, mọi người đều tin và nó đã thoát nạn là tốt rồi. Mà công nhận, nó diễn cũng giỏi thật! Chắc chuẩn bị lăn sâu vào showbiz quá!

Đi thêm mấy điểm nữa thì đến trường Bảo An. Nó cúi đầu cảm ơn và tạm biệt mọi người rồi mới xuống xe, bạn nam cùng trường lúc này cũng xuống theo. Vừa xuống xe, cậu ta kéo vai Bảo An lại, hỏi thăm:

“Tiểu thư Lương Bảo An không sao chứ?”

Bảo An vẫn ngỡ ngàng, chưa xác định được vật thể đang đứng trước mặt mình.

Cậu ý cười mỉm, tháo cả khẩu trang ra, rồi cười tươi, lộ ra cái răng khểnh.

“Ô, Tuệ Minh? Sao hôm nay anh cũng đi xe buýt à?”

“Ừ. Anh biết xe em hỏng, nên cố ý đi cùng để bảo vệ mà.”

“Vậy mà lúc này anh chẳng giúp em.”

Bảo An xì mặt tỏ vẻ giận dỗi kết hợp chán nản.

“Anh đang định ra tay bảo vệ thì em đã tự vệ rồi. Thấy không có gì nguy hiểm nên anh để em tự lập luôn” Tuệ Minh phân bua.

“Hi. Mà anh thấy em giỏi không?” Bảo An cười tít mắt.

“Ừ, nghĩ được cách hay đấy.” Tuệ Minh đưa tay ra dấu hiệu “like” khen ngợi Bảo An.

“Là Hoài Phong bày cho em đấy.”

Bảo An luôn thế. Nó luôn sáng mắt và nói giọng hãnh diện khi nhắc tới Hoài Phong. Và điều đó khiến cho Tuệ Minh cảm thấy khó chịu. Lần này cũng vậy. Nụ cười trên môi anh lập tức tắt ngóm.

“Khá khen cho Hoài Phong. Dù ở xa mà cậu ta vẫn bảo vệ được em, xem ra anh không có cơ hội làm điều đó rồi.”

“...”

“Còn đang định nếu có dịp bảo vệ em khỏi những chuyện như lúc này, thì sẽ bắt em phải...”

“Anh Tuệ Minh, cho dù hôm nay anh có cứu em một mạng, thì em cũng không bao giờ đáp lại tình cảm của anh đâu.”

Bảo An phũ phàng cắt ngang.

“Có nhất thiết phải phũ phũ thế không An?” Tuệ Minh cười khỏ.

“Nhất thiết. Vì anh luôn cố tình không hiểu.” Đôi mắt Bảo An hiện rõ sự cương quyết và dứt khoát, nó trả lời.

“Hiểu gì? Anh chỉ định xin em một bữa ăn tối thôi mà.”

“Hề?!”

Nhìn thấy cái mặt thộn thộn của Bảo An, Tuệ Minh ngửa mặt cười ha hả.

Anh cười mà trong lòng thấy... đau.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cậu Học Sinh Cá Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Quán Gỗ, năm giờ chiều.

Tại một bàn nhỏ ở trong góc, diễn viên triển vọng Bảo An đang ngồi trả lời phỏng vấn với hai phóng viên nghiệp dư Trúc Linh và Bảo Kỳ.

Bảo Kỳ hắng giọng một cái, rồi lấy quyển tạp chí gần đó, cuộn tròn lại, đưa lên trước mặt Bảo An, hỏi:

“Chào cô An, cô có thể kể lại toàn bộ ‘kịch bản’ cho tôi cũng như khán giả nghe được không ạ?”

“Ở cuối ‘kịch bản’, nam chính có đồng ý cống nữ chính, và nữ chính đã gặp những khó khăn gì để thuyết phục nam chính cống mình, xin chị hãy cho biết ạ?”

Trúc Linh không giấu nổi sự tò mò, đưa cốc trà sữa đang uống dở lên trước mặt Bảo An, phỏng vấn.

“Khán giả” – không ai khác – chính là Lê Băng vẫn đang ngo ngắc chưa hiểu chuyện gì, miệng liên tục hỏi:

“Gì vậy?”

Bảo An tiện mồm, hút một hơi trà sữa thật dài, rồi đồng dục trả lời từng câu hỏi. Nghe xong, “khán giả” chỉ thẳng mặt “diễn viên” hét lên một cách quá khích:

“Mày hết trò rồi à? Giữa trưa nắng lại bắt Phong cống mày? Thật không thể tin nổi là cậu ta có thể đồng ý.”

Thật là kỳ lạ! Từ trước tới giờ, Lê Băng vốn là người điềm tĩnh, ít nói và khá lạnh lùng. Trước mọi vấn đề, dù có “shock” đến đâu, Lê Băng vẫn luôn là người giữ được bình tĩnh nhất trong bốn đứa. Hành động quá khích như thế này, An, Linh, Kỳ lần đầu được chứng kiến. Và vì là lần đầu nên đứa nào cũng “choáng”, nhất thời chưa biết làm gì, ngoài việc trở mặt ra nhìn.

Nhận thấy có phần hơi quá khích, Lê Băng xuống giọng giải thích:

“Ý tao là... sắp thi học kỳ II rồi, mày tập trung học đi, đừng phí thời gian vào mấy việc này nữa.”

“Ờ... tao biết rồi.”

Bảo An và Trúc Linh vẫn chưa hết shock. Duy chỉ có Bảo Kỳ là đã “hồi phục”, cậu nói giọng nửa thật nửa đùa:

“Liên quan? Hay là bà thích Phong?”

Lời nói thốt ra, mặt Bảo An hoảng loạn, hoang mang thấy rõ.

Bảo Kỳ vẫn nhìn thẳng vào mắt Lê Băng.

Lê Băng không trốn tránh cái nhìn của cậu, trả lời rất rõ ràng và dứt khoát:

“Không có.”

Bảo An thờ phào nhẹ nhõm. Cậu em họ của nó thì thờ hất ra, nói:

“Chán. Cứ tưởng sắp được xem phim tình cảm tay ba rồi cơ.”

Quả thật, “cái mồm làm hại cái thân”, Bảo Kỳ vừa dứt lời, lập tức bị đánh hội đồng. Sau vài phút nín lặng vì căng thẳng, góc bàn ấy lại ồn ào như ban đầu.

Trường Trung học Phổ thông Bình Minh, giờ ra chơi.

Lê Băng đi thẳng từ chỗ mình ngồi xuống chiếc bàn cuối lớp – nơi có cậu học sinh đang gục mặt xuống bàn ngủ. Cô cất tiếng gọi:

“Hoài Phong. Lê Hoài Phong.”

Cậu ta vẫn say giấc nồng, Lê Băng đành phải “đụng chạm thân thể”, lấy tay lay lay người Hoài Phong. Hoài Phong từ từ ngẩng đầu dậy, cái mặt nhăn nhó vì bị đánh thức, nói giọng ngái ngủ.

“Có chuyện gì?”

“Hôm qua ông công Bảo An?”

Ôi, cái đồ phiền phức này! Gọi cậu dậy chỉ để hỏi cái câu này thôi sao? Thật là quá đáng! Lê Băng có biết tối qua Hoài Phong bận đến mức nào không? Cả buổi tối phải đi lượn lờ cùng đám bạn, đến khuya mới về, đã vậy còn bận “cày game” tới tận sáng. Nguyên cả đêm không chợp mắt tí nào, vậy mà giờ bị dựng dậy chỉ vì một câu hỏi vớ vẩn.

“Ừ. Sao?”

“Tại sao ông phải làm thế? Lưng của ông...”

“Lưng của tao, tao muốn công ai thì kệ tao. Nhiều chuyện.”

Nói đoạn, Hoài Phong gạt cô lớp trưởng sang một bên, đi thẳng ra khỏi lớp. Hoài Phong đáng chết! Lê Băng đã lo lắng cho cái lưng của cậu biết nhường nào, cậu liệu có hiểu? Chẳng phải vừa mới hôm kia, cậu bị bọn thằng Tú lớp bên dùng gậy đánh lên vào lưng sao. Lực đánh mạnh, lưng cậu bị bầm tím cả một khoảng rộng. Cả sáng hôm qua vẫn đau, còn phải xuống phòng y tế xin thuốc giảm đau và băng dán nữa. Bảo An vô tư với cậu, cậu lại lo lắng cho nó. Cô quan tâm tới cậu, cậu lại hững hờ, dùng dung. Lê Băng không phục, trong lòng có chút khó chịu!

Hoài Phong từ khi ra khỏi lớp thì có ý trốn học luôn, cơ mà lại để quên cặp ở lớp nên tiết cuối đành quay lại. Hoài Phong trong lòng cũng có chút muốn gặp Bảo An nữa. Lê Băng thấy cậu quay lại, thì cứ chốc chốc lại ngo xuống dưới, nhưng lần nào quay người lại cũng đập vào mắt cảnh cậu đang... ngủ.

Tính đến hôm nay là tròn hai tuần Bảo An ngày ngày đến “hộ tống” cậu về. Hoài Phong cũng đã dần quen với cái tiếng lạnh lạnh của Bảo An. Trong mắt cậu, Bảo An là một cô bé lạc quan yêu đời, cái miệng nói cười không ngớt. Cậu thực sự không nghĩ sẽ có ngày Bảo An như hôm nay, như lúc này đây. Lặng lẽ đi bên cậu, lúc lúc lại thở dài thườn thượt. Đi trên đoạn đường đông đúc xe cộ, ồn ào đủ các loại âm thanh mà cậu thấy không khí ngột ngạt quá. Hoài Phong lên tiếng:

“Hôm nay nhìn chán đời thế?”

“Hoài Phong, cậu có bạn gái chưa?” Bảo An ngược đôi mắt trong veo, không ngần ngại hỏi thẳng Hoài Phong.

“Sao? Mày sợ bị đánh ghen à?” Hoài Phong bật cười.

“Tớ chẳng sợ ai cả. Nói đi, có rồi hay chưa?”

“Chưa.”

Bảo An reo lên sung sướng. Nào ngờ...

“Sao mày không hỏi xem tao có bạn trai chưa đi?”

“Hả?”

Nụ cười toe trên môi Bảo An bị Hoài Phong dội cho gáo nước lạnh, liền tắt ngúm.

“Mày cứ cầm đầu cầm cổ cưa cầm tao mà không điều tra xem liệu tao có phải là con trai thật không à?”

Gương mặt Bảo An từ ngạc nhiên chuyển sang hoang mang rồi lo sợ. Và bây giờ thì nó òa khóc giữa đường. Khóc một cách ngon lành!

“Hu hu, không biết đâu. Cậu nhất định phải là con trai thật. Tớ lỡ yêu cậu mất rồi...”

Trông kìa, trông kìa! Con gái gì mà không biết ngại. Ai đời lại tỏ lộ tình cảm một cách thẳng tưng và công khai thế chứ. Không được ai yêu đã khổ, bị yêu như thế này còn cực gấp trăm ngàn lần. Nó cứ khóc tu tu, Hoài Phong vô tình biến thành tội đồ trong mắt người đi đường. Chân tay cậu cứ luống cuống, ấp a ấp úng dỗ dành:

“Ờ... này, nín. Mày có nín không?”

“Cậu sẽ mãi mãi không thuộc về tớ, tớ đau lòng muốn chết đi được...”

“Tao đùa thôi, tao là con trai mà. Nín chưa?”

Bảo An khóc cười thất thường, nghe xong câu này của Hoài Phong, lập tức lại toe toét rạng ngời như ông Mặt Trời. Thời tiết cũng phải ngả mũ chào thua!

Trước khi vào nhà, Hoài Phong hỏi:

“Tóm lại là hôm nay có chuyện gì mà nhìn mày như cái bánh đa nhúng nước thế?”

“Tự dưng thích buồn thì tớ buồn thôi.”

Đáp lại sự quan tâm của Hoài Phong, Bảo An dùng một cách khiến người khác phát cáu lên được. Cậu lừ mắt một cái rồi đi thẳng vào nhà.

Bảo An ra đến đầu ngõ thì Hoài Phong hót hã đuổi theo, giữ tay lái của Bảo An. Cậu vừa thở dốc vừa nói:

“Quên mất, chân mày sao rồi?”

“Tớ hết đau rồi. Cậu quan tâm tớ thế này làm tớ sung sướng muốn chết.” Bảo An cười tít cả mắt, gương mặt lộ rõ vẻ hạnh phúc.

“Đừng nghĩ là tao quan tâm. Chỉ là thấy có trách nhiệm vì dù sao mày cũng đến ‘đón’ tao thôi.”

Hoài Phong thật là biết cách làm người khác tụt hứng quá mà! Bảo An xị mặt ra, buông lời từ biệt:

“Tớ về đây.”

Cái mặt Bảo An lúc giận dữ luôn là liều thuốc kích thích Hoài Phong cười. Và cái tính tếu táo tưởng như chìm nghỉm bên trong con người lạnh lùng, làm li bồng dung trở dậy mạnh mẽ. Cậu hét vói theo cái bóng đang lao ra khỏi ngõ:

“Về nhà thì nhắn tin cho tao biết nhá.”

“Đừng có mơ.”

Bảo An cũng la toáng lên. Khổ thân chú cún đang ngủ ngon lành dưới gốc cây, bàng hoàng tỉnh giấc.

Bình thường cười nhiều quá, đến lúc suy tư buồn phiền chẳng ai tin. Đó chính là thảm cảnh của Bảo An lúc này đây. Dù bên ngoài tung tung nhưng thực chất trong thâm tâm nó ngổn ngang những lo sợ. Nó lo sợ một ngày Lê Băng sẽ nói rằng cô yêu Hoài Phong. Lúc đó biết phải làm sao đây?! Lê Băng là bạn thân của nó, nó không thể mất tình bạn này được. Còn Hoài Phong, ai cũng nghĩ rằng, Bảo An thích Hoài Phong đơn giản chỉ vì cậu khác biệt so với những tên con trai mà nó đã gặp trước đó. Rằng thì là vì vẻ lạnh lùng, thái độ hờ hững và cái tính bất cần của Hoài Phong thu hút Bảo An. Họ nghĩ Bảo An chỉ là nhất thời rung động. Nhưng tự bản thân Bảo An hiểu rằng, cái “mắm tình” trong tim nó mỗi ngày mỗi lớn lên.

“Bố ơi, con phải làm sao đây?” Bảo An gục mặt vào con gấu bông trắng, từ khóe mắt trào ra một giọt nước.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cậu Học Sinh Cá Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Kỳ thi học kỳ II vừa kết thúc, chỉ hơn một tuần nữa là tới lễ Bế giảng. Mọi tiết học đều được thay thế bằng giờ tự quản. Học sinh đến lớp bây giờ là để ăn, để chơi, để bày trò quậy phá, thành ra ai nấy đều hăm hở đến trường, khác hẳn những ngày trước đó.

Chơi mãi cũng chán! Không gian lớp học nhỏ bé không đủ để hai chị em họ Lương tung hoành. Và lại, Trúc Linh hôm nay nghỉ học. Bảo Kỳ không có ai để trêu ghẹo, Bảo An cũng chẳng biết thủ thi cùng ai. Trong hoàn cảnh này, bùng học có lẽ là một ý tưởng không tồi.

Đối với những học sinh muốn trốn học thì khoảng sân sau nhà gửi xe quả là một địa điểm lý tưởng để thực hiện ý đồ đó. Đứng trước bức tường cao chót vót, Bảo An cúi xuống nhìn đôi chân ngắn cùn của mình, khóe miệng khẽ giật giật. Bảo Kỳ thấu được nỗi khổ của cô chị họ, bèn an ủi theo một phong cách rất riêng.

“Chị Bảo An, nhìn này.”

Nói đoạn, cậu lúi về phía sau lấy đà và... nhảy. Bảo An chớp mắt một cái đã thấy Bảo Kỳ ngồi vắt vẻo trên bức tường. Lại chớp mắt cái nữa đã không thấy cậu ta đâu, chỉ nghe tiếng gọi từ phía bên kia vách.

“Nếu chị không nhảy qua được thì mau đi bằng cái cổng ở phía dưới chân chị.”

Bảo An lúc này mới chú ý tới cái “cổng” mà Bảo Kỳ nói. Đó chính xác là một cái lỗ khá to, đủ để một người có thể chui qua, bên trên còn có dòng chữ “Cổng dành cho những kẻ chân ngắn”. Cái “cổng” này là tâm huyết của mấy anh chị khóa trên, sau nhiều lần hội nghị bàn tròn bàn vuông, cuối cùng quyết định xây ra cái lối đi ấy. Bảo An nhìn cái “cổng” gương mặt méo mó trông đến tội, trong đầu không ngừng oán trách bản thân lúc trước đã không chăm chỉ uống sữa. Tiếng Bảo Kỳ bên ngoài vẫn giục, Bảo An không còn cách nào khác, đành lúi cúi chui qua. Ra được bên ngoài rồi, miệng nó vẫn tiếp tục lảm bảm

“Thật là mắc nhục quá đi à!”

“Nghe nói ăn lẩu kem là rửa được nhục đấy, muốn thử chứ?”

“Có có có.” Nghe đến món khoái khẩu, Bảo An mắt sáng trưng, gật đầu như bả cùi.

“Vậy đi, em mới biết một quán hay cực!”

Hai chị em tung tăng tung tẻy đi trên đường, đến một đoạn vắng vẻ thì được chứng kiến một cảnh rất là hay mắt. Một tên con trai béo ú, bên cạnh là đứa con gái với dáng người cò hương, cả hai mặc đồng phục trường Trung học Phổ thông Triệu Kim – ngôi trường dành cho những cậu ấm cô chiêu với cái đầu rồng tước – và đang ra sức bắt nạt cặp đôi trước mặt. Tên con trai lên tiếng đầy hách dịch:

“Bạn gái mày xinh đấy. Tao thích. Từ bây giờ nó là của tao. Rõ chưa?”

“Cậu nhìn cũng được đấy. Nhưng con bé kia cho anh trai tớ, rồi tớ sẽ cho cậu làm bạn trai tớ.” Đứa con gái bên cạnh lên tiếng.

“Tha cho chúng tôi, làm ơn tha cho chúng tôi...” Cặp đôi kia khóc lóc van xin.

Ồ, thì ra là hai anh em nhà kia có sở thích kỳ cục. Họ thích cướp người yêu của người khác?! Bảo Kỳ thấy nhức mắt, bèn ném hòn sỏi nhỏ thẳng vào cái mặt ngán mỡ của cậu kia. Hắn ôm mặt, gầm lên tức tối:

“Ai? Ai to gan dám chọi đá vào mặt tao?”

“Là tao đấy.”

Bảo Kỳ từ đằng xa đi tới, nhếch môi cười thách thức. Bảo An đi phía sau gương mặt vênh váo không kém.

“Hai người là ai?”

“Nếu các người thành tâm muốn biết. Thì chúng tôi xin sẵn lòng trả lời. Để đề phòng thế giới bị phá hoại, để bảo vệ nền hòa bình thế giới. Chúng tôi, đại diện cho những nhân vật phản diện, đây khả ái và gây ngất lòng người. Lương Bảo Kỳ, Lương Bảo An. Chúng tôi là đội hỏa tiễn bảo vệ dải ngân hà. Một tương lai tươi sáng đang chờ đợi chúng tôi. Chuyện là thế đấy!”

Hai chị em họ Lương vừa uốn uốn éo éo, vừa đọc cả tràng dài giới thiệu bản thân. Anh em nhà kia há hốc mồm, đứng như trời trồng. Cặp đôi xấu số nhân cơ hội, thì lên đi mất.

“Mày có biết tao là ai không? Tao là Mạnh Mập.” Sau vài phút im lặng, tên béo cất tiếng, tự hỏi tự trả lời.

“Còn tao là Hương Cò, em gái của anh ý.”

Chà chà! Cái tên cũng hợp với chủ nhân của nó quá chứ!

“Hôm nay hai đứa chúng mày tới số rồi.” Mạnh Mập đe dọa.

“Để xem” Bảo Kỳ đáp trả.

Và thế là trận chiến bắt đầu. Tên béo chậm chạp “ăn no” một rổ những đập, đâm, đá của Bảo Kỳ. Trong khi hai bạn nam hăng hái chiến đấu, hai bạn nữ cũng say sưa đấu “võ mồm”.

“Bảo Kỳ đánh tan mỡ bụng của tên béo đó đi.”

“Anh trai, cướp bạn nam đó về cho em.”

“Đừng rồi, đánh vào bụng ý. Bảo Kỳ vô địch.”

“Anh trai, cố lên đi. Em muốn có bạn nam đó.”

“...”

“Không đánh nữa, tao xin thua.”

Mạnh Mập gơ tay xin hàng. Nắm đấm trên tay Bảo Kỳ khựng lại giữa không trung, rồi buông thõng xuống.

“Vậy không đánh nữa. Tao cũng mỏi tay rồi.”

Dứt lời, Bảo Kỳ lạnh lùng đứng dậy, bỏ đi. Bảo An trước khi đi còn lè lưỡi lêu lêu hai anh em nhà nọ. Nó không ngờ rằng, chính hai cái người với sở thích kỳ lạ ấy lại chính là một phần xúc tác, gắn kết mối quan hệ giữa nó và Hoài Phong!

Bây giờ Bảo An, Bảo Kỳ đã yên vị trong quán.

Bảo An bỏ một viên kem vào miệng, sung sướng nhắm mắt tận hưởng.

“Thấy hết nhục chưa?” Bảo Kỳ miệng đầy những thỏi kem, lúng búng nói.

“Ủi xời, hết rồi. Thế này thì nhục thêm mấy lần nữa cũng được.”

“Ngồi đây, em đi lấy thêm kem.”

Bảo Kỳ ga lăng đứng dậy. Bảo An gật gù, ngồi chăm chỉ nhúng những thỏi kem đầy màu sắc vào nồi sô cô la nóng, thi thoảng lại reo lên mãn nguyện. Nó cứ ngồi trong phòng điều hòa mát lạnh, thả hồn vào thế giới đầy màu sắc và mùi vị ngọt ngào của những thỏi kem mà không biết rằng ở đâu đó đang có người nóng mặt chờ nó.

Hoài Phong ngồi ở quán nước vỉa hè bên đường, mắt không ngừng hướng về phía cổng trường. Lạ thật! Mọi khi cậu ra tới cổng trường là đã thấy Bảo An túc trực bên chiếc xe đợi cậu. Hôm nay cậu ngồi đợi gần nửa tiếng mà vẫn không thấy bóng dáng nó đâu. Bảo An đi xe rất kém, nhờ lại xảy ra chuyện gì... Hoài Phong mấy lần rút điện thoại ra định gọi cho Bảo An, nhưng lần nào cũng tiu ngiuu cất điện thoại vào. Cậu đâu có số của Bảo An! Từ trước tới giờ, toàn nhắn tin qua Facebook không thôi! Bảo An đáng chết, dám cho cậu leo cây thế này. Thù này nhất định phải trả. Hoài Phong đứng dậy, ôm bụng tức đi về.

“Hắt xì...”

Bảo An khịt khịt mũi. Quái thật, đây là cái hắt xì thứ mấy chục của nó rồi. Không lẽ là do ăn nhiều kem quá?! Nghĩ vậy, Bảo An ợ một cái, rồi đứng dậy, kéo Bảo Kỳ đi ăn phở cho nóng người.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cậu Học Sinh Cá Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

“Bảo An...”

Bảo An ngồi trên ghế đá, nghe thấy tiếng gọi thì quay đầu lại. Thấy Hoài Phong đang hốt hải chạy đến, trên gương mặt lộ rõ vẻ lo âu, Bảo An mỉm cười lấy duyên, vẫy vẫy cái tay.

“Em ở đây.”

“Bảo An, em có sao không? Có đau ở đâu không? Trưa hôm qua tự dưng biến mất, anh sợ em gặp tai nạn.”

Hoài Phong vừa chạy tới nơi liền vội vàng hỏi, mặc cho việc hô hấp đang gặp khó khăn vì chạy đường dài.

“Em có sao đâu. Cũng không bị tai nạn gì hết. Chỉ là trưa qua em mãi đi ăn với Bảo Kỳ nên quên đón anh thôi.”

Đáp lại nỗi lo của Hoài Phong, Bảo An hồn nhiên trả lời, đoạn cuối còn khúc khích cười. Hoài Phong nghe xong bèn dừng dừng tức giận, đứng phắt dậy, tay chỉ thẳng mặt Bảo An mà nói lời đoạn tình.

“Hừ, cô là vì đồ ăn mà quên tôi ư? Được, chúng ta từ nay xem như chấm dứt.”

Đoạn cậu dứt khoát quay lưng, bước đi trong tiếng khóc nức nở của Bảo An.

“Hoài Phong, em xin lỗi, em biết lỗi rồi, Hoài Phong...”

“Hoài Phong ơi...”

Từ lúc bước vào lớp, Bảo An chỉ im lặng gục mặt xuống bàn, ngồi ngủ ngoan ngoãn, giờ bất chợt hét lên thì không khỏi gây chú ý. Ba mươi mấy con người đang hò hét, nhảy nhót bên dùng mọi hoạt động lại, hướng ánh nhìn về phía Bảo An. Cô bạn Trúc Linh đang ngồi tỏ son bên cạnh, giật mình cái thót, son môi nguệch cả ra ngoài, quay sang nói lời trách móc.

“Bị ma nhập hả? Tự dưng hét lên cái gì vậy?”

Bảo An mặt tái nhợt, mồ hôi chảy càng lúc càng nhiều, miệng lắp bắp mấy tiếng không thành câu.

“Linh ơi... Phải làm sao đây? Tao phải làm sao đây?”

Trúc Linh nghiêng đầu khó hiểu. Bảo An mếu máo kể lại sự tình trong tiếng khóc nức. Trúc Linh nghe xong chỉ biết chẹp miệng ngao ngán!

“An, đi chậm thôi.”

Trúc Linh hét với theo bóng cái xe đang vun vút phóng đi. An mặc kệ tất thảy, Linh đứng đấy giậm chân bất lực. Bảo Kỳ đứng bên cạnh, lí nhí nói.

“Thôi, về đi. Đói quá rồi đây này!”

Hoài Phong vừa ra khỏi cổng trường đã thấy Bảo An đứng bên kia đường, cái mặt nhăn nhó ra điều tội lỗi. Cậu còn giận lắm, không thèm nhìn Bảo An lấy một cái, đi thẳng. Bị ăn một quả bơ to đùng, Bảo An vội vàng, luống cuống kéo tay Hoài Phong lại, rồi rít nói.

“Hoài Phong, hôm qua tớ quên mất không đón cậu. Để cậu phải chờ, tớ xin lỗi.”

“Tao không rảnh để ngồi đợi mày.”

“Cậu giận tớ lắm hả?”

“Tao không có thói quen giận người đứng.”

Người đứng ư? Ồi ời, vậy là Hoài Phong giận thật rồi. Bảo An cứ nhăn mặt khổ sở, chẳng hay Hoài Phong đã cất bước đi từ lúc nào. Đến khi nhận ra, định phóng xe theo thì bị bàn tay ai đó giữ lại.

“Ê, nhớ tao không?”

Bảo An quay người lại theo cái giật mạnh khi này, trước mắt nó không phải là... Hương Cò sao? Bạn ý trợn mắt lên nhìn thật khiếp sợ. Đi cùng bạn ý hôm nay còn có ba bạn nữ nữa, nhìn bạn nào cũng đánh đá! Bảo An một phút giật mình, hoảng loạn. Không có Bảo Kỳ bên cạnh, nó chết chắc rồi, thôi thì đành sử dụng chiêu thức “nịnh nọt kè”.

“Ồ, cậu là bạn nữ tên Hương, đáng người thon thon, đẹp đẹp đúng không?”

“Tao đuổi theo mày từ trường Khắc Ân sang tận đây không phải để nghe mày nói ngọt vãi câu. Hôm qua đánh võ mồm giỏi lắm cơ mà.”

Kế hoạch thất bại hoàn toàn. Nịnh không được mà chạy cũng không xong, lại thấy Hoài Phong mới đi được một đoạn không xa, Bảo An lấy hết sức mình, hét một tiếng vang trời.

“Hoài Phong ơi, Hoài Phong cứu!”

“Giọng cũng tốt quá chứ! Để xem, người hùng của mày có nghe thấy mà tới không.”

Hoài Phong khi cất bước ra đi, trong đầu chắc rằng Bảo An sẽ cuống cà kê lên mà đuổi theo xin lỗi. Vậy mà đi được đoạn khá xa rồi, vẫn chẳng thấy bóng dáng nó đâu, lại còn nghe tiếng nó văng vẳng. Hoài Phong chưa kịp quay đầu xác minh giọng nói kia, thì một bạn nam cùng trường phóng xe đập lên thông báo.

“Hoài Phong, ‘xe ôm’ của cậu sắp no đòn rồi kìa.”

Hoài Phong nổi tiếng, nghiêm nhiên “xe ôm” của cậu tiếng tăm cũng vang đi ít nhiều.

“Người hùng” nghe tin báo thì giật mình, quay thoát người lại, vội vàng lách qua đám đông đang bu lại một chỗ kia để cứu “mỹ nhân”. Thật may, cậu đến kịp lúc. Bảo An vẫn chưa bị sao cả, chỉ là mặt đang tái mét vì bị mấy đứa kia quát tháo, dọa nạt thôi. Chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, Hoài Phong đã thót tim lao vào, túm gọn cái bàn tay đang lơ lửng chuẩn bị giáng xuống mặt Bảo An. Cậu gằn giọng.

“Làm cái gì đấy?”

Bảo An hai mắt đang nhắm tịt, sẵn sàng tinh thần chịu đòn, nghe tiếng “người thương” bèn tí hí mở mắt. Thấy hình ảnh oai dũng của Hoài Phong thì mừng quýnh, giọng run run súc động.

“Hoài Phong...”

“Thì ra đây là Hoài Phong à? Nếu không muốn bị đánh thì tránh ra đi.”

Hoài Phong không trả lời, chỉ ra hiệu cho Bảo An lên xe, rồi nhấn ga chuẩn bị phóng đi. Hội kia thấy vậy, thì chặn đầu xe lại, không nói không rằng xông vào cầu xé. Hoài Phong hy sinh thân mình, che cho cái con người đang rúm ró núp sau lưng cậu. Hội kia không làm gì được Bảo An, thì cứ nhắm Hoài Phong mà cào, mà cầu, miệng không ngừng chửi rủa.

“Mày tránh ra ngay. Chị em đứa kia hôm qua gây sự với bọn này, hôm nay tao phải trả nợ cho nó.”

“Định làm người hùng à? Cút ra, đây là đời thực, không phải phim”

Hoài Phong không đánh lại. Cậu không đánh con gái. Chỉ cần môi đứng im mà chặn, không cho bọn nó chạm tới Bảo An. Mấy cái móng tay sắc nhọn cào cào cánh tay, bả vai và cả mặt cậu nữa. Hoài Phong giận lắm, nhưng không làm gì được, chỉ chửi tục mấy câu, chống đỡ một chút. Có lúc bức quá, cậu cũng xô ngã một đứa nọ. Hội kia mà là con trai, thì đã dễ cho cậu. Bảo An đằng sau sợ đến tái tê mặt mày, miệng gào hét inh ỏi cả một đoạn đường.

“Bọn mày cút đi chưa? Nếu không thì là con gái tao cũng đánh đấy!”

“Giỏi thì nhảy vào mà đánh này.”

Lệ Băng vừa họp cán bộ lớp xong, ra khỏi cổng trường đã thấy cảnh náo loạn. Gọi vội một bạn bên cạnh lại hỏi chuyện mới rõ là Hoài Phong đang đứng chịu đòn. Bây giờ là giờ nghỉ trưa, mấy bác bảo vệ đã đi nghỉ từ lâu. Đắn đo một lúc, Lệ Băng quyết định vào trường cầu cứu sự giúp đỡ của Ban giám hiệu. Dù cô biết, chỉ cần cô đi vào báo cáo là Hoài Phong có thể bị mời phụ huynh ngay lập tức.

Tiếng Hoài Phong giận dữ, tiếng Bảo An khóc thét, tiếng hội Hương Cò chua ngoa và cả tiếng bàn tán của mấy kẻ hóng chuyện ngay lập tức bị áp đảo bởi giọng nói uy nghiêm.

“Tất cả dừng lại.”

Thầy Tổng phụ trách trường Trung học Phổ thông Bình Minh xuất hiện như vị cứu tinh cho cả Bảo An lẫn Hoài Phong.

Đám đông được giải tán, mấy nhân vật chính giờ đã yên vị trong phòng Hội đồng.

Sau một hồi giải quyết, giáo viên chủ nhiệm lớp Hoài Phong cất tiếng dịu dàng pha lẫn chút buồn phiền.

“Cô đã gửi báo cáo sang trường Triệu Kim và Khắc Ân rồi, Bảo An và hội bạn kia sẽ chịu kỷ luật của trường. Còn Hoài Phong... ngày mai mời phụ huynh đến gặp cô.”

Cô nhìn Hoài Phong có phần trách móc, Hoài Phong trả lời với cái giọng bất cần, đúng chất một học sinh cá biệt.

“Vâng.”

Ra khỏi trường, Hoài Phong lững thững đi phía trước, Bảo An cúi gầm mặt đi phía sau, sau cùng là Lệ Băng với gương mặt lẫn lộn cảm xúc.

“Hoài Phong...”

Bảo An lên tiếng, lập tức bị dập tắt bởi vẻ gắt gỏng của Hoài Phong.

“Im ngay. Mày rất phiền phức. Từ giờ tránh xa tao ra.”

Nói xong thì ôm nguyên bộ mặt hầm hầm đi thẳng.

Bảo An ú ớ chưa kịp nói câu gì thì điện thoại đổ chuông.

“Alo... Dạ?... Bảo Kỳ sao ạ?... Bệnh viện nào ạ?... Vâng... vâng, cháu đến ngay ạ.”

Nghe xong cuộc điện thoại, Bảo An như người mất hồn, ngồi thụp xuống nền gạch. Lệ Băng vội vã chạy lại.

“An. Có chuyện gì? Bảo Kỳ sao lại ở viện?”

Hoài Phong đang đi cũng dừng lại. Quay lại phía Bảo An. Cậu thực sự không hiểu nổi vì sao cậu luôn tự nguyện dính vào những rắc rối của nó. Chuyện vừa xong cũng vậy. Cậu cảm thấy... mình có trách nhiệm.

Bảo An run rẩy kể rõ sự việc. Sau cùng, vẫn là Lệ Băng bình tĩnh nhất.

“Bây giờ phiền Phong lái xe đưa nó đến bệnh viện, chứ nó thế này không tự lái xe được. Tôi sẽ đi xe ôm vào sau.”

“Sao mày không lấy xe nó mà đưa nó vào luôn?”

“À, tôi không biết đi xe.”

Cặp bạn này cũng hợp nhau quá chứ! Một đứa thì không biết đi, đứa còn lại thì đi như muốn gặp Tử thần.

Hoài Phong lại phải làm người tốt lần nữa, ngồi lên chiếc xe đầy nữ tính chờ cái của nọ kia vào viện.

Vừa vào phòng bệnh, Bảo An đã thấy chú Hưng và ông nội ở đấy, mặt ai cũng tám phần lo hai phần giận. Bảo An biết điều, lí nhí hỏi lỗi.

“Ông chú, con xin lỗi...”

Ông vội lao tới, ngắm nghía kỹ cô cháu gái, nói giọng sốt sắng.

“Bảo An, có sao không con? Có đau ở đâu không? Đi, đi ra đây ông đưa đi kiểm tra.”

Bảo An còn chưa kịp hiểu những gì ông nói, thì chú Hưng đã lên tiếng.

“Chú xin lỗi An nhé, tại thằng con trời đánh kia mà làm liên lụy sang cả cháu.” Chú vừa nói vừa trừng mắt về phía cậu con trai đang bó bột chân trên giường bệnh.

À, thì ra là Bảo Kỳ sau khi ra khỏi cổng trường đã bị tên Mạnh Mập phóng xe lao tới, đâm sầm vào cậu. Bảo Kỳ ngã mạnh xuống nền đường, chân trái bị gãy. Trúc Linh hốt hoảng đưa cậu vào y tế trường, rồi gọi cho gia đình tới. Chú Hưng và ông vừa tới trường, lại nhận được tin từ cô giáo chủ nhiệm chuyện của Bảo An vừa xong. Bảo Kỳ sợ chị họ bị la mắng, thì nhận hết tội về mình. Nói là cậu gây sự đánh người, rồi chúng nó mới tìm đến Bảo An để trả thù.

Chú Hưng đưa ông về nghỉ. Trong phòng chỉ còn lại mấy đứa trẻ.

“Đau lắm không?”

Cô chị hướng ánh mắt quan tâm hỏi cậu em. Cậu em phụng phịu gật gù như đứa trẻ.

“Chỉ sợ hôm nay chưa cho chị được một trận, mai mốt nó lại tìm đến nữa thôi.” Bảo Kỳ nói giọng lo lắng.

“Vậy giờ phải làm sao? Ông đau như thế này chắc nghỉ luôn tới hôm Bế giảng mất.”

Bảo An và Trúc Linh gật đầu chung suy nghĩ với Lệ Băng.

“Còn một cách.”

Bảo Kỳ chĩa đôi mắt tinh quái về phía Hoài Phong đang im lặng đứng tựa lưng vào tường nãy giờ.

“Hoài Phong, từ giờ ông đến trường hộ tống Bảo An giúp tôi.”

Lời nói thốt ra, bốn con người còn lại giật mình cái thót.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cậu Học Sinh Cá Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

“Lại là mặt số.”

“An oi, mày tung đồng xu này đến lần thứ mấy chục rồi đấy. Lần nào cũng là mặt số, vậy chắc Hoài Phong của mày không đến đâu.”

Bảo An chán nản thở dài thườn thượt. Không phải tại chú Hưng xuất hiện không đúng lúc, thì giờ cháu gái của chú đâu có khổ sở thế này! Số là trưa hôm qua, trong lúc cả phòng đang nín thở đợi câu trả lời của Hoài Phong thì bất chợt... chú Hưng đến. Trước mặt phụ huynh, có ăn gan hùm, bọn nhỏ cũng không dám hó hé gì tới chuyện yêu đương, đưa đón. Để chú biết xem, chú giao hết cho cậu Lam lái xe, ngày ngày đưa đi đón về luôn. Rồi chú tổng hết cả lũ vào ô tô, đưa trả về nơi sản xuất. Con chiến mã của Bảo An thì được buộc lên nóc xe. “Sảy cha còn chú”, phận làm chú, tuyệt nhiên không thể để cháu gái phơi mặt ngoài đường giữa lúc ban trưa nắng gắt như thế này được. Tối về, Bảo An cũng nhắn tin hỏi, nhưng Hoài Phong chỉ trả lời vồn vện mấy chữ “Mai rồi biết.”

Trông đánh một cái là Bảo An chạy vụt ra ngoài cổng trường, ngoắt hết bên nọ lại nghiêng bên kia nhưng chẳng thấy cậu ý đâu. Vậy là Hoài Phong không đến sao?! Bảo An thất thểu lên xe, đi ngang quán hoa quả dầm bên đường thì nghe tiếng gọi.

“Ê, Bảo An.”

Nghe giọng quen quen, Bảo An quay phắt người sang thì thấy đúng là Hoài Phong đang ngồi trong quán, miệng nhai nhồm nhoàm. Bảo An hí hửng chạy đến, tự tiện lấy ghế ngồi, vô duyên bỏ lên mấy miếng xoài vào mồm, lại lúng búng nói.

“Ô, cậu đến à? Mà trường cậu tan muộn hơn, lấy xe đâu mà phi tới nhanh thế?”

“Tao phải trốn hẩn một tiết để đi bộ đến đây đây. Cảm động chưa?”

“Cảm động quá, quá cảm động.”

“Cảm động rồi thì trả tiền đi rồi về.”

“Hề?!”

“Cho bốn điểm A,B,C,D lần lượt thẳng hàng. Nhà mày là điểm A, trường mày là điểm B, trường tao là điểm C, nhà tao là điểm D. Tao sẵn sàng bỏ cả sự nghiệp học hành, đi bộ cả đoạn đường dài trong cái không khí nóng bức thế này để đón mày. Thế mà có mấy cốc xoài dầm mày cũng không mời tao được à? Mày sống lỗi quá vậy!”

Bảo An chẳng cãi lại được nữa, đành móc tiền ra trả. Úc! Ăn có vài miếng mà phải trả tiền gần chục cốc. Con trai con lú, nhỏ mọn! Cơ mà... Bảo An thích!

Những lần sau đó, tan học là Bảo An ngoan ngoãn đứng ở cổng trường đợi chàng học xong thi đến đón. Bảo An quyết định đi học bằng xe của bộ*, ngỏ ý nhường xe cho Hoài Phong để về đi lại. Nhưng mà Hoài Phong chê, không thèm lấy. Cậu quen biết rộng, lại được lòng nhiều người. Thiếu gì người cho cậu quá giang đến trường Bảo An.

Ngày mai là Bé giảng, hôm nay lớp Bảo An tổ chức tiệc tùng, ăn uống tung bừng. Vừa ăn vừa hát hò, nhảy múa. Rôm rả cả một dãy phòng. Cậu Đức lớp trưởng còn vác hẳn một cái xoong đen xì, bằm đầy nhọ. Rất ra dáng lớp trưởng, cậu đứng lên bục giảng, trình trọng thông báo.

“Bài đây rồi, xoong cũng đây rồi. Chơi thôi!”

Lời lớp trưởng vừa buông, mấy chục cái miệng được đã hú hét inh ỏi cả lên. Tất tần tật quây lại thành một vòng tròn, bắt đầu chơi tấn. Có bốn người chơi, hề ai thua thì bị bôi nhọ lên mặt, đồng thời phải ra ngoài cho người khác vào thay. Bảo An cứ ra ra vào vào, thua lên thua xuống, chẳng mấy mà mặt đen thui. Lớp Bảo An quả là rất đoàn kết nha, ham chơi nhưng không quên bạn bè. Trúc Linh lấy điện thoại, thực hiện cuộc gọi camera với cậu bạn trai đang bỏ bột nằm ở nhà. Bảo Kỳ vừa bắt máy, đã thấy đập vào màn hình mấy chục gương mặt nhom nhem. Cậu nằm trên giường, cười đến ngã lộn xuống đất. Đồng đội ở lớp thì không ngừng “an ủi”.

“Chán nhĩ, khổ thân lão Kỳ phải nằm ở nhà.”

“Khổ gì, lão ấy nằm ở nhà ăn không ngồi rồi chứ có làm gì đâu. Khổ là khổ bọn mình đây này. Phải ăn, phải hát, phải nhảy, phải chơi, phải hò, phải hét, ... Bao nhiêu cái ‘phải’, mệt hết cả người.”

“Ồ, đúng rồi. Mệt quá cơ.”

Bảo Kỳ đến phải “bó” nốt cái chân kia với lũ bạn quý sứ này mất. Lại nghĩ tội nghiệp cô chị họ, không biết chơi nhưng lại hay đú đôn, bây giờ thì đen nguyên cái mặt rồi. Kể mà có cậu ở đây thì mặt hội kia không còn chỗ để bôi, khéo phải quệt cả nhọ vào răng mới đủ chỗ.

Bảo An và hội bạn mãi mê cò bạc quên bém luôn giờ về. Đến khi cái Phuong hét lên “12 giờ” thì cả lớp mới sực tỉnh, nhốn nháo thu dọn bãi chiến trường đi về. Bảo An đành làm kẻ vô trách nhiệm, bỏ lại lũ bạn cùng cái lớp tan hoang, luống cuống chạy ra ngoài cổng. Vừa chạy miệng vừa lẩm bầm hy vọng cậu ấy chưa đi mất.

Phù, may quá, cậu ý vẫn đứng bên kia đường. Nom cái mặt đỏ phừng phừng thế kia là biết cục tức dâng lên đến tận đỉnh đầu rồi. Bảo An bèn lên lại gần cậu, nhún nhún nhe răng ra cười.

“Hi, xin lỗi nha. Tớ mãi chơi quá, ra muộn.”

Hoài Phong định bụng là sẽ mắng cho một trận, rồi nhân cơ hội giận dỗi luôn, không đi đón nữa. Ấy vậy mà nhìn thấy cái mặt của Bảo An thì không kìm nổi mình, phá lên cười nắc nẻ.

“Hôm nay mày make-up theo phong cách dị hợm nào đấy? Ôi dồi ôi...”

Bị trêu nhưng Bảo An không thấy bức, lại thấy nhẹ nhõm hơn. Thế vẫn hơn là Hoài Phong nổi dóa!

“Hề hề, xinh chứ?”

“Xinh. Xinh quá cơ.”

Hoài Phong vừa cười, vừa lau nước mắt. Thật, không sao nhìn được.

“Này, mai Bé giảng. Cậu đến trường tớ sớm sớm chút nha. Đến chụp ảnh với tớ.”

“Mày chụp trường mày. Tao cũng phải chụp với trường tao chứ.”

“Ồ, vậy thôi.”

Lời đề nghị ngay lập tức bị từ chối, Bảo An không biết làm gì hơn, đành lủi thủi vào nhà.

Ngày Bế giảng, bạn nào bạn nấy vui vẻ, háo hức. Chỉ mỗi Bảo An là có chút bứt rứt, khó chịu. Vì là Bế giảng nên phải mặc áo dài, đồng nghĩa với việc phải đi giày cao gót – khắc tinh của Bảo An. Thứ giày gì mà đi vào đau chân muốn chết. Đã vậy lại còn chòng chênh khó đi. Nói chung là chán!

Nhưng nỗi niềm nhỏ xíu ấy nhanh chóng bị dập tắt bởi hàng ngàn cuộc vui to ùng trước mặt. Sau lễ Bế giảng, học sinh được tự do chụp ảnh, chơi súng nước. Bảo An bấy giờ vút bay đôi cao gót, xắn ống quần, buộc vạt áo, sẵn sàng nhập cuộc. Cả sân trường náo loạn, người cầm bóng ném, kẻ cầm súng bắn, nước văng tứ tung khắp cả. Lớp Bảo An là hiếu chiến nhất, chuẩn bị mấy xô đầy nước và bóng, hội con trai cầm súng bắn thẳng mặt tất cả những người chúng gặp, không kể là bạn cùng lớp hay thành viên lớp đối thủ. Mấy anh chị lớp 12 còn đầu tư hẳn mấy túi bột màu, đứng trên tầng ba, cứ thế thả xuống phía dưới. Bột màu và nước kết hợp, thành thử người đưa nào cũng lấm lem hết thấy.

Hoài Phong sau khi dự lễ xong, cũng nán nã ở lại chụp ảnh cùng mọi người một lúc. Học sinh trường Bình Minh sau buổi lễ, thì giải tán hết cả. Từng tốp bạn kéo nhau ra ngoài trường, thực hiện những kế hoạch đã định sẵn. Hoài Phong thì rủ hội bạn sang bên trường Bảo An ăn uống, sẵn tiện rước “của nợ” về luôn. Xung quanh trường Bảo An đầy rẫy những hàng quán, nơi đây được học sinh khắp vùng gọi là “thế giới đồ ăn vặt”. Hoài Phong và đám chiến hữu quyết định vào “Xập xệ quán” ăn ốc. Dù tên quán nghe tởm tàn thế thôi, chứ bên trong hết sức tiện nghi. Khi Hoài Phong và đám bạn kéo vào ăn thì bên trường Khắc Ân vẫn đang chìm mình trong trận chiến nước. Hón một tiếng đồng hồ sau thì học sinh trong trường bắt đầu ra về. Hoài Phong chăm chú quan sát, nhưng lại chẳng thấy Bảo An đâu. Gọi điện cũng không thấy nghe máy. Đến khi sân trường sạch hẳn bóng người, thì cậu không đợi được nữa, tiến thẳng sang trường bên ấy hỏi lớp Mười Anh. Được bác bảo vệ chỉ chỗ, Hoài Phong đi liền một mạch tới lớp Bảo An. Vào trong lớp thì thấy con bé vẫn đang ngồi thờ mặt ra. Cậu cất tiếng gọi.

“Cả trường về hết rồi mà mày còn ngồi đây làm gì? Không phải nhớ, năm sau lại học cơ mà.”

Bảo An hướng ánh mắt đắm chiêu về phía cửa lớp – nơi có cậu con trai đang đứng dựa lưng. Nó nói với giọng nghiêm túc nhất có thể.

“Hoài Phong này, tớ có chuyện muốn nói.”

“Ờ. Thế sao không ra ngoài rồi nói. Tao không vào tìm thì mày cũng thôi nói luôn hà?”

“Cậu có biết tại sao ngày nào tớ cũng tới trường đón cậu không?”

Hoài Phong biết rõ chứ, nhưng cái tính thích trêu người trong cậu lại bùng phát rồi.

“À, tại mày rảnh quá mà.”

“Không phải, tại tớ... Thực ra hôm đấy tớ đã định nói rồi, nhưng cậu lại chặn họng tớ. Mấy ngày sau đó thì cứ lu bu mãi, đến bây giờ vẫn chưa nói ra được.”

“Thì nói luôn đi. Nhanh, tao còn về. Đói quá rồi.”

Bảo An hít một hơi thật sâu, điềm tĩnh nói.

“Vì tớ thích cậu. Tớ muốn cura đồ cậu.”

“Ờ, tao biết rồi. Giờ về được chưa?”

Lại hít một hơi nữa, Bảo An nói với giọng thận trọng.

“Cậu có thích tớ không?”

“Haizz, thích... tao thích chơi với mày.”

“Cậu... cậu làm... người yêu... tớ... được không?”

Biết mà, cậu đã cố giục nó về cũng vì muốn tránh câu hỏi này. Vậy mà tránh không được.

“Không.”

Hoài Phong dứt khoát trả lời. Bảo An lặng thinh, cổ gượng cười. Không khí trong phòng vốn đã chùng, nay thì chìm hẳn luôn.

* xe của bộ: đi bộ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cậu Học Sinh Cá Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Sân trường Trung học Phổ thông Khắc Ân ngập trong cái nắng gắt của buổi ban trưa. Không gian tĩnh lặng bao trùm lên khắp ngôi trường – nơi mà mấy phút trước diễn ra trận chiến nước quyết liệt của đám học sinh quý sứ.

Ở một phòng học nọ cuối dãy, cậu con trai vẫn đứng tựa lưng vào cửa, không nói câu gì. Cô bạn ngồi trong phòng hết ngẩng mặt cười ngượng, lại cúi mặt lặng thinh. Bầu không khí ngột ngạt ấy không biết sẽ kéo dài tới khi nào nếu như cái tiếng vui tai kia không vang lên.

“Ọc... ọc...”

Không sớm, không muộn, cái dạ dày của Bảo An thật biết lựa thời gian mà lên tiếng. Bảo An mặt đỏ phừng phừng vì ngại trong khi Hoài Phong se sẽ phì cười. Ngược lên nhìn đồng hồ đã ngót nghét mười hai giờ trưa, Hoài Phong cố nhịn để tiếng cười không phát ra ngoài, nói giọng bình thường.

“Thôi, muộn rồi, không ngồi đây nữa. Đứng dậy mau, tao đưa mày về. Cái bụng của mày...”

Ngại quá hóa tức, Bảo An đứng phắt dậy cắt ngang lời Hoài Phong.

“Không cần. Tự về được. Từ mai cậu không phải đến trường đón tớ nữa. Tớ sẽ tập quên cậu. Xớ!”

Nói xong thì ngững nguẩy đi thẳng. Bỏ lại Hoài Phong vẫn đứng như trời trồng nơi cửa lớp, mặt nghệt ra vì shock. Bảo An hôm nay to gan thật, dám quát cả cậu cơ mà. Là nó ngờ thật hay cố tình chọc tức cậu vậy? Mai là nghỉ hè rồi, cậu đến đây làm gì nữa? Lại còn cái gì mà “tập quên” cơ? Mấy lời đậm chất phim như vậy mà nó cũng nói ra được. Hoài Phong sau khi “tiêu hóa” hết câu nói của Bảo An thì bức mình lắm. Nhưng cái người kia về rồi, cậu chẳng biết trút giận vào đâu, đành đập cửa một cái, xong thì cũng đi thẳng.

Bảo An lê từng bước nặng nhọc trên con đường phủ đầy bụi ô tô, xe máy. Bảo An không nghĩ rằng lần tỏ tình đầu tiên của nó lại diễn ra thảm hại đến vậy. Trong những phim Bảo An đã xem, thường sau khi trải qua những chuyện buồn đau thế này, nữ chính sẽ vừa đi vừa khóc trong làn mưa dày đặc, vắng bóng người qua lại. Thật là buồn một cách lãng mạn! Còn ở ngoài này, Bảo An mồ hôi mồ kê nhễ nhại, không ô không mủ bước đi dưới tiết trời nắng chang chang. Đã vậy, mọi người chung quanh ai cũng nói cười vui vẻ. Thật là rầu chết đi được!

Mọi ngày có Hoài Phong đi cùng, nhaoáng cái đã về đến nhà. Hôm nay đi một mình, đoạn đường sao như dài gấp đôi. Bảo An vừa đi vừa nghĩ, đầu óc mơ màng, đến khi vấp phải hòn đá, ngã sòng soài ra đường thì mới sực tỉnh, phát hiện mình đã đi quá nhà một đoạn khá xa. Lồm cồm đứng dậy, Bảo An quyết trả thù hòn đá đáng ghét ấy.

“Cút đi!”

Bảo An lấy hết sức mình đá viù hòn đá đi xa, miệng không quên chào nó một câu.

Đen đui nói tiếp đen đui. Hòn đá sau khi bị Bảo An đá văng đi thì an tọa ngay vào đầu một chú chó Alaskan lông xám trắng đang đứng trước cổng một nhà nào đó. Bị tấn công vô cớ, chú ta điên lắm, gầm gừ nhìn về phía cái người đang run lấy bấy kia. Bảo An mặt méo xẹo, nuốt nước miếng ừng ực, trong đầu chỉ hình thành một chữ “chạy”.

Chú ta tiến một bước. Bảo An cũng lùi một bước. Thêm vài bước như thế nữa, chú ta xỏ lên, chạy hết sức lực lại chỗ Bảo An. Nó thấy thế thì cũng cảm đầu cắm cổ mà chạy. Vừa chạy vừa la oai oái.

“Tao xin lỗi. Tao thực không cố ý mà.”

“Gâu... gâu...”

“Ồi chó ơi, tao đã xin lỗi rồi thì mày cũng tha cho tao đi chứ.”

“Gâu... gâu...”

“Mày mà đuổi theo nữa, tao cho mày vào nôi đấy.”

“Grừ... grừ...”

“Vào thật đấy, không đùa... á!”

Tà áo dài đang thướt tha, tung tăng theo từng bước chạy của Bảo An nay đã bị chú chó kia ngoạm được một phần.

Con phố đang buổi ban trưa yên ắng, vắng bóng người qua lại bỗng dưng thế lên tiếng cãi vã giữa người và chó. Chó thì vừa gầm gừ vừa giằng xé tấm vải trắng. Người thì nước mắt nước mũi quện với mồ hôi, tay ra sức túm tà áo dài, miệng hoạt động hết công suất.

“Nhả ra, nhả ra ngay.”

“Gừ... gừ...”

“Đồ con chó xấu tính. Chủ mày không dạy mày về lòng vị tha à?”

“Gâu... gâu...”

“Cứu cháu, có ai cứu cháu với...”

Khu này lạ thật, Bảo An khấn cả họng la hét này giờ mà tuyệt nhiên không thấy một ai xuất hiện. Chẳng nhẽ cả phố đi vắng à? Hay là lãng tai tập thể nên không nghe thấy? Nếu vậy thì hôm nay chết thật rồi. Bảo An lúc này chỉ hy vọng một điều duy nhất, rằng con chó kia không bị dại!

“An! Dừng lại!”

Tiếng nói đầy uy lực ấy vừa dứt, chú chó lập tức nhả cái vạt áo đang ngấu nghiến nhai dở ra, cúp đuôi chạy mất hút. Là ai? Là ai đã xuất hiện kịp lúc đến vậy? Nhưng sao lại gọi tên nó, sao lại yêu cầu nó dừng lại? Nó là người bị hại, là nạn nhân bị tấn công cơ mà. Đang miên man trong mớ suy nghĩ hỗn loạn, giọng nói ban nãy lại vang lên:

“Em có sao không?”

Bảo An từ từ hướng đôi mắt về phía người đó. Là một tên con trai. Lạ hoắc.

“Anh quen em ạ?”

“Không. Anh có quen đâu.”

Kỳ vậy! Không quen sao biết tên? Bảo An hỏi giọng dè chừng.

“Sao anh biết tên em?”

Người đó tỏ vẻ ngạc nhiên lắm.

“Tên em?”

“Vâng. Anh vừa gọi tên em mà.”

Người đó hơi cười, cúi đầu lấy tay khẽ bóp trán rồi ngẩng lên nói:

“Anh... vừa gọi tên con chó của anh mà. Em với nó trùng tên nhau rồi.”

“Dạ?!”

Người đó đưa tay lên đầu gãi nhẹ, ánh mắt hết lăm lét nhìn Bảo An đang đơ mặt rồi lại cúi xuống nhìn chú chó đang dựa dựa đầu vào chân mình.

Hơ, lấy tên người để đặt cho chó sao? Chú chó kia tên là... An hả? Không phải chứ! “Em ơi, em...”

Người đó thấy Bảo An cứ thần thờ phóng đôi mắt vô hồn vào khoảng không phía trước, khóe môi khẽ giật giật thì hơi hoảng, vừa gọi vừa lắc vai Bảo An. Chú chó kia hiểu ý chủ, cũng sủa lên mấy tiếng như để đánh thức cô gái trước mặt khỏi cơn mộng mị.

“Gâu... gâu.”

Cái đầu đang xoay vòng vòng sau cú shock “trùng tên” của Bảo An lập tức bình tĩnh bởi bao thứ âm thanh dội thẳng vào đó. Cơ mặt Bảo An bỗng dưng co rúm hết lại, tỏ vẻ khó chịu lắm.

“Anh hết tên để đặt rồi à? Sao lại lấy tên người để gọi chó chứ? Vô duyên!”

Bảo An hậm hực quay lưng bỏ đi. Chân dậm xuống đất từng bước bạch bạch.

“Ồ khoan đã em ơi.”

Lại gì nữa? Định hỏi xem họ của Bảo An có trùng với chú chó kia không à?

“Dạ? Chuyện gì nữa ạ?”

“Em không định cảm ơn anh à? Anh vừa giúp em mà.”

Bảo An lại một lần nữa rơi vào trạng thái đơ! Nhưng lần này Bảo An tự tỉnh được, không cần nhờ đến những tác nhân bên ngoài. Tay chống nạnh, Bảo

An nói:

“Anh nhìn xem, nếu không phải tại nó thì cái áo dài của em đâu có te tua thế này? Là chó của anh tấn công em, mà giờ còn bắt em cảm ơn à? Em chưa bắt đền anh là may rồi đây. Hừ!”

Bảo An xả hết một tràng bức xúc rồi cất bước đi thẳng, đầu không ngoảnh lại.

Người đó và chú chó vẫn yên vị chỗ cũ, gương mặt tái mét vì bị quát nạt. Người đó nhìn xuống chú chó, giọng run run hỏi:

“Rốt cuộc thì vì sao mày lại tấn công người ta chứ? Vì mày mà tao suýt phải bồi thường cho người ta này.”

“Gâu... gâu... gâu... gừ... gừ... ăng.”

Bị chủ hỏi cung, chú ta cũng thành khẩn khai báo. Chủ ta cứ thế kể lễ sự tình bằng thứ tiếng đặc trưng của giống loài. Còn chủ nghe có hiểu hay không, lại phụ thuộc vào độ tâm lý của chủ.

Bảo An đứng trước gương mà không nhận ra chính mình nữa. Cái mặt thì đen thui sau một buổi dầm nắng, đầu tóc rối bù, áo quần tả tơi vì phải chiến đấu khổ sở với chú chó có tên giống mình. Còn nữa, nhờ cú vỗ éch đẹp mắt ban nãy mà tay chân nó giờ bị trầy bị xước. Quả là một ngày xui xẻo!

Và để tránh rước thêm đen đui vào người, sau khi tắm rửa sạch sẽ, ăn uống no nê, Bảo An quyết định leo thẳng lên giường, thủ thi với bố một lúc rồi lăn ra ngủ khi. Tách biệt mình với thế giới bên ngoài.

Sau khi thẳng chân đá Bảo An một cái, tâm trạng Hoài Phong cũng chẳng mấy tốt đẹp. Nguyên do là vì suốt từ chiều tới giờ - tức mười hai giờ đêm - Hoài Phong liên tục bị đám bạn của Bảo An chỉ trích. Trúc Linh, Bảo Kỳ và cả Lệ Băng nữa, bọn họ cứ thay phiên mà gọi điện, làm phiền hai cái lỗ tai cậu. Mở màn, Trúc Linh the thé “rót” đầy mặt vào tai Hoài Phong.

“Này, cậu kiểm lời thật đấy. Đã từ chối nó thẳng thừng và phủ phàng như thế mà mấy câu an ủi cũng không nói được à? Hoặc không, thì cũng giải thích cho nó lý do tại sao chứ? Lại còn trêu chọc nó nữa à? Cậu thật quá đáng!”

Nhận lời hay không, đó là quyền của cậu mà. Bảo An không trách, thì cô bạn kia lấy quyền gì mà hạch sách cậu như vậy. Đứng là rảnh thật!

Tại Hoài Phong chưa kịp nghỉ ngơi lại tiếp tục bị tấn công bởi Bảo Kỳ.

“Ông yên tâm, không phải lo lắng hay thấy áy náy gì đâu. Bảo An bị đá như thế cùng lắm là buồn hai ba hôm rồi quên ngay ý mà. Ông đừng suy nghĩ nhiều quá mà mệt người.”

Ngoài việc bị làm phiền kiểu này thì tâm tư Hoài Phong vô cùng thoải mái.

Rồi lại cả Lệ Băng nữa, cô lớp trưởng này thật dư thừa thời gian và tiền bạc. Cứ chốc chốc lại gọi cho cậu chỉ để nói đúng một chuyện.

“Ông không nhận lời thật chứ? Mà tại sao lại không nhận lời? Nhờ cái An cứ cố bám theo ông thì ông có thay đổi suy nghĩ không?...”

Hoài Phong không chịu được nữa bèn tắt nguồn rồi lia cái điện thoại đáng thương vào tuốt sâu trong gầm giường! Không biết Bảo An đã tâm sự gì với hội kia mà giờ chúng hành cậu ghê quá. Tiếp điện thoại chúng nó mà tai cậu nóng rát cả lên. Nếu ngày nào mà cũng vậy, chắc cậu đến phải vào viện kiểm tra lại độ nhạy của thính giác mất.

Nằm trên giường, Hoài Phong vò đầu bứt tai, chân tay gãy gục, than trời oán đất tại sao lại để một đứ đũa phiền phức như Bảo An ngang nhiên nhảy thẳng vào cuộc đời cậu!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cậu Học Sinh Cá Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Hôm nay trời Hà Nội trở gió. Từng cơn gió cứ ồ ạt, bay thẳng vào khu phố nọ. Có lẽ chỉ ít phút nữa thôi, trời sẽ đổ một trận mưa rào lớn lắm đây. Gió thổi bay tất cả mọi thứ trên đường, lá cây và cả vài mẩu rác vụn. Gió thúc giục mấy cô, mấy bác đang tản bộ nơi vỉa hè phải vội bước về nhà, tránh cơn mưa đang trực đổ xuống. Gió tinh nghịch thổi sức trâu đùa mái tóc rối bời của cô gái nhỏ đang ngồi bó gối bên khung cửa sổ. Giá mà gió kia có thể thổi bay hình ảnh cậu con trai ấy ra khỏi cái đầu đang chật cứng những phiền muộn của Bảo An thì tốt biết nhường nào.

Có lẽ nút “delete” trong não bộ Bảo An hỏng thật rồi, vì dù có cố đến mấy, cái nhân ảnh ấy vẫn hiện lên rõ nét trong tâm trí nó.

Gió không thể mang hình ảnh cậu ấy ra khỏi đầu, chức năng xóa của hệ thần kinh cũng không dùng được nữa, vậy thì thử khóc xem sao, biết đâu cậu ta sẽ bị cuốn trôi ra ngoài theo hai hàng nước mắt. Nghĩ là làm, Bảo An gục mặt xuống gối, thút thút khóc. Càng khóc lại càng rầu.

Kể từ sau khi tuyên thệ sẽ tập quên Hoài Phong, Bảo An chưa một lần nhắn tin hay gọi điện cho cậu. Dù vậy, trong lòng Bảo An vẫn có chút ít ngóng trông từ phía Hoài Phong một tin nhắn hoặc một cuộc điện thoại hoặc là nhờ ai đó chuyển đôi lời tới nó cũng được. Nhưng kết quả là... không có gì hết. Thế đấy, đối với cậu, Bảo An chưa bao giờ là đặc biệt cả, mọi thứ đều là do nó tự ảo tưởng mà ra thôi.

Bà Thục trở về nhà sau một ngày dài làm việc. Căn phòng đầu tiên bà bước vào chính là gian bếp, bà muốn biết hôm nay tiểu công chúa của bà đã dùng gì cho bữa tối. Nhìn vô gói mì nằm chõng chơ trên bệ bếp, người phụ nữ trạc tuổi bốn mươi với gương mặt quý phái nhưng rất đỗi hiền từ lắc đầu chán nản. Một tuần qua, ngày nào Bảo An cũng ăn mì. Bảo An vốn là đứa năng nổ và có tính hướng ngoại, vậy mà từ lúc nghỉ hè tới giờ, ngày nào Bảo An cũng thu mình trong phòng riêng. Đã vậy, cả ngày nó cứ thất thần, không mấy tươi tỉnh như bản tính vốn có. Người làm mẹ như bà Thục, trong lòng lo lắng không nguôi.

Bước vào phòng, thấy cô con gái đang ngồi ôm mình bên cửa sổ, bờ vai khẽ run run, bà Thục nhẹ giọng cất tiếng:

“Sao lại ngủ gật thế này hả An?”

Nghe tiếng mẹ, Bảo An từ từ ngước đôi mắt đã đỏ hoe lên, hai tay lau vội mấy giọt nước còn đọng lại trên khóe mắt.

“Mẹ ạ. A... ban nãy gió to quá, thổi bao nhiêu bụi vào mắt con.”

Á à, giờ còn nói dối cả mẹ nữa cơ đấy. Mẹ sinh mày ra, lại không hiểu mày. Nhưng Bảo An đang ở cái tuổi mới lớn, càng ép nó lại càng nói dối hơn. Trong mắt Bảo An, bà Thục không những là một người mẹ hoàn hảo mà còn là một người bạn tâm giao đáng tin cậy. Từ trước tới giờ, dù bận cách mấy, bà luôn dành thời gian để trò chuyện, hàn huyên cùng đứa con gái duy nhất. Và Bảo An, trong mọi khúc mắc thì luôn tìm đến bà để “xin xỏ” một lời khuyên đúng đắn.

“Hôm nay lại ăn mì hả con? Cả tuần qua, bữa nào cũng ăn mì thôi. Nhìn xem, người con gầy nhẳng đi rồi kia, da mặt cũng sạm đi trông thấy.”

Bảo An cũng tự nhận thấy những điều mẹ vừa nói quả không sai. Nhưng khổ nỗi cái tâm nó buồn dẫn đến việc cái bụng cũng quên đói và cái miệng thì chẳng thiết tha làm việc. Bảo An cười trừ, rụt rè trình bày nguyên do.

“Dạ, tại con lười quá ý mà. Cả ngày nằm trên giường, đến bữa lại làm biếng không muốn lết thân ra quán ăn ạ.”

Bà Thục hơi cau mày tỏ vẻ không đồng ý. Ấn trán con gái một cái, bà nói:

“Ăn thôi mà cũng lười. Mà nghỉ hè, sao không ra ngoài chơi với bạn bè, cứ ru rú ở nhà suốt thế con?”

Híc, buồn đến độ không muốn ăn thì lấy đâu ra tâm trạng đi chơi đây!

“À, tại vì Kỳ thi đầu chân phải nằm im một chỗ, khiến cho Linh ngày ngày phải tới nhà thăm hỏi. Bẵng thì bạn về quê dạy kèm cho mấy đứa em. Còn những bạn khác thì... đi du lịch hết rồi ạ. Con thật chẳng biết đi đâu, làm gì.”

Lý do nghe cũng hợp lý đấy chứ, thế mà bà Thục nghe xong lại ấn trán con gái thêm lần nữa.

“Đấy, bình thường việc gì cũng nhờ Kỳ giúp thế mà lúc em bệnh, chị lại biến mất tăm. Bạn bè thì ai cũng năng nổ ra ngoài hoạt động này nọ, còn mình thì...”

Bảo An chỉ biết cúi gằm mặt tiếp thu những lời chỉ giáo của mẹ, trong lòng cũng có chút áy náy vì đã lỡ bỏ rơi cậu em họ yêu quý.

“Thôi, mẹ tính thế này. Từ mai, mỗi ngày con đến cửa hàng làm bồi bàn cho mẹ, cả ca sáng và ca tối luôn. Riêng hai ngày thứ bảy và chủ nhật thì mẹ cho nghỉ, tới chơi với ông bà hai bên.”

“Ồ... nhưng con đang...”

Không để Bảo An có cơ hội từ chối, bà Thục vội đặt tay lên vai con gái, nói giọng nghiêm túc.

“Không phải là mẹ muốn con ra ngoài kiếm tiền phụ giúp gia đình. Cửa hàng này là tâm huyết của bố con, mẹ muốn con cùng mẹ cố gắng vun đắp, xây dựng nó. Còn nữa, ông bà nội ngoại thương yêu, cưng chiều con như thế nào, con là người hiểu rõ nhất, nghỉ hè con nên dành thời gian ở bên và hiếu thảo với ông bà. Người già họ thích được quây quần bên con cháu. Con hiểu chứ?”

Bảo An nghe mẹ nói mới ngộ ra rằng mình đã quá vô tâm và ích kỷ. Chỉ vì một Hoài Phong vớ vẩn mà quên đi những người thân yêu, quan trọng nhất. Lúc trước, chỉ cần nó gọi một tiếng là Bảo Kỳ lập tức có mặt, đưa nó đi bất cứ đâu nó muốn, cố làm mọi việc nó nhờ, vậy mà giờ đây Bảo Kỳ gặp tai nạn, phải nằm một chỗ, nó lại chưa tới thăm và chăm sóc cho em ngày nào. Bảo An đúng là người chị tồi nhất thế gian. Từ bé tới lớn, Bảo An đều được ông bà nội, ngoại chăm chút từng li từng tí một, áy vậy mà nghỉ hè, nó lại chẳng tới nhà thăm hỏi, thăm hỏi cho bà, ra vườn tía tót cây cùng ông. Bảo An thật là hư quá đi thôi!

“Vâng, con hiểu rồi mẹ ạ.”

Bảo An cười tươi rói rói, gật đầu nghe lời. Bà Thục cũng cười hiền, nhẹ nhàng vuốt tóc con gái. Trước khi rời khỏi phòng, bà nói một câu đầy ẩn ý.

“Chăm chỉ làm việc cũng giúp con người ta quên đi được nỗi phiền muộn trong lòng đấy.”

“Sao ạ?”

Bà Thục tát yêu con gái mấy cái, rồi đi thẳng ra khỏi phòng, để mặc cho Bảo An còn đang đần mặt ra phân tích câu nói thâm thúy kia.

Đuỳnh!

Tiếng sấm rền vang trời khiến cho Bảo An giật mình, những suy nghĩ trong đầu cũng theo đó mà văng ra tứ tung khắp cả. Bảo An chẳng buồn gom nhặt những thứ ấy, nhét vào trong đầu để nghĩ tiếp nữa, nó chừa kín mít, chuẩn bị đi ngủ.

“Về nhà, nhớ tới mai đấy.”

“Biết rồi, té đi.”

Hoài Phong hắt hàm ra lệnh cho cậu bạn vừa thả mình ở nơi đầu ngõ. Nhìn cái bộ mặt đang căng cứng hết sức đáng ghét của Hoài Phong, cậu ta chỉ cười nhạt một cái, rồi rồ ga phóng đi mất hút.

Sáng ngủ, chiều dậy, tối đi chơi, đêm về “học tin”. Đó chính là cái thời gian biểu mà Hoài Phong luôn nghiêm chỉnh thực hiện suốt từ hôm nghỉ hè tới nay. Bây giờ là mười một rưỡi đêm, mọi nhà đều đã khóa cửa đi ngủ, trong ngõ chỉ còn mỗi Hoài Phong tay dắt túi quần, chân đi thong thả, miệng huýt sáo yêu đời. Chưa yêu được mấy thì đã bị sao quả tạ rơi trúng đầu.

Két!

Tiếng phanh gấp của một chiếc xe máy đang rẽ tại khúc quanh trong ngõ vang lên chói tai. Tên con trai ăn mặc diêm dúa nhảy xuống xe, nói giọng đầy khiêu khích.

“Mù à?”

Đáp lại đó, Hoài Phong chỉ bình thản trả lời.

“Không mù, vẫn nhìn thấy cái con tắc kè hoa ngu xuẩn đang đứng trước mặt. Không ai dạy mày là phải bấm còi ở những ngã rẽ như thế này à?”

Bị lên mặt dạy đời, tắc kè hoa kia giận dữ đến đỏ mặt tía tai. Biết không thể cãi lại bằng lời, hắn ta lao tới túm cổ áo Hoài Phong, dấm một cú giáng trời vào mặt cậu.

Hoài Phong bị động, không kịp đỡ đòn, sau khi loạng choạng mấy bước thì cũng sấn tới, dấm trả tới tấp vào mặt tắc kè hoa. Hoài Phong học không giỏi, nhưng đánh nhau thì kinh nghiệm đầy mình và hết sức chuyên nghiệp. Tắc kè hoa bị cậu đánh cho xây xẩm mặt mày, lúi húi trèo lên xe, trước khi đi không quên buông lời cảnh cáo.

“Thằng khốn, tao biết mày là ai đấy. Cứ đợi mà xem!”

“Sẽ đợi.”

Hoài Phong đứng đấy, lịch sự vẫy tay chào tạm biệt cái xe đã lao vút ra khỏi ngõ.

“Đi đâu mà giờ này mới về? Con với chả cháu, ngày nào cũng hành cái thân già này đợi cửa.”

Hoài Phong vừa bước qua cánh cổng đã bị giọng nói của bà nội làm cho giật bắn mình.

“Bà chưa ngủ ạ? Cứ để cửa đấy, khi nào về con tự biết khóa.”

Bà nội không nói gì, chỉ lừ mắt một cái, tập tễnh đi về phía cánh cổng.

“Góm, đợi được mày thì trộm nó vào khuôn hết đồ đi rồi.”

Những lời xía xói như thế này, Hoài Phong nghe đã quen rồi. Quen đến độ, chỉ cần bà nói từ đầu tiên là cậu có thể đọc vanh vách những câu chữ sau đó. Hoài Phong không cãi bà, lặng lẽ đi về phòng.

Vắt tay lên trán suy nghĩ hồi lâu, Hoài Phong ngẫm ra một điều.

“Bà đợi cửa, có lẽ nào là bà cũng quan tâm tới mình? Mình có chìa khóa riêng, bà vẫn có thể khóa cổng trước rồi về phòng ngủ cơ mà.”

Cái ý nghĩ ấy khiến cho cậu học sinh ngổ ngược bất giác mỉm cười hạnh phúc! Có thể là bà yêu thương cậu theo một cách riêng biệt.

“Thằng Phong đâu, mấy người ra mà xem con các người đánh con trai tôi như thế nào đây này.”

“Có chuyện gì thế?”

“Đây rồi, bà xem cháu bà nó đã làm gì thằng con tôi đây này.”

Tiếng người phụ nữ chua ngoa liên tiếp dội thẳng vào tai khiến Hoài Phong bất đắc dĩ phải tỉnh giấc. Cậu lồm cồm rời khỏi giường, vừa ra tới sân đã thấy tắc kè hoa và tắc kè mẹ đứng ăn vạ ngay tại đó. Một vài người trong xóm bắt đầu kéo tới bàn tán, bà cậu vì không muốn to chuyện, bèn xuống nước làm hòa.

“Có gì từ từ nói cô ạ. Cô cứ vào nhà, nói rõ đầu đuôi câu chuyện cho tôi.”

“Hừ.”

Người đàn bà kia ngúng nguẩy đi ngang qua mặt bà cậu vào thẳng nhà. Uống một hơi hết cốc nước đầy, tắc kè mẹ hậm hực lên tiếng, vừa nói tay vừa chìa thẳng Hoài Phong.

“Hôm qua cháu bà đánh con tôi đến thân tàn ma dại thế này đây. Tôi là tôi sẽ báo lên phường, để họ đến tống thẳng này vào trại cải tạo.”

Nghe đến đây bà nội với mẹ Hoài Phong mặt hoảng loạn thấy rõ, chỉ mỗi cậu là vẫn ngồi im, mặt bình thản như không phải chuyện của mình. Bà nội vội nắm tay người đàn bà kia, giọng nói khản khản.

“Áy áy, tôi xin cô. Cháu nó còn trẻ người non dạ, có gì để tôi từ từ dạy cháu. Xin cô đừng báo lên chính quyền. Tôi xin cô.”

“Em xin chị, chị tha cho con em.”

Mẹ Hoài Phong cũng tha thiết van xin.

Người đàn bà kia nhìn họ khinh khỉnh, nói:

“Tôi thì cũng không phải là con người đánh đá, độc ác gì. Nhưng con mấy người đánh con tôi ra nông nổi này, thì cũng phải có chút bồi thường để nó được dưỡng cái phần xác và tinh cái phần tinh thần chứ.”

“Vâng vâng, bồi thường gì cũng được ạ. Chỉ mong cô đừng báo lên phường.”

“Tôi đưa con tôi đi khám, họ nói nó bị chấn thương nặng lắm, lại bị shock tâm lý nữa, nhưng thôi, cái đấy là do con tôi xui xẻo gặp phải con mấy người nên mới bị thế, tôi không tính. Chỉ xin mấy người vài đồng để chạy tiền viện phí, rồi thuốc men nữa.”

“Vâng... vâng...”

Bà nội Hoài Phong vẫn nắm chặt tay tắc kè mẹ, hai hàng nước mắt đã rơi tự lúc nào không hay.

“Mười triệu. Tôi chỉ xin mấy người mười triệu thôi.”

Đối với hoàn cảnh như nhà Hoài Phong mà nói thì đó quả là số tiền lớn. Hoài Phong không nhận được nữa, vùng vằng đứng dậy hét lên.

“Bà điên à? Có mấy vết xước ngoài da mà làm như nó sắp chết ấy.”

“Mây... mây...”

Tắc kè mẹ điên lắm, lắp bắp mãi không thành lời. Bà nội và mẹ cậu lại hốt hoảng, níu áo, kéo cậu ngồi xuống. Bà bảo mẹ cậu đưa cậu về phòng, còn bà thì lấy khoản tiền dành dụm bấy lâu nay bồi thường cho họ. Mẹ con tắc kè hoa sau khi nhận tiền xong thì cấp mông về thẳng, không nói câu gì.

“Con xin lỗi bà.”

Mặc kệ Hoài Phong xin lỗi, bà nội vẫn tiếp tục nằm im, quay mặt vào tường. Hoài Phong biết bà giận lắm.

“Con...”

“Thôi thôi, đồ phá gia chi tử như mày thì có xin lỗi cũng như không thôi. Hết lỗi này lại lỗi khác. Mày và mẹ mày chỉ biết ăn bám cái nhà này thôi.”

Phải rồi, mẹ cậu cả ngày chỉ ở nhà loanh quanh nơi góc bếp, thu nhập chính là từ bố cậu, vì thế mà bà nội luôn coi thường mẹ cậu.

Trong nhà này, chỉ có mỗi mẹ là yêu và tin tưởng cậu, cậu không cho phép bất kỳ ai xúc phạm mẹ.

“Con sẽ trả lại bà khoản tiền đó.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cậu Học Sinh Cá Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

“An, mang đĩa này ra bàn số 2.”

“Vâng...”

“Cái bàn kia sao bấy bữa thế này, mau ra dọn đi An.”

“Dạ, em làm ngay đây ạ.”

“An oi...”

“Có khách gọi đồ kìa An...”

...

Phù, làm bồi bàn thật không dễ như Bảo An vẫn tưởng. Suốt cả ngày bị quay như chong chóng, chân đi liên tục, tay làm không ngớt việc, đã vậy miệng lúc nào cũng phải căng hết cỡ ra để mà cười, mà chào với khách. Thật là mệt không tưởng!

Bây giờ là bây giờ tối ngày chủ nhật, và hiện tại Bảo An đang ngồi trên ghế “ngấu nghiêng” bộ phim Hàn lãng mạn trong phòng khách nhà ông bà nội, bên cạnh là đôi bạn trẻ Trúc Linh và Bảo Kỳ đang dứt bánh cho nhau ăn, sên sấm không kém bộ phim đang phát sóng. Bỗng dưng...

“An oi...”

Trúc Linh gọi, và theo như thói quen nghề nghiệp, Bảo An ngoan ngoãn đáp:

“Dạ, quý khách cần gì ạ?”

Mất một phút đơ mặt, Bảo Kỳ và Trúc Linh ôm bụng ngã ngửa về đằng sau, ngoác miệng ra cười.

“Lấy cho em cốc nước quả trong tủ lạnh nhá.”

“Cả tao nữa.”

“Linh cần gì thì cứ nhờ chị An đi lấy hộ nhớ.”

Bảo Kỳ vô tư véo yêu má cô bạn gái, ngay trước cái bản mặt đang phùng phùng lên vì ngại và vì ức của Bảo An.

Trúc Linh yểu điệu gật đầu, khẽ “ừ” một tiếng, đôi môi còn hơi chu lên tỏ vẻ đáng yêu.

“Thôi đủ rồi, dừng lại đi. Thấy gớm quá. Nổi hết cả da gà da vịt lên rồi này.”

Bảo An nhăn mặt tỏ vẻ khó chịu, hai tay ôm lấy thân mình khẽ xoa xoa.

“À quên mất, lại đụng trúng nổi đau của kẻ bị đá nữa rồi. Linh xin lỗi An nha.”

Trúc Linh ra cái điều hối lỗi lắm, nói với chất giọng ăn năn. Bảo Kỳ ngồi bên cạnh gật gù cái đầu.

“Ồ ha, bọn em vô tâm quá. Chị bỏ quá cho ha.”

Lời xin lỗi vừa dời khỏi miệng, chàng và nàng lại ôm nhau cười khà ồ. Bảo An chỉ hầy nhẹ khóe môi, nói giọng không quan tâm.

“Thế gọi có gì không? Đang xem phim hay thì lại...”

“Cửa hàng đang tuyển nhân viên nam hả?”

Gọi giật giọng một cái khiến cho Bảo An hoảng hồn chỉ vì điều này ư? Trúc Linh thật là...

“Ồ hay, định làm con dâu họ Lương mà cửa hàng của gia đình tuyển người cũng không biết là thế nào hả Linh?”

Những gì mà cô chị dâu tương lai nói cũng đúng, khiến cho Linh kia chỉ biết cổ gân cổ lên mà lắp liếm rằng.

“Ồ thì... tại... tại vì cả ngày tao phải chăm sóc Kỳ, rồi làm việc nhà nữa này, thời gian đâu mà lên Facebook, nên không biết cũng là điều dễ hiểu mà.”

Gớm thật, chưa về làm dâu mà Linh đã cái nhem nhem như thế này rồi, An phải dạy dỗ lại thôi.

“Thôi không phải ngại biện. Đẳng cả tuần rồi mà chưa tìm được ai ưng đây.”

“Người thừa kế tương lai” Bảo An nói giọng đăm chiêu lắm. Bảo Kỳ với tư cách là người cùng nhà, lên tiếng giúp đỡ.

“Hay là để ngày mai em lết ra đây giúp nhá.”

Đùa hay thật vậy? Dù Kỳ có nghiêm túc hay không, thì câu trả lời của An vẫn là:

“Thôi khỏi. Ra đây vướng chân thêm”

Đề lấy lòng chị dâu, Trúc Linh cũng góp chút ý kiến nhỏ nhoi để giải quyết vấn đề nan giải này.

“Vậy hỏi Phong xem, biết đâu ông ý nhận lời.”

Nghe đến tên Phong, Bảo An nghệt cả mặt ra, Bảo Kỳ thì vỗ đùi đôm đốp.

“Ừ đúng rồi, biết đâu lại ‘lừa gần rơm lâu ngày cũng bén’. Một công đôi việc còn gì.”

Bảo An trong lòng cũng thấy thích thú lắm, nhưng mà làm vậy thì quá là mất giá đi. Không thể được! Chưa lên tiếng đánh thép phản đối thì Linh và Kỳ lại bắt đầu “nhập vai”.

“Chuẩn luôn. Chứ ngày nào mày cũng ủ rũ lê bóng thế này, bọn tao cũng buồn lắm chứ.”

“Trước mặt chị, bọn em nào có dám thể hiện tình cảm cơ chứ.”

Vừa nói, chàng và nàng vừa có những hành động đậm chất ngôn tình, khiến cho ai kia chán nản đứng dậy, nói lời tạm biệt.

“Thôi, tôi đi để cho hai bạn trẻ được tự do vậy.”

Chào ông bà và cô chú một tiếng rõ to, Bảo An quyết định “xách mông lên và đi”.

Hôm nay Hoài Phong đến “An An Cake” thử việc. Theo như lời bạn bè giới thiệu thì quán đang cần một nhân viên nam, có ngoại hình ưa nhìn, không cần nộp hồ sơ, chỉ cần đến làm thử một buổi, đã vậy còn ưu tiên học sinh, sinh viên có ý định làm thêm dịp hè nữa chứ. Đắn đo hồi lâu, Hoài Phong quyết sẽ xin vào đây làm. Cậu biết đây là cửa hàng nhà Bảo An, nhưng cái con số ba triệu tháng thực quá quyến rũ cậu đi thôi. Vả lại, Bảo An tính tình lười biếng, chắc gì hè đã chịu ra quán phục vụ. Suy nghĩ ấy làm cho Hoài Phong yên tâm đi thử việc.

Cái tin Hoài Phong hôm nay đi làm bồi bàn đi nhanh chóng. Bao nhiêu học sinh đến quán để được cậu phục vụ nha. Đám bạn thì đến để ủng hộ, góp phần tăng doanh thu cho quán, giúp cậu sẽ có nhiều cơ hội được nhận vào làm hơn. Những kẻ ghét cậu cũng đến, nhưng là để ra lệnh và sai bảo cậu, vô cùng hả hê. Nhưng dù là ai, thì Hoài Phong cũng hết sức tận tâm, nhẫn nại phục vụ, tất cả vì số tiền mà cậu đang nợ bà.

Hoài Phong sau một ngày quay vòng vòng, hết bụng bê lại lau dọn, thì đã lọt vào mắt xanh của bác Nhâm quán lý.

“Tốt lắm. Tiếp tục phát huy nha. Làm ở đây thì chắc chắn là một đây, nhưng cháu yên trí, vì lúc nào cũng có tiền thưởng cho những người chăm chỉ.”

Bác Nhâm vỗ vai cậu, cười khả khả động viên.

Hoài Phong sung sướng hết nấc, cười tươi rói, gật đầu cảm ơn liên hồi.

“Cháu cảm ơn bác. Cháu hứa sẽ cố gắng hết sức.”

Tâm hồn đang lơ lửng trên mây của Hoài Phong, lập tức bị cái giọng lạnh lạnh kia kéo tuột xuống dưới đây.

“Cháu không muốn cậu ấy làm việc ở trong quán.”

Hoài Phong và bác quản lý tất ngóm nụ cười, quay đầu lại phía kẻ phá đám. Bảo An tay chống nạnh, đứng sừng sững giữa cửa quán, oai phong vô bờ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cậu Học Sinh Cá Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Xem đi xem lại đoạn băng ghi cảnh Hoài Phong hôm nay thử việc, Bảo An vẫn không thể tin được là cậu ta có thể hăng say lao động, tận tâm phục vụ khách hàng như vậy. Lại còn sổ phiếu bình chọn nữa, sao cái anh đẹp trai kia có thể thua được chứ? Thật là khó tin!

“Cháu thấy đấy, Phong làm việc chăm chỉ như vậy, lại được lòng bao nhiêu thực khách. Vậy tại sao lại không được tuyển?”

Tất nhiên là cháu không muốn cậu ta làm ở đây rồi. Bác có biết cháu đã phải cố gắng lắm mới thôi nghĩ đến cậu ta được một chút không? Nếu giờ cậu ta trở thành bồi bàn của quán, chẳng phải là ngày nào cháu cũng sẽ gặp cậu ta sao. Như thế thì làm sao mà quên được? Không đồng ý, cháu nhất định không đồng ý.

“An, có nghe bác nói không đấy?”

Bảo An đang miên man suy nghĩ, bỗng giật bản mình vì tiếng gọi của bác Nhâm.

“Dạ? Cháu thấy anh kia làm tốt hơn mà. Vậy bây giờ cháu bỏ phiếu cho anh ý, thì bác sẽ xem xét lại đúng không? Đúng không bác?”

Bảo An vừa nói vừa lay lay tay bác Nhâm, đôi mắt cố tỏ ra long lanh, đáng thương nhất có thể. Ở trong quán, An là người được bác Nhâm cưng nhất mà. Lần nào cũng thế, chỉ cần An năn nỉ là bác sẽ chiều theo ý An ngay. Nhưng mà lần này thì...

“Nhân viên trong quán không có quyền bỏ phiếu, An ạ.”

Thoáng chút hụt hẫng, Bảo An lại tiếp tục nài nỉ.

“Vậy để cháu nhờ Linh này, Kỳ này, anh Duy này, anh Minh này,... cả mấy đứa bạn cháu nữa, đến bỏ phiếu cho anh kia, nha bác.”

Bảo An càng lúc càng lay mạnh cánh tay người phụ nữ ngồi cạnh. Nhưng xem ra không mấy khả thi. Bác Nhâm giữ chặt cái bàn tay nghịch ngợm của Bảo An này giờ, nghiêm nghị nói.

“An, cháu đừng trẻ con như thế nữa. Nói rõ lý do bác nghe, tại sao lại từ chối nhận Phong?”

Bảo An xị mặt chán nản, rút đôi tay lại. Đôi mắt ừ ừ khờ hướng về phía Hoài Phong. Cậu ấy vẫn ngồi nghiêm túc, gương mặt nhìn thẳng xuống mặt bàn như đang đợi chờ kết quả. Nhìn cậu ấy có vẻ lo lắng lắm, Bảo An có chút mỉm lòng.

Sao bao nhiêu nơi cậu không đến, lại chọn nơi này để làm việc cơ chứ? Mà học sinh hư như cậu, nghỉ hè thì phải lêu lổng ngoài đường với đám bạn mới phải, sao lại muốn đi làm thêm? Chắc lại gây ra chuyện nên cần tiền đúng không? Cậu đánh nhau nên phải bồi thường à? Hay là trót phá hoại cái gì, rồi bị người ta bắt đền? Đúng rồi, nghĩ ra lý do để đuổi cậu ta rồi.

Bảo An đổi giọng, không mè nheo nữa, nói bằng chất giọng nghiêm trọng vô cùng cực.

“Bác ơi, bác có biết cậu ấy là học sinh cá biệt không ạ? Để cậu ấy làm việc ở đây, nhờ ra hội bạn của cậu ấy đến, quây phá thì làm sao khách hàng dám vào quán nữa ạ. Còn nữa bác, cái này mới quan trọng ạ. Cậu ta hư hỏng như thế, sến ra một cái cậu ta chôm đồ của quán...”

Hoài Phong này giờ ngồi yên quan sát thế sự, nhưng đến lúc này thì cậu không bình tĩnh được nữa, cậu thô lỗ ngắt ngang lời Bảo An.

“Này, lấy cái quyền gì mà xúc phạm, vu oan cho người khác như thế? Ta...”

Bị Hoài Phong quát nhưng Bảo An không mấy sợ sệt, lại càng được đà tố tạt xấu của cậu ấy với bác Nhâm.

“Đấy đấy, bác thấy không? Cậu ấy rất là hung hăng nhá, thế thì không thể phục vụ được khách hàng đâu ạ. Với lại hình như Phong còn định xưng ‘tao’ nữa bác ạ. Nghe không văn minh chút nào, như thế mà làm bồi bàn thì...”

Bảo An bỏ lửng câu nói, lắc lắc cái đầu ra điều không hài lòng lắm. Bác Nhâm ngồi cạnh có chút bối rối, chưa biết xử trí ra sao.

Hoài Phong khựng người lại, có ý nghĩ khác chạy qua não bộ. Cậu đúng thật là... So với những lời mà bà nội si nhục thì mấy câu châm chọc này của Bảo An có đáng gì. Cậu thà chịu nhịn nó, còn hơn là để bà nội bôi nhọ danh dự của mẹ cậu. Hoài Phong đành “ngậm bồ hòn làm ngọt”, nói ra cái câu

mà mãi về sau này, mỗi lần nghĩ lại là một lần mặt cậu đỏ gay.

“Tớ mong cậu đừng nghĩ xấu về tớ như thế. Tớ không phải người như vậy.”

“Hử?!”

Bảo An há hốc mồm trước cách xưng hô vừa rồi của Hoài Phong. Đưa ngón tay trở lên ngoáy ngoáy lỗ tai, Bảo An nhỏ nhẹ đề nghị.

“Cậu vừa nói gì cơ? Tớ nghe không rõ.”

Hoài Phong nắm chặt hai bàn tay, cố gồng mình để kiềm chế con tức đang cuộn cuộn trong ngực, chỉ trực tuôn ra tức thì.

“Tớ nói là tớ không phải người xấu. Mà... à cậu hãy tin tớ.”

Nhìn bộ dạng Hoài Phong lúc này, Bảo An thấy thích thú ghê gớm. Đang hí hửng cười thầm trong bụng, thì bác Nhâm tuyên bố một câu khiến cơ mặt Bảo An đơ ra trông thấy.

“Với con mắt của một người từng trải, bác nhận thấy Phong thực sự rất có ý muốn đi làm kiếm thêm tiền. Đó là một việc làm đáng được khen ngợi chứ, đúng không An? Hơn nữa, quán đang rất cần người, cả tuần nay chưa tìm được ai thích hợp, mãi hôm nay mới có Phong là được việc nhất, bác thấy không có lý do nào để từ chối Phong cả.”

Bây giờ phải làm sao để bác Nhâm hiểu nỗi khổ tâm của Bảo An đây, nó thực sự không biết? Bảo An định chống chế thêm chút nữa, thì bà Thục ở tầng hai – nơi diễn ra những công việc liên quan đến giấy tờ - thông thả đi xuống.

“Có chuyện gì vậy? Hết giờ làm việc rồi mà chị vẫn ở lại à? Mà em nghe nói tuyển được nhân viên rồi phải không chị? An đến đợi mẹ đấy hả con?”

Bảo An te te chạy lại chỗ mẹ, chưa kịp mách lẻo thì bác Nhâm đã từ từ tiến tới, kể rõ đầu đuôi câu chuyện với bà Thục. Mẹ Bảo An nghe xong, bèn nói.

“Những việc về nhân sự chị cứ thẳng thắn quyết định, thấy ai được thì nhận vào. Còn cái con bé này, nó có biết gì đâu mà lên tiếng.”

Bảo An nghe xong không phục, vẫn cố gân cổ lên bảo vệ lý lẽ của mình.

“Ồ nhưng mẹ ơi, dù sao con cũng là người thừa kế tương lai mà. Con cũng có quyền và trách nhiệm tham gia đóng góp ý kiến chứ.”

Không để Bảo An léo nhéo thêm nữa, bà Thục liền kéo tay lôi cô con gái ra ngoài xe.

“Ồn ào quá, về thôi An.”

“Ồ kia mẹ ơi, nhưng cậu ấy là học sinh cá biệt. Con có trách nhiệm mà...”

Khi cái tiếng lanh lảnh kia khuất dần sau cửa kính, cũng là lúc Hoài Phong thở phào nhẹ nhõm, còn bác Nhâm lại cười hiền từ.

“Yên tâm nhé. Từ mai nhớ làm việc chăm chỉ nhé.”

Hoài Phong khẽ gật đầu, lắng nghe lời bác.

“Vâng cháu sẽ cố gắng. Cháu cảm ơn bác nhiều.”

Đứng trước cửa hàng, Bảo An lưỡng lự mãi không dám bước chân vào. Bà Thục đi từ hầm gửi xe lên, thấy con gái cứ thập thò trước cửa, bèn nghiêm nghị nhắc nhở.

“Sao còn đứng đây? Đã đi muộn rồi còn không mau vào đi.”

Bảo An đi vào trong quán, thấy Hoài Phong đang hăng say lau dọn. Hoài Phong ngẩng đầu, cậu chào Bảo An rất đổi thân thiện, thế mà cái con người kia chỉ hứ một tiếng rõ dài, rồi đi thẳng. Hoài Phong hơi không hài lòng về thái độ của Bảo An, nhưng cũng đành bỏ qua, lại chú tâm vào công việc.

Ngày đầu tiên làm việc chung, Bảo An một mực không chịu ra ngoài làm bồi bàn, cứ đứng trân trân trong bếp đòi mấy cô chú dạy làm bánh.

Ngày thứ hai làm việc chung, Bảo An nhất quyết đòi thay chỗ bác bảo vệ, nói rằng có nóng có nắng cũng cố được, chứ sống chết cũng không chịu vào trong quán phục vụ.

Ngày thứ ba làm việc chung, Bảo An khăng khăng cầm cái chìa khóa xe máy, muốn là đi giao hàng hộ anh Tuấn. Thà hứng bụi hứng khói cũng không thèm vào trong quán hưởng điều hòa mát lạnh làm bồi bàn.

Ngày thứ tư làm việc chung, Bảo An cứ khur khur ôm đồng đĩa, đòi đứng ở đằng sau rửa đĩa thay chị Hương, có lỡ làm vỡ rồi đứt tay cũng được, nằng

nặc không muốn ra ngoài kia.

Những ngày sau đó, ngày nào Bảo An cũng đòi thể chân một vị trí khác trong quán, chứ không chịu làm chung công việc với Hoài Phong.

Thấy Bảo An vất vả, khổ sở tránh mặt mình như vậy, Hoài Phong thấy hơi áy náy. Tối nay, sau khi tan ca, cậu hẹn Bảo An ra một góc khuất nói chuyện.

“Nói đi, tại sao mày cứ thế vậy?”

Ồ hay, tự dưng nói như vậy Bảo An biết đăng nào mà trả lời.

“Cứ thế là cứ thế nào? Nói không đầu không đuôi, ai mà hiểu được.”

Nhìn Bảo An tay vắt ngang trước ngực, nói giọng khinh khinh, Hoài Phong chỉ muốn đập cho một cái. May mà Bảo An là con gái, nên cậu mới tha cho.

“Tại sao cứ tránh mặt tao? Tao biết mấy hôm rồi mày cố tình bày trò để tránh mặt tao.”

Bảo An chẹp miệng, khó chịu trả lời.

“Cậu biết rồi còn hỏi.”

“Không biết.”

Cái giọng điệu thần nhiên của Hoài Phong khiến Bảo An nóng mặt lắm. Đã hại người ta ra nông nổi như vậy mà bây giờ còn hồn nhiên chối tội, thật là quá quá đáng!

Được rồi, không biết thì Bảo An sẽ nói cho biết.

“Tớ đã đang quên được cậu một chút rồi nhá. Thế mà cậu bỗng dưng xin làm ở quán nhà tớ, làm hỏng hết cả cố gắng của tớ lúc trước. Tớ ghét cậu. Đã không nhận lời tớ thì làm ơn đừng xuất hiện trước mặt tớ nữa. Ở thành phố này có bao nhiêu cửa hàng cần tuyển người, sao lại chọn quán nhà tớ. Nếu mà ngày nào cũng làm cùng nhau, kiểu gì cái bệnh ‘nghiện’ cậu của tớ cũng tái phát cho xem. Nên tớ mới phải cố tránh mặt cậu...”

Hoài Phong thật không ngờ mình có sức ảnh hưởng lớn đến thế. Càng không nghĩ mình lại là một loại virus gây nghiện cho Bảo An. Nghe đến đây, sao cậu thấy buồn cười chết đi được, chẳng bù cho Bảo An, cái mặt đang sưng lên phụng phịu, hai mắt đã rom róm ướt. Nhìn khá là tội nghiệp, Hoài Phong đành mở lòng một lần.

“Muốn làm bạn đặc biệt của tao không?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cậu Học Sinh Cá Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

“Bạn đặc biệt á? Nó là cái quái quỷ gì vậy? Cậu đang bỏ thí tình cảm cho tớ đấy hả? Tớ không thèm, không lấy, không đồng ý, không chấp nhận. Xớ!”

“Ồi cái con điên này...”

Gần ba giờ sáng rồi mà Hoài Phong không sao ngủ được, cứ nằm được một lúc lại dùng dưng ngồi bật dậy, đâm thúi thúi vào cái gối vốn đã nát bét. Thật, càng nghĩ càng không hiểu nổi, tại sao hồi tối cậu lại có thể nói ra cái câu mất mặt như thế cơ chứ? Cả Bảo An nữa, hét xoi xoi vào mặt cậu xong rồi cũng cáo bỏ đi như vậy mà được à? Hoài Phong cảm thấy lòng tự trọng của mình bị bôi nhọ ghê gớm lắm. Đó giờ, đây là lần đầu tiên cậu mở mồm “xin kết bạn” với một đứa con gái, đã vậy lại còn bị từ chối thẳng thừng và quá đỗi phũ phàng. Thật là nhục nhã ê chề!

“Không muốn thì thôi.”

Tự lẩm bầm nốt câu cuối, Hoài Phong quyết định nằm xuống ngủ, không nghĩ thêm nữa, đau đầu quá rồi. Đợi mấy tháng nữa kiếm đủ số tiền trả bà nội, cậu cũng nghỉ việc, hết phải chạm mặt.

Hoài Phong và Bảo An cũng có thần giao cách cảm lắm nha. Cậu trần trọc mãi không ngủ được, thì nó cũng thao thức, tiếc ngần người đến không nhắm nổi mắt. Quả thực, khi cái lời “tò tình bạn” ấy được phát ra từ đôi môi héch héch trên gương mặt vênh vênh của Hoài Phong khiến Bảo An sôi máu vô cùng. An có cảm giác như Phong đang ban phát chút ít tình cảm của mình cho nó vậy. Giá mà lá gan của Bảo An to hơn một tí thì lúc đó nó đã đâm cho cậu ta mấy quả rồi!

Nhưng giờ nghĩ lại, An thấy tiếc hơn là giận. Cậu ấy chủ động như vậy, chắc hẳn trong lòng cũng phải có chút chút gì đó. Thà bây giờ gật đầu với cái chức danh “bạn đặc biệt”, rồi ngày nào cũng kẻ vai sát cánh bên nhau, biết đâu đến một lúc nào đó không cần “đón” mà cậu ta cũng “gục” thì sao!

“Đúng là ngu, ngu, ngu quá...”

Bảo An không ngừng lấy tay gõ vào đầu mình. Gõ xong lại gục mặt xuống gối khóc rờn vì tiếc rẻ cơ hội quý giá ấy.

“Hay mai đến nhận lời nhĩ?”

Định bụng thế, nhưng ngay sau đó mặt Bảo An lại ỉu xiu như cái bánh đa nhúng nước vậy. Làm sao mà Hoài Phong có thể đồng ý khi chính Bảo An đã thẳng tay vứt bay cái lòng tốt của cậu hồi tối chứ? Lại còn mắng cậu té tát giữa đường giữa chợ xong rồi cấp mông đi thẳng như vậy nữa. Làm sao có thể đây?

“Ủi giờì, hôm nay quán mình mới rước được ở đâu hai con gấu trúc về làm phục vụ thế này?”

Vừa bước vào quán, anh Dũng – một nhân viên bồi bàn của quán – đã la toáng lên, khiến mọi thành viên trong quán đều phải tạm dừng hoạt động ăn sáng mà ngược lên nhìn chăm chú.

Thấy mọi người còn ngơ ngác, anh Dũng bèn nhảy tót đến cạnh Bảo An, lấy hai tay mình chỉ vào hai mắt cô nàng, giới thiệu:

“Đây là gấu trúc cái.”

Xong lại chạy vụt đến chỗ Hoài Phong, hành động y như ban nãy.

“Còn đây là gấu đực.”

Anh Dũng vừa xong nhiệm vụ giới thiệu, mọi người trong quán cũng bắt đầu nhao nhao bàn tán. Chị Mai vứt bay cái vỏ bánh vào xọt rác, nói đầy phấn khích.

“Hai đứa dạo này thân nhau quá nhờ? Lại còn make up chung một kiểu nữa chứ, hô hô.”

Bảo An và Hoài Phong vẫn còn ngơ mặt chưa biết giải thích như thế nào, chị Ly đã vội vã hỏi dồn dập.

“Ủầy, thế là sáng nay đứa nào đến nhà đứa nào đấy? Chứ thằng Phong trông thế kia thì biết gì mà méch với chả cấp. Xong rồi cùng đeo nhau đến đây à? Bảo sao hôm nay An tự nhiên đến sớm, còn không đi cùng mẹ nữa. Này An, một thằng con trai tính cách kiểu như Phong mà dám vì bạn gái bôi chất mỹ phẩm lên mặt như vậy, là hơi bị hiểm đó nha.”

Nam chính, nữ chính còn chưa kịp cất lời thanh minh, thì anh Tuấn lại nhanh nhẩu cướp lời.

“Vớ vẩn có khi đem qua hai anh chị lại...”

Anh Tuấn bỏ lửng câu nói, đôi mắt từ từ híp lại trông đến là đều cẳng, mấy người khác nghe vậy ồ lên thích thú, chỉ khổ An với Phong mặt đỏ phừng phừng, trên đỉnh đầu khối trắng đã bắt đầu tỏa ra nghi ngút.

“Này! Anh đừng có suy nghĩ bậy bạ nhá. Em trừ lương đấy.”

Bị người thừa kế tương lai uy hiếp là thế nhưng mấy cô cậu nhân viên kia nào có sợ, lại càng được thể bàn tán rôm rả hơn.

“Ồ, anh chỉ tưởng là hôm qua hai đứa thức khuya học bài hoặc là xem phim hay chơi game gì đó nên sáng ra mắt mới thâm quầng thế kia. Đấy, anh chỉ định nói thế thôi, có gì bậy đâu. Cô ý, cô mới chính là người có cái đầu đen tối nhớ, hớ hớ.”

Trong quán này, Tuấn với Dũng đúng là rất tâm đầu ý hợp. Sau khi cái miệng dẻo quẹo của Tuấn làm xong nhiệm vụ giải bày, Dũng cũng nhảy vào phụ họa tức thì.

“Chuẩn rồi, không có người nói bậy chỉ có người nghĩ bậy thôi, An ạ. Mà thôi, yêu nhau thì cứ dang hoàng công khai, sao mà phải ngại. Cứ ế dài như anh với ba ông bà kia mới đáng xấu hổ, đúng không?”

Bị số đông áp đảo, Bảo An chẳng cãi được vào đâu, chỉ biết dựa vào tí tẹo quyền chức mà trấn át lại.

“Thôi đi làm việc đi, mấy anh chị đến đây để buôn chuyện đấy ạ? Làm đi, tí nữa bác Nhâm đến, chết đấy. Với lại...”

Bảo An dừng lại lấy hơi, đánh ánh mắt sang phía Hoài Phong, tiếp tục nói.

“Em mà thêm cái ông kia á? Còn lâu.”

Hoài Phong cũng hất mặt lên tận trời xanh mà đáp trả rằng,

“Mày nghĩ tao thêm chắc? Không bao giờ.”

Mấy anh chị kia lại bắt đầu nhoi nhoi lên. Có lẽ một cuộc bàn tán xuyên lục địa sẽ diễn ra ngay lập tức nếu như bác Nhâm không đến kịp lúc.

“Nào nào, tám giờ đến nơi rồi. Không mau chuẩn bị dọn dẹp lại quán đi, còn ngồi đấy nữa. Nhanh cái tay, cái chân lên nào.”

Thế đấy, một ngày làm việc chung nữa lại bắt đầu. Nguyên buổi hôm nay và những ngày sau đó, cả An và Phong đều cố gắng tránh và không thèm nhìn mặt nhau. Điều này khiến cho những “con buôn” trong quán càng được dịp hành nghề.

Gần đây Bảo An lạ lắm, nét mặt mỗi lúc nào cũng tỏ rõ trên gương mặt. Bữa trưa nay, khi mọi người đang ngồi ăn cùng nhau, bất chợt An ôm miệng đứng vụt dậy, lao thẳng vào nhà vệ sinh và nôn sạch những gì có trong dạ dày ra ngoài. Ai nấy đều lo lắng khi thấy An thất thểu quay lại với gương mặt xanh mét. Chị Ly sốt sắng hỏi.

“Sao thế An?”

Bảo An chậm rãi ngồi xuống ghế, đón lấy cốc nước từ phía chị Mai, uống mấy ngụm liền, rồi khẽ lắc đầu đáp lại câu hỏi của chị Ly.

“Em không biết nữa. Từ tối qua đã vậy rồi. Ăn gì cũng nôn ra hết thôi.”

“A, hay là em...”

Bỗng nhiên anh Tuấn vỗ bàn cái ụp, la lớn lên như phát hiện điều gì đó. Thực ra anh lại định trêu An với Phong, nhưng nhận thấy mọi chuyện đang hết sức “căng” nên anh vội “lái” câu nói của mình sang một hướng khác.

“Em đã nói với mẹ chưa? Đi viện khám thử xem sao.”

Bảo An gật gù nghe lời khi thấy cái bụng cứ sôi lên òng ọc. Mọi người ai cũng lo lắng hỏi thăm, duy chỉ có Hoài Phong là vẫn ngồi yên quan sát, đôi mắt không biểu lộ chút cảm xúc nào, hết sức khó hiểu.

Liên mấy ngày sau đó Bảo An nghỉ làm. mấy anh chị trong quán hỏi bác Nhâm mới biết, Bảo An bị bệnh, phải nằm lại viện, bác còn nói mọi người không nên vào thăm vì An vẫn còn mệt lắm, đợi khi nào ra viện rồi đến nhà chơi với An sau cũng được.

“Thế là An nó bị sao hả em?”

“Bác sĩ nói vì bị căng thẳng trong thời gian dài, nên nó bị trào ngược dịch vị dạ dày chị ạ.”

“Rõ khổ!”

“Mà chị bảo đang nghỉ hè, có phải lo bài vở gì đâu mà căng thẳng cơ chứ. Ở nhà thì được chiều chuộng như thế, không phải động tay động chân vào việc gì, thế mà...”

“Có khi nó căng thẳng chuyện tình cảm em ạ. Ở cái tuổi này, chúng nó cũng bắt đầu biết để ý tới bạn bè khác giới rồi. Chắc là đang tương tư bạn nào thôi, không cần phải quá lo lắng đâu em.”

Đó là cuộc nói chuyện giữa bác Nhâm và mẹ Bảo An mà Hoài Phong hôm nay tình cờ nghe được. Không hiểu sao, cậu cứ có cảm giác Bảo An bị căng thẳng là vì mình. Có lẽ vì luôn phải tìm cách tránh mặt cậu, cũng như cố gồng mình tỏ ra bình thường trước mặt cậu nên An mới bị như vậy. Hoài Phong cảm thấy có lỗi.

Buổi hôm nay Phong xin nghỉ, cậu muốn đến viện gặp An để nói câu mà cậu đã đắn đo suốt cả đêm qua. Hồi được bệnh viện nơi Bảo An nằm rồi, nhưng vấn đề với Hoài Phong bây giờ là làm sao để có thể gặp và nói chuyện riêng với nó đây? Đúng là “của quý” trong nhà có khác, người thăm bệnh cứ ra ra vào vào, tấp nập hơn cả đi hội. Hễ ông bà ngoại vừa về là ông bà nội lại đến, rồi cô dì, chú bác, anh chị em họ, ai cũng có mặt đầy đủ, khiến cho Phong kia không có cơ hội “tiếp cận con mồi”.

Hoài Phong ngồi đợi ê cả mông ngoài hành lang từ sáng đến quá trưa mới có dịp ló được An ra ngoài nói chuyện. Ấy là cái lúc An thấy ngọt ngào quá, nhân cơ hội ông ngoại ra ngoài đi vệ sinh, nó định trốn xuống dưới sân bệnh viện đi lại một chút cho thoáng, ngờ đâu vừa ra khỏi cửa phòng lại thấy bóng dáng quen thuộc đang ngồi thần thờ gặm bánh mì trên hàng ghế dài.

“Đến thăm tớ à?”

Bảo An vỗ vai Hoài Phong bôm bốp, làm cho cậu giật mình đến rơi cả miếng trứng đang nhai trong mồm xuống đất, ngược lên đã thấy bệnh nhân đứng cười nhả nhổ trước mặt. Trông Bảo An chẳng có gì là ốm đau bệnh tật cả, Hoài Phong bèn lúi tuột nó xuống dưới sân.

Sau vài phút tâm sự í ề, Bảo An tay khẽ xoa cằm, nói giọng kênh kiệu.

“À, thì ra là vẫn muốn tớ làm bạn đặc biệt của cậu chứ gì?”

Điều bộ của An khiến cho Phong ngửa ngáy chân tay ghé góm, nhưng nổi áy náy trong lòng cứ dâng lên cuộn cuộn, khiến cậu phải cố “trói” tứ chi mình lại, điềm tĩnh trả lời.

“Ừ, là thế đấy. Đồng ý không?”

Đúng ý Bảo An quá rồi, cơ mà vẫn phải làm giá một tí tẹo nữa thì An mới gật đầu chấp thuận được.

“Hồi trước thẳng thừng đá tở như thế, bây giờ nếu tở đồng ý lời đề nghị của cậu một cách dễ dàng thì tở cứ thấy mình bị thiệt thòi sao sao ý.”

Cứ tưởng Hoài Phong hôm nay sẽ xuống nước năn nỉ ghé lăm, ai ngờ cậu đứng phắt dậy, tay chỉ thẳng mặt “cô chủ” mà quát.

“Này nhá...”

Nghĩ rằng mình đang đi quá giới hạn, Bảo An mặt tái mét, lời xin lỗi đã được hình thành xong xuôi trong đầu, đang chuẩn bị được cất ra, thì Hoài Phong tiếp lời, vẫn bằng chất giọng ban nãy.

“Tao cầu xin mày làm bạn đặc biệt của tao đấy. Được chưa?”

Tình huống ngoài sức tưởng tượng này khiến cho Bảo An chỉ biết ngồi bất động, há hốc mồm, tròn mắt sững sờ. Sau vài giây bị đóng băng, Bảo An đứng bật dậy, nhảy tung tung lên vì quá đỗi sung sướng.

“Được quá ý chứ. Tở đồng ý.”

Đang hân hoan, phấn khởi là thế, Bảo An bỗng im bất, mặt mũi lăm lép hẳn lại khi nhìn thấy từ phía xa xa hình ảnh ông ngoại dáo dác ngoác quanh tìm nó. Bảo An đành vội giả từ “bạn đặc biệt” để nhanh chân chạy lại phía ông, chứ để ông biết nó “trốn viện theo trai” thì xong luôn.

Bây giờ thì Bảo An đang ngồi ngoan trong phòng bệnh nghe ông ngoại mắng. Dù thế, nhưng gương mặt vẫn nó tươi roi rói, chẳng nghe thấy tiếng ông đâu cả, chỉ thấy văng vẳng bên tai câu nói khi nãy của Hoài Phong thôi. Còn Hoài Phong, cậu vẫn đứng chết chân ở chỗ ấy với gương mặt không cảm xúc. Cuối cùng, thì cậu cũng đã nói ra được cái câu đáng muối mặt ấy.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cậu Học Sinh Cá Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Bệnh viện và nhà tù là hai nơi mà người ta không muốn chạm mặt nhất. Nhưng cặp đôi “bạn đặc biệt” Bảo An và Hoài Phong lại có buổi hẹn hò chính thức đầu tiên tại một góc khuất của sân bệnh viện. Trời tối, xung quanh lại nhiều cây cỏ, hai cái bắp chân của Hoài Phong vì thế trở thành bữa tiệc linh đình cho đám muỗi tham ăn. Cậu cứ ngồi co hết chân lên ghế, tay không ngừng vỗ đôm đốp, miệng liên tục chửi rủa những sinh vật nhỏ bé kia.

“Biết vậy mặc quần dài. Cha nhà nó, hút gì mà hút lăm thế, tao lại đốt chết cả nhà chúng mày bây giờ.”

Khi Hoài Phong đang chật vật trong vòng vây của “fan cuồng”, Bảo An lại thành thoi ngồi đung đưa đôi chân ngắn cùn của mình, tay dứt từng thìa tào phớ mát lạnh vào mồm.

“Ai bảo không chịu đàng hoàng lên phòng thăm bệnh cơ. Thích hẹn hò chui lủi kiểu này thì phải cố mà chịu thôi.”

Nề tình An đang là bệnh nhân nên Phong nhường, chẳng thèm đôi co lại nữa, cậu chỉ chép miệng một tiếng, rồi lại chăm chỉ với công việc diệt muỗi đang còn đang dở.

“Này, cậu gọi tở xuống đây để xem cậu đập muỗi hả? Nói gì đi chứ?”

Hoài Phong ngừng tay, quay sang nói.

“Tao đi chơi, tiện đường thì rẽ vào đây thăm mày thôi.”

Câu nói hết sức bình thường ấy khiến cho Bảo An khoái chí lăm, nhả răng ra cười toe toét.

“Cậu lúc nào cũng nghĩ đến tở thế này, tở cảm động đến chết mất.”

Đột nhiên Hoài Phong co rúm mặt lại, tay chìa thẳng miệng Bảo An thông báo.

“Mày bị chảy máu chân răng kia.”

Vì là con gái, lại hay làm dáng, nên lúc nào An cũng mang theo một cái gương nhỏ xíu bên người. Nghe Hoài Phong nói vậy, Bảo An thắng thốt lời gương ra soi. Xong xuôi, bèn thở phào nhẹ nhõm.

“Không phải máu. Là son môi đấy. Lúc nãy tô son vội quá nên quệt luôn vào răng, hê hê.”

Hoài Phong trưng ra bộ mặt hết sức chán nản. Cậu chẳng ưa nổi những đứa con gái quá điệu đà, sáng trưa chiều tối lúc nào cũng chăm chăm vào việc trang điểm. Giờ đề ý mới thấy, Bảo An quả thực rất hay tô son. Và Hoài Phong không thích điều này.

“Đi viện mà cũng điệu gớm. Từ giờ trở đi, cầm mỳ dùng son, cũng không được tô chút bất kỳ loại mỹ phẩm nào lên mặt. Nhớ chưa?”

Bảo An vốn dĩ không thích và cũng không biết trang điểm, song lại cực kỳ cuồng son. Bỗng dưng bị Hoài Phong cấm đoán sở thích, nó giãy nảy lên bất bình.

“Gi vậy? Sao lại cấm? Môi của tớ, tớ thích làm gì chẳng được.”

“Mấy đứa con gái tao chơi cùng, đứa nào cũng phấn son lõe loét, mày là bạn đặc biệt nên mày phải khác chúng nó. Hiểu không?”

Hoài Phong từ tốn giải thích, Bảo An nghe cũng thấy xuôi xuôi. Nhưng mà dù sao cũng gần bó với son được gần hai năm rồi, giờ phải tạm biệt chúng, kẻ cũng không đành lòng. Thấy mặt Bảo An cứ xì xuống, có vẻ bất bình lắm, Hoài Phong đành phải nói lời “đe dọa”.

“Không hiểu thì thôi, tao về. Không bạn bè gì nữa.”

An cuồng son nhưng so với Phong thì son chẳng là gì cả. Nghe Phong dọa, An miễn máo nhận lời.

“Ừ, được rồi. Tớ đồng ý không dùng son nữa.”

Thấy An ngoan ngoãn như vậy, Phong lấy làm hài lòng lắm. Cậu vênh mặt lên, tay xoa đầu An khen ngợi.

“Tốt. Dùng son có gì hay chứ, toàn chỉ độc hại. Tô lên thì choe choét, đến lúc ăn lại nuốt cả vào. Kinh dị.”

Dù Phong cố nói với giọng hài nhất có thể, tay chân còn múa may phụ họa để “đuôi” bớt nỗi buồn của An đi, nhưng xem ra không mấy thành công vì mặt An nom vẫn chẳng tươi tỉnh lên được là bao.

Lâu lâu mới pha trò một lần, mà cái đứa bên cạnh chẳng thêm đôiai hoài đề ý, Hoài Phong cảm thấy “quê quê”, đành ngồi im, quan sát Bảo An đang chán nản đút từng thìa tào phớ. Bỗng nhiên, Bảo An cười khúc khích, Hoài Phong neho mày khó hiểu.

“Hâm à?”

Bảo An xua xua cái tay, cố gắng nuốt nốt miếng tào phớ đang mắc kẹt trong miệng.

“Cậu nói cũng đúng. Son thật sự không tốt chút nào, vừa hại tớ lại còn hại cả cậu nữa chứ.”

Người đi thăm bệnh càng lúc càng không hiểu bệnh nhân nói gì, chỉ biết lặng yên nhấm mặt.

“Đây nhá. Môi tớ có son, khi chạm vào môi cậu, môi cậu cũng lại dính son. Như thế không phải là hại cả hai à?”

Bảo An hào hứng giải thích, đôi mắt từ từ khép lại nhìn đến là gian tà. Chẳng bù cho cậu con trai ngồi kế bên, gương mặt nhăn nhúm trông khó coi vô cùng. Cốc một phát rồ kêu vào đầu Bảo An, Hoài Phong lên tiếng chê bai.

“Mày nghĩ đi đâu đấy hả? Hôn cái quỷ gì chứ? Nhìn mặt vậy mà toàn tưởng tượng ra những thứ đen tối.”

An xoa xoa chỗ bị cốc, hậm hực đáp trả.

“Hôn là một hành động lãng mạn, sao lại đen tối chứ? Cậu không biết đâu, tớ luôn ao ước đến một lúc nào đó, tớ và người yêu sẽ đứng dưới trời mưa, rồi hôn nhau giống như trong mấy bộ phim tình cảm ý. Và sau đó...”

Bảo An cứ thế chắp hai bàn tay vào nhau, luyên thuyên về một viễn cảnh quá đỗi tuyệt vời, trên gương mặt lộ rõ nét vui sướng. Hoài Phong ngồi bên cạnh, vô duyên phá vỡ khung cảnh hoàn mỹ mà Bảo An đang mường tượng.

“Đoàng. Sét đánh, cả hai đứa cùng chết. Ha ha.”

Bị phá đám, Bảo An tụt cảm xúc, chẳng thêm cái lại. Nó chỉ thở dài tỏ ý chán nản, rồi quay mặt đi chỗ khác. Hoài Phong vẫn ngồi ôm bụng cười, có vẻ rất hài lòng với cái kết mà mình vừa tạo ra cho câu chuyện của Bảo An. Cười chán chê xong, thì tự ý chuyển chủ đề nói chuyện.

“À, đừng nói mối quan hệ giữa tao với mày cho ai biết nhá. Như vậy mới đặc biệt. Tạm thời tao chỉ yêu cầu mày thế thôi. Còn mày có đòi hỏi gì không?”

Thật lòng, Bảo An chẳng muốn Hoài Phong thay đổi điều gì cả. Vì ngay từ đầu, An đã bị chính con người hiện tại của Phong “hút hồn” mà. Đắn đo, suy

nghĩ hồi lâu cũng chẳng nghĩ ra được hạch sách gì với Hoài Phong. An đành lắc đầu đáp.

“Tớ không có. Khi nào nghĩ ra tớ nói sau được không?”

Cậu gật đầu nhất chí. Rút điện thoại ra xem giờ, thấy không còn sớm nữa, Hoài Phong bèn giục Bảo An về phòng.

Bảo An răm rắp nghe theo.

Đi được nửa đường, thì cái bụng của An réo lên inh ỏi. Khổ, cả tuần qua ăn gì cũng nôn ra hết, dạ dày vì thế mà gần như là rỗng tuếch. Bây giờ khỏi bệnh rồi, thì cả ngày Bảo An chỉ làm đúng một công việc, đó là ăn lại bữa.

Vì không muốn ngược đãi cái bụng thân yêu, và cũng vì muốn nhanh chóng bù đắp số cân đã mất do ốm, Bảo An đành lóc cóc quay đầu lại ra căng tin bệnh viện. Bây giờ đã hơn chín giờ tối, dù căng tin mở cửa cả đêm nhưng số lượng đồ ăn được bán ra lại không quá nhiều.

Quán đã hết sạch đồ ăn, chỉ còn sót lại đúng năm chiếc bánh bao, đứng tần ngần tần ngần một lúc, Bảo An quyết định mua một cái bánh bao chay. Thật xui xẻo, An chưa kịp cất lời gọi cô chủ quán thì một giọng nói khác đã chen vào.

“Cô ơi, gói cho cháu cả năm cái bánh bao nhé.”

Bảo An ngược lên, hướng đôi mắt đang tóe lửa về phía người đó. Dù bị lườm đến cháy cả mặt, nhưng người đó vẫn cười, thản nhiên nói.

“Em cũng nằm ở viện này à? Con gái ăn đêm nhiều dễ béo, xấu lắm đấy.”

Người đó cười cười, rất thoải mái trêu đùa Bảo An, cứ ngỡ như là đã quen biết từ trước. Bảo An lúc này đang trong con thịnh nộ, chẳng để ý nhiều đến lời bông đùa ấy, chỉ tức tối quát tháo.

“Cướp miếng ăn của người khác, anh không thấy mình quá đáng lắm sao?”

Người đó nghe xong vẫn chỉ cười, đánh trống lảng sang chuyện khác.

“Em bị làm sao mà phải nằm viện?”

Bảo An thật không biết phải nói gì với cái tên vô duyên này. Có quen biết gì đâu mà hỏi han như thế chứ. An không thèm tiếp chuyện, nhếch môi cười khinh một cái, rồi lảng lảng quay lưng ra về, mặc kệ cái con người kia đang thanh toán tiền và nhận túi bánh từ cô chủ quán.

Người đó chạy đuổi theo Bảo An, kéo người nó lại và nhét vào tay nó hai chiếc bánh nóng hổi.

“Cho em đây. Không có độc đâu, cứ yên tâm mà ăn đi.”

Tặng bánh xong người đó đi thẳng, không giải thích một lời làm cho An kia vẫn trưng ra bộ mặt ngáo ngơ, đứng như trời trồng tại chỗ.

“À, anh nằm ở phòng 303, khoa nội. Khi nào khỏe hơn, An lên thăm anh nhé.”

Đi được một đoạn khá xa rồi, người đó mới quay lại dặn dò An. Nghe xong câu ấy, đầu óc An càng rối rắm hơn muôn phần. Rõ ràng là không quen, tại sao lại biết tên nó chứ. Thật đáng sợ!

Bảo An cúi xuống nhìn hai cái bánh trên tay, lại nghe cái dạ dày đang “léo nhéo”. Phân tích hồi lâu, Bảo An quyết định quẳng hai cái bánh ấy vào thùng rác. Ai mà biết được anh ta cho cái gì vào bánh. Bảo An thà chết đói, chứ nhất quyết không chịu chết vì ngu.

May sao, Bảo An có một người mẹ quá đổi tâm lý. Biết con gái đang dần khỏi bệnh, bà Thực luôn tích trữ đồ ăn trong phòng. Và vì thế, Bảo An được ôm một bụng chật cứng đồ ăn đi ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cậu Học Sinh Cá Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Ngày chủ nhật đẹp trời, gia đình họ Lương tổ chức họp mặt gia đình, cùng nhau ăn uống linh đình, chào mừng Bảo An xuất viện về nhà. Sáng sớm, mọi người đã có mặt tại nhà ông bà nội để chuẩn bị cho bữa liên hoan hôm nay, Linh và Băng cũng đến phụ giúp và góp vui.

“Mấy hôm tao ốm, mày lặn mất tăm. Mãi hôm nay có ‘sự kiện’, mày mới ngoi lên. Bạn bè kiểu gì đấy? Đồ sống lỗi.”

An tranh thủ trách móc Băng khi cả hai đang ngồi rửa sạch đồng bát đĩa bám đầy bụi do cất trong kho đã lâu. Thật, Băng cũng muốn tới thăm An lắm chứ, nhưng khổ nỗi lại bận chút công việc riêng ở dưới quê, thành thử đến giờ mới có thể trực tiếp hỏi han An được.

“Mày cứ nói quá. Ngày nào tao cũng gọi điện hỏi thăm mày mà, với lại tao đã ‘xin phép vắng mặt’ rồi còn gì nữa.”

Băng trề môi dỗi hờn. Rõ ràng là quan tâm nhiều như thế, vậy mà giờ lại bị gán mác “sống lơ”, Lê Băng quả thực không cam tâm.

An chỉ định đùa cho vui thôi, nào ngờ Băng tưởng thật, cái mặt xị ra ngay được. Khẽ huých vai Băng một cái, An cười khì khì.

“Tao đùa mà. Mày là chăm hỏi han tao nhất đấy, chứ cái Linh ở ngay gần mà đến thăm được có mỗi một lần. Nó bảo là phải đến thăm Kỳ nữa. Xùy, Kỳ chỉ là chán thương nhẹ thôi, có sao đâu mà ngày nào cũng phải đến, nhờ. Ừ ừ, nhìn kia.”

Bảo An vỗ vai Lê Băng thủ thủ tâm tình, đoạn đánh ánh mắt ra phía bên kia. Lê Băng nghe vậy cũng nhìn theo và được chiêm ngưỡng một cảnh tượng rất đẹp mắt và hay ho. Ở một góc trong sân, Linh và Kỳ đang ngồi nướng thịt bên cái bếp than nhãn hiệu Con Cò. Chàng và nàng cứ tít tu tít, cười nói đùa nghịch, chẳng chuyên tâm vào công việc gì cả. Thi thoảng lại còn vụng trộm, lén đút thịt cho nhau ăn nữa chứ. Chốc nữa, kiểu gì đĩa thịt nướng cũng vui đi đáng kể. Trời nóng, phải ngồi bên cạnh bếp lửa như thế này, quả là cực cho đôi bạn trẻ quá. Một lúc sau, Trúc Linh liên tục than nóng, hai tay phẩy phẩy cổ tạo ra chút gió. Thấy Linh đang nhăn mặt khổ sở, Kỳ bèn bày trò cười, động viên tinh thần cho cô bạn gái. Cậu quay mặt đi một chỗ khác, tạt tay bôi than đen lên mặt, rồi sau đó...

“Hừ!”

Bị Bảo Kỳ “ù ồa”, Trúc Linh giật mình tới ngã ngửa ra đằng sau. Cái mặt đen thui của cậu bạn khiến cho Linh vừa sợ vừa buồn cười, sẵn cái quạt trong tay, cô đánh tới tấp vào người Kỳ.

“Dở người! Làm cái trò gì thế?”

Bảo Kỳ càng lúc càng tiến lại phía Linh, lè nhè nói.

“Ta là quý Nhọ. Ta thích ăn thịt những đứa có cái mặt nhăn nhó. Hiện ta đang rất đói, may quá lại tóm được người. Ha há.”

Trúc Linh nghe vậy liền bật cười khanh khách, tay vẫn không ngừng tạt công Bảo Kỳ và miệng thì liên tục mắng nhiếc cậu. Bảo Kỳ càng được thể lần tới, quyết không buông tha cho “con mồi”.

“Lại cười à? Mặt hết nhăn rồi hả? Vậy thôi ta không thèm giết người nữa. Nhưng ta sẽ biến mi thành một con quý Nhọ cái, rồi sau đó ta sẽ lấy người làm vợ.”

Bảo Kỳ từ từ đưa đôi bàn tay đen sì vết than lại gần mặt Trúc Linh. Nàng ta la hét oai oái, van xin rồi rít, nhưng con quý kia nhất mực không nghe. Cứ thế, kẻ lần tới, người đẩy ra, inh oì ầm ỉ, loạn cả một góc sân. Khi mà cái tay bẩn thỉu của Kỳ sắp chạm được vào mặt Linh thì...

“Ồi dồi ơi, cháy hết thịt rồi...”

Là tiếng cô Tuyết - mẹ Bảo Kỳ. Hai đứa vừa ngẩng mặt lên, liền nhận ngay mấy cái cốc vào trán từ phía cô Tuyết.

“Hai cái đứa này, không lo làm chỉ lo chơi thôi. Biết vậy lúc này mẹ chẳng sắp cho chúng mày làm chung một việc.”

Bố mẹ Bảo Kỳ đều rất tâm lý, họ không cảm đoán chuyện con cái yêu đương ở cái tuổi này, chỉ cần không ảnh hưởng tới việc học tập cũng như không quá đà là được. Vì thế Linh và Kỳ không phải “yêu chữ”, giấu giếm bố mẹ như nhiều cặp đôi cùng trang lứa khác. Ngay từ đầu, cô Tuyết đã có cảm tình với Linh – một cô gái thẳng thắn, thật thà và hay cười. Bên cạnh đó, Trúc Linh lại vô cùng ưa thích công việc bếp núc và rất có khiếu trong lĩnh vực này. Vào những ngày rảnh rỗi, Linh thường sang nhà Kỳ trở tài nấu nướng, điều này càng làm tăng “điểm cộng” của Linh trong mắt “gia đình nhà chồng tương lai”.

Thấy đôi bạn trẻ bị mắng, Băng và An lấy làm thích thú lắm, ngồi cười ngặt nghẽo. Mãi cười, tay lại tron do bọt của nước rửa bát, cái đĩa sứ Bảo An đang cầm vì thế mà rơi xuống đất, vỡ tan tành. Choang!

“Đẩy đẩy, lại đến lượt hai cái cô kia nữa. Tập trung làm nhanh tay lên, không tí tôi cho nhین hết.”

Sau khi bị phụ huynh giáo huấn, cả bốn đứa cặm cụi, chuyên tâm làm cho xong phần việc của mình. Nhìn chúng nó sợ xanh mặt, cô Tuyết khẽ phì cười, rồi đóng cửa đi mất.

Nguyên một buổi sáng hăng say lao động, bụng ai cũng đói, thế mà tới khi xong xuôi mọi việc, đồ ăn thức uống đã bày đủ trên bàn, cả nhà lại không được đụng đĩa. Nguyên do là vì anh cả Duy bảo đến muộn một chút, mặc cho bốn đứa trẻ than đói, ông nội vẫn yêu cầu mọi người đợi thẳng cháu đích tôn về mới được dùng bữa.

“Cái ông Duy này nhá, đã trốn việc buổi sáng rồi, giờ tới bữa còn hành mọi người phải đợi cơm nữa. Thật là phiền phức.”

Bảo An nằm ườn ra mặt bàn, than thở.

“Anh nghe đứa nào nói xấu gì anh đấy.”

Lương Bảo Duy bước vào trong tiếng reo hò mừng rỡ của đám em nhỏ. An, Băng, Linh, Kỳ vỗ tay đôm đốp, mắt sáng rực lên khi thấy ông anh cả xuất hiện.

“Được ăn rồi, được ăn rồi. Hú hú.”

Bác Quốc nghiêm mặt dạy bảo cậu con trai.

“Lần sau mà còn bắt cả nhà đợi cơm như hôm nay thì ăn ở ngoài luôn đi, đừng về nữa. Đâu, thế con bé ấy đâu?”

Ai nấy đều bị câu nói của bác trưởng làm cho ngơ ngác. Con bé? Con bé nào nhỉ? Gia đình bác mới nhận con nuôi sao? Không để mọi người phải tò mò thêm nữa, anh Duy vội chạy ra ngoài cửa, sau đó dẫn vào nhà một chị gái cao ráo, trắng trẻo và xinh đẹp.

“Giới thiệu với cả nhà, đây là bạn gái của con ạ.”

Mọi người cười ồ lên, ra điều ngạc nhiên và vui mừng lắm. Đám trẻ con mới lúc nãy mặt còn ỉu như cái bánh đa ngâm nước, giờ đồng loạt nhảy hết lên, hú hét tung trời. Nghe tin anh Duy có người yêu đã lâu, nhưng trước giờ chẳng ai biết mặt chị ấy cả, lục tung cả điện thoại lẫn laptop của anh cũng không tìm thấy một cái ảnh nào. Bao nhiêu giả thiết được đặt ra cho cái sự giấu giếm ấy, nào là “chắc chị ấy xấu lắm”, rồi thì “có khi nào người yêu anh ấy là trai?”, và cả “hay anh Duy ế lâu quá nên sinh hoang tưởng?”... nhiều vô số. Hôm nay được gặp tận mặt, ai cũng tấm tắc, trầm trồ trước dung nhan của chị ấy.

Chị gái bẽn lèn, nhỏ nhẹ cúi đầu chào hỏi.

“Con chào mọi người. Con tên là Thạch Thủy. Hôm nay con xin phép được ra mắt mọi người ạ.”

Cái tên của chị ấy khiến Linh nhớ tới một mẩu truyện cười đã đọc trên mạng. Thạch tức là đá, thủy nghĩa là nước. Đá thả xuống nước sẽ tạo ra tiếng “tùm”. Vì lẽ ấy mà Trúc Linh bất giác cười ha ha.

“Tùm. Ý chị là chị tên Tùm đúng không?”

Câu chuyện đó khá phổ biến và mọi người trong nhà ai cũng biết, vì vậy khi nghe Trúc Linh phán, ai cũng òa lên cười sảng khoái. Chỉ có anh Duy là chau mày, mím môi khô sở, thực muốn cười mà nhìn bạn gái đang nóng mặt đứng bên cạnh lại nhin, không dám hé răng.

“Chị tên là Thủy, Trần Thạch Thủy. Không phải Tùm nào hết. Em có muốn xem chứng minh thư không?”

“Rất muốn ạ.”

Linh thành thật trả lời. Thủy tức giận tìm kiếm cái chứng minh trong chiếc túi xách nhỏ. Tìm mãi chẳng thấy, cô đã để quên ở nhà mất rồi. Xui xẻo hết sức.

“Thôi không cần nữa đâu ạ. Cái tên Tùm nghe yêu mà chị, sao phải xấu hổ ạ.”

Thủy giận đến run người, môi mấp máy nói mãi không thành câu thành chữ. Linh và Thủy chẳng ai nói thêm lời nào nữa. Cứ thế, Thủy đứng im nhìn Linh tóe lửa, Linh cũng ngồi yên vênh mặt thách thức nhìn Thủy.

“Mấy cái đứa này, không đối ả mà cứ ngấm nhau suốt thế? Ngồi xuống ăn đi.”

Tiếng ông nội cất lên đánh thức hai cô cháu gái thoát khỏi “cuộc chiến mắt”. Mãi cãi nhau, giờ để ý mới thấy cả nhà đã ăn uống từ lúc nào. Duy nghe lời ông, liền kéo ghế để Thủy ngồi xuống, Kỳ ngồi cạnh Linh cũng vội giục cô người yêu dùng bữa. Ông nội gấp đầy một chồng thức ăn vào bát của Duy và Thủy. Được ông quan tâm, hai bạn trẻ vui sướng khôn xiết, chưa kịp cảm ơn thì đã bị lời tuyên bố của ông làm cho hóa đá.

“Ăn nhiều vào, tí lấy sức mà rửa bát. Lúc sáng đã trốn việc rồi. Chốc nữa, phạt hai đứa dọn dẹp hết.”

Xuyên suốt bữa cơm, ai cũng vui vẻ nói cười, chỉ có Linh và Thủy là hần học nhau mãi không dừng. Chẳng rõ vì sao!

Buổi trưa, quán không có khách, Hoài Phong đang ăn dở cốc mì thì nhận được tin nhắn của Bảo An. Cậu xem xong cái ảnh kèm theo mấy lời nhắn mà An vừa gửi, bèn vô thức bật cười. Tối qua An gọi điện rủ Phong đến nhà ăn mừng nhưng Phong từ chối. Một phần vì ngại, một phần cũng vì nếu đi làm vào hai ngày cuối tuần sẽ được nhận lương cao gấp đôi ngày thường. Phong lại đang cần tiền, nên nhất định không chịu nghỉ việc.

Thấy Phong vừa ngồi bấm bấm điện thoại, vừa cười nom vui vẻ, háo hức lắm, anh Tuấn len lén nhòm đầu vào xem trộm. Cái điện thoại trên tay Hoài Phong bất ngờ bị anh Tuấn cướp lấy, đến khi cậu nhận thức được thì anh ta đã đứng ra giữa quán mà la lên thông báo.

“Mấy ông bà có muốn nghe tôi đọc tin nhắn của Phong với An không?”

Anh Dũng ngồi gục nơi góc quán và cả hai chị gái Mai, Ly đang chăm chú dán mắt vào cái điện thoại xem phim, nghe vậy thì đồng loạt nhoai nhoai

lên.

“Có, có. Mau đọc lên xem nào.”

Tuấn hắng giọng một cái, bắt đầu đọc những câu đầu tiên anh thấy trên màn hình điện thoại.

“Thấy tiếc chưa? Ai bảo tớ mời mà cậu không đến cơ, ngon lắm ý. Uầy, An rủ Phong đến nhà ăn mới chết chứ, chưa gì đã định dẫn về ra mất rồi.”

Tuấn giờ cái điện thoại ra trước mắt mọi người, đồng thời bình luận thêm mấy câu. Ba người còn lại nói giọng giận dỗi.

“Mình quen An bao lâu, thế mà giờ nó mời mỗi Phong. Đọc tiếp xem chúng nó còn đánh lè cái gì nữa không.”

Thấy tình hình có vẻ không ổn, Phong lao ra định cướp lại cái máy nhưng Tuấn đã kịp nhảy tót ra chỗ khác.

“Dừng, giữ nó lại để tao đọc nốt.”

Nhận được lệnh, Dũng vội lao ra kẹp chặt Phong bằng hai cánh tay rắn chắc của mình, Mai và Ly cũng tiến lại giúp đỡ. Tuấn tiếp tục nhiệm vụ đọc trộm thư.

“Tiếc bình thường. Mà không tiếc nhưng anh tiếc, sao không bảo để anh đi hộ cho? Thôi đừng dối lòng, nói thật đi rồi hôm nào tớ trở tài nấu nướng cho xem. Khiếp, bà này mà nấu, ăn xong không đi viện mới là lạ. Cho tao xin. Mà tập trung ăn đi, người như con cá mắm ý. Tao ăn nốt mỳ đây. Gớm, quan tâm nhau thế. Ồ. Hết, chả hiểu sao nói chuyện nhạt nhẽo thế mà nó cũng ngồi cười được.”

Tuấn cùng lúc giả giọng Bảo An và Hoài Phong đọc hết số tin nhắn khi này, lại còn chêm vào mấy câu bình luận nữa. Xong xuôi, mấy “con buôn” tỏ rõ vẻ thất vọng trần trụi về đoạn tin nhắn hết sức nhạt và thiếu muối ấy. Tuấn vứt trả Phong cái điện thoại kèm lời nhắn nhủ.

“Ăn nhanh lên, mỳ vừa hết ra rồi kìa.”

Phong nhìn cốc mỳ mà chán chả buồn ăn nữa. Trông nó lúc này thật kinh dị làm sao. Cậu tặc lưỡi.

“Mấy ông bà ăn nốt đi. Đồ vô duyên.”

Người con trai nằm chống cằm bên ô cửa sổ, phóng đôi mắt vào khoảng không trước mặt.

“Sao con bé ấy không đến tìm mình nhỉ? Mai là ra viện rồi, liệu tối nay nó có đến không?”

Suy nghĩ một hồi, người con trai ấy bèn quay sang nói với người đàn ông trung niên đang ngồi tựa lưng phía cuối giường đọc báo.

“Bố, bố có thấy dạo này con bị kém duyên đi không? Có phải vì ốm nên con xuống sắc lắm hả?”

Người con trai giương đôi mắt mong chờ, hồi hộp đợi câu trả lời từ phía ông bố. Cuối cùng, ông bố chỉ trả lời ngắn gọn rằng.

“Thằng điên.”

Lời nói của bố không khiến người con trai ấy thất vọng, ngược lại nó khiến cậu ta đắm chiêu hơn lúc trước. Lại quay mặt ra phía cửa sổ, cậu ta lẩm nhẩm.

“Hay con bé nghĩ mình bị điên, rồi sợ không dám đến gần nhỉ?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cậu Học Sinh Cá Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

“Ồ, no quá. Hai anh chị cố hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ ông giao đấy. Bọn em lên phòng đây. Bái bai.”

Bảo An xoa xoa cái bụng căng tròn, sau khi nhắc nhở đôi uyên ương về hình phạt mà ông nội ban cho lúc này, bèn kéo theo lũ bạn chạy tót lên gác. Thạch Thủy méo mặt nhìn cái bàn chồng chất đồ đồng bát đĩa bẩn, sừng sốt đến độ suýt chút nữa thì ngã ngửa ra phía sau. Nhìn cảnh tượng ấy, bác Tú – mẹ anh Duy nén cười, vừa trách yêu đám cháu nhỏ, vừa an ủi động viên cô người yêu của con trai.

“Mấy cái đứa này thật là... Để bác giúp cháu một tay.”

Hôm nay đến đây là để ra mắt, còn chưa ghi được điểm cộng nào, Thạch Thủy làm sao có thể để mẹ chàng động tay rửa bát chứ. Nàng vội vàng, cuống quýt từ chối.

“Ồ... ơ... ơ không, không. Bác cứ nghỉ đi ạ, để đó cháu làm được rồi.”

Thủy là chị cả trong một gia đình có hai chị em gái, bố mẹ đều làm nhân viên văn phòng bình thường, những việc như thế này, xưa nay trong nhà Thủy đều một mình làm hết. Công việc ông giao đối với Thủy không phải chuyện quá lớn, chỉ có điều, số bát đĩa cần phải rửa hôm nay so với thường ngày quả là nhiều hơn gấp bội.

“Chê bác già yếu nên mới bảo bác đi nghỉ chứ gì? Trưa nay ăn hơi quá đà, bác muốn vận động một chút cho tiêu com. Cũng muốn trò chuyện cùng cháu nữa.”

Thấy bác cười hiền từ như vậy, tay lại một mực cầm khur khur mấy đôi đĩa bẩn, Thủy cúi đầu cười ái ngại.

“Cháu cảm ơn bác ạ.”

Dưới sân nắng, Thạch Thủy ngồi lột thỏm giữa một rừng những xô chậu và bát đĩa, ra sức rửa. Duy ngồi bên cạnh chăm chỉ tráng bát, còn mẹ anh thì ngồi thờ thả lau những chiếc bát đã được rửa sạch, vừa làm vừa hỏi chuyện Thủy. Qua một hồi “phỏng vấn”, bác Tú đã biết nhiều hơn về cô bạn gái của con trai. Thủy học cùng trường với Duy, kém anh một khóa, rất thẳng tính và tự lập. Dù đang đi học, nhưng Thủy đang là chủ của một cửa hàng bán sơn handmade nhỏ. Ban đầu, cô chỉ bán hàng qua mạng thôi, dần dần tích góp thuê được một cửa hàng nhỏ ở ngay gần trường. Thủy cũng rất khéo léo trong việc giao tiếp và ứng xử, vì vậy mẹ chàng có vẻ ưng ý lắm.

Phòng Bảo Kỳ vốn dĩ đã bừa bộn, nay càng thêm muôn phần lộn xộn hơn. Nguyên nhân là vì sau bữa chính, anh họ Bảo Minh cùng bốn đứa em nhỏ đang ăn thêm bữa phụ tại đây. Bò khô, bimbim, nước ngọt,... ngổn ngang, la liệt khắp phòng, trừ Bảo An đang mải mê nhắn tin ra, những người còn lại vừa ăn vừa hăng say chơi bài. An thoải mái nằm uườn người ra sàn nhà, đầu tựa vào lưng ông anh họ, mắt chăm chú nhìn cái điện thoại, miệng cười tùm tùm, khúc khích mãi không thôi. Thấy vậy, Trúc Linh lấy làm tò mò, bèn hỏi.

“Đọc gì mà khoái chí thế An?”

Bảo An thành thật trả lời, mắt vẫn không rời khỏi màn hình điện thoại.

“À, có đọc gì đâu. Tao đang nhắn tin với Phong ý mà.”

Nghe đến tên Phong, ba bạn trẻ vớt vội mấy lá bài xuống đất, không chơi nữa, nhảy ra chỗ An tra khảo, mặc cho anh Minh tiếc rề niu kéo.

“Ê, không chơi nữa à? Đang vui mà.”

Trúc Linh xán lại gần Bảo An, cái đầu nhòm nhòm vào tờ ý muốn xem đoạn tin nhắn. Bảo An nhanh tay, đã kịp tắt phụt màn hình đi, không để cho Linh có thể toại nguyện.

“Ủầy, mình là bạn thân mà, chia sẻ với nhau một chút đi mà. Nhắn gì vậy?”

Linh nũng nịu tựa đầu vào vai An, nói một câu lại lay lay người cô bạn một cái. Nhưng An chỉ lắc đầu, cương quyết không chiều theo ý con người tộc mạch kia. Bảo Kỳ ngồi đối diện, mắt nhìn thẳng cô chị họ, nói giọng đầy nghiêm túc.

“Không phải lúc trước chị nói là sẽ quên mà? Giờ lại ngồi nhắn tin như kiểu thân thiết lắm là sao hả? Đã có ‘biến’ gì xảy ra với hai người à?”

Câu hỏi của Kỳ được Linh và Băng hưởng ứng ngay lập tức, cả hai đồng thanh thúc giục An mau mau giải thích rõ mọi chuyện.

Lúc trước thấy Phong và An dường như đã chấm dứt, Lê Băng trong lòng có đôi phần vui sướng và yên tâm. Thế mà giờ An lại ra vẻ bí mật, úp úp mở mở kiểu này, Băng quả thực cảm thấy bứt rứt, khó chịu. Bộ dạng chuẩn thanh niên nghiêm túc của Kỳ, sự sốt sắng trên gương mặt Băng và cả cái giọng mè nheo của Linh nữa, làm cho An thấy đặc chí vô cùng. An cũng muốn khoe mối quan hệ đặc biệt này với đám bạn thân lắm, nhưng lỡ hứa với Phong rồi nên đành ngậm miệng lắc đầu. Nài nỉ hồi lâu không được, lũ bạn liền phải dùng biện pháp mạnh với An, chúng xông vào cù ki cô gái tội nghiệp, buộc cô phải khai báo thành khẩn mới tha.

“Nói nhanh, không bọn tao cù mày tới chết.”

Dưới sự tra tấn dã man của những người bạn tốt, Bảo An không còn cách nào khác, đành phản bội lại lời hứa với Phong. Dù sao thì nó cũng muốn khoe khoang vị trí của mình trong lòng Phong với mọi người. Nói thì nói chỉ cần Phong không biết là ổn thôi.

“Ha ha, buồn chết mất. Rồi rồi, tao nói là được chứ gì.”

Bảo An hào hứng hồi tưởng lại về quá trình trở thành bạn đặc biệt của Phong, nghe xong đám Kỳ và Linh vỗ tay đồng loạt, đều đều nói.

“Để tôi chống mắt lên xem hai người ‘đặc biệt’ được bao lâu.”

Lệ Băng cũng hòa vào trêu đùa nhưng nét mặt xem ra không được vui vẻ cho lắm, thoáng nét thất vọng.

Như nhớ ra điều gì đó, An vội chạy lại chỗ ông anh họ Bảo Minh mà rằng.

“Anh không được nói chuyện vừa rồi cho ai nghe đấy. Nếu không anh chết chắc.”

Bảo Minh tính tình vốn hiền lành, cũng không phải là người hay thích buôn chuyện, nghe xong lời cảnh cáo của đứa em, anh đưa tay lên ra dấu “Okey”.

An và Phong hiện đang là học sinh lớp mười một. Vì trái tính trái nết nhau nên đôi bạn này thường xuyên xảy ra cãi vã, mỗi lần như thế thì đều tuyên bố “chiến tranh lạnh”. Tuổi thọ trung bình của những cuộc chiến này đa phần đều chỉ kéo dài được mấy tiếng, lâu nhất thì là được hẳn một ngày.

Sáng nay tiết trời se lạnh, Hoài Phong nổi hứng dậy từ sớm qua nhà rước Bảo An đi ăn. Xong bữa, lại tận tình đi bộ cùng Bảo An đến trường. Khỏi phải nói, Bảo An sung sướng tột độ, suốt cả đoạn đường nó nói liến thoắng đủ mọi thứ chuyện trên đời.

“Cậu đi nhanh đi, không lại muộn học thì khổ.”

Đứng trước cổng trường, Bảo An vẫy tay tạm biệt cậu bạn. Phong là học sinh cá biệt, việc đi học trễ với cậu không phải là chuyện quá to tát. Cậu không đi ngay, vẫn đứng đó nhìn Bảo An bằng ánh mắt soi mói, lúc sau mới chẹp miệng nói.

“Sao môi mày khô thế? Nứt nứt nẻ nẻ, kinh dị.”

Chẳng rõ là Phong đang quan tâm hay đang chê bai nữa, Bảo An bịu dài đôi môi, nói giọng tủi tủi hờn hờn.

“Đạo này thời tiết hanh khô mà, bị nẻ có gì lạ đâu. Cậu cảm tởm tô son, tởm nghe lời cậu đến cả son dưỡng còn không dám dùng nữa là.”

Hoài Phong có vẻ hài lòng với câu trả lời này lắm, cậu rút từ trong túi áo khoác đồng phục ra một lọ thuốc nhỏ nhỏ, đưa cho Bảo An.

“Ngoan nhưng mà ngu. Ngoài son dưỡng ra mày không còn cách nào khác để làm cho môi hết nẻ à? Đây là sáp chống nẻ, cái này mày được phép dùng.”

Bảo An thích thú cầm lọ sáp trên tay xoay qua xoay lại, cười toe.

“Cho tớ à? Cảm ơn nha.”

“Ờ. Đi đây.”

Hoài Phong đi rồi, Bảo An vẫn đứng đấy ra sức quơ quơ hai tay lên chào.

Cả buổi học, An cứ ngắm nghía món quà vừa được tặng mãi, ôm ấp nâng niu như báu vật. Đang mơ mộng, thì Trúc Linh từ đâu xuất hiện, giật phắt lọ sáp trên tay Bảo An, tự tiện thoa lên môi. An điên lắm, vừa đánh vừa quát Linh.

“Vô duyên, trả lại đây. Đừng có tự tiện đụng vào đồ của tao như thế nữa.”

Chơi với nhau đã lâu, trước giờ An và Linh đều chia sẻ cho nhau mọi thứ, thật không ngờ hôm nay An lại giận chỉ vì một lọ sáp nhỏ xiu. Trúc Linh bị nạt đến hồn bay phách lạc, nuốt nước miếng mãi mới nói được một câu hoàn chỉnh.

“Tao xin lỗi. Chỉ là lọ sáp đã dùng rồi thôi mà. Mày sao thế, bình thường có vậy đâu?”

Nhận ra mình hơi quá đà, Bảo An chủ động quàng tay ôm cổ Trúc Linh làm lành.

“Cái này hơi đặc biệt một chút. Trừ nó ra, mày muốn đụng vào bất cứ đồ vật gì cũng được.”

Nghe đến đây là Linh đủ hiểu lý do vì sao rồi, nhưng vẫn xì mặt giận dỗi. An vẫn ôm chặt lấy Linh, thủ thỉ tâm sự câu chuyện lúc sáng cho cô bạn “đa năng” nghe.

Tan học, An đứng yên một chỗ trước cổng trường đợi Phong. Chuyện với bạn Hương Cò giờ đã hoàn toàn kết thúc, vì vậy đã lâu lắm rồi, hôm nay Phong mới lại đến trường đón An. Trời tự dưng đổ mưa phùn, tuy không làm ướt áo quá nhiều nhưng lại khiến cho đôi tay An lạnh tái lạnh tê. An chỉ mặc một chiếc áo len mỏng bên ngoài áo đồng phục trắng, không có túi áo, nó đành xoa xoa hai tay vào nhau cho đỡ rét. Phong vừa đến, An nhanh nhẩu dứt hai tay mình vào túi áo khoác đồng phục của cậu, hai hàm răng run cầm cập đến đập cả vào nhau.

“Lạnh quá, cho tớ rúc nhờ một chút thôi.”

Đang ở chỗ đông người, hành động tự nhiên của An khiến Phong thấy ngại và khó chịu vô cùng cực. Dù không nở nhưng cậu vẫn lời bằng được đôi bàn tay An ra khỏi túi áo.

“Một tí thôi mà.”

“Không có tí tèo gì hết. Bỏ ra.”

Hoài Phong càng cố gắng kéo đôi tay buống bình kia ra, Bảo An lại càng nỗ lực đút tay vào sâu hơn. Bỗng Bảo An bất chợt rút phắt hai tay mình lại, bên trái nắm chặt mấy điều thuốc lá vừa lôi được từ trong túi áo Hoài Phong. An tiến sát lại phía cậu, khịt khịt mũi ngửi mấy cái. Có loáng thoáng mùi thuốc.

“Cậu hút thuốc à?”

Quả thật, cậu mới chỉ có ý định tập tành thôi, chứ chưa hề đụng vào một điều nào cả. Mùi thuốc ám trên người cậu là sản phẩm của một ông anh khóa trên, khi nãy hai người rù nhau trốn học vào quán điện tử, ông ý ngồi ngay sát bên cạnh hút thuốc, nên khói thuốc mới bám vào áo. Lúc ra về, ông anh ấy dúi vào túi cậu mấy điều, nói là con trai thì phải biết hút. Đúng là tình ngay lí gian mà.

“Không. Áo này là của thằng bạn cùng lớp. Ngồi trong phòng nóng quá, hai thằng cởi ra, rồi không hiểu sao bây giờ lại mặc nhầm. Thuốc cũng là của nó.”

Thấy Bảo An im lặng không nói gì, đôi mắt vẫn toát lên vẻ nghi ngờ, Hoài Phong sốt ruột đành giơ tay lên thề.

“Thề. Nếu nói dối...”

“Được rồi, được rồi tớ tin. Đừng thề gì hết.”

Tối nay An với mẹ ra ngoài đi siêu thị mua quà tặng sinh nhật ông vào ngày mai. Hai mẹ con mua đồ và đi dạo phố tới gần chín giờ tối mới xong. Tiết trời lạnh, lại hơi mưa mưa, mọi người đều ngại ra đường, khu phố vì thế mà cũng vắng vẻ hơn. An cùng mẹ thung thảng tản bộ, không gian đang yên ắng, bỗng chốc tiếng rú ga của mấy chiếc xe máy phía xa xa đang tiến lại, khiến cho hai người giật bắn mình. Điều khiển những chiếc xe ấy là một tốp gồm năm, sáu cậu bạn nhìn trạc tuổi An, họ tạt vào một quán nước vỉa hè bên đường. Họ ngồi xuống, gọi nước và bắt đầu châm thuốc hút. Bà Thục lắc đầu thất vọng.

“Mấy cái đứa mới lớn mà đã... An không được chơi với mấy người như thế này đâu, nhớ chưa? Toàn người xấu cả đấy.”

An chỉ dạ dạ vâng vâng mấy tiếng trong vô thức, vì tâm trí nó bây giờ đang bị cái người ngồi trong quán nước kia làm cho chao đảo rồi. Là Hoài Phong, cậu ấy ngồi đấy phì phèo điều thuốc cùng đám bạn.

Hoài Phong vô tình ngẩng đầu lên nhìn về phía bên kia đường. Đúng lúc bắt gặp Bảo An đang đứng trân trân nhìn mình. Nhớ tới những lời lúc sáng, cậu giật mình ho sặc sụa, vứt vội điều thuốc xuống đất. Cậu con trai ngồi bên cạnh, nhếch môi cười khinh bỉ.

“Kém thế. Nhưng không sao, mới hút đùa nào chả thế, từ từ là quen.”

Bảo An vẫn thất thần một chỗ, mãi tới khi nghe tiếng mẹ gọi mới sực tỉnh chạy đi. Hoài Phong không để tâm đến lời cậu bạn, hướng ánh mắt đuổi theo những bước chạy của Bảo An, miệng thì thoảng vắn ho lên một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cậu Học Sinh Cá Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

“Đồ nói dối. Đồ thất hứa. Đồ đáng ghét...”

Bảo An ngồi khoanh chân trên giường, đôi mắt nhìn chăm chăm vào cái điện thoại trước mặt. An đang đợi một cuộc gọi hoặc vài dòng tin nhắn của Phong. Nhưng đáng ghét thay, màn hình điện thoại vẫn đen thui này giờ, Hoài Phong có lẽ vẫn đang lượn lờ ngoài đường cùng đám bạn kia. Khẽ thở dài, Bảo An chán chường thả mình ngã phịch một phát xuống giường, miệng lầm bầm mấy câu oán trách:

“Phong thôi, cậu làm sai mà một lời xin lỗi cũng không thốt ra được à? Có khi chẳng cậu nhận ra cái lỗi to đùng của mình đâu nhì. Giờ này chắc cậu đã hút hết sạch một bao thuốc rồi ý chứ. Cậu làm sao hiểu được cảm giác của tớ. Quá thất vọng, quá hụt hẫng.”

Gần mười hai giờ đêm, bà Thục đi qua phòng con gái, thấy có ánh đèn hắt qua khe cửa. Nghĩ An lại mãi mê đọc truyện, xem phim đến quên giờ giấc, bà lên tiếng nhắc nhở:

“An, có biết mấy giờ rồi không? Mai nghỉ học nhá.”

Chất giọng nghiêm khắc của mẹ khiến An giật mình trở về với hiện tại. Ngược lên nhìn đồng hồ, An tá hỏa nhận ra mình đã thức quá khuya so với thường ngày. Chết thật, thế này đa lại nổi đầy mụn cho xem. Chỉ tại Hoài Phong thôi.

“Đạ, tại bài tập nhiều quá ạ, con vừa mới làm xong. Con ngủ luôn đây ạ.”

Nghe tiếng bước chân mẹ mỗi lúc một xa, An mới thở phào nhẹ nhõm. Thật may vì không bị mắng. Tắt điện, An nằm cuộn tròn mình trong chăn nhưng lại thấy có gì đó sai sai, thiếu thiếu, không sao ngủ được. Bài tập... An quên chưa làm bài tập. Ngày mai có bài kiểm tra Sử, thế mà giờ đây trong đầu An chưa có một chữ nào cả. Dù không đành lòng, nhưng An buộc phải tạm biệt chăn gối ấm áp thân yêu, lết xác đặt mông vào cái ghế lạnh toát, lệp từng trang sách và bắt đầu học. Rõ khó!

Bóng Bảo An vừa khuất, cũng là lúc một điều thuốc khác xuất hiện trước mặt Hoài Phong. Là của anh bạn ngồi cạnh.

“Tiếp chứ?”

Nhìn điều thuốc một hồi, cậu lắc đầu từ chối. Anh bạn kia lại nhếch môi cười lần nữa, nói giọng vừa như châm chọc vừa như công kích Hoài Phong.

“Hèn thế.”

Hoài Phong chỉ đứng đưng im lặng, tỏ vẻ không mấy quan tâm. Quả thật, bộ mặt khi nãy của Bảo An khiến cậu phải nghĩ ngợi nhiều. An chắc hẳn sẽ giận lắm, lần này có khi “chiến tranh lạnh” tới mấy ngày cũng nên. Tâm trạng không tốt, Hoài Phong chẳng muốn la cà thêm cùng hội bạn nữa, mặc cho chúng nó lôi kéo thế nào, cậu cũng nhất quyết đi về.

Hết nhắc điện thoại lên lại đặt điện thoại xuống, tần mẩn soạn một tin nhắn thật dài nhưng rồi lại xóa đi, cậu thật không biết phải nói gì với An lúc này. Nào phải nói cậu sai rồi, phải xin lỗi thôi nhưng nào trái lại cho rằng là thằng con trai thì không được cúi mình nhận tội vì những chuyện này. Nghĩ nhiều làm Hoài Phong đau đầu quá, quẳng cái điện thoại vào góc giường, cậu kéo chăn đi ngủ.

“Kê, mai tỉnh.”

Bảo An bước vào lớp với đôi mắt thâm quầng và bộ dạng hết sức tàn tạ. An vừa ngồi vào chỗ chưa cả kịp thở, Linh đã te te hỏi chuyện.

“Đừng nói với tao là đêm qua mày thức khuya ôn Sử nha.”

Thực sự lúc này An mệt đến mức không nói được gì, chỉ gục gặc gật gù mấy cái thay cho câu trả lời. Nhìn An bơ phờ là thế, vậy mà Linh chẳng thêm động lòng tí tẹo nào, rất phù phàng cô vỗ vai An vào bảo:

“Tốt, tí nhắc tao nhá. Tao chưa học gì cả.”

Nói xong, lại quay xuống tíu tíu bàn luận nốt câu chuyện đang nói dở với Kỳ.

Bài kiểm tra Sử hôm nay An làm rất tốt, thật không uống công đèn sách đêm qua. Để ăn mừng và cũng là để báo đáp lại ân huệ khi nãy An cho chép bài, trưa nay Linh và Kỳ sẽ mở hầu bao, mời An một bữa linh đình.

Tan học, ba bạn hí hửng kéo nhau ra về. Được ăn mà không mất tiền, An cảm thấy khỏe khoắn và phấn chấn lên hẳn, bao nhiêu mệt mỏi đều tan biến hết. Đang vui về yêu đời, nào ngờ ra đến cổng trường con bé lại đụng mặt Hoài Phong. Vừa thấy bóng dáng cậu, nụ cười trên môi An tắt ngúm, đôi tay run run không sao nhấc ga đi tiếp được nữa. Thấy cô chị họ ngang nhiên dừng xe giữa đường như vậy, Bảo Kỳ từ đằng sau chậm chậm phóng xe lên ngang hàng An.

“Ô hay, sao tự nhiên dừng lại thế này? Xe hết điện à?”

Trúc Linh ngồi sau xe Kỳ, nhận ra Hoài Phong đang đứng cách đó không xa bèn lên tiếng:

“Ế, Phong kia, rủ đi luôn cùng cho vui.”

Không để cho An kịp phản ứng gì, Linh đã lấy hết sức bình sinh mà hét lên một tiếng thật vang trời:

“Phong ơi...”

Nghe có người gọi, Hoài Phong vội quay mặt về chỗ đó, từ từ tiến lại gần mấy bạn trẻ. Thấy thế, Bảo An lườm Trúc Linh một cái tóe lửa, phụng phịu nói:

“Tao không đi ăn nữa.”

Rồi An phóng xe đi mất hút, để lại Linh với Kỳ há hốc mồm ngơ ngác, chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, quay qua thấy Phong đang đứng yên, nom có vẻ đang tức giận.

Sáng nay ngồi trên lớp, suy đi tính lại, Hoài Phong định lòng sẽ phải gặp tận mặt Bảo An nói chuyện rõ ràng, không nhắn tin hay gọi điện gì hết. Cậu đã

đứng đợi nó rõ lâu, cuối cùng thì nó không nói không rằng, ngang nhiên đi thẳng, cũng chẳng thèm nhìn cậu lấy một cái. Xung quanh biết bao nhiêu người, chẳng lẽ cậu lại gào thét gọi tên An? Mắt mặt chết đi được. Hay là bất chúc trong phim, chạy bộ đuổi theo? Không đời nào cậu làm thế. Hoài Phong đành bất lực ra về.

Đôi bạn trẻ tản ngẩn một lúc thì bị bác bảo vệ xua đuổi vì làm cản trở giao thông nơi công trường đông đúc. An về rồi, Phong cũng biến đi luôn, Linh và Kỳ lại được dịp hẹn hò, ăn mừng!

Tiệc sinh nhật tối nay của ông ngoại được tổ chức đơn giản nhưng vô cùng ấm cúng. Ngoài An và mẹ, còn có sự hiện diện của gia đình ba bố con bác Tuấn – người hàng xóm thân thiết ngay sát nhà ông bà. Cả bữa cơm, An chẳng nói năng gì, không phải vì An không vui mà vì An đang chuyên tâm cho sự nghiệp lấp đầy cái dạ dày đã trống tuếch từ trưa tới giờ. Nhìn An ăn, cả nhà ai cũng cảm thấy vừa hài vừa hãi. Anh con trai lớn của bác Tuấn hơn An ba tuổi, tên là Long, lên tiếng trừu đùa:

“Nhớ ngày trước ông hay bảo sau này An lớn sẽ gả An cho anh. Hồi ấy anh thấy thích lắm, đến tận hôm qua vẫn sẵn sàng tình nguyện đợi An cơ. Nhưng từ lúc thấy An cầm đũa lên ăn, anh nghĩ lại rồi. Anh xin lỗi An nhé.”

Câu nói của Long khiến cho tất cả mọi người đều phải rộ lên cười ngặt nghẽo, đến cả người bị ghẹo là An cũng suýt chút nữa thì phun cả cơm ra ngoài. Số An đứng số đào hoa, anh Long vừa khước từ lời thề hẹn năm nào, lập tức cậu em trai tên Tùng đã ngo ý muốn rước An về.

“Thế thì để em thế chân anh ý An nhá?”

An đang cúi gằm mặt vào bát cơm, nghe lời cầu hôn của Tùng, bèn ngẩng mặt lên dứt khoát trả lời:

“Xin lỗi, chị không thích trẻ con.”

Cả nhà lại được thêm trận cười nữa. Tùng tiện tay gõ cái thìa vào đầu An.

“Thôi đi bà, hơn tôi có một tuổi mà làm như lớn lắm ý.”

Bảo An tính tình hiền lành, xưa nay chẳng đánh ai bao giờ. Bị Tùng tấn công vô cớ nhưng nàng ta chỉ xoa xoa đầu và vênh mặt lên đắc ý.

Cơm nước xong xuôi, trong khi mọi người đang trò chuyện rôm rả thì anh Long lại đứng dậy, xin phép được ra ngoài sân hút thuốc.

“Anh cả Long điểm nào cũng tốt. Chỉ riêng cái khoản hay đốt thuốc là không sao bỏ được. Chú Tuấn xem thế nào mà bắt thằng bé cai tiết đi chứ.”

“Cháu cũng hết cách rồi bà ạ. Cái thằng hay thức khuya làm đồ án, nó bảo phải có tí khói thuốc mới tập trung làm được. Nói mãi mà nó có nghe đâu.”

Bác Tuấn lắc đầu bất lực, bà ngoại Bảo An nghe vậy cũng chép miệng chán nản. Tùng đang nằm ườn trên sàn nhà đọc truyện cùng Bảo An, ti toe bình luận:

“Bố cứ tống ông ý vào doanh trại, may ra mới bỏ được. Bạn con kể, anh nó đi lính, đang hút trộm thuốc thì cấp trên tóm được, thế là bị nhét nguyên cả mấy điều vào mồm, không được hút ngậm cho tới khi nào tắt thì thôi. Khiếp, khói bay vào mắt cứ phải gọi là cay xè.”

Bảo An tròn mắt lắng nghe. Sau khi nuốt trọn từng câu từng chữ Tùng vừa nói, trong đầu An lóe lên một ý nghĩ hay ho.

Đã gần một tuần trôi, Hoài Phong vẫn chưa có cơ hội giải thích và nói câu xin lỗi với Bảo An. Cứ nhìn thấy cậu, là con bé tránh như tránh tà. Gọi điện hay nhắn tin đều không có tác dụng. Thậm chí, An còn hủy kết bạn với cậu trên Facebook nữa. Sáng nay, Hoài Phong ‘phục kích’ Bảo An ở ngay đầu ngõ nhà nó từ sáng sớm. Gần bảy giờ, An vừa đi đến đầu ngõ đã bị Phong chặn đầu xe, “bắt sống”.

Tóm được Bảo An rồi, Hoài Phong nhanh chóng nhét vào túi áo nó một tờ giấy. “Đến lớp rồi đọc.”

Xong hết mọi việc, cậu đứng đĩnh đi thẳng. Mọi thứ diễn ra quá nhanh, khiến cho An không kịp phản ứng gì, cứ ú ớ đứng bất động một chỗ. Tới lúc định hình được tất cả những gì vừa xảy ra thì Phong đã đi xa quá rồi.

Bảo An vốn tính tò mò, nó không nghe lời dặn của Phong mà mở tờ giấy ra đọc ngay tức khắc. Ô, thì ra là... bản tự kiểm điểm của cậu.

“Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam

Độc lập – Tự do – Hạnh phúc

Bản tự kiểm điểm

Không kính gửi: Lương Bảo An.

Tao tên là: Lê Hoài Phong

Mấy hôm trước, tao có đủ đồn học đòi hút thuốc. Tao xin lỗi. Nhưng tao thề, những gì tao nói sáng hôm ấy đều là sự thật. Tao cũng hứa luôn, đây sẽ là lần cuối cùng tao đụng vào điều thuốc. Văn tao chỉ có thế, chẳng biết hứa hẹn thề thốt gì hơn nữa. Nếu mày tin và chấp nhận bản kiểm điểm này thì trưa nay tan học đợi tao ở cổng trường. Xin hết!

Hà Nội, thứ... ngày... tháng... năm..

Phong

Lê Hoài Phong

(Chữ ký đẹp nhờ?)”

Cầm bản kiểm điểm của cậu trên tay, Bảo An không sao khép được miệng lại. Đọc đoạn đường đến trường, hai cánh môi cứ toe ra cười một cách mất kiểm soát, cả thân thể bé nhỏ rung lên bần bật. Người đi đường ai cũng nhìn An với ánh mắt nể phục, vì họ nghĩ “Chà chà, lần đầu tiên nhìn thấy một kẻ điên biết tự lái xe đến bệnh viện.”

Hoài Phong cả buổi ngồi không yên, chốc chốc lại ngoái đầu xuống cuối lớp nhìn đồng hồ. Vừa nhìn xong đã lại quay sang hỏi đứa kế bên “Mấy phút nữa hết tiết?” Giáo viên và học sinh cả lớp không khỏi ngạc nhiên và thắc mắc khi thấy Hoài Phong hôm nay không ngủ gục trong lớp như mọi ngày. Lê Băng tình ý nhận ra vẻ sốt sắng trên gương mặt cậu bạn, có lẽ cậu đang nóng lòng đợi chờ một điều gì đó. Mấy buổi trước Phong chỉ trốn một tiết cuối thôi, hôm nay thì bỏ luôn hai tiết. Lê Băng một lần nữa bất đắc dĩ phải ghi tên cậu vào sổ ghi đầu bài.

Bảo An lái xe tới cổng trường đã thấy Hoài Phong hết kiếng chân lên nhòm ngó, lại nhoài cổ nhìn vào trông ngong ở đấy rồi. Bảo An đứng trước mặt cậu, nói giọng cực kỳ nghiêm túc:

“Đi theo tớ.”

Hoài Phong xưa nay rất ghét bị người khác điều khiển vậy mà giờ lại phải cố nuốt uất hận vào trong, tò tò đi theo sau Bảo An. Tức điên lên được! Bảo An dẫn Hoài Phong đi vòng ra phía sau trường, khu đó vắng vẻ và hầu như chẳng có người qua lại. Đến nơi, An chìa cả nắm tới mấy điều thuốc lá về phía cậu, đồng dặc ra lệnh:

“Không được hút, chỉ được ngậm thôi. Ngậm cho đến hết nhé.”

Hoài Phong chết đứng tại chỗ, sững sờ nhìn người đối diện. Có nằm mơ cậu cũng không tưởng tượng ra được cái viễn cảnh này. Bảo An cũng “lạnh” quá đi chứ.

“Nhìn gì nữa? Thực hiện đi. Đây là hình phạt cho cậu đấy.”

An vênh mặt cười đắc ý, giục liên hồi. Phong run rẩy đón nhận sự trừng phạt của An.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cậu Học Sinh Cá Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

“Thôi nào. Nín đi nào. Đồ con trai mít ướt!”

Đôi tay bé nhỏ của An đưa mấy tờ giấy ướt về phía cậu bạn ngồi đối diện, miệng dồ dảnh ngọt xót. Lời nói kia dù được An đổ vào bao nhiêu là đường, nhưng xem ra khi đến tai Phong lại đắng ngắt. Cậu trừng mắt lên nhìn con bé, đón nhận mấy tờ giấy một cách phũ phàng nhất. Bộ dạng gắt gỏng của Phong chẳng khiến An sợ tạo nào, ngược lại nàng ta còn cảm thấy thích thú lắm, cười hí hí mãi thôi.

Nom Hoài Phong lúc này mới thật thê thảm biết bao. Cậu liên tục đưa tay lên dụi hai đôi mắt vốn đã đỏ hoe, nước mũi chảy thành ròng, chốc chốc lại hắt xì hơi một tiếng vang trời. Nhìn cậu tàn tạ như thế, Bảo An bắt đầu thấy băn khoăn về độ thánh thiện của bản thân. Liệu nó có ác quá không nhỉ?! An chống cằm lên bàn, gương mặt có chút hồi lỗi, nhỏ nhẹ hỏi Phong:

“Tớ đã man lắm hả?”

“Còn phải hỏi à? Cực kỳ tàn bạo. Mày đúng là... ơ hơ...”

Hoài Phong chưa kịp xả ra hết những hậm hực trong lòng thì bỗng nhiên hắt hơi một cái, theo đó nước mũi cũng thi nhau tuôn ra ngoài, cậu đành thôi không nói nữa, ngồi yên chuyên tâm xì mũi. Bảo An mấy phút trước còn cảm thấy ăn năn là thế nhưng sau khi được cậu bạn tặng cho nguyên một xô “com muối” vào mặt thì tất cả hồi lỗi gom góp được đều tan biến sạch. Con bé bực bội đập mạnh tay xuống bàn.

“Đáng đời cậu. Lần sau thì chừa hẳn nhé!”

Vào quán ngồi đợi đã lâu mà vẫn chưa thấy đồ ăn, bụng Hoài Phong giờ đói meo đói mốc, cậu chẳng còn sức mà đấu khẩu với An nữa. Phong tưởng như mình sắp ngất rồi, nhưng cậu vẫn còn cao số lắm. Đặt hai suất bún chả xuống bàn, cô chủ quán cất lời trêu đùa đôi bạn:

“Bị tình yêu bé nhỏ giận dỗi cái gì mà khóc dai thế hả ông tướng? Từ nãy tới giờ vẫn chưa chịu nín cơ à?”

Ôi, những lời này nghe mới hay ho làm sao! Bảo An đỏ ửng mặt, vừa cười thẹn thùng vừa lau đầu. Hoài Phong thì toàn thân cứng đờ, ắp a ắp úng cố gắng giải thích.

“Ồ cô ơi, không phải như cô nghĩ đâu. Thực ra là...”

Lời giải bày của cậu còn đang dang dở, thì cô chủ quán đã vội chạy đi vì có khách tới. Vừa đi cô vừa ngoái đầu lại “cảnh cáo”:

“Đừng chối. Nói dối chốc nữa cô tính tiền gấp đôi đấy.”

Hoài Phong hất hàm nhìn Bảo An đang nhai nhồm nhoàm trước mặt, xong lại đánh mặt ra phía cô chủ quán, ý muốn nói: “Cô ấy hiểu lắm rồi kìa.”

Bảo An nhún vai bất lực, tỏ vẻ như: “Kệ chứ. Biết làm sao bây giờ?”

No nê, hai bạn dắt díu nhau ra về. Đã lâu lắm rồi, hôm nay Bảo An mới lại ngồi sau xe để Hoài Phong đèo đi trên con đường quen thuộc. Gió khá to, Hoài Phong ngồi đằng trước lạnh đến co cả mặt. Bảo An ngồi sau được thân hình cao cao của cậu chắn hết gió cho, thành thử nó chẳng thấy rét chút nào. An “nhân cơ” quá đâm ra sinh nông nổi, mấy ngón tay nhỏ xíu không yên phận một chỗ, nghịch ngợm vẽ mấy đường loằng ngoằng lên tấm lưng phía trước. May sao, Hoài Phong không có máu buồn nên vẫn có thể tỉnh tâm lái xe!

Hai người ngồi trên xe này giờ chẳng nói năng gì, đường lại vắng, không gian vì thế mà yên ắng lạ. Bảo An mở lời gọi chuyện:

“Cái bản kiểm điểm ý. Sao cậu lại viết nó? Với cậu... tớ... quan trọng lắm hả?”

Vừa dứt lời, Bảo An liền nhận ra đang có bao nhiêu là máu ùn ùn đổ dồn về hai bên má. Nóng phùng phùng!

Hoài Phong cũng chẳng khá khẩm hơn là mấy. Bị nói trúng tim đen, cậu giật mình đến lạng cả tay lái, suýt chút nữa thì tông vào em bé đang tập đạp xe trên vỉa hè. Thù thật, đôi khi cậu thấy An rất phiền phức và nhiều chuyện, nhưng vắng bóng nó cậu lại nhớ, cảm giác trống trải vô cùng. Dù An nói đúng đấy, cơ mà Phong còn lâu mới nhận, cậu “ngược tâm” lắm. Hoài Phong thẹn quá, đành phải gồng mình lên dọa nạt để che lấp đi cái vẻ xấu hổ đang hiện ra rõ nét.

“Áo tướng à? Tí nữa thì tai nạn rồi kìa kìa. Đều tại mày nói năng linh tinh cả đấy.”

Vì ngồi sau, không ngó được gương mặt đang đỏ ửng lên như cà chua được vụ của Phong nên An cứ ngỡ cậu giận thật. An trề môi, ngồi im re, không dám ho he thêm nửa lời.

Biết An sợ run người, Phong thấy buồn cười mà cũng có chút hối hận nhe nhóm trong lòng. Cậu chủ động phá tan không khí căng thẳng này.

“Mày có thích xe đạp không? Nếu thích thì mai đi bộ đến trường đi, trưa tao đạp xe đến đón. Ứng không?”

Bảo An hớn hờ gật đầu như bô củi. Gương mặt vừa ỉu xiu đấy, giờ đã rạng ngời lại ngay. Hoài Phong vui lây, ung dung lái xe, miệng huýt sáo yêu đời.

Sáng sớm Hà Nội se lạnh, Hoài Phong lái chiếc xe đạp địa hình đến trường. Chiếc xe này là phần thưởng mẹ tặng khi cậu thi đỗ cấp ba. Dù rất thích, nhưng Phong lại chẳng mấy khi dùng tới, cậu thường hay đi bộ tới trường hơn.

Lệ Băng thần thờ bước từng bước tới trường, đầu óc vu vơ nghĩ mấy chuyện lật lật. Lúc nào cũng vậy, Băng chẳng bao giờ để ý tới những thứ xung quanh, tâm trí cứ mơ mơ màng màng bay bổng ở tuốt tận trời cao. Tiếng phanh xe đạp vang lên chói tai, kéo cô trở về với mặt đất. Băng ngẩng mặt lên, thấy Phong đang chờ xe trước mặt, bộ mặt vênh lên đến là ghét.

“Muốn quá giang không bà lớp trưởng khó tính?”

Gặp cậu, Băng mừng ra mặt. Cô chấp thuận ngay tức khắc, đang hí hửng chuẩn bị leo lên xe thì phát hiện ra... xe của cậu không có yên sau. Lệ Băng cứng họng chưa biết nói gì, miệng cứ mãi cười khổ vì cậu bạn lăm li hôm nay lại biết trêu người. Hoài Phong tiếp tục đùa cợt cô lớp trưởng, vẫy tay tạm biệt.

“Không lên à? Vậy thôi tao đi trước nhá.”

Nhìn dáng Hoài Phong ngày một xa hơn, Lệ Băng mỉm cười hạnh phúc. Quen Phong cũng khá lâu, hiếm khi cô thấy Phong chọc ghẹo người khác như ban nãy. Cậu chỉ thoải mái vui đùa với những người thực sự thân gần với mình thôi. Lệ Băng trước giờ chưa khi nào được đứng trong danh sách ấy, số lần nói chuyện giữa cô với Phong cũng không nhiều. Vậy mà vừa rồi, cậu lại chủ động bắt chuyện trước, phải chăng Phong đã bắt đầu để ý tới cô?

Hoài Phong đứng trên bục giảng, đồng dục thông báo:

“Thằng nào đi xe đạp có yên sau thì đổi xe với tao một hôm đi.”

Cả lớp tĩnh lặng lạ thường. Hoài Phong xưa nay nổi tiếng là giỏi phá của, nào ai dám cho ông tướng ấy mượn xe chứ. Được cả lớp “tặng” cho cả một thùng đầy quả bơ, Hoài Phong mặt tối sầm lại. Khả năng thuyết phục của cậu quả là có hạn, năn nỉ này giờ chẳng có ai đồng ý. Cuối cùng thì ông bạn thân nhất trong lớp của cậu đành phải mở lòng, chấp nhận hy sinh chiếc xe thân yêu để duy trì tình bạn. Trao đổi chìa khóa xe xong, anh bạn kia mới hỏi:

“Xe vừa đẹp vừa mới sao không đi, lại thích đổi hà ông nhồi?”

Cái cách mà cô chủ quán hôm qua gọi Bảo An bỗng nhiên đập cửa xông thẳng vào não bộ cậu, rồi tự tiện trôi tuột xuống khuôn miệng, theo lời nói mà bay ra ngoài. Hoài Phong thần nhiên đáp:

“À, mượn xe để đi đón tình yêu bé nhỏ ý mà. Nàng nổi hứng muốn ngồi xe đạp.”

Cả lớp rộ lên hào hứng, túm tụm lại xung quanh Hoài Phong tra khảo. Dù các câu hỏi “Ai? Ở đâu? Khi nào?...” được đặt ra, làm cho cái đầu Hoài Phong ong ong, muốn nổ tung tức thời. Đáp lại sự tò mò của dân chúng, Hoài Phong chỉ lẳng lẳng lắc đầu từ chối giải đáp mọi thắc mắc. Ai cũng nhón nhào hết thấy, chỉ riêng cô lớp trưởng là vẫn ngồi ngờ ngàng một chỗ. Phong có bạn gái rồi sao? Vậy mà sớm nay Băng còn tưởng... thì ra là mừng hụt mất rồi! Lê Băng khẽ cười buồn, liền quay lại với sách vở đang la liệt trên mặt bàn, không mấy hứng thú với câu chuyện đang gây xôn xao dư luận kia.

Hoài Phong hôm nay đúng là dồi dào năng lượng khác thường. Nguyên năm tiết học, cậu chẳng gục mặt ngủ chút nào, rất chăm chú ghi chép. Đã vậy còn hăng hái giơ tay phát biểu mặc dù lần nào đáp án đưa ra cũng sai be sai bét. Thấy cô vào lớp, ai cũng ngạc nhiên hỏi:

“Chà, hôm nay Phong tiến bộ quá nhỉ?”

Chẳng mấy dịp được giáo viên khen, Hoài Phong vừa sướng vừa ngại, ngoài gãi đầu ra thì chẳng biết đáp gì. Bè bạn trong lớp lại được thả reo lên, bàn tán rôm rả:

“Nhờ vào sức mạnh của tình yêu đấy ạ.”

Đến đây thì cả thầy và trò đều cười sảng khoái. Thấy cậu có ý thức như vậy, thầy cô lấy làm phần khởi lắm, còn đám bạn thì chỉ quan tâm tới “tình yêu bé nhỏ” kia thôi.

Tan học, Lê Băng nhờ bác xe ôm gần trường chở đi theo sau xe Hoài Phong. Lê Băng thực sự muốn xác nhận lời cậu nói là thật hay đùa. Suốt cả đoạn đường, cô chỉ thầm mong rằng người mà Hoài Phong nhắc tới lúc sáng không phải là Bảo An.

Tới khi cậu dừng xe trước cổng trường Trung học Phổ thông Khắc Ân thì niềm hy vọng trong Băng đã giảm đi phân nửa.

Cổng trường lúc này vắng teo, chẳng còn ai nữa, học sinh đã ra về hết rồi. Bình thường tầm này tới là cậu đã thấy bóng dáng Bảo An rồi, hôm nay lại chẳng thấy đâu, cậu đành tấp xe vào lề đường ngồi chờ. Lê Băng gửi tiền bác xe ôm, rồi cũng đứng ở mãi phía xa xa đợi cùng Hoài Phong.

Đội mòng chờ mãi vẫn chẳng thấy “tình yêu bé nhỏ” đâu, trời lại rét nữa chứ, Hoài Phong nhủ thầm rằng chốc nữa nhất định phải dạy cho An một bài học. Cuối cùng, dù rất lười nhưng cậu cũng phải lôi cái điện thoại nhét sâu túi trong đáy cặp ra gọi cho An.

“Mấy làm gì mà mãi không ra thế hả? Sao cơ?... Ồ yên đấy...”

Hoài Phong đạp xe lên nhà dân phía trước gửi nhờ, rồi chạy vội vào phía bên trong trường. Lê Băng đứng từ xa không hiểu chuyện gì, định bụng sẽ đi vào cùng. Nhưng nghĩ lại, nếu vào đây chạm mặt Hoài Phong thì biết giải thích ra làm sao. Băng đành buồn rầu quay bước ra về!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cậu Học Sinh Cá Biệt* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

Lần nào cũng thế, lần này cũng vậy, Hoài Phong phải mất một lúc khá lâu mới có thể nhận được cái gật đầu đồng ý, cho phép vào trong trường từ phía bác bảo vệ – người vẫn thường được đám học trò gọi vui là “bố Bộ”. Bước chân cậu càng lúc càng nhanh và vồn vã, Hoài Phong thực sự rất nóng lòng muốn chứng kiến cảnh tượng hay ho kia.

Đây rồi, thấy rồi... hình ảnh cô học sinh mẫu mực Lương Bảo An miệt mài dùng compa cạo sạch những bã kẹo cao su đã bám chặt xuống nền nhà tự mấy năm nay đang hiện lên rõ nét trước mặt cậu! Đối với Hoài Phong mà nói, đây quả đúng là một “cảnh đắt giá trời cho”, nhất định phải ghi lại khoảnh khắc này mới được, mai sau biết đâu cần dùng đến. Nghĩ là làm, Hoài Phong lấy ngay máy điện thoại ra, giơ lên và bắt đầu quay lên những thước phim

đáng giá ấy. Giữa trưa, bụng thì đói, trời lại rét, trong trường cũng chẳng còn ai vậy mà An vẫn phải bò lổm nhổm ngoài hiên nhà, tay cầm chiếc compa sát tẩn mẩn cây từng mảng kẹo mứt. Thi thoảng nàng ta ngả phịch ra đằng sau một cái, vừa thở hổn hển vừa lẩm bầm kêu than, nom đến là buồn cười. Hoài Phong đứng nép sau bức tường, cổ mím chặt hai bờ môi vào nhau để không phát ra tiếng động.

“Ôi trời, mệt muốn chết... Phong với chả phanh, người gì đâu, chậm chạp hết con rùa. Đoạn đường ngắn tí teo mà đi mãi không vào tới nơi. Đợi được cậu chắc tớ cạo sạch cả tòa nhà giáo viên này rồi cũng nên...”

Tiếng An than thở khiến Phong dừng, không quay nữa. Cậu cất máy đi, chậm rãi lấy ra một chiếc thước từ trong cặp sách, tiến lại phía An ngồi xuống và ra tay nghĩa hiệp giúp đỡ.

“Đây đây, Phong đây. Mãi mới ‘mua được vé để vào cửa’ đây ạ.”

An ngẩng mặt lên đã thấy Phong thu lu ngay phía trước, tay cạo cạo và miệng thì banh ra nhả nhỏ. Khỏi phải nói, An cảm động đến rơi nước mắt! Con bé hứa hẹn đủ thứ chuyện, nào là chỉ còn một tầng nữa chưa cạo thôi, rồi thì nếu cậu chăm chỉ giúp nó, chốc nữa nó quyết dốc cạn hầu bao, lấp đầy dạ dày cậu... Nhưng điều mà Phong quan tâm hàng đầu lúc này là lý do gì khiến An đột nhiên yêu trường yêu lớp đến vậy! Cậu muốn biết, An cũng sẵn lòng trả lời.

Số là sáng nay, An và Linh phải lên phòng giáo viên nộp sổ ghi đầu bài, đang đứng đỉnh bước ngoài hành lang của khu nhà, bỗng thấy xa xa trước mắt tờ tiền mệnh giá mười nghìn. Sẵn tiện cả hai đều đang nhai kẹo, đôi bạn quyết rằng nếu ai phun trúng miếng cao su vào tờ tiền, thì nghiễm nhiên sẽ trở thành chủ sở hữu của nó. Kết quả là chẳng ai trúng cả, thê thảm hơn còn bị cô Tổng phụ trách bắt được, phạt hai đứa phải cạo sạch bã kẹo trên nền tòa nhà ba tầng này. Thật là đen đủi, đủi đen! Phong sau khi nghe xong câu chuyện bi đát ấy liền ngã vật ra sàn mà cười một cách mất kiểm soát.

“Cả cả Kỳ giúp nữa. Nó phụ trách mấy bậc cầu thang, tờ tầng một, Linh tầng hai. Ba người mà làm mãi chẳng xong. Sớm mai cô kiểm tra rồi.”

Bảo An mếu máo kể lể, đoạn quay sang cầm chặt cổ tay Phong tha thiết nhờ vả.

“Cậu nhất định giúp bọn tớ nhé, không bọn tớ chết chắc đấy.”

Nhận được sự đồng ý của cậu, An mừng quýnh, dang rộng hai rồi ôm chầm lấy cổ cậu. Thường thì Hoài Phong cực ghét bị đụng chạm kiểu này, bất kể đối phương là ai, cậu cũng sẽ đẩy ra ngay tức khắc. Hôm nay lại khác, cậu không cau có, gắt gỏng cũng chẳng có chút phản ứng gì cả. Phong cứ ngồi im vậy, mặc cho An lặp đi lặp lại câu cảm ơn bên tai như một cái máy. Có lẽ vì tâm trạng cậu bây giờ đặc biệt tốt!

Nhưng rồi khung cảnh lãng mạn ấy cũng sớm bị dập tắt. Hoài Phong nghe loáng thoáng đâu đây có mùi nước hoa, thật không sao ưa nổi. Cậu chu mũi lên khịt khịt mấy tiếng, phát hiện mùi hương ấy tỏa ra từ người con bé đang ở sát bên cạnh. Hoài Phong vội vã nhảy ra xa chỗ khác, có vẻ kỳ thị lắm.

“Mấy dùng nước hoa đấy hả?”

Bảo An thật thà gật đầu thú nhận luôn. Chị Thủy mới bắt đầu kinh doanh thêm mặt hàng này nên tối qua có nhà tặng An mấy lọ dùng thử. An vừa ngửi đã ưng ngay rồi, sáng nay còn mang cả một balo đầy nước hoa đi chào hàng giúp chị nữa cơ. Ai cũng thích, đến cả thầy cô giáo trong trường cũng khen mùi hương nhẹ nhàng, dùng một chút vào mùa đông cho cảm giác đỡ lạnh cũng được.

Sau khi phải giã từ son môi – tình yêu ngọt ngào hai năm trời – mãi An mới tìm được niềm hạnh phúc khác thay thế là những lọ nước hoa quyến rũ chết người này. Ngờ rằng sẽ được cùng bạn ấy tung tăng khắp nẻo đường góc phố, nào ngờ...

“Tao không thích. Cấm mày dùng.”

Hoài Phong lên tiếng đánh thép, chính thức tuyên án tử cho cuộc tình còn chưa kịp chớm nở của An với nước hoa. Bảo An nghệt mặt bàng hoàng trước hung tin, nước mắt suýt chút nữa là tuôn trào mãnh liệt. Ngày trước kể cho đám Trúc Linh nghe về vụ “bạn đặc biệt”, Linh đã dặn dù có cuồng Phong đến mấy cũng nhất định phải giữ vững lập trường và bảo vệ trọn vẹn niềm vui, sở thích của mình. Nếu cậu ta nói gì cũng nghe theo răm rắp thì sẽ mất giá vô cùng! Bảo An tận ngăn tẩn ngần hồi lâu, giấu lại thấy những lời cảnh nhắc của Trúc Linh quả thực rất sáng suốt. Phụ huynh và cả thầy cô đều không cấm, có sao Phong lại tự cho mình cái quyền quản mọi thú vui của An chứ?! Còn nữa, nguyên cả buổi phải gù lưng cạo cạo cây cạy, Phong vừa tới chưa giúp đỡ được là bao, đã lên giọng hạnh học rồi. Thật là đáng ghét! Bảo An quyết tâm vùng lên, “khởi nghĩa”.

“Mặc kệ cậu. Tớ vẫn dùng đấy.”

Khỏe môi hơi giật giật, Phong bất động toàn thân trước hành động đáp trả của An. Mọi ngày An ngoan ngoãn lắm, có cãi cũng chỉ tự nói mấy câu yếu ớt trong họng thôi. Hôm nay lại dám đứng bật dậy, chỉ thẳng tay vào mặt cậu mà chống đối với chất giọng hùng hồn đến thế kia mà. Cũng khá là hay ho đấy chứ nhưng dù sao Phong vẫn phải chấn chỉnh lại ngay mới được.

“Hoặc là nó, hoặc là tao. Chọn đi.”

Cứ nói một câu, cậu lại nhả vào trán An một cái. Đầu An vì thế mà lúc la lúc lác, hết mấy chú cún đồ chơi hay được đặt trưng bày trên xe ô tô. Hành động này của Phong xuất phát từ ý muốn trêu đùa cô bạn, nhưng do đang mệt sẵn trong người nên cô bạn ấy cảm thấy khó chịu và bức xúc lắm. An hất mạnh tay cậu ra, nhả mặt tuyên bố:

“Tớ chẳng thèm cậu nữa. Cậu cút đi.”

Phong biết An bắt đầu nóng máu rồi, bèn xuống nước làm hòa. Nhưng cậu càng cố nhượng bộ, nó càng được đà lấn tới, nhất quyết đuổi cậu đi. Cãi qua

cãi lại vài câu, Hoài Phong giận dỗi bỏ đi thật. “Ngủ” thấy có mùi chiến tranh, cả Linh và Kỳ đều tắt tả từ tầng trên chạy xuống, tới nơi chỉ thấy mỗi An đang hăng say mắng nhiếc cậu bạn đã ra về từ lúc nào.

Con tức dâng trào đốt nóng từng tế bào trong An, buộc con bé phải ngồi một lúc ăn lấy ăn để gần chục cốc kem để hạ hỏa trong một ngày Hà Nội giá buốt. Cô bạn thân và cậu em họ hết lăm lét nhìn An lại khề cúi xuống kiểm tra số tiền trong ví, e rằng không đủ để thanh toán cái hóa đơn kia. Cuối cùng Linh phải lên tiếng khuyên nhủ, mong sao có thể kim bớt con sóng giận dữ đang cuộn cuộn trào dâng trong lòng An, cũng là để hãm lại cái sự nghiệp ăn uống đang trên đà phát triển mạnh mẽ của con bé.

“Phong chẳng quan tâm những đứa con gái khác điều đã như thế nào nhưng lại suốt ngày sẫm soi, bắt mày phải làm theo đúng ý lão ấy. Có khi nào Phong đang cố hướng mày theo đúng hình mẫu lý tưởng của lão không?”

Bảo An nghe vậy cũng thấy ngượng ngoi mấy phần. Ngậm cái thìa trong miệng, An thần thờ suy nghĩ. Linh cũng có chút ít kinh nghiệm trong những chuyện như thế này, vì vậy lời nói của Linh rất có trọng lượng đối với An. Con bé bắt đầu típ mắt, gương mặt hí hửng lên trông thấy. Linh tâm lý bao nhiêu thì Kỳ lại vô duyên và phũ phàng bấy nhiêu. Cậu ta thôi phủ cái niềm hy vọng vừa mới nhe nhói trong tim An bằng giọng nói tỉnh bơ của mình.

“Nhờ đâu nó ghét bà quá nên cố tình gây khó khăn để bà nản lòng, không chịu được mà tự động rút lui thì sao?”

Nói xong lại thần nhiên thả một muỗng kem vào miệng. Bảo An một lần nữa lăm vào bẻ tắc, tiếp tục gọi kem và cắm cúi vào đó. Sau câu nói của Kỳ, không chỉ mình An cau có trở lại mà cả Linh cũng không kém phần giận dữ. Cô nàng véo eo Kỳ một lúc khá lâu, làm cho cậu ta phải la lên oai oái, thu hút sự tò mò của biết bao nhiêu thực khách.

Ở một góc khuất trong quán, có người con trai ngồi đó, thong thả nhâm nhi đồng kem được gọi theo thực đơn mà An đã chọn, vừa ăn vừa quan sát bộ dạng của An mà cười tí tởn. Xem nào, đây đã là lần thứ ba anh vô tình gặp An rồi. Kể thì cũng có duyên đây chứ, nhất định anh phải sang bắt chuyện và chính thức làm quen thôi. Anh rút một điếu thuốc ra và hút để lấy tinh thần trước khi bắt tay vào việc, đó là thói quen mới hình thành cách đây không lâu của anh.

Quán nhỏ, cửa lại đóng kín bùng, làn khói thuốc vì thế mà lan ra khắp phòng. Khách trong quán lấy làm khó chịu lắm nhưng lại ngại không dám lên tiếng nhắc nhở, ai cũng chỉ cố đưa tay lên phẩy nhẹ để làn khói xám kia không ám vào áo quần mình. Thường ngày An cũng “mềm” lắm, chẳng bao giờ gây chuyện với ai, hôm nay thì khác, đang sẵn con tức, An hét lên một cách vô thức:

“Mùi thuốc à? Ai mà mất lịch sự thế không biết?”

Bị chính đối tượng của mình chê bai, người con trai kia luống cuống dập tắt điếu thuốc rồi vội vàng kéo xup cái mũ xuống che đi nửa khuôn mặt. Anh sợ An nhìn ra mình, dù rằng anh cũng chẳng chắc liệu con bé có còn nhớ anh là ai không nữa. Anh chủ quán tiến đến bên chàng trai, vỗ vai anh trách móc.

“Ông ơi, quán tôi mới mở mà ông định đuổi hết khách của tôi đi phòng? Có nhìn thấy cái biển ‘Cấm hút thuốc’ to oành kia không?”

Người con trai cười trừ với anh chủ quán – cũng là bạn thân của mình.

Trót gây ầm tượng xấu rồi, thôi đành để dịp khác vậy.

Nghĩ bụng vậy, người con trai vội đứng lên, đặt mấy tờ tiền trên mặt bàn rồi nhanh chóng cất bước ra ngoài.

Từ tiết đầu tới tiết cuối, tiết nào Hoài Phong cũng gục mặt xuống bàn nhưng không sao ngủ được, vì đầu óc còn bận nghĩ vẫn nghĩ vớ. Trước giờ thấy An “đỉnh” mình như vậy, Phong nghĩ rằng vị trí của mình trong An phải lớn và vững chắc lắm. Ai dè... Bảo An cũng quá đáng lắm chứ, cũng cấm cậu hết thứ nọ tới thứ kia còn gì. Cấm hút thuốc, cấm chửi tục, cấm bùng học, cấm gây gỗ đánh nhau, ... và tí ti những thứ khác nữa. Dù biết những việc An cấm đoán đều là tốt nhưng dù sao đây cũng là thói quen đã ngấm vào cậu từ lâu lâu lâu rồi, để bỏ được chúng đâu phải là dễ dàng, cậu đã phải nỗ lực nhiều cực kỳ nhiều. Đi đâu cùng lũ bạn cũng cố hạn chế nói bậy, thành ra hay bị ngượng mồm. Chúng nó thấy thế thì cười khoái chí lắm, trêu chọc cậu suốt. Suy cho cùng, Phong thấy những điều kiện cậu đặt ra với An cũng hết sức hợp lý. Dùng son môi hay nước hoa gì đây chỉ tốn tiền, có bỏ bèo được gì đâu. Vậy mà dám vì chúng mà thẳng thừng đuổi cậu à, hạ thấp lòng tự tôn của cậu như vậy cũng được sao? Được được, An nhất định sẽ phải hối hận.

Hoài Phong vò đầu bứt tai mãi mà tâm trí vẫn tỉnh queo, hôm qua đã thức nguyên đêm nghĩ về việc này rồi, thế mà giờ... Thầy cô vào lớp thấy cậu học trò buổi trước còn hăng say học tập, buổi này đã lại quen lè cũ, trong lòng cũng có thất vọng. Nhắc mãi cậu mà cậu nào có nghe, giáo viên chẳng biết làm gì hơn nữa, đành nén tiếng thở dài và tiếp tục bài giảng.

“Cãi nhau với người yêu hay sao mà khó ở thế cha nội?”

Anh bạn thân ngồi cạnh, tên Trí, lay lay người Phong, cất giọng hỏi han. Hoài Phong chẳng buồn ngẩng dậy, cậu vẫn gục mặt như cũ, tiện tay vớ được quyển vở trên mặt bàn và phang thẳng vào mặt cậu bạn. Trí cũng chẳng vừa, đập chân Phong một cái đau điếng, rồi lòi gương ra kiểm tra xem liệu gương mặt đẹp trai của mình có bị sứt mẻ gì không!

Tan học, Hoài Phong đạp xe ra đến cổng trường thì dừng lại đôi chút, cố tìm kiếm bóng dáng Bảo An trong dòng người đang đông đúc. Cả buổi cậu cứ đinh ninh rằng con bé chắc giờ hối hận lắm, có khi còn tìm đến tận trường đợi và xin lỗi cậu cơ. Nhưng thì ra không phải, thoáng thất vọng, Hoài Phong tặc lưỡi, nhún vai một cái rồi phóng xe đi thẳng. Nhìn xem, vì An mà cậu phải khổ sở vác xe đi vác xe về một nhòai đến hai ngày liền, thật phiền phức, lại

tốn tiền gửi xe nữa.

Phong đạp xe đến cổng nhà, thì thấy An đang ngồi vắt vẻo trên chiếc xe điện chờ mình. Lòng tự đắc của cậu dần dâng lên cao, Hoài Phong chẳng nói chẳng rằng vênh mặt phóng xe vào thẳng trong nhà. An đứng ngẩn tò te chỗ cũ, hướng đôi mắt mong chờ vào bên trong. Phong cất xe xong mới bước ra ngoài, hắt hàm hỏi An:

“Đến đây làm gì?”

An cười khi khi, đung đưa cánh tay Hoài Phong và bắt đầu bài ca xin lỗi muôn thuở.

“Tớ nghĩ kỹ rồi. Tớ không nên đánh đổi cậu với một thứ tào lao như thế... Huê ná!”

Hoài Phong nghiêm nghị nhìn trực diện vào bộ dạng đang nhăn nhó của An. Mới có một ngày không gặp, mà trông An tàn tạ quá. Trưa qua sau khi Phong bỏ đi, An cũng mặc kệ hình phạt đang còn dang dở, kéo hai người bạn ra quán ăn kem hạ hỏa. Do đó, sáng nay con bé phải lóc cóc tới trường ngay khi mới năm rưỡi sáng để hoàn thành nốt công việc. Cổ họng còn bị sưng vì số kem khổng lồ đã nuốt hóm qua nửa chữ, cũng vì thế mà mất luôn cả tiếng, khó nhọc lắm mới nói được thành câu. An bị như vậy, Phong lại càng mỉm lòng. Cậu nhìn mãi, nhìn mãi mới chậm chậm thốt ra một chữ “Ồ”.

Nhân cái dịp làm lành và cũng đã lỡ đến tận đây rồi, Bảo An quyết chí xin xỏ Hoài Phong một bữa cơm tại gia. Hoài Phong tất nhiên là cương quyết từ chối. Không phải cậu tiếc An mà là vì cậu sợ bà nổi giận.

“Thôi ra ngoài ăn, tao mời.”

“Tớ muốn ăn cơm gia đình cơ. Hôn nữa, xe tớ hết điện rồi, hôm qua quên sạc. Cho vào nhà xin ít điện đi mà.”

Bảo An càng mè nheo, Hoài Phong càng khó xử. Cậu thực sự không nhớ tống cổ An đi theo cái cách mà cậu đã làm với lũ bạn lúc trước. Ngặt nỗi bà cậu lại quá khó tính và rất có ác cảm với cậu cũng như những thứ liên quan tới cậu. Đang lúc phân vân, lưỡng lự thì tiếng bà nội từ sau lưng vang lên:

“Thằng kia, khách tới chơi mà mày lại đuối về là làm sao?”

*“cảnh đất giá trời cho”: Trích trong bài “Chiếc thuyền ngoài xa” của Nguyễn Minh Châu.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cậu Học Sinh Cá Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Phong và An quay lại, thấy bà nội đã đứng trước cổng tự bao giờ không hay. Bà vận trên mình chiếc áo khoác nâu nâu, đã sờn chi và nhuộm màu thời gian. Tuổi tác khiến cho cái lưng bà hơi còng xuống và đôi chân thì không thể đứng vững được nếu như thiếu chiếc gậy gỗ kia.

Với kinh nghiệm mười mấy năm sống chung một nhà với bà, Hoài Phong nhận ra ngay sự khó chịu và không mấy thiện cảm trong câu nói của bà. Trái lại, Bảo An suy nghĩ đơn giản, cho rằng bà có ý mời thật, liền cười toe, cúi rạp người xuống lễ phép cảm ơn:

“Bà cho cháu vào nhà ạ? Cháu cảm ơn bà ạ! Ăn xong cháu xung phong rửa bát.”

Bà lão trạc bảy mươi tuổi, mái tóc đã bạc một màu sương gió, nghe vậy thì không mấy hài lòng. Khẽ chau mày và hừ một tiếng nho nhỏ, bà tập tễnh quay bước vào trong. Bảo An vẫn ngây thơ tin lời bà, hí hửng dắt xe đi theo sau lưng bà. Còn lại ngoài cổng, Hoài Phong khổ sở vò tung mái tóc, chân trái vô cớ đạp mấy phát vào cổng, miệng không ngừng oán than:

“An ơi là An... mày giết tao rồi!”

Bố Hoài Phong đi làm, thành thử trong nhà bây giờ chỉ có bà nội, mẹ cậu và cô em gái tên là Hoài An vừa mới tan ca học ở trường.

Mất cười, răng khểnh, má lúm, tất cả những thứ ấy đã tạo nên nét duyên dáng và xinh xắn trên gương mặt Hoài An. Cả hai anh em họ Lê đều có một điểm chung, đó là cực kỳ kiêu lời. Hoài Phong kiêu lời theo kiểu lăm lì, khó gần. Còn em gái cậu lại ít nói do bản tính hiền lành, nhút nhát, e thẹn và hay ngại. Khác với anh trai, Hoài An nhận được rất nhiều tình yêu thương từ phía bà nội, và người cha dường như cũng không quá thờ ơ, lạnh nhạt với em.

Mâm cơm đạm bạc, chỉ có một đĩa cá kho và bát cà muối, được đặt ngay ngắn trên chiếc chiếu nhựa dãi giữa gian bếp nhỏ. Mọi người không ngồi vào bàn ăn giống như Bảo An vẫn thường hay làm ở nhà. Điều này khiến An hào hứng lắm, con bé ngồi sà xuống và reo lên đầy phấn khích:

“A... có quả cà muối này!”

Lúc mới gặp, Hoài An đã ngầm đoán người bạn này của anh trai là con nhà khá giả rồi. Em không nghĩ Bảo An lại có hứng thú với cái món bình dân này, bèn e dè hỏi lại:

“Chị thích lắm ă?”

Bảo An gật đầu lia lia, hai mắt híp tịt lại biểu lộ rõ vẻ vui sướng. Cà muối vốn là món khoái khẩu của Bảo An. Nhớ có lần về quê, được người bà con đãi món này, ngay từ lần đầu chạm đĩa Bảo An đã mê tít rồi. Sau đợt ấy, Bảo An đòi mẹ mua mãi thôi nhưng bà Thực lại không muốn con gái ăn quá nhiều cái thức ấy. Bà cho rằng món đó không bổ béo gì, ăn vào lại dễ nổi mụn nữa. Vì thế, lâu lắm rồi hôm nay Bảo An mới gặp lại “người bạn” này, thử hỏi làm sao mà không mừng cho được?

Được trời phú cho cái tính hoạt ngôn, nên dù hòng có đau cách mấy Bảo An vẫn nói liên mồm, liểng thoáng hết một chú khurú. Hoài An có vẻ khoái nghe mấy câu chuyện mà chị An kể lắm, cười khúc khích suốt. Trong tất cả những người bạn của Phong, có lẽ Bảo An là để lại được ấn tượng tốt với mẹ cậu nhất. Không giống những cô bạn lúc trước Hoài Phong hay đàn đúm cùng, Bảo An chẳng hề động chút phần son nào cả, cũng không tỏa ra hương thơm nồng nặc của những chai lọ nước hoa. Con bé mặc đồng phục nhìn có vẻ lành lành, dù hơi nhiều lời những lại rất đỗi vô tư, ăn nói có trước có sau, đúng kiểu con nhà gia giáo. Phong có những người bạn như thế này, thật khiến cho mẹ cậu yên tâm quá!

Mẹ và em gái cậu vui vẻ, cười nói góp chuyện với Bảo An là thế, cậu với bà nội lại lẳng lặng dùng bữa, chẳng hé răng nửa lời. Hoài Phong không nói, vì tâm trí cậu đang rối bời lắm đây. Nhìn xem, Bảo An cứ thoải mái, tự nhiên như vậy trong khi bà nội lại chẳng mấy vui vẻ, Hoài Phong liệu có cười được không?! Bà chắc hẳn sẽ nổi giận cho xem, và mỗi lần như vậy người gánh chịu con thịnh nộ của bà luôn luôn là hai mẹ con cậu.

“Miếng này không có xương, An ăn đi cháu.”

Bảo An đang cầm cúi bấm điện thoại, nghe bà nhắc tên mình bèn ngừng phát đầu lên, dùng hai tay đưa bát ra trước mặt, tí tòn nhận phần ngon mà bà phần cho.

“Cháu xin ạ.”

Một phút im lặng bao trùm khắp căn phòng nhỏ. Con bé nghệt mặt chừng hừng khi nhận ra “An” mà bà nhắc tới là “Hoài An” chứ không phải “Bảo An”. Ôi, thật là ngại quá, ngại quá đi! Để chữa “quê” cho An, mẹ Hoài Phong bèn gấp một miếng khác đặt vào bát con bé và dịu giọng nói:

“Khúc này cũng ngon này, ăn nhiều vào nhé!”

Cô em cùng tên ngồi đối diện thì chun mũi, cười khi khi với Bảo An đang đỏ mặt phừng phừng. Bà nội lại nói một câu không mấy liên quan, chẳng rõ bà là vì quan tâm nên nhắc nhở hay do bực tức mà trách móc nữa.

“Đang ăn mà cứ chúm mặt vào cái điện thoại, dễ đau dạ dày lắm đấy.”

Bảo An dạ dạ vâng vâng, tiếp thu lời chỉ giáo của bà, rồi gạt điện thoại sang một bên, tập trung ăn uống, tuyệt nhiên không nói thêm câu nào cho tới cuối bữa.

Người khổ tâm nhất lúc này có lẽ là Hoài Phong. Cậu đau khổ gục mặt xuống cánh tay đang chống lên đùi, hết chep miệng bắt lực lại thờ dài não nề. Cứ tình hình này, kiểu gì cậu và mẹ cũng phải nghe bà nội nói móc đến hơn một tuần là ít. Hoài Phong thực sự muốn xách cổ và đá phẳng Bảo An ra khỏi nhà ngay lập tức.

Lương Bảo An... mày đúng là cục nợ rắc rối nhất đời tao!

Com nước no nê, Bảo An giữ đúng lời hứa ban nãy, xắn tay áo sẵn sàng dọn dẹp. “Nói lời phải giữ lấy lời”, cái đức tính ấy đã được ông ngoại Bảo An ngày ngày bồi đắp vào đầu con bé, ngay từ những ngày nó còn nhỏ xíu. Mẹ Hoài Phong muốn ngăn cũng chẳng được, đành để cho “song An” dắt diu nhau, bung năm ra giếng sau nhà rửa bát. Ở nhà, Bảo An thường rửa chén đĩa bản trong bồn vì vậy vừa nhìn thấy cái giếng, con bé lấy làm thú vị lắm. An hết lời điện thoại ra chụp choẹt vài kiểu, lại nhòm hán đầu xuống giếng kêu lên mấy tiếng vô nghĩa:

“A a a... i i i... ê ê ê...”

Âm thanh vọng lên từ đáy giếng khiến Bảo An càng được đà “cãi nhau” với nó hăng say hơn. Trận chiến giữa An và cái giếng đã bám đầy rêu xanh đang đi vào hồi quyết liệt, bỗng bị câu nói phũ phàng của ai kia làm cho ngưng hẳn:

“Khéo lại lộn cổ xuống đấy thì khổ, không ai rảnh mà nhảy xuống vớt mày lên đâu.”

Bảo An giật bản mình, cau có nhìn thẳng mặt cậu con trai đang đứng đĩnh tay đút túi quần, đứng tựa lưng vào góc tường. Tìm được đối thủ mới để đấu khẩu, An tha cho cái giếng chỉ biết nhại lại lời người khác kia. Đôi môi nhỏ cong lên chưa kịp thốt ra lời đáp trả đã bị Hoài Phong chặn họng, vẫn bằng giọng điệu đều đều quen thuộc:

“Mày nhận rửa bát mà cuối cùng lại để em tao gù lưng làm một mình thế kia há?”

Bấy giờ Bảo An mới sực tỉnh, nhìn xuống thấy Hoài An đang miệt mài làm cả phần của mình, dù vậy em vẫn cười tươi và xua tay ra điều “Không sao đâu. Chị không cần áy náy.”

Bảo An vốn là con người có trách nhiệm, chỉ là đôi khi hơi bị ham vui tí tẹo thôi. Mặc kệ Hoài An có can thế nào, con bé cũng ngồi xuống và thực hiện nốt nhiệm vụ của mình. Nhìn “song An” vừa hăng say lao động vừa nói chuyện tíu tít, chắc là hợp cạ lắm, Hoài Phong bắt giác khẽ ním cười, trong lòng bỗng thấy khoan khoái, vui sướng lạ. Hoàn thành xong công việc của một cô gái đảm đang, Bảo An được mẹ Phong thưởng cho một đĩa đầy những mui

bưởi tươi ngon.

“Bảo An ăn thử xem bưởi nhà trồng có ngon không cháu!”

“Nhà tự trồng hả cô? Cháu thấy trong vườn rõ là nhiều cây, mà ngoài cây chuối ra cháu chẳng biết cây nào vào cây nào, hê hê.”

Bảo An thoải mái bỏ vào mồm mấy mẩu bưởi đã được tách vỏ sẵn, đoạn thật thà thú nhận cái sự dốt của mình. Hoài An bình thường rụt rè và ít nói vô cùng, nhất là với những người mới gặp lần đầu, không hiểu sao với người chị này lại khác, em có cảm giác thân quen lắm. Hoài An mạnh dạn đề nghị:

“Chóc nữa em mang võng ra ngoài vườn mắc cho chị An ngồi nhé. Rồi em chỉ cho chị các loại cây luôn.”

Tất nhiên là “chị An” đồng ý rồi, chẳng đợi thêm nữa con bé kéo phát Hoài An dậy, tha thiết được ngồi võng ngay tức khắc.

Mọi khi, chiếc võng vải chỉ được sử dụng vào những ngày hè nắng nhẹ, hiu hiu gió thổi. Còn vào tháng đông, tiết trời gió rét thế này, chiếc võng được “nghỉ phép”, nằm tĩnh dưỡng trong tủ đồ. Nhưng hôm nay nhà có khách quý nên dù đang trong kỳ phép, chiếc võng cũng bị lôi ra lao động khổ sai. Hoài An buộc võng lên hai cây xoài trong vườn, kéo chị An lên ngồi và bắt đầu “bổ túc kiến thức về cây trồng” cho chị nghe. Đang ngồi đung đưa trên võng, luyên thuyên cho Bảo An nghe về mấy cái cây trong vườn, Hoài An chợt nhớ tới bài tập tiếng Anh chiều nay phải nộp, em xin lỗi Bảo An rồi luống cuống trở về phòng để học.

Phong đi ngang phòng khách, thấy Hoài An đang nhăn nhó kêu than với đồng bài tập về nhà quá sức. Hoài An dùng chung phòng với bà nội, nhưng vì bà đang nghỉ trưa nên em mang sách vở ra đây học, tránh làm phiền tới bà. Thế mạnh của Hoài An là mấy môn tự nhiên, em đặc biệt kém trong khoản viết văn và ngữ pháp tiếng Anh. Với mục đích giải thoát em gái khỏi hoàn cảnh éo le, Hoài Phong đẩy cửa bước vào, nhẹ nhàng gợi ý:

“Bảo An là học sinh lớp chuyên Anh của trường Khắc Ân đấy. Chỗ nào khó quá, thử ra hỏi chị ấy xem.”

Bảo An rất là “thiêng” nha, vừa nhắc tên là thấy lù lù xuất hiện rồi. Chẳng là ngồi ngoài kia gió quá, lại có một mình nên An chán, định vào nhà chào bà rồi đi về cơ. Nào ngờ lại nghe được lời đề nghị kia, con bé liền hào hứng giúp đỡ luôn. Tiếng Anh lớp sáu đối với Bảo An không khó, nhưng An lại chẳng có khiếu gõ đầu trẻ chút nào, khả năng diễn đạt truyền thụ kiến thức cho người khác cũng kém, thành thử nói mãi mà Hoài An vẫn chưa hiểu gì cả, cái đầu còn ù ù thêm nữa chứ. Còn hơn ba mươi phút nữa là tới giờ đi học rồi, Hoài An buộc phải lười một hôm vậy, dồn hết chỗ bài tập cho chị gái kia làm hộ. Xong hết tất cả, Bảo An còn nhiệt tình lấy xe đưa em tới trường, sẵn tiện về nhà luôn, hôm nay la cà thế đủ rồi.

“Chưa sặc đây, chị rút ra như thế hại xe lắm.”

“Kệ đi, chị toàn làm thế mà, có sao đâu.”

Bảo An khoát tay, rồi một mực đẩy cô em nhút nhát ngồi lên yên sau. Như để em gái không phải quá bận tâm, Hoài Phong đứng bên cạnh còn bồi thêm một câu thế này:

“Khỏi lo thừa, chị ấy là chúa phá của mà.”

Người già thường ít ngủ, bà nội Hoài Phong chỉ ngả lưng một chút, nghe tiếng ồn ào ngoài sân, bà bèn thức dậy ra ngoài. Đứng phía sau, nghe thằng cháu trai chê bai cô bạn, bà liền phản bác lại giúp Bảo An.

“Mấy cũng hơn gì người ta.”

Bị bà bóc mẽ tạt xấu, Hoài Phong ngại quá nhưng lại chẳng làm được gì, quay ra lườm Bảo An một cái. Vô lý thật!

Thấy bà đã dậy, Bảo An mừng quá, vậy là có thể tạm biệt được bà trước lúc ra về rồi. Con bé chào bà và mẹ Hoài Phong một tiếng rõ to rồi nhanh chóng đưa Hoài An đến lớp. Hôm nay là một ngày quá đổi tuyệt vời với cô tiểu thư họ Lương!

Buổi tối, Bảo An đưa mấy tấm hình đã chụp tại nhà Hoài Phong lúc sáng lên Facebook với dòng tiêu đề “Ra mắt!” Chúng bạn vào bàn tán rôm rả lắm. Cái Phương “chim lợn” tính hay buồn chuyện, nay vớ được “miếng mồi ngon” liền hí hửng bình luận.

“Tầm ngẩm tầm ngẩm mà... Ngày mai cả trường sẽ biết chuyện này.”

Cậu Đức lớp trưởng thì ngây thơ hỏi.

“Thật hả bà? Định bỏ học tào hôn à?”

Bà Thục cực kỳ phản đối việc con gái tới nhà bạn ăn trực, đặc biệt bạn lại là con trai thì tuyệt đối cấm. Đưa những tấm hình này lên Facebook, An đã phải ngăn chặn cơ sở những người có thể mách lẻo với mẹ, không cho họ xem. Anh chị em họ, hàng xóm láng giềng và cả những “con buôn” ở cửa hàng nữa đều bị hạn chế. Chỉ có Linh với Kỳ là vinh dự được chiêm ngưỡng những bức ảnh này thôi. An là tin tưởng hai bạn trẻ lắm đấy, nào ngờ cả hai lại lợi dụng lòng tin ấy mà đe dọa con bé. Chúng cùng vào xem ảnh và để lại một lời bình với nội dung tương tự nhau.

“Nếu không muốn để cô Thục biết chuyện tày đình này thì trưa mai, quán Gỗ, một bữa thịnh soạn. Đồng ý chứ?”

Lúc trưa đang dùng bữa tại nhà Hoài Phong, nhận được tin nhắn hỏi han của mẹ, Bảo An đã phải nói dối là ăn cơm ngoài quán rồi. Bây giờ để mẹ biết được, chắc là nó sẽ bị mẹ cấm cung dài dài mất. Thời thì mất chút kinh phí để bịt miệng đôi kia cũng được, tiện thể khoe khoang tí luôn. Suy đi tính lại, An thấy mình cũng không bị thiệt thời gì mấy.

Dù An không nhắc gì tới Phong và cậu cũng chẳng bình luận câu nào cả. Nhưng nhìn những tấm ảnh ấy, Lệ Băng đủ hiểu là An đã tới nhà cậu. Băng hay cùng cô chủ nhiệm tới nhà Phong để phản ánh và trao đổi với gia đình về tình hình của cậu ở trường, cô lạ gì nhà cậu đâu. Chiếc võng vải màu xanh bộ đội, giếng nước bóm đầy rêu nhìn có vẻ cổ kính, cái cổng với giàn hoa giấy thơ mộng mấy thứ ấy đã trở nên quá quen thuộc với cô lớp trưởng này rồi. Lệ Băng không bình luận gì hết, cô chỉ lặng lẽ bấm nút “Like” rồi lấy ra từ ngăn kéo bàn học một chiếc máy ghi âm và bắt đầu tâm sự với nó. Đây là thói quen đã lâu của Băng – giải bày mọi chuyện cả vui lẫn buồn với cái máy đó.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cậu Học Sinh Cá Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Mừng Tết đến và lộc đến nhà nhà... Cánh mai vàng, cành đào hồng thắm tươi...

Những nốt nhạc vui nhộn của mấy bản nhạc xuân rộn ràng thi nhau nhảy nhót tung tăng khắp xóm giềng. Trãi dài đầu đường cuối phố, đâu đâu ta cũng bắt gặp hình ảnh một chiếc xe đạp với những cái mẹt chở đầy các loài hoa ngào ngạt hương thơm và sắc sỡ sắc màu. Mấy cây xanh trên vỉa hè được người dân treo lên biết bao nhiêu là dây đèn, chờ khi trời tối thì “tách”, lung linh lấp lánh cả một dãy đường. Phố xá những ngày cuối năm nhộn nhịp lên hẳn, dân chúng đổ xô ra ngoài sắm đồ đón Tết. Người đi bộ thì trên tay nặng trĩu những túi linh kinh, kẻ chạy xe thì vui mừng chờ về nhà một chậu quất to lụ xụ hoặc một cành đào hồng rực rỡ.

Hơi thở mùa xuân tràn ngập nơi nơi, nhà nhà chờ Tết, người người đợi Tết. Chim chóc reo vang, nhạc nhẽo tung bùng, mọi người cười nói. Quả là một không khí khiến cho ai nấy đều phải náo nức khôn nguôi!

“Xuân ơi xuân đã về... Téo téo teo teo tèo teo téo...”

Bảo An tay cầm cái chổi lông gà phẩy qua phẩy lại mọi góc ngách trong nhà, miệng thì lúi lo theo lời bài hát đang được phát trên vô tuyến. Mấy ngày giáp Tết là khoảng thời gian mà An yêu thích nhất trong năm. Cứ đến dịp này sức sống trong An lại dâng trào và bung tràn mãnh liệt, bất kể là đang khỏe mạnh hay ốm đau. Nhớ có năm An bị sốt, người nóng hầm hập, nằm bẹp dí một chỗ trên giường ấy vậy mà nhạc xuân vừa phát là con bé đạp tung chăn, bật dậy và nhảy nhót tung bùng, sau đó thì khỏi ốm luôn. Quá kỳ diệu!

Cuối năm công việc ở cửa hàng tăng gấp bội ngày thường, An lại là con một vì thế mọi công việc dọn dẹp, tân trang lại nhà cửa mẹ đều giao cho An hết. An là cô gái ưa sạch sẽ và mắc căn bệnh cuồng lau chùi. Ngày thường bệnh vốn đã nặng, đến khi Tết về thì càng được đà phát triển mạnh mẽ. Kể từ hôm nghỉ Tết đến giờ, tức là hai mươi tám âm lịch, chổi lau nhà, máy hút bụi,... những vật dụng ấy đều được An ngày qua ngày vất kiệt sức lao động. Chăn ga gối đệm, tất tần tật đều được An lôi ra và giặt đi giặt lại tới bung cả chỉ mới thôi. Tết đến, ai cũng mong có một tấm áo mới, kể cả con gấu bông trắng kia cũng vậy. Nghĩ thế, An quyết tâm trở tài may vá. Khệ nệ vác cả đồng vải về nhà, tỉ mỉ đặt chúng lên chân mình rồi đo đo cắt cắt nhưng do bản tính bất cẩn đã khiến An cắt nhầm luôn cả vào ống quần mình, không phải chỉ một mà là đến gần chục lần. An nản, kế hoạch may áo mới cho gấu chính thức phá sản.

Sau một ngày dài say sưa thực hiện trọng trách mẹ giao, An lao xuống bếp mở tủ lạnh và tìm kiếm đồ ăn. Chà chà, cái tủ lạnh đã chật cứng. Mấy món này đều là do bà nội và bà ngoại chuẩn bị, sau đó thì một mực nhét vào tủ lạnh vốn đã đầy ắp những món mà mẹ An nấu nướng trước đó. Mẹ chưa về, An phải ăn một mình. Dù hơi chán nhưng con bé cũng quen rồi, hơn nữa phải biết thông cảm cho mẹ chứ. Ông bà nội, ngoại đều bảo An dọn sang bên đó ở mấy ngày cho vui nhưng con bé từ chối, nói rằng muốn ở nhà cho nhà có hơi người vì mẹ đã đi cả ngày rồi.

Xong bữa chính, An lại lùng sục khắp các tủ để truy tìm đồ ăn nhẹ cho bữa phụ sắp sửa diễn ra ngay tức khắc. Mấy hôm trước An cùng hai bà đi siêu thị mua sắm bánh trái, kẹo mứt dùng để thiết đãi khách khứa trong những ngày Tết. Chọn được bao nhiêu thứ, chất đầy ắp cả ba xe chở đồ cơ. Thế mà vừa về đến nhà An, quay đi ngoảnh lại tất cả cái đồng ấy đã nằm gọn ghẽ trong cái bụng không đầy kia rồi. Bây giờ nhìn cái tủ gần như là trống trơn, An không khỏi ăn năn hối hận, tự tay tát vào miệng mình mấy phát ten tét.

“Chết thật! Thế này khách đến chơi biết lấy gì mà tiếp... Chẹp, mai lại phải đi sắm thêm đợt nữa vậy.”

Và vì chẳng nào ngày mai cái tủ cũng sẽ được lấp đầy nên An chẳng ngần ngại mà cuỗm nốt hai túi bò khô và đồng hương dương còn sót lại trong tủ rồi băng băng chạy lên phòng. Bảo An để mặc cho cơ thể ngã tự do xuống giường đánh “phịch”, một tay vớ lấy cái điều khiển mở mô-tô tuyến cho không khí đỡ bí, tay còn lại từ từ bỏ miếng bò khô cay xè vào miệng. Trên vô tuyến đang phát chương trình dạy gói bánh chưng. Nhìn thấy mấy cái bánh chưng vuông vuông, xanh xanh màu lá dong An lại không khỏi bực mình khi nhớ tới cái buổi trưa xui xẻo hôm ấy.

Chuyện là thế này, đó là buổi học cuối cùng trước khi học sinh chính thức bước vào kỳ nghỉ Tết kéo dài chín ngày. Thay vì để học sinh ngồi tám nhảm trong lớp chờ tới lúc trống trường vang lên kết thúc ngày học, trường Khắc Ân tổ chức một buổi ngoại khóa ngay tại sân trường, dạy học sinh cách gói bánh chưng truyền thống. Học sinh các lớp khối mười và mười hai được chuyển sang trường cấp hai bên cạnh, thành thử sân trường bây giờ hoàn toàn thuộc quyền sở hữu của đám lớp mười một. Vì thời gian hạn hẹp nên các em chỉ được hướng dẫn cách gói bánh thôi, khâu luộc bánh nhà trường cho các em về tự tìm hiểu. Đám con gái lớp mười một Anh thì cần mẫn ngồi sắp xếp lại những hộp nguyên liệu đã được nhà trường chuẩn bị trước đó, trong khi

mấy tên con trai lại dùng những tấm lá dong để đùa nghịch. Ở sân sau của trường, cánh mày râu vốn mê phim chương nhìn thấy đồng “vũ khí” đã được bày sẵn trên trận địa, bèn hăng chí lao vào chiến đấu. Kỳ và Đức mỗi đứa lãnh đạo một đội quân, lấy lá dong làm đao, rỏ giả làm khiên, xông vào quật nhau toi bời.

“Nhân dân đâu, mau mau tiến lên lật đổ thằng Đức đồng đánh, thiết lập lại ngôi vị lớp trưởng nào.”

“Hồi binh lính, hãy đập tan mưu đồ xấu xa của lũ lão lếu kia cho ta.”

Bụi bay mù mịt, mấy tấm lá vừa được rửa sạch sẽ ban sáng giờ dính đầy đất cát. Hai ông tướng Kỳ và Đức đang chinh chiến một cách máu lửa thì bố Bộ từ đâu tiến tới đá cho mỗi tên một cái đau điếng vào mông.

“Bố bảo chúng mày ra đây rửa lá mà chúng mày phá lanh tanh bành thế này hả?”

Bị bắt tại trận, hai ông tướng Kỳ và Đức khi nãy oai phong là thế giờ thì mềm nhũn như sợi bún, rồi rít xin lỗi:

“Hề hề, bọn con chỉ là một phút bốc đồng thôi mà bố. Bọn con làm ngay đây, hứa sẽ chăm chỉ và ngoan ngoãn ạ.”

“Nhanh lên đi, đám con gái đang sốt ruột đợi mấy ông đấy. Là thằng đàn ông phải có tinh thần trách nhiệm, làm việc phải đâu ra đấy. Chứ không thể tắc trách như thế này được. Hôn nữa, đồ ăn thức uống là thứ đáng được trân trọng. Chúng mày nghịch ngợm hỏng hết cả lá, tí lấy gì mà gói? Lại phải mua lá mới, thế có phải là lãng phí không? Đã vậy còn mất toi thêm cả đồng tiền nước nữa. Phải biết tiết kiệm con ạ. Từ giờ tôi mà thấy anh nào thiếu nghiêm túc thì cứ liệu hồn đấy. Hừm...”

Sau khi “sạc” cho đám quý sử kia một trận bằng chất giọng oang oang, vang vang đặc trưng, bố Bộ quay lưng sai bước tiến về phía trước. Bọn con trai thì ưỡ ẹo trở lại với công việc được giao phó.

“Đang vui thì... Mà rõ bất công nhớ. Anh em mình bây giờ đã phải gù lưng ra kì cọ đồng lá này rồi. Chốc nữa cũng có được ngồi chơi đâu, vẫn phải lao vào mà gói đấy thôi. Ôi giờ... Mệt mỏi.”

Cậu Đức lớp trưởng ngồi huých một cái xuống nền cỏ, tay chà chà đồng lá mà tâm không cam, miệng không ngừng kêu thán. Bảo Kỳ thì dùng ánh mắt đầy ghen tị nhìn đăm đăm về phía sân trường – nơi đám con gái đang tranh thủ chụp choẹt mấy tấm hình trong khi đội lá về.

Cùng lúc ấy Hoài Phong và ba anh em chiến hữu lại bùng học ra quán nước bên kia đường đập phá với lý do “Đảng nào chả nghỉ, thôi thì nghỉ sớm một buổi coi như tiết kiệm chút ít tiền điện cho nhà trường.” Hoài Phong lấy từ cặp sách ra một chai rượu trắng, chúng bạn nhìn thấy ồ lên khoái chí.

“Bình thường đi liên hoan với lớp chỉ được uống nước ngọt, cùng lắm là đựng vào một, hai lon bia. Nhặt nhèo! Hôm nay, anh sẽ giúp các chú mở mang tầm mắt.”

Vừa nói Phong vừa rót rượu vào chén từng đứa một. Cậu Trí ngồi đối diện nhếch môi khinh bỉ.

“Xớ, mày thì đã từng uống chắt? Đây cũng là lần đầu biết tới vị rượu mà còn bày đặt lên mặt.”

Phong chẳng thèm đốp chất lại, cậu coi mấy lời đó như tiếng muỗi vo ve bên tai và tiếp tục rót rượu. Rượu vừa đầy tất cả các chén, một anh bạn béo ú nu nhanh nhẩu đưa lên miệng. Đang chuẩn tận hưởng hớp rượu đầu tiên trong đời thì bị Phong vỗ cho một phát đau điếng vào đầu, cậu ta nhăn mặt bất bình.

“Cha nhà mày, điên à? Trời đánh còn tránh chén nước, huống hồ đây lại là rượu, đã rót ra rồi sao lại cầm tao hả?”

“Ai cầm mày? Nhưng uống suông thế thì chán chết. Chơi bài đi, thằng nào thua thì phạt uống.”

Hoài Phong lôi từ trong túi quần ra một bộ bài, lắc qua lắc lại và đồng dục truyền lệnh. Cơ mà chẳng ai đồng tình hết, tất cả đều nhao nhao lên phản đối:

“Thế thì thằng nào chẳng muốn thua. Đổi lại đi, thằng nào nhất mới được uống.”

Phong xoa xoa cằm suy nghĩ, kể ra thì chúng nó nói nghe có vẻ đúng. Rượu thì đứa nào cũng ham, chơi mà cứ cố nhường nhau để được thua thì đến bao giờ mới hết ván. Cậu gạt đầu nhất trí với ý kiến của đám bạn. Nhưng chỉ được hồi đầu thôi vì rượu vẫn còn phân nửa mà mặt cậu nào cậu nấy đỏ tung bừng, trong người đã bắt đầu cảm thấy nôn nao và do đó luật lệ lại được đổi thêm lần nữa: Kẻ thua sẽ bị phạt uống.

Nâng niu chiếc bánh chưng được gói tùm tùm và hết sức xộc xệch trên tay, Bảo An lấy làm tí tøn lảm. Mọi năm chỉ được ngồi nhìn ông bà ngoại gói bánh thôi chưa từng có cơ hội nhón tay vào thực hiện, nên là dù bánh rất xấu nhưng An vẫn vô cùng hãnh diện, gặp ai cũng hớn hờ khoe. Và đặc biệt An rất muốn đón nghe lời nhận xét từ cậu bạn ấy.

“Ê Phong, cậu còn ở trường không? Giờ tớ qua chỗ cậu một lát nhớ? Có cái này hay cực.”

Giây phút đó, cơ quan trung ương thần kinh của Phong đã bắt đầu tê liệt rồi nhưng cậu vẫn có thể nhận ra giọng nói của người bên kia đầu dây. Phong gục gặc gật đầu, nói giọng lè nhè:

“Hờ?... Còn... Được...”

An không nhận ra sự khác biệt trong chất giọng của cậu bạn. Ngay sau đó liền leo lên xe và phóng đi tấp lự. Tối nơi thì cổng trường đã vắng hoe vắng hoắt, chẳng thấy bóng dáng người thân đâu. An hậm hực rút điện thoại ra gọi. Gọi đến cả chục cuộc cũng chẳng ai nghe, đến lúc giật dỗi chuẩn bị cúp máy rồi đi về thì bên kia có người nhắc máy.

“Nghe... An nào đấy? Tìm thằng Phong à?”

Giọng lạ hoắc! Là ai nhỉ? Chẳng lẽ Phong bị bắt cóc? Cũng có thể lắm, dù cho cậu ta có xấu đến ma chê quỷ hờn nhưng với cái bụng khỏe hơn lợn của mình thì đồng nội tạng bên trong chắc hẳn rất được giá. Hay lại gây sự xích mích với ai xong bị người ta đánh cho bê xê lét lẩn ra chết rồi?

Bảo An kinh hãi cắn cắn gặm gặm móng tay, đầu óc liên tục hình dung ra những hình ảnh thảm khốc. Nếu như chuyện đó xảy ra thật và nếu như Phong không còn ở trên cõi đời này nữa, An biết phải làm sao đây? Bảo An bắt giác rống lên, khóc lóc thê lương, thảm thiết giữa thanh thiên bạch nhật:

“Phong của tôi đâu rồi? Oe oe... Trả lại Phong cho tôi. Mau trả lại đây... Oa oa...”

Ngồi ở trong quán ngay đối diện cổng trường, Trí bị chất giọng the thé của An dọa cho suýt thủng màng nhĩ. Nhưng cũng nhờ cái âm vang khủng khiếp ấy mà Trí đã xác định được vị trí của An. Ở bên kia đường, An đang ngoác mồm ra gào thét nghe muốn nhức cả óc, chân thì bước qua bước lại nhìn muốn chóng cả mặt, hai tay vung lên vung xuống trông muốn hoa cả mắt. Thấy cảnh tượng ấy, Trí – người tình nhất hội lúc bấy giờ - không khỏi bật cười. Trí tiến lại phía cửa quán, giọng cao tay lên vẫy vẫy thu hút sự chú ý của Bảo An.

“Này bạn ơi. Phong của bạn ở đây này. Bạn ơi... À, An ơi.”

Nghe có người gọi tên, Bảo An vội ngơ ngác liếc mắt tìm kiếm. Quay sang phía đối diện thấy có cậu con trai đang đứng đó, cười toe, vẫy tay liên hồi.

“Sang đây đi. Thằng Phong ở trong này này.”

Hơi đắn đo và lo sợ một chút nhưng rồi An cũng tiến lại phía anh bạn kia. Vừa tới nơi đã vội vã hỏi liên tiếp:

“Phong đâu? Sao cậu lại cầm máy của Phong? Là bạn Phong à? Mà cậu biết tớ hả? Còn nữa, cậu...”

Bị tra khảo dồn dập như vậy Trí chỉ còn biết đưa tay lên chắn ngang miệng An một cách thô thiển.

“Hỏi từ từ thôi bạn ơi, hỏi nhiều như ép cung thế người ta dỗi không thèm trả lời bây giờ. Thứ nhất, thằng Phong đang nằm chết dí trên bàn kia kìa, say khướt rồi. Thứ hai, tớ cầm máy của nó đơn giản vì tớ nghe hộ nó thôi. Thứ ba, đúng tớ là bạn nó, tên Trí. Cuối cùng, tớ không biết cậu, biết tên cậu thôi. Nó lưu trong máy là An mà. Xin hết!”

Bảo An há hốc mồm nuốt trọn từng câu từng chữ một, cái đầu đầu gật gật ra điều đã hiểu. An quay mặt theo hướng Trí chỉ, nhìn thấy Phong nằm chính ỉnh ở đấy, xung quanh còn có hai anh bạn nữa cũng trong tình trạng tương tự. Trên bàn bừa bộn những chén cốc, chai rượu đã cạn gần hết, đĩa lạc rang, bộ bài và một vài đồ ăn lỉnh tỉnh khác nữa. Định sang khoe thành quả bánh chưng đầu tiên trong đời, thật không ngờ lại phải chứng kiến cái cảnh tượng này. Bảo An thộn cả mặt ra, chẳng biết phải hành xử như thế nào nữa. Đúng lúc ấy, Phong bất chợt lóc ngóc nhồm đầu dậy, neoh mắt trông về phía An. Cả hai im lặng nhìn nhau mấy giây thì Phong liền tiếng bằng chất giọng nhè nhè của mấy tay bợm rượu:

“Sao lại có con xì trum xanh xanh lùn lùn ở đây thế này? Ờ... ờm... Mà con xì trum này nhìn cứ ngu ngu thộn thộn ấy nhỉ? Hớ hớ... Ờ.”

Mặt Bảo An cứ dần ra theo từng câu từng chữ được phát từ cái mồm nòng nặc mùi rượu kìa. An lùn, An công nhận điều đó. Nhưng còn “ngu thộn” là sao chứ? Xưa giờ soi gương, An thấy mình cũng xinh xắn, trắng trẻo lắm mà, nhìn rất có khí chất của một nữ nhi tinh anh xuất chúng. Còn nữa, khác hẳn những cô nàng “chân dài nảo ngắn” An tự xét thấy bản thân không chỉ đẹp người mà còn sở hữu một bộ não khá là đỉnh nữa cơ. Chỉ là không quá thông minh trong một vài trường hợp thôi, ngoài những thứ không biết ra, cái gì An chẳng hay. Thế mà Phong dám...

“Này, cậu định mượn rượu để xúc xiêng tớ đấy hả? Nói cho cậu biết...”

Thân hình lảo đảo của Phong từ từ tiến tới rồi dí sát mặt mình vào mặt An, nhìn chăm chăm khiến cho An đang nói liền cứng họng lại, hai tai đỏ phừng phừng, cả người run lên lẩy bẩy.

“Lui... lui ra đi. Cậu định... làm cái gì hả?”

Phong chẳng nói chẳng rằng, chỉ đăm đăm nhìn người đối diện. Đôi mắt chậm chậm dịch chuyển ánh nhìn từ khuôn mặt xuống dần phía dưới, cuối cùng dừng lại tại cái bánh chưng xấu nhất quả đất kia. Gương mặt đang lừ lừ bỗng chốc bừng sáng, Phong reo lên vui sướng:

“Ồ, quả gì nhìn lạ thế này? Méo méo, xẹo xẹo chả ra cái hình thù quái gì cả. Thứ miếng xem nào.”

Nhanh như cắt, Phong thẳng tay giật phắt cái bánh trên tay An, thần nhiên đưa vào miệng cắn ngoàm một miếng to đùng. Quá nhanh, quá nguy hiểm. An chẳng hiểu những câu Phong vừa nói, chỉ biết rằng đến khi nhận thức được mọi thứ thì Phong đã phun toẹt cái đồng lá dong vừa cắn vào mặt mình. Bắn hết sức!

“Phụt... tòm vãi!”

Vào cái giây phút An đang chuẩn bị hét lên vì thương tiếc cho cái bánh chưng xấu số của mình, cũng vì đau xót cho gương mặt đang dính đầy nước bọt của cậu bạn thân thì Hoài Phong lại tiếp tục làm một hành động còn kinh khủng hơn trước gấp vạn lần. Cậu nôn vào người Bảo An.

Cô gái đáng thương thất thần nhìn bà vai bên trái đang dính đầy những thứ nhơm nhớp bốc ra cái mùi chua loét. Bảo An thực sự rơi vào trạng thái sốc, hồn đã lìa khỏi xác từ lúc nào không hay. Con bé như bị hóa đá, cứ ngây ngơ đứng đó há hốc mồm ra, đôi mắt đã chết đi trên đồng nôn kia này giờ. Anh bạn Trí đứng bên cạnh cũng hoảng không kém, cái miệng cũng ngoác ra găm chặt hai bàn tay, sững sờ không thốt thành lời. Còn tên tội đồ Phong sau khi liên tiếp gây ra hai vụ thảm án thì chỉ thản nhiên xoa xoa ngực, nói:

“Nhẹ nhõm quá đi mất, ợ.”

Rồi vô tư ngã ngửa ra đằng sau, cũng may là Trí đã kịp “tình”, chạy lại và đỡ vội lấy tấm thân đang mềm oặt kia.

Cái bánh chưng đầu tiên của tôi. Cái áo khoác xanh coban yêu quý nhất trần đời của tôi... Mất hết rồi, hức hức. Lê Hoài Phong, cậu đúng là đồ bản thủ, đồ hư đồn, đồ chết bầm...

Bảo An không ngừng khóc ròng trong lòng. Sau đó Trí nhanh chóng đẩy Bảo An lên xe và giục con bé về. Còn hứa là sẽ giúp An giải quyết gọn gàng cái bánh chưng quý giá ấy, nhất định không để phí của giờ. An vẫn còn ngơ ngác lắm song vẫn răm rắp làm theo. Cuối cùng, bánh thì không được ăn, lại còn tốn thêm đồng tiền cho cửa hàng giặt là nữa chứ.

Mặc dù tối ấy Phong có gọi điện xin lỗi và bằng tấm lòng độ lượng, bao la như trời cao biển rộng của mình, An đã xí xóa hết mọi chuyện, nhưng giờ cứ nhìn vào cái áo khoác đang treo trên mắc là con bé lại cảm thấy có cục tức nghèn nghẹn nơi cổ họng. Nhất định phải hành xác cậu một ngày thì mọi chuyện mới thực sự được cho qua. Nghĩ vậy An phúi tay mấy cái, cầm điện thoại gọi cho người thương. Chuông điện thoại đổ liên hồi rồi lại tắt, An gọi đi gọi lại đến mức nóng cả máy bóng cả tai mà Phong vẫn chẳng bắt máy. Mỗi khi An thiếu kiên nhẫn đến suýt phỉ cái thiết bị liên lạc vào tường thì ở đầu dây bên kia giọng Phong bực tức lên tiếng, như vị cứu tinh cho số phận cái điện thoại.

“Sao? Gọi gì lắm thế? Đang bận.”

“Cậu lại chơi điện tử đúng không? Tớ biết thừa. Mai đi siêu thị mua đồ Tết với tớ nhé.”

Hoài Phong một tay bấm chuột, một tay bấm phím, tai áp sát vào vai để giữ chặt chiếc điện thoại, nói:

“Không rảnh đâu. Đây không phải việc của một thằng con trai. Thế nhé!”

Từ chối xong thì cúp máy cái rụp, không để An có thêm cơ hội mè nheo. Thật là vô trách nhiệm, lại còn phân biệt nam nữ nữa chứ. An phải chinh đồn, uốn nắn lại ngay thôi nếu không sau này lấy về chả nhờ vả được gì hết. An chẳng gọi điện cắt ngang cuộc vui của Phong nữa, con bé nhắn tin.

Ting... ting... ting...

Tiếng tin nhắn reo lên liên hồi, thật làm cho Phong mất tập trung hết sức, nhân vật trong game cũng vì thế mà tử trận anh dũng. Lia con chuột máy tính vào xó bàn, cậu vớ lấy cái điện thoại và đọc tin nhắn. Tốc độ bấm máy của An cũng đáng nể ra phết, mới có mấy phút mà gửi được rõ lắm tin. Kinh thật!

“Cậu là đồ không biết chăm lo cho gia đình. Việc sắm sửa đồ đạc đón Tết là việc của mọi thành viên, có sao lại phân biệt trai gái. Để đảm bảo hạnh phúc cho mọi cô gái trên quả đất này, tớ trừ eo cậu sẽ ế suốt đời.”

“Này Phong, tớ không có ý triệt tiêu gia phả nhà cậu đâu. Thành thật xin lỗi và mong nhận được sự tha thứ.”

“Cậu giận à? Nói gì đi chứ, mắng nhiếc cũng được, đừng im mãi như thế. Tớ bị buồn.”

“Tớ đói quá, nhà hết đồ ăn rồi. Mai đi cùng đi mà. Năn nỉ đấy Phong đẹp trai.”

“....”

Tâm trạng đang rơi ở xuống tuốt tận âm vô cùng của Phong bất ngờ được kéo lên đôi chút. Cậu khẽ mỉm cười rồi hồi âm lại số tin nhắn khủng lồ kia.

“Ừ. Mai lái xe đến đón tao được không? Thông cảm, trời lạnh ngại đi bộ tới tận nhà mày lắm.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cậu Học Sinh Cá Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

“Màu son này thật là hợp với không khí ngày Tết quá đi chứ. Cả mùi nước hoa này cũng vậy. Chắc, giả như có thể vác nguyên bộ dạng này tung tăng

trong siêu thị cùng Phong thì tốt biết mấy...”

Bảo An soi mình trước gương hồi lâu rồi lại buồn bã nhìn vào đồng son đủ loại hình dáng và sắc màu được bày biện đẹp mắt trên bàn phấn mà không nén nổi tiếng thở dài. Mặc dù từng mạnh miệng thề thốt, hứa hẹn với Phong rằng sẽ từ mặt son vĩnh viễn nhưng do niệm tình xưa nghĩa cũ với người bạn đã gắn bó với mình suốt hai năm trời, An không đành lòng quảng chúng đi. Cho thì tiếc mà bán lại mất hết kỷ niệm, thôi cứ giữ vậy, thỉnh thoảng lôi ra quẹt quẹt vài cái rồi chụp tấm hình, một mình mình ngắm, một mình mình hay, thế là đủ.

Bây giờ sáng, sau khi hoàn tất việc xin kinh phí từ người mẹ thân yêu, Bảo An dừng đĩnh lái xe đến nơi hẹn hò. Nhà An nằm trong một con ngõ lớn được bao bọc xung quanh bởi khu chợ sầm uất, buôn bán các loại thực phẩm thiết yếu và hoa cảnh trưng bày. Đúng là chợ Tết có khác, đông vui nhộn nhịp gấp mấy lần ngày thường. Giọng người mua kẻ bán hòa cùng những tiếng “bíp bíp” của còi xe tạo thành một bản nhạc rộn ràng, ai nghe thấy cũng đều cảm thấy rạo rức niềm vui. Có điều, vui thì vui thật nhưng lại tắc đường quá, Bảo An chật vật, cố gắng nãy giờ vẫn chưa len lỏi ra được khu chợ đông nghịt người và xe. Vừa tránh được mấy chiếc xe thô chớ đẩy rau củ quả, An lại đụng ngay phải gánh hàng rong của bác gái bán hoa, còn làm gãy mất một nhánh hoa ly của bác nữa chứ. May mắn thay, bác ấy rất dễ dàng nhường và độ lượng, bác chỉ cười xuê xoa rồi nhắc nhở An nhớ cẩn thận và chú ý hơn, không hề gây khó dễ cho con bé. Bảo An mừng quýnh, rồi rít cảm ơn bác rồi thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục lái xe một cách thận trọng.

Khó khăn lắm mới thoát ra khỏi khu chợ, vậy mà ngay sau đó An liền gửi nhờ xe cho một bác hàng xóm, rồi thông thả rảo bước đi bộ tới nhà Phong.

Ngồi xe thì vèo một phát là tới nơi, đi bộ thế này thời gian ở cùng nhau mới được kéo dài chứ!

Ý nghĩ ấy khiến hai má An bắt gặp ửng hồng, cảm thấy cả người như đang nóng bừng lên. Con bé đưa tay lên ôm trọn gương mặt rồi chạy vụt đi, mong sao cái lạnh của những ngày cuối năm có thể giúp An giảm được thân nhiệt. Xem ra căn bệnh “ngại Phong” ngày càng trầm trọng hơn rồi.

Khi An tới nơi Phong vẫn còn vui người trong chăn ấm đệm êm, chìm mình với cơn mơ miên man. Chuông điện thoại reo lên inh ỏi cả chục lần Phong mới lơ mơ tỉnh giấc, thò tay ra ngoài chăn sờ mó loạng xoạng tìm em “đề yêu”.

“Lô... Đến sớm thế... Mấy giờ?... Còn chưa đến tám rưỡi mà... Rồi rồi, biết rồi. Đợi một lát.”

Hoài Phong vẫn nằm ườn ra đấy, cổ nứu kéo giấc ngủ đang còn đang dở. Mắt nhắm đấy nhưng tâm thì cũng dần dần tỉnh rồi. Đầu óc cậu mơ màng nhớ tới bản tin thời tiết tối qua, hình như sáng nay trời rét đậm, Bảo An lại đang “đơn côi lẻ bóng” đứng đợi ngoài kia, kể cũng tội thật. Thân là thằng con trai, không thể “cao su” giờ thêm tí tạo nào nữa. Nghĩ vậy Hoài Phong đập tung chăn mền rồi chệnh choạng tiến vào nhà tắm chải chuốt, tuốt lại vẻ đẹp trai.

Sau khi đầu tóc gọn gàng, áo quần chỉnh chu Hoài Phong mới lấy ở trong ngăn kéo bàn học ra một cái hộp nhỏ, bên trong có độc một tờ tiền mệnh giá năm trăm nghìn đồng. Kết thúc ba tháng làm việc tại cửa hàng của gia đình Bảo An, tổng số tiền Phong nhận được là chín triệu rưỡi. Tuy còn thiếu nhưng Phong vẫn đưa trả bà khoản tiền ấy. Cảm số tiền trên tay, bà nội bà không khỏi ngạc nhiên và có chút gì đó nhói nhói trong lòng. Bà chỉ nhận số chẵn thôi, chỗ lẻ bà cho Phong giữ, còn dặn cậu mua cái gì đó mình thích, coi như là tự thưởng cho những nỗ lực của bản thân trong thời gian qua.

Từ đó đến nay, tờ tiền vẫn nằm im một chỗ, chưa được sử dụng. Đắn đo mắt một, hai giây Phong quyết định nhét nó vào túi áo, chốc nữa có việc cần dùng đến.

Vừa ra đến cổng, đập ngay vào mắt Hoài Phong là hình ảnh một con bé mặc áo choàng đỏ, chân đi giày đỏ, khăn quàng cũng đỏ nốt. Đang nhảy lò cò đốt thời gian trước cửa nhà Phong, An bèn giật mình khi nghe tiếng cười bên cạnh:

“Trông cứ như cái phong bao lì xì di động ý nhỉ! Đỏ hoe choét từ đầu tới chân.”

Trái với An lờ lợc, Phong lại cực kỳ tối giản và đơn điệu. Đồ cậu mặc trên người chỉ tồn tại duy nhất một màu đen huyền bí. Thật là âm thầm, cũng may là còn có đôi giày trắng vót vát lại được chút sắc thái. Nhìn thấy Phong, An bĩu môi chê bai:

“Xi, cậu mù màu à? Tớ có mặc nguyên cây đỏ đâu. Đây này, quần và ba lô đều màu đen nhá, cái bôm trên đầu thì trắng muốt, còn nữa nguyên đồng vòng tay gốm sứ tô đàng đeo cũng đủ sắc sỡ lắm rồi. Nom cậu thì... chán chả buồn nhận xét luôn.”

Phong không mấy chú tâm nghe những lời nhận xét của An, đôi mắt cậu hết ngó bên nọ lại nghiêng bên kia suốt nãy giờ, cậu đang tìm kiếm thứ đó. Nó to như thế, An không tài nào mà giấu đi được nhưng sao Phong nhìn mãi vẫn chẳng thấy nhỉ? Quái lạ thật!

“Xe đâu?”

Nghe Phong hỏi, An chợt nhớ tới cái lý do khiến mình đi bộ đoạn đường dài đến đây và hai má bắt đầu nóng ran lên. Cô bé trong bộ đồ đỏ cúi gằm mặt xuống đất, hai ngón tay chỏ chọc chọc vào nhau, đôi bàn chân thì hết gừa ra lại úp vào, hình như đang bối rối lắm. Bảo An áp ứng mãi không nói ra được một câu hoàn chỉnh còn Phong thì liên tiếp hỏi thúc giục con bé đưa ra lời trình bày. Nếu khai thật cái lý do đáng ngại kia với Phong, thế nào cậu ta cũng lại ca bài ca muôn thuở “Con gái con đũa, thật là...” Khùng khiếp hơn, Phong sẽ được đà lên mặt và kéo theo đó là vô vàn những hạch sách oái oăm mới được sinh ra đời. Từ lúc mới quen đến giờ, tiểu thư kiều kỳ Lương Bảo An đã bị rớt giá thê thảm lắm rồi, không thể tiếp tục để mất mát thêm được nữa. Có chết cũng phải giữ bằng được!

Nghĩ mãi, nghĩ mãi cuối cùng An cũng “nặn” ra được một cái cớ như sau. Con bé ngẩng phắt đầu dậy, hai mắt sáng như sao, thò thè đáp:

“À, xe tớ để ở nhà rồi. Đi bộ cho đỡ tốn tiền điện, lại còn khỏe người nữa chứ. Nhờ Phong nhờ?”

Hoài Phong vòng tay trước ngực, khoe môi khẽ nhếch lên cười nhạt, đôi mắt lãnh đạm nhìn thẳng gương mặt đang tươi rói phía trước. Bị nhìn trực diện như vậy Bảo An không khỏi rùng mình, cổ ngọc miệng ra cười ngu nẩy cái. Đối với động vật đơn bào như An mà nói thì biểu cảm của Phong lúc

này thực sự quá đỗi khó hiểu. Cậu ta sẫm soi cái gì chứ? Không lẽ đang cố đọc ý nghĩ bên trong cái đầu bé tẹo của An? Hơn nữa cứ dùng nhìn nhau thế này thì thật là mất thời gian quá, mà An lại muốn đi siêu thị lắm rồi đây. An lắc lắc cái đầu cho văng hết những lo sợ vẩn đi, hít một hơi lấy can đảm, con bé đẩy mạnh thân hình cao lêu nhêu đang chắn ngang trước mặt mình, khề quất:

“Đừng nhìn tở nữa. Đi mau đi, muộn rồi.”

“Tao ngửi thấy mùi gì đó. Hình như là mùi...”

Hoài Phong nhắm hờ đôi mắt, bàn tay trái vỗ mấy cái nhẹ nhẹ vào đầu, tỏ vẻ như đang chuyển tâm nghĩ ngợi. Ôi ôi, nói chuyện với Phong thật là hại não quá đi mất, đang nói về vụ cái xe, thoát cái đã chuyển sang chủ đề khác rồi. Cậu chính là hiện thân của thánh “chuyện nọ xọ chuyện kia”. Nghe Phong nhắc đến “mùi”, An giật mình thon thót, trời đang rét căm mà mồ hôi cứ tuôn ra ào ào, miệng thì méo xẹo sang một bên, lờ mờ có con gió độc tạt ngang qua thì... Rõ khô, trước khi đi ra khỏi nhà An đã tẩy trang kỹ lắm rồi, chỉ tại hương nước hoa này hơi nồng lại bám lâu nên mới ra cái cơ sự này.

“Không phải mùi nước hoa đâu. Là nước xả vải đấy. Thôi đừng lằng nhằng nữa, đi nhanh lên.”

An gào toáng lên hồng lăm cho Phong hoảng loạn mà quên đi vấn đề này, xong liền phăng phăng tiến thẳng phía trước, tránh bị hỏi nhiều rồi lờ miệng khai ra mất. Nom cái dáng lạch bạch đang hùng hổ bước đi của An, Phong bất giác phì cười. Ngủi qua một cái là cậu đủ biết sáng nay An lại tí tởn, bí mật hẹn hò với “người tình thứ hai” rồi. Tết mà, ai chẳng thích diện, Phong cũng có ý kiến gì đâu, chỉ định trêu An chút thôi, không ngờ An lại quan trọng hóa mọi việc lên như thế. Là An quá trân trọng mối quan hệ này hay do lâu nay Phong đã nhiều lần dọa nạt khiến cho con bé phải sợ cậu một phép? Phong không biết nữa. Khề thờ hất ra một hơi, Phong chạy vội đuổi theo cô bạn đã ngừng ngượng bỏ đi trước đó.

Dù là chiều 29 Tết nhưng siêu thị vẫn còn vô số thứ cho An lựa chọn, người đi mua sắm cũng vẫn rất tấp nập. Vừa đặt chân vào siêu thị An liền lao phẩm phạp lại khu vực bán thức ăn vặt. Những túi kẹo, túi bánh được xếp ngay ngắn trên kệ, long lanh lấp lánh như đang vẫy chào vị khách háu ăn kia. Bánh mochi Nhật Bản mềm mềm dẻo dẻo với đủ hương vị và màu sắc, mấy túi kẹo hạnh nhân Hàn Quốc thật quá quyến rũ đi thôi, lại cả những túi bò khô do đồ bắt mắt nữa, dù được bọc trong gói cẩn thận nhưng dường như An vẫn ngửi thấy mùi thơm ngào ngạt của những hộp mứt,... bao nhiêu là món ngon, Bảo An muốn ôm tất cả chúng về nhà. Đang hí hửng lấy ra một đóng đồ từ trên kệ định bỏ vào xe, An sực giật mình nhận ra Phong đã biến mất cùng chiếc xe đẩy hàng nãy giờ. Bảo An đặt trả đóng bánh kẹo lên kệ rồi chạy ngược lại tìm Phong. Đây rồi, cậu ta đang đứng tựa người vào cái xe đựng đồ trước một màn hình tivi lớn trong quầy bán hàng điện tử, hai cánh môi hơi chếch lên ý cười. Xem cái gì mà khoái chí thế nhỉ, An lấy làm tò mò bèn tò tò tiến lại gần rồi nhòm đầu vào coi ké. Ngay lập tức, An thộn mặt ra khi thấy hiện lên màn hình là mấy cô người mẫu thân hình gợi cảm trong những bộ đồ hai mảnh đang sải bước trên sàn catwalk. Là một show trình diễn thời trang nội y! Hoài Phong thích mấy thứ này ư?

Phong quay sang nhìn thì thấy An đang ngây ngốc há hốc mồm đứng bên nãy giờ. Khề cười thành tiếng, cậu tẹo miệng nói:

“Sao? Ghen tị với người ta lắm à?”

Lại thế, Phong lại nói chuyện không đầu không đuôi rồi, báo hại An thêm lần nữa rơi vào bế tắc, cái đầu từng mừng chẳng hiểu nổi ẩn ý trong câu nói kia, chỉ biết đàn mặt ra “hả” một tiếng rõ to. Hoài Phong bắt ngờ áp sát mặt An, hương bạc hà tỏa ra từ hai cánh môi kiều kỳ khiến toàn thân An cứng đờ, trung ương thần kinh dường như tê liệt, hồn đã lìa khỏi xác tự lúc nào không hay. Bằng cái giọng trầm đều vốn có, Hoài Phong thủ thi thử thảm vào tai An:

“Tao không thể giúp mày có được vòng một như mấy đứa kia. Nhưng tao biết cách làm bụng mày to lên đấy.”

Lời Phong vừa dứt cũng là lúc toàn thân An nóng bừng, đỉnh điểm là hai cái tai và gương mặt, đồ phùng phùng cảm tưởng như sắp phùng ra lửa ngay tức thì. “Làm bụng mày to lên” là ý gì chứ? Chẳng lẽ cậu ta định... Thật không ngờ Phong lại đồ đồn đến vậy. Lúc trước An cứ tưởng Phong đặc biệt, dù hư hỏng nhưng luôn mang cho An cảm giác tin tưởng và an toàn. Chưa khi nào An cảm thấy sợ sệt cậu hết, càng không nghĩ cậu là mối nguy hiểm mà mình phải né tránh. Câu nói kia thực khiến An thất vọng quá đi mất, tự trách bản thân ngu ngốc cứ đâm đầu vào si mê cậu lâu nay. Bây giờ phải đối mặt với sự thật phũ phàng ấy, đau thì đau thật nhưng An không được phép gục ngã, phải vững vàng đứng lên tự bảo vệ chính mình.

“Đồ xấu xa, nếu cậu dám giờ trò xằng bậy với tớ thì tớ nhất định sẽ kiện cậu ra tòa rồi họ sẽ tống cậu vào tù đấy. Biết chưa hả?”

An không hoảng sợ đến khóc thét lên, An biết dùng cảm tự vệ. Điều này khiến Phong âm thầm mỉm cười hài lòng trong bụng, vậy là năm sau cậu có thể yên tâm lên đường rồi. Thú thật, mấy hình đang trình chiếu trên tivi có là gì, Phong từng xem những thứ còn khinh khủng hơn nhiều tuy rằng tuổi đời của cậu chưa cán mốc mười tám. Phong thế, cái đầu của cậu dù cực kỳ đen tối và đục ngầu như nước chảy dưới cống nhưng chưa khi nào cậu có ý nghĩ tầm bậy với An, đối với bọn con gái trong hội cậu hay tụ tập thì cũng có một vài lần. Chuyện vừa rồi Phong chỉ muốn đùa An chút thôi, thật tốt khi con bé không đờ mặt ra và hỏi “Là sao cơ?”

Trông An khi tức giận mới thật buồn cười làm sao, Phong chẳng thể nào sợ nổi cái gương mặt cau có đó. Nhưng đã diễn thì phải diễn đến cùng, Hoài Phong có tỏ vẻ ngây thơ thánh thiện nhất có thể, giọng điệu vờ như bàng hoàng và ngỡ ngàng lắm:

“Tặng bạn bánh chưng ăn cho tăng cân cũng là xấu à?”

“Hả?”

Là tặng đồ ăn sao? Phong thực sự không định... Đứng rồi, cậu biết An bị béo bụng mà, cho nên “bụng to ra” ở đây ý chỉ đóng mỡ hả? Vậy ra người có suy nghĩ đen tối là An chứ không phải Phong ư? Ôi, An ngại chết mất thôi! Bộ mặt đang nhăn nhó khó chịu khi này, giờ đã được dán lên đấy mấy chữ “choáng toàn tập”. Choáng đến độ không thốt lên lời, chỉ biết giương mắt éch nhìn cậu bạn trước mặt đang gặt đầu lia lịa.

“Nhớ có lần mày than là bụng mày dễ tích mỡ đúng không? Đạo này lại thấy mày gầy quá nên định biếu mấy cái bánh ăn cho lên cân ý mà. Bánh nhà làm, đảm bảo sạch.”

“Hả?”

“Sao hà lắm thế mẹ trẻ? Không nhận thì thôi, đi.”

Sau khi vỗ một phát nhè nhẹ vào đầu An, Phong liền đứng đĩnh đạc đi mất. Còn lại nơi ấy, An đứng tần ngần tần ngần rồi phì cười nhẹ nhõm. Phù, thì ra Phong chẳng những không tệ như An tưởng mà còn cực kỳ trong sáng và tốt bụng. Lại còn biết quan tâm đến sức khỏe của An nữa chứ, thế này thì An tự nguyện lẻo đẻo bám đuôi Phong suốt đời. Có thể lúc này thứ khiến Phong nhìn đắm say chính là cái ti vi hiện đại ấy, bọn con trai vẫn thường hay đam mê mấy đồ điện tử mà.

“Ể đồ chân ngắn, bước nhanh lên xem nào. Cứ để người chân dài phải chờ là sao nhò?”

“Dạ, tới ngay đây.”

An reo vang vui sướng rồi chạy vọt lại chỗ cậu con trai hai tay đang chống hông đứng đợi.

Cuối năm mặt hàng nào cũng treo biển “Giảm giá, xả hàng”. Bộ áo khoác đôi An thích lúc đầu đông cũng đang trong đợt đại hạ giá. Cặp áo được thiết kế đơn giản, lấy màu đỏ làm chủ đạo, có pha thêm chút sắc trắng. Tuy nhiên, do chất liệu áo tốt, dù mỏng nhưng cực kỳ ấm nên lúc đầu cặp áo có giá hơn năm trăm nghìn. Giá “chất” cộng với việc biết trước rằng Phong sẽ không chịu mặc nên dù chết mê hai cái áo ấy nhưng An đành ngậm ngùi ngoảnh mặt bước đi. Hôm nay hạ đến bốn mươi phần trăm, Phong chắc cũng cần sắm áo quần mới, An không thể bỏ lỡ.

Bảo An hứng chí kéo Phong vào cửa hàng mặc thử. Nhìn cả hai trong gương, An vỗ tay ôm đóp tự tán dương bản thân:

“Ủầy, đẹp dã man ấy. Mua đi Phong. Tớ với cậu chia đôi tiền.”

“Đẹp, lè loét chết đi được.”

Bị phủ quên rồi, An chẳng hề nao núng bỏ cuộc, tiếp tục đứng đưa cánh tay Phong, ra sức năn nỉ:

“Tết thì phải rực rỡ chút chứ. Với lại cái tủ quần áo của cậu đen sì đen sịt, chẳng có tí tẹo sức sống nào cả. Với lại lâu lâu thay đổi sở thích một tí cũng tốt mà. Với lại Tết mặc đồ đỏ cho thêm may mắn, phát tài phát lộc. Với lại...”

“Thôi... Không mua.”

An lèo nhèo nhiều hết sức, Phong nghe mà muốn ong cả đầu. Chữ “Thôi” được Phong kéo dài tỏ ý chắc nịch rằng có đánh chết cậu cũng không rước cái áo đó về. Nói đứt cả hơi, tốn bao nhiêu là nước bọt mà không lung lay được cái đồ bảo thủ kia, Bảo An vừa chán vừa bực bèn cong cớn bỏ đi.

Trong một tích tắc, hình ảnh cái áo xanh An mặc dính đầy bãi nôn của cậu ủa về khiến Phong nhanh chóng đổi ý. Vốn định hôm nay đến đây mua thứ gì đó tặng An, coi như thay cho lời xin lỗi, mà suốt bấy lâu đi mỗi chân trong siêu thị vẫn chưa nghĩ ra là nên chọn món đồ gì. Thôi, An đã thích cái áo như vậy thì Phong chiều, giá cả cũng phải chăng, Phong chẹp miệng, đưa tiền cho chị chủ cửa hàng và nhờ vả:

“Chị cho em lấy bộ áo. Tien thể cắt mác luôn hộ em nhé.”

Phong tiến tới quầy khăn len – nơi có bóng dáng nhỏ trong bộ đồ đỏ đang loay hoay lựa chọn. Cậu thẳng tay giơ cái áo ra trước mặt An và hỏi:

“Muốn mặc luôn không?”

Chẳng tốn một giây suy nghĩ, An vội giật lấy và khoác lên người, ngó qua thấy Phong cũng đang diện áo mới liền cười tí tøn. Mặc xong, An đứng đưa hai cái khăn len, một cái màu nâu trầm, một cái màu xanh rêu lên ngang tầm mắt Phong.

“Đẹp nhì. Cậu cũng nên mua tặng mọi người trong nhà chứ, tớ nghĩ hai màu này hợp với bà và mẹ cậu đấy. Hôm nọ tớ mua cho hai bà và mẹ tớ mỗi người một cái hết thế này, ai cũng khen chọn khéo, khăn vừa đẹp vừa ấm.”

Hoài Phong cau mày nghĩ ngợi một chốc, thấy lời An nói quả không sai. Ngày nhỏ nỗ lực thế nào bà cũng chẳng thêm đoái hoài đến cậu, Phong nản và ngưng cố gắng. Lại nghĩ số tiền này suy cho cùng vẫn là của bà cho, Phong hẳn nên mua quà tặng bà. Cậu gật đầu đồng ý. Sau khi mua hai chiếc khăn Phong còn lại sáu mươi nghìn trong túi. Cậu mua thêm một đôi găng tay tặng Hoài An hết năm mươi nghìn, dư ra mười nghìn Phong quyết định mua nốt đôi tất cho bố. Thế là cả nhà ai cũng có quà.

Hôm nay mua được bao nhiêu là đồ, thích ghê cơ. An tung tẩy vừa đi vừa vung vãng mấy cái túi, thao thao bất tuyệt mấy câu chuyện “trời ơi đất hỡi” không mệt mỏi. Trái lại, Hoài Phong sát bên cạnh lại có cảm giác trống trải lạ thường, dường như cứ có con gió luồn lách trong cơ thể, run run. Hoài Phong chột sững người, giật mình đến dựng cả tóc gáy. Khẽ đảo mắt nhìn xung quanh, Phong đưa tay lên kiểm tra một cách thận trọng rồi bất giác thót tim, nhắm chặt mắt cần môi tuyệt vọng. Xong, lúc này đi vệ sinh vội quá quên chưa... “đóng cửa sổ” rồi.

“An, đi trước đi. Tao vừa gặp người quen phải rẽ vào đây một lát đã. Đi đi.”

Đang yên đang lành bỗngưng Phong hét toáng lên, lời nói có vẻ gấp gáp. Bảo An đứng trơ trơ không hiểu chuyện, miệng lắp ba lắp bắp thắc mắc:

“Ồ... Nhưng mà...”

“Không nhưng nhị gì cả. Đi trước đi. Cảm xin đi theo.”

Tự dưng Phong lại nổi đóa, mặt mũi hầm hầm như thịt bầm nấu cháo, An chẳng tài nào hiểu nổi. Nhưng nghe giọng điệu kia xem ra An không đi không được, tiếp tục chân chừ mè nheo thêm lúc nữa thể nào Phong cũng “bốc cháy” bùng bùng, hậu quả sẽ vô cùng khôn lường. An mặt hơi tái tái cấp mông chạy thẳng, được một lúc có hơi ngoái đầu lại liền bị tiếng sư tử rống kia nạt cho hồn bay phách lạc:

“Đi thẳng, còn quay xuống nhìn thì đừng trách tao phũ.”

Đoạn đường này là mộ con ngõ lớn, tuy vắng nhưng vẫn có vài ba cô bác đang ngồi nhặt rau trước hiên nhà và đôi khi một, hai chiếc xe tà tà chạy lại, Phong không thể giải quyết ngay ở đây được vì khi này quát An hơi to nên có bị mấy người đó chú ý, nhìn chăm chăm không chớp mắt. Cũng may là ngay gần đây có con hẻm nhỏ, nhìn qua thì chẳng thấy bóng ai, Phong bèn chạy vội vào đó và “đóng cửa”. Tất cả đều tại An hết, ai bảo lúc Phong trong nhà vệ sinh con bé cứ đứng ngoài cửa giục giã loạn xạ cơ, làm cậu cuống quá mới ra nông nổi này. Xoẹt, nhiệm vụ vừa hoàn cũng là lúc Phong thờ phũ một tiếng.

“May, vẫn chưa bay mất.”

Trong ngõ không có vỉa hè, An phải nép sát mép tường mà đi nếu không muốn bị xe tông cho vài phát. Cơ mà “người tính không bằng trời tính” có tránh cách mấy thì hôm nay, ngay khoảnh khắc này An vẫn bị một chiếc xe ga quệt ngang qua người. Cú va không quá mạnh, An bịch xuống nền bê tông, bàn tay có vài chỗ xước và đồng hồ linh kính đã văng ra tứ tung theo đó. Hung thủ điều khiển chiếc xe là một bà cô béo ú, sau khi gây án xong thì dừng xe cách đấy không xa và nghe điện thoại.

Hoài Phong bắt kịp tới chỗ An, đến nơi thì thấy con bé đang lợ mọ thu gom lại đồ đạc miệng cứ lẩm bẩm điều gì đó. Phong ngồi xuống bên cạnh vừa đưa tay ra giúp An nhặt đồ vừa từ tốn hỏi chuyện:

“Sao đây? Ngã hả?”

Bảo An lắc đầu nguây nguẩy, chỉ chỉ trỏ trỏ về phía người phụ nữ kia và bắt đầu mách lẻo lại sự việc vừa xong với Phong. Khoảng cách giữa nạn nhân và hung thủ không quá xa nhưng đủ để cho An lăm ràm xả tức mà không bị người kia nghe thấy. Sau một hồi kể lể An níu tay Phong ở lại, nói rằng muốn mắng nhiếc vài câu cho hả giận đã.

“Thật quá đáng mà, đâm người khác xong cứ thế bỏ đi luôn mới sợ chứ. Nhìn bà ấy rõ là sang chảnh mà hành xử quá vô trách nhiệm. Tố cam đoan là bà ấy thừa biết lỗi của mình vì sau khi bị đâm tởm oai oái lên cơ mà. Đen thế không biết, cuối năm rồi mà còn gặp hạn. Tở nhất định sẽ...”

Hoài Phong hơi trề môi, đánh ánh mắt khinh thường về phía Bảo An. Rõ là con hồ gấu, uất ức như vậy sao không lên thẳng trên kia mà giải bày, chỉ giới lèm bèm sau lưng người khác thôi. Nói ở đây bà kia nào có nghe thấy, khổ thân hai cái lỗ tai của Phong, chẳng gây ra chuyện cũng phải đứng gánh hậu quả. Phong không phục. Cậu cầm cổ tay An, lôi xềnh xệch con bé về phía trước, mặc cho An kia vội vã gào loạn lên van xin.

“Lên kia mà chửi. Đứng đây nói thì hóa ra là mày chửi tao à?”

“Thôi mà, cuối năm rồi, bỏ qua được chuyện gì thì bỏ đi. Buông tay tởm ra, tở không lên đấy đâu, không cần đòi lại công bằng cũng được mà.”

“Mày không cần nhưng tao cần. Tự dưng phải đứng nghe chửi thay cho người khác, tức không chịu được. Nhân tiện bỏ tức lại lòng can đảm cho mày luôn, đồ chết nhất.”

Chẳng rõ lúc trước An sống thế nào, chỉ biết rằng từ khi quen biết tới giờ cậu luôn phải đứng ra làm bình phong cho con bé. Khi này vừa khen thầm An đứng cầm xong giờ lại thấy hối hận rồi, cứ thế này làm sao Phong yên tâm ra đi đây? Gần tới chỗ người phụ nữ kia rồi xe đòi bạn cứ giằng co nhau mãi, người hùng dũng tiến đến gần, kẻ cố quay đầu tẩu thoát, cuối cùng thì cả hai đâm rầm vào chiếc xe máy khiến chủ nhân của nó ngã bổ nhào xuống đất. Người phụ nữ ré lên the thé, nằm chinh ỉnh tại chỗ ăn vạ:

“Ồi giời ôi, giết người. Có đứa muốn giết tôi, ôi giời ôi...”

Bảo An tròn mắt kinh hãi, cuống quýt chạy tới đỡ người phụ nữ kia lên, nhưng do sức An có hạn, nạn nhân lại quá nặng thành ra càng kéo càng ngã thêm.

“Cô có sao không cô? Để cháu giúp cô đứng dậy. Cháu xin lỗi, cháu thành thật xin lỗi. Cô bỏ qua cho cháu nha cô.”

“Lỗi làm gì? Đẩy người ta ngã lăn quay ra đấy, xước hết cả chân tay mặt mày thế này rồi xin lỗi là xong à? Còn đòi bỏ qua nữa à? Thái độ đấy mà được à? Hả?”

Bà cô to béo bỗng nhiên đứng vút dậy, quát tháo ầm trời, “mưa xuân” bay tung tóe vào mặt người đối diện. An thầm đoán rằng chắc hẳn bà ấy muốn đòi bồi thường, lại nghĩ tới cái ví chỉ còn lại đúng hai nghìn năm trăm đồng mà lòng chát chứa hoang mang. Mắt An bắt đầu rung rung nước, Phong thì vẫn bình chân như vại, chẳng xin lỗi cũng không đàm phán thương lượng. Hoài Phong hơi quay đầu về đằng sau cười nhạt khi nhận ra người quen. Tường ai xa lạ hóa ra là “tắc kè mọ” đây mà, Phong cất cao giọng ngạo nghễ:

“An, sao phải xin lỗi? Đây là cái giá mà bà ta phải nhận sau khi đã đụng xe vào mày lúc này thôi. Ra đây đứng.”

Hoài Phong vênh mặt về phía người phụ nữ nói lời cay đắng, tay lại chỉ ra sau lưng yêu cầu An đứng đấy. An đương nhiên là nghe theo răm rắp, chạy ngay về vị trí được chỉ định. Người phụ nữ kia nhận ra Phong liền lên tiếng hăm dọa:

“Lại là cái thằng vô học này. Tao là người lớn, không thèm chấp nấy đứa nhãi ranh chúng mày. Được rồi, tao sẽ tới nhà mày thêm lần nữa. Đừng tưởng cặn Tết mà tao cho qua. Chờ mà xem.”

Nói rồi bà ta leo lên xe và phóng đi mất, phá thẳng vào mặt đôi trẻ một đám khói đen to đùng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cậu Học Sinh Cá Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

"Chưa có bao giờ đẹp như hôm nay... Ay áy ày ày ay ay ay..."

Tay quăng quăng mấy túi đồ, vừa đi Hoài Phong vừa hát ca yêu đời, khổ thay chỉ thuộc được một câu duy nhất trong bài ca dài. Trừ việc phải chụp ảnh cùng An ở khắp mọi nơi con bé đến thì Phong thấy buổi sáng nay khá vui, không uống công cậu dậy sớm. Mua được quà cho cả nhà, lại còn được ra oai trước mặt An, đòi lại công bằng cho An trong cuộc chiến với "tác kè mẹ" nữa chứ, con bé hẳn là càng thêm muôn phần ngưỡng mộ và phát cuồng lên vì cậu. Nghĩ đến cảnh An từ nay về sau sẽ nghe lời mình răm rắp mà lòng Phong rạo rức vui sướng, bất giác ngửa mặt lên trời cười một cách mất kiểm soát.

Niềm vui chưa kéo dài được bao lâu, Phong đã tắt ngúm nụ cười khi vừa bước qua cánh cổng gỗ giăng đầy hoa giấy, miệng còn khê chửi thề một câu:

"Chết tiệt, tìm đến thật mà. Vãi... cả mồ hôi."

Trong sân, "tác kè mẹ" đang oang oang kể tội cậu trước mặt bà nội và bố mẹ, có cả Hoài An ở đấy nữa, trên gương mặt em lộ rõ vẻ lo sợ tội cùng. Hoài Phong lững thững lê bước tiến lại gần, đôi giày quệt xuống nền đất vang lên mấy tiếng loẹt xoẹt.

"Con chào..."

Câu chào chưa được cất ra hoàn chỉnh, Hoài Phong đã nhận được ngay liên tiếp hai cái bạt tai giáng trời của bố. Dẫu biết con mình phạm lỗi lớn, song người làm mẹ như bà Trinh vẫn không khỏi xót lòng khi chứng kiến cảnh tượng ấy. Cô em gái đứng bên cạnh òa lên khóc nức nở và nếu như bà nội không kịp kéo tay em lại thì An đã chạy vào níu tay bố, xin lỗi thay anh. Cổ áo Hoài Phong bất ngờ bị bố kéo lên nhăn nhúm và cứ thế ông liên tiếp tuôn ra những lời mắng nhiếc, chửi rủa cay độc:

"Đồ mất dạy, thằng trời đánh. Bao nhiêu năm qua mày làm được gì cho cái gia đình này hay chỉ toàn gây họa? Tao cho mày ăn học để bây giờ mày trả lại tao hết phiền phức này đến rắc rối kia hả? Mày ra ngoài đường kiếm chuyện gây gỗ với người ta để bỏ mày, bà mày phải đứng ra chịu hậu quả thay mày không biết bao nhiêu lần, thẳng du côn. Cả mày và mẹ mày đều là gánh nợ của cái nhà này, là đồ ăn bám. Cút hết đi."

Hoài Phong dồn lực và vùng mình thoát ra khỏi hai cánh tay của bố, ném mấy cái túi xuống đất một cách giận dữ, cậu hét lên với nỗi ám ức tràn đầy:

"Bố thôi đi."

Không gian như chùng xuống. Do lực đẩy mạnh, bố cậu hơi loạng choạng ra phía sau. Tất cả mọi người có mặt khi ấy đều sững sốt trước hành động của Phong vì xưa giờ cậu tuy có bướng nhưng luôn làm lì, bỏ ngoài tai mọi lời nói của những người xung quanh, chưa khi nào Phong phản ứng mạnh như hôm nay. Bố cậu run run chỉ tay vào mặt cậu.

"Mày... mày dám..."

Phong khẽ cười hầy, vẻ bất cần hiện hữu trên gương mặt hơi chếch lên, giọng nói đều đều thấp thoáng nỗi tủi hờn:

"Mất dạy à? Cũng đúng thôi vì có ai chịu dạy dỗ, uốn nắn con đâu. Bố thì thờ ơ, bà thì lạnh nhạt. Con biết noi theo ai để lớn chứ? Bố có bao giờ quan tâm tới việc học hành của con không hay hàng tháng chỉ quẳng thẳng vào con mấy tờ học phí rồi mặc kệ con muốn ra sao thì ra? Năm nay con mới mười bảy tuổi, vậy nên việc bố phải chịu trách nhiệm về những việc con trai bố gây ra chỉ là điều bình thường mà bao ông bố khác cũng phải làm thôi. Con hư hỏng, là con sai nhưng bố không cảm thấy rằng bố cũng có một phần lỗi trong chuyện định hình nhân cách cho con sao? Còn nữa..."

Dừng một lúc, Hoài Phong bắt đầu thay đổi thái độ và ngữ điệu trong lời nói. Đôi mắt đỏ ngầu biểu lộ nỗi bức xúc dâng lên đến đỉnh điểm, cậu gằn giọng xuống, càng về sau âm vang lại càng lớn.

"Mẹ con không phải như bố nói. Việc sinh ra con là lỗi của một mình mẹ à? Không phải vì bố trắng hoa, háo sắc thì giờ mẹ con cũng không phải sống

trong túi nhục thể này. Bao nhiêu năm qua, chưa ngày nào mẹ được nghỉ ngơi hết bố biết không? Từ sáng sớm tới tối muộn mẹ lúc nào cũng phải lao động quần quật, cả đồng việc nhà không tên đồ dồn lên vai mẹ. Mẹ đã cố gắng biết bao để có thể làm hài lòng bà và bố nhưng cuối cùng cái mẹ nhận được là gì chứ? Là bị nói là kẻ ăn bám à? Bố và bà, cả hai người quá đáng lắm. Bố đuổi chứ gì? Con đi."

Người bố trừng trừng nhìn cậu, con tức giận khiến người ông run lên bần bật. Còn bà mẹ ngồi thụp xuống, khóc nức lên từng tiếng đau lòng, Hoài An đứng gần đó ôm chầm lấy mẹ, nước mắt cũng chảy dài trên gương mặt thơ ngây.

Quay qua chỗ người phụ nữ béo ú, Hoài Phong vênh mặt thách thức:

"Nói cho bà biết, chẳng có cái trại nào chịu bắt giam một thằng nhãi mười bảy tuổi chỉ vì nó gây ra mấy vết xước như mèo cào trên người bà đâu. Thích thì đi mà kiện."

Dứt lời Phong đứng đùng đùng bỏ đi. Bóng thằng cháu trai vừa khuất cũng là lúc huyết áp của bà nội đột ngột tăng cao, bà ôm lấy đầu gối thều thào cố gào lên mấy tiếng "Phong... Quay lại..." rồi ngã khụy xuống. Cả nhà tá hỏa chạy lại đỡ và bế bà vào trong nhà nằm nghỉ. Vị khách không mời kia đến đây ăn vạ vốn là định moi ít tiền để đốt vào những trận bài dài thâu đêm suốt sáng trong mấy ngày Tết. Ngờ đâu gây ra cơ sự thế này bà ta cũng cảm thấy áy náy bèn gỡ giọng cao thượng:

"Thôi thôi, tôi tha cho mấy người đấy."

Rồi bà ta phóng vút đi để lại đằng sau là một gia đình đang trong hoàn cảnh tan nát. Còn lại mình Hoài An đứng giữa sân, em ngồi xuống, nhặt mấy cái túi mà anh trai vứt lại, ôm vào lòng và òa lên khóc. An thương anh trai em lắm!

Tối nay, Bảo An và mẹ tới nhà ông bà ngoại dùng bữa. Ở trong bếp, nhạc nhẽo vang lên tung bừng, Bảo An đứng bên bệ bếp vừa thái măng giúp bà vừa lắng nghe người theo giai điệu sôi nổi của bài hát, tâm trạng cực kỳ phấn khích và yêu đời. Hề nhớ về chuyện hồi sáng, An lại cảm thấy trong lòng đầy áp nỗi sung sướng và niềm ngưỡng mộ cậu bạn đặc biệt. Phong đứng lên bảo vệ An trước sự đành đạch của người phụ nữ béo ú đó, Phong trấn tĩnh An khi con bé lo sợ bà ta sẽ tìm tới nhà và kể tội con bé trước mặt mẹ. Và dù Phong đã phũ phàng quát xoi xoi vào mặt An rằng "Lèo nhèo ít thôi. Mày bị ngu người à? Bà ấy có biết nhà mày đâu mà đến, sợ vợ sợ vẩn. Mà nếu có thật thì cũng khỏi lo, tao chịu hết cho." nhưng con bé vẫn cảm nhận được sự quan tâm chân thành trong câu nói đó. Phong thật tuyệt và tình yêu An dành cho Phong từ nay sẽ là bất diệt!

"Á... Chết toi, cắt phải tay rồi."

Bảo An nắm chặt ngón tay đang chảy máu, vết cắt không quá sâu nhưng đủ để con bé rên lên hừ hừ vì xót. Định chạy lên nhà tìm băng dán cá nhân, bỗng An đứng thần người lại, trong lòng cứ bồn chồn không yên. Bà ngoại vẫn bảo đứt tay chính là điềm báo cho một chuyện không hay đang xảy ra. Bất giác toát mồ hôi lạnh, cả thân người bé nhỏ run lên cầm cập, tay chân múa may loạn xạ, những hình ảnh kinh hoàng liên tiếp nổi đui nhau "đổ bộ" vào cái đầu vốn đã giàu trí tưởng tượng. An tắt nhạc, bàn tay lấy bảy bầm số gọi cho người mẹ thân yêu vẫn đang ở cửa hàng bận rộn với đồng việc còn dang dở. Nghe tiếng mẹ bình thân qua điện thoại, An thở phào nhẹ nhõm. Nhưng con nóng ruột vẫn chưa chấm dứt, con bé tiếp tục gọi cho những thành viên khác trong gia đình. Mọi chuyện đều ổn, trừ Bảo Kỳ cả ngày cáu bẳn vì cãi nhau với người yêu ra thì ai cũng bình an và hạnh phúc.

"Ôi, ruột gan cứ cồn cào là thế nào? Nóng mông quá, y như đang ngồi trên đồng lửa ấy."

Bảo An đi đi lại lại trong bếp, cố lục tung cái bộ "nào cá vàng" tìm xem còn người thân nào có khả năng gặp hạn không. Đúng rồi, là Hoài Phong. Tuy không phải người nhà nhưng Phong lại được xếp vào hạng cực kỳ quan trọng trong lòng con bé. Khi không thì lúc nào cũng nghĩ tới Phong, chả hiểu sao bây giờ An lại quên bồng cậu đi. An sốt ruột cắn móng tay, lạng người chờ cái bắt máy từ đầu dây bên kia. Giờ nghĩ lại, An mới thấy có điều gì đó không đúng lắm. Cái cách mà Phong và người phụ nữ kia nói chuyện giống như là cả hai đã quen nhau từ trước. Điều đó đồng nghĩa với việc bà ta biết địa chỉ nhà Phong và rất có thể sẽ tìm tới tận nơi tổ tội trạng của Phong với gia đình cậu. Mỗi quan hệ giữa Phong với bố và bà nội vốn đã không tốt đẹp, nếu giờ thêm cái chuyện rắc rối này, lại đúng dịp cuối năm nữa, chỉ sợ rằng...

"Nghe đi mà Phong..."

Lại nói chuyện Hoài Phong, sau khi ra khỏi nhà cậu lang thang khắp chốn, thi thoảng bắt gặp cảnh một gia đình hạnh phúc đang cùng nhau đi sắm Tết, Phong lại khẽ cười nhạt chua xót cho chính số phận mình. Rất cuộc, cậu đã làm gì sai để bị chính những người thân của mình xa lánh và hắt hủi như thế chứ? Hoài An là cháu của bà, là con của bố, cậu cũng vậy nhưng tại sao chỉ mỗi An nhận được tình thương và sự quan tâm từ họ? Vì cậu là một thằng hư hỏng nên bà nội và bố mới ghét bỏ cậu? Nào có phải, họ ghét cậu khi cậu mới sinh ra kia, từ những ngày mà Phong còn là một đứa trẻ ngoan và biết nghe lời họ vốn đã không ưa cậu rồi. Phong thương em gái mình những cũng nhiều khi cậu chạnh lòng và ghen tị với em vì điều đó.

"Tôi cũng chẳng cần tình thương của mấy người..."

Bất giác Phong hét lên và cứ thế cậu đâm đầu vào bờ tường, vào cột đèn, gốc cây dọc con đường mà cậu đang đi. Từ trong cửa tiệm trang sức nhỏ, một ông chú đầu trọc lóc hùng hổ bước ra khi vô cớ có một kẻ điên loạn đập vào thành tường nhà mình. Cũng may là bà vợ kịp chạy ra và ngăn lại trước khi ông ta chạy lên và tặng cho Phong mấy cái bạt tai vì tội phá hoại.

"Bà buông ra, để tôi cho thằng ấy một trận nên thân."

"Bỏ đi ông ơi. Cuối năm rồi, chấp làm gì cái thằng nhãi ranh bồng bột."

Sáu giờ tối, sau liền mấy tiếng va vật ngoài đường, đôi chân Phong đã bắt đầu rệu rạo, cậu tìm đến bờ đê và ngồi ở đó, ném ánh mắt vào khoảng không vô định phía trước. Chuông điện thoại lại reo lên ỉn ỏi, Phong chẳng thể đếm nổi đây là cuộc gọi thứ bao nhiêu nữa. Không hiểu ai lại có “sức dai” bền bỉ đến thế, Phong đã cố lơ đi rồi mà vẫn kiên trì “gọi, gọi nữa, gọi mãi, gọi đến cháy máy thì thôi”. Nhìn thấy cái tên trên màn hình điện thoại, Phong khẽ mỉm cười, gương mặt căng thẳng suốt cả buổi giờ đây đã giãn ra chút ít. Nhưng ngay sau giây đầu tiên bắt máy, gương mặt ấy liền nhăn nhúm lại tức thì vì bị chất giọng oang oang ở đầu dây bên kia dội thẳng vào màng nhĩ. Thường thì trong tình huống ấy Phong cũng sẽ gào lên to hơn gấp bội lần để có thể lấn áp được đối phương, chẳng hiểu vì sao lúc này cậu chỉ nhẹ nhàng đáp lại rằng:

“Đang ở trên đê. Lên đây.”

Mãi gần ba mươi phút sau, Bảo An chạy hồng hộc đến bên cạnh rồi vừa thở dốc vừa hỏi dồn dập:

“Cậu làm cái gì mà mãi mới nghe máy thế hả? Bị gì à? Bà kia đến nhà cậu không? Lạnh thế này tự đứng lên đây ngồi làm gì? Không về nhà ăn tối đi?... Ôi mệt quá...”

Đầu tóc bù xù, mồ hôi lấm tấm, hơi thở khó nhọc, Bảo An bây giờ nhìn mới đáng thương làm sao. Xem ra con bé đã rất lo lắng cho cậu. Điều ấy vô tình khiến Phong cảm thấy xót xa trong lòng. An là người ngoài nhưng lại hiểu và luôn nghĩ tới cậu, còn những kẻ được gọi là “người thân” lại quá đỗi hồ hững và vô tâm. Nghĩ thế chứ Phong cũng cảm thấy được an ủi và ấm lòng hơn nhiều, ít ra thì hiện tại vẫn có người nhớ tới cậu. Hoài Phong đưa tay ra kéo cô gái trước mặt ngồi xuống bên cạnh, khẽ nói:

“Thờ ỉ đã, nói liền một mạch như thế đứt hơi chết ngay tại đây thì khổ tao lắm.”

Có ai động viên người đã tốn công lo cho mình mà khó nghe như Phong không cơ chứ? Bảo An xì một tiếng rõ dài, đôi môi trề ra ảm ức nhưng rồi cũng ngồi phạch xuống, sát bên cậu. Cả hai im lặng một hồi, đến khi An đã ổn định nhịp thở Phong mới trầm giọng tâm sự:

“An này, mày nói là bỏ mày mất rồi đúng không? Nhưng theo tao nghĩ thì bác ấy vẫn luôn ở bên mày đấy chứ, luôn dành cho mày những điều tốt nhất. Và cả họ hàng bên nội nữa, tất cả đều cố gắng yêu thương và bù đắp tình cảm cho mày. Mày là may mắn lắm đấy.”

An không hiểu lắm những điều Phong nói. Phong là người sống nội tâm, chẳng khi nào cậu chịu mở lời giải bày tâm tư, đặc biệt là chuyện gia đình phức tạp của cậu. An biết được phần nào khoảng cách giữa Phong với bà nội và bố là nhờ cô em gái Hoài An tâm sự. Bằng phong cách ngu si quen thuộc, An quay gương mặt dần thối về phía Phong, nghiêng đầu khó hiểu.

“Sao bỗng dưng cậu lại...”

Thờ ỉ dài thườn thượt một tiếng, Phong buồn bã kể tiếp:

“Tao mới thực sự là không có bố đây này? Cả ngày có khi chẳng nhìn thấy nhau lấy một lần dù cho cái nhà bé tí tẹo tèo tèo. Trong mắt ông ấy tao không khác nào cái gai cà. Sáng nay ông ấy vừa đuổi tao đi xong đấy và cũng chẳng thèm gọi lấy một cú điện thoại xem tao đang ở đâu, làm gì, sống chết thế nào. Có khi giờ này ở nhà, ông ấy đang mở tiệc ăn mừng cũng nên. Buồn đời!”

Lần hiếm hoi trong đời An thấy Phong nói nhiều đến vậy. Ngất nổi con bé lại chẳng giỏi an ủi, động viên người khác nên cứ ấp úng mãi, miệng mở ra ngập vào mãi không nói thành lời. An là người đơn giản, dễ hiểu được An đối với Phong không phải việc quá khó khăn huống hồ cả hai đã ở bên nhau từng ấy thời gian, chỉ cần nhìn qua là Phong có thể đọc vanh vách suy nghĩ trong An. Thấy An đang gắng sức vắt não, cố nặn ra được một lời khuyên nhủ mà Phong thấy lòng nhẹ nhõm đi bao nhiêu, dù chưa được nghe cái câu cao siêu mà An sắp nói. Cậu đưa bàn tay lên và đám nhẹ vào mũi con bé, phì cười:

“Táo bón hay sao mà mặt cứ thộn ra thế?”

An cau mày, xoa xoa mũi, miệng lầu nhầu vài câu lí nhí. Bỗng An hốt hoảng nắm lấy tay Phong, nắn qua nắn lại, vội vàng hỏi han:

“Tay cậu sao lại xước nhiều thế này? Chảy máu nữa chứ. Cậu đánh nhau à?”

An biết Phong dễ bị kích động, khi đang bức xúc điều gì thì chỉ cần ai đó vô tình chắn ngang đường cũng đủ làm cái tính côn đồ trong cậu bùng phát mãnh liệt. Phong chắc chắn sẽ nhảy bổ vào và quyết sống chết một phen với cái người xấu số ấy. Trái với vẻ hoang mang của An, Phong lại tỏ ra thần nhiên đến phát ghét. Cậu ngả người ra phía sau và vênh mặt lên đầy tự mãn:

“Định tranh thủ cơ hội cảm tay tao à? Ồm, đánh cả phở đấy.”

Bảo An tròn tròn mắt, miệng nhằng xuống và gương mặt tái mét đi trông thấy. Chết thật, lúc sáng chỉ vì làm “tắc kè mẹ” trọng thương có tí xiu mà đã dẫn đến hậu họa khôn lường, giờ Phong lại cả gan dám đá cả phở thế này, thật không biết chốc nữa sẽ có bao nhiêu người kéo đến trả thù đây. An quay đầu liên tục, mắt liếc qua liếc lại ngóng trông đầy cảnh giác, tay đã cầm sẵn điện thoại, hề có nguy xảy tới là bấm số cầu cứu cảnh sát ngay tức khắc.

“Khỏi phải tìm, tao đánh gốc cây, đập cột điện thì lo gì bị trả thù.”

Nói xong Phong liền nằm vật ra sườn đê phá lên cười sung sướng vì đã lừa được con bé “ngớ tầu”. Giận dữ, Bảo An đứng phắt dậy nói lời tạm biệt:

“Tớ về đây, đôi meo rồi đây này. Cậu cũng mau về đi.”

“Không về.”

Hoài Phong bứt một ngọn cỏ gần đó, ném nó đi và nói giọng cương quyết. Không khí lại căng ra như trái bóng tròn, tưởng như chỉ cần An lỡ lời một chút là... “bùng”. An lại ngồi xuống cạnh bên, hết lời khuyên bảo cậu bạn cứng đầu. Nói hết nước hết cái mà cậu ta vẫn lì lợm ngồi ở một chỗ, An bực tức đẩy Phong ngã ngửa ra đằng sau, đầu đập cộp xuống nền đất.

“Cậu cứng đầu vừa thôi chứ. Không nghĩ đến bản thân thì cũng phải nhớ tới mẹ và Hoài An ở nhà chứ, họ chắc chắn rất sốt ruột vì cậu đấy. Còn nữa, cậu bỏ đi thế này bỏ cậu, bà cậu chẳng thế nào quát mắng cậu được nữa. Thay vào đó họ sẽ đổ dồn hết lên mẹ cậu. Cậu muốn mẹ một mình nghe chửi à? Có biết nghĩ không thế? Hay là trên đường chạy đến đây làm rơi mất não rồi?”

Phong há hốc mồm, căng tai ra nghe từng lời giáo huấn của “An thờ ơ”. Phải chăng trưa nay được ăn “gan trời” nên giờ An mới dám to tiếng dạy bảo cậu như thế? Phong chống tay đứng dậy, vô vô vai An khen ngợi.

“Giỏi. Rất có khí phách. Nếu ban sáng cũng tự mình hùng dũng như thế với bà béo ú kia thì giờ tao cũng không khốn khổ thế này đâu An ạ.”

Bị Phong nói móc chuyện hồi sáng, An chỉ biết lặng lẽ cúi đầu ái ngại nhưng trong bụng lại đang vỗ tay đôm đốm tán dương bản thân khi nãy thật quá xuất sắc. Thấy An cúi đầu hối lỗi mà miệng cứ khúc khích cười, Phong cốc một phát rồ kêu vào đầu con bé rồi thần nhiên bỏ đi, vừa bước vừa ngoái lại nói:

“Hâm à? Đi nhanh lên chân ngắn, chân dài sẽ không đợi đâu đấy. Vì bụng chân dài cũng đang biểu tình âm ỉ đây.”

Trong phòng thờ, người đàn bà lớn tuổi ngồi gục bên ban thờ, nước mắt chảy ướt đầm gương mặt già nua.

“Ông nó ơi, tôi phải làm sao mới đứng đây ông? Tôi thương thằng Phong nhưng tôi sợ nó sẽ giống như bố nó. Tôi không dám nuông chiều thằng Phong như cách mà tôi đã nuông chiều bố nó rồi nó lại lẳng nhăng, đồ đốn giống bố nó. Nhưng tôi sai rồi ông ạ. Tôi đã gây ra cho thằng bé vết thương lòng quá lớn. Để thằng bé phải thiệt thòi, thiếu thốn tình cảm suốt ngần ấy năm qua đều là do cái cách dạy dỗ đáng trách này của tôi. Ông sống khôn thác thiêng, ông bảo tôi phải làm gì bây giờ?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cậu Học Sinh Cá Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Hoài Phong phàm phạp lao thẳng xuống dốc, gương mặt vênh lên đắc chí khi nghe thấy tiếng An nheo nhéo gọi tên mình từ phía sau. Chắc, trông Phong lúc này thật giống một siêu sao sang chảnh đang bị “fan cuồng” bám đuôi quá đi! Người ngoài bắt gặp, ai cũng nghĩ hai đứa hẳn phải là một đôi uyên ương đang trêu đùa nhau. Anh chân dài sải bước rộng đằng trước, cái đầu còn đung đưa theo nhịp bài ca đang hát. Em chân ngắn lạch bạch theo sau, vừa lau mồ hôi vừa la hét réo tên người tình. Đáng yêu hết biết!

“Phong, tai cậu nghễnh ngãng hả? Đợi tó.”

Mặc cho An kêu gào đến khàn cả tiếng, Phong vẫn giả câm giả điếc chẳng thèm thương tiếc mà đáp lời. Cũng may Trời thương nên mới ban phép giúp An có thể tăng tốc đuổi kịp cậu con trai đáng ghét kia. Ông “thở” phù một cái, An bắt gặp loạng choạng, chân trái đá chân phải, ngã bổ nhào xuống đất. Sườn dê lại dốc, thành thử An cũng theo đó mà lăn lông lốc mấy vòng lền, xuống tận chân dê luôn. Giả mà Phong túm được An rồi cả hai cùng theo đà mà lăn xuống thì quả đúng là một cảnh tượng đậm chất phim. Tiếc rằng, mọi chuyện diễn ra quá nhanh khiến Phong chỉ biết tái mét mặt đứng bất động một chỗ, còn An thì vừa ré vừa té một mình, đau ê ẩm.

“Ồi má ơi, đau chết con mắt... Gãy xương toàn thân rồi... Nhỡ tó bị phế thì sao hả Phong? Oé óe...”

Khi An đã nằm úp mặt yên vị nơi cuối chân dê và khóc thét lên như đứa trẻ, Phong mới hoàn hồn, tá hỏa chạy lại. Đến nơi, Phong vẫn hoảng chưa nói thành lời, chỉ vội đỡ An ngồi dậy và kiểm tra thương tích trên người con bé. Cũng may có mấy cô bác qua đường đến bên giúp đỡ, trong số ấy có một vị là bác sĩ. Xem xét hồi lâu, bác nói:

“Biết dùng tay ôm chặt lấy đầu trong lúc ngã như thế là tốt đấy. Chỉ trầy xước ngoài da thôi, xương cốt các kiểu vẫn ổn cả, không có gì đáng lo. Yên tâm là không mất Tết nhé! Khả khả!”

Bác gái ngồi trước hiên nhà gần đó được chứng kiến tất cả mọi chuyện còn chêm thêm một câu bông đùa:

“Thôi, lần sau có giận dỗi gì cũng không được bỏ bạn gái lại phía sau đâu đấy. Chết không cơ chứ!”

Mọi người nghe xong đều rộ lên rôm rả, ngay cả Bảo An đang khóc ngon lành cũng phải bụp miệng cười phì. Xong xuôi, ai nấy đều tản ra lo công việc của riêng mình. Đôi bạn cũng không quên cúi đầu cảm ơn mọi người, còn kèm theo cả những lời chúc Tết bình an và hạnh phúc nữa. Bây giờ chỉ còn An

và Phong ở lại, con bé vẫn đang ngồi xoa xoa hai lòng bàn tay. Lúc ở nhà thì bị dao cửa đứt, giờ lại ra nông nổi này, làm sao mà lái xe đây? Bảo An dùng chìa khóa và tẩm vẽ trước mặt cậu bạn, cất lên chất giọng tội nghiệp đến nghẹn lòng người:

“Phong ơi... Phong...”

Bộ não Phong thừa nếp nhăn và chất xám để hiểu được ngụ ý của An. Con bé chẳng nhắc thì cậu cũng không nhớ để An tự lái xe về nhà trong tình trạng này. Hoài Phong nhận lấy chìa khóa và dặn dò:

“Ngồi đây đợi, tao ra đó lấy xe rồi quay lại đón. Cầm bò đi lung tung!”

Bò cái gì mà bó? An là người chứ có phải động vật bốn chân đâu. Phong nói thế thật xúc phạm người khác quá thể! Bảo An “xì” một tiếng dài rồi quay mặt đi chỗ khác không thèm đôi co. Phong còn định trêu chọc thêm chút xíu nữa nhưng lại nghe tiếng biểu tình kịch liệt của hai “ông bác dạ dày” nên đành thôi.

Buổi tối tiết trời se lạnh, có cơn gió vô tình lướt qua mấy vết trầy còn đang rớm máu trên tay An, xót xa không sao tả nổi! Đắn đo mãi, cuối cùng An cũng rón rết rút đôi bàn tay vào trong túi áo khoác ngoài của cậu con trai đang chuyên tâm lái chiếc xe điện. Hoài Phong hơi sững người đôi chút vì hành động tự nhiên này của An nhưng chưa kịp phản ứng gì đã nghe có tiếng nói thì thầm bên tai.

“Trời rét buốt tay lắm. Tớ rúc nhờ một lúc nhé?”

Làm rồi mới xin, An đứng là... Phong không đáp lại, chỉ gật gật cái đầu ưng thuận. Được nước lấn tới, Bảo An tiếp tục tùy tiện tựa hẳn đầu vào lưng Phong, vừa ngả vừa “xin phép”:

“Cổ cũng đau nữa, dựa chút vậy.”

“Ồ, áp sát vào. Đùng chừa chỗ cho bất kỳ cơn gió nào lọt qua, nãy giờ lưng tao cũng rét run lên đây.”

Đôi môi mông khê chếch lên nét cười, Hoài Phong cảm nhận được hơi ấm đang bao bọc phía sau, cảm giác này mới thật khoan khoái biết bao. Chính bản thân Phong cũng phải công nhận rằng, từ ngày quen An, tính nết cậu đã dễ đi mấy phần. “Tắm thân vàng” này, không rõ từ khi nào mà con bé kia có thể thỏa mái “đụng chạm, sờ mó” đến vậy. Bảo An ngồi sau thì sung sướng hết nấc, đôi mắt híp tịt lại lộ rõ ý mừng. Giá bây giờ có ai đó chụp lại giúp An khoảnh khắc này thì tốt biết nhường nào.

Về đến cổng nhà ông bà ngoại cũng đã hơn bảy giờ tối, nhìn bóng dáng An đang loay hoay bấm số mở khóa, Phong ngập ngừng mãi mới thốt ra được tâm tư trong đầu:

“Chẳng hiểu sao, mỗi lúc ở bên mày... tao luôn có cảm giác bình yên... ạ! Cảm ơn!”

Lời vừa dứt cũng là lúc mà mặt cậu đỏ hơn bao giờ hết. Thấy An cứ ngẩn tò te chẳng ý kiến gì, Phong lại càng đâm cuồng, gãi đầu bứt tay, cố gắng vận dụng hết vốn liếng từ vựng và khả năng diễn đạt để giải bày tấm lòng.

“Thực ra thì... Ý tao là... Ờ thì...”

Trong khi đó, An cũng đang chìm mình với những nghĩ ngợi miên man của riêng bản thân. Quái thật, Phong thường ngày toàn buông lời cay ý đắng, hôm nay tự dưng lại từ té thể nhỉ? Mà “bình yên ạ” là như thế nào? Rốt cuộc, câu nói kia là có ý tốt hay xấu đây? An chẳng tài nào mà hiểu nổi. Nhưng nhìn hai cái má đỏ ửng hệt cặp mông khi của Phong, An không nhịn được mình nữa rồi. Con bé đánh cánh môi lên và rung người cười hết sức vô duyên.

“Hơ hớ hớ...”

Những lời thổ lộ từ tận đáy lòng của Phong bị con bé đem ra làm trò đùa, cậu giận quá bèn dùng dùng quay ngoắt lưng bỏ đi:

“Cười như đười ươi ấy mà suốt ngày cười.”

Giờ thì An biết rồi, Phong nổi đóa như vậy hẳn là vì lời nói kia phải khó khăn lắm mới có thể thốt ra được, nhất là đối với kẻ mắc bệnh sĩ giai đoạn cuối như cậu lại càng cực hơn gấp trăm ngàn lần. Mà lời khó nói nhất định là thật lòng. Bảo An vờ ho lên mấy tiếng rồi vội nói, như thể sợ chạm một giây thì bóng lưng kia sẽ chìm hẳn vào trong bóng tối và không bao giờ xuất hiện nữa vậy:

“Vi tớ là Bảo An mà. Đồ cậu biết được ý nghĩa sâu sa của cái tên này đây.”

Phong dừng bước, gương mặt dài thượt dở khóc dở cười. Là An quên thật hay cố tình không nhớ đây? Có một câu mà đồ đi đồ lại đến chục lần là ít, Phong nghe cũng mòn cả hai lỗ tai rồi. Đã thế, cậu cứ giả ngu giả ngơ chọc cho An tức đến phát cáu thì thôi. Phong búng tay cái tách, rồi phăm phăm tiến về phía An, gương mặt hớn hở như vừa phát hiện ra điều gì đó lớn lao lắm.

“Có phải là viết tắt của hai từ ‘Bảo vệ’ và ‘An ninh’ không? Cả hai thứ đó đều mang lại cảm giác bình yên cho người khác mà.”

Vốn định khoe khoang ý nghĩa cao siêu của cái tên mà ông nội đã lao tâm mới nghĩ ra, giờ nghe được đáp án của Phong, thật khiến An kia tụt hết cả hứng thú. Con bé thộn mặt ngu người tại chỗ, còn cậu con trai đối diện thì ôm lấy cái bụng đang dính chặt vào lưng mà cười sằng sặc. Trông kia, trông kia, với bộ dạng này của An chỉ cần Phong bồi thêm mấy câu nữa thể nào con bé cũng vùng vằng giận dỗi bỏ thẳng vào trong nhà cho xem. Chính lúc Phong đang định bình luận thêm mấy câu thì...

“Cốp!”

Phong cau mày đưa tay lên xoa xoa cái trán, trong đầu thầm chửi rửa kẻ to gan nào dám chặn đứng con cười của cậu như vậy. Vừa ngẩng đầu lên, Phong đã thấy ông ngoại Bảo An đang đứng sừng sững trước mặt, tay trái bưng tô com còn tay phải vẫn tiếp tục cầm chiếc thìa sắt gỗ từng phát côm cốp vào trán cậu, trách móc:

“Tên cháu ông hay như vậy mà thằng nhãi này dám xuyên tạc linh tính thế hả?”

Khi này An xin phép được ra ngoài đúng vào thời điểm cả nhà sắp dùng bữa. Nhà ít người, lại không muốn tình trạng kẻ ăn trước người ăn sau nên ai nấy đều quyết định ngồi chờ com An. Nhưng vì bụng ông kêu réo âm ỉ quá, buộc bà phải lấy cho ông một tô com để ăn tạm ứng. Đang ung dung dùng com trước hiên nhà, ông lại chứng kiến màn “đổ vui không có thưởng” của cô cháu gái và cậu bạn. Thấy thằng nhóc ấy tính cách có vẻ hay ho nên ông mới bưng cả tô cả thìa ra góp vui cùng, ngờ đâu lại dọa cho cả hai đứa tái xanh cả mặt đến thế này.

“Ông ơi, Phong đùa chút thôi ạ. Ông đừng đánh cậu ấy nữa.”

Ông ngưng tay và làm bộ trừng mắt giận về phía An.

“Còn cái con bé này nữa, sắp đến giờ com lại chạy tót ra ngoài. Đứng đấy làm gì, mau vào nhà đi, mẹ này đang đợi mày về để xử lý đấy con ạ.”

Thôi xong, mẹ An tuy hiền nhưng rất đổi nguyên tắc và coi trọng gia giáo. Bất toàn những bậc bề lão đợi com, lần này An phạm tội lớn thật rồi. Con bé tá hỏa vâng vâng dạ dạ rồi chạy thẳng vào nhà, chẳng còn tâm trí đâu mà quan tâm tới sự tồn tại của cậu bạn đặc biệt Lê Hoài Phong nữa. Còn lại mỗi ông và Phong trước công, cả hai nhìn nhau và cười.

“Cháu xin phép ông cháu về ạ. Chúc ông và cả nhà dùng com ngon miệng ạ.”

Phong định quay đầu đi nhưng ông đã kịp kéo tay cậu lại và lên tiếng mời com một cách nồng hậu:

“Từ từ đã, đi đâu mà vội. Vào nhà ăn com xong rồi về. Ngày ông bảo, com cái An nấu mùi vị... lạ lắm.”

Điều này thì Phong chưa được kiểm chứng nhưng nhìn cách An lóng ngóng đứng trong bếp nhà mình lần trước là Phong cũng có thể hiểu được đôi phần ông nói. Cậu gái đầu cười trừ và từ chối khéo. Nghe tiếng bụng cậu kêu gào thảm thiết, ông ngoại cũng không muốn trêu nữa. Ông tỏ vẻ tiếc nuối lắm nhưng vẫn phải thả cho cậu về.

Đi đi lại lại trước cổng nhà đến gần nửa tiếng đồng hồ mà Phong vẫn chưa dám bước chân đi vào. Ban trưa ra đi hùng hổ là thế, giờ không ai gọi mà tò mò về quả thật Phong cũng cảm thấy mất thể diện lắm chứ. Bố và bà nội sẽ càng thêm coi thường cậu cho xem, cái mác “kẻ ăn bám” vẫn tiếp tục đeo bám cậu mãi không buông và họ lại nghĩ “Không có cái nhà này thì mày sống như nào?” Mặc dù hiện tại thì đúng là như vậy thật.

Lão dạ dày bị bỏ đói từ trưa nhói lên con đau thắt, Phong hơi khựng chân một chút rồi đứng thẳng tắp người dậy, hùng dũng tiến vào trong. Ăn đã rồi tính, dù sao cậu cũng vẫn chỉ là một thằng con trai mười bảy tuổi bông bột mà thôi, suy nghĩ nào đã chín chắn.

Bước vào giữa sân, Phong thấy Hoài An đang lúi cúi bê mâm com chất đầy bát đĩa bần đi xuống giếng. Vậy là cả nhà ăn ngon lành rồi sao? Có còn chừa lại thứ gì cho cái bụng khốn khổ của cậu không đây? Hoài Phong hoang mang trăm bề, bỗng nghe tiếng cô em gái nhỏ nhẹ gọi tên:

“Anh Phong, anh đi đâu cả ngày nay thế? Cả nhà lo cho anh lắm đấy.”

Cậu giật mình quay lại nhìn An, chưa kịp nói năng giải bày gì đã lại thấy bóng bà xuất hiện. Bà bảo:

“Còn đứng ngẩn ra đấy làm gì? Cái An mau vào lấy com cho anh ăn đi.”

Truyền lệnh xong, bà cũng bước mấy bước tập tễnh vào gian bếp nhỏ. Phong trông theo dáng bà, thấy trên cổ bà đang quàng chiếc khăn len màu nâu cậu tặng. Bà không những không vứt bỏ, lại còn đem nó ra sử dụng vào dịp Tết nhất thế này, trong lòng Phong bỗng dâng lên một nỗi xúc cảm bồi hồi khó tả. Nghe thấy giọng nói quen thuộc của cậu con trai, mẹ Phong đang rửa lại bộ ấm chén bên giếng cũng hốt hả chạy ra. Nhìn thấy cậu, bà Trinh mừng lắm, tiến tới bên và ôm chầm lấy Phong rồi lại vội giục đi ăn tối.

Bây giờ thì Hoài Phong đang ngồi yên vị bên mâm com nghi ngút khói, dù đã dùng xong bữa tối cùng cả nhà nhưng Hoài An vẫn ngồi cùng bên anh. Em đang đưa hai bàn tay nhỏ đang được bao bọc trong đôi gang bằng len ấm áp lên trước mắt anh và khoe.

“Ấm cực anh ạ, em thích dã man luôn ấy. Cảm ơn anh Phong.”

Hoài Phong mồm đầy com không nói được gì, chỉ biết vừa nhai nhồm nhoàm vừa cười măn nguyện. Hoài An tiếp tục kể lể thêm về những món quà kia, em biết anh sẽ vui lắm khi cả nhà ai cũng thích chúng.

“Cả bà và mẹ cũng ưng cái khăn lắm. Đấy, cả hai người đều đeo luôn lên cổ kia kìa. Bố thì em chẳng thấy biểu hiện gì nhưng chắc là cũng thích anh ạ.”

Chắc gì ông ấy đã cần đến chúng, có khi vứt vào xó xỉnh nào rồi cũng nên ấy chứ. Nhưng rồi Phong sựng người lại, cậu hơi ngờ ngợ nhớ ra điều gì đó.

Đúng rồi, trước giờ bố cậu có mấy khi đi giày đi tất đâu vì ông bị tật ra mồ hôi chân mà. Trong lúc Phong đang ngậm com đảm chiều suy nghĩ thì bố cậu từ ngoài sân bước vào:

“Chốc nữa ăn xong lấy xe chở bố và bà sang bên nhà ông trưởng họ có việc. Cả nhà cùng đi, không thành viên nào được vắng mặt đâu.”

Phong một lần nữa rơi vào trạng thái ngẩn ngơ bởi câu nói của bố, trước giờ có bao giờ bố nói chuyện nhẹ nhàng với cậu vậy đâu. Phong còn nghe thoang thoang trong đó chun chút tình cảm nữa chứ. “Thành viên” chứ không phải “kẻ ăn bám”. Vị trí của cậu trong suy nghĩ của cả bố và bà đang dần thay đổi sao? Là nhờ vào thái độ và hành động trura nay của cậu ư?

“Trưa nay lúc anh bỏ đi, bà với mẹ khóc suốt. Bà còn vào phòng thờ ngồi một mình trong đó mấy tiếng liền cơ. Lúc ra bà gọi cả bố và mẹ vào phòng nói gì đó mà em không biết. Chỉ biết là sau đấy, em thấy bố với bà là lạ sao ấy. Mà anh đừng ngậm com lưng búng như thế nữa, ăn nhanh lên em còn dọn.”

Hoài Phong giật mình bởi lời nói của cô em gái. Cậu cũng thực tò mò muốn thấu đã có chuyện gì xảy ra trong tâm tư của bố và bà. Phong đã nghĩ rằng tối nay về nhà chắc hẳn sẽ tiếp tục bị nghe mắng nghe chửi, nào có ngờ lại được tận hưởng cái cảm giác tuyệt vời này. Miếng com trong miệng dường như cũng ngon hơn hẳn ngày thường, cậu cười khì với em rồi chuyên tâm ăn uống hết sức hăng say và nhiệt tình.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cậu Học Sinh Cá Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

Cảnh nào cảnh chẳng đeo sầu

Người buồn cảnh có vui đâu bao giờ

(Truyện Kiều – Nguyễn Du)

Những câu trên thật quá đúng với tâm trạng Bảo Kỳ mấy buổi gần đây. Kể từ hôm chính thức nghỉ Tết đến giờ, ngày qua ngày Kỳ đều trung ra bộ mặt cau có, đã vậy còn thường xuyên câu bản với những người xung quanh nữa chứ. Nguyên nhân cũng chỉ vì cậu muốn chuyển lớp. Bảo Kỳ vốn đã rất hứng thú với những công thức vật lý, lúc trước mong ước của cậu là có thể thi đỗ vào lớp chuyên Lý trường Trung học Phổ thông Khắc Ân, phục vụ cho mục đích thi đỗ đại học khối A1 của một trường đại học danh tiếng nào đó sau này. Dù điểm số đủ để Kỳ có thể toại niềm khao khát nhưng vì cô bạn gái muốn được học chung một lớp nên cậu đã đổi ý, quyết đầu quân cho lớp chuyên Anh. Tuy nhiên, vì là một trong ba lớp thuộc khối D của trường nên bên cạnh Anh và Toán, môn Văn cũng được coi trọng không kém. Và vì lẽ đó càng học, Kỳ càng thấy nản và oải biết mấy khi mà cậu vô cùng không có duyên với những quyển sách và bài giảng văn dài dằng dặc. Hơn nữa, giờ đã là giữa năm lớp mười một rồi, chẳng mấy mà tới kỳ thi đại học. Nếu cứ tiếp tục ngồi bám rễ ở cái lớp này, cậu chắc chắn sẽ chẳng đỗ bất kỳ một khối nào cả. Vậy nên Bảo Kỳ nhất định xin chuyển sang lớp chuyên Lý, Trúc Linh cũng vì thế mà giận dữ cậu suốt mấy hôm rồi.

Dẫu cho sáng nay đã là ngày 30 Tết nhưng gương mặt Kỳ vẫn hệt cái bánh đa ngâm nước, không có tẹo teo sức sống nào cả. Song, chẳng một ai mảy may để ý đến tâm trạng của cậu hết, vì tất cả đều đang bị cuốn vào vòng xoay của niềm hoan hỉ khi Tết đến xuân về. Điều này lại càng khiến Kỳ thêm muốn phẫn uất bức. Có mỗi Bảo An là quan tâm hỏi han tới cậu em họ thôi, đơn giản vì con bé muốn tìm người đi chơi cùng mình trong đêm Giao thừa. Hoài Phong đã một mực từ chối rồi, Phong nói ghét những nơi đông đúc, chen lấn xô đẩy đến một cả người. Phong chỉ thích cùng hội bạn ra cái quán quen thuộc kia ăn uống, hát hò tung bừng từ năm cũ sang năm mới. Rủ mà An không đi, Phong cũng đành bó tay hết cách.

Bảo Kỳ lười biếng nằm trên giường, gương mặt nhăn nhó nhìn chăm chăm vào màn hình tivi phía trước, tay phải bấm điều khiển chuyển kênh liên tục. Cô chị họ Bảo An quỳ ở dưới đất, ngay sát bên cạnh, ra sức năn nỉ thuyết phục:

“Đi đi mà Kỳ. Giao thừa nằm ở nhà chán chết, ra ngoài chơi không phải vui hơn à? Với lại tâm trạng đang ủ rũ thế này, đi xem pháo hoa bắn đùng đoàng cho nó phấn chấn hơn. Nhá nhá!”

An nói rõ nhiều, tốn bao nhiêu là hơi, thế mà cậu em họ lại chỉ nhàn nhạt đáp thẳng mặt An rằng:

“Không.”

Bảo An trề môi, cảm thấy túi thân vô cùng. Kỳ rõ là một thằng em xấu, chỉ vì người yêu mà quên mất cô chị này. Đàn ông con trai gì mà sống phụ thuộc vào tâm trạng bạn gái, An khinh! Cơ mà giờ vẫn phải nịnh nọt để ông tướng ấy đổi ý đã, nếu không thì An cứ xác định là ngồi ở nhà và chiêm ngưỡng pháo hoa toàn quốc.

“Chị lôi cả cái Linh đi nữa, tạo điều kiện cho em xin lỗi nó luôn. Rồi làm huê đi cho tôi nhờ. Tết mà mặt đura nào cũng bí xì xì như cái bị thế này. Chán phèo!”

“Đẹp đi. Em làm gì sai mà phải xin lỗi chứ? Em cũng có sở thích, dự định của riêng mình, học ‘nhằm’ lớp lâu như thế là em đã quá chiều ý Linh rồi. Lần

này nhá, muốn làm lành chứ gì, trừ khi là Linh mở lời trước. Không thì nghỉ!”

Xưa nay Kỳ chưa khi nào dám nổi đóa với An, quát xoi xoi mưa rơi đầy mặt An thế này đối với Kỳ lại càng là điều cấm kỵ. Để ông nội biết xem, Kỳ chắc chắn sẽ được một trận no đòn. Mà chính bản thân cậu cũng không cho phép mình làm thế, vì Kỳ yêu thương người chị tổ tẹt này vô cùng. Còn An sau khi bị cậu em “sạc” cho một trận thì cấu lăm, gương mặt trắng trẻo phút chốc hóa đỏ bừng giận dữ, đôi môi hồng cong lên đầy bất mãn. Dám to tiếng với người chị đã tốn bao nhiêu công sức rủ rê, lôi kéo cậu em ra ngoài, chỉ vì muốn tâm trạng nó tốt hơn, Bảo Kỳ đúng là quá vô ơn và lão lếu. Cậu mất ăn mất ngủ vì Linh nhưng Linh nào có đoái hoài tới cậu. Trong khi đó, An hết mình quan tâm tới cậu, thì cậu lại nở... Đã vậy, An chẳng thèm nữa. Sau khi lườm lườm Kỳ đến lác cả mắt, An đứng phắt dậy, ném hộp khoai tây chiên đang ăn dở tung tóe khắp phòng và thét lên:

“Không đi thì thôi, tôi về. Xớ!”

Rồi An quay ngoắt người và lạch bạch đi ra khỏi phòng trong cái nhìn ngơ ngác của Bảo Kỳ. Cậu vẫn nằm đấy, ra sức níu giữ An ở lại.

“Này, có về thì cũng dọn cái đồng bừa bãi dưới sân nhà đi đã chứ. Ở đâu ra cái kiểu chị bày em dọn thế hả? An... Chị An!”

Kỳ cứ thế giầy đành đập trên chiếc giường trải ga hình siêu nhân mặc sịp và gào tên cô chị đã đi mất dạng này giờ một cách bất mãn. Nhìn đồng khoai tây lổn nhổn trên sàn gỗ, Kỳ không tự chủ được mà lấy tay bứt tóc giật tai, để rồi ngay sau đó phải ré lên đầy đau đớn.

Dừng xe ngay giữa ngã tư đường hồi lâu, An quyết định lái xe đến nhà Linh một chuyến. Kỳ đã một mực không đi rồi, nếu Linh cũng khẳng khái muốn ở nhà nữa thì chắc chắn An có là thánh cũng chẳng thể lôi được Băng ra ngoài. Thật lòng mà nói, An không quá quan trọng việc được tung tăng dạo phố trong đêm Giao thừa, cái chính là con bé không muốn nhìn thấy hai đứa kia ngày qua ngày làm mặt lạnh với nhau nhưng trong thâm tâm thì ngổn ngang những bức xúc và chất đầy bao điều muốn nói. Dù có phải dùng “muru hèn kẻ bán” An cũng nhất quyết phải ép bằng được Linh và Kỳ gặp mặt rồi thẳng thắn nói chuyện với nhau. Mặc cho kết quả có thể nào cũng vẫn tốt hơn là cả hai cứ im lặng như bây giờ.

Chào hỏi người lớn trong nhà Linh xong, An phăng phăng lao nhanh lên phòng cô bạn. Tới nơi mới biết Băng cũng đang ngồi khuyên nhủ Linh hết nước hết cái nhưng chẳng ăn thua, Linh vẫn phụng phịu không chịu san sẻ nỗi ảm ức trong lòng. Cả sáng nay đã phải nhìn gương mặt hăm hăm của Kỳ rồi, bây giờ là gần chưa lại phải thấy thêm Linh trong bộ dạng tương tự, An cảm nhận được cục tức nghẹn nơi cổ họng đang dần chui tọt lên khoang miệng và sắp văng ra ngoài tức thời. Quất cái gối ôm vào chính giữa mặt Linh, An la lên:

“Giời ạ! Có mỗi cái chuyện bé xíu xiu thế mà cũng làm bộ giận dỗi nhau. Chuyển lớp thì sao chứ, dính nhau từng ấy năm vẫn chưa đủ à? Mà nó chỉ sang lớp khác học thôi, có phải đi du học đâu mà lo không được gặp mỗi ngày. Cũng vì chuyện này mà nguyên ngày nó cứ như thẳng điên ấy, cấu loạn xạ lên với cả nhà kia kia. Xong rồi người nào cũng ôm bực vào người, quát nhau um tùm hết thảy. Tóm lại là nhà tao giờ đang rối lăm rồi đấy. Tại mày ý!”

Quất được Linh xong, An cảm thấy nhẹ nhõm hẳn mấy phần. Nhìn thấy cô bạn đang ngồi há hốc miệng, chăm chú lắng nghe từng lời mình nói mà An hả hê vô cùng, cục tức nắc giữa cổ họng cũng teo tóp đi đôi phần. Được lên mặt nạt nộ người khác với An quả là một “thú vui tao nhã”, đã vậy còn có thêm đồng minh ngồi bên yểm trợ thì đúng thật tuyệt vời không sao tả nổi. Lệ Băng lên tiếng đồng tình với những điều An nói, dù cho cô cũng chẳng rõ mọi chuyện có đúng như lời của An không nữa:

“Đúng đấy Linh ạ. Nhất thiết phải làm căng đến mức này không? Kỳ cố gắng vào học tại một lớp trái với sở trường của mình từng ấy năm đủ để hiểu ông ấy chiều mày đến mức nào rồi?”

Thường ngày Linh và Kỳ cũng hay có những cãi vã, dỗi hờn kiểu con nít nhưng chỉ ít phút sau Kỳ liền chủ động làm lành. Và những khi ấy, chẳng cần biết cơ sự ra sao, đầu đuôi câu chuyện thế nào, An luôn đứng về phía Linh, rất tích cực lên án cậu em họ, cả Băng cũng vậy. Lần này thì khác, đã mấy ngày trôi qua mà chẳng thấy Kỳ có động tĩnh gì, đã vậy còn bị hai đứa bạn thân cùng lúc chỉ trích, Linh không thể không xem xét lại về bản thân và về cái lý do ấu trĩ mà cô cấm Kỳ chuyển lớp. Chỉ vì vấn đề này mà nhà Kỳ rơi vào hoàn cảnh hỗn loạn ư? Cũng phải, nếu Linh không giận dai quá mức, cố tình cắt đứt liên lạc, chẳng cho Kỳ lấy một lý do chính đáng thì cậu đâu có trở nên xấu tính như vậy và mọi chuyện cũng không rồi ren đến thế. Ngắc ngứ hồi lâu, cuối cùng trước cái nhìn chăm chăm của hai đứa bạn, Linh buộc phải trình ra nguyên nhân khiến cô kịch liệt phản đối quyết định chuyển lớp của Kỳ:

“Thì tại vì... cái lớp mà lão ấy muốn chuyển sang là lớp chuyên Lý. Lớp ấy... là lớp mà con bé Ngọc My đang học. Cái đứa mà hát song ca cùng Kỳ trong lễ bế giảng năm lớp mười ấy, nhớ không?”

An và Băng thậm chí còn chẳng biết con bé đó là ai nữa. Kỳ vốn ham hồ hát hò, có ngày lễ nào ở trường mà cậu không đóng góp giọng ca của mình vào đâu. Từ hát đơn, hát đôi đến hát đội, tiết mục nào cũng thấy xuất hiện gương mặt nhàn nhõ của Kỳ. Riêng buổi bế giảng hôm đó, một mình Kỳ đã hát song ca cùng ba bạn nữ, với bộ não cá vàng của mình, An làm sao mà nhớ nổi chứ. Băng thì còn chẳng được xem mấy phần trình diễn đó, cô đâu có học cùng trường với ba đứa kia. Vì thế cả hai đành ngoác miệng cười ngu, quay mặt lại phía Linh lắc đầu chịu chết. Linh thờ dài bất lực, mở điện thoại lên tìm ảnh của bạn gái kia rồi đưa lên ngang mặt Băng và An.

“Đây này, nó đây này. Cái Băng chắc là không biết nhưng còn mày, mày đã nhớ ra chưa hả An?”

Có một sự thật đáng buồn, rằng thì là mà An vẫn chẳng có ấn tượng gì với cái bạn Ngọc My đấy cả, trông mặt lạ hoắc. Nhưng vì quá sốt ruột muốn biết lý do của Linh nên con bé cứ gắt đầu bừa bãi.

“À, ờ nhớ rồi. Mà sao?”

Trút thêm một cái thở dài nữa, Linh xụi mặt xuống, nói giọng buồn rầu:

“Thì đó, con bé đó thích Kỳ lắm. Mà tính ông Kỳ thì rõ lằng xằng, ai bắt chuyện cũng tiếp nhiệt tình, ai nhờ gì cũng bằng bằng xắn tay vào giúp. Sắp tới học chung một lớp, thế nào con bé đó cũng sẽ tận dụng cơ hội mà tấn tới. Nó xinh thế kia, lại khéo léo và khá là ‘cáo’, ông Kỳ kiểu gì chả gục.”

“Mỗi thế? Tao thế là cái lý do của mày nhát lăm ý Linh ạ. Sao không nói ngay từ đầu với Kỳ? Bày đặt chiến tranh lạnh! Giờ thì mọi chuyện rối lung tung beng lên rồi kia kia.”

Băng hậm hực lên tiếng, thật uổng công cả sáng nay cô ngồi đó dành Linh, tốn bao nhiêu sức để có thể cạy miệng Linh moi móc thông tin. Thật không ngờ, thông tin ấy lại quá đỗi... nhảm! Linh xù lông nhím lên, gất gổng bảo vệ lý lẽ của mình đến cùng:

“Mày chẳng biết gì cả, con bé đó nhấn tin cho tao, tuyên bố là sẽ cưa đổ Kỳ đấy. Trơ không chịu được. Tao ghét nó lắm, không muốn Kỳ có một chút quan hệ nào với nó cả. Quen biết xã giao cũng không được chứ đừng nói là bạn cùng lớp. Hai người họ học chung với nhau, tao yên tâm thế nào được.”

Bên nhau trong suốt khoảng thời gian đã lâu như thế nhưng niềm tin Linh dành cho Kỳ chỉ đến vậy sao? Đúng như Linh nói, Kỳ tuy có hơi lẳng xẵng thật nhưng luôn một lòng một dạ với Linh, chưa hề có ý nghĩ quá đà với những cô bạn xung quanh. Kỳ cũng không phải là người quá quan trọng về đẹp bên ngoài, vì thế Ngọc My dù có xinh đẹp, duyên dáng hơn Linh gấp tí ti lần thì cậu cũng sẽ chẳng khi nào bị lay chuyển tâm tư. Với tư cách là chị của Kỳ, giờ thấy em mình bị bạn gái hoài nghi và coi thường danh phẩm, An cảm thấy bức xúc và bất bình lên tiếng thay Kỳ, đòi lại công bằng cho cậu:

“Trong mắt mày Kỳ chỉ đến thế thôi à? Là một thằng lẳng nhăng và dễ thay lòng đổi dạ? Nói thẳng ra thì mày làm vậy là xem thường nó đấy! Kỳ xin đổi lớp chỉ đơn giản vì muốn tập trung học Lý để phục vụ kỳ thi đại học thôi, chẳng có lý do nào khác cả. Một Ngọc My chứ mười Ngọc My ngày ngày tìm cơ hội lấn tới thì cũng chẳng có cửa xen ngang vào chuyện giữa mày và Kỳ đâu. Vì nó không phải là người như thế.”

Xả hết bức dọc xong, An bèn đứng phắt dậy đi thẳng ra ngoài, chẳng muốn đôi co thêm với Linh. Đã nói đến vậy rồi mà Linh vẫn không chịu hiểu cho Kỳ thì An cũng chịu, chẳng thể nào giải thích hơn được nữa. Mặc kệ, để Băng ở lại đã thông tư tường giúp Linh, chắc hẳn Linh sẽ hiểu ra chuyện. Băng vốn rất giỏi trong những việc này mà.

Rõ là khúc mắc giữa Linh với Kỳ nhưng sao An lại thấy buồn thiu buồn thiu thế này? Trống trải biết mấy! Rơi vào tình cảnh này, nếu không ăn uống thả ga thì sẽ chẳng thể nào có thể lấp đầy được khoảng trống trong lòng. An dừng xe lại, định bụng sẽ lao sang xe hàng rong bán nem chua rán bên kia đường và chén tí ti nhưng chợt con bé sững người lại khi nhớ ra cái ví đã bị để quên ở nhà nguyên ngày hôm nay mất rồi. Buồn quá thôi! Bảo An chỉ biết ngồi thần thờ trên xe và hướng ánh mắt thêm thường nhìn ngắm những chiếc nem rán thơm ngon kia.

Vừa hay khi ấy, Phong cùng bạn chạy xe máy lướt ngang qua. Bắt gặp gương mặt ngẩn ngơ của An, Phong nghĩ hẳn là con bé đang chán trường vì bị tất cả mọi người khước từ lời mời đi chơi trong đêm 30 Tết. Cậu hiểu lý do vì sao An không muốn đón Giao thừa cùng cậu trong cái quán kia. Con bé không thích và không hợp những người bạn đó của cậu. Đắn đo nửa ngày, cuối cùng Hoài Phong quyết định sẽ “phản bội” anh em chiến hữu. Cậu nhìn chằm chằm vào cái điện thoại và tự lẩm nhẩm một mình:

“Đạo này tao hơi bị ưu tiên mày đấy, chân ngắn ạ. Nếu câu trả lời của mày mà không làm vừa lòng tao thì mày chết chắc.”

Rồi bấm số gọi cho An:

“Tao không đi cùng hội kia nữa. Tối nay, tao đi xem pháo hoa cùng mày được không? Hai... bọn mình thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cậu Học Sinh Cá Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Phong hy sinh cuộc vui với đám bạn vì An. Cậu cũng không dùng giọng điệu hống hách ngày thường mà ra lệnh nữa, thay vào đó, Phong chỉ nhẹ giọng đề nghị “được” sánh bước ngoài đường và ngắm nhìn những chùm pháo hoa nổ đùng đoàng trong đêm Giao thừa cùng con bé. Lại còn “hai bọn mình thôi” nữa chứ, An nghe mà nhộn nhạo hết cả ruột gan. Nổi phiền muộn vì câu chuyện dỗi hờn của hai bằng hữu cùng con thèm nem chua rán lên đến tột đỉnh bỗng nhiên tan biến sạch, như chưa hề tồn tại. Mặc dù trong lòng đang gào thét sung sướng và cái đầu thì gật như bầm thịt nhưng An vẫn hết sức kìm nén, giả bộ cao giọng:

“Chết thật, khi này bao nhiêu người rủ tớ đi chơi cơ nhưng may cho cậu là tớ vẫn chưa nhận lời ai đâu đấy. Chẹp, tớ đồng ý. Nề cậu lắm đấy nhá.”

Dứt lời, An bèn nhanh nhẩu cúp máy cái rụp, rú rít om sòm và cười vang sang sảng. Cái điệu cười đậm chất phù thủy cười chối này nếu để Phong nghe được thì thật xấu hổ quá và cái giá mà khó khăn lắm An mới lòi lên được chút ít sẽ lại nhanh chóng tụt dốc không phanh mất thôi. Ngày 30 Tết ngoài đường ùn ùn người qua lại, vậy mà An không biết ngại là gì, hồn nhiên la ó om tòi, nhảy nhót loạn xạ. Đúng chuẩn bộ dạng của người đang chìm trong “bê sướng”. Chẳng bù cho Hoài Phong, mặt đen kịt lại hết cái đít nổi bị đun bếp củi lâu năm. Cậu hạ mình xuống, An lại được thể vênh mặt lên. Cậu còn chưa nói xong, An lại dám tự ý đập máy. Tuy An nhận lời đấy nhưng câu trả lời này thật khiến Phong không mấy hài lòng. Ban nãy chỉ vì nhìn thấy được gương mặt ủ rột của An mà Phong cần răng chai mặt chịu đựng hàng tá câu chửi rủa của đám bạn thân, nhất quyết bỏ rơi lời hứa tụ tập với chúng nó. Vậy mà con bé đáng ghét ấy dám dùng giọng điệu và thái độ đó để đáp trả lại tâm thịnh tình của cậu. Phong ức nhưng chẳng thể làm gì hơn. Quay lại đi chơi cùng hội bạn cũng không được, mà lật mặt nuốt lời với An lần nữa cũng không xong. Thôi thì đành ngậm đắng nuốt cay vậy. Hoài Phong banh miệng rọng hết cỡ và nuốt trọn miếng bánh chưng to oành, vừa nhai vừa lúng búng lẩm nhảm:

“Đồ chân ngắn, cứ chờ đấy. Sẽ có lúc tao xử mày như xử miếng bánh chưng này.”

An vẫn đứng trên đoạn đường đó và thản nhiên múa may quay cuồng trước cái nhìn kỳ dị của cơ sở người đi ngang, con bé vui đến độ không thể chuyển tâm lái xe về nhà. Đang lúc hí hửng, một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu, An tắc lưỡi và búng tay cái tách rồi định lôi điện thoại ra gọi cho ai đó. Vừa hay khi ấy tiếng nhạc chuông vang lên, An chẳng thèm liếc nhìn màn hình mà áp điện thoại lên tai nghe luôn, tuôn ra cả tràng dài:

“Tớ cũng đang muốn gọi cho cậu đây Phong. Tối nay đừng đi sớm quá nhớ, vì tớ còn muốn xem Táo Quân nữa cơ. Nên là đợi hết chương trình rồi cậu hãy đến đón tớ. Với cả... bọn mình mặc áo đôi đi.”

“Ồ... Là tao, Băng mà.”

Lệ Băng gọi cho An vốn để thông báo mình đã hoàn toàn thất bại trong việc đả thông tư tưởng cho Linh. Ngồi i ê tâm sự đến cả buổi mà Linh vẫn bướng bỉnh chu mỏ lên bảo vệ lý lẽ của mình đến cùng, Băng cũng đành phất cờ trắng chào thua. Kỳ và Linh chắc chắn không ra khỏi nhà rồi, tuy rằng hội bạn bốn người vì thế mà thiếu đi hai mảnh, song Băng nghĩ tội cho An nên định gọi điện rủ con bé đi chơi tối nay. Thật buồn là lại nghe được lời nói kia. Băng thừa thông minh để hiểu ra một điều, rằng An và Phong đã lên lịch hẹn hò cho đêm Giao thừa này. Lại cả áo đôi nữa, Băng không ngờ họ đã tiến triển nhanh đến thế. Nuốt nỗi buồn vào trong, Băng đều đều đáp, vờ như không để ý đến những điều An vừa nói:

“Linh không nghe tao khuyên đâu, hai đứa nó hôm nay trối gối ngồi nhà rồi. Chúng nó tâm trạng nặng trĩu người như thế, tao cũng chẳng thiết đi chơi nữa đâu. Mày đi thì đi, tao ở nhà thôi.”

Tình cảm nhưng cũng rất dỗi vô tâm, hai tính cách trái chiều ấy đều song song tồn tại trong con người An. Có khi thì vô cùng nhạy cảm và dễ mũi lòng, sẵn sàng hy sinh, từ bỏ mọi thứ vì những người thân yêu. Lắm lúc lại quá hồ hởi, vô tâm không để ý tới xúc cảm và tâm trạng của mọi người chung quanh, rồi vô tình làm tổn thương đến họ. Như lúc này đây, An chẳng nhận ra được chút tủi hờn nào trong câu nói của Băng, dù rằng trước đó con bé cũng ngờ ngợ về việc cô bạn thân có “ý đồ” với “đối tượng” của mình. Rất vô tư, An đáp:

“Ừ, thôi kệ bọn nó đi. Cũng kệ luôn cả mày đấy, tối nay tao có kế hoạch riêng rồi, phải đi chứ. Thế nhá, hẹn năm sau gặp lại.”

An cúp máy rồi mà Băng ngẩn ngơ cầm chặt điện thoại trên tay, đầu óc suy nghĩ vẩn vơ về mối quan hệ giữa An, Phong và chính bản thân mình. Băng ấn tượng với Phong ngay từ lần đầu gặp mặt. Đó là một cậu con trai với vẻ ngoài bất cần, ngỗ ngáo và có phần lạnh nhạt, vô tâm với những người bên cạnh. Nhưng sau mấy lần cùng cô chủ nhiệm tới nhà Phong, tận mắt trông thấy nụ cười ấm áp và sự quan tâm cậu dành cho cô em gái, Băng đã có cái nhìn khác về cậu. Nhất là khi hiểu được hoàn cảnh của Phong có phần giống với cuộc sống của mình, Băng càng thấu hiểu và dành một tình cảm đặc biệt cho cậu. Thứ tình cảm ấy cứ lớn lên từng ngày, song Băng lại quá nhút nhát để có thể thổ lộ tất cả với Phong. Băng chọn cách im lặng, đơn phương đứng đợi theo cậu từ phía sau. Rồi một ngày nọ, cô bạn thân tên An gặp Phong và chết đứ đừ cậu con trai ấy ngay khi vừa chạm mặt. Lúc đầu, Băng thực sự không nghĩ ý định “cắm cưa” của An sẽ thành công vì Băng tin với tính cách của mình, Phong chắc hẳn chẳng ưa nổi những cô nàng như An. Nhưng tình cảm là thứ khó nói, Băng nào có ngờ rằng Phong có thể vì An mà làm nhiều chuyện tưởng chừng như không bao giờ xảy ra trong cuộc đời cậu đến vậy cơ chứ. Cậu đã công An suốt đoạn đường dài trong cái nắng gay gắt mà chẳng màng đến những ánh mắt sầm soi của người qua đường. Cậu còn vì khúc mắc của An với mấy bạn nữ đành hăng kia mà chấp nhận bị nhà trường kỷ luật, đình tri ba ngày liền. Đã vậy, cậu cũng chẳng trách móc An lấy nửa lời, ngược lại còn nhiệt tình đưa đón An đi học vì lo sợ hội bạn kia vẫn tiếp tục tìm đến gây khó dễ cho con bé. Trong khi Băng hết lời nói đỡ cho Phong với Ban giám hiệu nhà trường thì An lại vô lo vô nghĩ, chẳng mảy may hay biết đến mức kỷ luật mà Phong đang chịu. Vậy mà, cách đối xử của Phong dành cho Băng và An sao lại khác xa nhau đến thế?!

Phải mất mấy phút sau, Băng mới gượng môi nhếch lên được nụ cười đượm buồn. Soi mình chăm chú trước gương và khẽ thở hắt ra một hơi, Băng tự nhủ sẽ chôn vùi thứ tình cảm này xuống thật sâu dưới tận đáy lòng:

“Nghĩ về ông nốt hôm nay thôi, từ ngày mai tôi sẽ đá văng ông ra khỏi đầu, không tơ tưởng gì hết. Yên tâm đi An, tao nói là làm.”

Bảo An đặc biệt yêu thích chiều 30 Tết vì khi ấy con bé sẽ được ngâm mình trong bồn nước ấm nghi ngút khói và thơm thơm hương lá mùi già. Mẹ bảo đây là một phong tục của người dân Việt Nam. Tắm lá mùi chẳng những giúp gột rửa bụi trần, rũ bỏ những phiền muộn, xúi quẩy của năm cũ mà còn khiến cho tâm tư, đầu óc được thoải mái, mở cửa tinh thần đón chào những điều may mắn của một năm mới sắp tới. Chính vì lẽ ấy mà An ngồi thư thả trong bồn nước đến cả tiếng đồng hồ vẫn chưa chịu ra ngoài nhường chỗ cho mẹ, lượng lá được bỏ vào cũng nhiều gấp đôi mọi lần.

“Chà chà, thế này thì năm nay thuận buồm xuôi gió lắm đây. Câu chuyện tình giữa bạn Bảo An hoàn hảo và cậu Hoài Phong... chẳng được cái nước gì chắc hẳn sẽ thành công mỹ mãn.”

Vỗ tay đôm đốp mấy cái, Bảo An bắt đầu lim dim mắt và mơ về cái kết đẹp tựa cổ tích cho mối tình đơn phương đã kéo dài ngót nghét một năm trời của mình. Đang lúc mơ màng màng lại bị tiếng mẹ phũ phàng gọi cửa cắt ngang:

“Nhanh lên An ơi. Trời rét thế này mà cứ nghịch nước suốt thôi. Cảm cúm ngay giữa ngày 30 thì mất Tết con ạ.”

Tuy hơi bức xúc vì bị cắt đứt mạch cảm xúc nhưng nghe mẹ nói thế An cũng hơi rùng mình. Hôm nay quả thật rất lạnh, ngâm người trong nước từ bấy tới giờ không chừng ốm thật cũng nên. Và như thế, tối nay làm sao mà đón khoảnh khắc chuyển giao giữa năm cũ và năm mới cùng Phong được. Bảo An phải nhanh nhẩu lên thôi.

“Con xong rồi đây ạ.”

Bảo An chẳng xem chương trình Táo Quân như lời đã nói với Phong ban sáng, chỉ là con bé muốn có thêm nhiều thời gian để chuẩn bị cho mình một diện mạo thật lung linh trước khi ra ngoài cùng Phong mà thôi. Đang háo hức thế này, An nào còn tâm trí mà xem tivi nữa chứ. Được sự đồng ý của Phong, tối nay những thoi son và chai lọ nước hoa cuối cùng cũng có dịp được phát huy vai trò của mình. Uốn éo trước gương liền mấy tiếng đồng hồ An mới chọn được một màu son và bộ đồ ưng ý, chỉ cần xức thêm chút nước hoa nữa là xong.

“Tuyệt vời ông mặt trời!”

Dù ngoài trời hôm nay rất lạnh, cực kỳ không phù hợp để mặc cái áo khoác đôi kia nhưng An vẫn bướng bỉnh, nhất quyết “cải ông Trời”. An đã phải khổ sở nguyên buổi tối, lục tung cả tủ quần áo mới có thể phối được một bộ đồ hợp với cái áo ấy, không thể vì chút cản trở của thời tiết mà phí hoài công sức như thế được. Hơn nữa cũng đã hẹn với Phong rồi, An phải giữ lời chứ.

Khi nãy ra khỏi nhà, An đã phải cuống cuống vừa chào mẹ vừa lao vụt ra ngoài đường. Để mẹ nhìn thấy An mặc chiếc áo mỏng te thè này xem, kiểu gì mẹ cũng sẽ hoặc là bắt An thay bộ đồ mới ấm áp và dày dặn hơn, hoặc là nhốt An ở nhà luôn, không cho đi đâu hết. Bảo An đã vất vả là thế, cũng chỉ vì muốn được diện đồ đôi sánh bước cùng Phong long nhong ngoài đường. Nào ngờ vừa ra tới cổng, lại nhìn thấy cậu khoác trên mình chiếc áo măng tô đen sì, dày lụp xụp thật khiến An tụt hết cả hứng khởi.

“Cậu mặc cái gì đây? Đã nói là mặc áo đôi rồi cơ mà.”

Phong ngẩng mặt nhìn trời, lại đảo mắt nhòm mọi người trên đường rồi quay lại ngắm nghía An trong chiếc áo đỏ, cất tiếng nạt nộ:

“Rét căm căm thế này, đôi điếc gì nữa? Nhìn xem, có ai ăn mặc phong phanh như mày không? Đi vào trong nhà thay ngay bộ khác đi. Nhanh lên!”

Khoanh tay trước ngực, Bảo An ngang bướng quay mặt sang hướng khác, dứt khoát cãi lời:

“Hừ, tớ không lạnh, không thay đâu.”

Ngày cuối cùng của năm rồi không lẽ lại cãi nhau, Hoài Phong đành nuốt cục tức vào bụng, một lần nữa xuống nước nhún nhường. Cậu cầm cổ tay An và kéo con bé đi.

“Thì tùy đấy. Chốc nữa lạnh, cảm kêu ca.”

Hoài Phong vốn không thích cảnh chen lấn xô đẩy nên hai bạn không sang bờ Hồ ngắm pháo như mọi năm An vẫn thường làm cùng ba đứa bạn. Chiều theo ý Phong, cả hai quyết định tản bộ lên cầu Long Biên, khi đến nơi đã là hơn mười một rưỡi. Có bao nhiêu người và xe đứng thành một hàng dọc, trải dài kín cả hai bên cầu. Tranh thủ lúc đợi đến khoảnh khắc những bông pháo được bắn lên trời chào đón giây phút Giao thừa, ai nấy đều nói chuyện rôm rả, có người còn lấy cả máy ra chụp ảnh nữa chứ. Bảo An cực thích không khí náo nhiệt này.

Để làm nguôi cái giận dỗi trong An, Phong lôi từ trong túi áo ra đồng hướng dương và chia ra trước mặt An, mời mọc:

“Ăn đi cho đỡ buồn mồm. Thấy tao chu đáo không? Coi như là lời xin lỗi vì đã thất hứa, được chưa?”

Sau mấy cái liếc nhìn Phong và đồng hướng dương trên tay cậu, Bảo An lắc đầu nguây nguẩy, nói giọng đầy thất vọng:

“Chẳng một chút thành ý gì cả? Tớ đã vì lời hẹn giữa chúng mình mà chịu đựng rét buốt, cổ ra sức ngâm chặt răng nãy giờ để ngăn gió tràn vào phổi đấy này. Giờ cậu định bắt tớ há mồm ra cắn hạt hướng dương rồi ‘nuốt’ luôn cả gió à? Nhỡ sưng phổi thì sao?”

Đúng là dạo này An được chiều quá sinh hư rồi. Nhưng lần này làm cho An chịu lạnh là tại cậu nên Phong sẽ cố nhịn thêm chút nữa vậy. Nhất định ra Tết, Phong sẽ dạy dỗ, uốn nắn lại cái đồ chân ngắn này.

“Thế giờ muốn như nào?”

“Cậu cắn sẵn ra tay đi, khi nào được nhiều nhiều tớ dốc vào mồm luôn một thế. Như thế cũng đỡ được phần nào bị gió xâm nhập vào trong cổ họng. Được không?”

Hoài Phong lờm lờm gương mặt đang vênh váo của An, bấm chặt môi kìm chế cảm xúc mấy hồi rồi từ từ thốt ra một chữ “Ờ”.

Hạt hướng dương do chính Phong bóc sẵn dỗi với An mà nói quạ là ăn ngon hơn hẳn bình thường. Trong khi Hoài Phong đang cặm cụi cắn tách hướng dương, bất chợt từng chùm pháo hoa được bắn lên, sáng rực cả một vùng trời đen kịt. Mọi người đứng trên cầu rộ lên náo nức, Bảo An cũng thế. Con bé reo lên đầy phấn khích, hai tay vung vẩy ngang dọc thế nào mà đập thẳng miệng Phong, báo hại cậu đang cắn hướng dương liền cắn luôn cả vào môi. Đau ứa nước mắt. Đứng ra là Phong đã có thái độ gắt gỏng với An rồi đấy, cơ mà quay sang liền trông thấy An chăm chú ngắm nhìn pháo hoa, gương mặt rạng rỡ, Phong lại không nổi quát. Đưa tay lên xoa xoa vết thương mấy cái, Hoài Phong khẽ cười nhẹ một tiếng rồi thay vì ngược mặt lên trời ngắm pháo sáng, cậu lại nghiêng đầu sang bên cạnh, thích thú nhìn An đang nháy mắt căng thẳng lên.

Sau màn bắn pháo rầm rộ, cũng là lúc An hắt xì liên tít tít một tràng dài vì rét. Nhớ lời Phong răn đe lúc đứng ở cổng nhà, An bèn ngoan ngoãn không dám ho he nữa lời than vãn. Bất giác, An cảm nhận được có hơi ấm đang lan tỏa, bao bọc khắp cơ thể mình. Là Hoài Phong ga lăng đã cởi bỏ tấm áo khoác dày và trùm lên người con bé. Quay sang định nói lời cảm ơn, An bỗng nhiên nghẹn cứng cổ họng khi phát hiện ra Hoài Phong không hề nuốt lời hứa. Chỉ là cậu giấu chiếc áo đôi mỏng tanh bên trong tấm măng tô dày cộp kia thôi. Thấy An cứ há hốc miệng nhìn mình mãi không dứt, Phong đưa tay lên bẹo một bên má phính đang đỏ như trái táo của An và cười đùa:

“Sao? Ngắm gì mà lâu thế? Cảm động quá chứ gì?”

“Động kinh thì có ý. Cậu mà nói ngay từ đầu là cậu mặc áo măng tô chum bên ngoài cái áo đôi thì lúc đấy tớ đã vào trong nhà và mặc thêm đồ rồi. Xó!”

Nói xong, An bèn phăm phăm đi thẳng, bỏ lại phía sau là Hoài Phong vẫn đứng ngẩn tò te một mình.

Ngoài đường vẫn đông vui tấp nập, tiếng người mua kẻ bán vang lên không ngớt. Có người bán bóng, có người bán muối, có cả người rao bán những cành lộc xanh mướt lá, nặng trĩu quả. Hoài Phong thấy vậy bèn hứng chí vuron người lên định hái một cành cây.

“Muốn có lộc không? Tao hái cho.”

Bảo An nghe vậy liền ôm chầm lấy eo Hoài Phong mà hốt hoảng ngăn cản hành động phá hoại cây xanh này của cậu.

“Ê ê ê, cậu đừng có hái.”

Lần thứ hai trong ngày Bảo An phũ phàng trước tấm lòng nhiệt tình của Phong. Nhưng bây giờ thì cậu chẳng thấy khó chịu giống lúc sáng nữa, cậu dí sát mặt An nghiêng đầu khó hiểu.

“Tại sao? Tao tưởng ai cũng thích hái được lộc trong ngày này.”

Vẫn giữ nguyên tư thế đầy ám muội và dễ gây hiểu lầm đó, An lên tiếng giải thích, giọng điệu giống hệt bà cụ non:

“Xuân về là dịp cây cối đâm chồi nảy lộc sau những ngày đông trơ trụi, cũng giống như người ta vẫn hay mua quần áo mới mặc chơi ngày Tết còn gì. Thế mà giờ lại hái hết sạch lá đi như thế này. Đúng thật là...”

Phong luôn thừa nhận một điều rằng An nói rất nhiều. Và nếu bây giờ không ngăn chặn lại thì có lẽ con bé sẽ luyên thuyên đến lúc mặt trời mọc mất, lại còn trong cái tư thế “ngàn chấm” thế này thật khiến Phong khó xử biết mấy.

“Không hái nữa là được chứ gì. Giờ thì bỏ ngay cái tay ra đi An.”

Bấy giờ Bảo An mới nhận thức được đôi tay hư của mình đã tự ý đi chơi xa quá. Gương mặt vốn đã đỏ vì lạnh của An càng được thắm mà nóng phừng phừng, con bé rút tay lại và quay đầu đi tứ phía, tránh cái nhìn của Phong. Ngay sau khi bắt gặp một hàng cháo gà bên kia đường, An liền lấp bấp chuyển chủ đề:

“Tớ... tớ hơi đói đói. Sang bên kia... ăn chút cháo đã rồi về sau.”

Khi cả hai đã yên vị bên trong quán cháo nhỏ, mặt An vẫn không bớt đỏ đi là mấy, con bé ngượng đến chẳng nhấc nổi đầu lên, chỉ biết cầm cúi húp cháo xỉ xụp. Còn Hoài Phong ngồi đối diện thì cứ tùm tùm cười mãi thôi. Ăn uống no nê, đúng lúc định đứng dậy thanh toán tiền ra về, một dáng người cao lớn lù lù xuất hiện trước mặt An và lên tiếng chào hỏi:

“Chào An. Anh tên Phan Tuệ Minh, là chủ nhân của chú chó trùng tên với em đó, cũng là người đã tặng em hai cái bánh bao khi ở bệnh viện. Em còn nhớ không?”

Cả Phong và An đều đờ người, ngược mặt lên nhìn anh con trai đó. Mất một lúc lục lại hồi ức, cuối cùng An cũng bẽn lẽn gật đầu.

“À, em nhớ ra anh rồi.”

Tuệ Minh cười tươi rói, đưa điện thoại của mình cho An và thẳng thắn đề nghị:

“Anh với em quả đúng là thiên duyên trời định rồi. Nhớ có lần thấy em ngồi lì hực ăn cả núi kem trong quán ‘Soái ca hội quán’ của thằng bạn anh ấy, khi đó anh đã định ra làm quen với em rồi. Nhưng lại có chút sự cố xảy ra nên đành thôi. Anh vẫn tin rằng anh em mình kiểu gì cũng có duyên gặp lại, ngày nào cũng ngóng chờ, thật không ngờ lại đúng ngày hôm nay. An cho anh xin số đi. Anh chính thức tuyên bố, kể từ ngày hôm nay, anh sẽ theo đuổi em.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cậu Học Sinh Cá Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Đêm Giao thừa đông vui, náo nhiệt quả là một thời điểm thích hợp cho cậu ấm Phan Tuệ Minh với niềm đam mê chụp hình cầm máy lên và đi ra ngoài “hành nghề”. Ngay từ những ngày còn nhỏ, Tuệ Minh thường cùng bố lên trên cầu Long Biên chạy bộ mỗi sáng sớm, dần dà đó trở thành một thói quen đến tận bây giờ của cậu sinh viên năm hai ấy. Theo năm tháng, cầu Long Biên lịch sử cũng vì thế mà trở nên gần gũi và là một trong những thứ quan trọng nhất với Minh. Hai mươi năm qua, đêm 30 nào Minh cũng đón khoảnh khắc chuyển giao tại nơi đây, cùng cây cầu bước thêm một tuổi mới. Bạn bè vẫn thường rủ Minh sang bờ hồ Hoàn Kiếm ngắm pháo hoa để “đổi gió”, chứ năm nào cũng đứng lì trên cầu chụp hình thì làm sao tìm được cảm hứng mới

được, họ nói:

“Ông chụp ở đây mãi mà không thấy chán à? Ảnh Giao thừa năm sau giống y đúc năm trước, chả có gì khác cả.”

Mình chỉ cười và đáp:

“Khác nhiều. Cái mặt ông ở thì tương lai đương nhiên là khác ở thì quá khứ rồi. Cậu cũng thế thôi, thêm tuổi thêm khác.”

Tuệ Minh quả là một nhà nhiếp ảnh “có tâm”, những tấm hình do anh chụp lúc nào cũng rất “chất” và đầy tính nghệ thuật, bất kể không gian, thời gian và đối tượng. Đến cả mấy quả pháo “xịt” trong màn bắn pháo khi nãy qua ống kính của Minh cũng lung linh rực rỡ lên mấy phần, chẳng những thế mà còn có nét ngộ ngộ hài hài khó quên. Rồi thì cái bộ dạng hăm hở gặm xương, bộ dạng lén lút khi đứng tè bậy vào chậu cây quý của chú chó tên An ở nhà bông chốc trở nên vô cùng đáng yêu trong những tấm hình Minh chụp, hút mắt người xem đến lạ.

Pháo đã hết, Tuệ Minh theo dòng người dần dần đi xuống chân cầu và tiếp tục đam mê của mình. Anh say sưa đến quên cả giá lạnh và mệt mỏi, dù rằng từ tối đến giờ Minh chưa bỏ bụng thứ gì. Tuy ngoài trời đã lất phất cơn mưa xuân, thời tiết càng thêm phần rét mướt nhưng chẳng thể nào làm nguội được tinh thần nghệ thuật đang rạo rực trong Minh. Cơ mà thằng em trai loắt choắt đi cùng lại chẳng ham hố gì công việc này, cậu ta đói và liên tục kêu gào:

“Em không chịu được nữa đâu Minh ơi. Cả người em đang run lẩy bẩy vì đói và buốt đây này. Anh định giết em trai mình ngay khi vừa bước sang thêm năm mới hả? Đi về cái quán kia thôi, mấy ông trong xóm đang đợi mà, có khi giờ cũng đánh chén xong mấy con gà rồi ý chứ.”

Vốn hôm nay mấy anh em con trai trong khu phố nhà Minh tụ tập lại tại một quán nhỏ ngay gần chân cầu, cùng nhậu nhẹt và thực hiện chuyến đi chơi “xuyên năm”. Thay vì phải đứng ngoài đường gió rét và đông đúc người xe để xem pháo hoa, họ thích cùng nhau ngồi trong một quán ấm áp rồi chiêm ngưỡng pháo hoa toàn quốc qua màn ảnh nhỏ hơn, nên đã có mặt ở đây từ sớm. Chỉ có mỗi Minh chung thủy, không bao giờ bỏ rơi người bạn tri kỷ kia, mặc gió mặc rét quyết tâm ra ngoài đón Giao thừa cùng bạn. Cậu em Kiến Lâm từ nhỏ đã có thói quen “bám đuôi” anh trai, Minh không ở đây, cậu ta cũng chẳng ngồi lại làm gì, đành bấm bụng chịu lạnh đi theo.

Lâm quả đúng là nhân chứng sống cho câu thành ngữ “Người gầy, thầy cơm”. Nguyên ngày hôm nay, từ khi mở mắt thức dậy cho tới trước lúc ra khỏi nhà, cái miệng của Lâm luôn hoạt động hết công suất, không một giây ngừng nghỉ. Ăn rất nhiều nhưng hấp thụ chẳng được bao nhiêu, mãi mà người Lâm vẫn cứ còi dẹt còi dẹt, đến mức mẹ cậu ta phải ngao ngán than lên rằng “Nuôi mầy tốn cơm, tốn gạo quá con ạ.”

Nhìn gương mặt nhẵn nhụi nhó nhó đến tội của Lâm, Minh đành thở dài bất lực đồng ý. Anh gỡ vào đầu cậu em mấy cái, lên giọng giáo huấn:

“Làm như ai cũng giống mầy ý, mới từ bấy tới giờ sức đâu mà nuốt trọn mấy con gà. Đúng là cái đồ mỡ khoét, cái mồm mầy cả ngày cứ ướt nhoen nhoét vì ăn thôi, chả có tí đáng đáp của một thằng con trai gì cả. Thôi đi, nghe mầy lèo nhèo nhiều anh cũng tụt hết cả cảm xúc để chụp.”

Thực hiện nghĩa vụ dạy dỗ, uốn nắn lại cậu em trai xong, Tuệ Minh thần nhiên rút tay túi áo đứng đĩnh bỏ đi, chẳng mấy quan tâm đến gương mặt Lâm đang hầm hi phía sau. Cậu ta đứng đó, vùng vằng giận dỗi và hét với theo bóng lưng cao kều của ông anh trai.

“Đùa, đầu năm đã si nhục nhau rồi. Đợi đây, khi nào về nhà em sẽ... em sẽ... mách mẹ.”

Vừa thấy hai anh em bước vào quán, đám con trai đang cụm chén đã nhao nhao lên hết cả:

“Thế nào nghệ sĩ, chụp được nhiều chưa? Làm chén cho nóng người.”

Một cậu bạn ngồi đó đưa chén rượu cho Minh mời mọc, không quên hát hăm với Lâm đứng ngay bên cạnh.

“Mày ở đây là ít tuổi nhất, cầm uống. Mày phải tỉnh để lát nữa bọn anh say còn có người vác về.”

Mình phì cười với câu nói của ông bạn, anh nhận lấy chén rượu và đưa lên miệng, nốc sạch một lèo. Đặt mông xuống ghế và vớ lấy miếng đùi gà nóng hổi, Lâm nhồm nhoàm cái lại:

“Em cũng học lớp mười hai rồi đấy, bé bỏng gì nữa. Yên tâm, cứ uống tẹt ga đi, say thì em xin bác chủ cái dây thừng dài dài, buộc vào cổ mỗi ông rồi kéo về cả thế.”

Lời Lâm vừa dứt, cũng là lúc mà hàng tá giấy bản, xương gà và vỏ chanh bay về phía cậu.

“Bọn tao là con An nhà mầy đấy à? Đừng tưởng đầu năm mà không bị ăn đòn nhá.”

Dù biết là mấy ông anh chỉ nói đùa thôi nhưng Lâm vẫn ngoan ngoãn cười trừ đầy ăn năn, hối hận, còn tự tay rót rượu vào chén để chuộc lỗi nữa chứ.

Tuệ Minh nãy giờ chỉ cầm mặt vào húp tô cháo nóng, từ khi bước vào tới giờ tuyệt nhiên chưa nói câu nào. Nếu không lấp đầy cái bụng trống tuếch trống toác này ngay tức khắc, Minh e rằng huyết áp sẽ tụt xuống tận gang bàn chân và anh sẽ lăn đùng ra đất mất thôi. Đang cất lực lấp đầy dạ dày, Minh nghe có giọng nói ai đó quen quen vang lên nơi cửa quán:

“Cho cháu hai tô cháo bác ạ.”

Ngẩng mặt lên, Minh mới biết đây chính là cô bé mà anh đã phải lòng ngay từ ngày đầu tiên chạm mặt. Nhớ lại hôm đó, chú chó tên An nằm ngủ ngon

lành bên hiên nhà mát rượi hiu hiu gió, hai chân trước còn ôm khư khư đôi giày mới tinh của Minh như một vật báu. Và trong giấc nồng buổi ban trưa, chú ta hẳn là đã mơ thấy bản thân được thưởng thức món gì đó ngon lắm nên mới mộng du mà cắn nát tươm một chiếc giày. Vẫn biết rằng chú chó An quả thực không cố ý gây ra lỗi lầm này nhưng vì để có được đôi giày đó, cậu chủ của nó đã phải phơi mặt hứng bụi đường làm chân giao hàng cho một cửa hàng gà rán ròn rã suốt một tháng trời nên An nghiêm nhiên là chạy không thoát tội. Nó bị bắt phạt đứng im bất động trước cổng nhà trong vòng mười lăm phút, đối với một chú chó tăng động như An thì hình phạt này quả thực kinh khủng biết mấy. Nuôi nấng và dạy dỗ An từ những ngày nó còn nhỏ, Minh hiểu chú ta là chúa hay “lách luật”, chỉ cần anh quay lưng đi một lúc chắc chắn nó liền nhảy tung tung phía sau lên cho xem. Minh phải ngồi đối mặt để trông chừng chú ta. Chấp hành án phạt được một lúc, An bắt đầu quay người sang hướng khác, bỏ ngoài tai mấy tiếng quát mắng của chủ, nó cứ gằm gừ gằm gừ rồi dần dần di chuyển khỏi vị trí ban đầu. Đến khi nó chạy vút đi đâu đó Minh mới bắt đầu đứng dậy và lao lại phía cổng xem xét. Thì ra An đang đuổi theo một nữ sinh trung học. Minh vốn định chạy ra đó lôi An về ngay tức khắc nhưng màn “đấu khẩu” giữa cô bé kia và chó của mình khiến Minh thích thú biết mấy. Anh không muốn mình trở thành ông đạo diễn thiếu chuyên nghiệp, bỗng dưng hô “Cắt” khi diễn viên đang nhập vai khúc cao trào nên đành đứng đó làm vị khán giả có văn hóa, yên lặng quan sát. Chỉ tới khi An hung hăng ngoạm được tà áo dài trắng của cô học sinh tội nghiệp, Minh mới vội vàng lao ra diễn cảnh “Anh hùng cứu mỹ nhân”, trong bụng thầm cười đắc chí. Nhưng đời không như mơ, trớ trêu thay chó nhà anh với cô bé đó lại trùng tên mới thật đáng lòng. Báo hại anh chẳng những không được nghe tiếng cảm ơn, lại còn bị chính “đối tượng” của mình quát tháo thẳng mặt, cơ hội làm quen cũng vì thế mà đi tong.

Từ sau cái buổi trưa định mệnh ấy, Minh đã bị “âm” bởi gương mặt cau có và thái độ căm cău của cô bé tên An. Mặc cho mưa nắng gió bụi, ngày nào Minh cũng chôn chân trước cổng ngóng chờ bóng dáng người con gái đó. Thậm chí, ngay khi đám học sinh cấp ba bước vào năm học mới, Minh đã bùng bao nhiêu buổi lên lớp chỉ để đứng canh trước cổng từng trường một mong có thể tìm ra An. Nhưng đợi hoài mà nào có thấy, lại chẳng thể trốn học thêm được nữa, Minh đành phải buông tay bỏ cuộc. Cho tới ngày gặp lại An trong căn-tin bệnh viện, Minh đã vui sướng tới suýt chút nữa thì hú lên giống như chú chó của mình vẫn thường làm mỗi khi nó phấn khích. Biết An định mua bánh bao, Minh liền gây ấn tượng bằng cách nhanh tay ‘cướp’ sạch số bánh trước mắt con bé. Đúng như những gì Minh dự đoán, An ngay sau đó bèn hăm hăm bỏ đi, bấy giờ chỉ cần Minh hào phóng ra tặng lại bánh cho An rồi nhân cơ hội lần la làm quen là xong, kế hoạch sẽ kết thúc trong yên ổn. Tuy nhiên, một lần nữa may mắn đã từ chối Minh. Anh nhập viện do bị tiêu chảy cấp và bằng cơ duyên nào đó, ông “Tào Tháo” lại ghé thăm Minh chính vào cái giây phút quyết định ấy. Minh nhớ nhó mấy hồi rồi liền gồng mình chịu đựng. Cố giữ dáng vẻ bình thường nhất có thể, Minh chỉ kịp vội vội vàng vàng dúi cái bánh vào tay An và thông báo số phòng cho con bé biết, hy vọng An sẽ vì cảm động mà tới thăm anh. Thế cơ mà...

Rồi lần thứ ba gặp lại, Minh tự hạ quyết tâm không thể để vụt mất cơ hội quý giá ấy. Thấy An ăn hăng hái như thế, Minh nghĩ kem hẳn là món khoái khẩu của con bé. Với quan niệm “Anh yêu kem, em yêu kem, hai đứa mình yêu nhau”, Minh đã gọi tất cả những loại có mặt trên bàn con bé. Theo những gì tính toán trong đầu lúc ấy, sau khi giải quyết xong đồng kem khổng lồ kia, Minh sẽ giả vờ đi ngang bàn An rồi ngạc nhiên thốt lên rằng “Thật trùng hợp, anh và em gọi chung một thực đơn này.” Và sau đó tất nhiên là chớp lấy thời cơ mà làm quen rồi. Nhưng chỉ bởi cái tính đú đờn học đòi hút thuốc của chàng trai trẻ mà kế hoạch ngay lập tức đã phá sản trong nỗi tiếc nuối vô bờ bến.

Sau ba lần thất bại thảm hại, lần này Minh thề sống chết nhất định phải làm quen An bằng được. Anh cẩn thận kiểm tra lại “mình mẩy” trước khi “xuất trận”. Không xong rồi, mồm toàn mùi rượu thôi, thế này người ta lại cho rằng mình là tên nát rượu thì hỏng. Minh cầm lấy chai nước lọc, tu một hơi đầy và súc ừng ục. Tìm mãi không thấy chỗ để nhỏ, anh đánh liều nhỏ toẹt vào cái bát bên cạnh. Xong xuôi liền nghe tiếng cậu em réo thẳng vào tai:

“Ủầy, Minh ơi. Bát súp em đang ăn dở mà.”

Mặc kệ, đối với Minh bây giờ việc ăn uống của cậu em coi cộc không quan trọng, cái chính là bản thân anh phải thật hoàn hảo trong mắt của An. Kể từ sau lần bại trận ở quán kem, Minh đã dứt khoát đoạn tuyệt với thuốc lá nhưng không hiểu sao bây giờ cái áo len của anh lại khét lẹt mùi thuốc thế này? Minh nhăn mặt khóc thầm vì nhận ra rằng đây chính là cái giá phải trả khi ngồi giữa một đám con trai nghiện hút thuốc. Đến cái áo khoác ngoài vắt ở ghế cũng bị ám mùi mất rồi, cực chẳng đã Minh buộc phải lột luôn cả cái áo len ra, rồi co ro trong chiếc sơ mi trắng mỏng tang tiến đến chiếc bàn ngay sát cửa quán, chính thức chào hỏi và đặt vấn đề với người con gái đã khiến anh tương tư lâu nay.

Tuệ Minh đã phải khổ cực là thế, từ thể xác cho tới tinh thần, mới có thể đứng trước mặt An và giới thiệu một tràng dài như vừa rồi. Cơ mà con bé cứ ngồi dờ người ra thế kia, gương mặt lại còn toát lên vẻ nghi hoặc cho rằng anh là một tên lừa đảo, thế có khổ thân Minh không cơ chứ? Mà giờ Minh mới để ý, sao lại có một thằng nhóc con ngồi cùng bàn với An thế này? Là anh em trai? Bạn thân hay bạn... trai đây? Mà mặc kệ, có là người yêu thì Minh cũng nhất định ‘cướp’ An về làm dâu họ Phan. Nhưng trước tiên, Minh phải khiến con bé tin tưởng mình đã. Anh bắt đầu mở ví và lôi toàn bộ giấy tờ tùy thân ra, “trình” trước mặt An như để chứng minh cho con bé thấy anh là một công dân tốt, một chàng trai đáng tin cậy.

“Đây là chứng minh thư của anh, An xem đi. À còn bằng lái xe này, có luôn cả vé tháng xe buýt nữa, hể hể lâu rồi anh không đi nên chưa dán vé. Rồi thì thành viên câu lạc bộ bóng rổ này, thì thành viên hội ghi-ta này, luôn cả thẻ thành viên câu lạc bộ nhiếp ảnh nữa.”

An vẫn bối rối chưa biết xử lý ra sao, nhận lời cũng không được mà từ chối cũng không nỡ. Vì nhìn gương mặt lúng túng của anh chàng trước mặt bây giờ, An thấy tội quá, lại cả đám bạn của anh ta ngồi đằng kia liên tục cười cợt nữa chứ. Quả thật, trời không phụ người có tâm, ngay sau khi Minh đưa tấm thẻ sinh viên ra, thái độ của An liền có chuyển biến.

“À đây rồi, thẻ sinh viên nữa. An nhìn mà xem, tất cả đều là của một người. Là anh đây.”

“Anh là sinh viên khoa tiếng Anh trường đại học Ngoại ngữ à?”

An cầm tấm thẻ và reo lên đầy vẻ ngưỡng mộ. Đây chính là trường đại học mà An ngày đêm nỗ lực để có thể thi đỗ vào đấy. An ao ước mình được đeo tấm thẻ kia biết mấy. Năm được cơ hội, Minh hai mắt sáng ngời, gật đầu liên hồi:

“Ừ đúng. Sinh viên khoa tiếng Anh trường đại học Ngoại ngữ là anh. Chính anh là sinh viên khoa tiếng Anh trường đại học Ngoại ngữ đây mà.”

Bảo An phì cười trước bộ dạng hấp tấp, vội vàng của Minh. Thấy vậy, gương mặt căng thẳng của anh cũng giãn ra mấy phần. Quên cả cái lạnh đang bao bọc xung quanh, Minh ưỡn ngực và tự tin nói:

“An đang học lớp mấy? Muốn thi vào trường anh à? Để anh giúp An ôn thi tiếng Anh nhé? Ày, đừng nghĩ anh là người của mấy trung tâm đến đây quảng cáo. Không phải đâu, anh thề đấy.”

Ôi, cái điệu bộ lúng túng của Minh sao mà đáng yêu quá vậy? Khiến cho An kia muốn tỏ ra sang chảnh cũng chẳng được, con bé bật cười khanh khách và chấp nhận lời đề nghị của Minh. Hoài Phong ngồi đối diện này giờ bỗng chốc thành người đứng trong câu chuyện của hai kẻ mà vừa gặp đã ngỡ thân quen lắm. An và Minh tưởng cậu là cái bóng đèn chắt? Nếu đã vậy thì Phong “tỏa sáng” cho bỏ ghét, cậu hắng giọng và đều đều lên tiếng:

“Về đây.”

Dứt lời, Phong đứng phắt dậy rồi thân nhiên lách ngang qua người An và Minh. Biết chắc Hoài Phong lại lên con giận dỗi, An nhanh tay để lại số điện thoại cho Minh và chạy đuổi theo cậu bạn khó tính.

Tuệ Minh vừa quay lại bàn liền bị cả đám con trai chửi rủa không thương tiếc:

“Thằng phá hoại, mày làm tan nát mối tình của người ta rồi kia kìa.”

“Đồ phản bội, mày định bỏ rơi bao nhiêu anh em vẫn đang ế chồng ế chơ để đi theo một đứa con nít đấy à?”

“...”

Minh chẳng nói chẳng rằng, chỉ ngồi tùm tùm cười và nhìn chăm chăm vào dãy số đang hiện hữu trên màn hình điện thoại, đầu óc vừa sung sướng vừa đầy băn khoăn:

“Luu là gì giờ?” Ngoài trời đã ngớt mưa, trên đường phố người đi lại cũng vẫn đi đôi chút, trong những ngôi nhà còn sáng đèn, nhạc xuân vẫn được phát lên, não nức không nguôi. Đôi bạn trẻ song song dạo bước cùng nhau, một người thì nói liên mồm liếng thoảng, người còn lại gương mặt cau có khó coi vô cùng. Hoài Phong thật không hiểu nổi, cái anh chàng công tử bột da trắng bóc kia có gì hay mà An vừa gặp đã tíu tít được ngay thế. Chơi bóng rổ thì sao chứ? Ngày trước Phong chơi chuyền cùng với Hoài An hơi bị siêu đấy, lần nào cũng tung được quả bóng lên rõ cao, tóm được rõ lắm que, mỗi tội khi bóng rơi xuống thì đều... bắt trượt thôi. Còn nữa, biết đàn ghi-ta thì ghê gớm chắc? Hoài Phong tuy không đàn được ghi-ta nhưng bù lại, cậu biết chơi cùng lúc hai loại nhạc cụ cơ. Một là sáo mồm, hai là kèn lá. Tuyệt vời! Lại cả thú vui nhiếp ảnh nữa à? Chẳng ích lợi gì, quá là lãng phí tiền cho một quả máy cơ, Hoài Phong cực kỳ không ham hố mấy trò vô bổ đó. Phải biết tiết kiệm tiền cho những việc lớn lao to tát trong tương lai thì mới xứng là một thằng con trai. Về việc Minh giới thiệu Anh và là sinh viên của một trường đại học có tiếng thì Phong chỉ có thể cười khẩy và tự nhủ rằng “Ra Tết, mình cũng phải chăm hơn mới được.”

Bảo chữa là thế nhưng sao Phong vẫn thấy âm ứ, bứt rứt đến phát điên lên mất. Nếu viết câu chuyện giữa cậu, An và tên con trai đó thành một quyển tiểu thuyết ngôn tình thì suy đi tính lại, Phong vẫn thấy Minh rất thích hợp cho vị trí nam chính. Đẹp trai, nhà giàu lại đa tài và hết mực ga lăng, nhiệt tình với người con gái mình yêu, Minh đích thị là chàng soái ca mà đám con gái lớp cậu vẫn thường hay ca ngợi rồi. Còn Phong thì chỉ là một nam phụ không hơn không kém, là thứ gia vị tăng thêm độ lôi cuốn cho mối tình giữa An và Minh. Đáng!

Về ngay sát cổng nhà, An lay lay người Phong, định bàn cái chuyện to lớn mà con bé đã chuẩn bị này giờ:

“Này Phong ơi...”

Trong lòng vốn dĩ đang bức tức và bức xúc với An nên khi nghe giọng nói quen thuộc ấy vang lên, Phong liền nổi đóa ngay tức thời.

“Cái gì? Lái nhà lái nhái từ này đến giờ không mời môm à? Tao thì điếc hết cả lỗ tai rồi đây này, vác cái đồng chuyện trên trời dưới biển của mày đến mà kể cho anh Minh nghe.”

Bình thường dù ai đó có lớn hơn Phong đến chục tuổi nhưng nếu không phải là người mà cậu tôn trọng thì có đánh chết cậu cũng sẽ không gọi là anh, là chị. Rõ ràng hai tiếng “anh Minh” được Phong nhấn mạnh với đầy ngữ khí mỉa mai, châm biếm. Tự dưng bị quát, An tủi phát khóc lên được.

“Tớ chỉ muốn hỏi xem cậu đã chuẩn bị bao lì xì để lát nữa về thì mừng tuổi bà với bố mẹ và An thôi chưa mà? Liên quan gì tới anh Minh chứ?”

Nghe ra chuyện mà An muốn nói, Phong cũng thấy có chút ăn năn hối hận. Nhưng so với cục tức to đùng mà cậu phải ôm nguyên si này giờ thì thành ý của An đúng là chưa đủ để đền bù cho Phong. Cậu nhẹ giọng xuống và nói:

“Tiền thì vẫn còn nhưng bao lì xì thì không có. Cảm... cảm ơn đã... đã quan tâm.”

An biết ngay mà, cậu bạn vô tâm này có bao giờ chịu nghĩ tới và chuẩn bị những việc như thế đâu cơ chứ. Mà như thế cũng tốt, đây chính là lúc để An “ghi điểm” với gia đình nhà chồng tương lai. Con bé hí hửng lôi tập lì xì đó ra và đặt vào tay Phong, cẩn thận dặn dò:

“Đây, cho cậu đấy. Lát nữa về thế nào cậu cũng là người đầu tiên xông đất nên phải mừng tuổi mọi người. Mà phải đưa tận tay, chúc mừng hoàng đất, nhớ chưa?”

Nhìn An lúc này mới đáng yêu, chứ như khi này tí ta tí tòn với cái lão Minh đấy, thật là đáng ghét. Hoài Phong bấy giờ mới nở nụ cười ấm áp:

“Rồi, nhớ rồi. Thôi vào nhà đi, muộn lắm rồi đấy. À, chúc mừng năm mới nhé. Chúc mày... ừm... giống như mày chúc tao.”

“Nếu vậy tớ sẽ chúc cậu ngày càng xinh gái.”

Biết chẳng thể cãi lại An nữa, Phong nhắm nhẹ vào miệng An một cái và giục con bé vào nhà.

“Thôi vào đi. Nhanh lên còn trả áo cho tao. Tao lạnh.”

Tâm trạng ám xị của Phong đã khảm khá lên đôi chút nhờ sự quan tâm chân thành của An. Phong yêu cầu trở lại, vừa đi vừa thể hiện tài năng chơi nhạc cụ “sáo mồm” cực xuất chúng. Có tiếng điện thoại vang lên, là của Trí. Phong đoán giờ này ông bạn thân gọi tới hẳn để chửi rủa cậu thêm lần nữa đây mà. Nhưng không sao, tâm trạng đang tốt thế này có là câu chửi thì qua tai Phong cũng hóa lời đường mật hết. Phong bắt máy, giọng nói vô cùng phấn khởi:

“Sao? Không có anh các chú không vui à?”

“Thằng đại gái, mày bận xong chưa? Đến đây đi, bọn tao vừa mới bắt đầu ‘tăng hai’ thôi.”

Hồi sáng, Trí có tra khảo thế nào Phong cũng nhất quyết không nói ra lý do vì sao cậu bỏ rơi anh em, bạn bè. Phong chỉ âm ừ trả lời qua loa rằng có việc bận nên đành thất hứa. Nhưng trên cương vị là người bạn thân cận và với kinh nghiệm ở bên Phong suốt bao nhiêu năm qua, hơn ai hết Trí hiểu rõ chữ “bận” ở đây hẳn phải liên quan tới một đứa con gái.

Bạn bè đã bỏ qua chuyện cũ, sẵn lòng chào đón mình lần nữa, Phong chẳng có lý do gì để từ chối cả. Cậu nhả lại số tiền còn trong ví và tắc lưỡi đồng ý:

“Rồi, nhớ quá thì anh đến một lát cho mấy chú đỡ nhớ vậy. Mà ở đâu?”

“Cái quán ‘Cháo gà chủ Dậu’ ấy, đến đây mấy lần rồi còn gì. Nhanh lên không bọn tao cho mày ăn xương đấy.”

Gương mặt tươi tắn rạng ngời của Phong bỗng chốc đen kịt. Cái quán đó chính là cái quán mà cậu và An vừa rời khỏi mà. Giờ đến đó đồng nghĩa với việc sẽ lại chạm mặt Tuệ Minh, dù cho anh ta có về rồi thì Phong cũng không muốn đến đây nữa. Bàn tay kia đã sớm nắm chặt thành quả đấm, cậu bực tức đáp lại:

“Chúng mày hót nốt cả xương đi. Không đến.”

Quả thật bây giờ Phong rất ngứa chân ngứa tay, chỉ muốn đấm đá loạn xạ cho hả hê cõi lòng. Đánh người thì không thể được rồi, Phong đành kim nén cục tức, lao phăm phạp về nhà để... đánh gối.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cậu Học Sinh Cá Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

Mười mấy năm qua, chưa năm nào Phong phải trải qua một ngày 30 Tết “tuyệt vời” như năm nay. Mọi người thì đón Giao thừa trong hân hoan phấn khởi, riêng Hoài Phong chẳng những phấn khởi hân hoan mà còn được tận hưởng tí ti những cung bậc cảm xúc khác nữa. Cụ thể thì Phong đã...

1. Hí hửng yêu đời khi trời mới sáng.
2. Yếu lòng xót thương trước gương mặt ỉu xiu của cô bạn tên An.
3. Dù ám ức tràn đầy nhưng vẫn nôn nao mong sao chương trình Táo quân mau mau kết thúc.
4. Sùng sốt rồi tức giận khi thấy ai đó áo quần phong phanh giữa tiết trời rét mướt.
5. Day dứt và thăm trách bản tính kiêu lời của mình đã khiến người đứng bên cạnh phải buồn lòng, thất vọng.
6. Lâng lâng vui sướng khi thấy An cười rạng ngời hạnh phúc.
7. Thẹn thùng, đỏ mặt bởi cái ôm vô tư nhưng cũng hết sức ấm áp của người con gái đặc biệt ấy.
8. Tưởng như có thể khép lại ngày dài trong viên mãn nào ngờ “bóng đèn” xuất hiện, hẳn ta ngang nhiên tán tỉnh con bé đang cùng Phong hẹn hò dịp cuối năm, lại còn vô tình “lì xì” cho cậu một đồng trạng thái lồn nhồn sau đó.

...

Ôi, cảm xúc ngày hôm nay của Phong thật giống một nồi lẩu thập cẩm. Thức ngon, thức ngọt cũng lắm nhưng cuối cùng thì vẫn nuốt nguyên một cục xương xẩu to đùng. Xét cho cùng, người đã kỳ công “nấu” ra cái nồi lẩu ấy chính là bạn An.

Khi nãy mừng tuổi cả nhà, bà thilkhen An là cô gái tốt, mẹ lại bảo An biết quan tâm và chu đáo với những người xung quanh. Đã vậy đưa em gái còn kém linh nói rằng “Xem ra chị An mê anh Phong lắm đây. Một lòng một dạ với anh thế này, chắc chị ấy quyết tâm trở thành dâu con nhà mình rồi đây.” Phong nghe mà chẳng thấy lọt tai tẹo nào. Nếu Hoài An được chứng kiến cảnh chị An yêu dấu của nó tí ta tí tòn với ông anh sinh viên trường Ngoại ngữ kia, chắc chắn nó sẽ giống như Phong, suy nghĩ lại về cái “lòng”, cái “dạ” của Bảo An. Bắt đầu từ giây phút Tuệ Minh xuất hiện, trong An, Phong đã không còn chiếm vị trí “độc quyền”.

Hoài Phong thực không hiểu nổi tại sao bản thân lại có ác cảm cái tên Tuệ Minh kia đến vậy cơ chứ. Cậu ghét phải nhìn thấy hân ta và An vô tư, thoải mái cười đùa ngay trước mặt mình. Giống những ngày còn nhỏ, nhà Phong có nuôi một chú mèo xám. Chủ ta quán Phong lắm, trừ những lúc Phong ở trường ra thì không khi nào là chú ta không bám chân Phong cả. Ngay cả khi Phong giải quyết nỗi buồn thắm kín trong nhà vệ sinh, con mèo cũng nhất quyết đi theo cho bằng được. Ban đầu Phong cũng thấy chú ta rắc rối và phiền phức lắm, lâu dần mới thấy thân quen, tình cảm cũng thế từ từ đi lên. Nhưng rồi vào một ngày đẹp trời, chú ta đã vút hết tình nghĩa bấy lâu với chủ mà bỏ nhà ra đi theo tiếng gọi của một con mèo cái. Phong khi ấy đã căm ghét và ghen tị với cô mèo kia biết mấy, hệt như bây giờ, cậu không sao ưa nổi cái mặt gã con trai tên Minh. Một phút thật lòng, Phong sợ sẽ có lúc An “phản bội” mình giống con mèo xám năm đó. Phong đang ghen?

“Thằng điên, ghen tuông cái khi gì chứ? Ngủ đi mày.”

Phong lắc đầu nguây nguây, phủ nhận ý nghĩ vừa lấp ló trong đầu mình. Đôi mắt cố nhắm tịt mong tìm đến giấc ngủ yên nhưng bộ não buống binh cứ mãi miên man nghĩ tới câu chuyện hồi tối. Bản tính tò mò trời dặt, Phong sốt ruột muốn biết rốt cuộc thì cái cảm giác đó là gì, cậu ngồi bật dậy và gọi cho Trí – ông bạn thân với nhiều năm kinh nghiệm đọc tiểu thuyết tình yêu.

Vừa trở về nhà và thả mình lên giường lúc đồng hồ điểm bốn giờ sáng, Trí thực lòng chỉ muốn vui mình trong chăn ngủ một mạch đến chiều. Khổ nỗi trời không chiều ý người, thế nào mà kẻ phá đám Phong lại gọi đến ngay lúc Trí đang thiêu thiêu chìm vào giấc mộng. Vì là mừng một Tết nên dù có cẩu đến sõi cả máu thì Trí cũng phải cố gắng kiềm chế bản thân, chỉ hơi to tiếng gắt gỏng đôi chút thôi.

“Muốn gây sự đầu năm à mà gọi giờ này?”

“Ờ thì, có chuyện cần nhờ mày tư vấn đây. Chuyện đó... ờ, hơi khó nói một tẹo. À mà khoan đã, mày phải thế sẽ giữ bí mật thì tao mới nhờ tới mày. Thế đi!”

Ô hay chưa kia, kẻ đang cần sự giúp đỡ như Phong lại dám dùng giọng điệu đó để ép buộc người chuẩn bị ra tay nghĩa hiệp với mình như thế sao? Phong tưởng rằng Trí muốn từ bỏ mộng đẹp để ngồi dậy nghe Phong tâm sự ỉ ỏi lắm chắc? Thật không biết điều. Lí trí quả rất muốn đập máy ngay tắp lự nhưng do cái thú vui thích tọc mạch chuyện đời tư của ông bạn thân nên Trí vẫn tiếp tục nhẫn nhịn mà “ừ” bừa, đợi nghe xong chuyện đã rồi xử lý Phong sau.

“Rồi, tao thế. Đàn ông con trai, ai lại đi buôn chuyện bao giờ. Yên tâm, kể đi.”

Sau gần ba mươi phút ngồi nghe Phong ấp úng như gà mắc thóc, cuối cùng Trí cũng hiểu rõ ngọn ngành câu chuyện. Trí thật không ngờ rằng sẽ có ngày Phong phải tìm đến Trí để đã thông tư tưởng cho cậu con trai mới lớn nào đó, hiện đang vướng phải lưới tình. Theo những gì Phong ti tê với Trí thì Phong có một thằng em họ xa và cậu ta được cô bé họ đơn phương thích đã lâu. Dù cho em họ Phong chẳng mấy may có tí tình cảm nào với mình nhưng cô bé đó vẫn ương bướng bám đuôi và theo đuổi cậu bạn. Vào một ngày xấu xí, có ông anh từ trên trời rơi xuống, buông lời yêu đương rồi tuyên bố sẽ tán tỉnh cô bé kia. Chứng kiến cảnh tượng đó, cô họ cậu bé bỗng dưng ghen cứng. Và cậu bé thắc mắc muốn biết tại sao mình lại bị như vậy trong khi lúc đó cậu chẳng ăn uống thứ gì hết. Nghe xong mà Trí tỉnh cả ngủ, nên cười đến đau thắt nội tạng. Chơi thân tới mức thuộc cả gia phả nhà nhau, Trí thừa biết Phong chẳng có thằng em họ xa nào cả, hơn nữa với bản tính vô tâm bảm sinh, Phong sẽ không bao giờ nhúng tay vào rắc rối của những người không quá quan trọng và đặc biệt với mình. Cái thằng em họ kia không phải Phong thì gì? Và Trí cũng thẩm đoán ra được cô bé trong câu chuyện đích thị là đứa con gái tên An.

Cơ mà vấn đề này đơn giản như thế Phong cũng không tự giải quyết được, đúng là đần độn. Chẳng những thế, Hoài Phong còn cực kỳ dốt trong việc đối nhân xử thế nữa chứ. Mới tờ mờ sáng đã neho neho gọi điện tìm đến và bắt Trí phải nghe tâm tư của một người mà Trí chẳng biết tên cũng không rõ mặt. Kể lể xong lại còn dùng cái giọng khinh bỉ mà nói rằng:

“Tao nghĩ cái thằng surot mướt thích tiểu thuyết sến sẩm như mày sẽ hiểu được nỗi lòng và cảm xúc của nó bây giờ nên mới nhờ. Tóm lại thì cái cục tung tức ghen ghen ở họg thằng em tao vì sao mà có? Còn nữa, liệu liệu mà giữ cái mồm, không thì mất bạn thật đấy.”

Oan cho Trí quá, Trí nào có ham hồ gì mấy quyển truyện dày cộp đầy đầu cơ chứ. Chỉ vì cô bạn gái đam mê ngôn tình nhưng lại mắc bệnh lười đọc nên ngày ngày Trí mới phải ôm những quyển sách chỉ chít chữ mà đọc thành tiếng cho nàng nghe. Thành thử trong cặp của Trí lúc nào cũng thủ sẵn một quyển để bất kể khi nào bạn gái cần, Trí đều có thể phục vụ ngay lập tức. Lâu dần bị gán cái mác “Surot mướt”. Thôi được rồi, tất cả những lỗi lầm mà Phong vừa gây ra, Trí tạm cho qua một bên, đợi ra Tết thì xử một thế. Bây giờ phải giúp ông tướng ấy “thông não” đã nếu không thì từ giờ tới chiều Trí dùng mong chộp mắt.

“Ngu, ngu quá. Cái cục tung tức ghen ghen ở cổ họg mày chính là cái cục ghen chứ cục quý gì. Ghen quá hóa ghen thôi. Không tin hỏi thử “anh Gờ” xem. Mà khỏi phải giấu, chuyện của mày với An chứ gì?”

Hoài Phong chết đứng người bởi câu trả lời của Trí. Ghen? Tại sao Phong phải ghen với Tuệ Minh chứ? Vì cả ngoại hình, tính cách lẫn tài năng của anh ta đều hơn Phong ư? Chẳng phải, trước giờ Phong nào có màng tới những thứ ấy, hơi đâu mà ghen cho một thân. Hay vì Tuệ Minh công khai tán tỉnh

Bảo An và con bé đang có dấu hiệu xiêu lòng? Không thể, An có là gì của Phong đâu mà cậu phải đau đầu nghĩ ngợi về những mối quan hệ của An chứ. Kết luận lại thì mấy lời Trí vừa nói đều thật nhảm nhí.

“Tao cái khi. An cái khi. Ghen cái khi. Lần sau mà còn nói những nói cuội kiểu này thì mất bạn. Nhớ đấy.”

Phong phũ phàng đập máy, bỏ lại đầu dây bên kia một cậu bạn vẫn đang ngơ ngác vì tự nhiên bị quát. Lúc nhờ vả thì đe dọa, uy hiếp, nhờ xong thì nạt nộ, mắng nhiếc không tiếc lời. Người bạn kiểu này, xem ra chỉ có mỗi Trí can đảm là chịu được. Để đề phòng Phong lại bắt ngờ tìm đến, Trí tắt nguồn điện thoại rồi quăng cái máy xuống chân giường. Vừa vui mình vào chăn vừa lẩm nhảm:

“Mất được cũng mừng.”

Hoài Phong dù bán tín bán nghi điều Trí nói nhưng vẫn quyết bám sỏ gọi cho An giải thích rõ ràng. Đến Trí là người ngoài còn cho rằng Phong đang ghen, thử hỏi với một con người hay hoang tưởng như An liệu có nghĩ khác đi được không? Thử nào An cũng ba hoa chích chòe với đám bạn rằng Phong ghen lồng ghen lộn lên vì trong đêm 30 có một anh đẹp trai, đa tài xuất hiện và nhất quyết cưa cẩm con bé. Mà miệng lưỡi thế gian thật quá nguy hiểm đi, một đứa biết thì cả mấy cái trường quanh đó biết. Chẳng những biết mà càng về sau chúng nó càng xuyên tạc, vẽ vờ ra những chi tiết trên trời dưới biển nữa cơ. Rồi lời từ chối mà Phong dành cho An trong hôm con bé tỏ tình năm xưa nay chỉ là giả dối, đám bạn sẽ cười vào mặt cậu mà rằng “Ồi dào, đã nghiệm còn ngại.” Quá khinh khùng!

Chuông điện thoại kêu inh ỏi, An mơ màng sờ mó khắp giường tìm kiếm điện thoại. Vừa bắt máy đã nghe tiếng Phong nói gấp gáp vội vàng:

“Đang ngủ à? Ngủ cũng phải dậy rồi nghe tao nói đây này. Chuyện quan trọng đấy. Tỉnh chưa?”

Bị hét đến thủng cả màng nhĩ thế này, họa có là con lười thì mới mặc kệ sự đời mà bảo vệ toàn vẹn giấc ngủ của mình được. An lâu lâu khó chịu đáp:

“Tỉnh rồi.”

Chỉ đợi có thế, Phong tiếp tục tuôn ra thêm một tràng dài không ngừng nghỉ, y chang cái máy may ở nhà cô Tuyết:

“Tao không hề ghen. Tao thấy rất bình thường. Lúc nãy tao hơi cáu gắt vô cớ chỉ vì... ờ chỉ vì... vì tao thích thế. Minh hay bắt cứ thằng con trai nào có theo đuổi mày thì tao cũng mặc kệ, không quan tâm. Thế nhá, ngủ đi.”

Hơn bốn rưỡi sáng bị Phong dựng dậy và “sạc” cho một trận, An dù có tiếc mộng đẹp đến mấy cũng chẳng thể nào nhắm mắt mà ngủ tiếp được. Con bé ngồi cười khúc khích giữa căn phòng tối lờ mờ ánh sáng của chiếc đèn ngủ đặt nơi đầu giường. Ai bảo với Phong rằng An nghĩ cậu đang ghen? An chỉ nghĩ lý do khiến Phong đùng đùng nổi đóa có liên quan tới chú chó của Minh mà thôi. Phong yêu thương và cưng chiều em gái đến thế, biết được cái tên ngọc ngà của em gái bị lời ra đề gọi một con chó, Phong chắc chắn phải giận đến điên người rồi. Và vì thế sẽ sinh ra khó ớ! An thực sự không cho rằng Phong vì ghen trước lời tỏ tình của Minh mà tự dựng nổi khùng, cáu kỉnh loạn xạ. Nhưng sau cú điện thoại vừa rồi, An không thể không nghĩ khác đi. Con bé ôm chặt chú gấu trắng, rúc gương mặt đỏ ửng vào đấy và khe khẽ cười:

“Cậu đang ghen thật hả Phong?”

Thức dậy với một niềm vui sướng hân hoan khôn tả lúc chín giờ sáng, An te tòn nhảy chân sáo xuống bếp phụ mẹ nấu đồ ăn. Lúc trước, bà Thục thường dậy từ sớm và chuẩn bị đồ ăn sáng cho cả nhà. Từ khi chồng mất, bà phải thay chồng làm chủ cột chính trong gia đình, công việc bận bịu đã cướp đi gần toàn bộ thời gian đứng bếp của bà. Chỉ vào những ngày nghỉ Tết thế này, bà Thục mới có thể trở lại cho con gái xem, cũng sẵn tiện dạy An vài cách chế biến đồ ăn cơ bản.

Từ khâu chuẩn bị cho tới lúc ngồi xuống bàn ăn, An cứ liên miện hát liu lo, gương mặt nom hạnh phúc lắm. Có đôi khi, con bé ngồi thờ người, ngậm đầy cơm trong miệng mấy giây rồi chợt phì cười khanh khách. Bà Thục thấy vậy bên cười hiền và hỏi:

“Có gì mà vui thế An? Vì sắp sửa đi nhận lì xì hả?”

Thực lòng mà nói, An chẳng quan tâm lắm tới những phong bao lì xì đỏ đó, vì dù ít hay nhiều thì đến cuối cùng vẫn là nhét hết vào con lợn đất béo ị trong phòng mẹ. Con bé cười tít mắt lại, cố gắng nuốt đồng cơm xuống và đáp:

“Không phải ạ. Con vui vì có người đang giận con.”

“Vui vì bị giận? Chuyện gì mà ngược đời thế này? Có gì chưa kể cho mẹ đúng không?”

Bà Thục neho mày khó hiểu, nụ cười vẫn hiện hữu trên môi. Từ nhỏ tới lớn, An luôn coi mẹ như một người bạn tri kỷ, thường xuyên kể những chuyện thầm kín nhất cho mẹ nghe. Chuyện với Phong, An quả thực không có ý định giấu mẹ tới bây giờ, thậm chí còn nóng lòng muốn tâm sự với mẹ nữa cơ. Chỉ là...

“Cũng chưa có gì lắm đâu ạ. Đợi khi nào có gì rồi con kể sau nha mẹ.”

“Gôm, úp úp mở mở làm mẹ sốt ruột quá đấy. Nhưng thôi, mẹ sẽ cố đợi. Ăn nhanh lên con, còn đến nhà ông bà nữa.”

Từng trải qua quãng thời gian như con gái bây giờ, bà Thục hiểu ở cái tuổi này An đã bắt đầu có những cảm xúc và bí mật của riêng mình. Và bà tôn

trọng điều đó, vì bà tin con gái mình, tin rằng An đủ thông minh để không phạm phải những sai lầm không đáng có.

Bảo An bước ra khỏi cánh cổng sắt và tận hưởng khoảng thời gian tuyệt vời này. Sáng mừng một, phố phường bây giờ thật vắng vẻ và yên tĩnh, khác hẳn khung cảnh nháo nhào, đông đúc của mấy ngày trước đó. Trên mặt đường vẫn còn lấp lánh những mẩu xác pháo giấy, An hồn nhiên nhặt nhạnh một ít vào lòng bàn tay và tung lên trời. Chẳng sợ cát bụi làm bẩn quần áo mới, An vô tư ngồi bệt xuống nền đường và giờ máy ra chụp ảnh. Xung quanh long lanh những vụn kim tuyến, thật lãng mạn.

Bíp bíp!

Bảo An giật mình bởi tiếng còi ô tô, con bé quay lại thấy mẹ đang ngồi sẵn bên trong đội mình, liền lon ton chạy tới. Giống như mọi năm, hôm nay là ngày An và mẹ cùng gia đình bên nội đi chúc Tết và đi lễ chùa.

Ủ rũ và khó chịu là một trong những điều mọi người vẫn thường kiêng kỵ vào dịp đầu năm đầu tháng. Cơ mà Bảo Kỳ từ khi sinh ra đã mang trong mình bản tính cứng đầu, khó bảo. Bỏ ngoài tai mọi điều người lớn nói, Kỳ nhất quyết không “tươi” khi trong lòng ngổn ngang bức xúc, bực dọc. Nói mãi chả được, cả nhà cũng mặc kệ Kỳ ngồi thu lu giữa phòng ăn xem chương trình hải Tết với gương mặt không cảm xúc. Mỗi người mỗi việc, người thì ngồi ngoài nhà tiếp khách, người lại tắt bếp nấu nấu nướng nướng chuẩn bị bữa cơm họp mặt đại gia đình bên trong phòng bếp, dù khá bận nhưng vui.

Thấy cô chị họ đến, Kỳ vẫn giữ nguyên trạng thái ban đầu, nhất quyết không “bỏ thí” cho chị một cái nhếch mép. An cũng chẳng thêm bận tâm, con bé ngồi xuống và thản nhiên nhai nhóp nhép bên cạnh cậu em, đôi tay bận rộn bấm điện thoại trả lời hàng tá tin nhắn đang được gửi tới từ ai đó. Là Tuệ Minh.

Ở đâu đó trong thành phố, có người con trai đang ngồi ép cung thẳng em tội nghiệp. Chuyện là từ khi xin được số và Facebook của An, Minh ngay lập tức thực hiện kế hoạch tấn công dồn dập. Vừa đề hã hê nhớ tha thiết gom góp bấy lâu, cũng hồng cướp toàn bộ thời gian của An, không cho con bé có tí giây phút nào nghĩ đến điều khác. Càng nói chuyện, Minh càng thấy An thú vị và duyên biết mấy. Thật không uống công Minh ngày đêm tương tư đến hao tâm mòn xác.

“Xem ra năm nay mày thoát ế rồi Minh ơi.”

Thấy ông anh cứ ôm khư khư cái điện thoại mà cười như phát dồ phát đại, Lâm lấy làm tò mò bèn rón rén thò đầu vào đọc trộm. Xem chán xem chê, cậu ta xì một hơi rõ dài rồi đều đều phán:

“Trông anh tôi thế này mà lại đi thích cái đứa con nít lóp mủi một. Nhưng rất tiếc phải báo cho anh một tin buồn, anh có tán thế chứ tán nữa nó cũng chẳng đở đâu.”

Minh giật mình bởi giọng cậu em liền ngồi bật dậy, chớp mắt ngậy thơ hỏi:

“Là sao? Mày biết An à?”

Và chỉ nhờ cái gật đầu thật thà của bản thân mà bây giờ Lâm bị chính người anh mình tôn thờ bấy lâu lôi tuột vào trong phòng và bắt đầu “thăm vấn”, “hỏi cung”. Do được ông anh phục vụ tận tình đồ ăn thức uống trong suốt quá trình cung cấp thông tin nên Lâm cũng không lấy làm khó chịu lắm, trái lại cậu rất biết cách hợp tác.

“Con bé đó học cùng trường em mà, kém em một khối. Tuy rằng mặt mũi chẳng nổi trội mấy, học hành cũng tàng tàng, văn nghệ văn nghèo thì không tham gia nhưng hay tí tòn cùng thằng Kỳ nên An ở trường cũng nổi phết đấy, làm gì mà em không biết.”

“Kỳ là thằng nào? Liên quan gì tới An?”

Chẳng mấy khi được anh trai hâu hạ, Lâm nhất định tận dụng cơ hội hiếm có này một cách triệt để, nếu không thì thật hoang phí. Lâm ngồi trên giường và hát hằm về phía lon bia đặt trên bàn, chân đung đưa tỏ vẻ đáng yêu. Bộ dạng đó thực khiến cho Tuệ Minh cáu sòi cả máu nhưng bố anh đã dặn “Biết giặc biết ta thì trăm trận trăm thắng. Tán gái cũng thế thôi, hiểu rõ đối phương, ắt sẽ thành công. Ngày xưa bố chỉ cần nói vài ba câu đường mật mà mẹ mày đã ngã lãn ra đất rồi.” nên Minh đành nén giận vì nghiệp lớn, tuân lệnh thằng em trời đánh. Lâm sung sướng tu một ngụm bia dài, sau khi “à” lên mấy tiếng, cậu ta nói:

“Chị em họ thôi. Đối thủ đáng gờm của anh bây giờ ý, chính là cái thằng đi cùng An tối qua. Thằng đó tên Phong.”

“Nói cụ thể hơn đi.”

“An nhà anh đào hoa mà chung thủy phết. Chả hiểu sao, bao nhiêu thằng con nhà khá giả, lại còn học hành tử tế ngổ lòi mà nó từ chối hết. Rồi dùng cái, cầm đầu cầm cổ theo đuổi Phong. Cái thằng thì tiền chả có, học hành cũng bê tha, đã vậy lại còn lông nhông, bất cần. Tóm cái vậy lại thì, Phong chả được cái nét gì cả. Đám con trai thích An ngày trước biết Phong chẳng để ý gì đến con bé thì vẫn hùng hổ tấn công lắm. Nhưng kể từ khi cái lòi đồn Phong gọi An là ‘tình yêu bé nhỏ’ lan truyền ra ngoài, rồi cả mấy lần thấy hai đứa nó tíu tít đi cùng nhau thì đa phần đám kia bỏ cuộc hết, không dám tơ tưởng đến con bé đó nữa. Họa có ngu mới dây đến thằng Phong.”

Lâm nhiệt tình lắm, ngồi kể lể chi tiết tất tần tật những gì cậu ta biết về Phong và An. Đến cuối cùng thì một lời cảm ơn cũng không nhận được, còn bị ông anh đa nghi hỏi vặn vẹo:

“Ồ, mà sao mày hiểu rõ về An thế?”

Câu nói khiến Lâm chột dạ. Vừa nhớ lại cái quãng thời gian mình đeo bám Bảo An trước đó, Lâm vừa rùng mình rơi từng giọt mồ hôi to bằng hạt gạo. Minh là con bố, Lâm cũng là con bố, vậy nên bí kíp tán gái kia đương nhiên Lâm cũng được truyền thụ lại. Cái ngày còn say nắng cô nàng Bảo An, Lâm đã phải khổ sở đút lót hết đứa nọ đến đứa kia để có thể triển khai phương thức tán gái mà bố dạy bảo. Ngờ đâu, gái thì chẳng tán được mà giờ còn phải “nộp” hết những gì mình kỳ công tìm hiểu cho ông anh trai. Khổ, quá khổ!

Cơ mà, nom Minh có vẻ quyết tâm và thật lòng lắm. Nếu để anh biết được ý định của Lâm ngày trước với An thì e rằng năm nay Lâm xác định ăn Tết không trọn vẹn. Về phần An, Lâm chẳng lo lắng con bé sẽ hót lèo cho Minh biết chuyện quá khứ giữa hai bọn họ. Vì bằng kinh nghiệm bản thân, Lâm phải đau lòng thừa nhận rằng An hẳn đã vứt cậu ra khỏi bộ nhớ từ lâu lắm rồi, giờ có tìm cũng chẳng thấy. Vì thế, Lâm chỉ cần bịa ra lý do khác để qua mặt ông anh trai là xong. Đang vắt óc suy nghĩ, Lâm hoảng hồn nhận ra mình bị Minh phủ phàng lời xềnh xệch ra khỏi phòng tự lúc nào không hay.

“Xong việc rồi thì ra ngoài đi. Mà nhá, tao cảm mày gọi An bằng nó hay con nọ con kia nhớ chưa? Tương lai, An sẽ là chị dâu mày đấy. Tốt nhất, tập gọi An bằng chữ từ giờ luôn đi, cho nó quen mồm.”

Kiến Lâm nhăn mặt không phục. An kém Lâm một tuổi, lại chẳng liên quan họ hàng gì cả, cứ sao chỉ vì thứ tình đơn phương chưa đi đến đâu của anh trai mà cậu phải thốt lên hai tiếng “chị An” chứ. Thật quá đáng!

“An chung thủy thế là tốt. Nhưng sớm thôi, anh muốn An phải thay lòng đổi dạ một lần... vì anh.”

Tuệ Minh hí hửng nhắm mắt và mường tượng về một ngày không xa, anh được rước An về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cậu Học Sinh Cá Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

“Mừng một tết cha, mừng hai tết mẹ, mừng ba tết thầy”

Đến hẹn lại lên, mừng ba Tết năm nay Bảo An và một vài người bạn học chung cấp hai lại cùng nhau tổ chức họp lớp tại nhà cô giáo chủ nhiệm. Cả lớp hẹn nhau chín giờ sáng tập trung nơi đầu ngõ nhà cô nhưng do căn bệnh “thành tích” đã ăn sâu vào trong tiềm thức nên An và cậu em họ của mình đã có mặt tại điểm hẹn khi đồng hồ vừa nhích qua ngưỡng tám rưỡi được ít phút. Bảo Kỳ vốn muốn trốn buổi họp mặt lần này vì cậu còn giận dỗi và ngại chạm mặt cô người yêu mang trong mình dòng máu “Hoạn Thư” lắm. Nếu không phải Bảo An hết lú lờn nản nỉ rồi lại nằm lăn lộn giữa phòng cậu mà ăn vạ thì có lẽ giờ này Kỳ vẫn còn đang rúc trong chăn ấm mơ giấc mộng đẹp, chẳng tội gì đứng đây bán mặt cho gió. Trong người khó ở, đâm ra nhìn cái gì Kỳ cũng thấy khó chịu. Mới hôm nọ nghe An lải nhải lèo nhèo bên cạnh, Kỳ thấy phiền tai nhức óc lắm, chỉ muốn lấy kim chỉ ra khâu chặt miệng con bé lại. Thế mà giờ An im thin thít không chịu nhếch mép nói với cậu lấy nửa lời lại khiến Kỳ ngọt ngạt biết mấy. Suy nghĩ nát bét bộ óc, nhòm ngó quan sát đến lác đóc con người, Kỳ vẫn không tài nào hiểu được vì sao mà từ nãy tới giờ An cứ chăm chăm nhìn cái điện thoại, miệng còn liên tục lầm nhảm một mình “Máy hỏng à? Hay là mất sóng?”

Tay đang đưa mấy túi nilon nhét đầy rau sống, Bảo Kỳ chau mày neho mắt nhìn về phía Bảo An.

“Hóng cái nổi gì, vẫn chạy ro ro kia kia. Sóng thì đầy cả cột dây thầy, ai lấy đâu mà mất. Làm sao? Đang đợi ai à? Nói em nghe, có gì em tư vấn cho.”

“Xi, không phải việc của Kỳ. Lo mà giải quyết cho xong khúc mắc của mình với Linh đi. ‘Ốc không mang nổi mình ốc còn đòi mang cọc cho rêu’, chuyện của mình còn lo chưa xong nữa là... Bày đặt, lên mặt.”

Lòng tốt bị đặt nhầm chỗ, Bảo Kỳ nhét ngay mớ rau xà lách vào miệng cô chị họ. Xong xuôi, Kỳ ta quệt quệt tay vào thành tường phía sau lưng, gương mặt vênh lên hồng hách và kiêu ngạo.

“Chừa chưa? Dám chà đạp lên thiện ý của người ta à? Còn cả gan đào bới vết thương lòng của người ta nữa chứ, hừ.”

Đồ em trai lão lếu, cậu ta coi miệng An là cái thùng rác hay sao mà muốn nhét gì thì nhét. Được, được để lát nữa về An nhất định sẽ dấu mỏ lên mách tội Kỳ với ông nội và chú Hưng cho xem. Nhưng đây là việc của thi tương lai, còn bây giờ, ngay chính thi hiện tại này, Bảo An bắt buộc phải tự tay trả thù trước đã, chứ cứ ôm khư khư ầm ứ trong bụng thế này chút nữa làm sao nuốt nổi tiệc liên hoan.

Bảo An nhắm trúng đôi gậy trắng tinh tươm của Kỳ mà nhò toẹt toẹt mấy miếng rau xanh trong miệng ra. Khi khoang miệng đã “sạch bóng quân thù”, An mới thấy hả hê đôi chút nhưng vẫn căng họng ra la oai oái:

“Eo oi, rau này chưa rửa đâu đấy. Bắn hết cả mồm.”

“Oi giời oi, chị cũng làm bắn giày em rồi đây này. Hòa!”

Bảo Kỳ cúi xuống cẩn thận nhặt nhanh, gạt bỏ từng miếng xanh xanh nhỏ nhỏ ra khỏi đôi gậy trắng. Vừa lau, Kỳ vừa ngước lên thận trọng hỏi lại lời An

nói khi này:

“Mà này, chị có chắc hôm nay Linh ở nhà không đấy? Không đến thật à?”

Kỳ ơi là Kỳ, sao cậu cứ hỏi đi hỏi lại, hỏi tái hỏi hời, hỏi rồi còn hỏi nữa một vấn đề như vậy chứ? Chỉ khổ An thật thà thôi, này giờ gương mồm nói dối đến lú cả lưỡi rồi đây này. Bảo An đặc biệt dốt nát trong khoản nói dối, nhất là những khi mặt đối mặt, mắt nhìn mắt như bây giờ. Bất gặp ánh mắt Kỳ nhăm nhăm như muốn nhìn thấy tâm can người khác, Bảo An luống cuống quay vút mặt đi hướng khác, cố gắng lấp bấp lấp liếm sự thật đến cùng:

“Ồ... Trên lý thuyết là thế, còn thực tế thế nào thì... chị cũng chưa biết nữa.”

Bộ dạng lúng túng của An thật khiến Kỳ phát cáu lên được. Xuống Trái Đất đến nay cũng được mười mấy năm trời, bằng những “kinh nghiệm non nớt đầu đời” tích lũy bấy lâu, Kỳ bắt đầu cảm thấy ngờ vực điều An nói. Cậu ta đứng phắt lên, lay lay người Bảo An gắng hỏi, giọng điệu khó chịu vô cùng:

“Cái gì mà lý thuyết? Cái gì mà thực tế? Chị nói thật đi, rõ ràng vào.”

“Ràng thì là mà... ý chị là... hà hà...”

Chết rồi, An sắp lòi cái đuôi chuột ra rồi. Cố kéo dài thời gian chờ Băng tới, An âm ừ mãi không thành câu. Một thoáng ký ức xoẹt qua, An lơ mơ nhớ lại lần nói dối hiểm hoi trong đời - cái ngày con bé lừa cậu bạn Phong công mình về nhà. Và An thầm nghĩ: “Bản thân mình cũng có khiếu bốc phét đấy chứ, chẳng qua không hay dùng đến nên nó bị mai mòn đi thôi. Được rồi, lần trước làm được, lần này sẽ cũng làm được.”

Bảo An gắng gom góp tất cả tự tin đặt vào đầu lưỡi và rành mạch nói:

“Linh nói không đến thật, cơ mà biết đâu bất ngờ... Ồ, bất ngờ thật. Nó tới kia.”

Bảo Kỳ nhìn theo hướng tay An chỉ thì thấy Linh và Băng đang khoác tay nhau lững thững bước tới. Vừa trông thấy Kỳ, Linh bèn vùng vằng vung tay Băng ra.

“Thanh niên nghiêm túc Lê Băng mà cũng gạt bạn thế à?”

Rồi cô bé nhìn thẳng mắt Kỳ và nói vu vơ:

“Ồ đây có người ghét tao, tao về.”

Thực ra Kỳ cũng cứng lắm chứ. Cậu ta đã dứt khoát tuyên bố rằng “Linh mà không xin lỗi thì dẹp”, lại còn thề thề hứa hứa “Họp lớp? Có Linh thì không có Kỳ.” Nói miệng cho oai vậy thôi, chứ thực tình Kỳ nhớ Linh phát kinh lên được. Mấy ngày qua Kỳ đã phải quảng cả điện thoại lẫn máy tính vào trong két sắt của bố mẹ để ngăn chặn cái tay không biết điều cứ nhăm nhe nhăm só Linh mà gọi. Cậu đã rất muốn nghe thấy tiếng của Linh. Nhưng nghe An trình bày lại lý do khiến Linh bỗng nhiên giận dữ là cái đầu cậu lại dùng dùng bốc khói, tức không sao chịu được.

Giờ nhìn Linh đáng vẻ gầy gầy buồn bã quay lưng bỏ đi, Kỳ lại thấy trách bản thân mình biết mấy. Vặt với chả Lý, tự với chả trọng, cậu chả thiết nữa. Bảo Kỳ vụt chạy tới, nắm chặt tay Linh, giữ cô bé lại và nói:

“Linh cứ ở lại với lớp cho vui. Để Kỳ về cho.”

Trúc Linh gạt phắt tay cậu bạn trai ra, cương quyết muốn bỏ về.

“Thôi, Kỳ chiều Linh lâu như vậy là quá đủ rồi. Kỳ cũng phải có sở thích và dự định của riêng mình chứ. Cứ tự nhiên vui vẻ cùng lớp theo như kế hoạch đã vạch ra ban đầu đi. Linh về.”

Mấy câu này lọt được đến tai Linh chắc chắn là nhờ cái miệng không phanh của Bảo An đây mà. Bảo Kỳ ném cho cô chị họ đứng cạnh đang nhằng nhời cười ngơ cái nhìn đầy ý tứ “Đồ hót lẹo, chị mua bảo hiểm cho cái mồm của mình luôn đi, may ra còn kịp.” Rồi bê nguyên bộ mặt nhăn nhúm quay sang phía Linh mà rằng:

“Sao cứ thích nói kiểu đầy thế nhờ? Khó nghe bỏ xừ. Hai việc này có liên quan tới nhau không? Chả liên quan.”

Khỏe môi giật giật, gương mặt Linh đã sớm bị những lời này của Kỳ làm cho đen kịt. Mấy xám kéo về ùn ụt trên đỉnh đầu, tâm trạng Linh bấy giờ thật rồi rầm trồm bẽ. Linh tức, Linh tủi, Linh ngạc nhiên. Hóa ra xuyên qua tai Kỳ, mấy câu nói mà lâu nay Linh cho là lý lẽ đều rất khó nghe, khó nuốt, khó lọt lỗ tai ư? Linh thoáng nhếch môi cười nhạt một cái, tỏ lòng “xót thương” cho cậu bạn trai xấu số đã phải chịu đựng mình trong suốt mấy năm dài hẹn hò. Nhưng vừa rồi Linh có nói sai gì đâu cơ chứ, cô bé chỉ hành động dựa trên cơ sở những lời thật lòng Kỳ mà thổ lộ với An thôi. Dù rằng tận sâu trong tâm khảm Linh thấy khó chịu và chẳng thoải mái chút nào nhưng đầu sao cô bé cũng đã rất cao thượng khi nhường lại cuộc vui cho Kỳ. Cậu ta nên cảm ơn Linh mới phải, mắc mớ gì lại nổi đóa lên như thế. Muốn đóng vai thực nữ một lần cũng không được, Linh buộc phải quay trở về với vai diễn đánh hạnh, đánh đã quen thuộc.

“Mặc kệ có liên quan hay không, ông cứ ở lại đi. Tội về.”

Kỳ ngệt mặt bởi cách xưng hô của Linh. Ngày chính thức quen nhau, cả hai đã thống nhất sẽ xưng tên với nhau trong mọi hoàn cảnh, kể cả khi đã trở thành những ông lão, bà lão với con cháu đề huề cũng không thay đổi. Thế mà giờ Linh lại... Cô bé có ý gì chứ? Viễn cảnh chia tay mơ hồ hình thành trong tâm trí, Bảo Kỳ hoảng loạn gặng hỏi vô vấp:

“Ông... Ông á? Sao lại xưng hô kiểu kỳ cục vậy? Ruột cuộc Linh muốn cái gì đây?”

“Muốn về.”

Bảo Kỳ nhanh chân nhảy lên chặn ngang cô bạn gái đang ùng ùng bước đi. Thường ngày Kỳ vẫn răm rắp nghe theo chỉ thị của Linh, hôm nay cậu phải ra oai một lần mới được. Kỳ quả thực muốn giữ Linh ở lại cùng đám bạn, cậu muốn Linh phần nào được khuây khỏa, giải tỏa đầu óc sau những ngày chiến tranh lạnh căng thẳng với cậu. Nghiêm mặt lại và dùng chất giọng đanh thép nhất có thể, Kỳ ra lệnh:

“Không cho. Linh ở lại đi, Kỳ về.”

Gì thế này? Cậu bạn trai ngoan ngoãn Bảo Kỳ nay lại dám to gan ra lệnh cho Linh thế ư? Ở đâu ra cái chuyện ngược đời vậy chứ? Và dù mối quan hệ có ra sao, Linh cũng cương quyết không để điều đó xảy ra, cô nàng ương bướng cãi lại:

“Tôi về.”

“Kỳ về.”

“Tôi.”

“Kỳ.”

“...”

Vốn dĩ định vác hai cục nợ kia đến đây cho chúng có cơ hội gặp mặt để giải bày lòng mình rồi làm lành, ai dè cơ sự lại ra nông nổi này, An và Băng bất lực đứng nắm tay nhau cùng nao nản thở dài. Cứ cãi nhau miết kiểu này chắc có lẽ đến tết Congo hai đứa vẫn chưa hết giận nhau. Mặc cho An và Băng gào thét đến rất cuống họng, đôi trẻ kia vẫn hăng máu chiến đấu tranh nhau ngôi vị quán quân trong cuộc đua “Ai được về”. Một vài người đi đường thấy vậy thì tò mò nhòm vào bàn tán khiến cho Băng lớp trưởng xấu hổ muốn độn thổ còn An mít ướt lại được đà tuôn trào nước mắt, hòa lẫn với cơn mưa xuân vừa ập xuống.

“Ồ lại hết. Đứa nào bỏ về tao đánh cho gãy chân tòi mả.”

Nhà cô giáo cấp hai của lũ trẻ này nằm trong một con ngõ nhỏ được bao bọc xung quanh bởi những ngôi trường đủ các cấp, từ mẫu giáo cho tới Phổ thông, người dân cũng rất văn minh và lịch sự. Một môi trường đầy tính giáo dục như vậy sao lại xuất hiện câu nói đậm mùi du côn thế này? Đám trẻ quay ra nhìn mới biết hội học sinh lớp cũ đã đến đông đủ và lời nói kia được thốt ra từ miệng cậu bạn cũ Tài “võ sư”. Nói thế chứ cậu ta nào có biết võ về gì, đã vậy lại còn gây quất gây queo nữa chứ, người ngơ ngác chẳng còn cá khô. Nhưng võ mồm thì Tài giỏi lắm, chửi hay hơn hát luôn. Hề biết chắc đối phương không có khả năng động thủ với mình hay khi có người bên cạnh bảo kê là cậu ta sẵn sàng “múa miện” ngay.

Sợ rằng đôi trẻ kia sau khi bị đe dọa sẽ bắt tay nhau, cùng đứng trên một chiến tuyến để phản pháo lại Tài, Băng đã kịp khôn khéo chuyển chủ đề khác. Sau khi nhăm nhăm nhìn nhau, Băng ừ ừ quay sang nói với cậu bạn đang niềm nở đến nhăn nhó rằng:

“Đến hết rồi đúng không Tài? Cả tôi nữa mới được mười mớ. Ồi dào, lúc chia tay lớp thì 44 đứa, đứa nào cũng khóc lóc hứa hẹn hợp lớp đủ kiểu. Thế mà giờ thì mỗi năm mỗi giảm. Chán chuyện.”

“Đủ cả rồi đấy, được có tung đây ‘mạng’ thôi. Thế mà hai thành phần yêu lớp kia còn định bỏ về mới hay chứ. Thế thì giải tán, họp hành gì nữa.”

Những đứa còn lại bắt đầu nhao nhao lên đồng tình:

“Phải đấy, giận dữ gì thì tí nữa ngồi xa nhau ra. Chứ chúng mày định cho nỗi lẫu của bọn tao ‘tồn kho’ ở nhà cô đến tận tới à?”

Nhân lúc dư luận đang xôn xao phản đối, lại thấy mặt Linh và Kỳ có chút biến đổi, An được đà hô hào tất cả kéo chúng vào, tuyệt đối không được để “xổng” mất đứa nào:

“Bọn kia, cứ đứng đực ra đấy à? Mau kéo hai kẻ có ý tạo phản này vào trong xử lý đi thôi.”

Và nhờ thế, nội chiến giữa tập thể lớp 9A1 tạm thời được dập tắt. Tất cả quàng vai bá cổ, dắt díu nhau thẳng tiến vào nhà cô chủ nhiệm.

Đúng như những gì An và Băng phán đoán, cậu bạn cũ tên Chung vẫn ôm mối tình đơn phương với Linh từ hồi đó đến giờ. Kỳ và Linh tuy bị dồn ép ngồi ngay sát nhau nhưng lại trong tình cảnh “miệng ai người ấy lo, đứa ai người ấy gấp”. Lạ nước đục thả câu, Chung bèn nhiệt tình gấp thức ăn chất đầy bát Linh ngồi bên cạnh mình, liên tục bắt chuyện và hỏi han. Trắc Linh chẳng mấy thoải mái trước sự hăng hái thái quá của người bạn cũ nhưng cũng ngại từ chối tấm lòng nhiệt thành ấy. Linh khẽ liếc mắt sang phía Kỳ, thấy anh chàng đang ngồi ngẩn ngơ, cái đầu lẳng lắc nhẹ nhàng đáp:

“Cảm ơn ông nhớ. Tốt quá, tay tôi lạnh cứng nãy giờ, cứ phải đút trong túi suốt thôi. Bụng lại đói nữa chứ, may có ông tâm lý ngồi cạnh.”

Lũ bạn quý xừ nghe vậy bèn ồ lên khoái chí, bao nhiêu cặp mắt đổ dồn về một góc – nơi đang truyền hình trực tiếp câu chuyện tình lãng nhách của bộ ba lằng xẹt. Cô chủ nhiệm ngồi đối diện cũng phải phì cười:

“Cái con bé Linh này càng lớn càng điệu thì phải? Câu chuyện ba người cũng càng lúc càng căng go đấy chứ.”

Đám học sinh lau tau, tranh nhau chen lời:

“Đúng đấy ạ. Cô nhìn xem, cái Linh nó điệu chảy mỡ thế kia, bảo sao mà người không quất ạ.”

“Mỗi tình tay ba này trông thế mà hay ho chẳng kém phim Hàn cô ạ.”

“...”

Những lời trêu đùa rôm rả của cô và bạn khiến Kỳ phút chốc “thức tỉnh”. Cậu nhanh nhẩu gấp tấp nập thức ăn cho người tình bé nhỏ. Nhưng thay vì để vào bát giống Chung vừa làm, Kỳ trực tiếp đút luôn vào miệng Linh. Đã vậy, chàng ta còn oang oang nói mấy câu như để cho toàn dân thiên hạ biết cậu hiểu Linh đến nhường nào:

“Linh ghét nhất là ăn rau, gấp cả đồng vào bát thế này làm gì hà ông? Linh chỉ thích nắm thôi, đặc biệt là nắm Kim Châm. Cứ ăn thoải mái đi, Kỳ có mang theo chỉ nha khoa đây, không lo mắc răng Linh ạ.”

Hành động ga lăng đậm chất trẻ con ấy quả khiến cho cả lớp đứng ngồi không yên, cô chủ nhiệm cũng bật cười thành tiếng. Cậu Tài ngồi sát đó còn há ngoác miệng ra làm nũng Kỳ.

“Đút cho tao với mày.”

Kỳ không phải là kẻ mãi yêu quên bạn. Tài đã muốn, cậu nhất định sẽ chiều theo. Chỉ có điều...

“Thằng bạn tốt, biết tao không ăn được cay mà vẫn tống cả đồng ót vào mồm thế này. Thật... cảm động quá.”

Tài vừa lau nước mắt vừa nói lời cảm tạ. Không khí ngày càng náo nhiệt khi mà Kỳ liên tục đút thức ăn tận miệng cho Linh còn cô nàng thì chỉ biết lúng búng ngời nhai và nuốt. Đang lúc hăng say phục vụ bạn gái, bỗng dưng Kỳ tái mặt lại, đôi tay run run rơi đôi đũa, tay kia ôm chặt bụng, miệng khê rít lên mấy tiếng đau đớn.

“Kỳ sao đấy em?”

“Mày bị gì thế?”

Cô và đám nhỏ được phen tá hỏa, ai nấy đều lo lắng gặng hỏi. Sau mấy giây nhăn nhó chịu đựng, Kỳ mới giãn cơ mặt đôi chút và xuề xòa đáp:

“Em không sao đâu cô ạ. Chỉ là hơi đau dạ dày một chút thôi ạ.”

Nghe được nguyên do, mọi người bèn thở phào nhẹ nhõm, riêng chị họ Bảo An thì lắc đầu, buông lời chê trách:

“Cái tội bỏ ăn bỏ ngủ mấy bữa cơ. Thật đáng buồn cho một kẻ si tình.”

Mấy “con chim lợn” nghe thế liền quay sang phía An hóng chuyện. Hiểu rõ độ nguy hiểm của cái miệng không phanh kia, Kỳ vội kêu gào thảm thiết hòng tập trung sự chú ý của mọi người. Cô chủ nhiệm sốt sắng hỏi:

“Ăn được không? Hay cô nấu cháo ăn cho nhẹ bụng nhé?”

“Dạ em ỏn ạ. Em chỉ muốn ăn... đồ Linh đút cho thôi ạ.”

So với những lời An vừa nói, đối với đám bạn thích hóng hớt thì câu này của Kỳ quả đáng giá hơn rất nhiều. Không hện mà cả lũ vỗ tay đôm đốp, thi nhau hô hào:

“Đút đi. Đút đi. Đút đi...”

Cô chủ nhiệm ngồi đó gõ nhẹ cái đũa vào đầu cậu học trò lém lỉnh.

“Cha bố cậu, lại thế nữa rồi.”

Trước áp lực của đám đồng và sự tha thiết trên gương mặt Kỳ, Trúc Linh không còn lựa chọn nào khác, đành bèn lên đút thức ăn cho Kỳ. Dù sao cũng vì Linh mà Kỳ ra nông nổi này, thôi thì ít nhiều coi như cô bé đang đền bù cho cậu vậy.

Với lý do xử phạt ý đồ muốn bỏ về của đôi trẻ và cũng là để tạo cơ hội cho hai đứa có cơ hội thủ thỉ tâm tình cùng nhau, Lê Băng đã nhân danh lớp trưởng phân công nhiệm vụ rửa bát cho Linh và Kỳ.

Mấy đứa kia ác thật, Kỳ đã bị vậy còn bắt cậu chịu phạt nữa, trời thì lạnh. Báo hại Linh lo lắng không thôi, đành vứt bỏ cái tội đi và mở lời.

“Kỳ còn đau nữa không? Để đay Linh làm cả cho, ngồi nghỉ đi.”

“Kỳ ăn đồ Linh dứt cho liền khỏi luôn rồi.” Bảo Kỳ nhăn nhó cười.

Linh quan tâm Kỳ thế này, vậy mà cậu lại dỗi dai dỗi đẳng, xuống nước giải bày và an ủi Linh thì có mất gì đâu cơ chứ. Kỳ thật quá trẻ con đi.

Kỳ với Linh một lòng một dạ, trước sau như một, xưa nay vẫn vậy. Ấy thế mà Linh lại nổi lòng nghi oan, ngờ vực cậu. Linh quả là đáng trách.

Vậy nên...

“Linh xin lỗi Kỳ.”

“Kỳ xin lỗi Linh.”

Cả hai nhìn nhau bật cười ngậy ngốc rồi chẳng hện mà cùng gật đầu chấp thuận, mở lòng độ lượng cho sự hối cải của đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cậu Học Sinh Cá Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30

Lệ Băng quả xứng danh chị cả trong hội bạn bốn người. Chẳng những góp công lớn trong việc hàn gắn lại tấm gương tình cảm giữa Linh và Kỳ, Băng còn vô cùng nhạy cảm khi phát hiện ra tăng tâm sự nặng trĩu thấp thoáng hiện hữu sau những nụ cười méo xệch của An. Dám gạt Băng và đôi trẻ kia sang một bên rồi giờ trò ăn mảnh, gặm nhấm ưu tư một mình, An thật quá ích kỷ đi. Chẳng đáng mặt bạn tốt chút nào. Đợi đấy, Băng nhất định sẽ lôi kéo Linh và Kỳ, cùng nhau bắt quả tang và kịch liệt lên án hành động đáng chê trách này của An.

Cổ tình phá vỡ khung cảnh lãng mạn mà cặp uyên ương kia ra sức dựng xây này giờ, Băng nhảy bổ tới trước mặt chúng và ngồi thụp xuống, vừa nói oang oang vừa hếch hếch đầu vào trong nhà:

“Vui vẻ nhì? San sẽ cho cái đũa mặt nhăn mày nhí suốt cả buổi kia tí đi.”

“Con điên, hót cả hèn.”

Bị hù, Trúc Linh hoảng loạn ngã phịch xuống đất, vội vàng đưa cái tay vẫn dính nguyên đồng bọt xà phòng lên ngang ngực giữ chặt quả tim đang đập thùm thụp. Những năm tháng trốn học đi chơi điện tử và bị phụ huynh bắt tại trận đã dần dần tôi luyện và hình thành nên lá gan Kỳ sắt đá bây giờ. Băng có hù thế, chứ hù nữa cậu ta cũng không đời nào hét thất thanh lên như đúng ý đồ ban đầu của cô bé. Cơ mà Kỳ câu đũa bạn vô duyên này lắm nha, đã phá hoại giây phút riêng tư của người ta rồi thì chớ, Băng còn dám làm Linh bé bỏng của cậu ngã oạch một cái đầu đổng nửa chứ. Tội chồng chất tội, không xử không xong.

Bảo Kỳ giờ hai tayra trước mặt Băng rồi vỗ bành bạch mấy cái, tạo cơ hội cho cô nàng được dịp rửa mặt miễn phí với đám bọt xà phòng thơm mùi Sunlight. Động thủ nhưng vẫn phải động khẩu, Bảo Kỳ chep miệng hệt ông cụ, lên tiếng phản nản:

“Con Kỳ Đà xổng chuông này, nghịch cái gì mà chữ “Vô duyên” dính tùm lum, tà la đây khắp mặt thế hả? Để ông rửa hộ cho nhá.”

“Phụt... Toẹt...”

Băng thích uống nước chanh nhưng phải nếm dù chỉ chútít bọt xà phòng đậm đặc mùi chanh thôi cũng đủ khiến nàng ta cảm thấy khinh khùng biết mấy. Chẳng tốn một giây suy nghĩ, Lệ Băng lập tức phun trả lại tất cả những gì mà cậu ta vừa “ưu ái tặng riêng” cho cô bé, hận không thể dốc nguyên chai nước rửa bát vào mồm tên Kỳ thói tha ấy,

Cho một được hai, theo lẽ thường mà nói thì ai cũng hân hoan hơn hờ. Nhưng trong hoàn cảnh cụ thể này, Bảo Kỳ lại không sao vui nổi khi mà thứ cho và thứ nhận... “tôm” ngang nhau. Cậu chàng một tay bịt mũi, một tay lau mặt, miệng hậm hực kêu ca:

“Khieép, bà hào phóng quá cơ. Tồi bán cho có tí xà phòng mà giờ bà chẳng những gửi trả tôi ‘nguyên đai nguyên kiện’, lại còn tặng kèm theo một đồng nước bọt làm quà khuyến mãi nữa chứ. Cảm động roi hết cả nước mắt, nước mũi, nước rãi. Mỗi tội... sáng nay vừa ngủ dậy đã chạy đi ăn mắm tôm hay sao mà...”

Sau hơn chục năm có lẽ khổ cực tu luyện, Bảo Kỳ nay đã thành “cây đa cây đề” trong bộ môn “Nói móc, nói xéo”, miệng lưỡi lắt léo vô cùng. Người ngoài mới quen không biết nghe được ắt hẳn sẽ vui đến phát cờ trong bụng. Còn kẻ đã có kinh nghiệm nhiều năm được hưởng “trái ngon trái ngọt” của “cái cây” ấy như Băng, lại có thể nhanh chóng bắt bài. Huống hồ những câu kia, hàm ý thật quá ư là lộ liễu và rõ ràng.

Nhưng dẫu sao Kỳ cũng có lời khen ngợi, là chỗ thân quen đã lâu, Băng chẳng nên giữ ý khiêm tốn làm gì, cứ thoải mái mà “tung hứng” với cậu bạn thân thôi. Đã quyết định rũ bỏ thứ tình cảm ấy, Băng cũng muốn thử sống khác một lần. Khoanh tay và vênh mặt đắc chí, Lệ Băng tự tin nói:

“Thì đúng, tôi là vị lóp trưởng đầy trách nhiệm và cực kỳ hào sảng mà. Ông không biết chứ, tôi lúc nào cũng ưu tiên, đặt lợi ích của ‘hội dân đen’ nhà

mình lên hàng đầu đấy. Hơn nữa, trước giờ tôi cũng cho ông nhiều mà, tí teo nước bọt này có đáng là gì mà ông phải cảm động rơi lãm thứ nước thề kia. Phỉ!”

Có lẽ lúc trước do sơ suất, Băng đã lỡ nuốt phải hột của những “trái” kia vào bụng nên bây giờ chúng mới mọc rễ nảy mầm trong người cô bé. Vì suốt bốn năm qua, mỗi khi bị Kỳ hay ai đó trêu đùa như thế này đây, Băng thường chỉ nhếch môi cười nhạt một cái cho xong, tự tay đặt dấu chấm cho những cuộc hội thoại dư thừa và tốn thời giờ ấy. Mấy lời lẽ này thật không hợp với phong cách nghiêm túc và kiệm lời với Băng thường ngày cho lắm. Và điều đó ít nhiều khiến Kỳ cảm thấy hơi choáng váng và sững sờ nhưng dứt khoát không thể để bị đánh gục bởi một vài câu đơn giản này của kẻ mới “nhập môn” như Băng được. Gạt bỏ bất ngờ sang một bên, Kỳ ta tiếp tục “múa lưôi”:

“Lại còn là một vị lớp trưởng biết nhìn xa trông rộng nữa chứ. Chắc biết tôi có ý định đi rửa bát thuê phụ giúp gia đình sau khi vào đại học hay sao mà tạo điều kiện cho tôi thử việc sớm vậy? Rửa hi hục này giờ cũng lên tay phết bà ạ, khéo khi phải được tuyển vào nhà hàng hạng sang ấy chứ. Lúc đấy tiền vào ví cứ phải gọi là nườm nượp. Ăn huê bà to thế này, tôi trả bao giờ mới hết?”

Lệ Băng lắc đầu phẩy tay tỏ vẻ không màng báo đáp. Cô nàng chỉ trở về phía An, tiếp tục mở lòng:

“Không cần cầu kỳ, cứ giúp tôi lau sạch cái mặt u ám xám xịt của chị An nhà ông là được rồi.”

Trúc Linh yên lặng quan sát màn cuộc đấu khẩu này giờ, nghe vậy bèn cùng Kỳ quay lại nhìn theo hướng tay Băng chỉ. Thấy Bảo An ngồi lọt thỏm nơi xó nhà, gương mặt dài thườn thượt như vừa mới mất sổ gạo ngay trong căn phòng âm ỉ tiếng cười đùa của đám bạn cũ lâu ngày hội ngộ.

“Ồ ha, giờ mới để ý, hình như cả buổi hôm nay nó ù xiu xiu thì phải? Nó bị gì đấy?”

“Mấy mãi dỗi ông Kỳ thì còn để ý được cái gì. Tao cũng mãi hôm nay mới gặp nó nên cũng chịu thôi. Ông Kỳ là người nhà, nói xem, cái An làm sao đấy?”

Cãi nhau là chuyện hai người. Linh bận rộn, Kỳ đương nhiên cũng chẳng thành thói mà lo cho người khác. Hỏi Kỳ về tâm trạng của An, thú thật cậu cũng mù tịt, chỉ biết cười ngu, lắc đầu chịu chết. Ở đời có luật nhân quả, Kỳ đã trót gieo “hạt giống vô tâm”, thì nay cây lớn trời ra “trái đắng miệt thị”, cậu nghiêm nhiên là được hưởng cả.

Trúc Linh nhàn nhạt nhả ra hai tiếng “Vô dụng”. Lệ Băng lúc này chắc do hăng say, quá tay ăn nhiều dọc mùng, thành ra bây giờ ngứa mồm, nói nhiều gấp bội ngày thường. Cô lớp trưởng lăm lăm điều bắt đầu lên lớp, dạy dỗ Kỳ về bài học “Ăn nghĩa”:

“Mang tiếng chị em một nhà, ông đúng thật... chả nhờ được cái tích sự gì cả. Tôi thì không muốn nhìn nó như thế, kiểu gì cũng phải đưa nó về trạng thái bình thường. Nhưng hai người biết đấy, ‘một cây làm chẳng nên non, ba cây chụm lại nên hòn núi cao’. Ở đây mới có một cây là tôi thôi, thiếu tận hai cây lận. Ông bà xem thế nào chứ, ai lại cười khi bạn đang khóc bao giờ?”

Linh chống tay lên cằm, hai bên mày chau lại tỏ vẻ nghĩ ngợi đăm chiêu. Đang lúc chuyên tâm tìm cách giúp bạn, gãi dạ dầy vô ý vô tư bỗng “ót” lên một tràng dài. Chỉ tại Kỳ và đám bạn quý sự kia thôi, thay phiên trêu chọc khiến Linh thẹn đến quên cả nhai và nuốt. Mang tiếng đi ăn liên hoan với lớp, ấy vậy mà tiệc tàn bụng vẫn réo lên bất bình thế này có khổ thân Linh không cơ chứ. Chẳng nhẽ về nhà lại chui tọt ngay vào bếp, cả nhà sẽ cười ầm lên cho coi. Mờ miệng rừ rừ chúng nó đi ăn bữa nữa, thế nào cũng bị chê là hậu duệ của Trư Bát Giới. Tức anh ách!

“Trong cái khó, ló cái khôn”, Linh nghĩ rằng sẽ mượn tay An để lấp đầy cái bụng mình bây giờ. Tuy có phả phát mùi lợi dụng bạn nhưng suy cho cùng cũng là vì Linh muốn tạo điều kiện để An phân tán nỗi buồn và nhận được những lời khuyên, động viên san sẻ từ ba quân sư đình đám này thôi mà. Cô bé nhỏ nhẹ đề nghị:

“Hay bây giờ hội bốn người bọn mình tách lớp đi đánh lẻ đi. Tạo không gian riêng cho cái An trải lòng với ba đứa mình luôn. Lớp đồng thế kia nó chả nói được, đến lúc nhà ai nấy về, nó cũng ngại không muốn hẹn mình ra ngoài đâu. Nhà nó mấy ngày này khách khứa đến chúc Tết chật cả nhà ý, lúc ấy thì tiền lì xì giữ chặt chân nó rồi.”

Lời nghị gần như chạm đúng nỗi lòng Kỳ này giờ, chỉ có điều hơi nhiều người so với dự định của Kỳ. Sau bao ngày xa mặt vì dỗi vì hờn, giờ đây Bảo Kỳ thực muốn có một buổi hẹn hò riêng với Linh, tiếc rằng lời còn chưa kịp nói đã bị chính đối phương đá văng đi rồi. An buồn, Kỳ cũng không nỡ bỏ mặc con bé. Nhưng cậu nhớ Linh lắm, trong lòng còn tồn đọng bao lời muốn nói mà lời nào lời nấy đều sến sảm và sụt sướt vô cùng. Ngồi cùng Băng nghiêm túc và An đang mắc bệnh tương tư giai đoạn cuối, có cạy miệng móc họng Kỳ cũng chẳng thốt ra được lấy nửa chữ. Thôi đành ngoan cổ phản bác lại lời Linh thêm lần nữa vậy. Kỳ rụt rè đưa ra ý kiến:

“Hay thôi, để về nhà tôi dò hỏi An cho. Chị em với nhau, chắc sẽ khai thác được chút ít. Với lại, An cũng tin tưởng tôi lắm. Chốc nữa tan tiệc, cứ đường ai nấy đi đi. Tôi... tôi vốn định rù Linh...”

“Kỳ...”

Trúc Linh lườm lườm, hần giọng gọi dài tên cậu bạn trai, có vẻ như khó chịu và chẳng ưng lòng chút nào. Một chữ ấy thôi cũng đủ để đáp đở mọi sự gan góc Kỳ mới gom góp được. Cậu chàng lập tức ngậm chặt miệng, không dám hó hé thêm gì nữa. Đã vậy, Băng còn xúc xiểng thêm nữa chứ:

“Tôi chả trông chờ gì vào ông nữa rồi. Ông không đi thì cứ về, tôi với Linh là đủ rồi. Nhớ?”

“Ồ.”

Trúc Linh chán chả buồn nhìn mặt cậu người yêu ích kỷ, chỉ bo bo lo nghĩ cho chuyện bản thân mà đành lòng gạt người chị, người bạn sang một bên. Đến

nước này, họa có ngu Kỳ mới tiếp tục chống đối. Linh sẽ lại “hút le” cậu cho xem. Mà ngẫm lại, nếu không có An lằng xằng nhúng tay vào giúp “kết tóc se duyên” thì cậu với Linh chưa chắc đã viết được chuyện tình bốn năm này. Thôi đành chiều theo ý kiến chị em cho êm cửa êm nhà vậy. Kỳ ga lăng mà.

“Ấy đừng, tôi đi. Chưa gì đã hắt hủi nhau rồi. Nhưng Linh ơi, xong chuyện của An thì đến chuyện của hai đứa mình đây nhá. Lúc nào tôi cũng bị xếp sau.”

“Dạ...”

“Xong việc tôi trả Linh lại cho ông. Chẳng hỏi đâu mà giữ nó làm gì.”

Kỳ cứ ngoan ngoãn như thế ngay từ đầu thì đã chẳng phải tốn mấy giây căng thẳng. Cả Linh và Băng cùng nhìn cậu chàng, cười khúc khích, nói giọng ngọt như mía lùi. Như để tán dương hành động đáng khen của Kỳ, Trúc Linh đưa đôi tay lên kéo hai khóe môi cậu và nói:

“Thứ sau cùng mới là thứ quan trọng nhất. Cười cái coi, đã xấu trai lại còn hay nhăn mặt.”

“Thì cười, được chưa? Mà bà Băng biến ra chỗ khác đi để bọn tôi còn tập trung rửa bát. Nhanh còn đi.”

Để đổi khẩu vị sau liên mấy ngày lấp đầy miệng bằng những món ăn truyền thống quen thuộc ngày Tết, hội bạn bốn người quyết định tạt vào một quán mì Ý ăn uống và thủ thi tâm tình. Quán này ngày thường nổi tiếng và hút khách lắm, ngày nào cũng đông nghịt người, chẳng khi nào được vắng vẻ và yên tĩnh như hôm nay. Vừa đặt mông ngồi xuống ghế được đôi phút, anh bồi bàn đẹp trai đã bung lên bốn đĩa mỳ thơm ngon và bắt mắt. Theo thói quen thường làm mỗi khi đặt chân vào những quán có không gian đẹp, Bảo An lôi điện thoại ra và chụp choẹt mấy tấm gọi là “check in”. Xong xuôi, liền cắm mặt vào bát mỳ ăn thì cùng bạn Linh, bỏ mặc Băng và Kỳ ngồi giường mắt éch ra nhìn, bất động không sao đụng được đĩa.

“Cái Linh đói thì tao còn thông cảm được. Nhưng mày vừa tống cả đồng thức ăn ở nhà cô xong, bụng đâu mà chứa được lắm thứ thế?”

Bảo Kỳ từ từ nháp một ngụm Coca và đều đều đáp, ra cái vẻ mình là một chuyên gia tình trường:

“Thường thì khi hụt hẫng, buồn rầu, con người ta có xu hướng nhồi nhét thức ăn vào bụng để lấp đầy khoảng trống trong tim.”

Dù biết Kỳ chỉ cố tỏ ra “nguy hiểm” nhưng quả thực An thấy những lời ấy rất đúng với hoàn cảnh của mình bây giờ. Vắng bóng Phong, cuộc sống của An thật tẻ nhạt và buồn chán. Phải ăn, đặc biệt là những thứ có hương vị đậm đà mới mong phần nào bù đắp vào chỗ trống và tăng thêm hương vị cho chuỗi ngày vô vị này. Nên khi hai đứa bạn thân đồng loạt cốc đầu Kỳ và trề môi kinh bỉ rằng: “Thả vào dạ dày lại trôi ngược lên tim? Hay thật đấy”, An liền ngay lập tức lên tiếng bênh vực cậu em đáng thương:

“Tao thấy Kỳ nói đúng mà. Đây cũng là một phương pháp hay để trị buồn. Ít nhất thì nó khá hiệu quả với tao bây giờ.”

“Ô thế mày đang buồn à? Có chuyện gì kể ra xem nào, nhớ đâu bọn tao giúp được.”

Bảo An có một tật xấu khá là hay ho. Con bé không phải tuýp người thích gò bó nội tâm, giấu tiết đi những nỗi buồn thầm kín trong lòng. Trái lại, An rất thích được trút bầu tâm sự với lũ bạn, tiện miệng thì than vãn liên miên cơ sở chuyện bên lề luôn cơ. Có điều do được hai bên nội ngoại cưng chiều, săn sóc hỏi han từng chút một nên càng lớn An càng quen thói ỉ lại. Trừ mẹ ra, An chẳng khi nào chịu chủ động mở lời đòi giải bày với lũ bạn cả, con bé chỉ “bật đèn xanh” mở đường cho mấy đứa đó biết thôi. Và chị đợi câu nói kia của Linh, Bảo An ngay lập tức gật lấy gật để, sau đó liền lan man trần thuật lại chuỗi sự kiện bất ngờ liên tiếp xảy ra trong mấy ngày qua.

Kể lẻ xong xuôi, An rất lấy làm tự đắc giờ chiếc điện thoại ngập tràn tin nhắn đến của ông anh sinh viên kia:

“Đấy, nhìn xem. Người cần thì chả thấy tâm hơi, động tình gì. Người không cần lắm lại hết sức nhiệt tình tám nhảm. Tôi muốn chủ động nhắn tin, gọi điện cho Phong lắm nhưng sợ làm vậy Phong sẽ cảm thấy tôi thật phiền phức. Đã ghét lại càng thêm ghét. Khổ tôi quá đi mất.”

Bảo Kỳ hứng thú ra mặt với câu chuyện tình lắm mối rồi rắm này của cô chị họ Bảo An. Trong suốt quá trình nghe An trình bày, cậu ta đã không ít lần hưng phấn đến độ phải đập bàn, đập ghế la hét om sòm. Nào là “Ừầy, sinh viên Ngoại ngữ cơ mà. Oách thật đấy.”, rồi thì “Kinh nha, kinh nha. Mặt An ngu ngu thế mà có sức hút phết. You are ‘Omachi’ - sức hấp dẫn không thể chối từ...” Trái lại, hai con vịt giờ Băng và Linh chỉ lặng người suy nghĩ, đến khi hết chuyện rồi vẫn trầm mặt đăm chiêu chưa đưa ra ý kiến.

Theo những gì An kể, há chẳng phải khoảng cách giữa An và Phong đang ngày một giãn cách sao? Lại có cả một anh trai hoàn hảo xen vào, toan nắm tay An và kéo con bé ra xa khỏi Phong nữa chứ. Cuối cùng thì “mớ bòng bong” này sẽ kết thúc thế nào đây? Thứ tình cảm đã chôn sâu được mấy ngày, có hay không Băng nên tiếp tục? Đầu óc rối bời, cô bé quả thực chẳng nghĩ được nhiều, chỉ biết gượng môi cười và hứa theo Kỳ nói bồi thêm đôi ba câu như để thể hiện bản thân vẫn đang chú ý lắng nghe. Mãi đến khi Trúc Linh búng tay cái tách sau một hồi nhăn mặt nghĩ ngợi và nói:

“Có cách rồi. Mày cố tỏ vẻ thân thiết với anh Minh kia đi. Khi nào gặp Phong, cứ kể nhiều điều tốt đẹp về Minh trước mặt ông ấy vào. Tao dám cá là Phong đã bắt đầu có ý với mày rồi. Chứ không, tự dưng lão ta chơi trò ghen tuông, cạch mặt làm gì cho tốn hơi, phí thời giờ ra. Đúng không?”

“Đúng đúng. Lợi dụng ông anh kia một chút cũng chả sao sất. Coi như là lệ phí ông ý phải bỏ ra cho công cuộc cura gái thôi, thẳng nào mà chẳng vậy. Cái chính là xem thái độ thẳng Phong thế nào thôi. Em nghĩ kiểu gì hấn cũng ghen lồng lộn trong âm thầm cho coi. Khó chịu lắm à nha.”

Bảo Kỳ nhiệt liệt gật đầu đồng quan điểm với Linh. Trừ một số trường hợp ngoại lệ ra, với Kỳ, những lời Linh nói bao giờ cũng hết sức sáng suốt và

đúng đắn. Còn An, con bé nghe cũng thấy xuôi tai lắm. Thân thiết được với Minh thì tốt quá, đầu sao anh cũng là một chàng trai khá chuẩn mực đấy chứ. An quả thực tò mò muốn biết vị trí của mình trong trái tim Phong. Nhưng An lo việc này sẽ làm tổn hại đến sức khỏe của Phong ghê. Vì An nhớ có lần đã được một mẫu tin nói rằng việc kiềm chế và dồn nén cảm xúc không hề tốt cho gan chút nào. Như vậy thì tội cho Phong lắm, nếu như cậu ghen thật. Ngược lại, Phong dừng dừng chẳng thêm quan tâm, đoán hoài lại khiến tâm tư An rơi vào hố sâu tuyệt vọng. Tính tới tính lui, cách này thực sự không ổn, bên nào bên nấy đều bị tổn hại hại ngang nhau. Chưa kịp phân bác lại ý tưởng tồi tàn mà đôi trẻ kia vừa đưa ra, An liền giật mình đánh thót bởi cái đập bàn của Băng.

“Không được. Làm vậy thì quá quá đáng với Phong. An, mày thừa hiểu Phong là một kẻ có tính sĩ diện cao mà. Cứ cho rằng Phong sẽ ghen đi nhưng với tính khí của mình Phong sẽ chẳng đòi nào thể hiện ra cho bọn mày xem đâu. Cậu ta sẽ gồng mình chịu đựng con thịnh nộ ấy. Phải giấu giếm cảm xúc của bạn thân khó chịu thế nào, chúng mày đã chịu qua chưa? Có biết nó khổ sở như nào không mà bắt người khác phải chịu? Vì tao...”

Nhận thấy có phần hơi thái quá trong cả lời nói lẫn hành động, Băng chợt khựng người lại. Đầu lưỡi bất ngờ cứng đờ trong mấy giây khi nhìn thấy gương mặt há hốc, sững sờ của đám bạn. Bực thật, cứ hề dựng chuyện gì liên quan tới Phong là y như rằng Băng lại mất bình tĩnh và hành động một cách thiếu kiểm soát. Cứ tiếp tục thế này, chúng bạn kia không hoài nghi về tình cảm mà cô bé dành cho Phong mới lạ. Nhanh chóng tỉnh tâm, Băng khôn khéo lấp liếm:

“Vì tao biết cậu ta cực kỳ vô kỷ luật, thường xuyên để những việc riêng tư cá nhân ảnh hưởng đến tập thể lớp. Thân là lớp trưởng, tao không thể để cho 30 con người vô can phải chịu đựng việc Phong ‘giận cá chém thớt’ mỗi khi cậu ta gặp trục trặc trong những vấn đề cá nhân được. Thế thôi.”

Những điều Linh và Kỳ nói cũng có vẻ hợp lý lắm chứ. Nhưng ngẫm lại, lý lẽ mà Băng đưa ra vẫn là đúng hơn cả. An từ chối thử nghiệm giải pháp kia, con bé cũng không muốn nán ná ngồi lại thêm khi mà Băng đã viện cớ bận việc gia đình và đứng dậy ra về. Thiết nghĩ, An nên trả nên trả lại không gian riêng tư cho đôi trẻ Linh Kỳ thì hơn.

Lang thang lê bước một mình trên con đường không ai qua lại chưa hẳn đã cảm thấy cô đơn bằng việc phải chứng kiến mấy cặp đôi trai gái thì thoàng nắm tay nhau đi ngang qua, trên gương mặt lộ rõ niềm vui sướng, hạnh phúc. Hình ảnh những cặp đôi tình tứ trên đường mỗi lúc một nhiều, khiến cho nỗi nhớ Phong trong An được đà càng thêm cồn cào và da diết. Về về đến ngay sát cổng nhà, An quay ngang quay dọc thế nào mà nhìn trúng vào trong sân nhà một người hàng xóm nọ, thấy vợ chồng họ đang ngồi bên bệ cửa và tạo dáng hôn nhau chụp hình, ăn mặc xúng xính điệu đà, chắc chuẩn bị đi chúc Tết. Và rồi “tức nước vỡ bờ”, An quá bức xúc trước việc trái tim bé nhỏ của mình liên tục bị xát muối bởi những hình ảnh kia. Con bé tiện chân đá vi vu hòn sỏi dưới nền đường cho bồ ghét.

“Á!”

Lịch sử lặp lại, viên đá nhỏ sau cú đá ngoạn mục của An đã hạ cánh không an toàn trên đỉnh đầu một người nào đó. An nuốt nước bọt đánh ực, nét căng thẳng hiện rõ trên gương mặt nhăn nhúm, tự nhủ rằng:

“Đầu năm đã lỡ chân gây chuyện với người ta rồi, không khéo giống cả năm mất. Nhưng dù sao cũng là người, vẫn còn cơ hội thương lượng và thỏa hiệp, chứ không căng thẳng như con chó đáng ghét lần trước.”

Bảo An bẽn lẽn xin lỗi, lời nói tuy nhỏ nhưng rất đổi chân thành:

“Tớ, à em... xin lỗi ạ.”

Lời vừa buông khỏi miệng cũng là lúc nạn nhân kia quay lại. An càng ngoác mồm ngạc nhiên hơn khi phát hiện cậu bạn mình nhớ nhưng mấy buổi nay, giờ đang đứng thu lu ở đây. Vẫn phong cách ăn mặc thường ngày, Phong diện nguyên cây đen đứng trước cửa nhà An, một tay xoa xoa đỉnh đầu, tay còn lại đang cầm cái bánh chưng xanh.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cậu Học Sinh Cá Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31

Dù chẳng bao giờ mấp máy môi nói nửa lời cảm tạ, song chưa khi nào đáy lòng Phong thôi ron ron sung sướng khi nghĩ về đám chiến hữu có “tâm” luôn kề vai sát cánh bên cạnh mà ông Trời đã đặc biệt chiếu cố ban tặng cho cậu. Cùng ở cái tuổi mới lớn “nửa ông nửa trẻ” này, mấy cậu bạn của Phong đều đã lần lượt dần chân vào cuộc tình ngọt xít tuổi học trò với một nữ sinh xinh xắn nào đó. Chỉ còn mỗi Phong là vẫn một mình một lối đi về. Nhưng Hoài Phong chẳng mấy may buồn lòng về chuyện đó chút nào, trái lại cậu còn phải cười ra nước mắt trước cái cách “giải ế” chẳng giống ai mà lũ bạn vàng dành cho cậu.

Mấy ông tướng ấy dù quen nhiều biết rộng nhưng không ông nào ra tay làm mai làm mối cho Phong khi mà câu hát “Hạnh phúc đâu dễ kiếm tìm, ông vẫn đứng đây thì ai đi tìm” cứ tự động ngẫu nhiên nơi đầu lưỡi mỗi lúc chúng nó gặp Phong. Thay vào đó, những người anh em tốt kia thường xuyên dẫn bạn gái đi cùng trong mỗi lần cả đám tụ tập la cà. Bọn chúng muốn đẩy Phong lạc bước giữa một rừng các cặp tình nhân, thường thức no một bụng bánh “Gato” từ đó sinh ra đồ kỵ, Phong sẽ dốc trí đi tìm người yêu cho bằng bạn bằng bè. Nhưng kế hoạch đó xem chừng không khả thi cho lắm. Bởi lẽ với

Phong việc mấy thằng bạn có người yêu chẳng phải việc gì quá to tát đáng để cậu phải ganh tị, dù cho đó là một cô bạn biết ăn cần quan tâm tới bạn trai của mình hay giờ trò đánh hạnh buộc cậu người yêu phải bỏ bỏ hầu hạ lại. Mỗi lần như thế, Phong đều coi như mình vừa may mắn nhặt được một tấm vé xem phim tình cảm, thân thiện tận hưởng dịp may hiếm có ấy và thầm nghĩ “Thỉnh thoảng đời gió tì cũng tốt. Chứ ngày nào cũng ‘cày’ phim kinh dị, nhớ ra lại tương tư ma nữ thì khổ.”

Nhưng hôm nay lại khác, vô duyên vô cớ thế nào mà bỗng dưng Phong sinh xấu tính. Cậu khó chịu và gần như nổi đóa trước những cử chỉ sẵn sốc sến súa mà mấy cặp đôi ngồi chung quanh đang dành cho nhau. Nhất là đám con gái kia, Phong thấy ngứa tai gai mắt với tất thảy mọi lời nói và hành động của chúng nó. Ai bảo tất cả đều đồng loạt tên An cơ. Hết Ngọc An lại đến Thanh An, rồi thì Linh An, Chi An, Vân An,... đủ cả. Và trong đám ấy, Minh An là cái tên khiến Phong thấy chói tai và khó nghe hơn cả. Ôi ôi, đồng ruột gan trong bụng Phong không ai cù, có sao lại cứ nhộn nhạo hết lên thế này?

Tên nghe giống nhau nhưng bản tính lại khác xa đến cùng cực. Mấy cô An trong hội thì quá đánh hạnh và đánh đá, sẵn sàng nhảy xổ vào câu xé với bà kẻ ai nó không vừa mắt. Chẳng bù cho An của Phong, bất luận đúng sai, phải trái thế nào, luôn luôn cúi đầu xin lỗi rồi rít tít mù mỗi khi vô tình vướng phải cuộc đụng độ với một ai đó ngoài đường. Và rồi sau đó, con bé với lá gan thỏ để ấy sẽ tìm đến cậu để ca thán và oán trách tên tội đồ đã mất dạng từ đời nào đời nao, oai phong lẫm liệt hệ vị anh hùng Núp. Tuy rằng ngày nào cũng phải chứng kiến An giận dữ và cần nhả cả thế giới, song Phong lại nghĩ con gái yếu đuối một chút cũng tốt, phải nhát cáy giống như An thì Phong mới có dịp để ra oai bảo vệ chứ.

Trong “Câu lạc bộ những người tên An” ấy còn có vài nàng dù đã trải qua đôi ba mối tình nhưng cứ hể nhắc tới những chuyện ôm hôn thấm thiết là y như rằng nàng ta sẽ nép mặt sau lưng bạn trai, cố làm bộ ngại ngùng. Phong thừa biết cô nàng chẳng hề ngại thơ và còn cơ mạn là “tội”. Khác hẳn với ai đó, đầu óc vốn đã tỏ tẹt từ thuở mới sinh nhưng lúc nào cũng thích tỏ vẻ thông thái biết tuốt. Ngặt nổi càn thể hiện độ nguy hiểm của bản thân, lại càng lộ ra bản chất ngu ngơ cố hữu. Đã vậy, An còn thường xuyên oang oang kể về đủ các thể loại môi chạm môi mà con bé mong ước có cơ hội được một lần trải nghiệm trong tương lai nữa chứ. Chẳng “ý tứ” giống những cô bạn cùng tên kia gì cả.

Tội nhất vẫn là cô bạn gái của anh chàng Trí, chẳng cần làm gì nhiều, chỉ nguyên việc nàng ta sở hữu cái tên xấu xí Minh An cũng đủ khiến Phong không thù mà oán rồi. Săm soi hỏi lâu, Phong bắt lực thờ hất một hơi và nhận ra rằng cậu chẳng thể nào tìm được ở đâu một Bảo An thứ hai. Thoáng phút giây thật lòng, Phong thấy nhớ con bé ấy biết mấy. Kể từ cú điện thoại thần thánh rạng sáng mừng một hôm đó, đến nay cũng đã tròn ba ngày cả hai không liên lạc qua lại. Phong ngại, Phong không dám gọi, ngay cả Facebook cậu cũng bỏ bê mấy ngày rồi vì cậu sợ phải trông thấy gương mặt Bảo An ngây ngô. Bị bắn thẳng một mũi trúng tim đen ngay ngày đầu năm, làm gì mà Phong chả hãi. Nhưng còn An, với niềm vui hân hoan của kẻ thắng trận, con bé đáng lí phải gọi điện trêu ghẹo và chọc quê cậu mới đúng chứ? Có sao lại... .

Nốc cạn nửa lon bia lấy thêm can đảm, Hoài Phong mở điện thoại lên, đăng nhập Facebook và lần mò tìm vào tài khoản của An. Phong đã rất tò mò muốn biết mấy ngày qua An bận rộn những gì mà quên cả cậu. Đường truyền mạng đã tải xong, trang Facebook cá nhân của An cũng đã hiện hữu trên màn hình điện thoại nhưng ngón tay Phong cứ mãi run run không dám kéo xuống xem mấy bài đăng gần đây của An. Đang đắn đo suy nghĩ, bất chợt...

“Giờ đây? Vào ‘tường’ nhà người ta rình mò cái gì đấy?”

Hành động tự tiện và câu nói thâm đầy ẩn ý của Trí khiến đầu óc Phong chấm dứt cuộc nội chiến. Nhanh như cắt, cậu cướp nhanh cái máy lại, khe khẽ cảnh cáo vào tai Trí rằng:

“Liên quan tới mày à? Hóng hót! Trông chừng cái mồm cẩn thận vào, thả nó đi chơi hơi xa rồi đấy.”

Rồi đứng dậy và hắng giọng tuyên bố:

“Nhà tao có việc. Về trước đây.”

Xong, liền phăm phăm lao thẳng ra khỏi quán, đầu không ngoảnh lại, mặc kệ phía sau lưng chúng bạn vẫn đang há mồm “Ồ... ờ” ngơ ngác.

Vừa về đến nhà, Hoài Phong liền ngay lập tức chui tọt vào phòng và khóa trái cửa lại, bộ dạng lén lút đáng nghi vô cùng. Tuy vậy, chỉ đến khi chum chán kín đầu, Phong mới an tâm mở điện thoại lên và tiếp tục thực hiện “ý đồ” còn đang dang dở ban nãy. Miệng thở hồng hộc, tim đập bùm bụp, Phong hồi hộp hết anh chàng lần đầu đi ở rể.

Xem nào, xem nào! Chà, cuộc sống của An trong mấy ngày vắng Phong xem ra chẳng mấy thay đổi, bản tin vẫn tràn ngập những bài đăng với tí ti những bức hình đi chúc Tết, còn kèm theo đôi dòng bộc bạch cảm xúc hân hoan, phấn khởi nữa chứ. Hoài Phong nhìn thấy bèn xị mặt trề môi tỏ ý thất vọng. Bảo An to gan, đã hại Phong ra nông nỗi này mà vẫn dám nhon nhon đi chơi vui vẻ. Hừ, nhìn xem, chỉ mới từ sáng tới chiều, “con nghiện” công nghệ và mắc bệnh “sống ảo” Bảo An đã liên tục cập nhật hình ảnh về buổi du xuân hôm nay. Tồn vài giây sắp xếp lại thứ tự các bài đăng, Hoài Phong cuối cùng cũng có bảng thống kê vắn tắt như sau:

1, Bảy giờ, đăng tám hình tự chụp với mấy thoi son và dăm ba lọ nước hoa lên Facebook cùng dòng trạng thái “Mãi mới có dịp được dùng. Nhớ quá đi thôi! Tự do muôn năm!”

Phong trề môi: “Làm như tao cảm tù mày không bằng.”

2, Chín giờ ba mươi, tiếp tục đăng thêm một loạt ảnh bếp núc cùng bạn bè với tiêu đề “Muốn ăn thì lăn vào bếp.”

Phong nhếch mép: “Giờ thì ‘lăn’ đi, ngồi đó chụp choẹt rồi lên giọng giáo huấn à? Mồm lại còn lúng búng ăn cái gì kia?”

3, Mười hai giờ, đưa lên Facebook bức ảnh chụp nôi lầu nghi ngút khói và kèm dòng chữ “Cũng ra gì phết!”

Phong cười chê bai: “Nãy thì ăn vụng, giờ thì ăn thật. Đồ con lợn chân ngắn.”

4, Mười bốn giờ, đăng tấm ảnh “selfie” bên vòi nước và đôi ba cái cốc, đi cùng một lời nhắn nhủ “An chăm chỉ. An ăn xong liền rửa bát. Hãy như An.”

Phong đáp lời: “An nói dối ngu. An lỡ chụp luôn cả đôi bạn trẻ đang hì hục bên chậu bát đĩa đằng xa kia vào ảnh. An đã lòi cái đuôi. Đừng như An.”

5, Mười lăm giờ, “check in” với đĩa mỳ Ý và khoe khoang “Lại được mời đi ăn.”

Phong lờm lờm cái điện thoại: “Lại Minh.”

6, Mười sáu giờ, đứng trước cửa quán và chụp ảnh tạm biệt “Ăn xong cấp mông đi về.”

Phong hoài nghi: “Về thật chưa?”

7, Mười sáu giờ năm phút, viết dòng trạng thái đậm mùi “sầu riêng” đi kèm với tấm hình chụp bàn chân “Sau cuộc vui, An lại lang thang một mình. Nhớ...”

Phong cau mày: “Lão kia có phải con trai không đấy? Rủ đi chơi chán chê xong giờ để nó tự về một mình. Vô trách nhiệm.”

Xem xong lịch trình sáng giờ của An, Phong mới ngó người ngộ ra một điều rằng vì bận bịu rong chơi với Minh, nên con bé mới vút bay cậu vào một xó, chẳng thèm đoái hoài, gọi điện hỏi han. Nhìn mấy bài đăng kia, Phong cũng ngầm đoán ra tâm trạng mấy ngày nay của An thật đối lập hoàn toàn với cậu. Lúc trước Phong thấy An thật phiền phức, ngày đêm trần trờ suy tư mong sao sớm tìm được cách cắt phăng cái đuôi này. Ấy vậy mà giờ An đối ý, chủ động buông tay không bám nữa, Phong lại có cảm giác hụt hẫng, thất vọng, cấp mông ê ê như vừa bị ai đó sút cho phát đau điếng. Cái này, có phải là bị đá không nhỉ?

Lặng người suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng Phong quyết định đập tung chăn và lao vọt vào nhà bếp. Tay cầm chiếc bánh chưng xanh, Phong chắc nịch tuyên bố:

“Ồ, chia tay thì chia tay, chả sao sất. Nhưng cái gì cũng phải rõ ràng. Tao không phải là thằng con trai dễ dãi để cho mày thích thì tán không thích thì thôi nhé. Đợi đấy, gặp một lần giải quyết cho xong đã.”

Nói đoạn, Phong cầm theo cái bánh chưng và nhắm thẳng hướng cổng mà chạy hết tốc lực, bỏ lại đằng sau tiếng người bỏ ngõ ngang gào thét “Mày mang bánh đi đâu đấy hả?”

Đường xá vắng vẻ rộng rãi, Phong chạy liên mạch không ngừng nghỉ tới thẳng nhà An. Đến nơi thì bỏ rơi hình tượng mà ngồi phịch xuống bệ cổng thờ hồn hèn.

“Chạy... không mệt, nghỉ... mới mệt... Ngu, vừa chạy huỳnh huých một đoạn dài ngoằng xong đã vội ngồi thế này thì chết vì to tim mắt. Thầy đã dạy rồi.”

Ngày đi học, thầy có gào rát cuống họng chưa chắc Phong đã chịu nghe, nay nghỉ Tết, chấp cheng thế nào lại vâng lời thầy. Ngoan ngoãn bất thường. Hoài Phong đứng dậy và thung thăng đi bộ. Đang nghiêm túc thực hiện lối sống khoa học, chẳng hiểu ma xui quỷ khiến như nào mà hòn sỏi vốn nằm bất động dưới đất lại nhảy vút lên không trung và an tọa ngay giữa đỉnh đầu cậu.

“Cốp!”

Bê nguyên gương mặt cau có, khó coi quay lại nhìn, Phong mới biết thủ phạm ném đá giấu tay chính là con thỏ để Bảo An. Con bé đứng đó, gương mặt vẫn đang nhăn nhó sẵn sàng “chịu đòn”, hai tay giấu nhem ra đằng sau lưng. Đào mắt, ngó nghiêng kiểm tra vài vòng, phát hiện anh chàng sinh viên đồ bỏ mặc An ngoi đi về một mình thật, Hoài Phong bèn bắt bình lên tiếng chê bai trong âm thầm. Cũng không quên mượn Minh làm bàn đạp để tăng bốc mình lên.

“Ưu với chả tú, để con người ta lùi thủi tự về một mình thế này thì ưu tú cái nổi gì? Sáng mắt chưa An? Lão ấy có thể hợp cạ ăn uống, tám nhảm với mày nhưng chưa chắc đã biết điều gì là thực sự tốt cho mày đâu. Tuy tao và mày trái tính trái nết, nhưng chưa khi nào tao để cái đũa vừa nhát vừa hay gây họa như mày lông nhông ngoài đường một mình kiểu này cả. Trách nhiệm đây mình. Cứ như bây giờ, nếu người lính hồn đá kia không phải tao mà là một thằng côn đồ nào đấy thì mày chết chắc An ạ.”

Quả thế, ngoài việc nhăn nhó nhí nhí, cau có nhìn An ra thì Phong chẳng làm gì hết. Không la lối cũng không lèm bèm, chỉ đứng bất động một chỗ và tự giác lấy tay xoa xoa chỗ đau thôi.

Do lâu nay không bị Phong “siết chặt kỷ cương”, Bảo An đã sớm sinh nhon. Cát đáng về sợ sệt đi, An ngay lập tức nhênh nhếch hai khóe môi lên khi phát hiện đối tượng bị hại không hề nguy hiểm chút nào. Nhìn ngang nhìn dọc cái miệng méo xẹo của An, Phong chẳng tài nào hiểu nổi con bé rốt cuộc là đang nén cười chọc tức cậu hay do hồi lồi, ần ần mà mếu máo nữa. Và điều đó khiến cậu chàng cáu tiết. Sải rộng bước chân, Phong lao phàm phạp tới chỗ An, phủ phàng dùng bàn tay to bản của mình bóp bóp cấp má bánh bao.

“Mặt mũi kiểu gì đây? Cái mặt tao làm mày thất vọng à? Mấy ngày rồi đang quen ngắm Minh thư sinh, giờ phải trông thấy tao, làm hồng be hồng bét tâm trạng đẹp đẻ của mày nên mới tỏ thái độ này chứ gì?”

Gặp được Phong, An mừng muốn khóc đi được, thất vọng nỗi gì chứ? Chẳng qua An nghĩ, nếu mình làm bộ mếu máo đáng thương sẽ khiến tâm can Phong day dứt khi đã vì sĩ diện mà bỏ rơi con bé mấy ngày qua. Do vậy, ngay lúc này cậu sẽ lao nhanh tới và ôm chầm An vào lòng. Trong mấy bộ phim tình cảm An xem, nam chính, nữ chính vẫn thường hay làm thế mà. Tiếc rằng đời không như phim và cuộc sống không chỉ toàn màu hồng. Ai mà ngờ được, Phong lại đập tan nát giấc mơ lãng mạn của An bằng cái hành động lảng xẹt này cơ chứ. Bảo An hậm hực gạt phắt tay Phong ra, xong liền ngoác miệng ra khóc lóc, nước mắt cá sấu bắn tung bắn toét, hòa vào làn mưa xuân:

“Đồ thô bỉ! Tớ... đang bị nhiệt miệng mà...”

“Hả? Nhiệt á? Tao... tao có biết đâu. Không biết, không có tội. Nhưng thôi, tao vẫn xin lỗi. Nín mau.”

Người bị hại Hoài Phong phút chốc đã hóa tên tội đồ. Dù không phục lắm nhưng Phong vẫn cắn răng nhận lỗi về mình, lời nói mỗi lúc một to và gấp gáp.

“Xin lỗi thế à? Cậu đang quát tớ thì có. Cậu suốt ngày quát tớ thôi.”

“Ừ. Thế nên mày mới bỏ tao để theo anh Minh của mày chứ gì?”

Hoài Phong trầm giọng từ tốn. Lời vừa dứt, An bèn thôi không diễn trò khóc lóc nữa. Con bé ngây mặt nhìn thẳng mặt Phong, phát hiện luồng khí ghen tuông, giận dữ đang bao bọc quanh thân hình người đối diện.

“Cậu... ghen thật hả?”

“Không... Không hề.” Hoài Phong áp úng, bộ não không ngừng chửi rủa con tim ngu ngốc đã lỡ phô cảm xúc ra bên ngoài.

“Thế đến đây làm gì? Lại còn mang theo cả quà nữa chứ.” Bảo An dẫu mò lên cãi, đánh ánh mắt về phía cái bánh chưng dò hỏi.

“Bà bảo tao mang sang cho mày. Chắc tại bà... quý mày.” Dù đã lường trước được những thắc mắc này của An và chuẩn bị kỹ càng nhưng giờ bị hỏi, Phong vẫn không sao nói được trôi chảy cả câu.

“A, cho tớ gửi lời cảm ơn tới bà nhé. Nói với bà là tớ sẽ ăn thật ngon. Xong việc rồi, cậu về được rồi đấy. Tớ cũng vào đây.”

Xong? Xong là xong thế nào. Việc chia tay, chia chân với An, Phong còn chưa giải quyết xong mà. Hoài Phong vội vã nắm cổ tay đưa con gái đang phăm phăm chuẩn bị chui tọt vào nhà, giữ lại.

“Từ...”

“Sao nữa?”

Bản mặt bình thản của An thật khiến Phong tức đến á khẩu. Bao lời muốn nói còn đang ngắc ngứ nơi cuống họng, chốc lát liền bị ông bác dạ dày “nạp” cho lặn mất tăm.

“Ọc ọc...”

Bảo An liếc nhìn cái bụng Phong lép xẹp, thích thú ồ lên:

“À, cậu muốn ăn chung bánh chứ gì? Đừng hòng, cái này là bà tặng riêng cho tớ. Đợi tớ vào cắt bánh rồi bọn mình ra ngoài ăn thứ khác nha.”

Hoài Phong đã sớm chết ngai từ mấy giây trước. Trừ khuôn miệng đang vô thức cười không thành tiếng, toàn thân còn lại đều đã cứng đờ. Kế hoạch được vênh mặt “đá” An xem ra lại tàn thật rồi.

Sáu giờ tối.

Sau khi đã đánh chén no nê cả núi bánh ngọt, đôi bạn trẻ ôm ôm, xoa xoa cái bụng căng tròn và rời khỏi quán, thung thảng đi dạo trên đường.

Thường ngày đều là An nói Phong nghe. Hôm nay mọi sự đều được đảo ngược lại, Phong liền mồm liếng thoảng, bắn hết chuyện nọ lại lia tới truyện kia, tâm trạng cực kỳ hưng khởi. Ngẫm ra Phong mới thấy, cứ thẳng thắn tra khảo An lại tốt. Tuy có hơi mất mặt một chút nhưng đỡ phải cực não nghĩ kế hời hợt. Giờ thì Phong biết rồi nhé, An chẳng hề buông tay như Phong đã tưởng. Là vì An muốn trêu tức Phong nên mới trối chân trời tay, dứt khoát không nhả tin, gọi điện cho cậu. Đã vậy, An còn phải thường xuyên đi chúc Tết với mẹ và gia đình hai bên nữa chứ, bận bịu chẳng kém ngày thường. Không liên lạc qua lại, An cũng khổ sở nào có thua gì Phong. Cũng mong, cũng ngóng, cũng nhớ nhưng từng ngày. Thậm chí An còn vì thế mà mặc kệ đồng tin nhắn chồng chất Minh gửi tới, không đáp trả cũng chẳng buồn xem. An thật vô cơ và bất lịch sự, nhưng Phong thích!

Tâm trạng tốt, ăn gì cũng thấy ngon. Chà trách khi nãy Phong ăn vào đến thế, dù rằng ngày thường cậu chẳng thích đồ ngọt chút nào.

Đang hí hửng yêu đời, ngờ đâu bị đưa bên cạnh đẩy cho một phát, ngã dập mông xuống nền đường. Đau ứa nước mắt!

“Đang yên ồ, hòa bình lại thích gây sự, cãi nhau à?”

Hoài Phong vừa xoa xoa bên hông, vừa buông lời oán trách. Khi nãy thì vô tình đá sỏi vào đầu cậu, giờ lại cố ý du cậu ngã phịch xuống đất. Bảo An rốt cuộc còn muốn hành hạ thân xác này đến khi nào chứ? Dù rằng tội chồng chất tội, nhưng An lại chẳng hề biết đường ăn năn hối cải. Con bé ngồi phịch xuống, bàn tay nhỏ lần lần đến sát hông Phong, bờ môi nhỏ chếch lên điệu cười gian tà.

Hoài Phong lấp bắp, răng vấp vào môi, mồ hôi tuôn ra thành đàn:

“Này... vắng thì vắng thật nhưng vẫn có người qua lại đấy. Mày... muốn gì? Tao... không phải loại dễ dãi đâu.”

Thường ngày đều là Phong dọa An thết, hà cớ làm sao lại ra nông nổi này? Ôi, cái ngày quái quỷ gì đây? Mọi khi cùng anh em, bạn bè trêu ghẹo đám nữ sinh, Hoài Phong cũng “mặt trơn trán bóng” lắm chứ. Giờ bị con gái chọc lại, Phong bỗng dưng nhút nhát lạ thường. Ngại ngùng và đau đớn biết mấy.

Hoài Phong càng cố lết người về đằng sau, Bảo An càng được đà lấn tới. Bàn tay trắng trắng khê đặt lên bả vai Phong, tay kia vẫn tiếp tục “lăn mò”, tuyệt nhiên chưa nói tiếng nào. Mãi đến khi Phong biến đau thương thành dũng khí mà hét lên hai tiếng “Thôi đi!”, An mới phá lên cười khanh khách:

“Đây rồi, tờ mười nghìn yêu dấu. Em nằm đây một mình chắc cô đơn lắm hả, để chị cho em một mái nhà nhé.”

Bảo An hí hửng lôi tờ tiền nằm bẹp dưới hông Phong ra và hào hứng bỏ vào ví.

“Bao nhiêu người đi đường nhưng có mỗi tờ nhìn thấy nó. Chứng tỏ số kiếp đã định, tờ và nó thuộc về nhau. Đầu năm nhất được tiền, chắc là may lắm nhỉ?”

Thật hết nói nổi, An dám đánh đổi cái hông yêu dấu đã gắn bó với Phong mười bảy năm trời chỉ vì tờ mười nghìn này sao? An cũng yêu thương Phong quá đi chứ? Phong nghe xong điều An nói mà dờ khóc dờ cười. Nhưng suy cho cùng, đầu năm vẫn là nên cười hơn.

“Tờ tiền này sẽ dùng để mua Uργο dán hông.”

An biết mà, Phong dạo này hiền lành và dễ tính lắm. Cậu sẽ không nổi cáu với An vì chuyện con con này đâu. Cũng sẽ không bỏ rơi An như mấy ngày qua con bé vẫn sợ. Thật tốt khi mối quan hệ này vẫn còn nguyên vẹn. Bảo An nghiêng đầu, tí mắt cười.

“Chẳng cần được cậu yêu, chỉ cần được yêu cậu, với tớ như thế là đủ rồi.”

Với quyết tâm độc chiếm chiếc bánh chưng mà nhà họ Lê trao tặng, Bảo An ngay khi trở về nhà đã vội leo tót lên phòng và bóc bánh, đánh chén một mình. Con bé lấy cái bánh từ trong ngăn kéo bàn học ra và bắt đầu nhồi nhét vào cái bụng đang căng tròn như trái bóng, vừa nhai nhồm nhoàm vừa cổ vũ bản thân:

“Cố lên, cố lên. Bằng mọi giá... Ừc, phải ăn sạch sành sanh nó... ngay bây giờ. Để lâu... thế nào... cũng sẽ bại lộ. Ừc ừc...”

Sau hơn ba mươi phút chiến đấu kiên cường, cuối cùng An cũng đã hoàn thành xức mệnh tiền “phở tá” cái bánh vào trong dạ dày. Cũng hay khi ấy, mẹ Thục về nhà sau một buổi họp lớp với những người bạn cũ mới từ xứ người trở lại thăm quê, mang về cho An cơ man là thức ngon của lạ. Và với bản tính háu ăn vốn có, An liền sà vào ăn lấy ăn để, mặc kệ cái bụng đang kêu gào ầm ĩ. Hậu quả là Bảo An được đưa vào bệnh viện ngay trong ngày mừng ba Tết.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cậu Học Sinh Cá Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32

Khép lại chuỗi ngày nghỉ Tết với những buồn vui đan xen lẫn lộn, theo như đúng dự định vạch ra lúc trước, cộng thêm cái gặt đầu ưng thuận từ cô bạn gái, Lương Bảo Kỳ chính thức trở thành thành viên thứ 42 của lớp Mười một Lý trong niềm hân hoan khôn tả. Đối với những kẻ có tinh thần ăn uống cao ngút trời cùng cái bụng sâu trường chừng không đáy như hội bạn bốn người kia, thì sự kiện này quả thực rất đáng để ra quán ăn mừng. Tuy rằng sản tính ham ăn háu uống trời sinh, nhưng lũ trẻ này cũng quá ư là kén chọn và khó tính. Để có thể phục vụ được tận tình và rút sạch hầu bao từ những vị thực khách hạn hẹp về ngân sách nhưng dư thừa về sức lực ấy, trong khu phố này chỉ duy nhất có “Gi gì gi gì”.

Tiền thân của nó vốn là quán kem nhỏ “Soái ca hội quán” - cửa hàng do một nhóm các anh sinh viên đẹp mã cùng góp vốn và xây dựng. Kem ngon và lạ miệng, lại cộng thêm đàn nhân viên hút mắt người nhìn nên dần cho có khai trương ngay giữa dịp buổi trời rét mướt thì quán lúc nào cũng trong tình trạng tấp nập nữ sinh ra vào. Ngay khi đã làm ăn khá khá, để đáp lại tấm thịnh tình của những vị khách đã sớm quen mặt, cũng như muốn mở cửa chào đón thêm nhiều đối tượng tiềm năng khác nữa, hội nữ nam kia quyết định thay tên đổi biển, đa dạng hóa thực đơn và phong cách phục vụ. Từ đó cái tên “Gi gì gi gì” ra đời với mong muốn phục vụ được nhu cầu ẩm thực của mọi đối tượng khách hàng.

Bên cạnh việc tăng thêm hương vị cho những món kem độc quyền của quán, mấy chàng trai trẻ cũng đã bắt đầu tập tành nấu nướng đồ ăn và pha chế thức uống. Danh sách dài các món ăn vặt đường phố nổi tiếng đến từ nhiều mảnh đất khác nhau trên quả địa cầu chắc chắn sẽ chinh phục được cái dạ

dây của những bạn trẻ hiện đại ưa thích sự mới mẻ. Trái lại, mấy thức quà quê hương mộc mạc hay đôi ba tách trà các loại, có lẽ sẽ làm hài lòng những vị khách có tuổi muốn tìm lại chút hoài niệm tuổi thơ.

Bảo Kỳ cũng như đại đa số các cậu con trai khác lúc trước “dị ứng” với cái tên và “kỳ thị” quán lẩu. Nếu không phải nể mặt hội chị em bạn bè, mà cụ thể là cô người yêu hay mẹ nheo, những nhẽo thì chẳng đời nào cậu chịu đặt chân vào một nơi có cái tên “sặc” mùi sến sảm và sứt mẻ đến vậy. Nhưng từ khi quán đổi mới lại khác, Bảo Kỳ đã sớm đồ gục và không ít lần “bám rễ” ăn từ trưa tới chiều ở đó. Huống hồ bây giờ, Bảo An lại đang đung đưa điện thoại và thông báo tin tốt lành:

“Tôi thì vẫn thích địa điểm cũ thân quen thôi. Theo thông tin mật từ một nhân viên mới của quán - Tuệ Minh, thì hôm nay sẽ có chương trình đặc biệt giảm giá tới 50% đấy. Quá tuyệt cho bốn con lợn nhà mình. Mấy người này thế nào đây? Duyệt không?”

Kẻ phải đứng ra chủ trì kiểm chủ chỉ cho buổi tiệc Bảo Kỳ đương nhiên nhiệt liệt tán thành. Cậu chàng một tay vỗ vỗ túi quần, tay còn lại làm dấu “Like”, miệng cười toe hết đoá loa kèn.

“Một phiếu cho An.”

Sắc nữ Trúc Linh thì lại càng nhất trí. Cô bé muốn ăn căng bụng, cũng muốn ngắm no mắt mấy anh đẹp trai nữa, càng không nỡ làm hao mòn quỹ tiền tiêu vật tháng này của cậu người yêu. Xem ra, thật là “một công ba việc” rồi.

“Cho thêm phiếu nữa.”

Ba trên bốn, Lệ Băng dù muốn hay không cũng vẫn phải ngoan ngoãn đi theo. Chỉ có điều...

“Sao tự dưng lại có khuyến mãi nhỉ? Chẳng có sự kiện gì hết mà. Giảm giá đầu xuân à? Thế sao mở hàng lại được lâu phết rồi giờ mới giảm. Cũng chẳng thấy có thông báo trên trang Facebook nữa. Cái này tin được không An?”

Mấy lời phân tích của Băng khiến Kỳ đang phon phồn nhón nhờ trên mây bỗng dưng sững người, rơi bự xuống đất. Đồ ăn ở đó tuy ngon và rẻ, nhưng “tích tiểu thành đại”, để có thể thỏa mãn được cùng lúc bốn cái bao tử sâu hoắm này thật đáng làm ví của Kỳ bị viêm màng lăm nha. Cơ mà đây là tiệc ăn mừng bản thân, không lẽ lại bắt cả hội góp tiền. Cậu nuốt nước bọt đánh ực, bàn tay vẫn nắm chặt túi quần.

“Ồ, thấy nghi lăm nha. Chẳng lẽ giảm cho mỗi mình chị? Chị là ngu ngơ lăm, dễ bị người ta lừa lăm. Vợ vẫn ăn uống no nê xong, lại phải gọi phụ huynh đến cứu ý.”

Gương mặt tươi tắn của An phút chốc hóa dần dần. Sau khi chăm chú nhìn hai cái miệng đang tuôn ra đầy câu nghi vấn kia, An bèn cẩn thận đọc lại đoạn tin nhắn Minh gửi, thậm chí còn bô bô đánh vần từng chữ để đề phòng trường hợp đọc nhầm nữa chứ.

“Chả có cái cớ gì khiến anh Minh phải nói dối cả? Lừa mình, anh ấy được lợi lộc gì đâu.”

“Đây là đằng khác. Vì ông ấy thích mày mà. Mày ăn no là ông ấy no, mày vui là ông ấy vui, mày... Nhưng dù sao thì điều đấy quan trọng lắm à? Kể cả không có giảm giá giảm giếc gì luôn, mình có ‘thẻ VIP’ cơ mà. Cứ ăn uống tẹt ga đi, tội vạ đâu lời ông Minh và dòng tin nhắn này ra là được rồi.”

An với Kỳ đứng chuẩn tuýp người “Gió chiều nào theo chiều nấy”. Mới mấy giây trước còn bị lời Băng nói làm cho hoang mang, bối rối, mấy giây sau đã nhanh chóng hòa theo lý lẽ của Linh mà rằng:

“Ồ, đúng rồi. Ý Linh giống với ý Kỳ đấy. Vô tư đi, cứ nấp sau lưng Minh rồi đánh chén cho thỏa thích. Có khi đến phút cuối, ông ấy nổi hứng lại bao trọn ấy nhờ.”

“Phải, phải, phải. Nếu anh ấy dám lừa tiền tôi kiểu đấy, tôi nhất định sẽ nhân danh quyền thừa kế, cắt đứt hợp đồng cung cấp bánh ngọt cho cái quán đó ngay và luôn. Chính thức đặt dấu chấm hết cho mối quan hệ đang trên đà phát triển giữa hai bên.”

Bảo An vênh mặt đắc thắng, giọng điệu hống hách vô cùng. Đôi môi nhỏ đang nhênh nhếch ý cười ngạo nghễ bắt giác hóa đá cứng đờ bởi ánh nhìn khinh bỉ của hội bạn. Con bé rụt cổ, hai ngón trỏ chọt chọt vào nhau, nói giọng lí nhí:

“Nếu không thì tôi sẽ đứng ra ký giấy cam kết trừ vào hóa đơn họ lấy bánh ở cửa hàng nhà tôi đợt sau cũng được. Chắc là tôi đủ thẩm quyền đấy, nhỉ?”

Bảo Kỳ “xì” một tiếng rõ dài, xong thì phóng xe đi thẳng, chẳng thèm nói với An thêm nửa lời. Khổ thân An tên tò đứng đó, mặt quê quê đến là tội. Cũng may còn có Trúc Linh tâm lý, dù cái xe đã phóng được một đoạn đường rồi, Linh vẫn cố ngoái đầu lại nói vài lời nịnh bợ “chị dâu.”

“Ý hay. Đi nào, người thừa kế. Đến đó và khoa trương thân thế luôn thôi.”

Vì sợ ba đứa kia sẽ lời bằng được Phong đi cùng nếu như trông thấy mặt cậu, Băng đã phải xin nghỉ hẩn một tiết rồi lật đặt mò sang tận đây. Ấy vậy mà giờ đối diện bùn rùn chân tay, Băng vẫn chưa được bỏ thứ gì vào bụng. Cô bé vỗ vỗ vai An thúc giục:

“Ngồi đó lăm nhảm chửi rủa làm gì cho tốn hơi. Đến đó và xoi nguyên cái quán cho thùng ví lão Kỳ đi chứ. Thừa thiếu gì mặc kệ, lão ấy hứa bao mình cơ mà. Người thừa kế như mày không cần phải muối mặt đứng ra ký giấy ghi nợ đâu.”

An cứ ngỡ sẽ được nghe đôi ba câu an ủi từ cô bạn kiêu ngạo, ngờ đâu hôm nay mát trời, Băng lại hứng trí hòa theo hai đứa kia xía xoi con bé. Thật khiến An chưa ăn mà đã no căng một bụng ảm ách rồi. Nhưng An là đứa thảo ăn, “món ngon” này nếu không san sẻ cho đám bạn tốt cùng hưởng, con bé ắt

hắn sẽ không yên lòng. Nhấn mạnh tay ga, Bảo An cho xe lao nhanh vun vút trên dòng đường đầy xe và bụi, quyết ra tay đánh vào điểm yếu tâm lý của Băng - sợ tốc độ. Bỏ ngoài tai tiếng Băng la ói và mắng nhiếc, An thích thú cười khanh khách khi gương tượng ra bộ dạng xót tiền của cậu em họ quý hóa.

“Kỳ thối tha, cứ đợi đấy. Dạ dày heo đến đây.”

Lại nói chuyện anh nhân viên Tuệ Minh, mọi khi thì thường xuyên đi trễ giờ, hôm nay chẳng hiểu vì sao bỗng dừng lại thành người đến sớm nhất hội. Chẳng những thế, bản tính nhác làm mọi hôm cũng tự nhiên tan biến, Tuệ Minh bắt ngờ chăm chỉ siêng năng đột xuất. Vừa đặt chân vào quán, Minh liền kéo ngay ông tay, xắn luôn ông quần, hăng say lao vào dọn dẹp. Dù làm liên hồi cả mấy tiếng đồng hồ nhưng Minh chẳng hề than vãn nửa lời, trái lại còn vừa lau chùi vừa đung đưa uốn éo theo điệu nhạc nữa chứ, miệng liên tục ngêu ngao một liên khúc hồ lớn nào đó. Một vài cô nàng ngồi trong quán thấy vậy lấy làm thích thú lắm, thì thoảng lại liếc nhìn Minh và cảm thán kêu lên “Đáng yêu chết mất!” Thế mà mấy tên bạn tốt lại tỏ vẻ sợ sệt và có ý tránh Minh như tránh tà, chỉ dám đứng xa xa mà nhón chân kiễng cõ vào nói chuyện:

“Ê Minh, khai thật đi. Mày bị bệnh à? Hay hôm qua đi chơi đêm về bị ma nữ nhập? Chăm chỉ phát khiếp lên được. Mọi khi thì gào khản cả cổ vẫn cứ ngồi ỳ ra đấy, không đánh đàn thì cũng nhàu nhàu nhảy vào, tự xưng và tự ứng cử cho vị trí ‘nểm thử đồ ăn’. Nay thì... Mày làm bọn tao hãi quá đấy.”

Tuệ Minh vẫn miệt mài lau chùi mặt bàn, đến khi sạch bong kin kít mới ngược lên nhìn cậu bạn mà cười:

“Sạch chưa?”

Cái kiểu cười duyên này của Minh thật khiến lũ bạn kia co người sợ rúm ró. Nuốt nước bọt ừng ực, một anh trong hội lấp bắp đáp:

“Mặt bàn... mặt sàn... mặt gì cũng sạch, có mỗi cái mặt mày... là phát tởm thôi. Mồ hôi trộn với bụi đen sì sì, đã xấu còn bẩn, chẳng hợp với tiêu chuẩn nhân viên của quán gì cả.”

Một anh khác xen vào:

“Mà Minh ơi, mày cứ tiếp tục sử dụng cái điệu cười ra rai ngày thường của mày đi. Chứ cười kiểu này... tao bối rối lắm.”

Và một anh nữa tò mò lên tiếng:

“Tóm lại thì hôm nay mày bị làm sao? Tự dưng chăm thế. Định xin tăng lương à? Hay là chuẩn bị có khách quý đến.”

Nghe đến đó, hai mắt Minh bỗng sáng như sao. Anh nhảy bổ tới trước mặt lũ bạn nọ và ôm chầm lấy hắn, dọa cậu ta sợ đến suýt tè ra quần.

“Thằng cún, hiểu tao đến thế là cùng. Nói cái nào, chuẩn cái nấy. Đúng, sắp có khách quý đấy. Nếu muốn quán này sớm có ‘dầu’ mới thì cứ liệu mồm liệu miệng mà tăng bót tao lên đi.”

Thường ngày, anh bạn này khá thích được Minh quàng vai, bá cổ bởi lẽ cậu ta muốn được “ám” chút ít nước hoa từ áo quần Minh lên người mình. Hôm nay lại khác, hương thơm từ mấy chai lọ nước hoa xịn xịn Minh xịt lúc sáng đã sớm bị đám mồ hôi kia cuốn trôi đi mất rồi. Đã vậy, mùi cơ thể còn được dịp bung tỏa mãnh liệt nữa chứ, thật trăm bề khổ sở cho cái mũi xấu số của người bạn kia. Bản năng sinh tồn trỗi dậy, cậu ta nhanh chóng vung tay vung chân, múa may quay cuồng để thoát ra khỏi cái ôm “mùi mẫn” ấy.

“Cút vào trong nhà tắm. Quà tởm, chậm mấy giây nữa là chết sặc rồi.”

Vài ông bạn khác lập tức chạy đến cứu trợ, liền mấy cái mồm thì nhau thổi phỉ phò tiếp thêm không khí cho người anh em may mắn mới từ cõi chết trở về. Cũng không quên quay sang nhắc nhở Tuệ Minh:

“Tắm đi mày ơi. Người ngòm bốc mùi thế kia chốc nữa bọn tao có muốn tăng muốn bót cũng chẳng được. Khéo khi lại làm nền cho bọn này thì thối đến rồn nhè.”

Tuệ Minh bấy giờ mới ý thức được tình trạng của bản thân. Rõ khổ, Minh mãi mê lau lê khắp quán suốt buổi cũng vì muốn An được ăn trưa vui vẻ trong không gian sạch sẽ. Mồ hôi mồ kê nhễ nhại chẳng hề làm nhụt chí anh, chỉ không ngờ rằng cái “hương nước hoa tự nhiên” ấy lại có độ sát thương lớn đến vậy. Bao nhiêu công gây dựng hình ảnh bấy lâu, suýt chút nữa thì đổ sông đổ biển rồi.

Sau khi nâng hai cánh tay lên và dí mũi ngửi khịt khịt mấy cái, Tuệ Minh cũng đành nhắm mắt cười xuê xoa:

“Hề hề, hơi thật. Cũng đến giờ nàng tan học rồi đấy, tao đi chải chuốt lại bản thân đây. Thằng nào để quán bẩn, tao... kẹp đầu vào vách đấy.”

Cảnh cáo, dặn dò xong xuôi, Minh liền quay ngoắt người đứng định đi về phía tủ để đồ, lấy cái ba lô và lôi từ trong đó ra một bộ đồ mới - quần Âu và áo sơ mi trắng - rồi tiến thẳng vào nhà tắm, miệng ngêu ngao hát.

“Chu đáo phết, chuẩn bị sẵn cả quần áo cơ mà. Cũng may quán mình đồng phục tự túc, không thì nó dám lột đồ anh em mình ra để thay lắm.”

“Không hiểu em nào vô phúc lọt vào mắt đen của thằng Minh nhè? Sợ nhọ đến thế là cùng.”

Bóng Minh vừa khuấy, mấy ông bạn bèn túm năm tụm bảy, nhảy vào bàn tán không ngớt lời. Thậm chí, có anh còn lôi cả đồng giấy bút ra và nói:

“Thử phác họa chân dung em gái kia thế nào đi. Thi xem thằng nào đúng nhất.”

“An đã đến bên anh. Dáng An lùn lùn...”

Sau khi đã tắm rửa thơm tho sạch sẽ, Minh lại tiếp tục đứng trước gương ngắm ngắm vuốt vuốt, không ngừng sáng tạo kiểu tóc. Tuệ Minh vốn rất tiết kiệm thời gian, mọi khi ở nhà, cả tắm cả gội cũng chỉ ngắn của anh mười lăm phút là nhiều. Hôm nay thì cứ ôm khư khư cái phòng tắm đến ba chục phút vẫn chưa thềm ló mặt ra ngoài, lại còn tích cực khai thác khả năng sáng tác kiêm ca hát tiềm ẩn bấy lâu nữa chứ.

“Minh ơi, có em đến tìm mày kia.”

Nghे tiếng cậu bạn gọi cửa, Tuệ Minh ngay lập tức dừng mọi động tác, mở toang cửa và lao vội ra ngoài. Khổ cho anh bạn tốt bụng đến báo, vô duyên vô cớ lĩnh nguyên cái cánh cửa vào mặt. Tội!

Tâm trạng hưng phấn của Minh ngay lập tức rớt xuống tận gang bàn chân khi trông thấy gương mặt cậu em nhăn nhở, niềm nở cười chào:

“Ola... A ha ha...”

Người cản gặр thì chẳng thấy đâu, kẻ không mời lại ngang nhiên chạy đến bên cạnh mề neoh đòi ăn:

“Ồi giời, nhất anh cả. Lớn đùng lớn đoàng rồi mà mẹ vẫn lo cho từng hạt cơm một. Chẳng bù cho em, đã gầy gò rồi thì chứ, lại còn suốt ngày bị bắt chạy tới chạy lui. Bảo sao mãi chả lớn nổi. Đây này, bụng đang kêu gào ầm ĩ rồi đây này. Xem thế nào mời em một bữa hoành tá tràng đi chứ.”

Tuệ Minh chẳng mấy để tâm đến những lời than vãn của cậu em, đôi mắt vẫn đảo hoạt nhìn khắp góc ngách trong quán tìm đáng người thương. Mà tìm hoài chẳng thấy, Minh bèn sốt sắng hỏi thẳng cậu em:

“An đâu?”

Kiến Lâm ngây ngô đáp:

“An á? Nó đang nằm ì một đồng ở nhà chứ đâu. Em lôi nó đến đây làm gì?”

Hỏi về người mà thằng em lại nghĩ ngay tới con chó lười, thật khiến Minh khóc không được mà cười cũng chẳng xong. Nếu sớm biết có ngày hôm nay thì khi xưa đó, có thể nào Minh cũng không đặt cho con chó cái tên quá đổi... “nhạy cảm” như vậy.

“Bảo An cơ. Đầu rồi?”

Thắc mắc này của Tuệ Minh, Kiến Lâm nghe chẳng lọt tai chút nào. Gương mặt đang rạng ngời như bông hoa mặt trời bất giác cau có lại, Lâm đẩy đẩy cái cặp lồng vào tay người anh, miệng dẩu ra dỗi hờn:

“Ai mà biết được. Hỏi rõ vô duyên. Đây này, tôi mang đồ ăn đến cho ông đây này. Vậy mà một lời cảm ơn cũng chẳng thốt ra được. Thế quái nào cứ mở miệng ra là nhắc tới gái nhè? Tài thật. Thôi đây, cứ ngồi đó mà đợi người ta đi. Tôi đành ôm bụng đói về ăn cơm mẹ nấu vậy.”

Dứt lời, Kiến Lâm bèn hùng hổ quay ngoắt người lại, chân phăm phăm tiến về phía cửa quán nhưng trong thâm tâm không ngừng lải nhải “Giữ em lại đi Minh. Năn nỉ em đi Minh.” Nào ngờ vừa bước được vài bước, Lâm đã tá hỏa quay đầu chạy ngược vào bên trong, vội vàng núp sau lưng Minh khi trông thấy An và hội bạn đang tung tăng tiến vào. Dù luôn nhủ lòng rằng bản thân đã sớm bị An cho vào quên lãng nhưng chẳng hiểu vì sao cứ hễ đụng mặt con bé là bụng dạ Lâm lại thấy nhột nhột mãi thôi. Ngộ nhờ gương mặt Lâm động lại ấn tượng đặc biệt trong bộ nhớ của An thì sao? Lâm hiểu bản tính đa nghi của ông anh trai quá mà, nếu Minh biết được chuyện tình cây si của Lâm ngày trước thì giờ cậu có cả trăm cái miệng để thề thốt, Minh ắt hẳn cũng chẳng tin đâu.

“Anh Minh, bọn em tới rồi này.”

Được gặp An, Minh mừng đến quên mọi thứ xung quanh. Bộ dạng núp ló của cậu em phía sau lưng, hay lời oán trách từ miệng cậu bạn xấu số vừa này, Minh đều chẳng mấy bận tâm. Minh bây giờ chỉ nhìn thấy mỗi nét mặt tươi rói, khuôn miệng nói nói cười cười của người đối diện mà thôi. Rất niềm nở, Minh dẫn những vị khách quý ra khu vực đã được đích thân anh chuẩn bị cả buổi sáng nay.

“Mấy đứa ngồi đây. Chắc đói rồi hả? Thích ăn gì cứ gọi thoải mái, anh phục vụ hết.”

Tuệ Minh chẳng những chu đáo với Bảo An, mà ngay cả với những người bạn của con bé, anh cũng hành xử chu đáo chẳng kém. Một phần vì bản tính Minh vốn là vậy, một phần cũng do anh muốn để lại ấn tượng tốt với mấy đứa đó, sau này nếu có gặp khó khăn gì trong công cuộc chiếm đoạt trái tim An, còn tiện đường nhờ vả.

Và điều đó ngay lập tức có tác dụng. Sự nhiệt tình và hòa đồng của Minh khiến lũ trẻ dù vừa mới gặp lần đầu nhưng lại thấy rất đỗi thân quen và có cảm tình. Chẳng chút ngại ngùng, chúng nó nhao nhao lên thi nhau gọi món.

“Cho em một tô mì tương đen và mấy que chả cá nhá. Em muốn uống Coca nữa. À, anh đừng quên củ cải chua nhó.” Vị khách quen Trúc Linh nhanh chóng gọi xong thực đơn cho mình.

“Em thì ăn ít thôi. Một ít Bánh gối cà ri gà, một tí bánh xèo, một tẹo bánh bao chiên, một chút bánh bí đỏ rán và thêm một cái bánh mì trứng bò phòng đói nữa ạ. À quên, thêm cả trà đào.” Bảo Kỳ trên đường đến đây còn cân đo đong đếm cả buổi, nghĩ xem ăn cái gì vừa rẻ, vừa ngon. Thậm chí có phải ăn bớt đi một chút cũng được, miễn sao vẫn đủ tiền tiêu vặt để ngồi ì ngoài quán điện tử cùng hội bạn từ nay tới cuối tháng. Ấy vậy mà vừa rồi Kỳ đã quên đi tất cả, gọi nhiệt tình tới nỗi anh bồi bàn Tuệ Minh phải ghi chép hết tốc lực, ngón tay quăn cả vào nhau.

“Gớm, chắc xong bữa này ông trở thành ‘nhà bánh học’ quá. Em chỉ cần một suất com rang dưa bò với trà chanh thôi.” Lệ Băng sau khi bừa bãi với cậu bạn liền quay sang Tuệ Minh và gọi cho mình một phần ăn đơn giản.

Sau vụ vào viện vì tội tham ăn, Bảo An hôm nay đã có phần biết sợ, nghĩ bụng sẽ bắt chước Băng, ăn com cho lành và chắc dạ.

“Em ăn com sườn với uống nước lọc ạ. O...”

Đang tươi cười với Tuệ Minh, Bảo An bỗng ngơ ngơ nhòm ngó phía sau lưng anh bồi bàn điển trai đó. Thấy vậy, Minh cũng lơ ngơ quay lại nhìn theo, phát hiện thằng em yêu quý vẫn đang bám áo mình từ lúc nào không hay.

“Làm gì đấy? Đứng đây từ lúc nào vậy ông nhồi?”

Kiến Lâm tay vò vò mớ tóc rối từ từ bước sang bên cạnh, híp mắt cười không thấy Tổ quốc.

“À, thật ra thì... em đứng đó... bỏ đi, em cũng chả hiểu tại sao em lại có hành động kỳ quái và biến thái ấy đâu. Thôi, về đây.”

Để tránh mọi chuyện trở nên rắc rối, Kiến Lâm sau khi nói xong bèn len lén đi giật lùi định chuồn luôn. Nào ngờ Bảo An đứng bật dậy khỏi ghế, bàn tay rụt rè chỉ trỏ vào Lâm mà rằng:

“Hình như anh này...”

Điều bộ ngạt ngừng, ánh mắt hoài nghi của An thật khiến Lâm chột dạ biết mấy. Mồ hôi đã sớm kéo về cả đàn khắp cơ thể Lâm đang đứng im bất động, dầu cho nhiệt độ bây giờ khá lạnh và áo quần Lâm mặc cũng tầng tầng lớp lớp.

“Anh này nhìn quen quen ý nhò?”

Bảo An quay về phía Linh và Kỳ tìm sự trợ giúp. Hai bạn nghe thế cũng chăm chăm sẫm soi gương mặt Kiến Lâm rồi xoa cằm nói:

“Ờm, trông quen thật.”

Ba cái đầu này thật biết cách làm khổ anh em nhà họ Phan quá. Ông anh thì ngơ ngác không hiểu chuyện, ông em thì tim đập thùm thụp như tiếng trống hội. Mãi đến khi An búng tay reo toáng lên rằng:

“À, anh này học trường mình này. Đầu tuần nào cũng bị bố Bộ lôi lên cột cờ khiển trách. Xời, nổi tiếng nhất trường.”

Lâm mới thờ phào nhẹ nhõm, gương mặt giãn ra mấy phần. Có điều “tránh vò dưa, gắp vò dưa”, xui xẻo cứ mãi bám đuôi Lâm khi mà An và lũ bạn thi nhau tố tội cậu chàng trước mặt ông anh nghiêm khắc Tuệ Minh.

“Ồ đúng rồi. Anh ấy nằm trong ‘top’ dốt Hóa của trường mà. À không, hình như môn nào cũng thế ấy. Thấy thầy cô kêu suốt thôi.”

“Chúa mất trật tự và thiếu nghiêm túc trong giờ nữa chứ. Ở trường anh hơi bị nổi tiếng đấy nhá.”

“...”

Ba đầu kia liên tục chêm lời nhau, lời khuyết điểm của Lâm ra mà bàn tán cười đùa hết sức vô tư và sảng khoái. Trái lại, anh em họ Phan đã sẫm đen mặt vì tội nhỏ. Tuệ Minh chẳng nề hà chồn đông người, ngay lập tức hắng giọng răn đe cậu em:

“Học hành thế đấy hả Lâm? Chẳng xứng với cái tên ‘rừng tri thức’ bố mẹ đặt cho gì cả. Đã vậy ý thức cũng không có nữa. Tí về thì nhừ đòn.”

“Em bị oan. Học dốt thì là bẩm sinh rồi, em không cãi. Nhưng cái vụ ý thức thì thật sự em bị oan. Anh thừa biết em sinh ra đã sẵn máu nghệ thuật trong người rồi. Đang chăm chú ngồi học, thế quái nào nhà dân bên cạnh trường mở nhạc âm ỉ lên. Tện có cái bút trong tay, em mới vô thức làm một quả ‘Pen tapping’. Ai mà lường được cái bọn trong lớp nó lại mấu quá, hò hét cổ vũ liên tục. Cũng tại cả cô nữa, em đã gõ rồi thì phải xuống mà ngăn em chứ. Đây lại cứ đứng trên bục giảng rồi cầm thước gõ cảnh cạnh lên bảng, làm em tưởng cô đang phối hợp cùng nên mới hăng thế chứ...”

Nghe Lâm trình bày lý do xong, đám trẻ lấy làm hí hửng và ngưỡng mộ lắm, nhất là Bảo Kỳ, bởi lẽ cậu cũng đang tập tành cái trò này mà. Kỳ vội vàng kéo ghế mời Lâm ngồi xuống và sấn tới làm quen:

“Ủầy, em thích cái đấy lắm nha. Nhưng tập mãi chả được gì cả. Anh nhận em làm đệ đi. Dạy em với.”

Nhận thấy sự thuận lợi cho bản thân trong tình hình hiện tại, Lâm nhanh chóng ngồi xuống ghế và khôn khéo “ép hòng” để bọn chúng phải nói tốt về mình

ngay trước mặt ông anh.

“Thôi, tôi chả dám dạy dỗ ai đâu. Tiếng xấu tôi vang khắp nơi thế này, mặt mũi nào mà làm sư phụ người ta chứ.”

Bảo Kỳ lung lay người Kiến Lâm liên hồi, miệng không ngừng tuôn ra lời vàng ý ngọc. Cái gì mà “Anh năng nổ tham gia hoạt động của trường, đây cũng là việc tốt.”, rồi lại cả “Dù sao anh cũng được vào Đoàn rồi, như thế cũng chứng tỏ học lực và ý thức của anh không quá tồi.”... Tới tận khi người ngoài trường Lê Băng lên tiếng ca ngợi, Lâm mới cảm thấy ung lòng thỏa mãn và gương mặt Minh cũng đỡ “hình sự” hơn rất nhiều:

“Em nhớ không nhầm thì hồi năm ngoái anh có đi thi giao lưu Tin học giữa các trường trong khu vực đúng không? Hình như cũng được giải mang về nữa? Em còn nghe mọi người nói khả năng chơi các môn thể thao của anh khá tốt, biết đâu lại được một trường đại học về thể dục thể thao nào nhận thẳng cũng nên ấy.”

Khi này không chú ý nhiều, bây giờ để ý hơn Lâm mới thấy Lê Băng sao mà đáng yêu đến thế? Lại còn quá đổi tâm lý và hiểu cậu nữa. Trong một phút giây yếu lòng, Lâm nghĩ trái tim mình đã bị đánh cắp công khai mất rồi. Cậu chàng chỉ biết ngồi nghệt mặt nhìn Băng, cái đầu gục gặc biểu lộ sự đồng tình.

“Ồ... Đúng... Anh cũng... tốt mà.”

Tuệ Minh nghe vậy cũng khẽ mỉm cười. Ngắm lại thằng em này cũng không đến nỗi. Chuyện này tạm gác qua một bên đã, Minh phải đi chuẩn bị đồ ăn ngay đây. Cái bụng An đã sớm kêu lên ồ ọc ọc rồi.

Nhờ phúc của đám trẻ kia, cuối cùng Lâm chẳng những không bị đòn mà còn được đích thân ông anh bung mâm mời dùng bữa nữa chứ. Tuệ Minh vừa đặt món cuối cùng lên mặt bàn xong, tất cả đều chăm chăm nhìn vào bát cháo to oành giữa bàn rồi ngơ ngác nhìn nhau.

“Bọn em có gọi cái này đâu ạ? Anh bung nhầm bàn rồi hay sao ấy?” Kỳ dù đang nhồm nhoàm ăn uống nhưng vẫn lau tau hời khi thấy sự xuất hiện của món lạ trên bàn, tránh trường hợp lát nữa phải trả thêm một khoản tiền.

“À em biết rồi, cái này của anh. Anh ngồi ở đây ăn luôn cùng bọn em cho vui. Cũng tới giờ cơm trưa rồi mà.” Bảo An thân thiết rủ Minh cùng dùng bữa. Điều đó khiến Minh vui sướng đến điên đảo. Anh cũng muốn thế lắm chứ, có điều cháo thì chỉ đủ một bát và nó dùng để...

“Không, cháo này cho An đấy. Mấy hôm rồi em bị khó tiêu, anh muốn đến thăm lắm mà sợ An khó xử với mẹ nên thôi. Mãi hôm nay mới có dịp, cái này coi như là món quà đầu tiên anh tặng An.”

Bọn trẻ đang cắm mặt ăn hăng say liền bị lời này làm cho sặc sụa chết. Chúng nó liêng liếc lên nhìn thám thính biểu hiện của Minh, thấy mặt anh tỉnh bơ liền cúi đầu thi thảo, bàn tán “Lần đầu tiên tôi thấy có người mang cháo đi tặng để tán gái đấy.” Còn Bảo An thì ngại đến đỏ cả mặt. Cái chuyện đáng xấu hổ ấy, con bé đã cố quên đi rồi mà sao Minh nhớ lòng nào mãi lên?

Nghĩ về nó, An lại thấy bức. Rõ ràng Phong chính là kẻ gián tiếp khiến An bị như thế. Ấy vậy mà chẳng thêm hỏi han, an ủi con bé lấy một lời. Suốt cả ngày, Phong vẫn lông nhông dạo chơi cùng đám bạn, tới khi tối trời mới tạt qua nhà và gọi An xuống nhìn mặt một cái để “Xem xem mày còn sống không.”, rồi cứ thế đi thẳng. À, có hôm đầu tiên An bị bệnh, Phong cũng mang một hộp dưa muối, đôi hộp sữa chua đến làm quà, nói rằng ăn vào cho dễ tiêu. Báo hại An suýt phải nhập viện lần nữa vì tiêu chảy.

Còn Tuệ Minh thì liên tục gọi điện, nhắn tin hỏi thăm, quan tâm các kiểu, khiến cho cả điện thoại lẫn đầu An nóng muốn phát hỏa, xem chút nữa là nổ tung luôn rồi. Thực ra An cũng giận lắm, nhưng với tính cách cả nể cố hữu của bản thân, con bé chỉ cười xuề xòa và cố chịu đựng. Giờ Minh lại...

“Anh chu đáo quá.” Bảo An nhăn mặt cười khổ.

“Có gì đâu. Cháo rau, ngô này tốt cho hệ tiêu hóa lắm. Anh dùng suốt mà. Sáng sớm nay, đích thân anh...” Bảo An vốn rất cuồng nấy anh con trai đứng bếp, nghe đến đó thì mọi khó chịu trong An đều tan biến sạch. Con bé reo vang cất lời:

“Tự anh vào bếp nấu ă? Anh tuyệt thật đấy.”

Kiến Lâm nghe mà thấy hài, nhưng không đành lòng bóc mẽ người anh. Cậu chỉ gián tiếp khen ngợi rằng:

“Anh Minh ở nhà nấu suốt đấy.”

Lâm đã cố tăng bóc Minh lên là thế, chỉ có điều Minh chẳng biết nắm bắt cơ hội gì cả. Anh quá đổi thật thà...

“Nó điều đấy. Anh chả biết nấu gì đâu. Sáng nay đích thân anh dậy sớm, cố tình phá bình giấc ngủ của mẹ để nhờ mẹ nấu cái này đấy.”

Những người không liên quan thì vạch đen đầy đầu. Mỗi An hăm đơ nghe xong liền cảm động đến rung rung nước mắt. Xúc lấy xúc để cháo vào mồm.

“Anh thật tốt. Cháo ngon lắm luôn. Càng ăn, bụng em lại càng thấy nhẹ nhàng.”

“Nếu lần sau bị đầy bụng nữa. An cứ bảo anh, anh mang cháo đến cho. Free ship, free luôn cả tiền hàng.”

Cuộc vui nào rồi cũng đến hồi kết thúc, ăn uống chán chê xong là đến màn trả tiền. Bảo Kỳ xót xa lúi ra và yêu cầu hóa đơn.

“Hai trăm rưỡi. Giảm 50% là còn một trăm hai lăm nghìn đúng không anh? Đây, em gửi anh ạ.”

Anh nhân viên nghe xong bèn đờ người khó hiểu. Anh chính là trụ cột chính ở cái quán này, sao lại có chuyện giảm giá, khuyến mãi khi chưa thông qua ý kiến của anh được nhỉ?

“Em có nhầm lẫn thì phải. Hôm nay quán không có giảm gì hết á.”

“Dạ?” Bảo Kỳ mồm chấy tới tận cằm, cảm giác như vừa nghe một tin động trời lắm.

“Ồ nhưng đúng là...” Bảo An lập tức lúi điện thoại ra định thắc mắc. Đúng lúc Minh từ phòng vệ sinh đi ra, thấy vậy bèn tức tốc chạy tới.

“Đúng là có giảm giá mà. Anh này hôm nay mới tới làm ngày đầu nên không biết thôi. Rồi, anh nhận tiền rồi. Mấy đứa mau về đi. Thế nhá, tạm biệt.”

Tuệ Minh nhanh chóng cầm tiền từ tay Kỳ và đẩy vội mấy vị thực khách ra khỏi quán. Không quên vẫy tay chào riêng An.

“Nhân viên mới à? Giảm giá à? Giải thích trước khi bị chích.” Anh nhân viên lúc này hất hàm tra hỏi ngay khi thấy Minh quay trở lại quán, bàn tay bấm cái bút bi liên hồi. Tạch tạch!

“Chả có gì phải giải thích cả. Tao bao 50% cái hóa đơn kia. Thế thôi.”

Tuệ Minh ung dung rút tiền túi ra và đặt vào hòm quỹ của quán. Rồi quay lại cười toe với hội bạn.

“Sáng nay lao động hăng say quá. Mệt rồi, chiều tao nghỉ nhá.”

Và chẳng cần sự đồng ý của bất kỳ ai, anh chàng cứ thế tùy tiện đi thẳng ra khỏi quán.

Mấy ông bạn ở lại chỉ đợi lúc bóng Minh vừa khuất, bèn tranh nhau lúi những tấm hình vẽ chân dung người con gái trong mộng của Minh khi nãy ra và tranh luận:

“Xời ạ, cứ tưởng bố này phải chọn một hoa khôi nào chứ. Ai dè lại thích cái đứa trẻ con.”

“Tao còn tưởng nó thích mẫu người đoan trang, thực nữ, kiểu hiểu chuyện và chừng chặc một chút cơ. Em kia thì trái ngược hoàn toàn...”

“...”

Mười hai giờ khuya, An vẫn trần trọc không chợp được mắt khi nghĩ lại mấy lời đề nghị của Lâm lúc chiều. Cậu chàng muốn làm quen với Băng và nhờ An đứng ra làm cầu nối mối mai.

“Chỉ ăn cùng nhau có mỗi một bữa cơm, lại là đầu gặp mặt, sao có thể ‘lung lay’ ngay thế nhỉ?”

Băng là bạn thân của An. Những chuyện liên quan tới hạnh phúc của Băng thế này, An đương nhiên là không thể tùy tiện quyết định. Có điều...

“Minh cũng ‘đỏ’ Phong ngay từ cái nhìn đầu tiên đấy thôi. Lâm cũng có thể như thế với Băng lắm chứ. Và lại...”

Bảo An rúc mặt vào con gấu bông trắng, tiếp tục nghĩ nốt điều còn dang dở.

“Băng có bạn trai cũng tốt. Minh sẽ không phải lựa chọn, hoặc là bảo toàn tình bạn, hoặc là bo bo giữ trọn tình yêu.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cậu Học Sinh Cá Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

“Lại không đi? Lại bận?”

“Ồ thì, tớ cũng muốn đi lắm chứ nhưng để lần sau đi. Tại vì...”

Cúp!

Chẳng thèm nghe Bảo An nói hết lời trình bày, Hoài Phong đã phũ phàng cúp máy cái rụp. Lia cái điện thoại xấu số vào trong góc bàn, Phong ngồi phịch xuống ghế, miệng thở phì phì, cấu giận muốn nổ tung cả người lên đây.

Tâm trạng Phong lúc này thật rối như tơ vò. Cậu thấy bức?

“Uổng còn tao cày cuộc chơi game mấy đêm trời để lấy được cặp vé đi ăn buffet này. Vậy mà mày dám.. Giời ạ, tức chết chịu được.”

Cũng thấy nhục?

“Mà tao cũng chẳng hiểu nổi tao nữa rồi. Bị nó từ chối một lần vẫn chưa thấy ngại à mà còn vác cái mặt đến mời mọc nó thêm cả chục lần như thế nữa? Không có lòng tự trọng à? Đại gái à?”

Và cả một chút hoang mang, lo sợ?

“Đồ chân ngắn ấy đang thấy chán mình rồi à? Minh sắp bị ra rìa và lão Minh kia sẽ là người thế chân hả? Vậy mà suốt ngày thì ‘Tớ chỉ thích mỗi cậu thôi’, rõ là điều toa.”

Hiện tại phũ phàng, Hoài Phong chẳng muốn nghĩ đến nữa. Cậu gác chân lên bàn, tay vất ngang trán và mơ màng hồi tưởng lại ngày dài oanh liệt ấy. Nhớ cái hồi mà hai đứa vừa mới hay tên biết mặt, An cứ lì lợm đeo bám ám quẻ cậu suốt cả ngày thôi, đuổi không đi mà quát cũng chẳng thèm chạy. Nói không phải ngoa chứ, lúc đó chỉ cần Phong hắng giọng một cái là y như rằng xe ôm Bảo An sẽ ngay lập tức lao đến trình diện. Oách vô cùng! Chẳng bù cho dạo gần đây, mặc kệ Phong có rù rê thế nào, An cũng đều lắc đầu từ chối, hết lần này lại qua lần khác, với lý do “Tớ bận.” Nhấn tin thì nửa ngày sau mới đáp, gọi điện thì tý cuộc mới nghe. Ôi, cái thời oanh liệt của Phong nay còn đâu?!

Nhưng từ khi nào mà tỷ phú thời gian Bảo An lại trở nên bận rộn thế nhỉ? Có liên quan gì tới Minh không đây? Phong chẳng biết nữa, cơ mà việc quỹ thời gian An dành cho Phong mấy ngày gần đây bị cắt xém đi đôi phần, thật khiến Phong bức dọc ghê gớm. So với Phong thì cái thằng “bạn” kia quan trọng hơn sao? Phong ghét “hắn”. Chính “hắn” đã đem đồ sông đồ bể công sức Phong mấy ngày qua. Cũng chính “hắn” khiến cho cái đầu Phong giờ đây phải ong ong tìm đường “giải quyết” cho hai tấm vé này. Cậu nên làm gì với chúng đây? Đi một mình có ổn không nhỉ? Thong dong, tự tại lại chẳng mất công đón đưa, đèo bồng đứa nào. Cũng hay ho đấy chứ, nhưng..

“Đẹp, một thân một mình đến đây để ngắm toàn dân thiên hạ nói cười à? Khác gì tra tấn tinh thần. Thế thì ngồi nhà ăn cơm ngủ rồi xem tivi còn sướng hơn.”

Vậy rù ông bạn vàng tên Trí đi cùng thì sao đây? Trời lạnh thế này, có bạn có bè đi cùng vẫn là vui nhất, sẵn tiện hâm nóng tình đồng chí luôn thể và còn được mang tiếng thơm là hào phóng nữa chứ. Lợi thì nhiều, có điều Phong thấy...

“Hai thằng con trai... Hình như hơi sai sai.”

Thật ra lúc đầu, Phong đã nghĩ sẽ tặng lại mẹ và Hoài An cặp vé này nhưng Phong cũng lưỡng lự trước được hàng tá câu tra hỏi mà mẹ và cô em gái sẽ đặt ra cho mình nên thôi. Thế nào, cả hai cũng sẽ than ngắn thở dài về việc Phong ngày đêm cắm mặt vào màn hình máy tính, và đến cuối cùng sẽ đồng lòng nhất trí giục Phong tìm người để bán lại cặp vé. Phong hiểu quá mà, vì đây không phải là lần đầu tiên cậu rơi vào hoàn cảnh này. Tốt hơn hết, Phong nên tìm người nhượng lại hai tấm vé ấy ngay và luôn.

Còn về phía Bảo An, phải căn rắng căn lợi từ chối những cơ hội vàng kiểu này, con bé cũng tiếc đứt cả ruột, tuột cả gan ấy chứ. Nghe tiếng cúp điện thoại vang lên khô khốc, An biết ngay Phong đang giận lắm rồi, khóí trắng bụng toà nghi ngút đầy đầu cũng nên. Nhưng biết làm sao đây, Bảo An bận thật mà. Nghỉ Tết xong xuôi, An và Kỳ lên tục được các bậc phụ huynh gửi gắm vào những lớp ôn thi uy tín, lại mời cả thầy cô có tiếng về kèm cặp riêng cho hai đứa nữa chứ. An thật đã bị cuốn mòng mòng vào cái vòng tròn học hành, thi cử rồi. Lịch học đã kín mít cả tuần, ấy vậy mà rảnh rả lúc nào, An liền phải tắt bật đóng vai bà mai, sắp xếp lịch hẹn và tạo điều kiện giúp Lâm gấp BĂNG nữa cơ. Quá là bận rộn luôn, thời gian nghỉ ngơi còn hiếm nói chi đến việc ra ngoài và đi chơi với Phong. Dù rằng, An thấy nhớ cậu rất nhiều.

Chiều chủ nhật hôm nay, An trống lịch do thầy gia sư đột nhiên bị cảm cúm. Đang lúc băn khoăn không biết nên ra ngoài gặp cậu bạn đặc biệt để hóa nỗi nhớ nhưng hay lười biếng nằm ườn ra giường mà ngủ cho đã đôi con mắt, An bất chợt nhận được cùng lúc hai đoạn tin nhắn từ Phong và Lâm. Một người thì rủ đi ăn, người kia thì tha thiết cầu cạnh sự giúp đỡ. Đắn đo mấy hồi, An quyết định bỏ những niềm vui nho nhỏ để với tới mục đích to to. Thay vì chấp nhận tâm thịnh tình của Phong như những gì mà con tim mách bảo, lí trí An lại chọn giúp Lâm thực hiện kế hoạch hay ho mà anh chàng vừa đề nghị.

“Sớm thôi, thời gian của tớ sau này sẽ do cậu toàn quyền quyết định.”

Nắm chặt tay thành hình quả đấm tỏ rõ về kiên định, Bảo An hùng hổ tuyên bố một lời thề mà ngay chính bản thân con bé cũng ngờ ngợ về độ khả thi của nó. Nhưng giờ không phải lúc để nghĩ về điều đó, An phải mau mau phi tới nhà Băng và lôi cô bé tới nơi hẹn hò thôi.

Cùng lúc ấy, Kiến Lâm cũng đang hí hửng chuẩn bị xuất phát. Theo những gì An cung cấp, thì dạo gần đây Băng đang thích mê một thói son nhưng lại chưa tiết kiệm được đủ tiền để tước được em ấy về nhà.

Kiến Lâm thừa hiểu Băng là người có lòng tự trọng cao, không thân không thiết mà mua tặng, nhất định cô bé sẽ thẳng thừng từ chối. Nhưng nếu cậu

công tử Kiến Lâm tạo “công ăn việc làm” để tăng thêm nguồn thu nhập cho Băng, gián tiếp giúp cô nàng thỏa mãn được ý nguyện kia thì sao nhỉ? Rất có thể, Băng sẽ cảm động và ngay lập tức đổ gục trước tấm lòng nhiệt thành cũng như sự chân tình của Lâm lắm chứ. Nhưng...

“Thằng ăn bám như mình thì tạo công ăn việc làm cho người khác kiểu gì đây?”

Suy tư, trăn trở liền mấy ngày đêm, cuối cùng Lâm cũng tìm được cách để thực hiện cái kế hoạch mang tầm vĩ mô ấy. Đầu tiên, Kiến Lâm sẽ tỏ rõ cho cả làng cả tổng biết rằng cậu chàng đang “tu”, muốn chuyên tâm học hành để thi cử đỗ đạt nhưng lại bị hồng kiến thức cũ quá và cần phải cấp tốc ôn tập ngay tức khắc. Với quan điểm “Học thầy không tày học bạn”, Lâm sẽ quyết không nhờ tới sự giúp đỡ của các thầy cô giáo cũng như mấy cái “lò luyện thi” trong thành phố. Song, đám bạn Lâm quen thì cũng đã sớm đánh rơi kiến thức hết rồi, tốt hơn hết Lâm nên thuê một ai đó còn đang học lớp 11 làm gia sư riêng, như vậy kiến thức truyền đạt lại mới “nóng” và “đảm bảo chất lượng”. Mà cái người học lớp 11 đó, ngoài lớp trưởng Băng ra thì còn ai vào đây nữa.

Việc xin học phí từ phụ huynh không phải vấn đề quá nan giải với Lâm, cái khó chính là phải “diễn” như thế nào để Băng tin và nhận lời giúp đỡ. Điều này thì phải mở miệng nhờ tới An. Con bé sẽ rủ Băng đến nhà sách, rồi làm bộ vô tình bắt gặp Lâm đang đau đầu chọn lựa tài liệu ôn tập. Cuối cùng, Lâm chỉ cần bày tỏ nỗi niềm cũng như dự định của mình với Băng là xong. An tin, với sự thiếu thốn về tài chính hiện tại và mong ước khát khao có được thời son kia, Băng sẽ không khước từ cơ hội vàng này.

Kế hoạch đáng ra sẽ rất thành công nếu như không có sự góp mặt của ông thần Phá đám Tuệ Minh. Chẳng hiểu do kiếp trước Lâm mắc phải tội tày đình gì, hay tại kiếp này cậu chàng ăn ở không tốt nữa mà hết lần này đến lần khác, vận đen cứ đeo đuổi cậu mãi chẳng buông. Số là Lâm vừa xỏ xong đôi giày và đang định lao vút ra khỏi nhà, tới nơi hẹn hò, ngào ngò, ông anh Tuệ Minh đương ngồi ôm chó lấp ló gần đó bất chợt chạy ra chắn đường. Sau vài câu tra khảo, người anh trai nghiêm khắc lấy làm hài lòng và tự hào lắm khi thấy sự thay đổi rõ rệt trong suy nghĩ của cậu em. Chẳng những vờ vai, xoa đầu khen ngợi các kiểu, Minh còn đề nghị được giúp Lâm lựa chọn tài liệu tham khảo và sẽ đứng lên tài trợ cho toàn bộ số sách mua về hôm nay. Kiến Lâm đương nhiên là vội vàng từ chối. Bộ dạng hốt hoảng của Lâm khiến Minh phải nhéo mắt ngờ vực và vì thế một loạt những câu nghi vấn, tra hỏi lại tiếp tục được đặt ra. Ngó qua đồng hồ thấy thời gian chẳng còn sớm nữa, lại không muốn cái âm mưu đen tối được che đậy bởi vô bực hoàn hảo kia bị lộ ra, Kiến Lâm đành bắt lực tiếp nhận thiện chí mà Minh muốn dành cho mình.

“Thi đi. Đỡ hại ví của tôi.”

Dứt lời, Lâm liền quay lưng đi thẳng, đôi chân vội vã rải những bước dài. Tuệ Minh nhún vai một cái, rồi cũng chậm chậm theo sau, hai tay ung dung đút túi quần.

Nơi mà An và Băng đến là một nhà sách tư nhân không quá lớn trong khu phố. Tuy vậy, rất nhiều học sinh, sinh viên thường xuyên lui tới đây vì ở đó chẳng những bán những loại sách tham khảo mới ra mà còn có cả hàng tá tài liệu của các bậc tiền bối để lại, hữu ích vô cùng. Trên tất cả, bác chủ cửa hàng còn đặc biệt ưu ái đám trẻ hiếu học khi sắp xếp mấy cái bàn ngay gần quầy thu ngân, để chúng có thể tha hồ đọc và tham khảo luôn ở đó mà không mất một đồng phí nào. Trong khi Băng tận dụng thời gian để học tập, thì An lại mãi đứng ngồi không yên, cái đầu liên tục ngóng về phía cửa.

“Đợi ai à? Nhấp nha nhấp nhồm này giờ.”

Tiếng Băng vang lên khiến An giật mình. Con bé nhanh chóng ngồi xuống và cắm mặt vào trang sách chi chít chữ, miệng lắp bắp đáp qua loa:

“Kiến Lâm, à không... kiến căn móng thôi.”

Phan Kiến Lâm cũng thật thiêng quá đi nha. Lời An vừa dứt, Lâm cũng vừa hay xuất hiện. Đứng thu lu một khối trước cửa quán, Kiến Lâm trong bộ đồng phục, đeo thêm quả kính không độ giả bộ tri thức, cất tiếng ngạc nhiên:

“Ồ, hai đứa cũng ở đây à? Đạo này anh cũng hay đến đây học lắm. Sắp thi mà.”

Giọng Lâm oang oang khiến hai cô nàng giật mình. Băng lấy tay vuốt vuốt ngực mấy cái, rồi nhẹ nhàng đáp “Vâng. Em chào anh” rất đồi dịu dàng. An lại khác, vì hiểu rõ được vai trò và tầm quan trọng của mình lúc này, nên dù mới chỉ gặp mặt đôi ba lần nhưng con thỏ để ấy vẫn mạnh dạn khoác lốt sư tử lên mà lườm mà nguyệt anh chàng, chẳng thềm chào hỏi lấy một câu:

“Thiêng thế. Kiểu này chắc đốt giấy vệ sinh cũng lên.”

Lâm nhăn mặt xấu xí, tuy rất muốn tặng An mấy và nhưng lực bất tòng tâm, Lâm nào có dám. Cậu làm sao có thể ra tay với con gái được chứ, huống hồ An lại đang là thần Cupid của. Rồi lại cả Minh với tình yêu mùa quảng dành cho An cũng đang trên đường tiến vào nữa chứ. Có quá nhiều lý do để ngăn cản Lâm thực hiện cái hành động bạo lực ấy. Đành phải ngậm đắng nuốt cay vậy Lâm ơi!

“Vào thì vào đi, đứng chắn giữa cửa thế này. Anh lại cho mày mấy đạp bây giờ, vô ý thức.”

Tuệ Lâm từ ngoài bước tới, thấy cậu em cứ đứng trơ trơ ngay lối ra vào, liền thẳng chân sút cho một cái.

Minh rõ là quá đáng, ở nhà mắng Lâm đã đành, đến ra ngoài đường cũng đối xử y chang như thế, chẳng giữ cho Lâm chút thể diện nào cả. Còn nữa, nếu không phải tại Minh dò lăm hỏi nhiều, thì Lâm đâu có đến chỗ hẹn trễ thế này. Chẳng kịp giờ để diễn vở kịch đau đầu đầu chọn sách cho Băng xem, kế hoạch xem như thất bại một nửa rồi. Kiến Lâm uất hận quay ngược về phía người anh, cả người run lên vì giận.

Nhưng Minh chẳng màng tới thái độ ấy của cậu em, anh phủ phàng gạt Lâm sang một bên và thông thả bước vào. Có điều, gương mặt bình thản ấy

nhanh chóng chuyển sang ngạc nhiên và mừng rỡ khi bắt gặp người trong mộng đang ngồi ngoan ngoãn bên chồng sách vở.

“Ô, An à? Thì ra là đang bận học, bảo sao này giờ anh nhắn tin mãi chẳng thấy An trả lời.”

An cũng lầy lăm lăm khi bắt gặp Minh ngay tại đây, trong bộ dạng này. Mọi khi nhắc tới Minh, An liền nghĩ ngay tới một chàng sinh viên ưu tú, mang nét đẹp thư sinh, áo quần chỉnh chu, tóc tai gọn gàng. Nhưng lúc này thì...

“Đang tiến vào bên trong nhà sách chính là người mẫu Tuệ Minh. Anh đang diện trên mình bộ trang phục mang đậm phong cách “trên đông dưới hè” - một sự kết hợp độc đáo giữa áo khoác đồng phục và quần lửng đến ngang đầu gối. Cùng với đó, đôi ‘tông nghìn lố’ cũng góp phần làm tôn lên cặp chân dài miên man của anh. Quả là một cách phối đồ hết sức táo bạo và lạ mắt.”

Mấy lời này chẳng hiểu từ đâu mà cứ vô thức luẩn quẩn trong đầu An, buộc con bé dù không muốn nhưng cũng đành vô duyên sầm soi Minh từ chân lên đến đầu. Ngắm nghía chán chê, liền se se ngoảnh mặt phi cười. Lê Băng ngồi bên cạnh cũng vợ vợi quyền sách che ngang mặt, cả người rung lên bần bật. Cái kiểu ăn mặc này của Minh, Lâm ở nhà đã nhìn quen mắt rồi. Nhưng vì muốn làm anh bẽ mặt nên dù thấy hết sức bình thường, Lâm vẫn gắng sức ngoác miệng tỏ hô, cười hô hô.

Tuệ Minh đứng ngẩn tò te mấy hồi, đến khi hiểu ra chuyện thì gương mặt cũng đã đỏ như cà chua cuối vụ. Anh sinh viên này vốn dĩ rất cầu kỳ mấy chuyện quần quần, áo áo mỗi khi ra ngoài. Mọi khi, chỉ cần ra đầu ngõ tắm ba phút mua cái bút, Minh cũng phải “sơ mi, đóng thùng”, ngắm vuốt một lúc mới có thể tự tin đi ra khỏi nhà. Hôm nay, chẳng hiểu ma xui quỷ khiến thế nào, lại cứ giữ nguyên cái bộ dạng xộc xệch, tuềnh toàng do vừa vật lộn, tấp tểnh cho chó An xong mà ung dung dạo quanh phố phường, dạo qua thị trường. Đau đớn hơn, còn chạm mặt người con gái mà anh đang “trồng cây si” nữa chứ. Ôi ôi, bao nhiêu công gây dựng hình ảnh bấy lâu, thế là đi tong cả rồi!

Quá tuyệt vọng, Tuệ Minh như chết đứng tại chỗ, toàn thân bất động. Và để chữa ngại cho anh, An nhanh miệng mở lời:

“May thế, gặp anh ở đây. Chỉ giúp em câu tiếng Anh này với ạ. Khó quá!”

Nom thấy An bé nhỏ đang nghiêng đầu làm dáng, giọng nói mề nheo nũng nịu, Minh liền dẹp hết ngại ngùng sang một bên, rồi vội vàng vàng ngồi xuống bên nàng, ra tay giúp đỡ.

Nếu như ban nãy, kế hoạch của Lâm mới chỉ thất bại một nửa thì bây giờ đây, cậu phải khóc ròng trong lòng khi nhận ra rằng, một nửa thành công còn lại cũng đã tiêu tan theo làn gió mát rồi. Mặc kệ Lâm có năn nỉ ỉ ôi thế nào, Băng đều xua xua tay đáp:

“Đề lúc nào rảnh em giúp, giờ em phải hồi bài anh Minh đã. Chẳng mấy khi được gặp anh ấy mà.”

Rồi cùng An căng mắt căng tai, chăm chú theo dõi “thầy Minh” giảng bài, bỏ mặc Lâm bơ vơ bên chồng sách đây, chỉ chít chữ. Ngay cả lúc Minh yêu cầu giải lao đôi chút, thì sức hút của anh với hai đứa con gái kia vẫn không hề suy giảm. Nhò nhìn ra quyền sách nói về bộ môn nhiếp ảnh được đặt ở một góc khuất trên kệ giá đối diện bàn học, nên giờ đây Minh tha hồ khoe khoang, phô diễn thể mạnh mình, ánh hào quang tỏa ra ngời ngời.

Nhìn Minh nói nói cười cười, tận dụng thời cơ tán tỉnh và ghi được bao nhiêu điểm trong mắt đối phương mà Lâm thấy tức anh ách. Vợ kịch này rõ là do cậu viết ra, ấy vậy mà đến một chút đất diễn cũng chẳng thấy đâu. Lợi lộc nhất vẫn chỉ có kẻ ăn theo Tuệ Minh thôi. Buồn đời!

“An hứa giúp anh rồi đấy nhá. Đừng cho anh leo cây đầu đây, tương lai của anh đang nằm cả trong tay An đấy.”

Được nịnh, An sướng đến tít hết cả mắt. Bình thường toàn bị đám bạn thân ưu ái gọi là “Mặt thộn vô dụng”, thật không ngờ bây giờ nhờ nó mà An trở thành người quyết định vận mệnh của anh chàng đa tài Tuệ Minh. Sẵn lòng tốt bụng bẩm sinh, lại được nghe thêm vài lời tăng bốc, An đương nhiên gật đầu nhận lời cái rụp, miệng liên tục hứa sẽ cố giúp Minh bằng cả tâm chân tình.

“Em không nuốt lời đâu. Thề, hứa, đảm bảo là sẽ cố hết sức để giúp anh rinh giải về nhà. Cảm ơn anh đã tin tưởng ạ.”

Tuệ Minh cười toe đáp lời:

“Anh phải cảm ơn An đã sẵn sàng hy sinh buổi sáng chủ nhật được ngủ nướng duy nhất trong tuần để giúp anh ấy.”

Kiến Lâm ngồi đó khề bừ môi chê bai An khờ khạo, cũng không quên khen ngợi khả năng nói dối như Cuội của người anh trong âm thầm. Làm quái gì có cuộc thi nhiếp ảnh nào ở đây chứ. Minh chẳng qua chỉ muốn kiếm cớ rủ An đi chơi nên mới bịa ra chuyện đó thôi. Lâm hiểu tính anh mình mà, chẳng ham hố thi thố cái gì bao giờ, chỉ thích chụp chơi chơi cho sướng đôi tay và thỏa mãn niềm đam mê thôi. Nhớ ngày trước, nếu không phải cả họ cùng bắt ép, có khi Minh đã bỏ luôn cả thi đại học rồi cũng nên.

Tính bốc mẽ người anh, nhưng Lâm lại nghĩ “Phải biến cơ hội của lão ấy thành vận may của mình. Hôm nay đã lỡ vốn thế rồi cơ mà.” Nên liền ton hót góp miệng hứa vào, cùng người anh lừa gạt hai cô gái:

“Chúc mừng ông anh tìm được mẫu ưng ý nhé. Gớm, mấy ngày vừa rồi thấy anh bận rộn vì vụ này mà bản thân chẳng đỡ được gì, em cũng thấy áy náy phết đấy. Thôi thì, để sáng chủ nhật này em làm chân khuôn vác đồ cho anh nhá? Ưng không?”

Rồi tiếp tục quay sang Băng rủ rê:

“Băng đi cùng bọn anh cho vui. Học nhiều rồi cũng phải giải lao tí chứ. Thấy em có vẻ khoái mấy cái máy phết nhỉ? Đi đi, mở mang tầm mắt luôn, anh cũng biết chút ít về mấy thứ đấy đấy. Cần thì anh giúp. Biết đâu, sau hôm ấy lại trở thành một nữ nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp cũng không biết chừng.”

Nào ngờ...

“Tiếc quá, hôm đấy em phải về quê với mẹ mất rồi. Anh họ em cưới mà. Để lần sau được không ạ?”

Băng lại ngay lập tức từ chối. Giọng điệu tiếc rẻ thế kia, chắc chắn không phải nói dối. Hơn nữa, đấy là việc lớn của gia đình, Lâm làm sao mà thuyết phục Băng thay đổi suy nghĩ được nữa. Đành buồn rầu mà “Ồ” một tiếng, dù sao Băng cũng có ý định tham gia vào một dịp khác mà.

“Vừa tuần trước mày làm hỏng một cái máy của anh vì tội táy máy kia. Biết gì đâu mà giúp. Ở nhà đi, anh mày không còn tiền để sửa chữa hay mua thêm bất kỳ một cái máy nào nữa đâu.”

Quá đáng, Minh sao lại cứ thích đẩy thẳng em duy nhất vào thế bế tắc vậy chứ? Bộ là anh em cây khế sao? Lẽ thường, tức nước thì vỡ bờ. Lâm cũng muốn “vỡ” lắm chứ, nhưng chẳng rõ vì sao khuôn miệng cứ bị cứng đờ mỗi khi rơi vào hoàn cảnh này, mấp máy không sao thốt nổi thành lời. Trái lại, gương mặt Minh vẫn nhon nhon đến là ghét. Anh thân nhiên quay sang An mà cười đùa, bàn tay nắm lại thành hình quả đấm chĩa về phía mặt con bé:

“Hợp tác cùng phát triển nào!”

An nhanh nhẩu hiểu ý, bèn đáp nhẹ vào tay Minh nhất trí và còn không tiếc lời khen ngợi:

“Dạ. Mà tay anh đẹp thật đấy. Vừa dùng để chơi bóng, lại dùng để đánh đàn và cả chụp choẹt mấy bô ảnh nghệ thuật nữa chứ.”

Lời An vừa dứt, trờ Lâm ra, tất cả đều phá lên cười sáng khoái. Minh cười vì được người con gái anh yêu khen ngợi. Còn người con gái ấy, lại cười vì cái điệu cười mà hội bạn gọi là “ra rai” của Minh.

Đang lúc cười nắc nẻ, Bảo An bèn giật thót mình, đôi mắt tròn mở to hết cỡ khi vô tình trông thấy Hoài Phong đang mặc trên mình bộ đồng phục của “An An Cake” và đứng sừng sững nơi cửa quán - gần bác chủ tiệm – gương mặt không cảm xúc chăm chăm nhìn thẳng mặt An.

“Ph... Phong hả? Cậu... sao lại ở đây?”

Bàn tay nhỏ run run chỉ về phía Phong, khuôn miệng xinh ắp úng mãi không thành lời, Bảo An lúc này thật giống cô vợ hư bị ông xã bắt tại trận khi đang lén lút đi với người tình bên ngoài.

Hoài Phong thối “phì” một tiếng, mấy sợi tóc mái vì thế mà tung bay phấp phới. Nhớ lại những chuyện Phong đã làm cho An và gián tiếp giúp gia đình con bé, Phong tự thấy bản thân đã chịu không ít thiệt thòi.

Chuyện kể rằng, sau một hồi chật vật rao bán, cuối cùng Phong cũng nhượng lại được cặp vé kia cho anh Tuấn – nhân viên giao hàng ở hiệu bánh nhà An. Và vì phải bận đi dỗ dành cô người yêu mới quen đang giận dỗi, Tuấn chẳng những mua lại giúp Phong cặp vé mà còn nhờ cậu đi giao bánh hộ ca chiều nay và hứa sẽ chia một nửa số tiền công cho Phong. Dù vẫn còn là học sinh và chưa có bằng lái, nhưng cơ hội kiếm tiền tốt thế này, Phong thật không nỡ bỏ nên đành đánh liều nhận lời. Và một trong những điểm cần phải giao bánh chiều nay chính là cửa tiệm này. Vậy nên mới bắt được quả tang cảnh tượng đẹp thế này.

Cảm thấy lòng tự trọng bị xúc phạm ghê gớm, Phong bèn dừng dừng tức giận lao thẳng ra ngoài, quên luôn cả việc lấy tiền hàng từ bác chủ hiệu sách.

“Ồ cậu gì ơi, không lấy tiền à?”

Bảo An thấy vậy cũng liền luống cuống chạy đuổi theo, đến gần chỗ bác bán sách đang cầm mấy tờ tiền gọi với theo Hoài Phong thì dừng lại đôi chút:

“Cháu sẽ đưa cho cậu ấy. Cảm ơn bác ạ.”

Rồi vội vàng chạy theo. Gì thì gì, người thừa kế Bảo An cũng phải lo lắng cho sự phát triển của cửa hàng chứ.

Hoài Phong vừa ngồi lên xe, đang đội mũ bảo hiểm chuẩn bị phóng đi thì...

A lé hấp!

Yên sau chiếc xe bị một lực nào đó làm cho lún xuống mấy phần. Hoài Phong quay qua, thấy An đang ngồi chính ỉnh ở đó, miệng cười toe toét. Nom đến là ghét, Phong không kìm được bèn quạu lên:

“Xuống!”

An khề bưỡm, “Xì” một tiếng rồi tùy tiện nhét chỗ tiền lúc nãy vào cái cặp chéo nho nhỏ Phong đang đeo, giọng điệu trách móc:

“Cậu ý, định để quán nhà tớ phá sản à? Không thèm lấy tiền luôn mà.”

Ra đây là lý do khiến An hót hải đuổi theo Phong sao? Chỉ vì số tiền này thôi hả? Không phải vì muốn giải thích rõ ràng nên An mới hót hải chạy ra tận ngoài này ư? Ôi, cái đầu Phong muốn nổ tung lên mất.

“Dạ vâng, tôi xin lỗi. Mời cô chủ xuống xe để tôi tiếp tục làm việc ạ.” Không phải tức không đâu... Phong dỗi rồi!

“Không xuống. Hôm nay cô chủ muốn đi giao hàng cùng cậu nhân viên này, muốn được chia sẻ gánh nặng cùng cậu ấy.” Bảo An vênh mặt cãi.

Lời quan tâm từ tận đáy lòng này, Phong nghe sao mà thấy ngứa tai quá vậy? Cậu quay ngoắt đầu lên phía trước, chẳng thèm nhìn An thêm nữa.

“Cút vào trong đó mà ngắm đôi tay đẹp kia kia.”

Dòm qua gương chiếu hậu, An thấy cặp má đang hây hây đỏ của Phong thật đáng yêu biết mấy. Gắng sức kìm nén sự phản kích trong lòng, An nói bằng chất điệu bình thản như cổ xoáy vào tận tim đen của anh bạn coi trọng sĩ diện.

“Cậu đang ghen?”

Ngại quá hóa cáu, Phong gắt:

“Luyên thuyên. Tao... không ghen. Tại sao tao phải ghen?”

“Vậy sao cứ đuổi tớ thế? Không dám đối diện với tớ à?”

Trốn tránh Phong cho đã, viện đủ lý do để khurót từ mọi cuộc chơi, vậy mà giờ An dám dùng giọng điệu đó để nói Phong à? Phong muốn cãi lý lắm nhưng chỉ sợ càng nói càng lộ cảm xúc nên thôi, tốt hơn hết Phong nên chủ động chấm dứt cãi cọ trước khi quá muộn.

“Tại vì tao chưa có bằng lái đâu? Không sợ à?”

Bảo An lắc đầu nguây nguẩy, đôi tay chỉ chỉ vào cái mũ bảo hiểm còn lại:

“Có mũ, có cậu, tớ chẳng sợ gì cả.”

Nghe xong lời đó, Phong thấy lòng mình cũng nhẹ đi bao nhiêu, con sóng giận dỗi cũng nguôi nguôi đi mấy phần. Phong tắc lưỡi, nghĩ bụng “Cãi nhau nhiều làm gì cho mệt. Chờ thêm cục nợ này đi cũng chả sao sất.” Đã vậy, An còn thủ thỉ nói thêm một câu thế này:

“Đi đi, rồi tớ giải thích hết mọi chuyện cho mà nghe. Hứa sẽ khai báo thành khẩn.”

Phong làm sao mà đuổi con bé xuống được chứ. Nhún vai một cái, Phong bắt đầu nhún ga nổ máy, phóng xe đi chậm chậm.

Bảo An ngồi sau nhàn hạ tựa mình vào thùng chở hàng, thích thú ngắm nhìn khuôn mặt Phong qua gương chiếu hậu.

“Cậu có đúng là học sinh cá biệt như lời đồn không đấy? Sao tớ cứ thấy cậu hiền lành và đáng yêu quá vậy?”

Đến 6 giờ tối, đôi bạn hoàn thành công việc được giao. Trước khi về, cả hai quyết định rẽ vào một quán bún đậu mẹt để lấp đầy dạ dày. Vừa tản mạn vệ sinh đĩa thìa bằng chanh và giấy, Phong vừa mở lời cho cuộc tra khảo sắp tới.

“Cuối cùng cũng xong việc. Giờ thì giải thích đi.”

“Ủầy, khách hàng hôm nay, ai cũng khen bọn mình đẹp đôi. Ngại ghê!”

Bảo An đưa hai tay ôm ôm đôi má, cái đầu khể lể lắc lắc làm duyên.

Chuyện là sau bao ngày xa cách, lòng An ngập tràn vô vàn điều muốn nói. Đoạn đường dù dài cách mấy, cũng chẳng bị được với những chuyện vụn vặt của An chấp lại. Ngồi trên xe, miệng An léo nhéo hết công năng mà vẫn chưa hết chuyện, lại không muốn Phong bị đứt mạch cảm xúc nghe nên dù cậu có quát nạt thế nào, An cũng nhất quyết nhảy xuống xe và tò tò theo sau cậu, mồm miệng liên thiên không ngừng. Mấy vị thực khách đặt bánh thấy vậy, ai nấy đều trọc ghẹo đôi trẻ, khen rằng chúng y hệt đôi sam, đánh nhau không rời. An cao hứng bèn thoải mái hòa theo “Bọn cháu thương nhau lắm ạ.” Trước mặt bao người, Phong nào dám cáu, chỉ biết cầm nín và hời hợt cười trừ mà thôi.

“Định đánh trống lảng à? Không muốn nói thì thôi, tao về.”

Chuyện cần nói thì chẳng nói, Phong rõ nóng lòng muốn nghe mà An cứ thích vòng vèo. Ghét ghê!

Thấy Phong toan đứng dậy, An bèn vội vã kéo cậu ngồi lại.

“Áy, tớ nói. Tớ nói mà. Gì mà căng?”

Và bắt đầu thành khẩn khai báo về mấy việc “bạn” mấy ngày vừa qua. An kể chi tiết và thật thà lắm, chẳng giấu Phong điều gì. Phong nghe xong bèn gõ đôi đũa vào đầu An, chê cười:

“Mày bị ngộ phim à? Cái quái gì mà lựa chọn giữa tình bạn và tình yêu cơ? Ôi, hài!”

Nỗi lo sợ to đùng trong lòng bị Phong xem như trò hề, An đổi chẳng thèm đáp lời. Giật lấy đôi đũa từ tay Phong, An cho vào mồm ngậm chống đối.

“Mà mày cũng rành nhỉ? Toàn thích lo chuyện bao đồng.”

“Băng là bạn tớ. Chuyện của Băng, tớ đương nhiên phải quan tâm rồi.”

Phong không đáp, chỉ khẩy môi cười một cái.

“Đôi lại, cậu là tớ, cậu có giúp không?”

“Tao không có thói quen nhúng tay vào những chuyện không liên quan đến mình. Những người không quá quan trọng và đặc biệt, tuyệt đối sẽ không giúp.”

An “Ồ ồ à à” lên mấy tiếng, cái đầu gục gặt như kiểu hiểu chuyện lắm. Ngấm lại, An thấy, trước giờ Phong đã không ít lần dính phải những phiền phức mà con bé gây ra. Nói như vậy, há chẳng phải Phong đang ngụ ý rằng, với cậu, An là đặc biệt sao? Không nén được niềm xúc động và sung sướng, An bất giác phì cười hi hi, đôi mắt nhắm tịt mớ mùng. Có điều, những giây phút hạnh phúc này chẳng kéo dài được bao lâu...

“Mùi gì kinh thế?”

Bảo An khịt khịt mũi mấy cái, mở mắt ra nhìn mới thấy hai suất bún đã được đặt ngay ngắn trên bàn từ lúc nào không hay. Và ở đầu bàn bên kia, Phong đang ra sức khuấy khuấy bát mắm tôm của mình.

“Đồ hâm, ăn bún đậu phải chấm mắm tôm mới ngon chứ. Chấm nước mắm thế kia thì... Chả biết thưởng thức gì cả.”

An nào có thích món này cơ chứ. Con bé ghét mắm tôm, nghe mùi thôi đã đủ hoảng rồi chứ đừng nói đến việc đụng đũa vào nó. Nếu không phải vì chiều theo khẩu vị của Phong, đừng hòng An chịu ngồi xuống và dùng thứ này. An hy sinh vì Phong, vậy mà đến một lời động viên khích lệ Phong cũng không nói được. Chỉ gói tuồn ra mấy câu nói móc thôi:

“Chả mấy khi được ngồi ăn cùng tiểu thư bận rộn Lương Bảo An thế này, thật vinh dự quá. Có điều tiền không nhiều, đành phải mời tiểu thư ăn cái món bình dân này vậy. Thông cảm nhá.”

Rồi mặc kệ Bảo An vừa lấy tay bịt mũi, vừa nhăn mặt mếu máo, Hoài Phong vẫn tiếp tục công cuộc đánh bọt bát mắm tôm của mình. Đến khi Phong định đưa một miếng đậu đã ngấm mắm tôm vào miệng, An mới không chịu được mà hét lên rằng:

“Eo ơi, cậu đang nuốt nó kìa.”

Một lần, Phong còn cố bỏ qua mà nhai tiếp được nhưng nhiều lần, thì cậu không chịu được nữa. An cứ the thé thế này, bảo Phong làm sao mà ăn ngon miệng được đây? Bằng mọi giá, phải bịt cái miệng lắm điều đó lại.

Hoài Phong trực tiếp dùng đũa của mình gắp một miếng bún, chấm ngập trong mắm tôm rồi thẳng tay nhét tọt vào miệng Bảo An. Do quá “shock”, An chẳng biết làm gì ngoài việc tròn tròn mắt và nghe rầm rập theo lời Hoài Phong.

Cậu nói “Ngậm mồm vào”, An tuyệt đối không dám há hốc thêm giây nào nữa.

Phong ra lệnh “Nhai đi”, An liền làm theo tức thì, miệng nhai chộp chộp.

Phong yêu cầu “Nuốt xuống”, An chẳng dám cãi lời nồn ra, một hơi nuốt thẳng xuống tận đáy dạ dày.

Tới khi Phong xoa đầu khen ngợi “Ngoan phết”, An mới sực tỉnh và ý thức được chuỗi hành động mình vừa làm. Cảm thấy kinh hãi biết mấy. Ấy thế mà Phong còn hỏi:

“Ngon mà, đúng không?”

Thật khiến An tức chết đi được. Con bé muốn úp nguyên bát mắm tôm kia vào mặt Hoài Phong lắm nha. Chỉ tiếc rằng lá gan bé quá, nên đành câm nín chịu đựng.

Cơ mà, sau mấy phút tĩnh tâm, An lại thấy yêu cái hành động tùy tiện vừa rồi của Phong ghê gớm, vì nghĩ:

“Ăn chung đũa kiểu này, có được tính là hôn gián tiếp không nhỉ?”

Ôi, chỉ là ý nghĩ thôi cũng đủ làm cho hai má An được dịp đỏ bừng rồi. An muốn được thử thêm vài lần nữa cơ. Nhưng nếu khai thật và xin xỏ, Phong chắc chắn sẽ không dám ứng, có khi còn cáu giận rồi bỏ về luôn cũng nên. Phải dùng mưu...

“Khiếp quá, tớ không thể hiểu nổi, sao cậu có thể ăn cái thứ ấy được nhờ? Cứ thum thum kiểu gì ấy.”

Rồi thì...

“Trời ơi, cái mùi... kinh dị quá đi mất.”

Lại cả...

“Tớ buồn nôn.”

Quả thực, sau mỗi câu An than thở, Phong lại thẳng tay đút cho con bé một miếng, coi như là bịt miệng. Cứ thế, cứ thế, An càng được đà tuôn ra ti ti những câu khó nghe, cấp độ thì mỗi lúc một nặng nề. Hoài Phong ngậy thơ, suy nghĩ đơn giản liền ngay lập tức ngã ùm vào lưới, chốc chốc lại “hôn” An một cái.

Kể từ đó, nụ hôn mắm tôm lần đầu tiên đặt chân xuống Trái Đất, chính thức gia nhập vào bộ sưu tập “trăm ngàn kiểu hôn của nhân loại”.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cậu Học Sinh Cá Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34

Vừa bước chân ra khỏi nhà vệ sinh dành cho giáo viên trong khu hiệu bộ, tâm trạng khoan khoái của Phong nhanh chóng tuột dốc không phanh, đôi chân như hóa đá khi trông thấy ở đầu hành lang bên kia, bố cậu đang đi theo cô giáo vào phòng họp. Chuyện gì vậy nhỉ? Rõ ràng, Phong chẳng nhận được tờ giấy mời phụ huynh nào cơ mà. Sao bỗng dưng bố lại xuất hiện ở đây thế này? Dù chưa rõ đầu cua tai nheo như nào nhưng Phong biết chắc chắn rằng, việc phụ huynh cơ nhiên được “triệu tập” thế này, ắt hẳn là “lành ít dữ nhiều” rồi.

Trở về lớp với cái đầu lùm mùng trăm ngàn câu hỏi rối rắm, Phong thả mình ngồi phịch xuống chỗ bàn nơi xó lớp thân quen. Cậu Trí vẫn đang hí hoáy đọc đọc cái gì đó, nom có vẻ chăm chú lắm, chẳng màng tới tâm trạng bất ổn, “long thể” bất an của người bạn bên cạnh. Hoài Phong chống tay lên cằm, liên miên ngẫm lại về loạt tội lỗi mà bản thân đã gây ra trong thời gian gần đây, mong sao tìm được lời giải đáp cho sự xuất hiện đột ngột của người bố. Xem nào...

Về vấn đề được ghi danh vào sổ đầu bài thi tuần vừa qua Phong mới cán mốc mỗi hai lần thôi, vẫn thiếu hẳn một lần nữa để có thể cầm trong tay tám giấy mời phụ huynh. Mà riêng với dạng học sinh như Phong, để tiết kiệm chi phí in ấn cho nhà trường, cô giáo đã đặc biệt ưu ái nâng chỉ tiêu lên rất nhiều. Trừ khi là những tội quá lớn, quá tày đình, còn lại mấy lỗi vặt như không ôn bài cũ, bỏ làm bài tập, quên sách thiếu vở, mất trật tự hay ngủ im ngoan ngoan trong giờ,... đều được cô “chiều cô” bỏ qua.

“Cái này loại!” Hoài Phong khe khẽ lắc đầu, đôi chân mày vẫn cau lại ngẫm nghĩ.

Hay vì vụ giấu giấy của thầy dạy Tin trong tiết thực hành trên phòng máy hôm thứ hai đầu tuần? Chắc không phải, vì suy cho cùng lỗi ấy đâu phải chỉ tại riêng Phong, cũng do cả thầy đấy chứ. Nghĩ mà xem, giá như thầy cũng bỏ giấy ở cái kệ đặt ngoài hành lang giống đám học sinh và mọi giáo viên khác vẫn hay làm thay vì mang vào tận cửa lớp để cất với lý do sợ mất; và giá như hai “con chuột” nâu nâu thầy “nuôi” ngọt nhạt chục năm trời ấy không tỏa ra mùi hương quá nồng nàn thì Phong và Trí cũng đâu có tiền biệt chúng về một nơi xa lắc mùi khơi chứ. Cậu cũng chỉ muốn giải thoát cho gần bốn chục cái mũi khốn khổ của tập thể anh em lớp 11A6 thôi mà. Hành động nghĩa hiệp ấy chẳng phải rất đáng để tuyên dương sao? Và lại, ngay sau khi chứng kiến người thầy đáng kính vất vả liên mấy tiết học, rong ruổi khắp tầng khu này tới tòa nhà khác để tìm bằng được vật báu vô giá ấy, hai cậu học sinh kia cũng đã rủ nhau ra “đầu thú” và đều nhận được sự “khoan hồng” rồi mà. Lý do này... loại!

“Mời thì phải mời cả bố nó chứ. Chả nhẽ mời mỗi bố mình?” Thêm một cái lắc đầu nữa, Phong vẫn nghĩ chưa thông.

Vậy là do vụ bỏ liên hai tiết học hôm vừa rồi sao? Việc Phong trốn tiết không phải việc gì quá xa lạ hay mới mẻ, nhưng ở vụ vừa rồi thì khác. Ban đầu Hoài Phong chỉ muốn giả ốm để trốn xuống phòng y tế ngả lưng một chút cho đỡ ê mông do phải ngồi lâu trên ghế thôi. Ngồi đầu phòng y tế vắng hoe, chả thấy bóng dáng một giáo viên nào cả, Phong mới đành tự tiện tìm một giường và thong thả nằm xuống. Bình thường ngồi trên lớp, Phong toàn phải thay mặt lớp trưởng quát nạt bắt chúng bạn yên lặng để cậu ngủ thôi, nhưng chẳng đứa nào chịu khóa miệng lại cả. Đến khi có giường êm gối mềm, không gian yên tĩnh, Phong lại trần trọc mãi chẳng chợp được mắt, chắc do thiếu tiếng ru của bà lữ bạn “đều”. Nằm một mình thì chán, mà lên lớp lại càng chẳng thiết tha, Phong đành nhấn gọi cho đám bạn mua bộ bài và một ít đồ ăn xuống đó tụ tập. Lời mời hấp dẫn, đám bạn đương nhiên là không nỡ chối từ. Hội bài bạc đang hoạt động hăng say thì bị thầy phụ trách bắt ngay tại trận. Có điều, vừa mới giáo huấn lũ học sinh được đôi ba câu thì thầy nhận được tin báo vợ hạ sinh quý tử. Quá đổi vui mừng và hạnh phúc, thầy phụ trách liền cao hứng xía xóa hết lỗi lầm cho đám trẻ rồi nhanh nhanh, chóng chóng đi khỏi. Vụ việc từ đó đến nay, tuyệt nhiên không có thêm một người nào hay biết.

...

Tội thì Phong không thiếu, đếm sơ sơ từ đầu tuần đến tiết sinh hoạt ngày thứ sáu sắp diễn ra tới đây cũng đủ để đám học sinh cá biệt khác ngưỡng mộ rồi. Có điều, so với những lỗi to đùng ngày trước thì những sai phạm còn con con gần đây thật chẳng đáng để mời phụ huynh chút nào. Vậy nên...

“Hai người đẩy gặp nhau làm gì nhỉ? Hay là...”

“Hẹn hò bí mật. Chắc chắn là hẹn hò bí mật.”

Trong khi Phong đang ngồi lăm nhăm, tự nói tự nghe thì Trí bất ngờ la lối om sòm, phấn khích đến độ nhảy dựng cả lên, bàn tay đập bồm bộp xuống mặt

bàn không thương tiếc. Trí tăng động, Phong hiểu rõ điều đó. Những hành động thái quá kiểu này của Trí, Phong lâu dần đã quen và chẳng bao giờ thêm đoái hoài, tò mò nhóm đến cả. Mặc kệ là Trí lí nhí thủ thi một mình hay ngoác miệng la hét hô hào sự chú ý, Phong cũng đều bỏ ngoài tai hết, trừ phi cậu ta lôi đích danh tên họ Phong ra mà gọi. Nhưng lần này lại khác, lời khẳng định chắc nịch của Trí vừa rồi khiến cả người Phong hóa đá. Tưởng như có cả một bầu trời đầy mây đen kịt đang ụp về khắp bốn bề chung quanh, sấm rền chớp sáng xuất hiện liên hồi. Sau quá trình “shock” và phân tích thông tin, Phong bắt đầu chuyển sang giai đoạn cáu bẳn. Cậu hung hăng vỗ đánh bốp một cái vào đầu Trí, vừa trừng mắt lườm, vừa quát:

“Hẹn hò cái con bò. Nói ngu!”

Rồi “gật Trí đá ghế”, Phong phăm phạp đi thẳng ra khỏi chỗ ngồi. Khổ thân Trí, nãy giờ chỉ nhập tâm đọc dở quyển tiểu thuyết để chiều kẻ lại cho bạn gái nghe, chẳng làm gì nên tội mà lại bị ăn đánh. Và có lẽ sau một thời gian dài nghiền ngẫm những cuốn truyện kiểu này, trái tim mạnh mẽ của cậu con trai 17 tuổi dần đã bị “mong manh hóa”. Không chửi rủa hay nhảy vào đám đá như mọi khi, Trí chỉ ngồi đó, dùng đôi mắt rung rung lệ ngược nhìn theo Phong và thôn thức:

“Chúng nó lên lút hẹn hò thật mà. Không tin đọc thử xem. Tao có ngu đâu, cũng đọc thông nói thạo tiếng Việt lắm chứ...”

Ngón tay Trí lẩy bẩy chỉ chỉ vào trang truyện – kể về cảnh nam chính phản bội, lên lút gặp gỡ cô bạn thân của nữ chính – trên bàn.

Phong vốn định bùng học vì nghĩ bụng chốc nữa thể nào cũng bị cô chủ nhiệm réo rất gọi tên suốt cả buổi học. Cậu cũng thấy hơi chán cái cảnh này rồi đấy. Và lại, phụ huynh thì đã mời sáng nay rồi, có thêm hay bớt chút ít sai phạm nữa cũng chẳng thay đổi được gì. Cơ mà số nhọ quá, chân Phong vừa chạm tới ngưỡng cửa phòng học thì cô xuất hiện, tiếng trống báo vào giờ cũng vừa hay vang lên.

“Hết giờ ra chơi rồi còn định đi đâu đấy? Tiết của cô mà cũng dám bỏ hả Phong?”

Nhận thấy cơ hội trả thù đã tới, Trí gấp mạnh quyển truyện dày cộp lại, reo lên câu giễu cợt:

“Em thưa cô, nó... à bạn ấy lại định xin đi vệ sinh đấy ạ. Thận bạn ấy như có chế độ hẹn giờ ấy cô ạ. Tiết nào cũng thế, cứ đầu giờ là bạn ấy xin đi vệ sinh.”

Cả lớp nghe xong liền cười ngặt nghẽo, miệng liên tục hòa theo “Đúng đấy ạ.” Cô giáo tuy hơi chau mày nhưng cũng không nhịn được mà phì cười một tiếng, còn vui tính hỏi lại “Phải không Phong?”

Lúc trước không quan tâm nên thấy hết sức bình thường nhưng kể từ giây phút này trở đi, Phong chính thức tuyên bố sẽ ghét cay ghét đắng cái miệng nhiều chuyện của Trí. Cậu ta nghĩ Phong là ai mà phải bày ra cái trò đấy để trốn kiểm tra bài cũ đầu giờ chứ? Có biết rằng Phong thích “ăn trứng” lắm không hả? Trứng gà, trứng vịt, trứng ngan, trứng ngỗng... trứng gì Phong chẳng dám “ăn”. Trí nói thế kia, thật xúc phạm đến bản lĩnh hiên ngang sẵn sàng đón nhận tất cả của Phong quá. Khi này thì nói điều đặt điều, giờ còn dám mang Phong ra làm trò hề cho cả lớp, Trí quả đáng tội chết.

Nhăn nhờ cười đáp lời cô “Dạ không, em ra đây đón cô ạ.” một tiếng, Phong vội chạy về chỗ ngồi và xử tội Trí. Sau khi thô thiển nhét thẳng vào miệng Trí cái hộp bút hình con cún mới cướp được từ cô bạn ngồi dãy bàn bên cạnh, cậu đề Trí ngã ngửa xuống ghế và ra sức cù kỳ:

“Nói nữa đi, tao thách mày đấy. Mồm gì như cái đít vịt, để xem hôm nay tao khâu nó lại như thế nào nhá.”

Buồn mà không sao cười được, có ai khổ như Trí lúc này không cơ chứ? Dưới sự tra tấn dã man mà người bạn hiền ban tặng, cái miệng vốn đã giống bộ loa rè của Trí càng được thể phô ra những thứ âm thanh kinh khủng, dù thấy chói tai nhưng ai nấy đều phải chết cười khi nghe phải.

Phong dã man, với tâm kiến thức hạn hẹp của mình liệu cậu có hiểu được rằng cười quá mức cũng dẫn đến tử vong không hả? Lại cả đám bạn vô tâm kia nữa, đã không ra tay giúp đỡ còn ngồi đó cười cợt trên nỗi đau thể xác và tâm hồn của Trí thế này. Chắc có lẽ cậu chọn nhầm lớp rồi, sau hôm nay khéo phải xin chuyển hẳn trường mất thôi.

“Thôi nào. Vào lớp rồi, cả lớp trật tự.”

Giọng cô nghiêm nghị cùng tiếng thước đánh thếp đập trên mặt bàn ngay lập tức cứu Trí khỏi kiếp nạn, cũng kịp lúc để thay đổi ý nghĩ bỏ lớp đi xa của cậu. Dù đang khoái chí với trò vui mới nhưng lệnh cô đã truyền Phong nào dám to gan mà đùa quá trớn, hơn nữa đám khán giả nhiệt tình cũng đã yên ắng hết cả rồi còn đâu, đành để dịp khác xử tiếp vậy.

Ngay khi lớp được ổn định, cô liền nở nụ cười hiền và đồng loạt thông báo:

“Tuần này lớp khá ngoan, dù thành tích vẫn đậm chân tại chỗ nhưng lỗi cũng bớt đi được ít nhiều. Cô ghi nhận và tuyên dương sự cố gắng của cả lớp, đặc biệt là Hoài Phong”

Lời cô vừa dứt cũng là khi cả lớp ồ lên thích thú. Gần bốn chục con mắt đổ dồn vào Hoài Phong đang ngồi đần mặt nơi xó lớp.

“Ủ ôi, Phong được khen nha. Chuyện hiếm, ngàn năm có một nha.”

“Dạo này mày ‘tu’ à Phong? Hay là sắp có ‘biến’ gì đấy?”

“Vụ này đáng ăn mừng đấy. Phong vừa nói với tôi thông qua ánh mắt là tí nó mời cả lớp đi ăn nhá. Tất cả mài răng ê!”

“...”

Trong khi dư luận bàn tán xôn xao không ngớt lời, thì nhân vật chính vẫn nhệt mặt mũi không thôi, mấy chục giây sau mới lắp bắp đặt được đôi câu nghi vấn:

“Em... ý ả? Cô... đang nói em ả?”

Vỗ tay xuống bàn mấy tiếng để ổn định lại lớp, cô giáo tiếp tục đồng dạng nói, nụ cười ung thuận vẫn hiện hữu trên môi:

“Không phải chỉ riêng tuần này, mà từ khi nghỉ Tết xong, cô và các giáo viên khác đều trông thấy sự tiến bộ rõ rệt của Phong. Đặc biệt là môn tiếng Anh. Tuy bài tập về nhà vẫn chưa hoàn thành đủ, ngồi trên lớp vẫn ngủ và đôi khi còn bỏ tiết nhưng nhìn chung so với trước đó thì Phong đã có phần thay đổi theo hướng tích cực. Trí ngồi cạnh có thấy thế không? Hay trong giờ chỉ mãi đọc ngôn tình, để thầy bắt được?”

Đám học sinh lại nhao nhao lên bàn tán, vừa phun châu nhả ngọc khen cho sự nỗ lực của Phong, vừa buông lời cay ý đả đả ca thán anh bạn Trí si tình, quá hết mình vì cô bạn gái.

Chả mấy khi được khen thế này, Phong dù mặt dày đến mấy cũng sớm ngại đến nóng ran cả người. Hoài Phong cúi gằm mặt xuống dưới, miệng cười tủm tỉm đến là duyên và đôi tay thì cứ gãi đầu soan soạt mãi không dừng. Nghĩ cũng phải, từ khi An công khai ngưỡng mộ Minh ra mặt, Phong vì quá cay cú nên đã quyết tâm phấn đấu vươn lên cho An sáng mắt ra. Mỗi ngày đều bỏ ra hẳn mấy phút để làm bài, đặc biệt là tiếng Anh. Phong không thể thua kém cái tên công tử bột kia được, tuyệt đối không thể để tên ấy có cơ hội đập đổ vị trí của mình trong quả tim An bé nhỏ.

Đây, mới chỉ hơi hột cố gắng một tí đã đạt được thành quả to thế này rồi, kiểu này Phong mà dốc thêm ít sức nữa thì An chắc hẳn sẽ càng chết mê cậu cho coi.

“Đồ chân ngắn, chóng mặt lên mà xem, tao sắp ăn đứt ‘anh Minh’ của mày rồi đấy.”

Chê đi cũng phải khen lại, nếu không nhờ bản tính mê trai của An, chắc gì Phong đã có phút giây huy hoàng này. Tí nữa, nhất định Phong phải mời An một bữa ra trò mới được.

Đang lằng lằng sung sướng, cô giáo bỗng tuyên bố thêm một tin sét đánh thế này, tâm trạng Phong cũng vì thế mà rớt tuột một phát tới tận gang bàn chân:

“Cũng chính vì thế mà hồi sáng cô có mời bố Phong đến bàn chuyện. Bố Phong có nói dạo này Phong cũng bớt la cà hon, buổi tối thường xuyên ở nhà và còn lười bài tập ra làm nữa. Thấy Phong có ý thức thế này, cả nhà mừng lắm, bố Phong cũng có lời nhờ cô chú ý, quan tâm và bảo ban Phong nhiều hơn. Và để khích lệ cho tinh thần đáng khen ấy, cô quyết định chuyển chỗ cho Phong lên bàn đầu ngồi, cạnh Băng. Vừa tạo điều kiện cho Phong có cơ hội được tập trung nghe giảng hơn, cũng tiện để Băng kèm cặp, giúp đỡ bạn. Nhanh lên Phong.”

Trừ Trí đang khóc thét không nỡ để Phong rời xa ra thì cả lớp tuyệt nhiên đều nín lặng, hồi hộp dõi chờ câu trả lời từ phía Phong khi trông thấy vẻ mặt cậu mỗi lúc mỗi đen đi. Quả thật, lệnh cô vừa truyền đến tai, Phong liền nghe thấy tiếng quạ kêu eng éc trên đỉnh đầu. Nếu coi đây là phần thưởng mà cô giáo ưu ái ban tặng cho tinh thần vươn lên và những gì Phong nỗ lực trong thời gian qua thì Phong quả thực chẳng thích nó một tẹo nào. Muốn tạo khích lệ Phong, chẳng phải cô nên tạo cho cậu một không gian học tập thoải mái nhất sao? Và không gian đó chắc chắn không phải vị trí đầu bàn kia.

“Không đâu ả. Em sẽ không chuyển lên đấy đâu. Em muốn ngồi đây thôi.”

“Lên ngồi cùng bạn, có gì không biết bạn còn giúp đỡ. Năm sau là thi đại học rồi, cũng nên ôn tập luôn từ bây giờ chứ. Sức em học của em không tốt, ngồi ở đó khó mà khá lên được.”

“Nếu chỉ để tiện ôn thi đại học thì thôi, không cần đâu ả. Vì em vốn chưa từng có ý định sẽ học Đại học, Cao đẳng hay Trung cấp cũng không hề.”

Nhớ lại những ngày đầu mới nhận lớp, cô chủ nhiệm đã không ít lần đau đầu với bản tính khó bảo của cậu học sinh bàn cuối Hoài Phong, yêu cầu cậu chuyển lên bàn đầu ngồi để dễ bề quản lý thì cậu nhất quyết lì mặt không nghe. Là một giáo viên trẻ mới ra trường không lâu, kinh nghiệm tích lũy thì chưa nhiều, cô cũng đành nhắm mắt cho qua khi thấy Phong bỏ học mấy hôm liền để phản đối. Gần đây chứng kiến Phong đã có chút ít tiến bộ, một lần nữa cô chủ nhiệm muốn cậu chuyển chỗ. Ngờ rằng cậu học trò có ý định thay đổi để vươn lên, nào ngờ...

“Không phải muốn hay không. Em là học sinh của cô, em phải nghe theo sự sắp xếp của cô.”

“Sắp xếp thì cũng phải hợp lý và phù hợp với hoàn cảnh từng người chứ ả. Em bị viễn thị, phải ngồi xa như thế này mới nhìn được bảng ả.”

Về mặt bình thân và lời nói dối trơn tru của Phong khiến cô chủ nhiệm không hài lòng chút nào. Cô nắm chặt tay và cổ hít thở để kiềm chế cơn tức đang theo từng tế bào máu sục sôi khắp cơ thể. Giả như ngày mới ra trường, cô nghe lời cha mẹ mà yên phận đảm nhận một lớp toàn những học sinh chăm ngoan học giỏi thì có phải bây giờ đã đỡ cực hơn không. Cũng tại bản tính năng nổ, ưa những thách thức và muốn thể hiện mình nên ngày ấy cô mới xin bằng được vào lớp này, giờ thì... Cậu học trò bất trị Hoài Phong kia quả đã khiến cô giáo trẻ với tuổi đời chỉ nhìn hơn đám học trò chút ít này tức điên lên rồi, thật rất muốn đi xuống và tặng cho cậu ta đôi, ba cái bạt tai cho bỏ ghét.

Cũng may khi ấy, người cộng sự đắc lực Lê Băng lên tiếng:

“Em thưa cô, hay để em ngồi thay chỗ bạn Trí ả. Dù sao em cũng là lớp trưởng, ngồi ở phía cuối cho tiện theo dõi và quản lý lớp ả.”

Lời này của Băng, cô chủ nhiệm nghe rất ưng lòng. Gương mặt căng thẳng phút chốc giãn hẳn ra, cô vỗ tay cái đốp và cất lực đồng ý:

“Đúng rồi. Làm thế đi. Ý thức và học lực tốt như Băng thì ngồi đâu cô cũng yên tâm. Chuyển xuống luôn đi em. Trí, lên đây vào chỗ của Băng.”

Rồi cô nhìn thẳng vào Phong mà rằng:

“Đấy nhé, cô và các bạn đã hết sức tạo điều kiện cho Phong rồi đấy nhé. Tuyệt đối không được thắc mắc hay có thêm bất kỳ ý kiến gì nữa. Việc này chấm dứt ở đây, giờ chuyển qua vấn đề khác.”

Hoài Phong thực sự không bằng lòng với kết quả này chút nào. Dù rất muốn phản bác nhưng lại chẳng thể tìm được lý lẽ gì để lên tiếng, đành bất lực nhìn cậu bạn thân đang khóc rùng thu dọn sách vở:

“Thằng cún, tại mày hết đấy. Tại mày nên tao mới phải chuyển lên trên kia đấy. Đúng là ‘Cam lâm quýt chịu’...”

“Là ‘Quýt lâm cam chịu’ mới đúng chứ. Học hành thế này, lên trên đó là đúng rồi. Nhanh lên, già chỗ cho tôi.”

Nhét vội đóng sách vở vào trong cặp, sau mấy giây lườm Phong đầy uất hận, Trí nhanh chóng bê nguyên bộ mặt nhon nhon sang nhìn Băng mà trêu đùa:

“Gi mà vội? Thích ngồi cạnh thằng Phong đến thế kia à?”

“Điên à?”

Không hẹn mà cả Phong và Băng đều cùng lúc quay lại quạu Trí. Điều này chẳng những khiến một mình anh bạn hứng hời, mà cả lớp cũng được dịp hòa vào theo:

“Ồ ôi, sắp có đánh ghen kia.”

“Thằng Phong sống lỗi thế. Ai đòi lại bình vợ bé cái vợ cả thế kia? Mày tệ bạc quá đấy.”

“...”

“Tôi khờ lắm các ông, các bà ạ. Uống công ăn năn, à nhầm ăn ngồi với nó bao lâu nay, vậy mà giờ nó có mới nói cũ, nó đập bỏ, nó ruồng rẫy tôi. Giờ ời là giờ...”

Được sự ủng hộ của đám đông, Trí càng lúc càng “nhập vai”, tru tréo kêu gào thảm thiết. Và nếu không phải cô chủ nhiệm nhanh chóng chấn chỉnh lại tất cả, thì có lẽ Phong cũng đã “nhập” luôn vai ông chồng vũ phu tệ bạc và xông vào xử lý Trí rồi.

“Thôi nào, cả lớp trật tự. Tất cả nhanh lên, sắp hết giờ rồi đấy mà còn bao nhiêu việc phải giải quyết nữa. Nhanh lên!”

Băng nhẹ nhàng ngồi xuống, ánh mắt len lét liếc sang nhìn Phong, mở lời chào hỏi:

“Đôi bạn cùng tiến nhé!”

Nhưng cậu bạn cùng bàn lại tỏ ra khá bất hợp tác. Cậu chẳng nói chẳng rằng, liền ngay lập tức gục mặt xuống bàn tìm đến giấc ngủ. Bị hắt, Băng chỉ biết cười hất một tiếng rồi quay mặt lên phía bục giảng.

Sau liên nửa buổi đần đơ, suy nghĩ, đến cuối tiết học – khi trong phòng chỉ còn lại mỗi Băng và Phong – cậu bạn lăm li mới chịu hé miệng nói câu đầu tiên:

“Từ từ đã... Đợi chút.”

Vừa mới đặt chân ra khỏi chỗ ngồi được đôi chút, nghe tiếng Phong gọi, Băng bèn dừng lại và nghiêng đầu chờ đợi:

“Sao vậy? Có chuyện gì thế?”

“À, ừ có chuyện cần nói...”

Uốn lưng đến cả chục lần, Phong cũng chẳng thể nào giải bày được hết đồng tâm tư lộn xộn trong mình bấy giờ. Cậu chỉ có thể lấp bắp ngắn gọn được một câu thế này:

“Chuyện chuyển chỗ hôm nay... đừng nói cho An biết.”

Phong đâu lạ gì tính An chứ. Việc này mà đến tai, thế nào con bé cũng lo sốt vó lên cho xem. Rồi lại càng được đà, dốc toàn bộ sức lực và thời gian se duyên kết phận cho đôi trẻ Băng và Lâm. Hai đứa đó có thành hay không, Phong không biết và cũng chẳng quan tâm. Nhưng cậu hiểu rõ một điều, thời gian An dành cho cậu vốn đã ít, nay sẽ lại càng thêm phần bị cắt xén đi. Phong không muốn điều đó chút nào. Và lại, cậu cảm thấy cung cái mặt An phơn phơ toe toét hơn là bộ dạng dăm chiêu, ngĩng ngời của con bé. Chắc có lẽ, cậu bị nghiêng gương mặt ấy mất rồi.

Nghe xong lời đề nghị, Băng thoáng chút ngạc nhiên nhưng rất nhanh sau đó liền lấy lại bình tĩnh. Nhìn Phong nín người chờ đợi câu trả lời thế này, Băng cũng không muốn làm khó cậu thêm nữa, chỉ nhẹ gật đầu đồng ý:

“Tôi biết rồi, ông yên tâm đi.”

Rồi vội vàng quay lưng bỏ đi. Lúc này đây, Băng không muốn nhìn thấy Phong thêm nữa. Câu nói kia quả đã vẽ ra trong đầu cô bé một không gian ngột ngạt khi ngồi cạnh Phong những ngày sau này. “Xin lỗi nhé, tớ có hẹn với anh Minh rồi.”

“... tớ có hẹn với anh Minh rồi.”

“... anh Minh.”

“... anh Minh.”

Não bộ Phong lúc này thật giống như một cái đĩa vấp, cứ mãi tua đi tua lại dòng tin nhắn An gửi nãy giờ. Chóp đi chóp lại đến cả chục lần, Phong vẫn chẳng thể tin nổi mấy con chữ đang nhảy múa trên màn hình điện thoại ngay trước mắt mình là sự thật.

An sẵn sàng hy sinh buổi sáng được nghỉ duy nhất vì Minh?

An dám to gan khước từ thiện chí của Phong vì Minh?

Tất cả đều vì Minh?

“Minh, Minh, Minh... cái gì cũng Minh.”

Con tức dâng lên đến đỉnh điểm, Phong không chịu được nữa bèn rống lên một tiếng. Xong xuôi, cậu gục mặt xuống bàn và lặng im thín thút, trước ánh mắt ngỡ ngàng của đám bạn trong lớp. Vị giáo viên ngoài tuổi tứ tuần đang say sưa viết những công thức toán lên bảng nghe vậy bèn cau mày quay xuống.

“Cái gì mà ồn ào thế? Đứng lên, không thích học thì ra ngoài đứng, để cho người khác học. Tôi nói mà cậu không nghe à?”

Mặc kệ cô có quát có mắng thế nào, Phong vẫn lăm lăm nhất định không nói, bộ dạng im re hết như đang ngủ. Nhận lớp từ những ngày đầu năm lớp 10, người cô này chẳng lạ gì tính Phong nữa. Lâu dần, cô cũng coi Phong như người tàng hình trong lớp, chỉ cần cậu giữ trật tự, cô tuyệt nhiên sẽ không bắt phạt hay gây khó dễ gì. Nhưng do sẵn tính “giận cá chém thớt” nên nổi bức xúc với chồng sáng nay vốn đang nguôi nguôi, bỗng chốc còn cao, dâng lên ào ào trong cô. Đã vậy cậu học trò tên Trí còn lép bép, nói len xen vào:

“Không có gì đâu cô. Thằng bạn em nó mộng du ấy mà. Cô cứ dạy tiếp đi, em đang muốn nghe.”

Khiến cho lớp học vốn đã ồn ào càng được đà nhao nhác thì thử hỏi cái tên đẹp đẽ của Phong, cô làm sao mà không ghi vào sổ đầu bài cho được. Và Trí, đương nhiên cũng không thoát tội. Cậu ta vo viên một đồng giấy lộn, nhằm thẳng đầu Phong đang úp xuống mặt bàn nơi cuối lớp mà ném, giọng điệu đầy ám ức:

“Tại mày đấy. Rõ là thanh minh giúp bạn mà cuối cùng lại thành ra thế này.”

Hoài Phong mặc kệ, cậu chẳng nghe cũng chẳng cảm nhận được gì hết. Bởi lẽ bấy giờ, đầu óc cậu đang triền miên nghĩ về sự đời. Mà càng nghĩ, lại càng thấy nó bất công biết mấy. Quả thế, vì nghĩ thương An học hành vất vả nên Phong mới mở lòng tốt bụng rủ rê đi chơi cuối tuần. Lại sợ con bé bỗng dưng bận đột xuất như bao lần trước, Phong liền nhanh tay nhắn tin “đặt lịch hẹn” từ tờ mờ sáng, vậy mà tới ngót nghét trưa, An mới chịu hồi âm từ chối. Phong ghét!

Các cụ nói cấm có sai, “Yêu nhau yêu cả đường đi/ Ghét nhau ghét cả tông chi họ hàng” Phong không những khó chịu với Minh, mà ngay cả Lâm - dù chưa từng gây thù chuốc oán hay có bất cứ dính dáng liên quan gì - Phong cũng chẳng thể nào ưa nổi. Người gì đâu mà giai hơn đĩa dói, suốt từ sáng sớm tinh mơ tới gần trưa nắng gắt, cậu ta cứ liên tục nhắn tin cho Băng thôi. Sẽ chẳng có gì đáng nói nếu như điện thoại của cô lớp trưởng kia không rung lên bần bật nguyên cả buổi, khiến Phong không ít lần què mặt chộp nhầm vì nghĩ đó là tin nhắn An gửi đến. Đây, vừa nhắc tới xong, điện thoại Băng lại rung lên nữa kia, mạch suy nghĩ trong Phong cũng vì thế mà đi tong mất rồi. Cậu ngừng phát đầu dây, đập tay xuống bàn đánh bốp một phát và khe khẽ gất lên:

“Ồn ào! Làm cho nó câm đi hộ cái.”

Nghe ra sự khó chịu trong giọng nói kia, Băng bèn cầm chặt lấy cái điện thoại như một hành động nhằm giảm bớt độ rung của nó. Cô bé thì thào:

“Tôi xin lỗi. Nhưng ông biết mà, tôi không để im lặng được. Mẹ tôi bị bệnh tim, tôi phải đặt chế độ rung để lỡ... Ông thông...”

Lời giải bày chưa kịp nói hết, điện thoại lại rung thêm một hồi thật dài. Khẽ liếc nhìn dòng tin trên nền điện thoại, Phong hít sâu một hơi nhưng kiềm chế bất thành, đành la toáng lên rằng:

“Thông cái mộng ý. Tao chịu hết nổi rồi đây. Mày mà không tắt ngay cái máy đi là tao lia nó ra ngoài kia đấy. Lớp trưởng kiểu gì mà vô ý thức thế?Ồn ào, mất trật tự, ảnh hưởng đến giấc ngủ của thành viên khác. Tắt đi!”

Chúng bạn bắt đầu xì xào bàn tán. Ném viên phẫn xuống đất tỏ vẻ tức giận, cô giáo quát:

“Lại chuyện gì nữa đây? Anh Hoài Phong, anh đi ra ngoài ngay cho tôi. Không cần ngồi trong lớp nữa, tôi cho anh về trước đây.”

Lệ Băng vội vàng đứng lên, cúi gập người trước vị giáo viên đứng tuổi.

“Em xin lỗi cô ạ. Em...”

Băng còn chưa hoàn thành trách nhiệm của một người lớp trưởng thì cậu bạn bên cạnh đã vơ vội sách vở vào cặp và bước ra khỏi chỗ ngồi từ lúc nào không hay.

“Em chào cô. Cảm ơn cô rất nhiều.”

Nhìn theo bóng Phong đang lững thững men theo đường cửa sau ra ngoài, Trí không nén nổi mình bèn nhao người thét lên:

“Ê, đi đâu đấy? Đợi tao, cho tao theo với.”

Chơi với nhau đã lâu, hơn ai hết, Trí hiểu rất rõ con người Phong. Cậu sẵn sàng gây gổ, nhảy bổ vào đánh nhau với bất kỳ ai. Cũng chẳng tiếc thì giờ mà đứng chờ cho đối phương tức điên lên vì những câu cãi cùn của mình. Có điều, Phong chỉ làm vậy với đám con trai thôi, không khi nào cậu chấp vật hay có hành động tương tự với hội chị em con gái. Phải phô ra bộ dạng đành hanh đánh đá như lúc này, chắc hẳn Hoài Phong đang phải chịu đựng một cục tức to lắm đây. Và nếu không có người gan dạ dám đứng ra làm bao gao cho Phong trút giận, thế nào cậu ta cũng sẽ đi gây họa khắp nơi cho xem. Hiểu được điều đấy, Trí buộc phải nhảy vọt ra ngoài cùng Phong - ngay trước mặt người cô đang tức đến há hốc mồm miệng – dù cho cậu chàng đã liệu được rằng, cặp mòng tròn tròn này kiểu gì cũng sẽ xếp lếp dưới cán chổi của mẹ cho coi.

Bảo An là một người trọng chữ tín. Việc gì đã hứa, con bé sẽ nhất quyết thực hiện đến cùng. Chẳng những vậy, còn phải làm bằng tất cả tấm chân tình, gắng hết sức mình, An mới thấy nhẹ lòng thỏa mãn. Chả thế mà dù lòng đang nặng trĩu nỗi niềm riêng khó nói, An vẫn lục đục dậy từ sáng sớm tinh mơ, rồi ngồi im ngoan ngoan nhờ chị Thủy tô son điểm phấn lên mặt cho thật xinh để có thể giúp Minh rinh lấy giải thưởng về nữa chứ. Ấy vậy mà đứng đợi này giờ ở điểm hẹn, An vẫn chẳng thấy bóng dáng Minh đâu.

Phải đứng chờ mòn đợi mãi thế này, An lại càng được thể nhớ tới Phong hơn nữa. Dù nổi tiếng là chuyên gia đi học muộn nhưng An thấy, trong mỗi lần hai đứa hẹn hò la cà, Phong luôn luôn là người đến trước. Chẳng khi nào cậu bắt An phải đứng một mình trông ngóng kiểu này cả. Giá mà Phong ở đây bây giờ thì tốt biết mấy.

“Nhớ quá!”

Vút bỏ sĩ diện và ngại ngùng, An ngửa mặt lên trời hét lớn cho thỏa nỗi lòng. Vừa hay khi ấy Minh đi tới, bắt gặp An đang la lối om sòm thì lấy làm thích thú lắm, bèn lên tiếng trêu đùa:

“Anh cũng nhớ An quá.”

Bảo An giật mình quay lại, liền thấy Minh đứng ngay phía sau từ lúc nào không hay, trên tay là linh kinh những túi đồ. Vốn định ném cục tức sang một bên và mở lời chào hỏi cho phải phép nhưng lời chưa kịp thốt ra, An đã ngay lập tức tá hỏa nhảy gật lùi mấy bước khi phát hiện chú chó tròng tên cũng có mặt ở đó.

“Ồi mẹ ơi... Chó chó... Nó ghét em lắm, anh mang nó theo làm gì?”

Trước lúc khởi hành, Minh đã cho chú ta ngó qua mấy tấm hình chụp An và dặn dò kỹ lưỡng. Chó An vốn rất khôn và hiểu ý chủ, Minh đã hạ lệnh như thế, nó nào dám ngang bướng cãi lời. Vừa xong An cũng rất ngoan, ngoài việc há mồm thè lưỡi và sủa vang đôi tiếng chào cô gái trước mặt ra, nó chẳng làm gì cả. Vậy mà cô ta lại hốt hoảng nhảy cẫng cẫng lên thế kia, nhớ ra Minh hiểu lầm thì thật là oan uổng cho An quá. Thế nào cũng cất bót cá trong khẩu phần ăn của chú chó cuồng cá này cho xem. Không được, không được, phải giải thích ngay trước khi quá muộn. Nghĩ vậy, chó An bèn ngước khuôn mặt mếu máo tội nghiệp lên nhìn Minh, cái mồm khê rên lên ư ừ.

Tuệ Minh thấy thế bèn ngồi xuống xoa xoa đầu An cung nệm, xong thì nhìn về phía cô bé đang run run sợ hãi ở đằng trước mà rằng:

“Đừng sợ! Anh dặn An rồi, nó sẽ không làm gì An đâu. Và lại, khi này là nó chào An đấy. Đúng không, An?” Rồi Minh quay sang nhìn chú chó hỏi lại.

“Gâu... Gâu... Ặng...” Chú ta nhanh nhẩu đáp lời. Minh nghe xong liền gật gù vài cái và quay qua “phiên dịch” cho An hiểu.

“An nói An xin lỗi An về chuyện hôm trước.”

“Gâu gâu... Gâu Ặng... Ủ ừ...”

“An bảo muốn làm bạn của An. An đồng ý chứ?”

Ngay lúc này đây, Bảo An không còn thấy sợ chú chó kia nữa, điều khiến con bé sợ chính là khả năng phi thường của Minh. Anh ấy đang nói chuyện với chó sao? Cả hai đều hiểu những điều mà đối phương muốn truyền đạt hả? Và lại, sao nhiều “An” thế này, con bé nghe tù mà tù mù chẳng hiểu gì hết. Nhưng thôi, để không bị coi là ngu, An sẽ làm theo cách mà Phong vẫn thường dạy vậy: Gật đầu bừa!

“À vâng, được ạ. Em.. Ặt xì...”

Vì Minh nói muốn chụp một bộ ảnh về chủ đề nữ sinh trong sáng nên An đã chọn cho mình một chiếc váy đồng phục thủy thủ theo đúng kiểu Nhật Bản. Láy màu xanh navy làm chủ đạo với những viền sọc trắng ở chân váy và phần ống tay dài chạm mắt cá, chiếc váy liền gần chạm gối được thiết kế đơn giản mà vẫn không kém phần bắt mắt. Lại thêm cả một chiếc cơ xinh xinh được thắt ở cổ áo nữa chứ, nom An bé nhỏ trong bộ đồ này mới thật đáng yêu làm sao! Và dù trời khá lạnh nhưng An lại chẳng thêm khoác thêm áo ngoài, bởi con bé nghĩ như thế thì chẳng đẹp tẹo nào, dưới chân cũng chỉ đi độc nhất chiếc tất ngắn cổ bên trong đôi giày trắng. Cô gái yêu và sẵn sàng hy sinh vì nghệ thuật đã khổ sở để chuẩn bị cho mình một vẻ ngoài tuơng tất là thế, ấy vậy mà ảnh còn chưa kịp chụp đã hắt xì một hơi đến rơi cả nước mũi ra ngoài thế này, xấu xí hết cả phần người khác. Giời ạ!

Tuệ Minh vội vàng chạy tới, cởi áo khoác ngoài và trùm lên người An, giọng nói xót xa:

“Sao An ăn mặc phong phanh thế này?”

“Ất xì... Như thế lên hình mới đẹp ạ. Còn phải giúp anh thoát giải nữa chứ... Ô hơ, ất xì...”

Lời An vừa dứt, cũng là lúc toàn thân Minh cứng đờ, hàng tá câu chửi rửa bản thân đang dần dần được hình thành trong đầu. Anh đang làm cái quái gì đây? Lừa dối người con gái mình yêu ngay từ những ngày đầu quen biết thế này, Minh tự cảm thấy mình thật chẳng đáng mặt đàn ông chút nào. Nỗi xót xa và day dứt còn cào trong lòng, Minh cúi luôn cả khăn len và găng tay ra, rồi mặc cho An từ chối, anh vẫn nhất quyết hành động.

“Anh chẳng cần giải. Giờ anh chỉ mong An không vì anh mà đổ bệnh thôi.” Tuệ Minh dứt khoát khẳng định, đôi tay vẫn tần mẩn quàng khăn choàng cổ cho An.

“Nhưng mặc lung phùng thế này làm sao mà chụp được ạ?” Bảo An đón nhận đôi găng tay Minh đưa cho, nhòm nhòm một lúc rồi cũng tự động rút tay vào. Cái đầu nhỏ bé tằm tắc khen ngợi:

“Anh này ý tứ phết, không dám tự ý cầm tay con gái nhà người ta. Đáng khen đấy!”

Tuệ Minh cúi xuống nhìn đồng hồ, lại ngược lên ngó trời đôi chút rồi quyết:

“Thế này đi, giờ mới gần chín giờ thôi. Anh cũng chưa ăn sáng nữa, hay bọn mình đi đâu đó ăn cái gì cho ấm người đã. Chốc nữa nắng nằng, ảm trời một chút thì bọn mình ra chụp. Được không?”

Nghe đến ăn, Bảo An gật đầu nhất trí ngay tắp lự. Rõ khổ, sáng nay mãi chài chuốt lại dung nhan, An nào có kịp bỏ vào bụng thứ gì. Thật may là nãy giờ ông bác dạ dày vẫn chưa lên tiếng phản nản, nếu không thật mất mặt cô mẫu ảnh nghiệp dư này quá đi!

Và rồi sau bao khó khăn thử thách, cuối cùng ông Trời cũng chiều lòng người một lần. Buổi chụp hình diễn ra khá suôn sẻ. Công việc này thật không quá khó như An vẫn tưởng. Anh chẳng cần phải làm gì cả, chỉ việc nỏ đưa với chú chó to to kia và cười phớ lớ thôi, mọi việc khác cứ để Minh lo. Dễ ợt!

Bảo An tự thấy công việc này mang lại cho bản thân bao nhiêu cái lợi. Không cần bỏ tiền túi ra mà vẫn có một “pô” ảnh đẹp, lại cả ăn uống tẹt ga và còn có thêm cả một người bạn mới cùng tên nữa chứ. Chú ta hóa ra không dữ dằn như ngày đầu chạm mặt. Tuy hơi tăng động nhưng cũng rất biết nghe lời. Ngoại hình thì đẹp khôi bản rồi, lại được cả khoản tính nết quá ư là dễ thương đi, Bảo An làm sao mà không cung cho nỏ. Vừa hút hút chút trà sữa còn sót trong cốc, An vừa vuốt ve chú chó xám trắng, nghĩ bụng:

“Có nên thêm nó vào ‘Hội những người tên An’ ở trên Facebook mà mình đang theo dõi không nhỉ?”

Nhờ phúc của An, mà bồng dung Phong được nghỉ học hẳn ba ngày liền. Cụ thể thì sau gần hai tiếng ngồi nghe cô giáo và người bố đáng kính “tổng si vớ”, kết quả cuối cùng Phong nhận được chính là tờ giấy đình tri học. Rõ khổ, ở trên trường đã bị nghe nằng chửi đến mực cả lỗ tai rồi, về đến nhà vẫn phải tiếp tục nghe bà nội ca thán những bài ca muôn thuở. Uất quá, Phong quyết xách mông lên và ra ngoài đàn đúm cùng đám chiến hữu trong cái “băng đảng” tên “Lượn” gần như nguyên ba ngày trời. Hề chấp choạng tới là Phong đi, đến mải khuya thật khuya mới lò dò mò về rồi ngủ lịn quay tới tận chiều hôm sau.

Buổi tối thứ hai bỏ nhà, đang phóng xe vun vút trên dòng đường đông đúc, Hoài Phong bồng giật mình đến lạch cả tay lái bởi chất giọng the thé của cậu Trí ngồi phía sau:

“Ồi dồi ôi, nhìn xem An nhà này tung ta tung tẩy đi với anh nào kia. Mấy hết giá trị sử dụng rồi hả?”

Chẳng những hét, Trí còn cật lực vỗ đôm đốp vào vai Phong vài phát, khiến cho chiếc xe vốn đang chạy theo đường đích dắc càng được dịp mà xiên xiên vẹo vẹo.

Mấy ngày hôm nay Phong tìm mọi cách để không phải nghĩ tới An, đến điện thoại còn chẳng dám đụng vào cơ mà. Vất vả lắm nhưng cả nỗi nhớ lẫn cả con giận An, Phong vẫn chưa thể nào chôn đi được. Ấy vậy mà Trí vô ý vô tứ lại cứ thích đào bới nó lên có khổ thân Phong không cơ chứ. Nếu có thể, Phong đã quay xuống và tặng cho cậu ta mấy trái dấm rồi.

“Muốn chết à? Thằng điên.”

Với dã tâm muốn chọc ngoáy vào chuyện đời tư của ông bạn đến cùng, Trí gạt phăng những luật lệ An toàn Giao thông sang một bên, rướn người lên phía trước và đung đưa cái điện thoại trước mặt Phong.

“Còn hơn thằng hết hạn. Nhìn đề!”

Vì không muốn có tai nạn xảy ra, Phong buộc lòng phải phanh xe lại đánh kít. Và đằng nào thì cũng dừng rồi, tốt nhất Phong cũng nên ngo qua để xác thực những điều mà Trí vừa cung cấp. Có gì to tát đâu chứ, chỉ là tài khoản Facebook của An được “tag” trong loạt ảnh chụp con bé và một chú chó nào đó mà Minh vừa đăng lên với dòng chữ “From now on, I will be the exclusive photographer of this girl!” thôi mà. Tốn công vui chơi cả buổi tung bừng như thế, nếu không chụp ảnh để khoe khoang cho bạn dân thiên hạ ghen ăn tức ở mới là chuyện lạ. Và lại, những việc thế này, dạo gần đây, Phong cũng dần dần “thích nghi” được rồi. Chẳng có gì phải cau cho hao tâm mòn xác cả. Có điều...

“Viết toẹt tiếng Việt ra đi, bày đặt tiếng Anh với chả tiếng Chi... Rõ tình tượng!”

Thực ra vốn dĩ Minh định đưa những tấm hình này lên với tựa đề “Song An nhà họ Phan!” cơ nhưng lại sợ lời “tự tuyên bố chủ quyền” ấy sẽ khiến ai đó nổi giận nên thôi. Giờ dùng tiếng Anh thế này, ai đó chẳng những không giận mà còn lấy làm tự hào lắm khi bỗng dưng được đọc chiếm một ảnh nhiếp ảnh gia đẹp trai và đa tài. Cơ mà chính thế, lại khiến cho “ai đó” của “ai đó” khổ sở trăm bề, vì đọc mà chẳng hiểu nổi cái “mô, tê, răng, rừa” gì cả. Cái máy đều đều này của Trí nào có chức năng dịch tự động cơ chứ.

Nom cái cách Phong nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại với gương mặt không cảm xúc, Trí bắt đầu thấy nom nớp lo sợ và hối hận về việc làm của mình. Liệu Phong có ức quá mà quăng ngay cái điện thoại ra giữa đường cho xe cán bẹp không nhỉ? Nghĩ đến đó, Trí bèn vội vàng cướp cái điện thoại lại rồi nhét tuột vào trong túi áo.

“Đừng có trút giận lên tao nha mày.”

Hoài Phong cười khẩy một cái rồi hất hàm tỏ ý ra lệnh cho Trí leo lên xe, miệng nhàn nhạt đáp:

“Thằng điên, giận cái khí gì chứ. Liên quan gì đến tao đâu.”

Giọng điệu sao lại có chút tủi tủi thế này, Trí nghe mà thấy thương thấy tội ghê gớm. Nhưng chẳng lẽ ngay giữa mặt đường lè phở thế này, hai thằng con trai lại ôm nhau khóc lóc. Mắt mặt chết đi được!

Cơ mà ngay sau đó mấy giây, Trí bèn cảm thấy thật lãng phí chút lòng tốt vừa bỏ ra lúc rồi. Phong là đồ nói dối, nếu không giận tại sao bỗng dưng lại lao xe điên cuồng thế này? Trí càng khóc thét bao nhiêu, Phong càng lấy đó làm động lực mà nhấn mạnh tay lái.

“Mày rõ là đang giận mà... Đi chậm thôi... Không để tao xuống cũng được...”

Đối với Phong, đây chính là cái giá mà Trí phải trả cho hành động ngu xuẩn và dư thừa vừa rồi. Dòm qua gương chiếu hậu thấy bộ mặt Phong hầm hầm như thế đang bị cả thế giới mắc nợ, lại nghe tiếng cậu gắt gỏng ra lệnh “Câm mồm!”, Trí sợ chẳng dám mè neho van xin thêm nữa lời. Cậu chàng chỉ còn biết khóc ròng và nguyện cầu bình an trong lòng mà thôi.

“Càng lúc càng không thể yêu thương nổi mày mà.”

Ngày nghỉ cuối cùng, Phong chẳng thể ra ngoài sớm như hai hôm trước, mãi tới hơn chín giờ tối, cậu chàng mới có thể chui ra khỏi nhà được. Nguyên do cũng vì hôm Phong cùng hội “Lượn” tụ tập ăn tiệc khai trương tại quán bia mới mở của một người anh quen biết. Với tinh thần “Ăn mà không mất tiền thì mình cứ xoi tự nhiên”, lại cộng thêm cả tấn tâm sự giấu kín của bản thân nên đêm qua, Phong uống có hơi quá đà. Sau giấc ngủ li bì kéo dài từ đêm hôm trước tới tận xế chiều hôm nay, Phong lồm cồm bò dậy định bụng sẽ lại lêu lổng ngoài kia cho đỡ phí hoài ngày nghỉ. Nhưng chả hiểu do ăn uống linh tinh thế nào mà ông Tào Tháo bất ngờ tìm đến, báo hại cậu phải ngồi lý trong nhà vệ sinh liên mấy tiếng đồng hồ. Ngồi trong đó thì nhàn rồi, ngoài việc đàn mặt đợi cho những gì độc hại được loại bỏ ra ngoài bằng phương pháp tự nhiên, Hoài Phong thật chẳng biết làm gì khác nữa. Thừa nước xông tới, những ngấm ngấm về cuộc đời cứ thế xông thẳng vào bộ não vốn lười vận động của Phong.

Tiếp tục dòng suy nghĩ còn dang dở từ những lần trước, Phong vẫn khẳng định rằng bản thân thật quá phù hợp cho vai nam thứ trong câu chuyện ba người giữa cậu, Bảo An và gã con trai Tuệ Minh. Này nhé, bằng những kiến thức Phong nghe lỏm bơm nghe được từ đám con gái mê tiểu thuyết tình yêu ở lớp, thì nữ chính chẳng những có khả năng xáo trộn cuộc đời nam chính mà còn biết làm lộn xộn cuộc sống nam phụ nữa chứ. Tuy nhiên, người có khả năng thay đổi con người nữ chính lại chỉ có mình nam chính mà thôi. Áp dụng vào cuộc đời, Phong phải đắn đo thừa nhận rằng, kể từ ngày biết An, bản tính cậu đã thay đổi ít nhiều. Còn An – cái đứa con gái suốt ngày thề thốt một lòng một dạ với cậu – thực chất đã bị tên sinh viên hào hoa kia hớp mất hồn từ thật lâu lâu lâu rồi. Nếu không thì, dù Phong có chậm chân hơn hẳn, An cũng nên biết điều mà để trống lịch ngày chủ nhật dành cho cậu mới phải chứ. Hừm!

“Được lắm, lần này tao nhất định sẽ quên mày. Thề đấy!”

Vừa với tay gạt bồn cầu xả nước cái ào, Hoài Phong vừa nắm chặt bên còn lại thành hình quả đấm, miệng lười dút khoát tuyên bố lời thề.

Nhưng cuộc đời thật lắm chữ “Ngờ” và ông Trời cũng thật biết cách trêu đùa Hoài Phong quá đi chứ. Chán chê mê mòi thì chẳng hỏi thăm, đến khi lòng quyết tâm từ mặt của Phong vừa hạ được ít phút, An lại chính ỉnh xuất hiện mới thật tài tình. Rút kinh nghiệm từ những lần thất bại trước đó, Phong hiểu rằng chỉ cần nghe An ti tê đôi câu mùi mẫn thôi, e rằng lời thề ban nãy khó có thể bảo toàn được trọn vẹn. Chính thế nên lý trí Phong đang không ngừng gào thét lôi kéo cậu đi, có điều con tim yếu mềm lại khiến bước chân chùn bước. Huống hồ bấy giờ, Bảo An đang ngồi co chân bó gối chân chiếc xe điện, gương mặt mếu máo liên tục khóc gào khi bị đám chó con ở đâu đó vây quanh cắn sủa thì thử hỏi người anh hùng như Phong làm sao có thể đành lòng đi khỏi?

“Lũ giặc này, cút hết đi!”

Tay đánh miếng đuối, Hoài Phong vừa lia mấy nhánh cây khô vào đám chó nhỏ vừa trừng mắt cảnh cáo. Bị động, lũ cún đang hăng say bắt nạt cô gái tội nghiệp bèn đồng loạt ngoảnh lại nhìn. Vài ba nhánh cây héo hắt nhẹ hều chẳng làm đám chó cảm thấy đau và sợ sệt chút nào. Chúng vẫn trơ trơ đứng đó, đầu mồm về phía Phong mà sủa lấy sủa để, mấy cái đuôi ngắn cùn cồn ngoay ngoáy đến là hài. Mãi tới khi Phong tháo giày ra ném bộp vào một tên khiến nó khiếp vía mà cấp móng chạy mất hút thì đám còn lại mới lấy đó làm gương, lũ lượt kéo nhau rút quân ra về.

Bảo An nước mắt ngấn dài ngược lên nhìn, trông Phong gương mặt nhăn nhó đang từ từ tiến lại. Ngờ rằng cậu bạn đang lo lắng, An mới đưa tay quệt ngang dòng nước mắt và nặn ra nụ cười toe toét.

“Ồi, may có cậu đến kịp. Tớ không sao đâu, cảm...”

Lúc này, Phong chẳng thiết nghe bất cứ câu cảm ơn hay lời xin lỗi của An hết. Cậu đang bức lắm đây. Và vì bức nên không làm chủ được cái miệng, Phong gắt gỏng cất ngang lời An:

“Đến đây làm gì?”

Bị quát, An giật bắn cả mình. Con bé hơi cúi mặt, đôi môi nhỏ cong cong lên tỏ vẻ dỗi hờn, tủi tủi nói:

“Tớ đến gặp cậu.”

Phong biết ngay mà, chỉ cần nghe phải chất giọng này của An, thế nào tim gan cậu cũng nháo nháo lên cho coi. Bao nhiêu cứng rắn tích góp này giờ mới đó đã bị bảo mòn đi tí tẹo rồi đây. Không được, không được! Phong nhất định phải mạnh mẽ hơn nữa mới được. Cậu nhắm chặt mắt và lắc mạnh đầu một cái rồi hất hàm nhìn An, cố gắng thôi chút hàn khí vào lời nói:

“Sao phải gặp?”

“Tớ nhớ cậu.”

Cặp mắt ngấn lệ và giọng điệu thủ thỉ tựa đang tâm tình của An thật khiến Phong mềm nhũn cả người ra rồi. Đầu lưỡi như cuộn băng-xét rồi đây, Phong cứ lắp bắp mãi không nói nổi một câu hoàn chỉnh:

“Nhớ... Nhớ...”

Tâm tư Phong sớm đã lung lay lũng lắng, đã vậy An còn bất ngờ hất hơi liền một tràng dài dằng dặc, cả thân hình bé nhỏ run run vì lạnh, càng khiến Phong kia thêm muôn phần bối rối. Chẳng kịp nghĩ nhiều, Phong ga lăng cúi ngay áo khoác rồi choàng qua người An. Tuy lo lắng nhưng cậu vẫn không quên đá đều An vài ba câu:

“Đấy, nhảy nhót ngoài công viên cho lắm vào. Trời thì lạnh lại còn vậy với chả vớ vơ. Cho chết!”

Phong chẳng biết gì cả, hôm đó tuy có bị lạnh thật nhưng nhờ công Minh chăm sóc cẩn thận, An mới may mắn không lăn quay ra ốm. Dù đoàn quân “Hắt xì” cứ thi nhau chui ra khỏi cái miệng nhỏ mãi chẳng dừng nhưng An vẫn cố gằn cổ cò lên mà thanh minh thanh nga rằng:

“Không phải thế! Tớ... Ắt xì... ngồi đây chờ cậu hơn hai tiếng nên mới... Ắt xì... Tại cậu ra muộn ấy.”

“Ngu người à? Có thấy trời đang lát phát mưa không hả? Chờ lâu mà không biết lôi điện thoại ra gọi à?”

Tức điên lên được! Bình thường An liên tục nhắn tin, gọi điện khiến cho công cuộc xóa bỏ hình bóng con bé trong tâm trí của Phong gặp không biết bao nhiêu là trở ngại. Vậy mà những lúc cần thiết, cấp bách như thế này lại thích chơi trò im lặng lì mặt, phải biến Phong thành tên tội đồ An mới vừa lòng sao?

Nghe Phong mắng nhưng An chẳng biểu lộ chút sợ hãi nào cả, trái lại con bé còn cau mày lườm lườm cậu nữa chứ. Phong cáu, An cũng đang thấy bức lắm đây. Mấy ngày qua, An gọi Phong nào có nghe, tin nhắn gửi đi cũng chỉ đọc mà không thèm trả lời, giờ cậu ta còn quay qua vụn vẹo cái gì chứ? Và lại, An phải tự “hành xác” mình thế này cũng vì mong Phong sẽ nhìn ra tâm ý muốn hỏi lỗi của con bé đó mà. Có điều, Phong nông cạn lại chẳng chịu thấu hiểu cho, quả là tội nghiệp An quá.

“Tại bạn cậu hết ý. Cậu đó nói bây giờ tối cậu sẽ ra khỏi nhà nên tớ mới bỏ cả học để đến đây ngồi chờ. Nếu biết trước mình đến sớm tận hai tiếng đồng hồ thế này, tớ đã đi kiếm cái gì ăn chứ chả ngồi ôm bụng đói ở đây làm gì.”

“Thằng nào?”

Ai mà to gan thế? Dám tiết lộ lịch trình của Phong thế này, hẳn phải thân cận lắm. Nghĩ đi nghĩ lại chỉ có thể là...

“Xin lỗi nha. Tao có ‘sáng’* quá không vậy?”

Rọi đèn thẳng vào đôi trẻ, Trí vừa lái xe tiến tới vừa nhăn răng cười toe. Bắt gặp Trí, con phẫn nộ trong An càng được thể dâng lên cuộn cuộn. Con bé cời vội cái áo của Phong ra và ném thẳng vào người Trí, quát:

“Đồ lừa đảo! Sao cậu bảo Phong sẽ ra khỏi nhà lúc bây giờ hả?”

Bị An vạch tội, Trí nhìn mặt kinh hãi. Lại trông thấy gương mặt hằm hằm sát khí của Phong, cậu ta sợ đến xém tè ra quần. Phong ghét nhất là bị bán đứng, vậy mà Trí lại dám lên lút theo phe An để phản cậu thế này sao?

“Từ từ đã mày ơi. Tao có nỗi khổ riêng mà. Thề luôn, chả hiểu sao Bảo An nhà mày lại quen Minh An nhà tao. Mà còn hơi thân thân cơ, thành ra là... tao bị ép phải nói mày ạ.”

Trình bày với Phong xong, Trí bèn quay sang An cầu cạnh:

“Tớ không lừa cậu. Tại cái thằng này tự dung tiêu chảy nên mới trễ giờ đấy chứ. Vì chẳng có số của cậu nên tớ không gọi thông báo lại được. Biết mỗi Facebook thôi, nhưng từ tối tới giờ cậu có đăng nhập vào đó đâu.”

Nghe Trí kể khổ, An cũng thấy xuôi xuôi, lại nể mặt Minh An - cô bạn mới quen nhưng khá hợp cạ trong cái trang “Hội những người tên An” trên Facebook - nên con bé quyết định sẽ tha thứ cho cậu ta lần này. Bảo An “hử” một tiếng rồi quay ngay sang Phong hỏi han, không quên lợi dụng thời cơ mà cầm cầm nắm nắm bàn tay Phong đang lạnh ngắt:

“Cậu bị tiêu chảy hả? Đã hết chưa? Có cần đi viện không?”

Được An hồn nhiên quan tâm hỏi han mà Phong tức đến phát điên lên được. Bởi lẽ với cậu, “bị đi ngoài” vốn là một việc đáng ngại và xấu hổ lắm. Cậu giựt phắt tay An ra, giăng mạnh cái áo từ tay Trí, mặc vào rồi ngồi lên xe và yêu cầu:

“Lái đi còn ngồi đàn thối ra đấy làm gì nữa?”

Chẳng hện mà cả Trí và An đều ngơ ngác ngác chỉ tay vào người con bé, hỏi:

“Thế còn An/ tớ thì sao?”

“Mặc xác nó!”

Lệnh Phong đã truyền, Trí nào dám cãi, nhất là khi cậu ta đang khó ở thế này. Nhìn An ái ngại mấy giây, Trí đành bắt lực lái xe rồi đi.

Bảo An ương ngạnh, đã muốn thứ gì thì nhất quyết phải đạt được thứ đó. Hôm nay đến đây vốn định làm lành, giờ việc chưa thành, An chắc chắn không thể yên lòng bỏ về. Bữa mỗi một cái, Bảo An bèn phóng xe hết tốc lực và đuổi theo.

Nhìn qua gương chiếu hậu, phát hiện An vẫn tò tò bám theo phía sau, Trí mới hốt hoảng la lên rằng:

“Ủầy, An nhà mày ở ngay phía sau kia. Giờ sao? Cắt đuôi hay cho đi cùng đây?”

Hoài Phong ngoảnh đầu trông xuống, thấy An đang vẫy tay cười chào toe toét ở phía dưới. Đồ chân ngắn, có biết Phong đang đi đâu không mà cứ lẻo đẻo theo sau thế này? Nếu đơn giản chỉ là một cửa tiệm điện tử hay hàng ăn quán uống nào đó, Phong sẽ chẳng thấy phiền và e ngại nếu như để An theo cùng. Có điều địa điểm sắp tới đây – nơi gầm cầu mà đám hội “Lượn” vẫn thường tụ tập với những bài bạc, bia bọt, khói thuốc, thì thối đánh bóng mặt đường và tí ti câu chuyện bậy bạ An không nên nghe – lại khác. Dù có thế nào, Phong cũng không muốn lôi con bé đến đó. Để hồng người lắm!

“Hồi ngu, tất nhiên là cắt rồi.”

Sau khi xoa xoa cái đầu vừa bị Phong vỗ cho một phát đau điếng, Trí phải lau bầu chửi rửa mấy câu cho đỡ ghét đã, xong xuôi mới nghe lời Phong mà tăng tốc, phóng vọt đi. Trí đã cố tình bỏ rơi, An có cố cách mấy cũng chẳng tài nào đuổi kịp. Chỉ còn biết dừng xe và kêu gào thảm thiết trong vô vọng.

Hoài Phong quả thật rất khó chiều. Khi này thì ép Trí cắt đuôi An bằng được, giờ việc đã thành, Phong lại tiếp tục quay ra hành Trí thêm lần nữa. Tuy không tổn công tổn sức lắm nhưng Trí vẫn thấy tức anh ách trong lòng. Rõ là bạn bè bằng vai phải lứa, ấy vậy mà Phong chỉ cần gằn giọng nói “Quay xe lại đi. Tự nhiên tao có linh cảm xấu.” Thì có tặng thêm tiền, Trí cũng chẳng dám cãi lại.

Đúng như Phong dự đoán, quả thực có chuyện không lành xảy ra với An rồi. Con bé ngồi bó gối bên vệ đường, úp mặt vào đó, cả thân hình run lên vì như đang khóc nức nở, phía trước là chiếc xe điện đồ ngang bất động.

Trí vừa dừng tay lái, Phong đã vội nhảy xuống và chạy lại gần An. Cậu ngồi xuống đối diện, dùng đôi tay nâng mặt An lên, lo lắng hỏi dồn:

“Làm sao đây? Ngã xe à? Hay bị đũa nào tông? Có đau ở đâu không?”

Gặp được Phong, An càng được đà ăn vạ, ngoác mồm khóc to hơn gấp bội. Phong chỉ là người trần mắt thịt, cậu sẽ chẳng thể nào hiểu rõ ngọn ngành câu chuyện được nếu như An cứ lắc đầu nguây nguẩy và thống thiết mãi không thôi thế này. Nóng lòng và xót ruột, Phong tiếp tục gặng hỏi:

“Thằng nào trêu mày hả?”

Đầu An vẫn lắc.

“Hay bị chó cắn?”

Hoài Phong nhanh nhẩu lôi chân An ra sờ nắn. Chẳng có vết tích gì cả và An thì vẫn khóc rống rít um trời.

Chịu hết nổi rồi! Trí chẳng muốn chôn chân ở đây thêm phút nào nữa, bao nhiêu cuộc vui còn đang đợi cậu ở phía trước kia kìa. Đồ ương ngạnh Bảo An này, xem ra không dùng biện pháp mạnh thì không được rồi. Trí hùng hùm hỏ hỏ tiến tới và lôi phắt Phong đứng dậy.

“Người ta không muốn nói thì thôi. Đi mày!”

Sợ Trí sẽ kéo Phong đi mất, An hấp tấp cầm chặt tay Phong lại rồi rít nói, giọng điệu cuống cả kê:

“A, dừng! Xe tớ hết điện rồi... Dừng bỏ tớ lại một mình mà... Tớ không nhớ đường về..”

Nước mắt rơi lã chã, An mỗi lúc một tức tưởi. Đẩy mạnh Trí sang một bên, Phong ngồi xuống nhìn chăm chăm vào mặt An. Tưởng rằng cậu sẽ đổ dành an ủi, ai ngờ...

“Sáng mắt ra chưa? Bảo bao nhiêu lần rồi, trước khi đi đâu phải kiểm tra xem điện còn đầy xe không chứ. Không biết nghe lời. Có đáng ăn đòn không hả?”

Sau màn quát tháo tung trời Phong đành tặng, An biết lỗi liền im re, không dám thút thít thêm nữa. Con bé khề sứt sứt mũi và lí nhí xin xỏ:

“Cậu đừng đi đâu nhớ. Đưa tớ về được không?”

Người có lỗi nhất trong chuyện này chắc hẳn là Trí. Chơi với nhau đã lâu, nhưng chưa khi nào cậu ta có dịp được chiêm ngưỡng Phong trong muôn vàn sắc thái như dạo gần đây. Lúc thì đánh đá như bà bán cá, giờ lại... Ôi ôi, buồn cười chết Trí mất thôi. Đang tính trốn ra khóc khuaít nào đó và ôm bụng cười, Trí liền bị lời tuyên bố của Phong làm cho hóa đá:

“Mày đi đi. Bảo bọn nó hôm nay tao không đến đâu.”

“Gi? Mày đi đâu?” Trí tròn mắt hỏi.

“Đưa cái của nợ này về chưa đi đâu. Hồi ngu!” Hoài Phong đánh đầu về phía An đang đứng thu lu bên cạnh và vô cớ gắt gỏng với ông bạn vàng.

“Đùa! Mày đừng vì chữ gái mà... ấy lên chữ bạn chứ.”

Quá nóng người, Trí vốn muốn chửi cho Phong một trận lăm chấy nhưng bất gặp cặp mắt Phong đang trừng lên dữ tợn như muốn nói “Tại ai? Ai là người khai lịch trình hôm nay cho An?” thì Trí liền nuốt hết lại. Ngay cả cái từ thiếu tế nhị và mất vệ sinh sắp được nói ra cũng được cậu ta kịp thời thay bằng từ khác.

“Thôi được rồi. Đưa An về đi. Mà dất bộ à?”

Trí quan tâm hỏi. Nhưng vì là câu hỏi ngu nên một lần nữa Phong lại phải gắt:

“Thế mày định cho tao mượn xe để đèo bà nội này về à?”

Do đã chán cảnh phải nghe chửi, Trí chẳng nói chẳng rằng bèn leo lên xe và phóng đi thẳng, bỏ lại phía sau đôi bạn và chiếc xe điện đang tạm thời vô dụng.

Cởi áo khoác ra và một lần nữa choàng lên người An, Hoài Phong chậm chậm nhấc cái xe điện lên và nói:

“Đứng đấy làm gì nữa? Về thôi.”

Nhận thức được đồng hành động của mình trước đây đã gây ra cho Phong không ít những bức dọc và tổn thương, An tự hứa với lòng mình từ nay sẽ ngoan hơn nữa. Nghe cậu gọi, An lập tức lạch bạch theo sau, dù cho dạ dày đang quặn lại vì đói.

Ông thần phá đám Trí đã đi mất dạng, vậy nên bây giờ quả là lúc thích hợp để cho hai con người đã sống trong chuỗi ngày dài nhớ nhau bày tỏ sự quan tâm sâu sắc tới đối phương. Bởi thế, không hẹn mà cả An và Phong đều đồng loạt lên tiếng:

“Bụng cậu còn đau không? Đi bộ thế này không ảnh hưởng gì chứ?”

“Lần sau đừng bỏ bữa. Khi đói nhất định phải ăn.”

Rồi ngại ngùng, người nhìn thẳng về phía trước đáp “Hết đau rồi. Đi được tốt.”

Kẻ cúi gằm mặt ngấm chân, tay phải rụt rè giơ lên và bẽn lẽn trả lời “Xin tuân lệnh!”

Một khoảng không gian yên lặng bao bọc quanh đôi trẻ, khiến cho hai đứa ngượng ngịu đến ngay cả thở cũng cảm thấy khó khăn. Tội nhất vẫn là Phong, chẳng những phải cuộc bộ cả đoạn đường dài ngoằng mà còn phải dắt thêm cả cái đồ sắt nặng trình trịch này nữa chứ, mệt không thở ra hơi.

“Sướng chưa?... Tự đứng đuổi theo tao làm gì không biết. Đây, lúc vui lúc chơi thì tìm đến anh Minh. Khi khó khăn hoạn nạn lại cứ réo tên tao lên mà ăn vạ. Mày sống lỗi thế hả?”

“Tớ biết tớ sai rồi, cậu có thể ngưng chì chiết được không? Tớ cũng giải thích rõ trong cái đồng tin nhắn dài ngoằng kia rồi mà, cậu không đọc hả? Đã bảo là vì một phút ham vui nên tớ mới lỡ lời hứa hẹn rồi còn gì nữa. Cậu tưởng một mình cậu buồn chắc? Tớ cũng thôi hết cả ruột rồi đây này... Người ta đã xin lỗi rồi mà còn lăm lăm.”

Nước mắt còn chưa kịp khô, đã lại lăn dài trên đôi má phính. Bảo An dừng hẳn bước chân, đứng trơ trơ giữa đường và khóc một cách ngon lành. Lý do thì đã giải thích, lỗi sai cũng nhận luôn, vậy mà Phong vẫn cố chấp không chịu nghe, cứ thích lại nhai nhắc lại chuyện cũ là sao nhỉ? Phát hờn!

An cũng thật quá đáng, khi không lại tru tréo ngay giữa phố phường thế này, báo hại Phong trong phút chốc bị tất thấy người đi lại nhìn chăm chăm và tặng cho mấy chữ “Thằng khốn nạn!” Nhớ không nhầm thì đây đã là lần thứ hai An đẩy Phong vào tình cảnh này rồi. Nhìn An thế kia, Phong chẳng muốn đôi co gì thêm nữa. Mặc cho những âm ức cậu còn chất đống trong lòng chưa thể xả đi hết, cậu xuống nước dỗ dành:

“Xin lỗi cái kiểu gì vậy? Thôi được rồi, tao bỏ qua hết. Nín ngay đi, điếc cả tai.”

“Con chó...”

An chẳng những không nín mà còn bắt ngờ thét lên một danh từ quá dỗi “nhạy cảm”, khiến Phong nghe xong bèn sững người đến dựng tóc gáy. Bảo An sao có thể to gan vậy chứ? Đã không xin lỗi đàng hoàng, An còn dám xúc phạm danh dự cậu nữa ư? Chịu không nổi nữa rồi, Phong quát:

“Cái gì đấy?”

“Trừ con chó ra, hức... thì ngày hôm đấy đi chơi... hức... tớ chẳng thấy có gì vui cả.”

Nghe xong An hoàn thành câu nói trong tiếng nức nở, Phong mới thờ phào nhẹ nhõm.

“Vẫn ngoan. Vẫn trong tầm kiểm soát.”

Mặc kệ người qua đường dòm ngó, cậu chẳng dỗ An nữa. Thay vào đó, Phong tiếp tục hạnh học:

“Không vui mà cười lăm thế. Ảnh nào cũng thấy nhăn nhó nhở nhở là sao?”

“Có cười đâu... Chỉ là đang cố... hoàn thành nhiệm vụ... thôi mà...”

“Nhiệm vụ của mày là ôm ấp áp áp cái con bốn chân kia à? Tao dám cá rằng lão Minh ngày nào cũng làm thế với nó nhé. Có biết như vậy là mày đang ôm giết tiếp lão ấy không hả?”

Nhẹ giọng dỗ dành thì An không nín, đến khi Phong phũ phàng quát nạt con bé liền ngay lập tức im bặt. Hai mắt long lanh sáng, An như vừa khám phá ra được điều gì hay ho lắm. Lấy tay lau vội dòng nước mắt, Bảo An từ tốn nói:

“Rốt cuộc thì cậu đang ghen với anh Minh hay ghen với con chó thế?”

Ghen! Phong vốn rất ghét và dị ứng với cái từ này. Hết Trí lại đến An, sao hai người đó cứ thích áp đặt cái tính từ này vào trong cảm xúc của cậu thế này? Bực thật, còn dám nói cậu ghen với con vật bốn chân lông lá xù xòa nữa chứ!

Sau nhiều bài học xương máu để lại, Phong đã rút ra được một kết luận: Càng cáu càng khiến đối phương hiểu lầm. Thế nên bây giờ, điều Phong cần làm chính là tỏ ra bình thản và khôn khéo lành sang chuyện khác.

“Chết, hôm nay quên chưa tắm. Về thôi, lát khuya tắm nguy hiểm lắm.”

Nói rồi, Phong lẳng lặng dắt xe và bước nhanh về phía trước. Không muốn làm Phong bẽ mặt, An biết ý chẳng truy vấn thêm nữa. Thay vào đó, con bé sẽ tự hạ thấp giá của mình để làm Phong ung lòng vậy. Coi như là chuộc lỗi!

“Mấy ngày không gặp tớ nhớ cậu phát điên lên được.”

Dù sung sướng lắm nhưng Phong vẫn cố khóa chặt miệng làm cao.

“Nhớ đến quên ăn mà lăm lăm ra ngủ. Ngồi học cũng chẳng cho được vào đầu chữ nào luôn cơ.”

Nhắc mới nhớ, hình như hồi tối An nói rằng con bé trốn học thi phải. Tuy bản thân chẳng có điểm nào giống học sinh nghiêm túc nhưng Phong tuyệt đối không bằng lòng với hành động ban nãy của An. Phong thế, Phong chưa hề tính xa tới vậy nhưng tương lai là chuyện không ai đoán trước được, lỡ mai này hai đứa cưới nhau thì sao, há chẳng phải sẽ hổng cả vợ lẫn chồng à? Phải chỉnh đốn lại ngay mới được.

“Mà này, tao cấm mày từ nay về sau không được bỏ học nhớ chưa. Trong bất kỳ hoàn cảnh nào cũng phải đi học đầy đủ. Tốt nhất, mày nên cố gắng học giỏi đều tất cả các môn đi.”

“Chủ nhật này đi chơi với tớ nhé.”

Hoài Phong đang bàn chuyện nghiêm túc, vậy mà An lại đánh trống lảng sang một chuyện chẳng liên quan là sao? Dù hơi khượng người vì lời mời đột xuất của con bé nhưng trong vô thức, Phong đã gật đầu chấp thuận tự lúc nào không hay.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cậu Học Sinh Cá Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35

Kể từ khi nhận được sự rộng lượng tha thứ và cái gật đầu nhận lời đi chơi của Phong đến giờ, An ngoan ngoãn hẳn ra. Mấy ngày qua, chăm chỉ nhắn tin và nhận điện thoại của Phong đều đặn, con bé còn “tạm gác cung và ngưng bắn lung tung”, thôi không giúp Lâm trong việc thực hiện ý nguyện kia nữa. Khoảng thời gian đó, An dùng để gấp mặt và đi ăn cùng Phong cơ. Thấy được thành ý của An, Phong lấy làm ưng bụng ghé gớm. Và với cậu, những buổi hẹn hò vụn vặt kiểu này có lẽ sẽ còn tuyệt hơn nữa nếu như không có sự xuất hiện của nhân vật thứ ba kia.

Chuyện kể rằng từ sau buổi chụp hình hôm ấy, Bảo An nhát gan với nỗi sợ chó tưởng chừng đến chết cũng chẳng hết, bỗng dưng lại quay sang yêu mến “đồng nghiệp cùng tên” kia một cách lạ thường và thái quá. Mang tiếng là hẹn hò với người nhưng suốt cả buổi, An cứ mãi nói cười kể lể về chú chó đó thôi. Và dù điện thoại chỉ còn lại xiu xiu pin, An vẫn cố khoe cho Phong xem bằng được những tấm hình đời thường ngộ ngộ của chú ta mà con bé mới “tậu” được. Bảo An cuồng chó An thật rồi!

Trên lý thuyết, Hoài Phong chẳng có lý do gì để phải khó chịu hay bực bội về điều đó hết. Bởi lẽ quen biết đã lâu, việc phải nghe An liến thoắng suốt mấy tiếng đồng hồ về những câu chuyện “trời ơi đất hỡi” nào đó dần dà đã trở thành một thú vui tao nhã của Phong mỗi khi hai đứa hẹn hò. Và tuy ghét Minh thật đấy nhưng Phong cũng không hẹp hòi và vô lý đến độ ghét lây sang cả con chó của anh ta. Điều khiến cậu sôi máu chính là làm thế nào mà đồng ảnh kia mỗi ngày lại một tăng thêm trong máy điện thoại của An kia. Chồng cảm suy nghĩ nửa ngày, Phong dám khẳng định chỉ có hai nguyên nhân dẫn đến sự việc kia mà thôi. Hoặc là...

“Ba đứa đó thường xuyên đàn đúm đến thế kia à?”

Nhưng An bận lắm, đi học tới ngày thì thời gian đâu mà tụ tập cùng chủ chó nhà họ Phan cơ chứ? Đến quan trọng cỡ Phong cũng chỉ có thể gặp An trong vài phút ngắn ngủi mỗi ngày thì không lý nào người mới quen như Minh lại được đặc cách, ưu tiên hơn cả. Trừ phi, An đã thay lòng đổi dạ.

Hoặc là...

“Không gặp, chắc cũng nhắn tin qua lại suốt ngày ấy nhờ.”

Trò chuyện nhiều như thế, rốt cuộc An với Minh đã thân thiết đến mức nào rồi? Có nhìn hơn mối quan hệ đặc biệt đang tồn tại giữa Phong và An không nhỉ? Ôi ôi, Phong hoang mang quá đi thôi! Chẳng may một ngày nào đó, cậu bị An co chân đá bay ra rìa thì sao đây? Chắc hẳn đám người nhiều điều trước giờ ghét Phong sẽ nhân cơ hội ấy mà chà đạp lên lòng danh dự và sự tự tôn cậu vốn đã bị An bôi nhọ bôi nhục rồi cho xem. Không được, không được! Tuyệt đối không thể để cái viễn cảnh đen tối đó xảy ra được. Hoài Phong buộc phải hành động ngay thôi.

Nhưng làm cách nào đây? Quát sa sả vào mặt An và yêu cầu con bé chấm dứt liên lạc với Tuệ Minh ư? Thật là hạ sách! Nghĩ mà xem, có thể lúc trước An mê Phong bởi bản tính cảm cầu của cậu. Khi ấy, con bé thích được nghe Phong quát tháo nạt nộ. Nhưng cái gì nhiều quá cũng dễ sinh ra nhàm chán. Suốt thời gian qua, sở thích quái đản kia của An luôn được Phong thỏa mãn mỗi ngày. Và vì thế, đến giờ phút này, Phong chẳng thể nói chắc rằng liệu đó có còn là điều khiến con bé phát cuồng lên hay không nữa. Huống hồ, bên cạnh An hiện tại lại có thêm một anh Minh hết sức ôn hòa và nuông chiều con bé. Nhỡ ra lỡ miệng mắng An một cái, có khi con bé sẽ dùng dùng giận dỗi mà ngã ngay vào vòng tay kẻ địch cũng không biết chừng. Nên là...

“Đẹp đi. Chà nhẽ mày chỉ giỏi to mồm thôi hả Phong?”

Tự tay tát miệng mình mấy cái, Hoài Phong lắc đầu nguây nguây cho rơi đi hết những phương kế kém hay ho vừa nghĩ. Và sau liền mấy ngày hoạt động hết công suất, cái đầu lười nhác của Phong rốt cuộc cũng đã lóe lên được một ý tưởng không tồi. Cậu sẽ “tẩy não” An!

Đây nhé, chẳng phải cho tới hiện tại, “câu nói” duy nhất giữa An và chàng công tử Minh vẫn là chú chó kia sao? Nghe thoáng qua một cái, Hoài Phong liền có thể tự tin kết luận rằng nếu không phải vì ham hố người bạn bốn chân cùng tên đó, An sẽ chẳng dư thời gian để tiếp chuyện với Minh đâu. Thế nên, chỉ cần Phong “đuôi” được hình ảnh con chó kia ra khỏi đầu An là mọi chuyện sẽ được giải quyết ngay tức khắc. Mà việc này thì quá đơn giản đi, Hoài Phong đã tính toán xong xuôi hết cả rồi.

Tuệ Minh dám dùng chó để dụ dỗ và tiếp cận An thì Phong cũng không ngại lợi dụng loài mèo để xóa sổ thứ tình cảm mới chớm nở trong lòng con bé mấy ngày gần đây. Mọi người vẫn thường nói “Ghét nhau như chó với mèo” mà. Chính lẽ ấy, Phong sẽ gieo rắc vào An tình yêu mèo mù quáng. Hoài Phong tin rằng, với tầm ảnh hưởng của mình tại thời điểm này, chỉ cần nhìn thấy cậu cưng nựng một chú mèo nào đó, thế nào An cũng sẽ tuân theo tính chất bắc cầu mà yêu lấy yêu để chú ta cho xem. Đợi đến khi thời cơ chín muồi, con bé kia đã trót “nghiện” mèo lắm rồi, Hoài Phong sẽ vào vai một cậu chủ vô lý và hay lo xa, không muốn thú cưng của mình giao du với kẻ cuồng chó như Bảo An, dứt khoát chia rẽ đôi bạn. Mặc cho lý do ấy khó nghe vô cùng nhưng Phong cam đoan rằng An nhất định sẽ răm rắp tuân theo và nói lời đoạn tuyệt với chú chó cùng tên kia. Để xem, An đã hết hứng thú với chú ta rồi thì Minh còn biết viện cớ gì mà tiếp cận con bé nữa chứ. Cái ý đồ nhắm nhe muốn thế chỗ Phong trong trái tim An của anh ta sớm muộn gì cũng sẽ

tan thành mây khói thôi.

Đưa bàn tay lên xoa xoa cái cằm nhẵn nhụi không một cọng râu, Hoài Phong khép hờ đôi mắt mơ màng, gương mặt lộ rõ vẻ sung sướng khôn nguôi. Cậu gật gù, khẽ lẩm bẩm:

“Hãy đợi đấy!”

Nhưng nói thì bao giờ cũng dễ hơn làm và bằng những suy nghĩ đơn giản của mình, Phong nào có lường trước được việc đi “mượn” một chú mèo về nuôi tạm mấy dịp lại khó khăn đến vậy cơ chứ. Đối với Hoài Phong, kế hoạch kia tuy mang tâm vĩ mô thật đấy nhưng cậu không hề nghĩ tới việc sẽ bỏ tiền ra để kiếm cho mình một “cộng sự” chính thức khi mà điều kiện kinh tế không cho phép, và hơn thế nữa... bà nội chắc chắn cũng không cho phép. Vậy nên, Phong chỉ định mượn tạm một chú mèo nào đó để “nhử” An thôi, cơ mà mượn hoài chẳng được. Mang tiếng là quen nhiều biết rộng nhưng Hoài Phong thật chẳng tài nào hiểu nổi vì sao trong đám người ấy lại không có ai nuôi con vật đáng yêu này cơ chứ. Đấy, ngay như trong khu xóm Phong ở thôi, nhà nào nhà nấy đều nuôi chó rảo cả. Chả trách, đường ngõ lúc nào cũng thum thum mùi hương gọi ruồi. Bực ghê!

Sáng mai là tới ngày hẹn hò rồi, vậy mà giờ Phong vẫn chưa mượn được ở đâu một chú mèo mới thật khổ tâm. Đêm hôm qua, cậu đã lang thang khắp góc ngách trong mấy gian chợ gần nhà với mong muốn tóm được một con mèo hoang về “dùng tạm”. Ấy vậy mà vô mĩ chẳng được mống nào, còn suýt bị chúng nó cào cho toi bởi hoa lá nữa chứ.

Tiết truy bài đầu giờ, lớp học ồn ào chẳng kém buổi ra chơi. Ngồi nơi góc phòng dần mất dần đo một hồi, cuối cùng Hoài Phong quyết định đứng bật dậy rồi hùng hùng hổ hổ lao phăm phăm lên trên bục giảng, vớ lấy cây thước gỗ và gõ đôm đốp lên mặt bàn.

“Tất cả câm mồm!”

Quả nhiên, đám học trò đồng loạt yên lặng thật. Chẳng bù cho mấy phút trước, mặc kệ hội cán bộ lớp có nhắc nhở thế nào, chúng nó cũng nhất quyết không chịu khóa những cái mồm còn đang “bận buôn bán” lại. “Toàn dân” đã câm như hến, “ông tướng” Phong cũng đứng lặng như tờ. Lớp học vì thế mà ngọt ngọt hệt hôm dự giờ!

Đã mấy chục giây trôi qua, Phong vẫn đứng hướng mặt vào bảng, toàn thân cứng đờ không sao quay nổi về phía chúng bạn. Trông ra bộ dạng căng cứng như trái bóng sắp nổ của Phong, lũ học trò ngồi dưới dù tò mò lắm nhưng cũng chẳng ai dám cất tiếng hỏi chuyện, chỉ biết ngồi đó xì xào bàn tán:

“Tao dám cá thằng này hôm qua táo bôn nhưng uống nhầm thuốc tiêu chảy, dẫn đến bí bách không thông nên giờ mới đứng chổng mông vào anh em mình thế này.” Một cậu có bố mẹ mở tiệm thuốc tại gia chia sẻ.

“Bọn tôi thì nghĩ lão ấy đang muốn thay đổi bản thân vì đã lỡ phải lòng cô học sinh gương mẫu Lê Băng rồi nên mới ghét cảnh tượng lớp học mất trật tự, vô tổ chức ấy. ‘Lửa gần rơm lâu ngày cũng bén’ mà.” Mấy nàng con gái ưa thích phim truyện lãng mạn lên tiếng.

“...”

Cuối cùng, do căn bệnh hóng hớt phát tác một cách mất kiểm soát, Trí không nhịn được bèn phi quyền vớ vào đầu Phong và hỏi:

“Làm sao? Bắt bọn tao câm thì mày phải nói gì đi chứ. Mà quay lại đây xem nào, đứng đực ra đấy cho ai ngắm?”

Cái ném vớ của Trí như tiếp thêm sự tự tin cho Phong. Lòng quyết tâm lại được xốc lên cao, Hoài Phong bất chợt quay ngoắt xuống và nói với tốc độ máy may:

“Nhà đũa nào có mèo sáng mai cho tao mượn một buổi.”

Vừa nghe xong lời đề nghị kỳ cục kia, đám học sinh liền nghệt mặt ra ngơ ngác. Ngộ nha, trước giờ chúng nó mới chỉ thấy người ta mượn tiền, mượn đồ chứ nào đã gặp kẻ hỏi xin mượn mèo bao giờ. Nhưng chẳng cần biết Phong có ý đồ gì, đám bạn tốt này cũng quyết không cho ông thần phá của này mượn đâu. Đồ đặc bị phá còn có thể niệm tình bạn mà nhắm mắt cho qua, chứ thú cưng bị đem ra ngược đãi, chúng nó không dám chắc sẽ vì nể mặt mà rộng lòng tha thứ cho Phong được đâu. Tốt hơn hết vẫn nên từ chối thì hơn. Cả đám đồng loạt lên tiếng:

“Mèo nhà tao đang ốm mất rồi.”

Dù đã nhiều lần bị Phong phá hoại tài sản cá nhân nhưng vì là bạn thân nên Trí cũng không nỡ lòng nào từ chối. Chỉ tiếc rằng...

“Với quan điểm ‘mèo khó, chó sang’ nên nhà tao quyết định nuôi toàn chuột lang mày ạ. Cũng muốn giúp lắm nhưng mà...” Trí nói. Cả lớp cười. Hoài Phong tức điên người.

Tuy mang tiếng “bạn nói khó” nhưng ngay từ đầu Phong đã không hề nhờ cậy tới Trí cũng vì lý do này đây. Thân thiết tới mức muốn chuyển khẩu sang nhà nhau ở, Phong thừa biết gia đình Trí chẳng hề nuôi bất kỳ con vật nào hết, bởi lẽ mẹ cậu ta vẫn luôn ca thán rằng “Nuôi mỗi mầy thôi cũng đủ làm mẹ tổn thọ rồi lắm rồi.”

Bức xúc đã tích tụ trong người mấy ngày hôm nay, Phong quả thực rất muốn đánh người để giải tỏa nhưng vẫn chưa tìm được đối tượng thích hợp. Giờ câu nói đùa không đúng lúc của Trí thật như mở ra cho Phong cơ hội được “gãi ngứa” tay chân. Chẳng nể nang ai hết, Phong vớ luôn miếng giẻ lau bảng gần đó và thẳng tay đập ngay mặt cậu bạn.

“Cái mồm mày hôm nay hình như hơi bần nhò?”

Xong xuôi, Phong còn định phi tới chỗ Trí đang kêu la oai oái để dùng giẻ giúp cậu ta vệ sinh răng miệng nữa cơ. Thật may khi ấy trống điểm vào giờ, cô giáo xuất hiện như vị cứu tinh cho Trí.

Nhờ vả không thành, Phong đành ôm bụng tức trở về chỗ ngồi. Vừa định gục mặt xuống bàn ngủ lấy sức sau trận chiến săn mèo mệt mỏi đêm qua, đầu óc Phong bỗng tỉnh táo hẳn bởi cái vỗ vai và lời giới thiệu từ phía Lê Băng.

“Nhà tôi mới nuôi mèo đây. Nhưng nó còn nhỏ lắm, không biết giúp được việc của ông không?”

Rồi cô bé len lén đưa điện thoại cho Phong xem mặt mèo. Đó là một con mèo mướp nhỏ với bộ lông vằn xám. Thoáng nhìn qua, Phong đã ưng bụng ngay rồi và cậu tin rằng gương mặt ngộ ngộ của chú ta thế nào cũng sẽ khiến Bảo An điều đứng cho xem.

“Được quá đi ý chứ. Sao nãy hồi không nói? Làm suýt nữa có án mạng xảy ra với thằng Trí rồi đấy thấy không?”

Vừa thích thú xem ảnh “cộng sự” mới tìm được, Phong vừa nhẹ giọng trách móc Lê Băng. Với Băng, đây là dịp hiếm hoi cô bé được nhìn thấy Phong trong điệu bộ này. Chỉ tiếc rằng câu hỏi ngay sau đó Băng đặt ra đã làm cho “khoảnh khắc vàng” ấy trôi đi nhanh chóng.

“Mà ông cần mượn mèo để làm gì?”

Chỉ đơn giản là câu nghi vấn mà ai trong hoàn cảnh của Băng bấy giờ cũng sẽ hỏi thôi, tại sao lại khiến Phong đang cười bỗng dừng chết sững người thế này? “Mượn mèo để lấy lòng gái” – nếu khai thật lý do này ra thì quả là mất mặt Phong quá. Cũng may lúc đầu giờ ngồi tính toán, cậu đã lường trước tới cái cảnh bị Trí tra hỏi vẫn đáp nguyên do nên cũng đã kịp bịa ra cho mình một cái có rồi.

“Có gì đâu. Đạo này nhà nhiều chuột quá mà bảo mua mèo về đuổi thì bà tao dứt khoát không nghe cơ. Bà sợ đuổi không được chuột thì lại mất oan khoản tiền ấy mà. Nên tao muốn mượn tạm một con mang về cho nó kêu để chứng minh cho bà thấy chỉ cần nghe tiếng mèo cũng đủ để lũ phá phách kia chạy không còn một con.”

Nhưng Lê Băng thừa thông minh và nhạy cảm để nhận ra rằng có điều gì đó sai sai trong cái lý do mà Phong mới trình bày. Trông thấy đôi lông mày Băng chau lại tỏ vẻ hoài nghi, Phong liền thấy chột dạ biết mấy. Rõ ràng, cậu nói lưu loát lắm mà, chẳng có nhẽ Băng vẫn nhìn ra sự thật? Nghĩ thế, Phong bèn nổi quạu lên hòng lấp liếm:

“Giờ đây? Sợ tao ngược đãi nó à? Chỉ là nhờ kêu mấy tiếng meo meo thôi mà. Tao sẽ cho nó ăn uống đầy đủ.”

“Không, không phải thế. Ông cứ đem về thử xem, con mèo này cũng to mồm ra phét đấy. Nó mới về có mấy hôm mà nhà tôi đỡ chuột hẳn.”

Lê Băng lập tức xua tay phân bua. Típ mắt cười thân thiện, cô bé còn cố nói thêm đôi lời quảng cáo như để tỏ rõ tấm lòng nhiệt thành của mình.

“Ồ, cảm... cảm ơn!”

Lâu nay lạnh nhạt với Băng, bản thân Phong không nghĩ cô bạn này vẫn có thể đối tốt với mình đến vậy. Lẽ dĩ nhiên, cậu thấy hơi mùi lòng và vì thế lời nói cũng ngập ngừng, mắt tự nhiên đi mấy phần. Có điều, Phong thuộc tuýp người ưa hành động hơn là nói suông. Thế nên cả buổi hôm ấy, Hoài Phong đã tự bỏ nhiệm vụ vào vị trí trợ lý của Lê Băng, lăng xăng giúp cô bạn làm hết việc nọ lại xọ sang việc kia. Tí dụ, mỗi lần Băng nhắc nhở một đám học sinh nào đó giữ trật tự trong giờ nghỉ 15 phút, chỉ cần chúng nó bướng bỉnh không nghe, Phong sẽ cầm luôn đồng giấy đã vo viên nhàu nhĩ mà nhét thẳng vào miệng từng đứa một. Hoặc như, khi Băng thực giục mãi mà cậu bạn kia vẫn “chây bừa” không chịu nộp tiền phạt, Phong sẽ phi ra ngay, đè ngựa cậu ta ra và lục lọi, lôi bằng được đồng tiền mà cậu ta dành riêng cho việc chơi điện tử. Và còn nhiều điều khác nữa, chỉ cần trong phạm vi có thể, Phong nhất định sẽ dốc hết sức mình vì Băng.

Đám bạn tộc mạch thấy vậy, lại được dịp buồn bán rôm rả. Cậu bạn kia vẫn một mực khẳng định:

“Chắc nó đang cố hoạt động nhiều cho dễ ‘i đi với dấu nặng’ đấy.”

Hội con gái mơ mộng thì như được tiếp thêm niềm tin vào sức mạnh cảm hóa con người của tình yêu, rú rít mãi không ngừng:

“Chuyện tình hai đứa này lăng mạn không kém phim ấy nhỉ? Kiểu như ‘Vì Băng, Phong sẽ thay đổi tất cả’ ý chúng mày ạ.”

“...”

Mặc kệ dư luận có bàn tán xôn xao thế nào, Trí chỉ ngồi một chỗ và nhếch môi cười đầy kinh bi.

“Lũ gà, biết cái quái gì đâu mà cũng bày đặt bàn tán.”

Dù hiện tại, cậu chưa biết mục đích mượn mèo cũng như nguyên do dẫn đến những việc làm tăng động vừa rồi của Phong, nhưng cậu thừa hiểu đứa con gái có thể “cảm hóa” tên tiểu quỷ đó chắc chắn không phải là Băng.

Tám giờ sáng.

“Xôi lạc, bánh khúc đây...”

Đang cuộn mình trong chăn ấm nệm êm với mơ say mộng đẹp, Bảo An lơ mơ thức giấc bởi tiếng rao của một người bán hàng rong nào đó. Sau mấy giây he hé mắt nhìn vào cái đồng hồ treo tường trước mặt, con bé hốt hoảng nhận ra buổi hẹn hò sáng nay đã bị mình “cao su” đi khá nhiều rồi. Không chán chừ thêm nữa, Bảo An nhanh chóng chui ra khỏi giường rồi tắt bật chuẩn bị đi gặp mặt người thương.

Từ phía xa xa nhìn ra, An đã trông thấy bóng lưng thân quen của ai đó rồi. Biết mà, sẽ không khi nào Phong bắt An phải chờ đợi cả. Công việc nhàm chán ấy, cậu luôn muốn làm thay An. Nhìn bộ dạng Phong nóng ruột giậm chân tại chỗ, An đoán chắc cậu bạn này hẳn đã đợi lâu lắm rồi đây. Không muốn lê mê thêm nữa, Bảo An liền co chân và chạy vọt lên phía trước.

“Nhớ tớ quá hay sao mà đến sớm vậy?”

Điều cười nhần nhở của An thật như hành động đổ nguyên can dầu vào ngọn lửa tức giận trong Phong đang phập phồng vì phải gồng mình đứng chờ này giờ. Rõ là hẹn lúc bảy rưỡi sáng ấy vậy mà đến một tiếng sau An mới lò dò xuất hiện, thử hỏi Phong làm sao mà không quát cho được.

“Sớm cái con khi. Đồng hồ nhà mày chết à? Hay không biết cách xem giờ? Để tao phải đứng chờ mấy nghìn giây thế này mày vui lắm hả? Gọi điện thì không thèm thưa, ý gì đây?”

Nghe Phong nhắc tới điện thoại, An mới bèn lục túi tìm nhưng chao ôi..

“Á, tớ quên điện thoại ở nhà rồi. Máy lại để chế độ im lặng từ tối hôm qua nên cậu gọi tớ không biết. Hề hề.”

“Vui lắm à mà cười? Đồ bất lịch sự.”

Oan cho An quá, con bé có nỗi khổ riêng mà. Để có được một buổi hẹn trọn vẹn với Phong, đêm qua An đã phải thức đến khuya lác khuya lơ để hoàn thành núi bài tập của chiều tối hôm nay nên giờ mới ra nông nổi này đây chứ. An thật rất muốn mờ mồm cãi lại. Nhưng “một điều nhịn, chín điều lành” hướng hồ đạo thời gian gần đây, Phong đã phải chịu quá nhiều “trái đắng” vì cái lịch học dày đặc của An rồi. Bảo An vẫn nên xuống nước nhún nhường một chút thì hơn. Con bé tự vỗ vỗ vào miệng mình và mắng:

“Cái miệng hư, cái miệng hư.”

Xong xuôi, An bèn hí hửng nhìn Phong, thành thật trình báo:

“Tớ đánh nó rồi. Nó sẽ không cười nữa đâu.”

Nom bộ dạng ngộ ngộ của An, Phong cũng muốn cười lắm chứ nhưng vì sự nghiệp giữ gìn hình tượng lạnh lùng bấy lâu, cậu phải cố gằn họng xuống thôi. Đến mở miệng “Ồ” một câu, Phong cũng chẳng dám, chỉ sợ “bình đoàn cười” sẽ tận dụng khe hở mà ô ạt lao ra ngoài thì hỏng bét. Thấy Phong không có bất kỳ động tĩnh gì, An lo sợ rằng cậu bạn vẫn ôm ấp ức chưa chịu bỏ qua. Suy nghĩ mấy hồi, con bé quyết định ngồi thụp xuống, dùng tay vỗ vỗ vào hai bàn chân, miệng quát:

“Hai cái chân ngắn chậm chạp, bắt bạn tao phải đứng đợi thế này, chúng mày thật đáng đánh đòn mà. Chốc nữa, phải cố mà bắt kịp cặp chân dài của cậu Phong nhớ chưa? Không thì đừng hòng tới nay tao cho bọn mày ngâm tinh dầu nhớ.”

Rồi An giả bộ lắng nghe một lúc, liền đứng phắt dậy và báo cáo với Phong rằng:

“Chúng nó hứa rồi, từ nay sẽ không lê me nữa đâu. Người giận đi nhá, tớ thành tâm xin lỗi đây.

Bảo An quả giống một loài vi-rút mà cơ thể Phong lại không tài nào miễn dịch nổi. Chỉ cần ngó mấy lời xin xỏ thôi, An đã nhanh chóng dập tắt được lửa giận trong Phong. Còn Hoài Phong, vì không nhịn được nữa nên đành he hé nhếch mép phì cười. Lỗi lầm cũng đã xin xong, ngờ rằng có thể nắm tay nhau mà rong chơi được rồi, chỉ tiếc rằng...

“Lúc hẹn hò với anh Minh có phải thề thốt thế này không?”

Lời nói vừa thốt ra, cả hai đều hóa đá.

Biết bản thân đã lỡ lời, Phong bèn giật mình đến bất động. Hoài Phong thừa nhận, cậu vẫn còn cay cú vụ An bỏ rơi cậu mà te tòn với Minh lắm nhé. Nhưng vì sỹ diện, không muốn mang tiếng là kẻ hẹp hòi nên bữa giờ, Phong toàn phải lảng lạng tự mình nuốt trôi cục tức kia thôi. Đã cố đến được ngày hôm nay, thật chẳng hiểu vì lý do gì lại lỡ lời nói ra cái câu đáng nguyên rủa ấy. Ai nghe qua cũng đủ hiểu, Phong vẫn còn đang để bụng lắm nhé, và An không nằm ngoài số ấy.

Còn An, vì quá tức tối nên con bé cũng ngay lập tức á khẩu. Chẳng phải nói là cho qua rồi ư, có sao giờ Phong lại thích đào bới chuyện cũ ra mà so bì thế chứ? Chịu hết nổi rồi, An hậm hực giậm chân mấy cái rồi chỉ thẳng tay vào mặt Phong mà la lên rằng:

“Cậu là con bò à? Có một chuyện mà cứ thích nhai đi nhai lại thế hả?”

Vì sênh miệng lỡ mồm đôi chút mà Phong đang ở thế được người xin lỗi bỗng chốc hóa kẻ phải hạ mình chuộc tội. Nhưng xin lỗi suông thì không đúng phong cách của Phong chút nào. Cậu chỉ thích hành động thôi. Hắt hắt bộ hàm về phía Bảo An, Hoài Phong cất tiếng nhờ vả:

“Êu, cởi hộ tao cái áo khoác này ra với.”

Bảo An nheo mắt hoài nghi, tưởng như không tin vào những điều Phong vừa nói. Câu đó chẳng phải rất không hợp với hoàn cảnh lúc này sao. Ngẫm ngẫm một hồi, An bèn trợn mắt há mồm bởi cái ý nghĩ đang lờn vờn trong tâm trí.

“Cậu ta định hiến thân chuộc tội sao?”

Thấy An cứ đứng đực mặt ra đấy, Phong bèn giục thêm lần nữa, hai vai hẩy hẩy tỏ vẻ sốt ruột lắm.

“Nhanh lên, bỏ hộ cái áo khoác với. Hai tay tao đang bận.”

Khi này bận giặt đồ và xin lỗi, An không để ý. Giờ nghe Phong nhắc, con bé mới thấy là lạ. Sao hôm nay cậu ta lại ăn mặc “điệu đàng” thế nhỉ? Hai bên ống tay của cái áo choàng không được Phong xỏ như bình thường. Thay vào đó, cậu chỉ khoác áo lên toàn thân mình, đôi cánh tay khoanh trước ngực cũng bị cái áo phủ lên kín mít.

Bị hỏi, Bảo An khẽ nhún vai, tặc lưỡi một cái rồi từ từ tiến lại, giúp cậu bạn gỡ bỏ trang phục. Cái áo thùng thình vừa được cởi ra, Phong liền giờ ngay cục bông nhỏ xám xám vằn vằn ra trước mặt An mà hớn hờ rằng:

“Xinh không?”

“Méo!”

Hành động của Phong khiến An thoáng giật mình. Con bé hơi nhăn nhó mặt, đôi chân tự giác bước giật lùi mấy cái. Đối với An, hình ảnh một cậu con trai ôm ấp, cưng nựng những chú mèo hay vài giống chó có vóc người nhỏ nhỏ thật chẳng ra dáng đàn ông chút nào. Phải là một chú chó cỡ bự như chó An mới có thể làm tăng lên được vẻ đẹp nam tính của chủ nhân mình. Nghĩ đến việc từ này tới giờ, Phong cứ ôm khư khư con mèo nhỏ này, Bảo An không nén nổi rung mình. Con mèo đáng ghét, dám ung dung tận hưởng vòng tay của Phong như thế mà được à?

Nhìn thấy mặt An cứ mãi nhăn nhó, đôi lông mày Phong cũng tự động cau lại thành một cặp huyền sắc. Phong gắt:

“Mặt mũi làm sao thế này? Ý gì đây?”

Phong đã cất công hỏi, An cũng chẳng đành giấu giếm. Con bé thật thà thổ lộ hết quan điểm của mình về vấn đề chó mèo và hình ảnh đáng nam nhi. Phong nghe xong, bèn nổi trận lôi đình. Mặc kệ chồn đông người, cậu đứng đó và dành hanh quát tháo cô bạn, giọng điệu chua ngoa vô cùng:

“Im đi! Tao chịu hết nổi rồi đấy nhá. Hết Minh lại đến chó của Minh, mày cuồng nhà đấy đến thế cơ à? Thôi có đợi năm sau đủ tuổi rồi cưới lão ấy, dọn về đấy mà ở luôn đi nhé. Đừng có gặp tao nữa, không thôi lão ấy ghen lên tao không chịu đâu. Thế nhé!”

Xả xong cơn tức, Phong dùng dùng quay ngoắt lưng bỏ đi. Ngay ra mấy giây, An liền cuồng cả kê lên mà đuổi theo cậu bạn, vừa giải thích vừa xin lỗi không ngớt lời:

“Tớ có cuồng đâu, chỉ lấy anh ý làm ví dụ điển hình thôi mà.”

Không thèm để tâm đến lời An nói, Phong vẫn một mực ôm mèo cất bước ra đi, miệng ngậm chặt. Chẳng bù cho chú mèo nhỏ bị gương mặt hầm hầm của Phong dọa đến hoảng loạn, chu chèo kêu gào mãi không thôi.

“Méo... méo...”

“Tớ biết tớ sai rồi. Cho tớ xin lỗi đi.”

Lúc nào cũng vậy, An cứ mắc lỗi chán chê rồi lại hã hê xin lỗi suốt cả ngày thôi. Phong chán lắm rồi.

“Nốt lần này thôi mà.”

Ôi ôi, cái câu này Phong đã nghe đến mòn cả đôi tai rồi. Lần này, nhất định phải làm căng cho con bé biết mặt mới được. Cậu đâu phải kẻ dễ dãi cơ chứ. Hừ!

“Á, ngã rồi!”

Tiếng An thất thanh la lên tựa như sợi dây níu chân Phong dừng lại. Hoài Phong vội vàng quay ngoắt người về phía sau, chỉ thấy An đang te te chạy lại về phía mình, nom không có vẻ gì là vừa gặp nạn cả. Rồi An chạy lướt qua chỗ Phong, vội vàng lao tới phía bên kia đường. Đứng đần mặt một lúc, Phong mới nhúc nhích hướng được nhìn theo hướng An chạy, phát hiện con bé đang giúp một cô gái trẻ tuổi mới bị ngã xe đạp.

Tức giận chùng chát tức giận, Hoài Phong thật không biết phải làm sao với An bây giờ. Cậu muốn bỏ đi, khi lòng tự trọng cũng như thiện chí ý tốt của mình hết lần này sang lần khác đều bị An chà đạp không thương tiếc. Nhưng đôi chân bước bình lại một mực không muốn nhấc vì ở phía bên kia, Bảo An đang ra sức vẫy tay gọi cậu:

“Phong ơi, giúp tớ với.”

Nhìn An vất vả khệ nệ thế kia, thì dù con bé có là vợ Minh đi nữa, Phong cũng không nỡ bỏ mặc. Nhắm mắt và thở một hơi dài bất lực, Hoài Phong thừa nhận cậu thua thật rồi.

“Người ta ghét mình lắm đấy, nhưng biết làm sao được. Minh là người tốt mà, phải giúp thôi, mèo nhẽ?”

“Cậu sang đây nhanh đi, đứng đấy lắm bả cái gì nữa?”

“Vâng, cu li tới đây.”

Hoài Phong kéo dài miệng đáp. Xong xuôi, liền chạy sang ngay tức khắc.

Sau khi hỏi han nhanh chóng mấy câu, An và Phong mới biết được rằng cô gái kia tên Bé, họ Tiêu, ở nhà gọi ngược là Bé Tiêu nghe cho “Tây Tây”. Bé Tiêu hơn đôi trẻ kia hai tuổi, hiện đang làm giúp việc cho một gia đình ở gần đây. Hôm nay cũng như bao hôm khác, Bé Tiêu đạp xe đi chợ, chẳng hiểu liêu xiêu thế nào mà lại gã chồng vớ như thế kia. Giờ thì xe tuột xích, chân cũng trầy xước khá nhiều, tạm thời Tiêu không cử động được. Cực chẳng đã, Tiêu đành túm lấy tay Phong mà rằng:

“Người ta vẫn bảo ‘Đã thương thì thương cho trót’, hai đứa đã giúp chị đến mức này, thôi thì giúp nốt đi. Giờ chị không tự đi về được, hai đứa đưa chị về nhẽ. Con bé kia dắt hộ chị cái xe. Mấy túi thức ăn thì cho vào giỏ xe, con mèo để ngồi ở yên sau chứ không thể để hai giống ấy chung một chỗ được. Còn thằng cu này,... mày cõng chị đi. Thấy hợp lý không?”

Lời Bé Tiêu nói như sét đánh ngang tai, Hoài Phong giật mình đến rơi miệng xuống tận cằm, đôi chân tự giác nhảy giật lùi mấy bước. Hôm nay là ngày quái gì không biết, hà cớ làm sao, Phong cứ bị đẩy vào những tình huống oái oăm như thế này cơ chứ? Nhìn thân hình ú nu tròn tròn hết cái niêu của Bé Tiêu mà xem, Hoài Phong thật chẳng muốn nhận lời chút nào. Thân hình ốm nhách của cậu làm sao có thể vác nổi khối thịt ấy chứ? Nhưng rồi nhớ tới hình tượng nam nhi bản thân gây dựng trong mắt An khi này hai lần liên tiếp đổ bại, Phong lại thấy ngại từ chối vô cùng. Đã bị mang tiếng hẹp hòi và thiếu nam tính rồi, Phong thật không muốn trong mắt An, cậu còn là một kẻ ích kỷ nữa đâu. Thôi thì đành cố vậy!

Lặng lặng đặt chú mèo vào yên chiếc xe đạp đang dựng bên vệ đường, Phong run run nói:

“Thế... thế cũng được.”

Rồi cậu cúi người ngồi xuống, sẵn sàng để khối thịt mấy chục cân kia hành hạ. Bé Tiêu thấy vậy liền không khách khí, quàng tay qua cổ, ôm choàng lấy Phong. Cảm nhận được sức nặng đang đè lên tấm lưng mình, Hoài Phong mím chặt môi không kêu nửa lời than vãn, cố giữ lại chút hình tượng tốt đẹp cuối cùng còn đọng lại trong mắt An. Sự nghiệp quên thân giúp người của Phong còn chưa kịp bắt đầu đã bị An nhảy vào phá rối rồi. Con bé lao tới, dùng tay tách Phong và cô gái kia ra, phụng phịu nói:

“Không cho. Cái lưng cậu thuộc quyền sở hữu của tớ. Ngoài tớ ra, không ai được phép sử dụng.”

Rồi An quay sang thưa với Bé Tiêu rằng:

“Chị ngồi ở yên sau cho Phong dắt. Con mèo cho vào giỏ xe. Em xách đồ đi bộ. Như thế mới hợp lý.”

Dù hơi hơi khó chịu vì lời tuyên bố chủ quyền mà An vừa ban nhưng xét thấy cách sắp xếp này có vẻ đỡ hao sức hơn nên Phong liền nhanh chóng “ừ” vội. Với thân phận là người đang đi nhờ vả, Bé Tiêu nào dám đòi hỏi cao, đành đồng ý vậy, dù rằng cô nàng vẫn thích được ai kia cõng bồng hơn.

Chẳng rõ gia đình Bé Tiêu có bao nhiêu người mà sao mua lắm đồ thế không biết, nặng tới nỗi An muốn gãy rời hai tay ra rồi đây này. Mới đi được mấy bước, con bé đã thấy không thể chịu nổi thêm nữa. Thà rằng ôm “tình địch mèo” kia còn sung sướng hơn nhiều. Nghĩ vậy, An đành lên tiếng yêu cầu phân công lại nhiệm vụ:

“Dừng lại đi. Em muốn đổi sang ôm mèo cơ. Đống đồ này nặng quá.”

“Nhiều sự!”

Vừa gồng mình đẩy cái xe đạp với khối thịt cỡ lớn đằng sau, Phong vừa phũ phàng trách móc nhưng vẫn ngoan ngoan đỡ xe lại theo lời An nói. Làm sao Phong có thể mặc kệ An được chứ, đôi bàn tay nhỏ nhắn trắng trẻo kia đã đỏ ửng lên rồi kia. Cơ mà An thật không biết điều chút nào. Con mèo nhỏ được Phong cưng là thế, suốt đoạn đường dài được cậu ủ ấm trong tấm áo dày, ấy vậy mà sang tay An lại bị đối xử quá ư là tệ bạc. An chẳng bẽ chẳng bồng như Phong vẫn làm, con bé đặt chú ta xuống đất và ra lệnh:

“Mày cũng có chân mà, thế nên tự đi bộ đi nhớ. Tao có phải con sen của mày đâu cơ chứ.”

“Meo... meo...”

Nhưng xem ra đòi hỏi này của An thật không được lòng người chút nào. Bằng chứng là cả Phong và Bé Tiêu đều đồng loạt kêu lên.

“Ôi giờ ơi, con mèo bé thế này thì đuổi làm sao kịp. Rồi lại phải vừa đi vừa đợi nó à? Muộn cả giờ cơm nước rồi đây này. Thôi bé nó đi cho nhanh.”

Trong khi Bé Tiêu vì sốt sắng việc riêng mà lên tiếng thì – với sự sùng ái đặc biệt dành cho mèo nhỏ - Hoài Phong gần giọng yêu cầu:

“An! Bé nó.”

“Nhưng tớ sợ nó cào lăm.” Bảo An ngay lập tức vùng vằng chống đối, bộ mặt phụng phịu nom đến là ghét.

“Thế lúc ôm chó không sợ nó cắn à?” Hoài Phong cũng đốp chát luôn tức thì, chẳng thềm nể mặt.

Cậu quả thực không muốn đào bới chuyện cũ ra để bị mang tiếng xấu là “cảm tình con bò” đâu. Nhưng An thật quá quá đáng. Cũng vì con bé lằng xằng thích quản chuyện người khác nên giờ Phong mới có cơ hội làm cái việc tốn sức mà không được nhận một đồng thù lao này chứ. Đã không động viên khích lệ được câu nào thì chớ, An lại chứ thích mè nheo làm nũng, thử hỏi Phong làm sao mà không câu cho được?

“Nhưng anh Minh đã dặn An phải ngoan rồi nên tớ không sợ.” Bảo An vẫn cố biện minh.

Dù mới quen biết chưa đầy một tiếng đồng hồ nhưng chỉ cần nghe thoáng qua, Bé Tiêu cũng hòm hòm hiểu ra được mối quan hệ rắc rối giữa đôi trẻ đang giúp mình và anh chàng tên Minh kia. Và bằng tất cả đồng kinh nghiệm quý báu đúc kết được sau nhiều năm theo dõi những cuộc tình tay ba trên màn ảnh nhỏ, Bé Tiêu đã ngờ thể nào Phong và An cũng xảy ra cãi nhau to cho coi. Thật không ngờ, Phong lại ân cần ngồi xuống, vừa xoa xoa đầu chú mèo nhỏ vừa nghiêm giọng nhắc nhở nó rằng:

“Mày dám làm gì An, tao dám bỏ rơi mày.”

“Mèo méo!”

Rồi Phong bế bồng chú ta lên, đặt vào vòng tay An và dịu giọng hỏi:

“Dạn rồi đấy. Tin tao không?”

Quá đỗi bất ngờ trước sự dịu dàng của Phong, An cứ mãi đứng ngây ngơ ra và nhìn chăm chăm vào mặt cậu bạn, miệng dù há rất to nhưng chẳng thể ho ra nửa lời. Phải tới khi Bé Tiêu nóng máu chen ngang:

“Tôi còn phải nấu cơm. Làm ơn đưa tôi về rồi muốn đứng ngắm nhau tới lúc nào cũng được.”

An mới thôi thất thần, vội ôm chăm lấy chú mèo và toe toét:

“Tớ tin cậu.”

Hoài Phong cũng nhanh chóng quay trở lại với cái xe, hít sâu lấy hơi thêm một lượt rồi tiếp tục gồng mình với công việc nặng nhọc đang còn dang dở. Nhìn An vừa ăm ăm bông bông mèo nhỏ, vừa nói nói cười cười với nó, Phong lấy làm hải lòng lắm. Cảm tưởng như cả chiếc xe và bà chị Bé Tiêu bỗng chốc trở nên nhẹ hều. Vứt gương mặt nhăn nhó sang một bên, Phong thay vào đó điệu cười mỉm ung thuận. Chỉ tiếc rằng, đang yên đang lành là thế, bỗng dưng An lại nghiêng đầu thắc mắc:

“Mà này, nhà cậu mới nuôi mèo đấy à? Mua từ bao giờ thế?”

Cứ tưởng kế hoạch sớm đã lui tàn, thật không ngờ đến giờ An mới chịu hỏi ra cái câu cần hỏi. Phong đã tính cả rồi, chỉ cần An thắc mắc về xuất thân của mèo nhỏ, cậu sẽ tự tin vỗ ngực mà đáp rằng “Mèo hoang đấy. Tao thấy thương nên đem về nuôi.” Thế nào con bé cũng sẽ nhìn cậu với cặp mắt trái tim mà không ngừng thôn thức “Cậu thật tuyệt.” Và sau đó, cả hai sẽ cùng nhau yêu thương mèo nhỏ. Không sớm thì muộn, hình ảnh chó An và tên công tử bột kia sẽ vĩnh viễn bị xóa bỏ khỏi bộ nhớ của An. Ôi, mới nghĩ đến thôi Phong đã thấy sướng ron cả người rồi.

Có điều thực tế phũ phàng không giống những điều đẹp đẽ Phong đã mường tượng. Ngay sau khi nghe xong Phong trình bày xuất thân của mèo nhỏ, An ngay lập tức giờ chú ta ra cách xa mặt mình, nom có vẻ kì thị lắm. Gương mặt nhăn nhó, Bảo An gò bó đôi lông mày và thét lên kinh hãi:

“Ủầy, mèo hoang à? Cậu mang nó về thế đã đưa nó đi khám tổng thể chưa? Nhỡ nó bị bệnh gì thì sao hả? Eo oi!”

Quá nản lòng, Phong chẳng muốn đôi co với An thêm nữa. Sau khi nhàn nhạt đáp lời An một câu thế này:

“Một rổ bệnh. Đi nhanh lên rồi trả nó lại cho tao. Không thôi bệnh ám đầy người mày đấy.”

Hoài Phong nắm chặt ghi đông, rồi dùng hết sức bình sinh mà dắt xe lao như bay bên vệ đường. Tồn thương tâm hồn vượt lên hao mòn thể xác, trong phút chốc Hoài Phong chẳng còn thấy mệt mỏi gì cả. Giờ cậu chỉ muốn nhanh nhanh “thương cho trót” Bé Tiêu để có thể mau chóng tạm biệt đồ phân biệt đối xử Bảo An mà thôi.

Sớm biết sẽ rơi vào hoàn cảnh sống dở chết dở thế này thì khi nãy Bé Tiêu đã chọn ngồi lì ở đấy ăn vạ chờ người tới đón rồi, dẫu cho có bị mất việc cũng vẫn cam lòng. Cô gái đáng thương không ngừng kêu la:

“Trời đất quỷ thần ơi, đi chậm chậm thôi. Cơm không nấu cũng được nhưng mạng nhất định phải giữ. Này, trước mặt là cái dốc đấy, hãm phanh lại đi... iiiii....”

Biết bản thân lỡ lời, An nhanh nhẩu ôm chặt lấy chú mèo vào lòng rồi cũng ba chân bốn cẳng, co giò lên mà chạy đuổi theo cậu bạn.

“Ồi, Phong ơi, cho tớ xin lỗi mà... Tớ lại nói ngu nữa rồi. Tha cho tớ đi mà Phong.. Nốt lăm này thôi...”

“Méo...méo... méo...”

Sau bao khó khăn vất vả, cuối cùng Bé Tiêu cũng được đôi trẻ hộ tống về nhà. Tuy không bình an lắm nhưng thân là người đi nhờ vả, Bé Tiêu cũng vẫn dùng hết tấm chân tình mà nói lời cảm ơn:

“May có hai đứa chị mới về được tới nhà. Xin chân thành cảm ơn! Thôi bận gì thì cứ đi đi, không cần đưa chị vào bên trong đâu. Chị tự lo được.”

Phải vác theo “sắc đẹp ngàn cân” cả đoạn đường dài, Phong đã sớm thở không ra hơi rồi. Mặc kệ Bé Tiêu đang vỗ vai dõm dốp và hết lời cảm tạ, mồm cậu vẫn ngậm chặt không chịu đáp câu nào. Hoài Phong còn đang bận thở! Bảo An cũng rơi vào trạng thái tột tệ chẳng kém. Đôi chân ngắn cùn vì mãi đuổi theo Hoài Phong mà giờ đây mỏi rã mỏi rồi, cơ bụng quặn lại đau không nói thành lời. Đã vậy, hai mu bàn tay còn chỉ chít viết xước do bị mèo nhỏ cào nữa chứ. Thực sự mèo nhỏ không cố ý cãi lời Phong đâu. Cũng tại Bảo An chạy nhanh quá khiến mèo ta được một phen khiếp vía, rồi không tự chủ được mà bầu chặt bộ móng vào bàn tay An nên mới ra cái cơ sự này.

Sau khi đã ổn định nhịp thở, Phong dừng dừng đón mèo từ tay An, rồi chẳng nói chẳng rằng quay lưng bỏ đi thẳng. Đến vị tiền bối hơn mình tận hai tuổi là Bé Tiêu đang đứng sừng sững một khối ngay đây, Phong cũng không buồn chào. Thấy thế, An nhanh miệng chào vội Bé Tiêu một tiếng cho phải phép, rồi luống cuống đuổi theo Hoài Phong.

“Này, cậu vẫn giận đấy à? Xin lỗi mà, bỏ qua đi Phong.”

“Mèo méo.”

Bảo An nghiêng nghiêng đầu dòm sắc mặt đối phương. Hoài Phong nhất quyết không động lòng thương, một mực ôm mèo bước tiếp.

“Không muốn kể công đâu nhưng cậu nhìn đi. Tổ đã phải khổ cực lắm mới đặt mua được cặp vé xem phim này đây, cũng chỉ vì muốn được hẹn hò với cậu trọn vẹn thôi. Nhưng cuối cùng lại ra nông nỗi này. Đây cũng coi như là hình phạt cho đồng tội lỗi tổ đã và đang gây ra cho cậu rồi. Cậu xem thế nào mà mở lòng thêm lần nữa đi chứ?”

“Méo meo.”

Bảo An rút từ trong túi xách ra hai tấm vé xem phim và phẩy phẩy trước mặt Hoài Phong. Cậu chàng khẽ liếc nhìn một cái rồi lại nhanh chóng cầm đầu cảm cổ đi thẳng, nghĩ bụng:

“Lòng tao là cánh cửa không khóa à? Làm gì có chuyện mở ra đóng vào dễ dàng như thế được chứ.”

Bảo An trề trề đôi môi, dùng chất giọng tui hờn nhất để giải bày những thiệt thòi và nỗi khổ tâm bản thân phải chịu:

“Cậu biết tại sao sáng nay tớ ngủ quên, làm chậm của cậu cả tiếng đồng hồ không? Tại vì đêm qua tớ đã cố ngồi làm hết đồng bài tập chiều nay đấy. Thức rõ là khuya luôn, cũng chỉ mong sáng nay được thoải mái đi chơi với cậu thôi.”

“Meo mèo.”

Mũi lòng tập một! Hoài Phong thấy chán bản thân lắm rồi đấy. Vì sao lúc nào cậu cũng bị mấy lời này của An làm cho lay chuyển tâm tư chứ. Thật mất hết cả khí phách.

“Mấy tiếng nữa thôi, tớ lại phải quay về với cái bàn học rồi. Cả tuần mong mỗi sáng nay, ai ngờ...”

“Mèo méo meo.”

Mũi lòng tập hai! Đánh ánh mắt sang nhìn, bắt gặp An đang cúi mặt rầu rĩ, Phong thật muốn vút luôn tính sỷ để dắt An đi chơi. Chỉ có điều, An phải...

“Năn nỉ tao nữa đi An. Thêm một câu nữa thôi.”

Bất chợt, Bảo An nhảy ra chắn ngang mặt Phong chặn đường. Chia bàn tay đầy thương tích ra trước mặt Phong, Bảo An phụng phịu mách tội, hai bên mắt đã ngân ngấn nước:

“Nhìn đi, mèo của cậu cào tớ rồi đấy, chịu trách nhiệm đi. Tớ chẳng cần cậu bỏ rơi nó đâu, chỉ muốn cậu đi chơi cùng tớ thôi.”

Tuyệt! Đây chính là điều mà Phong chờ này giờ đây – một cái cớ để cậu có thể gạt đầu làm huê với An. Giả bộ lờ mờ chú mèo chút ít, Phong chep miệng mấy tiếng rồi nói với An rằng:

“Thôi được rồi, mèo làm thì chủ phải chịu vậy. Giờ này muốn đền gì đây?”

Phim thì giờ này người ta cũng chiếu xong rồi, tấm vé này vậy là đi tong. Nghĩ nghĩ một hồi, Bảo An reo lên:

“Này, hay bọn mình đi ăn kem trước công...”

Theo ngôn ngữ của thi hiện đại, “Ăn kem trước cổng” há chẳng phải ngang nghĩa với câu “Ăn cơm trước kẻng” mà thì quá khứ các cụ vẫn hay nói sao? Phong thật không ngờ, An lại có suy nghĩ đen tối như thế. Cậu vội vàng đưa tay bịt ngang miệng An, nhanh chóng cướp lời:

“Ê... Ê... Ê... Nói những nói cuội cái gì đấy hả? Sao... Sao mà có thể... chứ?”

Bảo An hậm hực gạt phắt tay Phong ra, vênh mặt đáp:

“Sao tớ lại không thể chứ?”

“Mày... Mày không nghĩ cho mày... thì cũng phải nghĩ cho... mẹ mày, ông bà mày, cho gia đình mày chứ. Không được, tao không làm đâu. Không thể tiếp tay cho hành động sai trái này được.”

“Tớ chẳng sợ thì thôi, cậu sợ cái gì đây? Nếu lỡ xảy ra chuyện không mong muốn, chẳng phải đã có bệnh viện lo rồi sao?”

Chẳng nhẽ đây chính là mình chứng sống cho câu “Gần mực thì đen” ư? Phong quả nóng lòng muốn biết rốt cuộc thì An đã “hút” bao nhiêu lít “mực” trong người cậu rồi. Chẳng những dám suy nghĩ lệch lạc, An còn quá đỗi mạnh mẽ đi. Cơ mà bây giờ không phải lúc thắc mắc về vấn đề đó, Hoài Phong cảm thấy bản thân mình cần phải có trách nhiệm trong việc đã vô tình tiêm nhiễm vào đầu An những thứ không hay thế này. Có biểu thêm vàng, cậu cũng nhất định không giúp An làm cái việc đó đâu. Hoài Phong thẳng giọng từ chối:

“Tao không làm. Tao còn quá trẻ, chưa muốn làm bố đâu.”

“Làm bố á? Cậu đang nói cái gì vậy?”

Bảo An nhăn mặt khó hiểu. Thấy An ngơ ngơ, Phong cũng bị làm cho đơ theo luôn. Cậu lắp bắp nói:

“Chẳng phải mày định...”

Đàn mặt phân tích một hồi thật lâu, An mới hiểu thì ra con bé và Phong nãy giờ vô tình “diễn” vở “Ông nói gà, bà nói vịt” mất rồi. Nhịn không nổi, An ngồi bệt xuống đất mà cười ha hả. Cười chán cười chê xong mới đứng dậy và giải thích cho cậu bạn đang đực mặt ôm mềo hiểu. Rằng, thì, là, mà...

“Giời ạ! Ý tớ hỏi, cậu có muốn đi ăn kem ở trước cổng trường tiểu học Khắc Ân không? Chỗ đó mới khai trương một quán kem ngon tuyệt, lại đang giảm giá 30% nữa, sao tớ không thể tới chứ? Lỡ may có ho hay viêm phổi, cũng đã có bệnh viện và bảo hiểm lo rồi mà. Cậu yên tâm đi, cửa hàng không khuyến mại trẻ con cho cậu nuôi đâu mà sợ. Ày, thật không ngờ, đầu óc cậu lại đen tối đến vậy.”

Giờ thì Phong hiểu ý An rồi. Và vì đã hiểu nên mặt cậu chàng đang đỏ gay lên đây. Thật là muốn độn thổ quá đi thôi. Ngại quá hóa tức, Phong vô cớ gất gông:

“Mày mới đen tối ý. Thì đi!”

Rồi vùng vằng bỏ đi. Bảo An lon ton chạy phía sau, nghiêng nghiêng đầu nhòm mặt Hoài Phong trên gheo:

“Cậu ý.”

“Mày ý.”

“Cậu...”

“Mày...”

“...”

Vốn định nán lại để hóng hót cảnh đôi trẻ kia cãi nhau nên đến giờ, Bé Tiêu vẫn ngồi phệt trước cổng, chưa chịu vào nhà. Phải đến khi bóng dáng chúng khuất hẳn, Bé Tiêu mới lắc đầu lẩm nhẩm:

“Cả hai đều đen tối.”

Rồi dùng bàn tay mím míp đập uỳnh uỳnh vào cửa, gọi chủ nhà ra đón:

“Cô ơi, bé cháu vào cái. Cháu bị ngã xe, lết mãi mới về được đây ạ.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cậu Học Sinh Cá Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

Mất cả buổi sáng chỉ để cãi vã và xin lỗi nhau bởi một loạt những chuyện không đâu cơ nhiên ồ ạt xảy tới, cuối cùng An và Phong cũng được yên ổn ngồi trong quán kem nọ và chính thức hẹn hò khi Trời đã ngớt ngớt trưa. Bảo An thấy tiếc khoảng thời gian kia lắm nhè, hạ quyết tâm sẽ gọi thật nhiều kem và ăn thật chậm để có thể kéo dài những giây phút hẹn hò hiếm hoi này. Nghĩ là làm, sau khi hít một hơi thật sâu lấy sức, An bèn đọc liền từ cả tràng dài những cái tên mà con bé thấy trong quyển menu:

“Kem bơ ngon lành béo ngậy này, kem dừa thơm thơm mát tê đầu lưỡi luôn đi, kem chanh chua chua, kem dâu ngọt ngọt, à cho em cả kem xôi cốt dừa nữa ạ. Trưa rồi mà, ăn ít xôi cho chắc dạ. Còn gì nữa nhĩ?”

Vớ được khách sộp, anh bồi bàn lấy làm mừng thầm trong bụng vì nghĩ thế nào tháng này cũng sẽ được thưởng doanh số cho xem. Cơ mà anh cũng thấy tội nghiệp cho cái tay đáng thương sớm đã bị bàn tính ham ăn của cô gái kia hại cho thế thảm rồi, mời ới là mời! Phải tới khi Phong tùy tiện gấp quyển menu An đang cầm lại đánh bụp và nhấn mặt khế mướp:

“Chỉ định ăn thôi à? Không muốn nói chuyện với tao hay sao mà gọi lắm thế?”

Con bé mới tạm tha cho bàn tay khốn khổ của anh chàng nọ. May có Phong kịp thời cứu giúp, anh nhân viên liên nhân cơ hội đó lên đi chuẩn bị đồ luôn và ngay. Còn An, vừa “ngủ” ra được “mùi” giận dỗi trong lời Phong mới nói thì thú vui tao nhã thích chọc giận cậu của con bé liền trỗi dậy ngay tức thì. Giả bộ tần ngần nhìn theo bóng anh nhân viên kia hồi lâu, An mới quay lại lườm lườm Phong mà rằng:

“Giời ạ, tớ cố tình gọi nhiều như vậy cũng chỉ vì muốn anh ấy nán lại đây lâu lâu một chút thôi. Cậu xem, anh ấy đẹp trai đến thế kia mà. Mặt đã đẹp, chân lại còn dài nữa chứ. Chẹp, tiếc quá!”

Trông kìa, trông kìa! An dám công khai mê trai trước mặt Phong ư? Phong muốn mắng An té tát lắm nhưng chẳng hiểu vì sao lời cứ nghẹn cứng nơi cổ họng mãi chẳng rời. Hơn nữa, Phong cũng sợ bị An đổ oan tiếng ghen nữa nên đành cố kìm nén cảm xúc. Tu ừng ực một lèo hết vèo cốc nước, Phong đang cố nuốt trôi cục tức đây.

Nhận ra biểu hiện bất thường của Phong, An càng được đà trêu ghẹo hơn nữa. Con bé dùng cặp mắt mơ mộng nhìn về phía mấy anh nhân viên trong quán, cất giọng khen ngợi:

“Ồi mẹ ới, đàn nhân viên ở đây còn đẹp hơn đàn nhân viên bên quán nhà anh Minh gấp bội lần ý chứ. Từ giờ phải siêng tới đây mới được.”

Ý đồ xấu xa của An có lẽ đã thành công nếu như con mèo nhỏ đáng ghét kia không lanh chanh xen vào. Hoài Phong vốn rất ác cảm với hai tiếng “anh Minh”. Dù là khen hay chê, chỉ cần nghe An nhắc đến thôi cũng đủ khiến Phong cau mày sòi máu lên rồi. Cốc nước đã cạn, Phong chẳng biết lấy gì để dập tắt lửa giận lại đang nhen nhóm bùng lên. Cục chẳng đã, Phong mới đập tay xuống bàn đánh bốp, bao lời mắng mỏ ập ù trong lòng bấy lâu, cậu đã sẵn sàng tuôn ra bằng sạch. Chính vào cái giây phút Phong sắp nổi cơn Tam Bành theo đúng mưu đồ của An, thế nào mà mèo nhỏ đang ngồi ngoan trên bàn lại nhích gần đến và liếm vào tay Phong mấy cái.

“Meo... meo...”

Được mèo nhỏ làm nũng, con sóng giận dữ trong Phong bỗng dừng ngừng hẳn. Mặc kệ An thích ngắm ai thì ngắm, Phong quay sang nựng mèo cho bỏ ghét.

“Tao làm mày sợ à? Xin lỗi nhó.”

Nãy giờ bị cậu chủ bơ, mèo nhỏ cảm thấy tủi thân vô bờ bến. Nhân cơ hội lấy lại được sự chú ý của Phong, mèo ta liền ngay lập tức dụi dụi đầu vào tay cậu, ra sức nịnh bợ.

“Méo... méo...”

Ôm hẳn mèo nhỏ vào lòng, Hoài Phong không ngừng xoa xoa đầu nó, giọng điệu dịu dàng dỗ dành:

“Rồi rồi. Lát đền kem cho mày.”

Được vuốt ve sủng ái, mèo ta bèn nhắm hờ mắt tận hưởng, cổ họng khẽ phát ra mấy tiếng gầm gừ nho nhỏ. An nom mà tức anh ách, cảm thấy chương tui gai mắt vô cùng. Vừa phải ngồi gặm nhấm trái bơ to oành do chính người thương ban tặng, lại còn phải chứng kiến cảnh cậu ta ngang nhiên cưng nựng “người tình bé nhỏ” ngay trước mắt có khổ thân An không cơ chứ? Bảo An vốn định chọc Phong giận tới bốc khói trên đầu nhưng đến cuối cùng thì mưu đồ bất thành, đã vậy còn bị người ta làm cho tức nỏ đom đóm mắt nữa chứ. An ới là An, tội nghiệp quá đi thôi!

An thừa nhận con bé đang ghen đây. Và vì máu Hoạn Thư đã trỗi dậy nên An chỉ muốn nhảy bổ vào mà đánh mèo nhỏ một trận tơi bời hoa lá thôi. Con bé đã bẻ khúc tay, lay khớp cổ xong xuôi hết cả rồi, đang định lao tới lôi phất mèo nhỏ ra khỏi vòng tay ai đó thì bỗng dưng anh nhân viên khi nãy xuất hiện. Trước mặt người ngoài, An nào dám mang “chuyện nhà” ra mà giải quyết cơ chứ, đành gác lại đó vậy. Mèo nhỏ nhờ đó mới may mắn thoát nạn.

“Quý khách có cần thêm gì nữa không ạ?”

Vì đang bận chửi rủa mèo nhỏ trong thâm tâm nên An chẳng nghe thấy lời hỏi han của anh nhân viên, trái lại con bé còn không kiềm chế nổi bản thân mà lỡ lời nói ra suy nghĩ đang lơ lửng trong đầu:

“Tạm tha cho mày đấy.”

Bắt gặp gương mặt đang hằm hằm và nghe được câu nói kia của An, anh nhân viên sợ tới tái xanh cả mặt, vội vàng cúi đầu cảm ơn, rồi nhanh chân chuồn đi mất dạng:

“À dạ... Chúc quý khách ngon miệng... Cảm ơn...”

Vì chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra với cô bạn đặc biệt nên Phong chỉ biết trưng mặt ngệt ra mà nhìn. Phải tới khi trông thấy cặp mắt An đang lườm lườm mèo nhỏ mãi không dứt, cậu mới chắc chắn rằng An đang ghen. Điều đó khiến Phong sung sướng ra mặt, cứ ngồi rung đùi và cười tùm tùm một mình suốt thôi. Nhưng Phong “đẹp tính” hơn An, cậu không muốn chọc cho con bé tức điên lên đâu vì như vậy chẳng tốt cho sức khỏe của An chút nào. Huống hồ, An đã từng nhập viện cũng bởi căng thẳng quá đà mà ra, thử hỏi Phong làm sao dám để lịch sử lặp lại chứ. Đặt mèo nhỏ lên mặt bàn, Phong nhìn vào chỗ kem không lỗ An gọi đang được bày la liệt trên bàn và lên tiếng quan tâm:

“Trời lạnh mà ăn nhiều kem thế này không tốt đâu An. Mày chỉ cần ăn ít và chú ý giữ sức khỏe thôi, chỗ còn lại cứ để tao lo.”

Nghe được câu này của Phong, mọi ghen tuông trong An liền tan biến hết sạch. Chẳng giận cậu, cũng không còn thấy ghét mèo nhỏ nữa, An đã trở về với đúng bản tính hiền lành vốn có rồi. Cười hí hửng, An niềm nở đáp lời:

“Không sao đâu mà. Hồi trước lúc tớ nằm viện, có một chị cùng phòng nói với tớ rằng ăn kem mùa đông rất tốt cho phổi. Nó giống như một bài luyện tập cho phổi ấy.”

Vừa dứt lời, An liền xúc ngay vào miệng một miếng kem to oành và khê rùng mình tận hưởng cảm giác mát lạnh khoan khoái.

“Hớ hớ, lạnh tê cả người.”

Không đồng tình với kiểu lý luận của cô bạn, lại biết bản tính An ham ăn khó quản nên Phong buộc phải ra tay hành động. Cậu tự tiện xúc từ đĩa kem của An một thìa khá lớn, bỏ vào miệng mình và tiếp tục giáo huấn con bé:

“Vớ vẩn, làm gì có cái lẽ đấy. Ai nói gì mày cũng tin à? Đúng là...”

“Ngu chứ gì? Cậu định nói tớ ngu đúng không?” Miệng dù đang lúng búng với một phần kem to bự, An vẫn nhanh nhẩu cướp lời Phong.

Chén thêm một miếng kem lớn nữa từ đĩa của An, Phong vênh mặt tự hào, nói giọng khen ngợi:

“Chuẩn luôn. Đạo này mày thông minh đấy. Không hổ danh bạn đặc biệt, hiểu ý tao đến thế là cùng.”

Bình thường không bị Phong dùng một loạt tính từ “ngu si, đần độn, dốt nát, kém hoạt bát” áp lên người, An đã cảm thấy mừng ơi là mừng. Giờ được chàng ta khen, An lấy làm sung sướng lắm, miệng ngoác ra cười đến suýt rơi cả chỗ kem trong miệng xuống đất. Chẳng những thế, con bé còn tự tay xúc cho Phong một thìa kem to dùng từ đĩa của mình cơ.

“Thật á? Cậu khen tớ thông minh á? Này, thưởng cho cậu đấy. A a, há mồm ra nào. Chả mấy khi.”

Hoài Phong cũng chẳng khách khí gì, liền há miệng rõ rộng và đón nhận phần thưởng từ ai đó. Sau khi xoa đầu An mấy cái gọi là khen ngợi, Phong tựa mình vào ghế, chân vắt chữ ngũ, gật gù khẳng định:

“Thật, tao lừa mày làm gì? Khen thật đấy.”

Hơi cúi mặt e ngại, Bảo An thích chí cười khi khi. Đang lảng lảng hạnh phúc bỗng con bé nhận ra điều gì đó sai sai. Phong khen An bởi con bé đã nhanh trí đoán đúng ý cậu. Mà ý cậu chẳng phải muốn chê con bé... ngu sao? Là sao đây? Rốt cuộc ý Phong là sao chứ? An không hiểu!

Ngưng cười tùm, An cau mày nhìn Phong, dùng giọng điệu hoài nghi mà dò hỏi:

“Này, tóm lại cậu định khen ngợi tớ thông minh hay chê bai tớ ngu si đấy hả?”

An ơi là An, vấn đề đơn giản thế mà tới tận giờ mới chịu hiểu là sao hả trời? Thật khiến Phong tức cười đến chết mất thôi. Nhìn bản mặt thộn thộn của An, Phong quả chỉ muốn nằm bò ra sàn mà ôm bụng cười nhưng phải cố nín nhịn. Khẽ ho một tiếng, Phong nói:

“Mày thông minh vì...”

Con cười kéo đến buộc Phong phải bỏ lửng câu nói mà nằm gục xuống bàn, toàn thân rung lên bần bật. Mèo nhỏ cạnh bên thấy động bèn kêu lên meo meo.

“Vì gì? Cậu mau nói đi.” Bảo An sốt ruột gặng hỏi, hai tay liên tục lay lay vai Phong.

Ngắc phắt đầu dậy để lộ gương mặt đỏ bừng vì cố nín cười, Hoài Phong đồng dạng trả lời:

“Vì mày biết mày ngu.”

“Thông minh vì biết mình ngu?”

Bảo An nghệt mặt nghiêng đầu hỏi lại. Hoài Phong gật đầu chắc nịch, đáp:

“Đúng. Thông minh vì biết mình ngu.”

Sự thật phũ phàng, An nghe xong mà cảm tưởng như mình vừa bị quăng từ thiên đàng hạnh phúc xuống tận đáy của hố sâu tuyệt vọng vậy. Trái ngược với An đang ngồi nghệt mặt hết người mất hồn, Phong lại rung đùi bần bật, cười vang khanh khách. Phải mất một lúc sau, An mới “tỉnh” lại được. Gương mặt nhăn nhó, An cầm lấy cái thìa và thẳng tay xúc một phần rõ to từ đĩa kem sầu riêng mà Phong đã gọi.

“Trà lại tó thìa kem lúc này đây.”

Vừa bỏ vào mồm được mấy giây, An đã muốn nhè ra ngay rồi. Con bé ghét cái mùi vị này. Quả sầu riêng, bánh sầu riêng, kẹo sầu riêng, kem sầu riêng... An đều ghét hết. Đang sẵn con cười chưa dứt, lại trông thấy thảm cảnh này của An thật khiến Phong đau đến quật ruột gan vẫn cứ phải cười. Trông ra hành động lãng phí mà An sắp làm, Phong liền chỉ thẳng tay vào mặt con bé và nghiêm giọng nhắc nhở:

“Này, cầm nhè. Cố nuốt đi rồi uống nước và ăn vị khác để xua mùi.”

Vừa hậm hực lườm Phong, An vừa đưa tay bịt mũi cố gắng nuốt. Xong xuôi hết, con bé liền cầm mặt hi hục nhét liên tiếp các vị kem khác vào mồm để át đi mùi sầu riêng vẫn còn phảng phất đâu đây. Khó khăn lắm mèo nhỏ mới lấy lại được sự chú ý của cậu chủ, ấy vậy mà chỉ ít phút sau đã bị cậu bỏ rơi thêm lần nữa rồi, tất cả cũng chỉ tại cô gái ngồi đối diện thôi. Nó thấy giận cậu chủ mê gái này lắm. Mèo nhỏ muốn phạt cậu, bèn lấy bộ móng ra cào cào vào tay cậu.

“Méo méo.”

“Ôi, tao đây.”

Định bụng sẽ trêu An thêm nữa nhưng nhận ra này giờ đã lỡ bỏ bê mèo nhỏ một mình nên Phong lại thôi, chuyển sự chú ý sang phía con vật bốn chân bé xíu xiu này.

Sau khi đuổi được hết dư vị sầu riêng ra khỏi miệng, An thấy thoải mái hẳn, thậm chí mồm:

“Hết mồm tôm lại đến sầu riêng. Phong kỳ quái toàn thích ăn những thứ kỳ dị.”

Sao Phong toàn khoái ăn những thứ An ghét cay ghét đắng thế nhỉ? Khẩu vị khác nhau thế này không biết mai sau lấy nhau rồi sẽ ở chung với nhau được mấy ngày đây. Để đảm bảo hạnh phúc gia đình, với vai trò là một người vợ, có khi lúc ấy một bữa cơm An lại phải chuẩn bị hai mâm khác nhau cũng không biết chừng. Vụng về hậu đậu như An, chắc phải học nấu ăn ngay từ ngày mai may ra mới kịp. Nhưng đây là chuyện của bao nhiêu năm nữa, còn bây giờ An lại thấy biết ơn sở thích ăn uống trái ngược này của Phong biết mấy, vì nghĩ:

“Này giờ cậu bắt nạt tớ hơi nhiều rồi đấy. Phải phạt cậu ‘hôn’ tó mấy cái mới được.”

Nghĩ là làm, An liền làm bộ kêu ca:

“Èo ôi, cái mùi kinh không sao chịu được.”

Im lặng!

“Uống bao nhiêu nước rồi mà vẫn không bay đi hết, nặng mùi thật đấy.”

Vẫn chẳng nghe thấy tiếng Hoài Phong đâu.

“Cam, quýt, mít, dứa, dưa, lê, táo, ổi, bao nhiêu vị kem hợp lực lại cũng chẳng ăn thua gì. Vẫn ngửi thấy thoang thoang cái mùi thum thum ấy. Cậu ăn nhanh đi Phong, tớ không muốn ngửi thêm nữa đâu.”

Vì muốn được “hôn” thật lãng mạn nên này giờ An vẫn nhắm tịt mắt không mở, mồm miệng luôn ở tư thế sẵn sàng, nói xong một câu lại chu ra một phát. Nhưng đợi mãi chẳng thấy động tĩnh gì là sao nhỉ? Phong đã hết dị ứng với những lời lẽ này rồi ư? Không chịu thêm được nữa, An đành tung ra “chiêu” cuối cùng. Mắt mở toang, An đập bàn la oai oái:

“Buồn nôn quá mà.”

Cảnh tượng đập vào mắt An lúc này thật nằm ngoài sức tưởng tượng của con bé. Nhìn xem, Hoài Phong và mèo nhỏ đang “m” nhau kìa. Ôi ôi, cái cách mà Phong dịu dàng mớm mớm chút ít kem bằng chính chiếc thìa của cậu vào miệng mèo ta và bàn tay còn lại thì không ngừng vuốt ve đỉnh đầu nó quá khiến con tim yếu đuối của An tổn thương biết mấy. Hóa ra này giờ Phong bỏ mặc An độc thoại một mình là vì con mèo kia ư? Tức chết đi được!

“Con mèo đáng ghét. Ý nghĩ thôi ghét mày lúc này, tao thu lại.”

Hóa đau thương thành sức mạnh, Bảo An bắt ngờ nhào người tới bên phía đầu bàn đối diện, hồng tách ai đó và mèo nhỏ ra khỏi nhau. Nào ngờ ai đó

đã vội chặn lại, còn cau mày quát An nữa chứ:

“Làm cái gì đấy hả?”

“Méo... méo...”

“Giật cả mình.”

Bảo An phụng phịu ngồi lại chỗ cũ, mắt vẫn lờ mờ nhỏ mãi không thôi. Thấy thế, Phong bèn thu hồi vẻ cau có trên gương mặt. Vừa từ tốn xúc kem cho mèo ăn, cậu vừa đều đều hỏi An:

“Đang ghen hả An?”

Bị bắn trúng tim đen, An vừa tức vừa hoảng đến cứng đờ cả người. Thà rằng là ghen với một nàng xinh đẹp nào đó, An còn đỡ ngại. Đằng này lại đem lòng so đo với con mèo nhỏ, Phong không nói ra, An cũng đủ thấy nhục nhã ê chề rồi. Giờ An mới thấu hiểu được cảm giác của Phong lúc bị nói ghen với chó An. Khó chịu vô cùng!

Nhưng dù sao lúc trước Phong cũng chối đẩy đẩy chứ có nhận đâu, vậy nên chẳng việc gì An phải thật thà mà nhận thiệt về mình cả. Con bé phẩy phẩy tay, nói:

“Ày, làm gì có chuyện đó. Tớ chỉ tò mò muốn biết nó là đực hay cái, là trống hay mái, là trai hay gái thôi mà.”

“Female.” Phong đều đều đáp.

An ngạc nhiên, chỉ biết “Hả?” một tiếng. Chẳng phải trước giờ Phong cực ghét kiểu nói chuyện chêm vài từ lè tiếng Anh vào trong câu dài tiếng Việt sao? Thậm chí là nói hẳn cả câu tiếng Anh, Phong cũng chẳng ưa nổi nữa mà. Sao bỗng dưng lại...

Đều tại An thời gian qua lơ là Phong quá nên đâu có biết cậu đã nỗ lực cố gắng học tập tiếng Anh thế nào. Chẳng những chú tâm hơn vào những bài giảng ngữ pháp trên lớp, lúc ở nhà Phong cũng thi thoảng nỗ lực tự giác học kỹ năng giao tiếp nữa cơ. Những từ mới, Phong không chỉ học nghĩa không thôi mà còn luyện cả cách phát âm sao cho chuẩn xác nhất. Cậu muốn hơn thua với Minh đến cùng.

Nhìn thấy mặt An cứ đờ như cây cọc, nghĩ bụng An không hiểu, Phong bèn lên tiếng giải thích:

“Là giống cái ấy. Không hiểu à?”

“Ờ ờ...” An gật đầu, miệng vẫn chưa khép lại được.

“Ăn đi, kem sắp chảy hết rồi kia. Mà câu này dịch sang tiếng Anh như nào?”

Tự dưng An thấy Phong đáng yêu ghê cơ. Cúi đầu và cặm cùi xử lý nốt đồng kem, An lên giọng cô giáo:

“Tự tìm hiểu đi. Tớ sẽ kiểm tra cậu sau.”

Bầu môi và “xì” một tiếng rõ dài, Phong chẳng thèm đôi co với An nữa, mèo nhỏ đang đòi cậu cho ăn đây này.

“Meo meo.”

“Ngồi ăn ngoan nhé. Tao vào trong kia đi vệ sinh một lát.”

Đang ra sức nhồi nhét kem vào bụng trước khi chúng chảy thành nước lênh láng, An liền nghe tiếng Phong nhẹ nhàng thông báo. Vẫn cầm mặt vào ăn, An đáp lời bằng cái miệng chứa đầy kem lạnh:

“Dạ, cậu cứ đi đi.”

Chẳng mấy khi Phong lạnh tính thế này, An cũng biết điều mà ngoan ngoãn hơn hẳn, âu cũng là muốn khoảnh khắc yên ổn này được kéo dài lâu nhất có thể. Tiếc rằng ngay sau đó, Phong liền nỗ lực một tràng đại bác, chính thức đặt dấu chấm hết cho mấy giây hòa bình ngắn ngủi:

“Hâm à? Tao đang nói với con mèo cơ mà. Còn mày ý, đừng có mà bắt nạt mèo nhỏ của tao đâu đấy, nhớ chưa?”

“Meo méo.”

Liếc bắn cho mèo nhỏ mấy tia hận thù, An lại ngẩng lên nhìn Phong bằng cặp mắt hình viên đạn. Xong xuôi, con bé bèn cúi xuống và thần nhiên chiến đấu nốt với núi kem còn đang chất đầy, miệng chán nản đáp:

“Chả thèm.”

Dù đã “mắc” lăm rồi nhưng phải đợi đến khi nghe được lời này của An, Phong mới có thể yên tâm quay gót thẳng tiến nhà vệ sinh. Cơ mà An thật lật lọng quá đi. Bằng chứng là bóng Phong vừa khuất, con bé liền buống ngay thia xuống, chống cằm lên bàn cho thẳng mặt với mèo nhỏ và bắt đầu nạt nộ nó:

“Cái bóng đèn này, mày còn tỏa sáng hơn cả cậu Trí kia rồi đấy nhớ. Vô duyên vô cớ tự dưng lại nhảy bổ vào cuộc sống của tao với Phong thế hả?”

Vừa nói, An vừa lấy tay ấn ấn đầu mèo nhỏ. Mặc kệ cô gái phía trước có hung hăng động thủ thế nào, mèo nhỏ cũng chỉ ngồi im thín thít mà thôi, không phản kháng cũng chẳng thềm kêu lên cãi lại. Nó nhớ lời cậu chủ dặn mà.

“Đồ chảnh mèo, tao hỏi mà mày không thềm thưa à? Sao lúc tao năn nỉ xin lỗi Phong thì mày kêu lăm thế hả? Chỉ giỏi “Ăn cơm mèo nói leo các cụ” thôi. Meo meo với chả meo meo, điếc cả tai. Giờ tao bảo mày kêu đây, kêu mau.”

Với quyết tâm trở thành mèo ngoan trong mắt Hoài Phong, mèo nhỏ vẫn kiên quyết giữ im lặng. An cứ vỗ đầu nó thoải mái đi An, mèo nhỏ muốn chờ Phong ra sẽ được chứng kiến được cảnh tượng hay ho này lắm. Nhưng đời không như mơ, mèo ta nào có ngờ được rằng sức chịu đựng của mình lại ít ỏi đến vậy. Thà rằng An cứ hét sa sả vào mặt như vừa rồi, mèo ta còn chịu được. Đằng này, con bé lại kéo tai mèo nhỏ tới gần miệng rồi thì thầm vào đấy:

“Mày có kêu không?”

Báo hại mèo ta buồn quá, nhin không nổi mới kêu lên một tiếng:

“Méo.”

An tròn tròn mắt, há hốc cả mồm trước lời đáp trả của mèo nhỏ. “Méo” ư? Đây không phải là cách nói lái của một từ nói tục sao? Cái từ mà mọi người vẫn thường dùng thay vì nói “Không” một cách lịch sự ấy mà. Ôi ôi, con mèo káo lếu này, An phải dạy dỗ lại nó mới được. Nếu không, An sợ nó sẽ lấy thói hư sang cho Phong mất thôi.

“Á à, con gái con đũa mà nói năng thế à? Tao phải thay Phong phạt mày mới được. Chừa nha mày, chừa nha...”

Cứ mỗi câu “Chừa nha”, An lại vỗ vào miệng mèo nhỏ một cái. Vỗ chán vỗ chê, con bé lại dùng tay ôm lấy gương mặt bé tẹo của mèo rồi ra sức nắn ngang nắn dọc thành đủ kiểu méo mó. Và rồi “Con giun xéo lăm cũng quăn”, mèo ta “quăn” lăm rồi đấy. Quên hết những lời Phong dặn dò lúc trước, chú ta dùng ngay bộ móng của mình và cào tẹt An hai phát vào hai bên mặt.

“Ôi mẹ ơi...”

Báo An hoảng loạn, vội vàng hất tung mèo ra và ôm lấy hai bên má, nhảy tung tung ngay giữa quán đông người. Mèo nhỏ cũng thiệt thòi không kém, dưới sự trả thù một cách không cố ý của An, chú ta liền ngã lăn xuống đất đánh phịch. Vừa hay khi ấy, Phong từ nhà vệ sinh đi ra. Thấy vậy, cậu vội vàng chạy tới ôm ngay chú mèo.

“An ơi là An, sao mày cứ thích chấp vật với nó thế nhở?”

Rõ ràng, An bị thương nặng hơn mèo mà, có sao Phong lại chỉ quan tâm đến mỗi mình nó cơ chứ? Quen biết lâu như vậy, thật không ngờ đến giờ phút này vị trí của An trong Phong lại không bằng một con mèo mà cậu ta mới nhặt về được ít hôm. Quá buồn và tủi, An chẳng thềm mở miệng ra mình oan nữa, đứng ngay tại chỗ òa lên khóc rống rít:

“Đồ xấu xa, tớ ghét cậu...”

An buông thõng đôi tay xuống, thôi không ôm má nữa. Bây giờ, Phong mới nhìn thấy loạt vết xước trên đôi má phính, máu đỏ còn đang róm chảy. Tuy xót xa lăm nhưng Phong cũng thấy hơi buồn cười. Bỗng dưng mỗi bên má lại có bốn vết đỏ dài dài theo hướng từ miệng chéo dọc lên thế này, trông An cũng giống một chú mèo lăm chữ. Phong thấy đáng yêu vô cùng!

Định lên tiếng hỏi han nhưng nhin không nổi, Phong đành bắt lực phì cười. Báo An thấy vậy, càng được đà bù lu bù loa hơn nữa:

“Cười cái gì mà cười? Ao ui,... xót quá...”

Hắng giọng ho một tiếng để nén cười, Phong bước tới trước mặt An. Một tay ôm mèo, tay còn lại Phong nhẹ nhàng lau hai hàng nước mắt trên gương mặt ai đó:

“Nín đi. Càng khóc, nước mắt chảy vào lại càng xót đấy.”

Báo An gạt phăng tay Phong ra, đổi hờn nói:

“Bỏ ra. Đừng có chạm cái tay dính đầy hơi con mèo đáng ghét kia vào mặt tớ.”

Lại ghen nữa rồi, Phong bỗng dưng thấy thích An trong những lúc thế này ghê cơ. Mèo nhỏ có công lớn đấy nhưng đầu sao nó đã hại An ra nông nỗi này, thân là chủ, Phong nhất định sẽ phạt nó. Phong định quát mắng mèo nhỏ ngay trước mặt cho An hạ hỏa cơ nhưng đúng lúc ấy, một anh nhân viên tiến tới và đưa miếng urgo cho Phong:

“Dán lại đi này. Để thế kia... xấu lăm.”

“Cảm ơn anh ạ.”

Phong cảm ơn và nhận lấy hai miếng urgo. Cậu bóc chúng ra và toan dính lên mặt An, vừa làm vừa tiếp lời anh kia trêu đùa:

“Nghe thấy chưa? Để đây tao cứu vớt chút nhan sắc còn sót lại cho.”

Phong và anh nhân viên chỉ muốn chọc cho An vui để con bé ngưng khóc thôi. Quả thật nghe xong, An ngưng khóc hẳn. Chỉ có điều, An nín là để chuyển sang chế độ “xù lông nhím”. Một lần nữa hất tay Phong ra, An phụng phịu hét:

“Đi mà lo cho con mèo hư của cậu ấy, tớ không thèm. Phải đây, tớ nhỏ mọn nên mới chấp vật và ghen tuông với nó đấy. Thì sao nào? Tớ cho cậu một ngày suy nghĩ đấy, hoặc là tớ, hoặc là nó, tùy cậu chọn.”

Rồi An quay sang anh nhân viên và nói lời “tử biệt”:

“Cái quán xui xẻo này, em sẽ không bao giờ tới đây nữa đâu. Vĩnh biệt!”

Xong hết tất cả, An liền cầm đầu cầm cổ mà lao thẳng ra cửa, một đi không ngoảnh lại. Giận quá mất khôn, An quên luôn cả việc phải mở cánh cửa kính trước mặt, liền đâm sầm vào nó, ngã ngửa ra đằng sau. Ôm lấy trán đau, An khóc thêm lần nữa:

“Mẹ ơi, đau chết con mắt. Thật đen đui!”

Chứng kiến tai nạn xảy ra trước mặt, cả anh nhân viên nọ lẫn Phong đều nhăn mặt kinh hãi. Nhưng khách “hoàn hồn” nhanh hơn chủ. Phong ngay lập tức chạy lại đỡ An đứng dậy:

“Đi không nhìn à?”

“Xê ra. Đã bảo đừng đụng vào người tớ rồi cơ mà. Ôm con mèo và tránh xa tớ ra, tớ không thích ở gần nó đâu.”

Rồi chẳng đợi Phong kịp đứng lên, An đã nhanh nhẩu nhảy phắt dậy, mở toang cửa và hùng hục bỏ đi. An đi rồi, Phong vẫn cứ ngồi ngẩn tò te ôm mèo nhìn theo bóng An mỗi lúc một thêm xa.

“Chẳng nhẽ thằng Trí nói đúng, mèo thực sự mang lại xui xẻo sao? Kế hoạch phá sản, buổi hẹn hò đến cuối cùng cũng vẫn là cái vãi. Đen thật!”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cậu Học Sinh Cá Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

Dẫu biết rằng rất nguy hiểm nhưng kẻ cứng đầu Hoài Phong dứt khoát chỉ chịu ôm quần áo vào phòng tắm khi trời đã khuya lác khuya lơ mà thôi. Với Phong, việc đứng mình dưới dòng nước xối xả được “nhả” ra từ vòi hoa sen trước lúc đi ngủ quả thật rất quan trọng và vô cùng có ý nghĩa. Bởi nó chẳng những gột rửa sạch sẽ đám vi khuẩn và lớp bụi bẩn bám trên cơ thể Phong mà còn giúp đầu óc cậu trở nên minh mẫn hơn, nhờ đó có thể xử lý được cơ man những điều khó nghĩ. Và chỉ khi người ngòm thom tho sạch sẽ, đầu óc nhẹ gánh suy tư thì cậu cả nhà họ Lê mới có thể nhắm nghiền mắt và ngủ lịm quay tới sáng được. Thường ngày là thế, Phong luôn thích tích bản và “chuyện” đợi đến đêm mới vào phòng tắm và giải quyết một thể. Cơ mà hôm nay lại khác, đồng hồ mới điểm bốn giờ chiều, cậu đã hậm hực ôm theo quần áo lao vội vào nhà tắm trước cái nhìn ngỡ ngàng của mẹ. Phong muốn được “thông não” lắm rồi. Đầu óc cậu đang rối như mối tơ vò đây và nếu cứ thuận theo thói quen thường ngày, chỉ e nó sẽ nổ tung bung bét mất thôi. Đáng sợ vô cùng! Tất cả đều tại thái độ khó hiểu của Bảo An hồi sáng hết đây. Tuy đã mạnh mẽ đặt câu nghi vấn “Mày đang ghen hả An?” nhưng quả thật trong lòng Phong cũng đâu có chắc, lại càng không dám hy vọng nhiều rằng con bé sẽ gạt đầu nói đúng. Khi ấy Phong chỉ đơn giản là muốn “phản pháo” lại những lần An áp đặt chữ “ghen” lên người cậu mà thôi. Gạt vòi sen lên và để mặc cho dòng nước ấm chảy dọc khắp thân thể, Hoài Phong nhắm mắt “diễn sâu”, bắt đầu quá trình “thông não”. Bụp! “Anh chàng” nào trái lý trí “xuất hiện” và “khuyên răn”: “Tại vì biết rõ con chó kia ám đầy mùi lão Minh nên mày mới không thích để An ôm ấp nó đó Phong. Chứ An có biết biết mèo nhỏ lúc trước do ai sở hữu đâu mà ghen tuông giống kiểu của mày được. Chắc bẩm sinh, con bé đó đã ghét mèo nên mới vậy thôi. Giờ đối với An, mày chẳng là ai hết, con bé hà tất phải ghen làm gì cho mất công, đúng không? Thức tỉnh đi!” Hai hàng lông mày Phong cứ thế cau dần lại theo từng lời âm vang của “anh bạn” đã gắn bó khăng khít với mình suốt từ khi lọt lòng. Mở toang mắt ra, Phong lấy tay chỉ thẳng mặt mình và gào lên đồng tình: “Ừ đúng, có là cái quái gì của nó đâu cơ chứ. Thức tỉnh luôn.” Vừa nói, Phong vừa lắc mạnh đầu mấy cái như một hành động quyết tâm rũ bỏ tất cả. Những lý lẽ do “người hàng xóm sát vách” kia vừa đưa ra, “nàng” nào phải với bản tính mơ mộng nghe mà chẳng thấy lọt tai chút nào. Rất vội vàng nhưng cũng hết sức nhẹ nhàng, “nàng ta” phản bác: “Bậy nào, không phải thế đâu. Chẳng qua An nghĩ chủ mèo xinh xắn kia là mèo hoang nên mới cho rằng chắc hẳn lúc trước nó đã từng qua tay nhiều người bẽ bồng. Chính thế, con bé mới không muốn cậu gián tiếp ‘ôm ấp’ một đồng người đó thôi. An có định nghĩa về cái ôm giống cậu mà. Hai người đồng điệu thế còn gì.” “Gió chiều nào theo chiều nấy”, Hoài Phong thật chẳng có tí ti lập trường gì cả. Đang kiên quyết là thế, ấy vậy mà vừa “nghe” nào phải thủ thi phân tích mấy câu, lòng dạ cậu đã thấy nghiêng nghiêng mất rồi. Dịu sắc mặt xuống, Hoài Phong gặm gặm ngón tay tỏ vẻ ngẫm ngợi và lẩm nhẩm nói: “Phải không? Cũng phải lắm. Nói như vậy, mình vẫn còn quan trọng với An. Và theo như ngôn ngữ của thằng Trí thì mình vẫn còn hạn sử dụng.” Phong ơi là Phong, trèo cao ắt hẳn khi ngã sẽ đau lắm đấy, cậu không sợ sao? Mặc kệ câu trả lời là gạt hay lác, não trái cũng nhất định phải ngăn cản Phong đến cùng, “anh ta” lập tức cãi lại cả một tràng dài đàng đàng: “Mày dẹp ngay cái suy nghĩ ấy đi, Phong. Nhìn xem, chính vì mày không biết tự lượng sức mình, luôn nghĩ bản thân có tầm ảnh hưởng lớn đến An nên kế hoạch ‘tây nào’ của mày mới thất bại thảm hại đấy. Đã chẳng ‘tiềm’ được tạo nào tình yêu mèo vào người An thì chó, giờ con

bé ấy còn quay sang ghét cay ghét đắng mèo mới khổ chứ. Và theo như tính toán của mấy lúc trước, chẳng phải giờ, An sẽ càng thêm yêu con chó kia hay sao? Chính mấy đã gián tiếp tạo cơ hội cho gã Minh mất rồi. Thôi, ngu thì chết chứ bệnh tật gì, bỏ cuộc ngay còn kịp. An sắp thuộc về Minh rồi, mấy nên quên con bé ấy ngay và luôn đi. Chọn mèo đi Phong ơi.”Nghe cũng hợp lý đấy chứ. Nhắc mới nhớ, mèo nhỏ quán cậu lắm dù cho hôm nay mới chỉ là lần đầu tiên cậu và nó gặp nhau. Cái tính này y hệt chủ mèo xóm Phong nuôi lúc trước, lại thêm cả ngoại hình cũng có phần giống giống nữa chứ. Hoài Phong quả thật đã sớm yêu mến chú ta lắm rồi, chẳng rõ rồi xa chút nào. Mèo nhỏ mang trong mình toàn những ưu điểm Phong ưa, còn An thì sao đây? Đạo này An không còn bám cậu như trước nữa, “con cuồng” trong con bé chắc cũng đã giảm đi khá nhiều rồi. Dầu biết An bận chuyện bài vở và Phong cũng chẳng mong con bé sẽ vì cậu mà bỏ bê việc học hành chút nào đâu nhưng dù sao An cũng nên cố gắng dành ra cho cậu chút ít thời gian chứ. Đẳng này, An lại lên lịch hẹn hò trước với Minh rồi sẵn sàng từ chối lời mời lần thứ “n+1” của cậu, thật khiến Phong càng nghĩ càng thêm tức, không tài nào mà quên đi được. Sau khi đàn mặt phân tích mấy giây, Phong cũng thấy thâm thâm lời khuyên của “anh chàng” nào trái, cậu gần giọng cương quyết: “Được thôi, mấy đã dám vì Minh mà cho tao ra rìa thì tao cũng...” “Không được, cậu không được phép làm thế. Nghe đây, lúc trước An mới chỉ ôm gián tiếp mỗi một người mà cậu đã ghen đến thế kia rồi, thử hỏi hôm nay cậu ngang nhiên làm hành động tương tự với một đồng người ngay trước mặt An, liệu rằng nỗi đau cô bé chịu sẽ tới nhiều tới mức nào chứ? Vậy mà cậu còn định gạt An sang một bên nữa ư? Thật quá đáng!” Nào phải vội vàng chặn họng Phong lại, không cho cậu nói tiếp. Phong nghe xong, bèn thêm một lần nữa nghiêng lòng, miệng liên tục lầm nhảm “Ồ ha... ờ ha...” “Nhưng nếu thật lòng yêu mấy, An nên cố gắng thông cảm và tiếp nhận những sở thích của mấy chứ. Có sao lại bắt mấy lựa chọn giữa nó và mèo? Đưa con gái như thế không đáng để yêu, chẳng xứng để chọn.” Nào trái liền nhanh nhẩu chê bai An không thương tiếc. Hoài Phong cũng liền liếc mắt sang bên “anh chàng”. “Đáng chứ. An chẳng đã vì cậu mà từ bỏ hết những sở thích mà bao cô gái khác đều có đó thôi. Sơn môi đẹp và cả nước hoa thơm, An đều không cần, chỉ cần cậu thôi.” Bênh An, nào phải vội vàng chêm lời. Phong lại rời ánh mắt từ bên tả sang bên hữu. “Tóm lại, không được yêu An.” “Hãy yêu An.” “Không yêu.” “Có yêu.” “...” Cuộc cãi vã giữa hai bán cầu não diễn ra sôi nổi. Cứ bên nào nói một câu, Phong lại đánh mắt sang nhìn bên đó một phát, sắp lác đến nơi rồi. Giữa lúc đầu ong mắt nhức, Phong vẫn đắn đo lưỡng lự chưa biết đi theo phe nào. Vừa hay khi ấy, cái điện thoại đang được đặt cạnh bồn rửa mặt bất chợt reo vang bản nhạc: “Cứ yêu đi dù rằng mình ngu si...” Có người gọi tới, Phong bèn dừng suy nghĩ và bước đến phía đó. Vừa định nhắc mấy trả lời nhưng chuông điện thoại mới reo được mấy hồi đã liền tắt ngúm. Dám nháy mấy cắt ngang mạch suy nghĩ của Phong, kẻ nào mà to gan thế nhỉ? Mở màn hình lên và nhìn vào cái tên hiện trên đó, Hoài Phong khẽ mỉm cười khi thấy chữ “An”. Cậu đoán rằng An đang nhớ và nóng lòng mong ngóng câu trả lời của cậu lắm đây nhưng do còn đang giận hoặc lại sợ lựa chọn cậu đưa ra không vừa ý nên chỉ dám nháy mấy một cái gọi là gây sự chú ý đó mà. Ngắm ngời một lúc, Phong có thể chắc chắn rằng An hẳn vẫn còn mê cậu lắm, nếu không con bé cần gì phải ghen um lên cho một xác cơ chứ. Bất được thóp nẩy của An, Phong vênh mặt và nở nụ cười đắc ý: “Chừa chừa An? Thử bỏ bê tao thêm lần nữa xem, tao bỏ đi yêu đứa khác đây. Mấy đã ghen bắt chấp đối tượng thế này thì chó, mèo, lợn, gà gì tao cũng yêu suốt. Yêu luôn cả thằng Trí. Lúc ý hời cũng không kịp đâu.” Ý nghĩ ấy làm Phong thấy thoải mái hẳn. Bao nhiêu lỗi lầm trước đây An gây, cậu đều có thể bỏ qua hết được rồi, sẵn sàng tặng cho con bé thêm một cơ hội nữa. Mà đoạn nhạc chuông do nữ ca sĩ nọ thể hiện vừa ngân vang cũng hợp với hoàn cảnh bấy giờ lắm nhỉ? Soi mình vào gương, Phong cuối cùng cũng đưa ra được quyết định của mình. Cậu cười toe toét và nói giọng thoải mái: “Thôi thì chiều ý chị em phụ nữ vậy. Hôm nay, nghe theo nào phải.” Khi Phong dứt lời cũng là lúc nào trái hậm hực nhận thua. Đối thủ của hắn vì giành được chiến thắng nên thích chí cười hi. Mới đặt mình lại dưới dòng nước ấm được ít giây, Phong liền nghe tiếng mẹ gõ cửa gọi tên: “Phong ơi, tắm cả cho mèo nữa hay sao mà lâu thế? Gàn một tiếng đồng hồ rồi đấy. À đây này, con mèo đang đứng đợi ngoài cửa đây này. Hay lại nghịch nước? Lớn đùng lớn đoàng rồi vẫn chưa bỏ được cái tật đó à? Nhanh lên con ơi.” Oan uổng quá, nãy giờ bận suy nghĩ ngấm ngời, Phong nào đã tắm được chút nào đâu. Nhưng ở trong đây cũng lâu quá rồi, để tồn nước thế này, kiểu gì bà nội cũng cần nhắc mãi không ngưng cho xem. Và lại giờ mới là lưng chừng ngày, người ngòm cũng có gì đâu mà kỳ. Nghĩ thế, Phong tắt luôn vòi nước và đáp: “Vâng, con ra ngay đây ạ.” Vừa mở cửa và bước ra khỏi phòng tắm, Phong liền cảm nhận được một cục bông mềm mềm đang cọ cọ ngay mắt cá chân, lại còn nghe thấy có tiếng meo meo se se nữa chứ. À, thì ra là mèo con đứng đây đợi cậu, khi này Phong có nghe mẹ nói vậy mà. Cúi xuống rồi dùng một tay nhắc bông mèo nhỏ lên cao ngang mặt, tay còn lại Phong búng nhẹ vào mũi nó và cất giọng trêu đùa: “Đứng đây đợi tắm à? Hay là nhìn trộm tao đây?” “Meo...” “Mèo nhỏ khe khẽ đáp, gương mặt tiu nghỉu buồn thiu. Nhận ra điều ấy, Phong bèn thu hồi vẻ cười cợt. Thay vào đó, cậu chàng nhăn mặt lo lắng hỏi: “Mày làm sao thế?” Nhưng lần này mèo nhỏ im re, chẳng hề miệng kêu thêm tiếng nào, chỉ cúi mặt xuống ra vẻ đối cậu chủ thôi. Sau độ mấy phút lục lại bộ nhớ, Phong cuối cùng cũng hiểu vì sao bỗng dưng mèo nhỏ lại phờ ra bộ dạng này rồi. Đây nhé, từ lúc mượn nó cho tới trước khi An đưa ra yêu cầu bắt lựa chọn, Phong luôn cưng nựng và vỗ về nó. Nhưng kể từ lúc trở về nhà sau khi đã cãi nhau với An một trận oanh tạc, Phong lại toàn vì sầu riêng mà bỏ lơ mèo nhỏ thôi, thử hỏi làm sao mà chú ta không hụt hẫng sinh ra tui hờn cho được? Một tay ôm mèo nhỏ vào lòng, tay kia liên tục vuốt ve đầu nó như thể dỗ dành, Hoài Phong nhẹ giọng nói: “Thôi đừng giận, thương mấy mà.” Bấy giờ mèo nhỏ mới rúc rúc cái đầu vào ngực Hoài Phong và kêu lên một rổ đầy những ngôn ngữ mà Phong không sao hiểu nổi, chỉ có thể đoán rằng hẳn là nó đang trách móc mình đây. Ngẫm mới thấy, cả buổi sáng nay và cho tới tận giây phút này, Phong quả thật chưa làm được gì cho mèo nhỏ hết. Trong khi đó, nó đã giúp cậu quá nhiều việc. Giờ lại sắp phải chia tay, thực lòng Phong muốn tặng chú ta một món quà nho nhỏ. Nhưng tặng gì thì tạm thời cậu chưa nghĩ ra. Thả cho mèo nhỏ chạy nhảy đùa nô loanh quanh trong vườn, Hoài Phong ngồi bệt bên bệ thêm ngắm nó và đắn đo. Chợt nhớ ngày trước mượn xe của Trí, cậu đã bị ông bạn hào phóng ấy mắng chửi tít tít chỉ vì khi trả trên thân xe vẫn còn bần nguyên mấy vết bùn từ trận đồi nào đồi nào. Lúc đó, Trí đã chỉ thẳng tay vào mặt Phong mà rằng: “Dùng chân dùng ché xong thì phải biết đường rửa hộ người ta cái xe chứ. Phép lịch sự tối thiểu đấy. Rửa chưa?” Lời “đang dở” ấy, đến giờ Phong vẫn còn nhớ như in và mỗi lần nghĩ tới, cậu lại muốn tức điên lên được. Cơ mà giờ thì khác, Phong bỗng thấy nó cũng khá có ích đấy chứ. Vì nhờ nó, cậu mới này ra được một sáng kiến hay ho thế này. Vỗ đùi đánh đét, Phong sung sướng hô to: “Hay là tắm cho nó thơm tho tí nhỉ? Vừa trả công được nó, cũng tiện thể cảm ơn được Bảng luôn.” Nhưng rồi Phong lại ịu mặt ngay lập tức. Khẽ lắc đầu và thở dài thườn thượt, Phong tự tay xóa ngay ý tưởng vừa rồi: “Mà thôi, lạnh thế này, tắm tấp nổi gì. Lăn ra ôm thì khổ. Sáng nay lại còn cho nó ăn kem nữa chứ.” Tặng cái gì được nhỉ? Quần áo hay mấy phụ kiện linh tinh khác thì quá đắt, chẳng phù hợp với túi tiền ít ỏi của cậu chút nào. Hoài Phong vô đầu bứt tai, thật hết sức khó nghĩ mà. Không lẽ bây giờ, cậu lại chui vào phòng tắm để được “thông nào” thêm lần nữa. Thôi thôi, bà nội lờm chết. Vừa hay khi ấy cô Trinh đi chợ mới về, thấy cậu con trai ngồi bệt trên sàn nhà nhiều người qua lại, liền nói: “Lớn rồi vẫn cứ thích lăn lê bò toài thế này hả Phong? Vừa mới tắm rửa sạch sẽ xong.” Nghe tiếng mẹ, Hoài Phong giật mình dứt ra khỏi những suy nghĩ miên man. “À dạ, con vào trong ngay đây.” Trông thấy túi cá diếc mẹ đang cầm trên tay, Phong liền nghĩ ngay ra một món quà thiết thực và vô cùng ý nghĩa cho mèo nhỏ. Đứng phóc dậy, Phong vội vàng chạy theo mẹ vào trong bếp. Tới nơi, cậu nhanh nhẩu cầm túi cá mẹ vừa đặt trên bệ bếp và tranh việc: “Hôm nay để con rán cá hộ mẹ nhé. Hồi bé con làm suốt mà.” Ngày còn là một đứa trẻ ngoan, Phong quả thực rất siêng năng và hay lăng xăng phụ giúp mẹ việc nhà. Đi chợ nấu cơm, chăm rau quét nhà,... chỉ cần vừa sức mình thì Phong chẳng ngại việc gì cả. Đám đang vô cùng! Nhưng đây là chuyện của nhiều năm về trước, đã lâu lắm rồi Phong có còn đỡ đần mẹ việc gì nữa đâu. Nay bỗng dưng đột nhiên tự giác trở lại, thật khiến cho người người mẹ đang cúi húi xếp đồ nơi tủ lạnh không khỏi sửng sốt. Cho rằng cậu quý tử này lại bày trò nịnh nọt để xin thêm một khoản tiền kha khá hoặc trót quậy phá gây ra lỗi lầm to to, cô Trinh bèn dừng tay và quay về phía Phong, neoh mắt hoài nghi: “Muốn giúp mẹ? Chắc chắn phải có âm mưu.” Lời nói phủ phàng của mẹ quả đã khiến cho gương mặt Phong đang hớn hờ bỗng dưng ngấn cùn ngay tức thì. Muốn tự tay rán mấy con cá cho mèo nhỏ ăn coi như một món quà, cái này có được gọi là “âm mưu” không nhỉ? Chẳng phải, Phong nghĩ cùng lắm chỉ được coi như một việc làm có mục đích thôi. Đâu đến mức phải dùng hai tiếng “âm mưu” để áp đặt cơ chứ? Nghe mới nặng nề và nghiêm trọng làm sao! Có điều mục đích kia cũng thật khó nói. Mẹ nghe xong, thế nào cũng sẽ buồn lòng vì nghĩ Phong bắt hiểu cho xem. Mà cũng phải, mẹ đã vất vả mang nặng đẻ đau, rồi chăm lo cho mình trong từng ấy năm trời, nay đã lớn bằng này nhưng chưa khi nào Phong vì mẹ mà tự tay nấu một bữa cơm hoàn chỉnh cả. Ấy thế mà

với con mèo mới quen được nửa ngày, thì cậu lại tận tình chăm sóc. Thật, tự bản thân Phong cũng không thể chấp nhận nỗi việc làm quá quắt này, dặn lòng mình từ rày trở đi phải quan tâm tới mẹ nhiều hơn nữa. Cơ mà quả cho mèo nhỏ, Phong nhất định vẫn phải “tặng”. Giấu nhem mục đích kia đi, “tỷ phú lý do” Hoài Phong bèn tung ngay ra một cái cớ: “Thì... tự dung con muốn luyện lại tay nghề ấy mà.” “Thế để dịp khác. Rán cá ám mùi lắm, dầu mỡ lại bắn lên người nữa. Người thì mới tắm rửa xong. Hôm khác rồi làm.” Mẹ cậu mỉm cười nói, bàn tay đưa ra định lấy lại túi cá Phong đang cầm. Nhưng cậu đã nhanh nhẩu giữ chặt nó lại. Bắc chảo đổ dầu và bật bếp ga, Phong toe toét đáp: “Mẹ cứ để con thực hành luôn đi. Bắn thì đêm con tắm lại cũng được ạ. Con còn muốn tự tay mổ cá cơ nhưng họ làm mất rồi. Tiếc ghê!” Biết chẳng thể ngăn được cậu con ương bướng này, cô Trinh đành lắc đầu mỉm cười chào thua. Bước tới và tắt bếp đi, mẹ Phong nhẹ nhàng nói: “Thế làm đi, tí mẹ chấm điểm. Nhưng mang ra giếng rồi rửa bằng bếp lò cho đỡ mùi con ạ.” Đứng thẳng người và áp sát hai tay dọc theo thân người, Hoài Phong đồng dạng trả lời: “Tuân lệnh!” Rồi cậu nhanh chân phóng ngay ra ngoài, mau mau chuẩn bị một bữa cá rán thơm phức cho kịp giờ mèo ăn. *****Phật... Phật... Phật... “Cháy đi, cháy đi...” Vừa quạt lửa cho bếp, Hoài Phong vừa nhăn mặt đọc “thần chú”. Đó giờ, Hoài Phong chưa từng động tay nhóm bếp lần nào hết cả. Vừa rồi nghe mẹ hướng dẫn, cậu thấy cũng đơn giản lắm mà, nghĩ bụng: “Cho than vào lò, bỏ củi vào cửa, lên lửa là xong... Dễ ợt!” Nhưng làm rồi Phong mới biết công việc nhằm chừng dễ xoi kia thật ra lại “lắm xương nhiều xẩu” vô cùng. Chông mông lên quạt lấy quạt để, Phong mới muốn gây rụng đôi tay rồi đây, ấy vậy mà cái bếp cứng đầu vẫn chẳng chịu nhún nhường chút lửa nào cả, chỉ nhả ra toàn khói là khói thôi, cay xè cả mắt. Bực quá, Phong mới đứng phắt dậy và gào lên quát thứ đồ vô tri kia: “Có cháy không thì báo? Không cháy, ông lại dội cho gạo nước bây giờ. Cháy mau!” Quát xong, Phong còn chẳng tiếc rẻ gì mà khuyến mại cho nó thêm mấy phát đập nữa chứ. Cứ tưởng may ra sẽ thay đổi được tình hình hoặc chí ít cũng hạ được hỏa trong mình, ai dè... “Chết tiệt! Gãy xù nó chân rồi...” Vừa nhảy lò cò và ôm bàn chân đáng thương, Phong vừa cắn môi chịu đựng cơn đau lên đến đỉnh điểm, chỉ dám rên lên khe khẽ thôi. Thử kêu to để mẹ nghe được xem, cậu chắc chắn sẽ “mất việc” cho coi. Một lúc sau, cơn đau cũng hết nhưng cơn giận thì vẫn còn nguyên vẹn. Có điều, Phong chẳng dại gì mà động thủ thêm lần nữa, cậu chỉ đứng đó lờ mờ và lầm nhảm chửi rủa cái bếp mà thôi. Đánh không được, vậy thử nhìn xem sao? Ngồi xuống và nhặt lại cái quạt, Phong vừa phe phẩy tạo gió vừa thủ thủ với bếp lò rằng: “Thôi, xin mày đấy, cháy hộ tao cái.” Nín thở năm giây chờ đợi, Phong vẫn chưa thấy gì. “Một lúc thôi cũng được.” Thêm chục giây nữa ngồi nhòm, Phong vẫn chẳng nom thấy tí lửa nào bốc lên. “Tao hứa, dùng xong tao sẽ lau chùi mày sạch sẽ.” Vẫn không ăn thua. Cái cục sắt này làm sao vậy nhỉ? Nản quá rồi, Phong chẳng muốn ngọt ngào với nó nữa đâu. Trề môi dưới ra rồi thổi phụt một cái cho tóc mái bay lất phất, Phong bèn đổi giọng và la lên: “Đổi rồi. Cóc cần mày nữa.” Trước khi đứng dậy bỏ đi, Phong còn quạt mạnh một phát cuối cùng coi như thay cho lời tạm biệt. Chẳng hiểu thế nào, hòn than trong lò bỗng bùng cháy ngay tức thì, chẳng rõ hành động này là để đền đáp những cố gắng của Phong khi nãy hay chỉ đơn giản là muốn chọc tức cậu nữa. Hết sức sửng sốt nhưng cũng rờ rờ tìm chảo cá, Phong cười hề hề trách móc: “Thằng ki bo, mãi mới chịu cho tao xin ít lửa.” Than đã cháy, giờ chỉ cần bắc chảo lên và rán là xong, đĩa cá thơm phức sẽ xuất hiện trong tích tắc. Phong tự tin với tay nghề của mình lắm! Nhưng đời không như mơ, một lần nữa Phong lại “nói trước bước không qua” nữa rồi. Đánh vật mãi mới khuất phục được cái bếp lò, Phong còn chưa kịp hồi sức, chảo cá rán đã ngay lập tức xung trận khiêu chiến. Bụp! Chảo dầu bắn phát “đạn” đầu tiên, chính thức mở lời thách thức. Do bị tấn công bất ngờ nên chẳng đủ thời giờ để kịp né, Phong liền ăn ngay một phát vào trũng yết hầu. Rát ơi là rát! Một tay xoa xoa cổ họng, tay còn lại Phong cầm đĩa chỉ thẳng “kẻ thù” mà quát: “Định ám sát tao à?” Hoài Phong tính cho nhỏ lửa lại để chảo cá đỡ bắn, cơ mà bàn tay còn chưa chạm tới nơi cửa lò, cơ sở “viên đạn” khác đã lại được đồng loạt bắn ra, buộc cậu phải tạm thời rút lui thu tay về. Dụi dụi bên tay bị “thương” vào ống quần, Phong đang điên tiết với hai đứa bếp và chảo lắm rồi đây. Ta nói “Kẻ thù của kẻ thù chính là bạn”, giờ ngẫm lại Phong mới thấy câu nói đấy quả không sai chút nào. Khi nãy mặc cho Phong có nỗ lực bao nhiêu đi chăng nữa, cái bếp lò hiệu con cò vẫn cứ “giã dò ngó lơ”, chẳng chịu cho Phong xin lấy dù chỉ là một ít lửa. Ấy vậy mà đến lúc chảo dầu được đặt lên, bếp ta bỗng dưng “thay tính đổi nết”, “hào phóng” hơn hẳn ban nãy. Nó cứ thế thổi lửa phập phùng, tạo điều kiện cho chảo cá rán liên tiếp bắn dầu nóng vào người Phong, trả thù hộ mình. Đoán ra được ý đồ của hai đứa đấy, Phong bèn ngồi xổm xuống và nhìn chăm chăm vào chúng nó, gào mồm buộc tội: “Chúng mày hợp lực tác chiến đấy hả? Lũ chơi bẩn.” “Ông chửi bọn tôi à? Bọn tôi cho ông chết.” Dòng suy nghĩ vừa kết thúc, cặp đôi hoàn hảo bếp và chảo lại thêm lần nữa bắt tay, bắn ngay một phát “đạn đầu” vào đầu gối cậu con trai đang ngồi há hốc miệng thờ hồng học vì bực dọc. Kể từ ngày “rửa tay gác đĩa” đến nay, Hoài Phong vẫn luôn cảm thấy tự tin vào tay nghề nấu nướng của mình lắm. Chính thế, nên cậu đã không ít lần nhếch mép cười khinh khi nhìn thấy loạt hải hươc về trăm kiểu tránh “đạn” mà cánh mày râu nghĩ ra mỗi khi đứng bếp chiến xào. Giờ nhớ lại, Phong mới thấy tự ngại biết mấy! Quả bí bách và cũng đã hết cách rồi, Phong đành phải coi đó như một giải pháp tối ưu cho tình hình hiện tại. Đứng bật dậy, cậu chàng sai rộng chân hết cỡ và chạy vút đi tìm đồ đỡ đạn, trong đầu vẫn luôn giục giã: “Nhanh lên! Nếu không chảo cá lại cháy đen thì hỏng bét.” Theo như sự chỉ dẫn của những tấm hình kia thì tất cả những chỗ nào hở ra, Phong đều phải tìm cách che lại. Nhanh nhanh chóng chóng, Phong tìm được trong bếp đôi gang tay rửa bát màu vàng và nhặt được chiếc mặt nạ Tôn Ngộ Không do thằng bé hàng xóm tới qua sang chơi bỏ quên bên thềm. Sau khi mặc xong đồng đồ bảo hộ có một không hai kia, Phong lại nhìn xuống bộ quần áo thể thao màu vàng đang mặc trên người – món quà Tết mà mẹ và đứa em gái mua tặng – cậu quyết định trùm luôn cái mũ lên đầu để tránh dầu bắn làm bẩn mái tóc mới gội. “Tông xuyệt tông” quá trời! Vừa “trông thấy” bóng Hoài Phong quay lại và đưa tay từ từ khép bớt cửa lò, cặp đôi hoàn hảo kia lại ra sức “bắn” liên hoàn đạn. Nhưng lần này cục diện đổi thay, Hoài Phong đã dành chiến thắng. Mất độ chục giây nín thở để lật mặt mấy con cá, Hoài Phong mới thờ phào nhẹ nhõm, vì: “Phù! May quá, xém cháy.” Mũ giáp đang hoàng, Hoài Phong cứ thế ung dung ngồi rán cá làm quà cho mèo, chẳng mấy may lo sợ đạn có bắn ra hay không nữa rồi. Thành thói thì thành thói thật, có điều Phong thấy nóng nực và thờ ơ cực quá. Vừa hay khi ấy, Báo An nhận tin tới với nội dung: “Cậu nghĩ xong chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cậu Học Sinh Cá Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Cạch! Đặt đĩa cá rán vào mâm cơm đã được cô em gái sắp sẵn trước đó, Hoài Phong bấy giờ mới thờ phào một hơi nhẹ nhõm. Quệt tay ngang trán “giải tán” mồ hôi, cậu ngược lên nhìn cái đồng hồ treo tường đang kêu từng tiếng “tíc tắc, tíc tắc” và lầm nhảm: “Gần bảy giờ tối, ngồi bó gối ngoài đó hơn tiếng đồng hồ mới xong. Phù!” Đã vất vả cả buổi hoàng hôn, giờ chẳng phải là lúc Phong nên kiêu ngạo một chút sao? Tự tôn vinh mình lên mấy giây coi như lấy động lực cho lần sau cố gắng cũng tốt mà. Nghĩ vậy, Phong bèn ngồi khoanh chân rung đùi, gương mặt vênh lên đầy tự đắc và miệng cứ tẩm tặc ca tụng bản thân mãi thôi: “Trông cũng ra gì phết! Phải công nhận, ‘bỏ nghề’ bao năm rồi mà vẫn có thể làm ra một món tuyệt cú mèo, mình phục mình quá. Cái này chính là tài năng thiên phú, muốn rừ cũng không được.” Chợt có “bóng đèn lóe sáng” chung quanh, Hoài Phong bỗng nảy ra một ý nghĩ hay ho thế này: “bán cá rán”. Vô dui đánh đốp, rồi ngồi ngay ngắn cho lưng thẳng tắp, ngực ưỡn ra lấy chút phong độ, cậu chàng chìa tay ra trước đĩa cá rán và khẽ reo lên: “Cái này có khi kinh doanh được ý chứ. Chiều nào mấy ông bác trong xóm chẳng xách ghế ra đầu ngõ để ngồi bàn tán đủ loại chuyện. Nếu

có thêm đôi ba con cá rán và chút rượu nữa thì còn gì bằng. Bán cho mấy ông ấy chắc cũng ‘chạy’ đấy. Vốn ít thế này, kiểu gì cũng thu về được ít lời. Chưa kể sau nhà có cái hồ, bí quá thì ra đó câu đại mấy con cá về rán luôn khỏi tốn tiền đầu tư. Rán giòn lên rồi thì cá nào mà chẳng như nhau, quan trọng gì giống loài đâu. Hay, ý tưởng hay!” Mọi người vẫn thường nói “Có qua có lại mới toại long nhau”, Phong với An gần bó keo sơn được đến ngày hôm nay, âu cũng nhờ lẽ đó. Bảo An đã “hút” từ Hoài Phong khá khá “mực” rồi. Vậy nên để đảm bảo lợi ích đôi bên, Phong cũng phải lấy lại từ An đôi chút “mầm mống” những thói hư tật xấu chứ. Tỉ dụ như... hay mơ mộng chẳng hạn. Bằng chứng là này giờ, Phong cứ vừa cười vừa hí hửng lên ý tưởng kinh doanh mãi thôi. Tính toán xong xuôi ý tưởng “bán cá rán” quanh khu xóm nhỏ, Phong còn táo bạo hơn với hoài bão được cầm trên tay chiếc cúp quán quân của cuộc thi “Vua đầu bếp” nữa cơ. Đợi đến khi cậu vang danh khắp chốn gần xa thì việc trở thành ông chủ của một chuỗi nhà hàng nổi tiếng sẽ là điều nằm chắc trong lòng bàn tay. Bay chán bay chê với giấc mơ sự nghiệp cao vời vợi, Phong lại trở về với những mong ước và dự định giản đơn: “Thành đạt rồi mới tính đến chuyện lấy vợ. Sẽ có một gia đình nhỏ và mình sẽ là người chồng, người bố tốt. Tuyệt đối không được để vợ phải khổ như mẹ và con phải chịu nhiều thiệt thòi như bản thân bây giờ. Xem nào, buổi sáng tất nhiên là phải đi làm kiếm tiền nuôi cả nhà rồi. Và dù vợ có đi làm hay không cũng vẫn phải trân trọng vợ. Chiều tan tầm có lẽ không nên la cà đàn đúm bia bọt bên ngoài, về nhà luôn thì hơn. Về để phụ vọc vạch con và vô số việc nhà nữa chứ. Lỡ chẳng may lấy phải cô vợ vụng về, thì còn phải mặc tạp dề nấu cơm hầu vợ nữa ý.” Thường ngày phải là người dai sức lắm mới có thể cạy răng, bắt ép được cái miệng lưỡi của Phong nhếch lên nói đôi ba lời. Cơ mà chẳng hiểu sao này giờ, Phong cứ tự nói tự nghe mãi thôi, hơi bị lâu rồi đấy. Căn bệnh thích làm nhảm một mình này, đích thị là lấy từ An mà sang. Và đối với cái miệng lưỡi nhác kia thì đây quả là một dịp may hiếm có để nó vận động sau chuỗi ngày dài chỉ biết lấy việc ăn làm nhiệm vụ chính. Chi tiếc rằng, vì chẳng may nói ra cái câu đáng chết sau đây: “Nấu ra toàn món ngon tuyệt cú mèo thế này, bày biện cũng đẹp hết ý luôn, An nhìn thấy, kiểu gì cũng phục sát đất cho xem.” Nên dịp may ấy đã nhanh chóng bị ném bay đi mất rồi. Tiếc thật! Lời vừa dứt, cũng là lúc toàn thân Phong hóa đá, trong đầu ngập đống suy tư. Sao bỗng dưng cậu lại buột miệng nhắc tới An vậy nhỉ? Liên kết với câu trước đó, há chẳng phải Phong đang tự ám chỉ rằng trong tương lai cậu với An sẽ về chung một nhà ư? Rốt cuộc thì ý nghĩ đó từ đâu mà có chứ? Lẽ nào... “Minh yêu An rồi?” Trái tim Phong liệu đã loạn nhịp vì An hay chưa, điều đó vẫn còn phải bàn nhưng có một sự thật hiển nhiên rõ ràng rằng nó đang đập vang bùm bụp vì suy nghĩ chóp nhoáng kia đây. Lắc đầu nguây nguẩy, Phong đang cố gắng phủ nhận và chối cãi tất cả: “Không thể, không thể nào...” Lục lại quá khứ huy hoàng, Phong càng tự tin khẳng định cậu chẳng có chút rung động nào với An cả. Nghĩ mà xem, lúc trước chính miệng Phong đã phủ phàng từ chối lời An tỏ tình. Nếu giờ bỗng dưng cậu “đổ gục” trước “lưỡi cưa” của con bé, chẳng phải sẽ rất mất mặt sao. Và với tính sĩ diện cao chót vót của mình, Phong dứt khoát sẽ không để điều đó xảy ra. Huống hồ, Hoài Phong vốn không tin vào mấy chuyện “Lửa gần rơm lâu ngày cũng bén”, rồi cả “Mưa dầm thấm lâu” nữa chứ... cậu tin vào “Ăn tượng đầu tiên” hơn. Ngay từ đầu, cậu đã thấy An phiền phức và chẳng may ưa con bé. Sau từng ấy thời gian gặp gỡ với vô số chuyện xảy ra, đến giờ phút này, Phong cho rằng cậu đối với An chỉ đơn thuần là... “Ồ thì chắc tao cũng hết ghét mày rồi đấy. Nhưng mà yêu thì chưa tới.” Bao nhiêu lý lẽ và bằng chứng được đưa ra, nghe qua cũng thấy thuyết phục lắm chứ. Ấy vậy mà quả tim kia vẫn bướng bỉnh không chịu tin là sao nhỉ? Nó cứ nẩy tung từng trong lòng ngực mãi thế này, làm sao Phong chịu nổi cơ chứ? Mất một lúc xoa xoa vuốt vuốt lồng ngực bên trái, cuối cùng nhịp tim Phong cũng trở về trạng thái bình thường. Ồn Trời! Mà nhắc tới An, Phong mới nhớ, có một việc quan trọng cậu phải làm cho con bé ngay lúc này. Nãy giờ cứ mãi mê “ba hoa chém gió”, tăng bốc bản thân, Phong suýt quên phải nhắn tin báo kết quả cho An. Nghĩ vậy, cậu bèn đứng phắt dậy toan bước về phòng. Mặc kệ cái mùi cá tanh nồng nặc đang bám quanh người, Phong phải mở máy lên và “inbox” cho An luôn đây. Con bé ắt hẳn đang mong cậu lắm mà. Hoài Phong vừa mới nhắc mộng đứng lên, còn chưa di chuyển được xen-ti-mét nào đã bị mèo nhỏ từ đâu chạy tới, quấn quanh chân cản bước. Cọ cọ đầu vào hai bên ống đồng của cậu chủ, mèo nhỏ tỏ vẻ đáng yêu vô cùng, cái miệng kêu meo meo nũng nịu mãi thôi, Phong nghe mà muốn ngồi xuống cưng nựng và nó đùa cùng nó lắm lắm. Nhưng thân là đấng nam nhi, một khi đã quyết, Phong không thể chần chừ thêm nữa. An đang đợi cậu mà. Và nếu để con bé giận, trong lòng Phong nhất định sẽ cực kỳ khó chịu cho xem. Nhắc bóng mèo nhỏ lên và đặt chú ta qua một bên, Phong xoa xoa đầu nó và nói: “Quả của mày, tao đã chuẩn bị xong rồi. Giờ là lúc, tao phải đi thực hiện nghĩa vụ với An.” “Meo meo...” “Mày mà đi theo, tao sẽ ghét mày đấy. Ngồi yên, lát tao cho ăn.” Cậu chủ đã chỉ tay thẳng mặt mà dặn dò thế kia, mèo nhỏ nhất định phải nghe theo thôi. Nó ngồi im và liếm tay rửa mặt. Trước bữa cơm, mèo ta muốn được sạch sẽ. Có điều, con đường đến với An thật quá nhiều “chướng ngại vật” đi. Mèo nhỏ vừa ngoan ngoãn đầu hàng, thế quái nào mà ra đến cửa Phong liền gặp ngay “vật cản” thứ hai. Bà nội đang tập tễnh bước tới, theo sau là bố mẹ và Hoài An. Vừa đến gần, bà đã lên giọng khó chịu trách mắng Phong rồi: “Không ngồi trông mâm cơm mà định đi đâu? Có biết ‘Chó treo mèo dấy’ không hả? Muốn cả nhà ăn cơm trắng với rau hay sao mà lại bày ngay đĩa cá rán ra trước mặt mèo thế kia?” Dứt lời, bà thoáng lườm lườm Phong, xong mới tiến tới ngồi xuống bên mâm cơm. Nhìn con mèo nhỏ đang chăm chỉ làm vệ sinh cá nhân, bà mới mở lời thắc mắc: “Khi nào thì đem trả nó?” “Ăn xong con đưa nó về nhà nó ngay.” “Tự dưng lại tha lời cái của nợ này về. Bần cả nhà.” Hoài Phong không đáp nữa, chỉ thờ dãi một hơi tỏ vẻ chán nản mà thôi. Gật đầu dạ dạ vâng vâng mấy tiếng cho qua chuyện, cậu bắt lực quay trở lại mâm cơm. Việc của An, đành gác lại thêm lúc nữa vậy. Sau khi đã ăn mời cơm cả nhà và chuẩn bị riêng cho mèo nhỏ một đĩa cá rán con con, Hoài Phong bấy giờ mới đưa đĩa lên chuẩn bị và miếng cơm đầu tiên vào mồm. Nào ngờ cơm còn chưa tới môi đã trôi ngay... xuống đất rồi. Tất cả cũng vì hành động và câu nói kia của bà mà thôi. Cụ thể thì bà đã gắp cho Phong một miếng cá rô to và thân nhiên tuyên bố: “Ăn đi còn lấy sức mà nhảy xuống giếng vớt điện thoại.” “Khụ...” Vừa ho sặc sụa, Hoài Phong vừa nhặt nhặt mấy hột cơm vương vãi trên mặt chiếu định bỏ gọn vào mâm. Người bà một đời tần tảo vì con cháu thấy thế mới bảo: “Hết điện thoại lại đến cơm, xem còn cái gì bỏ được thì bỏ nốt đi. Không biết xót đồng tiền.” Lời bà vừa dứt, cũng là lúc Phong dứt hết chỗ cơm kia vào mồm. Rồi mặc kệ con đũa em gái có thắc mắc, giục giã “Anh không ăn cá à? Gắp thức ăn vào bát đi chứ...”, cậu vẫn cứ cầm cùi và lấy và để bát cơm trắng, cố gắng ăn thật nhanh cho xong bữa. Hoài Phong đổi rồi. “Trời đánh con tránh lửa ăn”, thấy thẳng cháu đích tôn ăn uống khổ sở như vậy, bà nội cũng không đành lòng bắt bẻ thêm nữa. Khế lác đầu, bà bắt đầu dùng bữa. ***** Cơm nước xong xuôi, Hoài Phong vội phi ngay vào phòng. Mớ máy tính lên, cậu muốn đăng nhập vào Facebook để nhắn cho An biết quyết định của mình, sẵn tiện nhắc Băng luôn về lịch hẹn trả mèo sắp tới. Có điều... “Cái máy chết tiệt, sao lại hỏng vào ngay lúc này cơ chứ?” Đứng trước màn hình đen thui, Hoài Phong thực bật lực đến tột cùng rồi. Chuyện của An thì để sau khi trả mèo, Phong có thể đến tận nhà An để gặp mặt và nói trực tiếp cho con bé biết câu trả lời của mình cũng được. Vấn đề khó nghĩ lúc này chính là Phong phải làm thế nào để đưa được mèo nhỏ về với cô chủ của nó khi mà cậu không biết rõ nhà Băng ở đâu cơ chứ? Cũng vì Băng nói đường vào nhà cô bé nhiều ngõ khó tìm nên sáng nay cả hai đã hẹn nhau ở công viên gần đấy để thực hiện “giao dịch mượn mèo”. Lúc đó Phong có nói là sau giờ cơm tối cậu sẽ đưa mèo về nhà, khi nào tới nơi cậu sẽ gọi Băng ra đón. Nhưng mà giờ thì... “Hay đành để nó ở lại đêm đây đêm nay vậy. Rồi trưa mai tan học, sẽ nhờ Băng đến đây đón mèo sau cũng được.” Lời Phong vừa dứt, cũng là lúc tiếng bà nội đứng bên ngoài vọng vào: “Vẫn chưa mang con mèo đi đi. Kể từ lúc dùng xong bữa tối đến giờ, đây đã là lần thứ năm bà nói với Phong câu này rồi đấy. Mèo nhỏ làm gì nên tội mà bà cứ giục giã Phong đem trả nó liền hỏi là sao chứ? Con mèo bé tẹo thế này thì ăn đáng bao nhiêu đâu, nó cũng chẳng nghịch ngợm phá phách gây bẩn nhà bẩn cửa như lời bà vẫn nói. Dù rất muốn mang những lời đó ra nói với bà để thể hiện sự bình vực mèo nhỏ, nhưng lại thương cho đôi tai của hai mẹ con nên Phong đành ngậm ngùi nín nhịn. Biết bà vẫn đứng ngoài cửa đợi nghe câu trả lời, cậu đành đáp ghe một cái cho giảm bớt nỗi ám ức rồi mới ngoan ngoãn thừa lại bà rằng: “Con trả ngay đây.” Đợi khi tiếng bước chân của bà đã im hẳn, Phong bấy giờ mới cúi xuống vuốt ve mèo an ủi: “Khổ thân mày, đi đâu cũng bị người ta hắt hủi. Hết An lại đến bà, thật là...” “Meo...” “Đi, tao đưa mày về nhà cho thoải mái.” Nói đoạn, Hoài Phong ôm chặt mèo nhỏ trong vòng tay rồi hùng hục đi ngang mặt bà và ra khỏi nhà. Có điều đáng về đó chẳng kéo dài được bao lâu, vừa ra khỏi cổng nhà, mặt Phong đã lộ rõ vẻ bần khoản ngay rồi. Cậu lo lắng, ngộ nhỡ giờ cơm tối bên gia đình Băng mượn hơn rất nhiều so với nhà cậu thì sao chứ? Điện thoại để liên lạc không có, chẳng lẽ Phong cứ đứng đường đợi từ giờ cho đến lúc Băng ra? Nếu vậy còn An thì sao chứ? Cậu không thể đem hôm khuya khoắt mới tới rồi bấm chuông inh ỏi gọi cửa được, thế nào cũng sẽ để lại ấn tượng xấu trong mắt mẹ con bé cho xem. Không được! Cũng may, vừa đặt chân ra tới đầu ngõ, gương mặt

Phong nhăn nhó liến biến mặt hẳn bởi tiếng gọi của ai đó. “Ê, thằng kia. Làm gì mà tao gọi mãi không được thế hả? Toàn ‘Thuê bao’ là như nào?” Trông thấy Trí đang ngồi trên chiếc xe đồ ngay trước mặt, Hoài Phong mừng tới sướng ron cả người, ngay lập tức chạy tới bên ông bạn vàng quý hóa. Bỏ ngoài tai những điều Trí hỏi ban nãy, Phong chìa ngay tay ra trước mặt bạn và mở mồm nói lời mụm mỗ: “Đưa điện thoại đây, tao mượn một lát. Nhanh lên.” “Mày đang trăn lộn tao thì có. Đây.” Dù than phiền trách móc nhưng Trí vẫn ngoan ngoãn lôi chiếc điện thoại từ trong túi áo ra và đưa cho Phong. Trí nhiệt tình và cao thượng là thế, ấy vậy mà một lời cảm ơn Phong cũng không biết mở mồm ra nói là sao chứ? Giật vội cái máy từ tay Trí, Phong nhanh chóng tìm số của Băng và nhấn nút gọi. Trong lúc chờ Băng bắt máy, Phong trả lời những điều Trí vừa thắc mắc và tự coi đó như một lời cảm ơn tấm lòng nhiệt tình của bạn: “Hồng rồi, bị rơi xuống giếng.” Trí đến chết với cái vị “Thánh chuyện nọ xọ chuyện kia” này mất thôi. Cũng may là chỗ thân thiết, Trí đã sớm quen với kiểu nói chuyện này nên bây giờ cậu mới có thể đáp lời được ngay lập tức: “À, ra là thế. Tao lại cứ sợ mày bị làm sao nên mới lao ngay tới đây đây này.” Nheo mắt hoài nghi, Phong không tin lời bạn mới vặn hỏi lại: “Thật?” “Thật ra thì tao đang trên đường đến đón An nhà tao đi chơi ấy mà. Tiện đường nên...” “Băng à, giờ tao bắt đầu đi đây. Mà máy tao hỏng rồi, đang phải gọi nhờ thằng Trí đây này, chốc nữa không liên lạc được đâu. Nên là ra ngoài đây đợi sẵn luôn đi, nhá.” Trí vốn đang định nhân cơ hội khoe khoang luôn một tình đẹp như mơ như mộng của mình với kẻ cô đơn đang đứng trước mặt. Cậu ta cứ ngỡ rằng thằng bạn đó phải ghen tị lắm, ai dè lời còn chưa nói xong đã bị nó nhét cho một quả bơ to đùng vào miệng rồi. Tụt cả cảm xúc! Tuy đang cáu Phong lắm đó nhưng do bản tính tò mò lại trỗi dậy mất rồi nên Trí đành nuốt giận bỏ qua và dò la hỏi chuyện: “Mày với Băng hẹn hò à?” Tay bấm số điện thoại quen thuộc, Phong không trả lời câu hỏi Trí đặt ra. Thay vào đó, cậu ta còn tro bộ mặt đầy ra mà xin xỏ: “Cho xin thêm cuộc nữa nhá.” “Quá chán nản và bất lực, Trí nặc kệ, chẳng thêm xía vào chuyện của Phong nữa. Vươn tay ra vuốt đầu chú mèo đang được Phong ẵm, Trí đều đều đáp: “Cứ tự nhiên.” Hoài Phong vốn định gọi cho Bảo An để thông báo câu trả lời và giải thích rõ mọi chuyện, tránh cho tinh thần con bé khỏi bị rơi vào trạng thái bất ổn. Tranh thủ lúc mạng di động còn chưa được kết nối, Phong không ngừng tưởng tượng ra giọng điệu của An khi bắt máy. Sẽ như thế nào nhỉ? Ngay lập tức hét the the vào tai Phong cho hả nỗi giận? Hay lại bù lu bù loa khóc rống lên vì cảm thấy tủi hờn nhỉ? Phong thực nóng lòng muốn biết quá đi. Có điều, ông Trời thật biết cách trêu đùa quá khi để cho “người thứ ba” nghe máy. “Số tiền trong tài khoản của quý khách không đủ để thực hiện cuộc gọi này...” Nghe giọng nói vừa quen vừa lạ vang lên bên trong điện thoại, Phong thực muốn bóp nát cái máy luôn cho rồi. Nhưng ngẫm thấy tội thằng bạn nên Phong lại thôi. Trả điện thoại cho Trí, Phong tiếp tục nhờ vả: “Đèo tao ra chỗ này với.” Chân Phong mới bước qua xe, còn chưa kịp chậm mông ngồi xuống đã bị Trí quay phắt người lại, dùng tay đẩy đẩy người Phong và ra sức xua đuổi: “Cút xuống. Tao phải đến đón An nhà tao bây giờ.” Dứt lời, Trí huých mạnh một phát khiến Phong ngã chổng vó xuống đường, mông tiếp đất đầy đau đớn. Xong xuôi, cậu chàng liền phóng xe đi mất dạng. Và dù trong lòng tràn ngập lo âu hôm sau sẽ bị “bạn yêu” hỏi tội nhưng đâu sao Trí vẫn thấy hả hê lắm, vì cuối cùng cũng có ngày cậu trả thù được Phong sau bao ngày bị bạn bắt nạt. Khách quan mà nói, từ khi theo Phong đến giờ, mèo nhỏ đã phải lãnh không ít phe hoàng hôn. Cứ ngỡ vừa rồi cũng vậy, dù mình mấy không thấy xước sứt mề chỗ nào nhưng về mặt tinh thần thì chú ta lại được một phen khiếp vía nữa rồi. Nghĩ rằng những chuyện xúi quẩy ấy đều do “cậu chủ tạm thời” này gây ra, mèo ta bèn vùng vằng trong vòng tay Phong và kêu inh ỏi đòi về nhà. Nó hết muốn quán cậu rồi. “Mèo meo meo...” “Biết rồi. Tao đưa mày về ngay đây. Mày mới là đứa mang xui xẻo đến cho tao ý.” “Méo meo...” Đóp chất lại mèo nhỏ xong, Hoài Phong lom khom đứng dậy. Vừa xoa xoa cái mông đau, cậu vừa lầm nhảm: “Chờ An là đúng rồi.” “*****” “Em chào thầy.” Đứng trước cổng nhà, Bảo An lễ phép cúi đầu chào tạm biệt thầy giáo dạy tiếng Anh. Thực sự lúc này, An rất nóng lòng muốn leo lên phòng và xin lại cái điện thoại từ phía người mẹ kính yêu. Ngặt nỗi, thầy giáo cứ đứng đăm đăm nhìn An mãi không về thế này, thật khiến con bé sốt ruột muốn chết mất thôi. Sợ rằng thầy đang mải suy nghĩ chuyện gì đó đến quên cả giờ về nên An mới hắng giọng chào to rõ ràng: “Thầy về cẩn thận ạ.” “Nào giờ...” “Tôi có điếc đâu, làm gì mà em phải hét toáng lên thế hả? Đang đuổi khéo tôi đấy phỏng?” Vừa quát sa sả, thầy vừa gõ liên tiếp mấy phát vào chỗ trán vốn đã sưng như trái ổi của An. Khổ thân con bé, chẳng những bị chịu đòn mà còn phải hứng chịu một “con mưa rào” đang rơi ào ào vào mặt nữa chứ. Dù rất bất mãn nhưng với lá gan nhỏ xiu xiu của mình, Bảo An thực chẳng dám nói ra nỗi bức xúc bên trong nên đành cố gắng nín nhịn vậy. Phở ra ngoài bộ dạng ngoan ngoãn, An cúi gằm mặt xuống lí nhí nhận sai: “Em xin lỗi thầy ạ.” Nhận thấy thời gian không còn mấy sớm sủa, thầy giáo mới ngồi lên chiếc xe máy và nói ra điều mà bây giờ Bảo An mong ngóng được nghe: “Thôi được rồi, tôi về đây. Buổi sau mà còn học hành lơ to mơ thì đừng có trách.” Dứt lời, thầy còn ấn thêm vào cục sung trên trán An một cái coi như lời cảnh cáo. Xong xuôi, thầy mới nhả ga và phóng xe đi thật xa. Bỗng thầy vừa khuất, Bảo An bèn nhanh chân chạy lên phòng mẹ, vừa đi vừa giục già hô to: “Mẹ ơi mẹ, mau trả lại điện thoại cho con đi mẹ.” Tự tiện mở toang cửa và bước vào phòng, An chẳng thấy mẹ đâu cả chỉ thấy cái điện thoại đang nằm im như phỗng trên bàn làm việc thôi. “Mẹ đi đâu rồi nhỉ?” Hơi thắc mắc một chút nhưng rồi An cũng tạm gác vấn đề đó sang một bên. Tiến đến cái bàn, An cầm vội điện thoại lên và bấm số gọi cho Phong. “Thuê bao quý khách...” Lại là giọng nói này, An nghe mà thấy chán ngấy lên rồi. Với bản tính kiên trì sẵn có, Bảo An vẫn tiếp tục chịu khó ấn số gọi cho Phong thêm mấy lần nữa. Nhưng lần nào người phụ nữ kia cũng nhắc máy trả lời. Trời ạ, An điên mất thôi. Nhìn chằm chằm vào cái điện thoại, Bảo An cố gào thật to như thể muốn át đi giọng nói đáng ghét kia: “Được rồi, cậu cứ chơi cái trò mất tích yêu thích của cậu đi, tớ không gọi nữa đâu, mất mặt chết đi được. Nếu đến hết ngày mai mà cậu vẫn không chủ động liên lạc với tớ thì tớ sẽ nghiêm nhiên cho rằng cậu đã chọn ở bên con mèo đó và suốt đời không thêm nhìn mặt cậu thêm một lần nào hết. Hừ!” Đút tuột cái điện thoại vào sâu trong túi áo khoác màu đỏ gạch, An quay mình ra cửa và lạch bạch đi xuống bếp. Khi này bị thầy gõ cho mấy phát vì tội mất tập trung trong buổi học nên giờ nó sưng to lên đây, con bé phải đi chườm đá lên ngay mới được. Đây là nhờ phúc của Phong cả. Nhờ cậu mà An sắp “trông” ra được quả ổi to nhất quả đất rồi đây này. Càng nghĩ, An lại càng thấy tức. Và vì tức nên người con bé dường như đang phát hỏa lên mất rồi. Để tránh tình trạng lặt vặt thế này, con bé đã dặn với mọi người, An cần phải nhanh nhẹn dập tắt lửa giận đang nhe nhói bên trong đi thôi. Ngẫm thế, con bé mới mở tủ lạnh ra để lấy thêm mấy viên đá nữa, bỏ vào mồm và nhai rau nhai. Nhấm nhấm mát và rừng mình mấy cái, An đang tận hưởng cảm giác mát lạnh đang lan tỏa khắp cơ thể đây. An tự thấy món này ngon chẳng kém gì kem, đã vậy khi nhai lại có tiếng rột rột rất chi là vui tai nữa chứ. Tuyệt thật! Khi con tức giận trong An đã được dập hẳn cũng là lúc con nghiền đá lạnh dâng lên mãnh liệt. Đang định nhét thêm mấy viên nữa vào mồm nhai cho thỏa thích, An chợt giật thót mình đến rơi cả khay đá xuống bởi tiếng nói của mẹ: “Con đang làm cái trò đấy?” Chứng kiến đứa con gái đang hăng say đánh chén đồng đá lạnh thật khiến cho người mẹ vừa đi đổ rác giữa tiết trời rét mướt phát cáu lên được, chỉ muốn úp luôn cái xô lên đầu con bé cho rồi. Bị bắt tại trận thế này, An thực đã hết đường chối cãi. Nhanh tay nhặt vội khay đá và nhét vào tủ lạnh, con bé quay qua nhìn mẹ và cười hề hề nịnh bợ: “Con đang ăn đá. Ngon cực kỳ luôn. Mẹ có muốn thử mấy viên không ạ?” “An!” “Nghe mẹ quát, Bảo An thêm lần nữa giật bắn cả mình. Vừa nhai vội chỗ đá còn sót lại trong mồm, con bé vừa luống cuống nói: “Dạ vâng, con cất ngay đây ạ. Con không ăn nữa đâu ạ.” “Vâng vâng dạ dạ vậy thôi, chứ thực chất An chỉ đang giả bộ ngoan ngoãn để ‘tiền khéo’ mẹ lên phòng ấy mà. Đợi đến khi chỉ còn lại một mình trong gian bếp với chiếc tủ lạnh chứa đầy đá này, con bé sẽ lại thả hồ thưởng thức món ngon mới vừa khai quật được. Tuyệt vời! Chỉ tiếc rằng, trước khi lên phòng, mẹ An đã phủ phàng đổ hết đồng đá còn sót lại trong tủ lạnh vào bồn rửa bát. Xong xuôi, cô mới bình thản đi lên trên gác. Nhìn ngán đá giờ đã trông trơn, An không nhìn được mà hét với theo bóng người mẹ đang bước từng bước trên bậc cầu thang: “Sao mẹ phải làm thế hả mẹ? Mẹ không tin con ạ?” Dừng chân lại và quay xuống nhìn An, mẹ thẳng thắn trả lời: “Cũng hơi hơi không tin thật. Chẳng phải sáng nay con đã bỏ quên lời hứa tông vệ sinh nhà cửa để cùng bạn đi đến cả phê mèo đó sao?” Giật mình lần ba, Bảo An bây giờ mới nhớ tới lời đã hứa với mẹ hồi đầu tuần. Một phút thật lòng, An thấy có lỗi với mẹ biết mấy. Chẳng những quên bồng đi lời hứa đỡ mẹ việc nhà, An còn nói dối mẹ vụ bị mèo cào nữa chứ. Có điều, nếu giờ khai thật chỉ khiến niềm tin mẹ dành cho An hoàn toàn sụp đổ thôi. Vậy nên, con bé mới xua xua đôi tay bé nhỏ và vội nói lời phân bua: “Cái đó... Cái đó chỉ là chẳng may con quên thôi ạ. Con thực sự không có ý làm thế đâu ạ. Mẹ tin con đi mẹ.”

Chương 39

Trở về nhà với gương mặt hằm hằm bức bối, Bảo An tạt qua phòng và chào mẹ một tiếng cho phải phép, xong xuôi con bé liền phi ngay về vùng lãnh thổ của riêng bản thân để có thể “bung trào” được phần nào bức xúc. Cánh cửa phòng ngủ vừa khép, cũng là khi Bảo An trút toàn bộ con thịnh nộ lên chú mèo nhồi bông to oành đang ngồi tựa lưng nơi thành giường. Tung chân đá liên tục vào cục bông mềm đen đen, đôi mắt nhỏ xinh trên gương mặt An phụng phịu không chịu được bèn gất lên be bé: “Này thì mèo này, lựa chọn ngu. Nói dối nữa chứ, đồ lừa đảo. Dám đùa giỡn tởm, tên xấu xa...” Nỗi đau lòng còn chưa được đi, ấy thế mà nỗi đau thể xác đã mò tìm tới An ngay rồi. Chẳng là sau một hồi “nhấn nhai” để mặc cho cô chủ nhỏ vô duyên vô có đá đập túi bụi vào người, mèo bông cuối cùng “quản” quá mới “ngheêng mình né đòn”, đổ gục xuống đất. Thế nên bên chân đang co lên chuẩn bị giáng xuống của An mới theo lực mà sút thẳng vào thành giường gỗ, vang lên một tiếng “cục” rõ to. Đau ối là đau, tội nghiệp vô cùng! Hai tay ôm chặt lấy bàn chân đau, Bảo An vừa nhảy lò cò khắp phòng, vừa la lên oai oái: “Ái dôi ôi... đau chết mất thôi...” Xui xẻo nói tiếp xui xẻo, thế nào mà An lại gãi đúng cái đuôi của mèo bông và ngã dập mông xuống sàn. Ngồi bệt tại chỗ, Bảo An sau khi lờm lờm con thú nhồi bông đang nằm bẹp dưới đất bằng đôi mắt ngẩn ngơ, liền ngoác mồm khóc lóc ầm ỹ. Cơ mà “Trong cái rủi cũng có cái may”, khi này do lo sợ mẹ sẽ nghe thấy động mà lần sang hỏi chuyện nên An nào có dám bù lu bù loa gây ồn. Giờ đã có chân đau làm có, con bé tha hồ thống thiết cho voi nổi lòng rồi. Nước mắt rơi ướt đầm khuôn mặt, Bảo An không ngừng gào khóc tiếc thương cho mỗi tình đơn phương của mình. Thì ra, lý do khiến Phong luôn khó chịu về việc con bé tích cực bén duyên giúp Lâm và Băng là vì cậu yêu cô ấy. Bảo An không cao thượng và rộng lượng đến mức có thể đứng im như tượng rồi mỉm cười cầu chúc cho người mình đơn phương thích được hạnh phúc bên cô gái mà cậu ta đã lựa chọn. Nhưng con bé cũng chẳng phải đứa trẻ quá ích kỷ và thiếu lý lẽ tới độ “ăn không được” thì liền quay sang “đạp đổ”. Bị Hoài Phong từ chối đáp trả tình cảm, An buồn lắm nhưng lại chẳng hề trách móc hay hờn ghét gì cậu về chuyện đó đâu. Bởi con bé hiểu, đây là quyền của Phong mà. Và cả Băng nữa, An sẽ không để chuyện này làm ảnh hưởng tới tình bạn gắn bó keo sơn suốt mấy năm trời của hai đứa đâu. Băng có quyền phải lòng và nhận lời bất cứ chàng trai nào cô bé muốn, kể cả đó là người mà An đã đơn phương suốt thời gian qua. An nghĩ vậy! Điều khiến An vừa buồn vừa bức đến vô cùng cực thể này chính là việc hai người kia đã giấu giếm và lén lút hẹn hò sau lưng con bé kia. Nhớ lúc trước, đã không ít lần An cùng cậu em họ đặt dấu chấm hỏi về tình cảm mà Băng dành cho Phong nhưng cô bạn ấy luôn luôn dứt khoát lắc đầu phủ nhận. Giờ xảy ra cơ sự hôm nay, An thấy giận Băng biết mấy. “Bạn thân mà nói dối nhau à? Nghĩ tao vô lý, ích kỷ thế sao?” Lau đi hàng nước mắt, An tạm “gạt” Băng sang một bên để quay qua “hỏi tội” Phong đây. Cái đồ đáng ghét ấy, nếu đã không thể đáp trả được tình cảm An trao thì lẽ ra cậu ta nên thẳng thắn nói cho con bé biết mới phải, càng không nên làm nhiều hành động khiến một người hay ảo tưởng như An phải rung động rồi ôm mộng hiểu lầm. “Cậu xin được trở thành bạn đặc biệt à? Giả bộ ghen với anh Minh và cả chú chó của anh ấy nữa sao? Cậu diễn tốt thật đấy.” “Buộc” xong tội thứ nhất, An bắt đầu xử tiếp tội thứ hai. Bảo An thật không hiểu nổi, rốt cuộc thì Phong là đang lén lút hẹn hò bày trò yêu đương với Băng sau lưng con bé, hay chính con bé mới là người tình bí mật của Phong nữa? “Đã có Băng rồi mà còn ‘thả thính’ tớ à? Cậu định bắt cả hai tay chắc?” Nếu đúng như những gì An đoán thì Phong thật quá xấu xa đi. Và con bé quyết định sẽ không phí thêm một giọt nước mắt nào vì cậu nữa đâu. Nghĩ thế, An bèn đưa tay lên và miết mãi lau chùi hai hàng lệ dài. Đúc rút kinh nghiệm từ lần thất tình ngày trước, An cho rằng nếu cứ ngồi yên thế này thì thế nào nỗi buồn cũng sẽ được thả bu đầy quanh người cho coi. Phải luôn chân luôn tay, hằng say vận động thì mới có thể rũ được hết đám “chúng nó” ra khỏi người. Cúi xuống nhìn và phát hiện ra mấy sợi lông mèo con vướng lại trên áo, Bảo An ngay lập tức phi vào phòng tắm và vứt nó vào cái chậu ngập nước. Dùng chân giẫm thật mạnh lên cái áo, con bé muốn làm trôi đi hết những gì liên quan tới con mèo đó cũng như lớp bụi tại nơi đã diễn ra cảnh tượng đau lòng kia và cả những lần nắm tay của cậu con trai đó nữa. Chẳng những chân tay làm việc hết công suất, Bảo An còn không ngừng nghĩ tới những điều tươi đẹp như một hành động giúp làm phai mờ đi ký ức của buổi hôm nay. Xem nào, nếu nhìn theo một hướng tích cực thì lần này chẳng phải người được “tung chân đá” và há mồm nói lời chia tay là An sao? So với cú “shock” bị từ chối ngày trước thì sự việc vừa rồi thật giống như một liều thuốc giảm đau cho vết xước lòng của An lần này. “Buồn vì cậu sao? Còn lâu tớ mới...” Cảm nhận được bàn chân vừa đạp trúng vật gì cứng cứng, Bảo An ngay lập tức giật mình đến sững sờ, những lời kia cũng vì thế mà bị bỏ lửng giữa chừng. Vội vàng ngồi xuống và lục lại túi áo, cuối cùng An cũng lôi được từ trong đó ra cái điện thoại đã bị sũng nước. Bảo An thần thờ nhìn món đồ bất lý thân vừa mới từ nạn vì chết sặc, đôi mắt to tròn chưa kịp khô đã liền ngân ngẩn lệ, khuôn miệng xinh không ngừng mấp máy: “Không thể không buồn...” Xong xuôi, con bé lại ồa lên khóc tức tưởi. Nếu Bảo An sớm biết điện thoại của Phong cũng mới qua đời vì đuối nước thì chắc hẳn con bé sẽ vỗ tay mừng vui mừng vì cho rằng đó là một điềm lành lập định mệnh giữa mình và người thương đơn phương. Còn ở hiện tại, An lại nghĩ tới nó như một ngụ ý của “ông Trời”. Rằng thì là mà “ông” đang có ý gián tiếp cắt đứt mọi liên lạc giữa An và Phong, ầu cũng bởi “ông” muốn khuyên con bé mau mau chóng chóng quên đi cậu bạn không đáng nhớ đó. Nghĩ vậy, An định bụng sẽ chặn tài khoản Facebook của Phong luôn cơ và coi đó như một dấu chấm hết, kết thúc cho mối quan hệ đặc biệt này. Giây phút An đăng nhập thành công cũng là lúc những bức ảnh và dòng trạng thái tràn ngập yêu thương của đôi trẻ Kỳ - Linh đập thẳng vào mắt con bé. Gập vội màn hình laptop lại, Bảo An khề lăm bầm “Bực mình! Đã thất tình còn phải nhìn mấy tấm hình vớ vẩn này.” Ngồi hằm hằm lờm cái máy một lúc, cuối cùng An quyết định sẽ khóa luôn tài khoản Facebook một thời gian cho khỏe người. Vừa đỡ bị tra tấn thị giác bởi những câu từ sến sẩm của đôi uyên ương kia, vừa không bị mang tiếng là kẻ vô tình khi đã thẳng tay đá bay “người xưa” ra khỏi cuộc đời. Tắt máy, An đứng dậy rồi ung dung đi vào phòng tắm để đánh răng và chuẩn bị ngủ khi. ***** “Tao chọn mày, không chọn mèo. Đánh cũng vì mày, chẳng phải Băng.” Giời ạ, những lời vừa rồi đáng lý ra Phong nên nói cho An nghe từ ban nãy mới phải. Chứ giờ ngồi một mình trong phòng thế này, cậu có gào to cách mấy cũng chẳng đến được tai con bé đâu. Bực mình, Phong mới đưa tay lên và vỗ cho cái miệng vô dụng mấy phát kêu bồm bộp. Lỗi lầm chẳng những ở mồm mà ra, Phong còn cho rằng phải chăng là do tay “thối” nên mới có chuyện đụng đâu hỏng đó nhiều lần đến vậy. Nghĩ thế, cậu liền đưa tay lên mũi kiểm chứng ngay tức thì. Đang hừ hừ đánh hơi, Phong bỗng dưng mặt ra trông thấy khi nhận ra hành động này có phần điên rồ. Vội vàng hạ tay xuống, cậu chàng làm bộ bình thản như chưa hề có chuyện gì xảy ra rồi tặc lưỡi và nói: “Thối kìa, ‘người tình không bằng trời tình’ mà. Đầu phải hoàn toàn tại mình đâu.” Ngưng trách cứ bản thân, Hoài Phong liền đặt ngay chữ “sổ” lên bàn cần để than vãn. Hết buổi hẹn hò đồ võ lực lờ lờ luôn cả cơ hội giải thích hiểu lầm, từ sáng tới giờ cậu chẳng gặp được việc gì tốt đẹp hết cả. Và tuy hơi chán đời nhưng Phong lại chẳng dám mở lời chia tay với “nó”, cậu chỉ biết ngồi đó đạp chân đá gối và la lối đầy bất mãn mà thôi: “Chết tiệt! Đen đủ đến thế là cùng.” Có điều, than thân trách phận thì ít, Phong giận An mới là nhiều. Mang tiếng là bạn đặc biệt từng ấy thời gian, lẽ nào An không hiểu tính Phong ghét giải thích lòng vòng. Lần đầu tiên phải làm việc đó, đương nhiên cậu không thể tránh khỏi ngập ngừng ngập ngừng. Ấy thế mà con bé cứ nóng vội bỏ về như thế, thật Phong cũng đến bó tay hết cách mất thôi. Dối rồi, Hoài Phong quyết định nghiêng mình ôm gối ngủ khò đây, chẳng thèm nghĩ tới con bé đáng ghét ấy nữa đâu. Có điều, cậu chàng đã vận vẹo ngang dọc cả tiếng đồng hồ rồi mà hai con mắt vẫn mờ to thao láo có khổ không cơ chứ? Nguyên do cũng bởi, cái đầu bướng bỉnh cứ bận nghĩ tới An mãi chẳng chịu dừng. Có điều, ngẫm kỹ, Phong lại thấy tội nghiệp An biết mấy. Này nhé, khách quan mà nói thì Phong quả thật phải gạt đầu tán thành rằng Bảo An là một cô gái có vẻ ngoài ưa nhìn và dễ lấy được thiện cảm của đối phương.

Chẳng trách bọn con trai cứ dai dúi theo đuổi con bé. Nghĩ mà bực! Cơ mà nhớ tới việc An đã vứt bỏ hết những thứ đó để lẻo đẻo theo đuổi mình, Phong bỗng thấy thoải mái hơn hẳn. Có điều, chẳng cần biết là bởi “Yêu cho roi cho vọt” hay vì ghét nên chẳng thể nói ngọt vài câu nhưng những hành động và câu từ thô lỗ của Phong rõ ràng đã khiến An thấy tủi thân vô cùng. Giây phút Bảo An hai mắt ngấn lệ, run run nói lời từ bỏ, Hoài Phong đã nhìn thấu được những thiệt thòi và mệt mỏi trong suốt quãng thời gian dài con bé “cầm cưa”. Và cậu muốn bù đắp cho An. Chẳng chần chừ do dự thêm nữa, Hoài Phong phải giải thích rõ ngọn ngành câu chuyện cho An hiểu ngay mới được. Cậu lo sợ con bé sẽ giống như cậu lúc này, ôm một đồng tâm tư rồi lại thao thức suốt cả đêm dài. Bất chấp hết những ma ma quý quý khi trời đã quá nửa khuya, Hoài Phong liền vội vàng sai rộng bước chân băng qua con ngõ tối tăm mù mịt, thẳng đường xông vào quán “net”. Đọc suốt đoạn đường dài phi tới đây, cậu chẳng ngừng vận dụng hết vốn liếng từ vựng thơ văn tích lũy được hơn chục năm qua để soạn ra một tin nhắn giải thích nghe thật hoa mỹ, dễ xuôi lòng người. Ai dè, vừa đăng nhập vào Facebook và lần mò tới tài khoản của An, Phong đã bị dòng thông báo kia làm cho đen kịt mặt mày mất rồi. “Không có nội dung” Khỏe môi giật giật, Hoài Phong thật không thể tin nổi vào hiện thực phũ phàng trước mắt. Đành rằng lỗi lầm này của Phong to thật to nhưng An cũng không thể vì thế mà quay lưng cách mặt với cậu nhanh chóng đến vậy chứ? Một phút tủi thân, Phong thấy tiếc thương cho bao tháng ngày đã đứng ra làm bình phong đỡ đạn cho An lắm đấy. “Hay là khóa Facebook rồi?” Có thể lắm, bởi An lúc nào cũng thích “chuyện bé xé ra to” thôi. Có khi vì chuyện giận đối cá nhân vừa rồi, con bé lại tự “nhốt” thêm vào mình tí chút ảm ức nữa để quay lưng sang hờn cả thế giới cũng không biết chừng. Phong hiểu rõ tính con bé đó mà. Đầu có như An, chẳng chịu quan tâm đến sở thích và bản tính của Phong gì cả. Và để kiểm chứng cho ý nghĩ đó, Hoài Phong bèn phũ phàng gạt phắt cậu con trai ngồi máy kế bên sang một bên và tự tiện sử dụng tài khoản Facebook của cậu ta. Đã chẳng xin phép đảng hoàng thì chớ, Phong còn lập tức quay qua nạt nộ con người xấu số kia khi phát hiện tên An nằm ngay đầu danh sách tìm kiếm của hắn. “Quen à?” “Không, không quen ạ. Chỉ biết thôi ạ. Em là đàn em khóa dưới, chỉ định vào Facebook của chị ấy để tìm một người bạn thôi ạ. Cũng chưa từng nói chuyện hay gặp mặt chị ấy lần nào đâu ạ. Em thề, em không có ý đồ gì đâu...” Hươ tay lắc đầu, cậu học sinh tội nghiệp vội vàng nói cả tràng dài giải thích. Cũng phải, trông thấy vẻ mặt hầm hầm của Phong, cậu ta không phát sợ mới là lạ. Ấy thế mà Phong chẳng thèm nghe hết lời cậu em nói đã liền quay lại với màn hình máy tính rồi. Sau cái “click” chuột và nhận được dòng thông báo y như ban nãy, Phong bèn thờ phào nhẹ nhõm vì biết hóa ra là An chỉ đang “ờ ản” mà thôi. Định ngồi xuống và chơi vài ván điện tử cho đỡ ngứa ngáy chân tay nhưng lại nhớ ra mai là bắt đầu công cuộc hoán đổi vị trí với An rồi, vậy nên Phong đành đứng dậy và phui mông ra về. “Từ ngày mai, mày sẽ được tao bám đuôi, An ạ.” ***** Hôm nay Hoài Phong đi học sớm, đồng hồ mới điểm sáu rưỡi cậu chàng đã ngồi thù lù một khối nơi xó lóp quen thuộc rồi. Sự việc lạ thường này quả khiến cho tất cả thầy dân cư “khu tập thể 11A6” không thể không xôn xao bàn tán. Trông kia, trông kia, lũ chúng nó cứ ra một tiếng “Ồ”, vào một tiếng “Ồ”, tay trái tay phải đồng loạt chìa về phía Phong mà chỉ chỉ trỏ trỏ về ngạc nhiên, thật muốn bức cậu tức chết đấy mà. Ghét! Rung đùi to về sột rột, Hoài Phong không ngừng nhàoai cổ về phía cửa lớp và mong ngóng bạn Trí. Chẳng phải nhớ nhưng hay tự dung muốn trông thấy mặt đâu, chỉ tại Phong đang có việc cần nhờ tới cậu ta đó mà. Chả là nhà Trí có một cửa tiệm nhỏ chuyên buôn bán điện thoại cũ và như đã biết thì cái máy của Phong đã “ngủm củ tỏi” từ chiều tối hôm qua mất rồi. Tiền thì chẳng có, khó khăn thế này, Phong quả chỉ biết trông cậy vào Trí mà thôi. Phong đã dặn đi dặn lại rằng sáng nay phải đi sớm rồi, ấy thế mà “con cú ngủ ngày” này mãi chẳng chịu ló mặt đến lớp gì cả, thật khiến Phong đứng ngồi không yên mà. Ấu cũng bởi cậu đang nóng lòng muốn gọi cho An đó thôi. Vì trong đầu bây giờ chỉ hiện hữu hình ảnh khuôn mặt Trí nên Phong chẳng hề hay biết Băng đã yên vị cạnh mình suốt này giờ. Thấy cậu bạn đang tập trung cao độ thế kia, Băng thực lòng cũng không muốn mở miệng làm phiền chút nào đâu. Có điều, những bản khoản về câu chuyện hiểu lầm hồi tối qua cứ quanh quẩn nơi đầu lưỡi, buộc Băng phải dày mặt phá đám. Lay lay người Phong, cô bé thò thè gọi: “Này ông ơi.” “Giật bản mình bởi sự động chạm của người bạn cùng bàn, Phong mới dịch mông vội vào phía trong né tránh như một phản xạ tự nhiên. Mất mấy giây để tỉnh tâm, cuối cùng Phong mới chán nản “Hả?” một tiếng khi nhận ra người vừa gọi chẳng phải kẻ cậu cần. “Chuyện tối hôm qua...” “Băng còn đang ngập ngừng chưa nói xong câu, Phong đã nhanh nhẩu chặn họng cô bé bằng chất giọng vô cùng đồng điệu: “Không cần quan tâm. Để tao tự lo được rồi.” Những lời này của Phong, nếu đặt trong một hoàn cảnh khác, Băng nghe xong ắt hẳn sẽ vui lắm đấy. Còn như trường hợp hiện tại thì lại khiến cô bé buồn thêm rất nhiều. Nó giống như một lời tuyên bố, rằng Băng có cô cũng chẳng thể chen chân được vào trong câu chuyện của hai người họ. Cũng đúng thôi, An “cuồng” Phong đến thế, thử hỏi có giận đối nào mà cậu không thể dễ dàng? Và dù ngoài mặt làm ngơ, nhưng Băng tin rằng trong lòng Phong hẳn là luôn để ý tới An, lúc nào cậu cũng muốn hoàn thiện mình vì con bé. Nay xảy ra sự việc này, đối với riêng cậu mà nói thì quả là “trong cái rủi lại có cái may”, bởi lẽ nhân đó, Phong có thể ghi thêm điểm trong mắt Bảo An được rồi. Tuy chẳng lấy gì làm vui vẻ cả, song Băng cũng gắng mỉm cười và nói: “Vây thì tốt quá. Chắc chỉ có ông mới giải quyết được thôi. Chứ tôi từ tối qua tới giờ gọi cho An mãi chẳng được.” Được tăng bốc, Hoài Phong bèn tít mắt cười sung sướng, ra sức gật gù tỏ vẻ tán thành lắm. Chẳng những thế, chàng ta còn nói bồi thêm một câu thế này: “Người đặc biệt quan trọng mà.” Vênh vênh tự đắc thế thôi, chứ thực chất Phong đang cảm thấy hoang mang và thiếu tự tin vô cùng. Không hiểu sao đột này cãi nhau, Phong cứ có cảm giác rằng An sẽ chẳng chủ động làm hòa với mình như những lần trước nữa. Chốc nữa gọi điện, nhờ ra con bé không thèm bắt máy alo thì Phong sẽ mất mặt và bề bàng trước ông bạn vàng cũng như nàng lớp trưởng này lắm. Để đảm toàn danh dự và sự tự tôn, Phong tính sẽ trốn tiết trong nhà vệ sinh và liên tục bấm số tới khi nào An chịu nhắc máy thì cậu mới quay lại đây để tiếp tục ra oai với lũ bạn. Ngờ đâu... Cạch! Đặt cái điện thoại ngay ngắn trước mặt Phong, Trí yêu cầu đầy thách thức: “Đấy, gọi đi.” “Sớm không tới, muộn không tới, gã bạn tốt này cũng thật biết chọn thời điểm để xuất hiện quá đi thôi. Quay lại nhìn Trí đầy trách móc, Phong quả rất muốn nhảy vào giựt giựt mái tóc cho hồng tung bungбет kiểu đầu mà cậu ta mới vuốt. Cơ mà, giờ lại đang phải nhờ cậu Trí thế này, Phong thật không nỡ ra tay đánh bạn, đành run run cầm máy và thực thi ngay tức thì. Thấy Phong lè mề mải chẳng xong, Băng nóng lòng cho rằng cậu không nhớ số bên đưa ngay điện thoại của mình ra trước mặt cậu để ý muốn giúp đỡ: “Này ông ơi.” “Hiếu ý Băng, Phong bèn từ tốn lắc đầu trả lời cho cậu trả lời và đôi tay vẫn loay hoay với những hàng phím số. Trí đứng đờng sau còn phụ họa thêm đôi lời khẳng định rằng: “Ồi dào, thằng này lại chẳng thuộc lâu số An ấy chứ. Nó mà quên thì để anh Minh nhớ hộ à?” “Đồ bạn đêu, Trí thừa hiểu Phong cực kỳ dị ứng với tên và những thứ liên quan đến chàng công tử kia, ấy thế mà cậu ta còn đặc biệt nhấn mạnh hai tiếng “anh Minh” thật khiến Phong nghe xong mà tức đến run cả người. Trông ra điệu bộ khác thường của Phong, Trí bèn khôn khéo hắng giọng chuyển đổi chủ đề ngay lập tức: “Thôi đừng ‘câu giờ’ nữa, gọi đi. Yên tâm, tao không nghe trộm như lúc này nữa đâu. An nhắc máy cái, tao biến luôn, không làm phiền. Được chưa?” Bị dồn đến bước đường cùng, Phong chẳng tìm đâu ra lối trốn chạy nữa rồi, đành bấm nhanh nút gọi và nhắm chặt mắt cầu nguyện một phép nhiệm màu. Không phải chỉ vì sĩ diện thôi đâu, cái chính là bởi Phong thấy nhớ giọng An nói lắm rồi. Ai dè, tiếng An còn chưa vang, Phong đã nghe thấy inh ỏi bên tai mệnh lệnh của Trí: “Bật loa ngoài lên.” Nghiến răng ken két để câu chữ không bị văng ra khỏi miệng, Hoài Phong ấn thật mạnh ngón trỏ vào chữ “Loa” trên màn hình cảm ứng như thể muốn nghiền nát nó luôn vậy. Phong thành tâm khấn vái xin xỏ lắm và cậu tin rằng ông Trời thế nào cũng sẽ mỉm lòng thương mà đáp ứng mong ước nhỏ nhoi của cậu. Mỗi tội lại bị Trí phá đám, thế nên là... “Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được...” “Khi giọng nói quen thuộc kia vang lên, cũng chính là lúc Trí ôm bụng cười vang sáng khoái. Sau bao nhiêu năm bị Phong mang ra trêu trọc và làm cho bề mặt trước “bề lũ bạn hiền”, cuối cùng hôm nay Trí cũng có dịp trả thù. Vừa được ra lệnh cho Phong, lại còn được cười cợt trên nỗi đau của cậu nữa chứ. Trí lấy làm hả hê lắm. Trông thấy bản mặt đen kịt của Phong lúc này, Băng có niềm tình cách mấy cũng không giữ nổi miệng mà phì cười một tiếng khe khẽ. “Đã bảo rồi, cái thằng ‘hết hạn sử dụng’ như mày thì An cũng chỉ đối xử như bao người khác thôi. Tình tương!” Vô vai Phong giả bộ “an ủi”, Trí ngọac mồm cười hô hô đầy khả ố và tuôn lời châm chọc. Vừa hay khi ấy trống trường vừa điểm, giờ truy bài đã tới, cậu học sinh Trí thường ngày tìm cách trốn tránh nay lại có nhả hứng với tiết học này tới lạ. Vừa thung thảng ôm cặp về chỗ, Trí vừa thay mặt lớp trưởng hắng giọng hô to: “Tất cả về chỗ, lời hết sách vở ra để cán bộ lớp kiểm tra.” Vì đảng nào cũng mất mặt rồi nên Phong chẳng tội gì mà phải đi đâu đó xa xôi để gọi cho An nữa. Cậu chàng cứ thế ngồi tại chỗ và bấm số liên hồi, mặt kệ thế giới chung quanh. Sau hai tiết miệt mài và kiên trì gọi điện, rốt cuộc thì kết quả vẫn chẳng khả quan hơn chút nào. Rõ khổ, cả đêm qua Phong gần như thức trắng vì bận soạn trước lời giải thích ra giấy để sáng nay có thể nói rõ ngọn ngành với An,

thành thử bây giờ mất cậu mới cay xè thế này đây. Tạm gác mấy lại đã, Phong lấy cặp rỗng làm gối và từ từ gục xuống đồ ngủ bù cho hồi tối qua, trong đầu thầm nghĩ: “Mệt rồi, chẳng cố nữa. Đành đợi đồ chân ngắn hết rồi chủ động gọi cho mình vậy.” Ý nghĩ vừa kết thúc, cũng là lúc đôi mắt Phong bắt chợt mở choàng vì giật mình nhớ ra An nào có biết số mới này đâu cơ chứ. Đứng bật dậy và khoác balo lên vai, Phong nhanh nhanh chóng chóng rời khỏi chỗ ngồi. Vì An, cậu phải đi làm lại sim ngay mới được. Nhận ra Phong có ý định bỏ học giữa buổi, Lê Băng liền nhanh miệng nhắc nhở: “Hai tiết sau là môn của cô chủ nhiệm đấy. Ông đi đâu?” Nhưng Phong không nghe, cũng chẳng buồn đáp lời, cậu chàng cứ thế hăng hăng tiến về phía trước. Thấy vậy, Trí cũng vứt toẹt bộ bài đang chơi dở cùng đám bạn mà trèo bàn vượt ghế chạy đuổi theo Phong, bỏ mặc tiếng réo gọi của những kẻ ở lại: “Thằng kia, mày sắp thua nên tìm cách chuồn à?” ***** Sự việc tối hôm qua, An không muốn để cho Linh và Kỳ biết chút nào. Một phần vì An chẳng còn tâm trạng để mà kể lể than vãn nữa và phần quan trọng hơn là bởi con bé sợ mối quan hệ giữa bốn đứa sẽ bị chuyện kia làm cho ảnh hưởng. Nghĩ mà xem, Kỳ thương chị họ như thế, nếu biết được chuyện, thế nào cậu chàng cũng sẽ chơi trò mặt lạnh với Băng cho coi. Còn Linh thì sao nhỉ? Hoặc là đứng về phía An và để cho Băng bị cả nhóm cô lập. Hoặc là vì bên Băng, Linh với Kỳ sẽ xảy ra xích mích. Và dù là trường hợp nào đi chăng nữa, An đều không muốn nó xảy ra đâu. Vậy nên, An thấy cứ giấu nhem chuyện kia đi vẫn là tốt nhất. Cho rằng An không giỏi nói dối nên từ khi vào lớp tới lúc tan trường, cứ chốc chốc Linh lại nhìn thẳng vào mặt con bé và dò hỏi: “Khóa Facebook vì mục đích học hành á? Mày nói thật đó hả? Không còn lý do nào khác đấy chứ? Hay cãi nhau với Phong?” Nhưng đây là do Linh chưa biết đó thôi, chứ từ ngày quen Phong tới giờ, khả năng nói dối và giả bộ của An cũng tăng lên đáng kể đấy. Thế nên Linh có cố cách mấy cũng chẳng làm khó được con bé đâu. Ngay như lúc này đây, dù bị tra khảo bất ngờ nhưng An vẫn giữ nguyên được điệu bộ thản nhiên và bình tĩnh đến lạ. Nhoèn miệng cười tươi, con bé gật rụp đầu trả lời: “Ừ!” Chỉ tiếc rằng vừa dặt xe tới gần cổng trường, đóa hồng xinh đang hé nở kia bỗng chốc héo tàn khi An trông thấy dáng Hoài Phong đứng đợi phía bên kia đường. Nghĩ bằng chân thôi, An cũng thừa biết cậu đến đây để tìm gặp con bé. Nếu là ngày trước thế nào An cũng vứt xe lại cho đôi trẻ kia xử lý còn mình thì sẽ ton ton chạy đến bên và cùng Phong sánh bước đi về. Cơ mà bây giờ lại khác, đến nhìn mặt An còn chẳng muốn nói gì đến việc cùng cậu đi bộ cả quãng đường dài. Có điều Phong đứng sừng sững ngay giữa lối công to thế kia, lại thêm cậu Trí co ro nơi mép cổng nhỏ nữa chứ, An thật muốn né cũng chẳng được. Con bé buộc phải tìm lối đi khác thôi. Đây cái xe sang cho Linh cầm, Bảo An nói với đôi lời nhờ vả: “Mang xe về nhà ông bà nội giúp tao nhé. Tao phải quay lại có việc gấp.” Rồi mặc cho cả Linh lẫn Kỳ đồng loạt gọi tên, An cứ giả bộ không nghe thấy và cắm đầu cắm cổ nhắm hướng sân sau mà chạy, chẳng dám ngoái đầu nhìn lại lấy một giây. Nhờ phước của Phong, hôm nay An lại được chui qua cái lỗ chó năm nào rồi. Sau khi đi làm lại sim điện thoại xong, Phong chẳng buồn quay lại lớp học nữa, liền tới thẳng trường An đứng đợi. Đã phải lời cả Trí đến để “canh” cùng, Phong tin chắc thế nào cũng gặp được An. Ai ngờ... “Ồ Phong, chờ An à?” Vừa hươ hươ tay trước mặt gây sự chú ý, Trúc Linh vừa hớn hớn hỏi thẳng vắn đề. Do nào bộ và đôi mắt đã được cài đặt chế độ tìm kiếm Bảo An, thế nên nếu không phải con bé thì dù có đứng ngay sát cạnh, Hoài Phong cũng chẳng hề quan tâm, hay biết. Giờ nghe có người gọi tên, cậu mới giật mình trông sang bên cạnh và thấy cặp đôi Linh – Kỳ đang nhăn nhó cười chào. Hoài Phong vốn định gật đầu đáp đúng nhưng lời còn chưa được nói ra đã bị Bảo Kỳ chặn họng bằng một thông tin đáng thất vọng: “An vừa bỏ đi đâu rồi ấy. Đây này, nhờ bọn tôi mang xe về hộ đây này.” Hoài Phong thừa thông minh để hiểu An chưa kể cho hai người kia biết về sự việc lần này. Cậu đoán là vì nó có liên quan tới Băng. Thôi được, Phong tôn trọng quyết định của An, con bé đã không muốn giấu cậu cũng chẳng đứng đây nói đông nói dài với đôi trai tài gái sắc kia làm gì. Huống hồ, cái miệng Phong vốn rất lười nhác mà. Đánh mặt sang phía Trí, Phong chẹp miệng trình bày: “Thằng bạn tới đây gặp mặt xin lỗi người yêu. Tôi đi theo nói đỡ nó mấy câu ấy mà.” Nghe vậy cả Linh và Kỳ đều đồng loạt quay qua nhìn chăm chăm Trí đang thộn mặt đứng ngẩn tò te một góc và đợi cái gật đầu xác nhận từ cậu ta. Thấy Phong lăm lăm nắm đấm dọa nạt, Trí chán lắm rồi định bụng chẳng muốn giúp nữa đâu. Lôi hết chút thật thà vốn có dặt nơi đâu lười, Trí đồng dục đáp: “Thật ra thì...” Cũng may là Phong kịp thời hời hợt, nhanh nhẩu chấp hai tay lên làm bộ khấn khoản van xin nên Trí mới niệm tình mà thu lại lời nói. Mất mấy giây để ho sặc sụa vì cổ kìm nén con cười trước điệu bộ của Phong, Trí mới gật nhanh cái đầu vào hùa với Phong: “Ừ đúng. Đứng đợi người yêu tới đây, không phải người yêu nó đâu.” Thu lại vẻ hình sự điều tra trên gương mặt, Linh và Kỳ “à à” lên mấy tiếng ra điều đã hiểu. Xong xuôi, đôi trẻ liền vẫy tay tạm biệt và phóng xe đi ngay tấp lự. Bây giờ, Trí bèn nháy vọt tới chỗ Phong và giả bộ ngây ngô ngạc nhiên hỏi: “Ồ thế ra Minh An nhà tao học ở đây á?” Gạt phất bộ mặt nhăn nhó của Trí sang một bên, Phong chẳng nói chẳng rằng liền hăm hực quay gót bỏ đi luôn. Chơi với nhau bao nhiêu năm rồi nhưng có lẽ đây là lần đầu tiên Trí được trông thấy bộ dạng giận dữ kiểu này của Phong. Xem nào, nhìn cũng đáng yêu đấy chứ. Và Trí không muốn cảnh hay hiểm có này trôi qua nhanh chóng đâu. Đưa tay lên xoa xoa cái cằm nhăn nhui, Trí chẹp lưỡi một cách buồn đời và nói vài lời tiếc thương cho số phận hẩm hiu của gã bạn thân: “Đa đã đen, số lại còn nhọ nữa chứ. Tội nghiệp! Tội nghiệp quá!” Giữ nguyên bộ mặt cau có, Hoài Phong tiếp tục bước đều, đều bước, hai cánh môi khép chặt chẳng chịu hé ra chút nào. “Người ta nói ‘Đồ bạc đen tình’”, hay bọn mình thử đánh con đề đi Phong.” Đưa ra lời gợi ý kia, âu cũng bởi Trí muốn tìm trò vui giúp tâm trạng Phong được khá lên thôi mà. Ngờ đâu, Phong xấu xa chẳng hiểu cho tấm lòng bao la rộng lớn của Trí. Đã vậy, cậu ta còn thẳng tay vỗ mạnh vào đầu Trí và giờ giọng quát nạt nữa chứ. “Đánh cái đầu mày ý.” Xong xuôi, Phong bèn sải rộng bước chân hơn nữa và cắm đầu đi thẳng về phía trước, trong đầu không ngừng chửi rủa lão bạn đều dám lợi dụng chuyện buồn của bạn để bày trò hèn xui. Chẳng trách khi này, Trí cứ liên tục gặng hỏi ngày sinh tháng đẻ hay bất cứ con số nào liên quan tới Bảo An. Không bị Trí đi theo quấy rầy nữa, Phong bây giờ mới có thể thoải mái nghĩ tới An. Chiến dịch bám đuôi ngày đầu tiên xem như thất bại, Phong đang tự hỏi cảm giác của An khi xưa có giống cậu lúc này không nhỉ? Hụt hẫng và nhớ nhung đến vô cùng. Nhưng rồi Phong lại cười buồn và phủ nhận câu nghi vấn mình vừa đặt ra: “À không, dù sao mấy ngày ấy cũng được gặp và còn đeo tao về nhà nữa chứ. Đầu có thiết thời, thế thâm như tao bây giờ.” Hóa đau thương thành động lực, Phong sẽ không vì thế mà nản lòng bỏ cuộc đâu. Quyết rồi, Phong nhất định đeo đuổi An đến cùng. “Sáng sớm mai, mày sẽ được gặp tao ngay trước cổng nhà.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cậu Học Sinh Cá Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40

Hết ngó ra lại rút vào, Bảo An đã đứng thập thò nơi cổng nhà ánh chùng chùng già chục phút rồi. Nếu cứ mãi dây dưa thế này, thế nào con bé cũng sẽ bị muộn học cho xem. Và tất cả đều tại Hoài Phong hết đấy. Trưa qua thì chán lười về, sớm nay lại chặn lối đi, Bảo An thật chẳng tài nào hiểu nổi rốt cuộc cậu ta muốn gì ở con bé nữa. Lấp ló sau cánh cổng sắt và đưa mắt nhòm ngó cậu con trai đang ngon lành đánh chén bánh mì ngay đầu ngõ, An bất giác đưa tay xoa xoa cái bụng rỗng của mình và bất bình than trách: “Cậu đứng đợi cũng ‘có tâm’ quá đấy Phong à.” Nếu chỉ là nhìn lướt nhau một cái thì An chẳng ngại gặp mặt Phong đâu. Nhưng do biết chắc thế nào cậu ta cũng sẽ bám dai bám đẳng đến thẳng cổng trường nên con bé mới sợ sệt không dám ra ngoài thế đấy. Bị rơi vào tình cảnh lúc này, nghĩ đi nghĩ lại An cũng thấy tại lỗi do Linh nữa cơ. Hôm qua An chỉ nhờ Linh lái hộ xe về có một đoạn ngắn tí ti thôi, ấy vậy mà suốt từ chiều tới tối nàng ta cứ lẫu bẫu mãi chẳng ngưng. Thật khiến con bé nghe xong mà muốn hờn dỗi dài dài cho bỏ ghét, tự

dựng lòng rằng sẽ không bao giờ để Linh đụng vào cái xe yêu quý của mình nữa đâu. Chính thế nên sáng nay, An mới quyết định cuộc bộ tới trường để lờ khi tan học Phong có tìm đến, con bé còn để bề chui qua lỗ chó ra về. Bảo An đã tính toán xong xuôi hết cả đường đi nước rút rồi, ai để giờ lại thành ra thế này đây. Cũng may hôm nọ Bảo An ngoan ngoãn biết vâng lời nên nay ông Trời mới mở lòng thương mà cứu cậu Đức lớp trưởng đến để giải vây giúp con bé. Gia đình Đức vốn là hàng xóm cùng khu với nhà An. Tuy mang tiếng sống ở cạnh nhau nhưng chẳng khi nào hai đứa cùng đi cùng về cả, cũng chỉ tại cậu lớp trưởng gương mẫu này thường xuyên đi sớm và muốn trở thành người đầu tiên bước vào lớp đó mà. Hôm nay chẳng hiểu ma xui quỷ khiến thế nào mà Đức lại xuất phát cùng giờ với An. Nhận ra cậu bạn đang đạp xe phóng tới, An mừng ơi là mừng. Nhưng sợ Phong nghe thấy tiếng gọi nên con bé không dám mở mồm ồn ào, bèn nhặt vội hòn sỏi dưới chân lên và ném vào người Đức gây sự chú ý. Bất ngờ bị chọi trúng vào mông, Đức không thể không giật mình. Dừng xe lại và nhảy hẫng xuống đường, cậu ta đảo mắt nhìn quanh tìm kẻ ném đá. Trông thấy An đang lấp ló bên cánh cổng sắt, đôi tay hết ra giấu suýt suýt lại nhiệt tình vẫy gọi vào đây, Đức lấy làm ấm ức và bực tức lắm, quả rất muốn lao tới để ‘xạc’ cho con bé một trận nhớ đời. Nhưng lại hải môn ‘thạch sữa chua natty’ mà Bảo Kỳ vẫn ưu ái cho ‘ăn’ nhữn lúc lơ lăm trái lời nên Đức đành ngậm ngùi nuốt giận vào trong và lò dò dắt xe tiến tới theo lệnh của An. ‘Chuyện gì?’ Giữ nguyên gương mặt phụng phịu, Đức hỏi bằng giọng căm cău vô cùng. Trái với điều bộ cau có khó coi của Đức, An lại hào hứng vỗ vai bạn và mạnh dạn đưa ra lời đề nghị hết sức hay ho: ‘Muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân không?’ Miệng rớt tới tận ngực, Đức phải cơ cực lắm mới có thể ‘Ha... há?...’ được mấy tiếng hoài nghi. Không để bạn phải nóng lòng đợi lâu, An liền nhanh nhẩu kiễng chân lên và ghé sát miệng vào tai Đức thì thầm to nhỏ. Con bé thật thà lắm, kể lể hết cho cậu lớp trưởng đáng tin này nghe về ‘cục nợ’ đang đeo bám ám quẻ mình suốt từ trưa qua tới giờ. Đã mang cả câu chuyện riêng tư ra để giải bày, An tin với bản tính tốt bụng thường ngày thế nào Đức cũng sẵn lòng đèo con bé đánh vèo tới trường để tránh mặt ai kia. Ngờ đâu nghe xong, mặt cậu ta bỗng dưng tái mét, xem chừng có vẻ căng thẳng và sợ sệt lắm. ‘Này, ông làm sao vậy? Việc có gì to tát đâu mà nghĩ lâu thế?’ Thấy bạn mãi chẳng chịu nói lời nào, An lấy làm sốt sắng bèn lay lay người Đức gắng hỏi. Hết lăm lết liếc nhìn cậu con trai đang đứng tựa lưng cột điện nơi đầu ngõ, Đức lại lo lắng quay sang An và dò hỏi: ‘Nhưng làm thế,... liệu tôi có bị tên kia đánh ghen không?’ Đây có phải ‘ông Trời con’ của tập thể Mười một Anh, vẫn thường đàn hanh quát nạt chúng bạn mà An biết không vậy? Có sao hôm nay lại... An nghe xong mà muốn nằm lăn ra cười và buông đôi lời chọc quê cậu bạn luôn cho rồi. Nhưng sự nhớ bản thân đang phải cầu cạnh người ta nên con bé chẳng dám ho he nửa câu bông đùa. Đưa hai bàn tay lên và giả làm động tác bóp bóp, An tự tin trấn an cậu bạn: ‘Yên tâm! Phong mà đụng vào ông, là tôi cho cậu ta ăn ‘thạch sữa chua natty’ ngay.’ ‘Bà định lợi dụng tôi để được sờ ti người ta đó hả?’ Gương mặt tỉnh bơ, Đức đều đều nói. Và tuy chẳng mấy tin tưởng vào người bảo lãnh này nhưng trông thấy gương mặt đang đỏ ửng như cà chua cuối vụ của An, Đức cũng cảm thấy đỡ căng thẳng hơn hẳn. Mặc kệ Phong đầu gấu cỡ nào, cậu ta cũng phải rước được An đến trường ngay đây. Nhìn xem, chỉ còn ít phút nữa thôi là chuông reo trống đánh mất rồi, cậu lớp trưởng gương mẫu này chẳng muốn đi muộn để rồi bản thân và tập thể bị mất điểm thi đua đâu. Nhanh nhẩu ngồi lên yên xe, Đức hắng giọng nhắc nhở cô bạn của mình: ‘Đứng đực ra đây làm gì nữa? Để bị ghi danh vào sổ sao đỏ là tôi bắt bà dọn nhà vệ sinh một tuần đây. Lên đi!’ ‘Cổ lườn ngứa Đức mấy giây nữa cho bớt cơn tức, An liền lạch bạch hạ mông đánh phạch xuống yên sau của cậu chàng, trong đầu không ngừng lâu lâu: ‘Xong việc này, tôi xử ông sau.’ ‘Cổ nén ngọt ngọt và áp sát mặt vào lưng của Đức, An đã hy vọng có thể trốn được Phong, áy vậy mà chẳng hiểu sao xe còn chưa tới nơi cậu ta đã đồng dặc gọi tên: ‘An... An...’ Giọng nói quen thuộc rọi thẳng vào tai, An liền giật bắn cả mình, suýt chút nữa thì rơi luôn khỏi yên xe mất rồi. Định bụng cứ thế giả đồ không nghe tiếng và thúc giục cho Đức phóng xe thật nhanh hòng trốn chạy nhưng nghĩ lại An thấy như thế thì thiệt thòi cho bản thân quá. ‘Ông ăn chả, bà ăn nem’, Phong đã dám vì Băng mà trầy da xước thịt thì An cũng chẳng ngại gì vòng tay ôm ngay bạn Đức. An tính diễn một cảnh hết sức tình cảm và lãng mạn để trừu người Phong cơ. Nhưng chẳng ngờ rằng anh bạn cùng lớp lại có máu buồn, thành thử ra tay con bé mới chớm chạm tới eo, Đức đã quặn quẹo người và cười một cách mất kiểm soát: ‘Ồ hô hô... Làm gì... đây hả? Ha ha...’ Không thêm quan tâm tới nỗi khổ của Đức và những luật lệ An toàn Giao thông, An vẫn nhất quyết vòng tay siết chặt thân hình là lửa kia đến cùng. Ngẩng mặt lên để Phong trông thấy rõ, con bé giả đồ như đang reo đùa cùng Đức và cười hết sức hạnh phúc: ‘An thích được Đức đeo lăm Đức ạ.’ ‘Ồi, cái cách xưng hô sến sẩm mà cặp đôi Linh Kỳ vẫn thường dùng đây mà. Đức nghe mà muốn ới hết tất cả bữa sáng của mình luôn cho rồi. Thân thể bị hành hạ, tinh thần cũng bị tra tấn, cậu con trai mười bảy tuổi này quả rất muốn chạy về và òa khóc trong vòng tay mẹ quá đi, trong đầu không ngừng kêu than: ‘Sáng sớm đã đụng mặt nữ nhi, thật không gì nhẹ bằng.’ ‘Cơ mà ‘đằm lao thì phải theo lao’, Đức đã nhận lời với An rồi thì cũng nên hùa vào ‘diễn’ cùng con bé tới cùng. Gương mặt nhăn nhó, khuôn miệng méo mó, Đức nở nụ cười tưởng chừng khổ nhất thế đất và cát vang lời rằng: ‘Hơ hơ... Vui... Vui nhờ... hờ hờ...’ Đồn hết sức lực vào đôi bàn chân, Đức chỉ muốn phóng thật nhanh tới trường, cậu ta muốn thoát khỏi cái nhìn như muốn giết người của Phong lắm rồi. Chiếc xe vừa chạy lướt qua Phong được một đoạn, do quá tò mò nên An mới ngoảnh đầu lại và nhòm ngó điệu bộ của đối phương. Nhìn thấy Phong mặt đỏ như vang đang đứng yên bất động và trên hai bên tay là đôi nắm đấm, An lấy làm sung sướng vô cùng, bèn lè lưỡi lêu lêu cậu bạn. Ngờ rằng Phong sẽ càng thêm tức tối nhưng An thật chẳng hiểu nổi tại sao bỗng nhiên cậu ta lại thu hồi đáng về ghen tuôn. Thay vào đó, Phong chột phi cười, vẻ như vừa trút được gánh gì nặng lắm. Bảo An đúng là ‘giấu đầu hở đuôi’ mà. Chẳng phải con bé không nghe thấy tiếng Phong gọi ư? Không phải con bé đang vui cười hạnh phúc cùng chàng trai nào đó à? Có sao bỗng dưng lại ngoài xuống và bày trò chọc tức cậu để làm gì cơ chứ? Hành động kia quả đã bóc mẽ An mất rồi. Rằng thì là mà con bé chỉ đang cố tình trừu người để khiến Phong phát ghen lên đây thôi. Và cậu đủ thông minh và thừa tính táo để nhận ra điều đó. Vốn định co chân lên đuổi theo chặn đầu và cướp xe để được đèo An tới trường cơ nhưng nghĩ kỹ Phong lại thôi. Phong không muốn ép buộc An đâu, cậu sẽ chờ đến khi con bé nguôi giận và tình nguyện leo lên xe do cậu lái cơ. Nhìn thẳng vào gương mặt đang đầy dấu chấm hỏi của An, Phong cố nặn một nụ cười tỏa nắng và hắng giọng gào thoe: ‘Ê cái thằng kia, tao không đánh mày đâu mà sợ. Nhưng nếu để An ngã, thì mày chết với tao. Rõ chưa?’ ‘An không hiểu, rốt cuộc Phong đã bắt được bài của con bé chưa nữa, có điều lời nói kia quả đã khiến An giật bắn cả mình lên rồi. Vội vội vàng vàng úp mặt vào lưng cậu bạn, An tuyệt nhiên không dám nhúc nhích ngoài xuống thêm một lần nào nữa. Còn Đức thì gắng sức ‘Đạ’ một tiếng rõ to như để chứng minh cho Phong biết rằng cậu ta ngoan ngoãn tới cỡ nào.*****Dẫu rằng trong lòng lúc nào cũng nhớ nhưng do bản tính giận giai trời dậy nên An vẫn chưa muốn nhòm ngó đến Phong đâu. Chẳng thế mà gần một tháng nay, sáng nào An cũng lọ mọ dậy từ sớm để xin mẹ cho quá giang một đoạn đường. Ngồi trong ô tô, có cửa kính che kín bùng thế này, An tha hồ thoải mái quay ngang quay dọc mà không lo bị Phong ‘tóm’ được. Đã vậy con bé còn có thể tránh thủ đánh thêm một giấc ngủ nữa chứ. Nghe qua có vẻ thành thoi thế thoi, chứ thực lòng mà nói, An chẳng thích được mẹ hộ tống tới trường kiểu này đâu. Bởi lẽ, cứ mỗi lần An mở cửa xe bước xuống là y như rằng đám bạn gần đó sẽ chỉ trỏ và xì xào bàn tán, cho rằng con bé đang cố tỏ vẻ khoe mẽ. Sáng thì phải cúi gằm mặt mà đi, tới chưa lại phải còng lưng chui qua lỗ chó ra về, An tự thấy mình quả là một tấm gương biết vượt khó vì sự nghiệp học hành. An khổ, Phong cũng chẳng sung sướng hơn là bao. Suốt chuỗi ngày dài vừa qua, buổi nào Phong cũng tới muộn về sớm hết cả. Ngồi trong lớp cậu chàng còn thường xuyên đập bàn đập ghế, văng tục chửi thề nữa chứ, âu cũng bởi gọi cho An mà số con bé toàn trong tình trạng ngoài vùng phủ sóng đó mà. Vậy nên cái tên đẹp đẻ của Phong chẳng mấy chốc đã phủ kín quyền sở hữu bài luận rồi, điểm thi đua của lớp cũng vì thế mà tụt đi đáng kể. Trên cương vị là một lớp trưởng có tâm với lớp, Băng tuyệt nhiên không thể để tình trạng này tiếp tục diễn ra được nữa. Có điều, cô bé đã hết lời khuyên can, kết hợp nhiều lần dọa nạt nhưng cậu bạn ngỗ ngược kia vẫn cứ lăm lăm lì lì, nào có chịu nghe theo đâu cơ chứ. Đắn đo mấy ngày, cuối cùng Băng quyết định tìm gặp để nói chuyện và giải thích cho An hiểu. Con bé chính là cội nguồn dẫn đến cơ sự này mà. Vốn định hẹn bạn ra ngoài nói chuyện nhưng không hiểu do An đã đổi ‘Face’, đôi số hay chính mình bị bạn chán ghét chặn lại mà suốt quãng thời gian qua, Băng chẳng thể nào gọi được cho con bé, giống như Phong vậy đó. Cô nàng cũng không dám hỏi thông qua Kỳ hay Linh vì bằng bộ óc thông minh của mình, Băng đoán chắc rằng An vẫn giấu hai đứa kia vụ việc hiểu lầm lần này. Hết cách rồi, Băng buộc phải tìm tới tận nhà An thôi. Không muốn để các vị phụ huynh phải phiền lòng vì những cãi vã của con trẻ nên Băng đành ái ngại nói dối cô Thục rằng đến để trả sách tham khảo cho con bé. Giờ giờ quyền sách đã được chuẩn bị trước làm bìa đỡ dạn trên tay, Băng cười toe to ý khoe khoe: ‘Sách đây ạ.’ Mẹ An vốn luôn tin tưởng và đặc biệt yêu

quý đứa trẻ ngoan ngoãn này. Chẳng những mỉm cười triu mến và mở toang cánh cổng hoan nghênh chào đón Băng, mẹ An còn nhiệt tình dẫn cô bé lên tới tận phòng của con gái nữa chứ: “Đi, cô đi cùng Băng. Sẵn tiện kiểm tra bài vở của con bé luôn.” “Cháu cảm ơn cô.” Lê Băng lễ phép cúi đầu nghe theo và lon ton đi sau cô Thực. Đứng trước cánh cửa đang đóng chặt, lại nghe trong phòng tĩnh như tờ không nghe ra lời mờ tiếng nhạc như mọi hôm, cô Thực liền nở nụ cười ưng thuận vì cho rằng An đang chăm chỉ cặm cụi học bài. Gõ gõ mấy cái làm động, mẹ An nhẹ nhàng gọi cửa: “Băng đến trả sách con này. Ra mở cửa cho bạn đi con.” Tuy mau quên nhưng An dám khẳng định rằng con bé chẳng cho Băng mượn bất kỳ quyển sách nào hết cả. Nghĩ bằng nửa bộ não thôi, An cũng biết lý do Băng đến đây chắc chắn có liên quan tới vụ việc hôm rồi. Và dù đang nhớ bạn lắm lắm khi bỗng dưng phải tạm cắt đứt quan hệ thế này nhưng cũng giống như với Phong, An vẫn chưa muốn gặp Băng đâu. Mãi mê suy nghĩ quá, thành thử ra An quên luôn cả việc phải đáp lại lời mẹ. Mãi tới khi cô Thực mất kiên nhẫn mà gõ cửa thêm mấy lần nữa và gắt: “An, có nghe thấy mẹ gọi không hả?” Con bé mới giật bản mình và vội vàng thưa: “Dạ, con đang hơi bận một chút. Mẹ nhắn Băng về giúp con với ạ.” Đạo gần đây thấy mấy vị gia sư than phiền về thái độ học tập có phần lơ đãng của con gái nên câu nói kia quả đã khiến mẹ An sinh nghi đôi phần. Cô cho rằng An đang đeo tai nghe và say mê với một bộ phim nào đó nên mới trốn tiết bên trong chẳng chịu bước ra. Thực rất muốn vào phòng kiểm tra nhưng cô Thực lại không muốn nói ra vì sợ An sẽ chạnh lòng khi nghĩ mẹ không còn hoàn toàn tin tưởng con bé nữa. Việc có Băng đến chơi, mẹ An mới bảo: “Gần chín giờ rồi, đường xá cũng chẳng gần, con đuổi bạn về như thế không sợ bạn buồn sao?” “Con đang dở tay thật mà mẹ. Không tiếp được đâu ạ.” Băng cũng thật là, An đã cố tỏ ra phũ phàng đến thế rồi mà cô bé vẫn cứ lì lợm đợi cửa là có làm sao? Thân nhau như thế lẽ nào Băng không hiểu tâm trạng của An lúc này? Lại thêm cả mẹ vẫn kiên quyết bắt ép An mở cửa nữa chứ. Hai người họ đứng là đang muốn làm khó con bé đây mà. Nói qua nói lại vài câu, cuối cùng An cũng phải cúi đầu chào thua mẹ rồi. Băng chất giọng của một kẻ bại trận, con bé buồn chán đáp: “Phòng con không khóa đâu ạ. Mẹ và Băng cứ vào đi ạ, con thực sự không thể ra mở cửa được.” Biết rõ An không có khóa trái nhưng vì tôn trọng sự riêng tư của con nên phải đợi tới khi câu nói kia được thốt ra, cô Thực mới nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào. Vừa tiến vào được mấy bước và liếc nhìn qua vài cái, mẹ An cuối cùng cũng hiểu tại sao con bé này giờ cứ mãi ngang bướng không chịu ra mở cửa đón khách. “Con đang ở đâu đấy.” An biết mà, sau khi bước vào thế nào mẹ cũng sẽ hỏi câu này đầu tiên. Ngồi trong phòng vệ sinh bí bách, An chán nản chống tay lên đùi và đặt cằm vào đó, miệng đều đều đáp: “Con đang ở trong này ‘gieo hạt táo’, chắc còn lâu lắm mới ra ngoài cơ. Mẹ hỏi hộ con xem Băng có đợi được không ạ?” Nghe tới đây, cô Thực và Băng chẳng ai hện ai mà đều đồng loạt đưa tay lên che miệng phì cười. Cố nín cười để bạn bớt ngại, Lê Băng nói: “Đợi được, đợi được.” Nhìn thấy đồng sách vở cùng với mấy cái bút bi vẫn còn chưa đóng nắp nằm la liệt trên bàn, cô Thực khẽ gạt gù hải lòng và nhẹ nhàng can thiệp trước lúc rời khỏi phòng: “Hai đứa bảo ban nhau học nhé, mẹ về phòng đây.” “Dạ!” Băng và An đồng loạt đáp. Chỉ có điều một đứa thì hào hứng nói, đứa kia lại ư ờ ời trả lời. Chẳng muốn An giữ những hiểu lầm trong lòng thêm nữa, Băng liền nhanh chân đến đứng sát bên cửa phòng vệ sinh và bắt đầu chương trình giải thích: “Tao chuyển chỗ, xuống ngồi cùng bàn với Phong được hơn một tháng nay rồi.” Đây, An biết mà, Băng làm gì có sách mà trả, rõ là đến vì muốn thật thà thú tội đó thôi. Dù luôn tự cho rằng bản thân mình không làm sai điều gì cả nhưng chẳng hiểu sao vừa nghe Băng nói xong, mắt An đã liền long lanh như thể sắp khóc đến nơi rồi vậy. Ra là hai người họ đã hẹn hò được lâu như thế rồi sao? Và nếu như mọi chuyện không vỡ lở chắc hẳn An vẫn sẽ ngu ngơ theo đuổi tình yêu đơn phương này mãi chẳng dừng cũng chưa biết chừng. Lại cả luôn âm thầm nhớ ơn Băng vì đã có công giúp An bám đuổi Hoài Phong nữa chứ. Ghét ghê! Đợi mãi vẫn chưa thấy An ho he lời nào, Băng lại đều đều nói tiếp: “Nhưng Phong dặn tao giấu mày vì không muốn mày sẽ nghĩ ngợi không đầu, một người khi mà cậu ấy thực sự chẳng dành cho tao một chút tình cảm nào cả. Việc chuyển chỗ cũng là do cô sắp đặt.” Tới đây, An đã bắt đầu xuôi xuôi đôi phần nhưng trong lòng vẫn còn thấy hoài nghi lắm. Tiếp tục im lặng, An còn đang bận đắn đo phân tích. “Con mèo Phong bế đi chơi cùng mày hôm trước, thực chất không phải mèo hoang đâu. Nó là của tao nuôi đấy. Phong nói dối mày, cũng do lo sợ mày sẽ hiểu lầm đó thôi.” Chuyện này và cả kế hoạch “tây nào” của An vốn dĩ Phong không kể cho Băng nghe. Cô bé biết được, âu cũng là nhờ cái mồm mất phanh của Trí cả đó. Chẳng để An có đủ thời gian nghĩ ngợi lung tung nữa, Băng bèn đem toàn bộ kế hoạch câu kỳ kia của Phong ra mà tỉ mỉ nói hết cho An nghe. Xong xuôi, cô bé còn chốt hạ thêm một câu thế này: “Mày không biết Phong đã vất vả thế nào mới mượn được mèo đâu. Vì mày, cậu ấy đã âm thầm làm nhiều việc lắm đấy.” Những chuyện này, có nằm mơ An cũng chẳng nghĩ tới. Thì ra Phong không hề vô tâm và lạnh nhạt như An vẫn tưởng. Trong mọi vấn đề dù là vụn vặt nhất, cậu luôn cân nhắc tới lợi ích và niềm vui của An trước tiên. Và điều khiến con bé vui đến điên dại, chính là Phong thực sự có nỗi lòng ghen với anh chàng Tuệ Minh. Giờ biết được những chuyện này, An mới thấy mình có lỗi với Phong nhiều lắm. Nước mắt đã sớm chảy dọc hai bên bầu má, An quả thực rất muốn chạy tới bên và ôm chầm lấy Phong thay cho câu xin lỗi cũng như lời cảm động ngay lúc này. Đứng ở bên ngoài và nghe thấy tiếng An sụt sịt, Băng khẽ mỉm cười nói tiếp: “Còn nữa, bởi anh Lâm thường xuyên nhờ vả khiến mày bận bịu, ít có thời gian gặp Phong nên cậu ấy mới nổi dóa lên và xông vào ầu ẩu với anh Lâm đó. Phong đánh vì mày, chứ không hề liên quan gì tới tao.” An hiểu rồi, con bé cũng nghĩ thông suốt rồi. Mặc kệ nước mắt vẫn lăn dài, An típ mắt cười toe toét, vẻ hạnh phúc lộ rõ trên gương mặt đầm lệ. An không rõ hai điều này có liên quan với nhau không nữa nhưng có lẽ do tâm trạng tốt nên hệ tiêu hóa của con bé cũng vận hành “êm” hơn hẳn. Bao nhiêu bí bách của mấy ngày gần đây, cuối cùng An cũng xả được ra hết trong vòng một nốt nhạc. Giật nước đánh ào, con bé vội vàng gào thét níu Băng ở lại khi nghe thấy cô bạn thân thông báo “Tao chỉ nói thế thôi. Có mà hiểu.” “Ừ ừ, đợi tao chút đã.” Dứt lời, An liền mở toang cửa ra và nhảy bổ tới ôm chèo lấy cổ Băng. Đứng đưa người cô bạn, An vừa nức nở vừa lặp đi lặp lại lời cảm ơn cùng câu nói “Tao yêu mày đã man luôn ấy.” Mọi chuyện được sáng tỏ, hơn ai hết Băng mừng muốn chết đi được. Nhưng Băng vốn không giỏi giải bày nỗi lòng nên khung cảnh ngập tràn cảm xúc này nhanh chóng bị cô bé đá văng đi chỉ bằng một câu nói: “Mày rửa tay chưa đấy?” Băng chỉ định hỏi đùa để tăng thêm tiếng cười cho An thôi. Ai ngờ con bé lại thật thà khai báo một tin đáng kinh hoàng rằng: “Tao... chưa...” Trong phút chốc, cả người Băng như hóa đá theo tiếng “chưa” kéo dài của An. Sao con bé dám dùng hai bàn tay... đó để ôm ấp và vuốt ve mái tóc vừa gội lúc chiều của Băng chứ? Thật không dám tin nỗi mà. “Tao đi rửa tay ngay đây. Xin lỗi nhé. Đứng đây đợi tao đây.” Vừa bước giật lùi vào trong nhà tắm, An vừa làm bộ hời hợt và không quên dặn cô bạn nán lại thêm ít phút. Tay chân đã sạch, cùng nhau ngồi bên mép thành giường, An bô bô kể cho Băng về chuỗi ngày dỗi hờn của mình. Rằng thì là mà con bé đã làm hỏng điện thoại ra sao, phải khóa Facebook vì sợ bị cặp đôi kia tra tấn mất thế nào,... tất tần tật những gì cất giữ trong lòng An đều mang ra thì thầm to nhỏ với Băng hết. Con bé cũng không quên gặng hỏi về tâm trạng của Phong từ lúc “tạm thời chia tay” đến giờ. Biết được những vất vả và mà Phong phải chịu, An tính cướp luôn máy của Băng để gọi cho cậu cơ. Nhưng nhớ tới bản tính sĩ diện của Phong, nếu biết được Băng giúp cậu giải quyết hiểu lầm thế nào cậu cũng vút phăng giận cũ mà ôm khăng khăng giận mới luôn cho xem. Vậy nên con bé quyết định, trưa mai tan học sẽ tìm tới đón Phong và “đèo cậu trở lại những ngày đầu hai đứa mới quen”. Còn bây giờ thì... “Hôm nay ở ngủ lại đây với tao nhé.” An ôm chầm lấy Băng và kéo cô bé ngã ngửa xuống giường. Không để Băng có cơ hội từ chối, con bé ngay lập tức dùng tay dùng chân quặp chặt lấy bạn và giờ giọng “vừa ấm vừa xoa”: “Ừ ừ, yêu Băng lắm, muốn ngủ cùng Băng cơ. Băng mà không đồng ý, An kẹp Băng chết ngạt luôn.” Sau một hồi đấu tranh trong tiếng cười đùa hạnh phúc, cuối cùng Băng cũng tình nguyện chịu thua. Vậy đây, giờ An phải ôm Băng đi ngủ, sớm mai còn phải đèo tình yêu đó về nhà lấy cặp lấy áo nên là việc xin lỗi Phong, con bé sẽ lùi lại tới tận trưa mai cơ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cậu Học Sinh Cá Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41

"Lại trượt!"

Đã xấu tính tranh bóng với bạn để tập luyện miệt mài, ấy thế mà suốt buổi sáng nay Minh vẫn cứ sút bay ra ngoài lưới mới nản biết mấy. Toàn thân đã thấm mệt, Tuệ Minh cúi rùi, chẳng muốn tập tiếp nữa đâu, bèn đá quả bóng lại chỗ đám bạn đang đứng xếp hàng đợi lượt. Trước đây, những lúc tinh thần không tốt như thế này thì liều thuốc tốt nhất giúp Minh cảm thấy phấn chấn hơn chính là việc được vuốt ve và nỏ đùa cùng chú chó cưng nhà mình. Từ ngày quen biết An tới giờ, chỉ cần nhìn thấy mặt con bé thôi cũng đủ để bao muộn phiền trong Minh phút chốc tan biến hết sạch. Ngồi một mình nơi góc sân bóng, Tuệ Minh lấy từ trong ví tiền ra tấm hình chụp lại khoảnh khắc Bảo An đang ôm ấp chú chó cùng tên ở khu công viên ngày trước và bắt đầu ngắm nghía mãi chẳng dừng. Nghe có vẻ sến sẩm nhưng thực lòng Minh luôn thấy nụ cười tươi rói của An quả giống như ánh mặt Trời ấm áp, có thể lấn áp và xua đuổi đám mây đen xấu xí bao vây khắp bốn bề chung quanh mỗi khi tâm trạng anh xuống dốc.

"Đã đến lúc tỏ tình chưa nhỉ?"

Chẳng phải tự nhiên mà ý nghĩ kia hình thành trong đầu Minh đâu. Là bởi nhận thấy tình cảm và niềm tin An trao mỗi ngày một tăng theo cấp số nhân nên anh chàng mới nhắm chắc rằng thời cơ thô lộ đã đến. Chuyện với An tới được bước này, giấu đi giấu lại Minh mới thấy công lao của cậu em trai quả không nhỏ chút nào. Này nhé, nếu không xảy ra vụ xích mích ấu đả giữa Lâm với Phong thì đời nào An chịu giận dỗi cách mặt cậu bạn nọ. Và nếu mối quan hệ giữa hai người bạn họ vẫn êm êm tốt đẹp thì Tuệ Minh đào đâu ra cơ hội góp mặt vào cái thời gian biểu dày đặc của An, cũng chẳng thể quan tâm để lấy được nhiều thiện cảm của con bé như lúc bấy giờ. Mà càng ngắm, Minh lại càng thấy đạo gần đây An có vẻ đã cởi mở và thân thiết với anh hơn rất nhiều. Những lời mời hẹn gặp mặt của Minh bây giờ hầu như đều được An vui vẻ chấp nhận ngay khi anh vừa ngỏ ý, chẳng giống hồi trước Minh có năn nỉ ỉ ôi thế nào con bé cũng nghĩ ra bằng được lý do để chối từ. Tuy rằng vẫn giữ nguyên quan điểm đòi chia đôi tiền nhưng An cũng đã bắt đầu khó tính hơn trong việc chọn nơi đi chón đến thay vì chỉ hờ hững đáp "Gi cũng được" cho qua chuyện như những ngày mới quen. Và theo như mấy bài học bỏ túi về tình yêu đôi lứa mà đám bạn đã giảng dạy, Minh càng có thêm cơ sở để khẳng định rằng Bảo An đang "bật tín hiệu đèn xanh" cho anh đó mà.

Đứng bật dậy và nắm đầm trước mặt tỏ vẻ cương quyết, Minh hô to đáp án cho câu tự hỏi của mình ban nãy:

"Chính là lúc này."

Noi là làm, anh chàng bèn nhanh tay nhanh chân cất dọn đồ đạc vào trong balo. Xong xuôi, liền hùng dũng tiến bước về hướng cửa sân tập. Cậu bạn cùng lớp thấy vậy liền vội vạng chạy tới túm vội lấy cánh tay Minh giữ lại và lo lắng hỏi:

"Ông đi đâu? Tôi biết ông ghét bóng đá nhưng hãy nể mặt tôi mà ở lại đi chứ."

Lại là câu nói này, cũng chính vì nó nên giờ Minh mới khổ sở ở đây vậy đó. Chỉ vì không muốn người bạn cùng giới duy nhất trong lớp niên chế phải bơ vơ lạc lõng giữa một đàn vịt gòi tại lớp tin chi bóng đá nên Minh mới bất chấp điểm số mà đăng ký học môn yếu kém của mình. Đã đồng hành cùng cậu ta tới buổi cuối cùng hôm nay, Minh tự thấy bản thân đã xả thân vì bạn lắm rồi, giờ bỏ đi cũng chẳng có gì đáng trách cả. Vỗ vỗ bàn tay người bạn, Minh thần nhiên đáp:

"Đi tỏ tình."

"Tỏ tình?" Gương mặt méo mó, cậu bạn nọ như không tin vào tai mình nữa.

Xác nhận lại lời tuyên bố kia bằng cái gật đầu dứt khoát, Minh bèn gạt phắt tay cậu bạn sang một bên và hăm hăm hồ hồ bước tiếp theo tiếng gọi của tình yêu.

"Nhưng chốc nữa là kiểm tra kết thúc học phần mà. Không lẽ ông định..."

Nếu Minh đạt được điểm 10 trong lần kiểm tra quá trình tuần trước thì ngày hôm nay anh vẫn cương quyết đưa ra lựa chọn này thôi. Huống hồ hôm đó Minh nào có sút trúng phát nào đâu, quả trứng ngỗng đỏ chót vẫn in nguyên nét nắn nót trong sổ điểm kia kìa, thế nên là...

"Kỳ sau tôi học lại."

Dứt lời, Tuệ Minh bèn co giò lên và chạy một mạch ra khỏi sân tập, không để ông bạn quý hóa có thêm cơ hội nhì nhèo níu kéo nữa.

Sau gần một tháng khổ sở chui qua lỗ chó "mua đường" về nhà, cuối cùng hôm nay An cũng có thể đường đường chính chính đi bằng cổng to của trường rồi, thật thoải mái biết mấy. An tính chốc nữa bắt tay làm hòa với Phong xong, cả hai sẽ đưa nhau đi khắp các quán lẻ đường ngon có tiếng trong khu phố nhỏ này, coi như là để "dỗ dành" và "chuộc lỗi" lẫn nhau đó mà. Mới nghĩ tới thôi cũng đủ làm con bé hạnh phúc đến độ tí mắt cười sung sướng rồi. Thấy bạn tươi vui trở lại, Linh đoán rằng công việc bạn mà An hay nhắc tới dạo trước đã được giải quyết xong xuôi triệt để, bèn mở miệng hỏi thăm:

"Lâu lắm mới về cùng đường với nhau đấy. Đi ăn bánh đa trộn không?"

Bảo Kỳ vốn luôn ủng hộ và tán thành mọi đề nghị của Linh, giờ lại nghe cô nàng nhắc tới món khoái khẩu thường ngày, chàng ta đương nhiên chẳng cần nghĩ ngợi gì nhiều, bèn gật đầu như bồ cùi nhận lời ngay:

"Đi đi đi."

Vừa hăm hở dắt xe ra khỏi nhà gửi của trường, An vừa tiếc rẻ lắc đầu khước từ:

"Hai đứa đi đi. Tao bận rồi."

Linh nghe xong mà tụt hết cả hứng khởi. Làm mặt dỗi hờn lườm bạn, cô bé phụng phịu tuôn ra cả tràng dài những câu hỏi cung:

"Lại bận? Sao mà bận lắm thế? Có hẹn rồi à? Với ai vậy?"

Vì cho rằng giờ này Phong hẳn phải đang đứng ngoài cổng đón chờ nên An mới vênh mặt lên đầy tự đắc mà đáp lại lời Linh rằng:

"Ừ, tao có hẹn với người khác rồi. Cứ ra ngoài cổng đi rồi biết. Người ta đang đứng đợi ngay đấy đấy."

Làm cho An buồn chán đến gần ngơ thẫn thờ như những ngày qua, không ai khác chỉ có mình Phong thôi. Khiến con bé mừng vui trở lại cũng vẫn phải là Phong mới làm được điều đó. Vậy nên bằng tất cả kinh nghiệm tình trường cũng như mức độ hiểu cô bạn thân của mình, Linh liền đoán ngay luôn được danh tính của "người ta" đó rồi.

Hón hờ như Thị Nở gặp Chí Phèo, Bảo An vui sướng khoát tay Linh và bước vội ra cổng, trong đầu luôn mong sớm được gặp Phong. Nào ngờ vừa đặt chân tới nơi, nụ cười trên môi con bé đã liền rơi ngay xuống rồi. Vỡ tan tành!

"Người mà nhắc là... anh Minh hả? Không phải Phong sao? Ờ... Ờ... Nói gì đi chứ." Quá đỗi ngạc nhiên vì kết quả không như phán đoán ban đầu, Trúc Linh vội đứng đưa cánh tay Bảo An và gặng hỏi con bé.

Nhưng An giờ đã như người mất hồn rồi, ngoài việc đứng chết trân và giương mắt éch nhìn Tuệ Minh, con bé thật chẳng biết làm gì hơn cả. Khi này thì nóng lòng muốn được gặp Phong nhưng từ giây phút trông thấy Minh xuất hiện, An lại cầu trời cho cậu bạn kia đến muộn một lát. Con bé chẳng muốn để hai người bọn họ chạm mặt nhau chút nào đâu. Nghĩ mà xem, cả tháng nay bị An né mặt, ấy vậy mà đúng một cái lại nhìn thấy cảnh tượng con bé được Minh lái xe đến đón thế này, thử hỏi Phong làm sao chịu được cơ chứ. Thế nào cậu chàng cũng sinh hiểu lầm cho xem. Phong sẽ cho rằng Bảo An vì ghen hò với chàng sinh viên ưu tú kia nên mới không thích bị cậu làm phiền. Với tính sĩ diện cao vượt đỉnh núi của mình, chắc chắn Phong sẽ "chiều" theo ý con bé, một đi không trở lại luôn. Đánh mất nhìn quanh đầy sợ sệt, trong đầu An không ngừng kêu gào thống thiết:

"Đừng đến vội, Phong ơi..."

"Hai cái bà này, mặt lịch sự đến thế là cùng. Gặp đàn anh mà không biết mở mồm ra chào một tiếng à? Đứng đợi người ta chào mình trước hả?" Im lặng quan sát nãy giờ, cuối cùng không nhịn được nữa Bảo Kỳ đành ngoác mồm ra quát hai cô gái nọ. Xong xuôi, cậu chàng bèn ngoan ngoãn vẫy tay với Minh mà rằng:

"Em chào anh!"

Giật mình bởi cái huyệt người chê trách của Kỳ, đôi bạn cùng tiền Linh - An mới giật mình "tỉnh giấc" và vội vàng cúi đầu tạ tội trước bậc đàn anh:

"Dạ chào anh ạ. Em vô ý quá, xin lỗi anh."

Nhưng chẳng hiểu do đường đông người ồn hay đang hồi hộp trước giờ khắc tỏ tình mà từ nãy tới giờ Tuệ Minh vẫn đứng ngẩn tò te mãi thôi. Phải tới khi Bảo An sốt ruột chạy lại và nhón chân áp sát mặt gọi "Anh Minh" thì chàng ta mới bàng hoàng "Hả?" lên một tiếng. Một tay xoa xoa mái tóc rối búng vì gió, tay còn lại Minh đưa lên vẫy chào người con gái trước mặt:

"Chào An!"

"Anh đến tìm em ă? Hay tìm anh Lâm?" Bảo An nghiêng đầu tò mò.

"Gặp... gặp An..." Tuệ Minh lắp bắp đáp.

Ồi thôi, nếu là đến tìm Lâm mà bị Phong bắt gặp đã đủ khó để An có thể giải thích rồi. Đằng này Minh lại chỉ đích tìm đích danh con bé thế này, Phong mà biết được, kiểu gì cũng sẽ suy diễn lung tung cho xem. Dù khá bất lịch sự nhưng vì muốn mọi chuyện được giải quyết xong trước khi Phong đến nên An vẫn sốt sắng thúc giục Tuệ Minh rằng:

"Có chuyện gì thế ă? Anh nói nhanh đi, em đang vội lắm ă."

Mồ hôi chảy dọc hai bên thái dương, Tuệ Minh hết đưa tay lên lại hạ tay xuống, khuôn miệng ngắc ngứ mãi chưa thành câu:

"Chuyện là... là... anh muốn..."

Nói ra thì đúng là khó tin nhưng có một sự thật rằng suốt hai mươi năm qua, anh chàng với dáng vẻ đào hoa này quả thực chưa từng một lần tỏ tình hay hò hẹn yêu đương với bất kỳ cô gái nào hết cả. Đợt trước nếu không phải ý có đám bạn ngồi sau làm hậu phương vững chắc thì Minh cũng chẳng thể nào tự tin mà tuyên bố sẽ theo đuổi An đến cùng đâu. Giờ thì khác, thiếu kinh nghiệm và chẳng có ai đi cùng cổ vũ, đâm ra Minh mới run như cầy sấy thế này đây. Ai đời đi thổ lộ lòng mình với người ta mà Minh vẫn giữ nguyên bộ đồng phục dính đầy bụi bẩn hôi ban sáng thế này, đã vậy hai bên ống quần còn được sấn lên cao cho dễ bề vận động nữa chứ. Thật chẳng đẹp mắt chút nào. Hoa thì không có, gấu hay quạ gì cũng chẳng thấy đâu, chả có nhẽ

Mình lại muốn sử dụng tuyệt chiêu "Tay không bắt giặc"? Chưa biết có thành công hay không nhưng có điều việc Minh cứ giữ ú ớ thế này thật đã khiến cho An bắt đầu thấy câu rồi nha. Chẹp miệng một tiếng tỏ vẻ sốt ruột, con bé hơi gắt lên:

"Chuyện gì anh mau nói đi."

Chẳng rõ vì hiểu cho nỗi lòng của chị hay để thỏa mãn bản tính tọc mạch cá nhân nữa, mà Bảo Kỳ đang đứng phía sau cũng lau tau lên giọng giục giã:

"Phải đấy. Em tò mò muốn chết rồi đây."

"Anh định tỏ tình với An?" Trúc Linh thân nhiên phán đoán.

Tuy chẳng phải người nổi tiếng gì cho cam nhưng sự xuất hiện đường đột của một chàng sinh viên đẹp rạng ngời như Tuệ Minh cũng đủ để thu hút được không ít cái nhìn của hội nữ sinh. Giờ lại thêm câu nói kia của Linh, đám con trai với bản tính hiếu kỳ cũng ngay lập tức nán lại chờ xem trò vui. Bị cả đám người quây quanh và ò ù à bàn tán, An giận quá bèn quay ngoắt người bỏ đi. Nhận thấy không thể chần chừ thêm nữa, Tuệ Minh mới thu hết can đảm nắm chặt lấy tay An lại và rành rọt tuyên bố:

"Anh yêu An!"

Trái với sự phấn kích reo hò của tất tần tật những vị khán giả có mặt tại đây, nhân vật chính của buổi tỏ tình Bảo An lại lấy làm hoang mang đến cực độ. Khuôn miệng há hốc, con bé chậm chậm ngước gương mặt ngây ngốc lên nhìn Tuệ Minh.

"Sao... sao cơ ạ?"

Đã dừng cảm nói ra được ba tiếng thần thánh kia rồi, Tuệ Minh chẳng có lý do gì để không tiếp tục mạnh dạn đưa ra lời yêu cầu táo bạo sau đây. Nhìn thẳng vào mắt An, anh nói:

"An làm người yêu anh được không?"

Giữa một vòng tròn người đang hò hét đầy thích thú, Bảo An vẫn đứng im như tượng và dờ dẩn nhìn Minh. Thù thực, An không ngạc nhiên trước hành động này của Minh. Thông qua những cử chỉ và lời nói anh dành cho An, con bé dám tự tin khẳng định rằng sẽ có ngày hôm nay. Bị rơi vào trạng thái hóa đá này, âu cũng bởi lời đề nghị kia quả đã đưa An trở lại viễn cảnh ngày hôm ấy – cái ngày mà con bé ngỡ lời yêu nhưng bị cậu bạn kia phũ phàng từ chối. Một chút so sánh lóe lên trong đầu, Bảo An tự thấy Tuệ Minh bây giờ sao mà giống con bé khi xưa đến vậy. Cũng hết mình đơn phương và cũng vội vàng buông lời thổ lộ. Bẵng kinh nghiệm của một kẻ thất bại lúc trước, An biết rằng bây giờ chưa phải thời cơ chín muồi cho Minh bộc bạch tâm lòng. Và bẵng mức độ hiểu rõ bản thân, An nhất định sẽ không hối hận khi nói lời chối từ hôm nay. Có điều, vì nhớ tới thảm cảnh của bản thân năm xưa và đồng cảm với Tuệ Minh bây giờ nên con bé thấy cái đầu mình sao mà khó lắc đến vậy.

"Anh Minh, em... em muốn..."

Bảo An còn đang cố câu giờ để lựa lời "nói không" thì bất chợt từ đâu, một giọng nói len chen vào:

"Tao cảm mày đồng ý."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cậu Học Sinh Cá Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Dù có bị cười cho thối mũi thì Phong vẫn muốn được tường trình rõ ngọn ngành câu chuyện kia với An. Chẳng thế mà suốt một tháng qua, ngày nào cậu chàng cũng bỏ về trước vài tiết để đến sớm và đứng chầu chực đón đường con bé. Chờ đợi vất vả là thế nhưng kết quả thật chẳng như ý chút nào vì từ dịp đó tới nay, Phong vẫn chưa được nhìn thấy mặt An đâu chỉ một lần. Hôm nay thì hay rồi, chỉ tại Lệ Băng xấu xa không chịu đánh thức gọi dậy nên Phong mới ngủ say li bì đến quên cả giờ trống đánh bên trường của An thế này đây. Bực ghê cơ!

Nhưng rồi "trong cái rủi lại có cái may", mọi khi đi sớm thì chẳng gặp được hôm hay làm ngược tới trễ, Phong lại trông thấy An đang đứng nơi cổng trường. Đưa tay lên dụi dụi một hồi, phải tới khi mắt đã tìm nhem những nước, cậu mới dám tin đó là sự thật. Chỉ tiếc rằng mới còn chưa kịp nở nụ cười thỏa mãn, đỉnh đầu Phong đã liên nghi ngút khói tỏa khi bắt gặp cái bản mặt đáng ghét của Tuệ Minh. Nhìn xem, anh ta đang làm cái trò gì vậy kia? Tỏ tình sao? Hoành tráng quá nhỉ, thuê được cả một đám học sinh bu quanh reo hò cổ vũ nhiệt tình cơ mà. Lại cả Bảo Kỳ và Trúc Linh nữa, có gì vui đâu mà mặt mày cứ hớn ha hớn hở hết lên thế kia. Chả có nhẽ hai đứa nó cũng bị Tuệ Minh mua chuộc luôn rồi? Đáng ghét!

Khuôn miệng há hốc, Phong đang cố sức thở hồng hộc vì bị cục tức chen ngang cổ họng đây. Tuệ Minh cũng biết lựa thời cơ quá đi thôi. Chắc có lẽ do biết được mối quan hệ giữa An với Phong đang trong giai đoạn trục trặc nên anh ta mới tính chơi trò "hước đục thả câu" đó mà.

Nắm đám đã sớm thành hình trên tay, Hoài Phong chỉ muốn lao ngay vào và đập cho Minh một trận toi bởi hoa lá. Nhưng chính lúc anh chàng kia ngỡ lời lượm ý với An, cậu lại bất chợt thẳng chân đánh "két" dừng lại. Phong không nhảy vào phá đám vì cậu muốn thấy đích thân An lắc đầu từ chối cơ. Nói

chẳng phải ngoa, chứ suốt thời gian qua bên An, Phong hiểu tính khí con bé quá mà. Nom điệu bộ An thế kia, cậu tin chắc rằng con bé chẳng muốn nhận lời chút nào đâu. Tự tin lắm nhưng có điều này Hoài Phong nghĩ mãi chưa thông. Chữ "không" ngắn gọn và đơn giản là thế, hà cớ làm sao đôi môi An lại cứ mấp máy mãi vậy chứ? Quá sốt ruột, Phong chỉ muốn nhảy luôn vào cuộc giải quyết luôn cho rồi.

Hoài Phong thuộc tuýp người nghĩ đến đâu làm tới đó. Chẳng thế mà ý nghĩ kia vừa dứt, cũng là khi cậu chàng thét lên đầy tức tối:

"Tao cảm mày đồng ý."

Nghe có người hùng hổ quát tháo, đám học sinh bên nhau nháo quay mặt nhòm ngó và không ngớt miệng bàn tán về kẻ phá đám. Ai nấy đều hớn hờ ra mặt và Bảo An cũng không nằm ngoài số đó. Đang trong lúc bí bách hết cách vì không muốn phũ phàng với Minh, giọng nói kia vang lên quả đã cứu đói cho tâm lòng An rất nhiều. Bây giờ con bé chẳng mấy may lo sợ Phong sẽ hiểu lầm thêm nữa, vì chỉ cần được cậu cầm tay lôi đi là An đã thấy mừng rồi nước mắt luôn rồi.

Nhìn thấy Phong gương mặt hầm hầm bước tới, Bảo An thấy trong mình như đang vỡ òa cảm xúc. Đôi mắt rom róm lệ, con bé meo meo gọi tên:

"Phong..."

Khoảnh khắc Hoài Phong giật phắt tay An ra khỏi cái nắm chặt của Minh và gườm gườm nhìn anh ta, tất cả đám học sinh đều ồ lên thích thú. Bảo Kỳ còn háng giọng hô to cổ vũ "Đánh nhau đi!" nữa chứ. Trừ Linh nhăn mặt huých vai tỏ ý không bằng lòng ra, số còn lại đều vỗ tay đôm đốp hùa theo nhiệt tình:

"Đúng rồi, đánh đi cho vui cửa vui nhà."

Với tư cách là một gã "traí làng", anh Sao đỏ học năm thứ ba trong trường được dịp lên giọng ra oai, rằng thì là mà "Bên nào thắng, tôi gả An cho."

Chẳng những hô hào đánh nhau, lũ học sinh tinh ranh đó còn nhanh chóng đặt ra những vụ cá cược nho nhỏ nữa cơ. Hội con trai vì đã hay tên biết mặt nên đều đồng loạt thống nhất đặt cho Hoài Phong chiến thắng. Những cô con gái mới lớn mộng mơ do đã sớm phải lòng Tuệ Minh ngay ngày đầu gặp gỡ nên chúng không nỡ để anh thành đôi với An đâu. Với hy vọng Minh ở giá suốt đời, hội chị em cũng bỏ phiếu cho Phong. Một mình bơ vơ nơi chiến tuyến, Minh tự thấy bản thân cô đơn biết mấy. Muốn xoáy thật sâu vào đôi mắt An như để van xin con bé đứng về phe mình nhưng xem ra Minh không làm được mất rồi. An cứ chăm chăm nhìn Phong thế kia, Minh cũng đành buông tay hết cách.

Ai nấy đều lăm lăm cái điện thoại trên tay, sẵn sàng ghi lại trận đánh nhau sắp tới. Bản thân Phong cũng vậy, cậu thực rất muốn đập cho Minh một trận toi bời hoa lá để bớt ngứa ngáy tay chân. Có điều vì hiểu và muốn chiều theo ý An nên là cuộc ẩu đả mà tất cả đều trông đợi này giờ, Hoài Phong quyết định sẽ không để nó diễn ra nữa. Túm gọn bàn tay nhỏ bé của An, cậu nhanh chóng kéo con bé ra khỏi màn tỏ tình mà bất kỳ cô gái nào cũng mong được làm nữ chính.

Bỏ lại sau lưng những tiếng kêu ca đầy tiếc nuối của chúng bạn cùng trường, Bảo An ngoan ngoãn theo Phong bước vội. Trông theo bóng An mỗi lúc một xa, Minh biết lúc này có đuổi kịp cũng chẳng thể giữ nổi con bé ở lại nên đành lắc đầu cho qua. Cúi xuống và khẽ cười thầm, Minh quả không biết nên trách bản thân số nhọ hay do An đã quá vô tình bạc bẽo nữa đây.

"Không thèm ngoảnh lại nhìn anh lấy một cái mà. Em ác thật đấy."

Chẳng muốn nghe thêm những tiếng bàn tán và đôi lời thương hại, Minh bèn làm mặt bình thản rồi leo lên xe. Trước lúc phóng đi, anh còn vỗ vỗ vào yên sau và dùng nụ cười chết người của mình để thông báo với đám con gái một tin quan trọng rằng:

"Vẫn còn cơ hội cho những người khác."

Nghe vậy những cô nữ sinh liền reo lên thích thú, vỗ tay đôm đóm và tranh nhau đọc to số điện thoại cũng như tài khoản Facebook của mình, còn kèm theo lời nhắn "Anh nhớ nha anh" nữa chứ. Mấy cậu con trai cũng lấy làm phấn khích vô cùng. Cậu nào cậu nấy đều không tiếc lời tung hô tẩm gương nam nhi bất khuất, quyết không lụy tình Tuệ Minh. Chẳng giống như đám con gái thụ động, chỉ biết ngồi chờ bậc đàn anh chủ động nhắn tin liên lạc, hội nam sinh nhìn thấy bộ đồng phục của Minh mới rục rịch rủ nhau la lên rằng:

"Đại ca, bọn em nhất định sẽ thi vào trường đó để được làm đàn em của anh."

So với việc bị mọi người nhìn bằng ánh mắt thương hại, Minh thà phải nghe họ chửi là kẻ lẳng nhăng, không nặng tình vẫn thấy tốt hơn. Chính thế nên ban nãy anh mới cố ý làm cái hành động phũ phàng và bạc bẽo đó. Nhưng thật không ngờ kết quả lại thành ra thế kia, quả là vượt xa những gì Minh mong đợi mà.

Vì mang tiếng là những kẻ có quen có biết những người trong cuộc nên Linh và Kỳ chẳng thèm nhập cuộc reo hò như chúng bạn đâu. Cụp mắt buồn phiền sâu, hai đứa nhìn chiếc xe điện của An và đồng thanh than thở:

"Lại phải dắt cái đồng sắt này về nữa rồi."

Bằng phán đoán của mình, An tin sau bao ngày xa cách vừa qua, chắc hẳn đến giờ phút này trong lòng Phong phải đang chất chứa bao nỗi tâm tư cần được giải bày. Cho rằng khi này đồng người chưa tiện nói ra nên An chẳng dám kêu la gặng hỏi, chỉ biết gắng sức để có thể bắt kịp bước chân cậu bạn mà thôi. Nhưng đã đi xa đến thế này rồi, hà cớ làm sao mà Phong vẫn cứ im re vậy chứ? Quá sốt ruột và tò mò, An mới đánh liều thét lên:

"Ê, cậu không có gì muốn nói với tớ hả?"

Có chứ, Phong có cả đống câu chuyện cần phải kể lể với An đây. An không biết đâu, suốt quãng thời gian vừa qua, ngày nào Phong cũng đứng trước gương tập hàng tiếng đồng hồ chỉ để tập nói cho lưu loát bản tường trình được viết bằng cả tấm chân tình của mình. Đã thuộc lâu lâu rồi đấy chứ nhưng chẳng hiểu sao tới thời khắc quan trọng này, đầu óc cậu bỗng dưng lại trống rỗng mới thật oái oăm. Nãy giờ lặng im như hén, âu cũng bởi cậu đang tập trung cố nhớ từng câu từng chữ đó thôi. An chẳng hiểu gì cả, cứ léo nhéo thế kia thì làm sao chữ nghĩa dám chui vào đầu cậu được. Một ghê!

Nghĩ rằng Phong chắc cũng đang giận mình lắm vì sốt tội An mang nào có thua kém gì cậu. Vậy nên con bé mới cất tiếng thỏ thẻ xin được giảng hòa trước tiên:

"Tớ xin lỗi."

"Tao xin lỗi."

Vừa hay lúc ấy, Phong đã quyết định rũ bỏ hết đống câu từ rườm rà mà bọc bạch hết những gì đang sẵn có trong đầu. Thành thử ra, hai đứa mới cùng đồng thanh vậy đấy. Theo như lẽ thường tình thì trong trường hợp kể trên, đôi bên sẽ ra sức đùn đẩy cho nhau nói trước. Nhưng vì phải khó khăn lắm mới thốt ra được lời nói kia, nên An dừng hòng Phong sẽ nhượng bộ. Sẵn lúc An còn đang đờ mặt ngơ ngơ, chàng ta liền nhanh mồm chặn họng con bé:

"Đề im, tao nói trước."

Và thế là sau cái gật đầu chấp nhận của An, Hoài Phong liền kể từ từ một hơi hết sạch những tâm tư đang nặng trĩu cõi lòng. Từ chuyện ghen ghét chủ chó nhà Minh đến kế hoạch "tẩy não mới tinh" mà cậu đã nhọc công ngầm nghĩ, Phong đều thật thà nhận hết với An. Rồi công cuộc mượn mèo gian nan ra sao, đồng rắc rối khi lỡ tay đánh rơi điện thoại thế nào và cả nguyên nhân thực sự dẫn tới vụ ẩu đả với Lâm nữa, Phong đều thành tâm khai báo tất cả. Cuối cùng, cậu ta dùng chất giọng vừa tủi vừa tội mà chốt hạ một câu thế này:

"Tha hay không, tùy mày."

Những chuyện trên kia, lúc trước An đã được biết thông qua lời kể của Băng. Giờ được nghe từ chính miệng Phong, con bé càng cảm nhận sâu sắc tội của mình thật không hề nhỏ chút nào. Không tin Phong, là An sai. Cướp đoạt cơ hội giải thích của cậu, cũng là An sai. Tự thân tổng kết lại, con bé mới thấy từ đầu chí cuối bản thân mình chẳng đúng tí nào cả. Một câu xin lỗi, sao có thể bù đắp được những tổn thất mà Phong phải gánh chịu suốt cả tháng trời đằng đằng vừa qua được cơ chứ. An muốn làm điều gì đó cho cậu. Nhưng nào bộ còn chưa kịp nghĩ, con bé đã giật mình bởi giọng điệu hơn thua của Phong:

"Mà mày định xin lỗi chuyện gì?"

Chết toi, câu hỏi khó thế này, Bảo An biết trả lời như thế nào đây? Con bé không thể thật thà khai rằng, vì đã được Băng nói cho hết sự thật nên trong lòng mới ngập tràn áy náy và khi này do muốn giảng hòa nên đã chủ động xin lỗi. An hiểu tính Phong mà, nghe xong trình bày cậu không dùng dùng nói giận bỏ đi mới là lạ. Phong sẽ diện lăm. Còn nếu rằng sau khi nghe cậu kể, con bé mới thấy hối lỗi và muốn xin cũng chẳng xong. Bởi lẽ như thế lại chèn lệch thời gian mất rồi. Cúi mặt nhìn xuống và phát hiện ra đôi giày đã bung đế tự lúc nào không hay, An mới thản nhiên nói dối rằng:

"Tớ định xin lỗi vì giày tớ hỏng rồi. Không thể chạy theo kịp cậu được nữa đâu. Đấy, lỗi của tớ đấy."

Hoài Phong nghe xong mà thấy chẳng thỏa đáng chút nào, tức ghê cơ. Rõ ràng An cũng có lỗi rành rành ra đấy nhưng đến cuối cùng cậu lại phải gánh thay cả hai là sao? Lân nào cũng vậy, Phong lấy làm âm ức lắm. Nhưng chẳng dễ gì mới có cơ hội hàn gắn mối quan hệ, nghĩ đi nghĩ lại cậu thấy mình cứ nhận tất cũng được. Lỗi hết sự ga lăng đặt vào nơi đầu lưỡi, Hoài Phong giả bộ cao thượng đáp:

"Lỗi to nhờ? Tao đồng ý tha. Thế còn lỗi của tao thì sao? Mày muốn thế nào?"

Phong đã nhún nhường thế kia, chẳng có lí do gì để An không được đà lấn tới cả? Xoa xoa cái bụng đang sôi ùng ục, con bé vênh váo nói:

"Tớ tạm tha một nửa thôi. Chỗ còn lại, cậu phải mời tớ một bữa ra trò tớ mới tha."

Đồ trẻ con, Phong nghe xong mà không giữ nổi mồm, đành phì cười thành tiếng. Nhìn xuống đôi giày đã bung mất đế của An, Phong mới nảy ra một ý thế này. Cậu muốn đích thân công con bé tới một quán ăn nào đó ở xa thật xa. Rồi đến khi An thấy được được cậu đã sẵn sàng xả thân vì con bé thế nào, ắt hẳn An chẳng những thứ tha mà còn cảm thấy "cuồng" cậu thêm rất nhiều. Và vì thế, con sẽ lại bám theo cậu quanh năm suốt tháng cho coi. Nghĩ là làm, Hoài Phong khoác khoác cánh tay và hào phóng nói:

"Quá đơn giản, đi."

Đi giật lùi đến trước mặt An và không lưng xuống, Phong nhiệt tình đề nghị:

"Lên đây tao cõng, chứ giày dép thế kia thì đi nổi gì."

Bình thường, có khi Phong chẳng cần rủ An cũng nhất định bắt ép cậu cúi lưng xuống và tự tiện leo lên. Nhưng giờ thì khác, món ngon khoái khẩu đang hiện hữu ngay bên kia đường thế này, An chẳng muốn đi đâu xa xôi nữa đâu. Ngồi phịch xuống đất và chỉ tay vào cô bán hàng rong đang đi thong thả bên đường, con bé liền chỉ thẳng vào đó và yêu cầu Phong:

"Ồ đó có người bán cháo trai kia. Cậu sang đấy bung hai bát về đây, bọn mình ngồi luôn tại chỗ ăn cho tiện. Cần gì đi đâu xa."

"Hà?" Trung ra khuôn mặt ngu hiểm thấy, Hoài Phong ngạc nhiên hỏi lại.

Hoài Phong vốn cũng khoái lê la mấy quán vỉa hè lắm. Nhưng cậu mới chỉ ngồi ăn ở những nơi có bàn có ghế đẳng thôi. Còn đặt mông bừa phứa ở một xó bên vệ đường thế này, quả thật đây là lần đầu tiên cậu nghe nói tới. Và Phong nghĩ, chắc cũng chỉ có An mới sáng tạo ra được cái kiểu ăn quái gở này. Vốn định mở miệng thuyết phục lại An vì cậu thấy như thế thì thật ngại và mất mặt lắm. Cơ mà nhìn con bé đang hí hửng thế kia, cậu lại không nỡ lòng làm trái ý. Tặc lưỡi một cái, Phong quyết định vẫy tay gọi cô bán cháo bên đường:

"Cô ơi, bung cho cháu hai tô."

Tuy ngoài miệng nhiệt tình vì An vậy thôi, chứ thực lòng Phong vẫn ngập ngòm hy vọng con bé sẽ đổi ý nghĩ lại. Có điều trong tình hình hiện tại, cậu biết chắc đây là điều không thể xảy ra nên đành âm thầm trông mong nồi cháo của cô chủ gánh rong đã được bán xong từ lâu lâu trước đó. Ngờ đâu vừa đặt chân bước tới, cô ấy đã nhoen miện cười tươi và vui giọng chào hàng:

"Mới bước ra khỏi nhà đã gặp được khách rồi. Cháo cô vừa nấu còn nóng hôi hổi đây, hai đĩa mở hàng ăn ngon cho cô buồn may bán đắt cái nào."

"Cô cứ yên tâm, cháu vẫn được mọi người khen là có duyên mở hàng đấy ạ." Bảo An vỗ ngực đắc ý, hứng chí khoe khoang về cái danh hiệu mà con bé mới vừa tự đặt.

Chẳng còn hy vọng gì nữa rồi, cháo ế cháo nguội may ra An còn đổi ý bỏ qua. Chứ thơm ngon nóng hôi hổi thế kia, đòi nào con bé chịu đứng lên để bỏ đi ăn món khác. Sự thật phũ phàng, Phong nghe tiếng sầm đùng đoảng bên tai. Loạng choạng mấy bước về sau, Hoài Phong ngã ngồi xuống cạnh Bảo An một tiếng đánh phịch, gương mặt thất thần vẻ như chẳng còn chút sức lực nào vậy.

"Có bát không con?"

Cô bán cháo vừa dứt câu hỏi, bạn An cũng chưa đáp lại lời cô, Phong nhà ta đã vội vàng bật dậy và ra sức lắc đầu nói không. Trung ra gương mặt buồn bã, cậu ta đang cố giấu đi tâm trạng hân hoan trong lòng đó mà. Đấy nhé, Phong cũng muốn làm vừa lòng An lắm đấy nhưng bát chẳng có, thìa múc cũng không thế này, cậu cũng chỉ biết nai lưng công con bé đến một hàng quán nào đó coi như lời đền bù vậy thôi. Chỉ tiếc rằng nỗi vui mừng thầm chưa kéo dài được bao lâu, Phong đã lại nhận thêm được một tin đáng đau lòng nữa rồi. Lấy ra một cặp bát thìa loại dùng một lần từ trong thùng đựng, cô bán cháo niềm nở cười nói:

"Chà sao sất, không có bát sứ thì ăn tạm bằng bát này của cô cũng được. Cô đi bán rong thế này, làm gì mà không có bát phục vụ khách dọc đường."

"Hoan hô cô. Cô múc cho cháu đầy đây cô nhé. À, cắt thêm nhiều quẩy cho cháu nữa nha cô." Bảo An vỗ tay đôm đốp, mồm miệng liếng thoắng không ngừng.

Bị đẩy vào đường cùng mất rồi, Hoài Phong biết chạy đâu cho thoát kiếp nạn này đây. Chống cự vô ích, lại thêm một người, Phong đành buông tay chấp nhận số phận hẩm hiu. Nghĩ vậy, Phong bèn ngồi phịch xuống cạnh An và miễn cưỡng đưa tay ra đón nhận tô cháo nóng hổi cô chủ quán trao. Bạn An ngoan ngoãn nói lời cảm ơn:

"Cháu xin cô ạ."

Xong xuôi thấy bạn Phong cứ chăm chăm thổi cho nguội cháo, chẳng có vẻ gì là muốn cảm ơn cô cả, An mới huyếch vai cậu một cái tỏ ý không bằng lòng. Hiểu ra điều An muốn nói, Phong mới lễ phép cúi đầu và nói câu tương tự con bé.

"Hai đĩa ăn ngon miệng nhé, cô đi đây."

"Cháu chào cô."

Bảo An vui vẻ tạm biệt, Hoài Phong mếu máo nói lời chia tay. Ngon làm sao được cơ chứ, mặt cậu đang méo xẹo đi rồi đây này. Phong vốn định ăn nhanh về nhanh cho sớm qua cơn ác mộng, thế cơ mà tay còn chưa đưa được miếng cháo đầu tiên tới miệng đã bị An đập cho rơi lại xuống bát. Giờ điện thoại lên và áp sát mặt vào cạnh Phong, con bé bảo:

"Từ từ đã, cậu vội cái gì chứ? Chụp ảnh 'check-in' vỉa hè đã nào. Chả mấy khi được ăn uống kiểu này."

Nhìn thấy cái điện thoại, Phong mới chợt nhớ ra vẫn còn có chuyện chưa được giải quyết. Lúc trước cậu đoán, chắc máy của An cũng gặp phải tai nạn nào đó giống cái của mình vậy nên mới không gọi được. Song Phong cũng nghĩ, nhà An giàu đến thế, giả dụ điện thoại có hỏng thật thì chắc chắn con bé sẽ được mua ngay máy mới cho xem. Đến nghèo rớt như Phong còn tự cứu vớt được tình hình cơ mà. Giờ lại thấy An lôi máy ra và đòi chụp ảnh, Phong thấy tức và hờn lắm nha. Đặt vội bát cháo xuống đất và bắt lấy bàn tay An đang cầm điện thoại, Phong giờ giọng dõng dạc hơn ra để trách móc con bé:

"Mày đổi số à? Thay cả tài khoản Facebook luôn hả? Tính từ mặt tao luôn đúng không?"

Ôi trông kia, đôi môi Phong đang cong lên vì giận kia, An thấy đáng yêu lắm nhé. Dù biết làm thế sẽ khiến cậu bạn thêm phần cau có khó chịu hơn nhưng thực tình An chẳng kiềm chế nổi bản thân nữa rồi, đành gạt mạnh tay về và vội vàng chụp lại khoảnh khắc hiếm hoi kia. Ngay lúc Phong vẫn còn dằn mặt chưa kịp phản ứng, An liền nhanh chóng giải thích luôn để cậu sớm hạ hỏa:

"Từ mặt cái gì, cậu không thấy tớ đang dùng điện thoại mới hay sao? Máy cũ tớ hỏng rồi còn đâu. Đều tại cậu hết đấy."

"Sao lại tại tao? Chứ không phải tại mày muốn yên tĩnh hẹn hò với Minh nên cố tình làm thế để tao đỡ gây phiền hà?"

Đang to mồm là thế, ấy vậy mà vừa nghe An cau mày và nói lời cảnh cáo "Cậu làm tớ bực rồi đấy nhớ", Hoài Phong ngay lập tức co rúm người lại ngay. Hạ bớt âm điệu xuống, cậu chàng nem nép nhìn An và hỏi:

"Thế tại sao?"

"Người ta còn chưa nói xong đã chen mồm vào đặt điều rồi. Tối hôm đấy, sau khi về nhà và nhìn thấy trên áo có sót lại mấy sợi lông của con mèo đáng ghét kia, thành ra tớ mới điên quá mà đem giặt cái áo ngay lập tức. Nhưng quên chưa bỏ điện thoại ra, nên hỏng luôn rồi. Mẹ tớ phạt tớ một tháng không được dùng điện thoại. Tớ vừa được mua máy mới hôm qua thôi, vì lâu quá rồi không làm lại được sim nữa nên đành đổi số luôn. Facebook thì tớ chỉ khóa thôi, vì không muốn nhìn thấy cảnh chúng bạn yêu đương trong khi mình đang thất tình."

Vừa chăm chú lắng nghe từng câu từng chữ, Phong vừa lúc lúc gật đầu ra điều đã thông mọi chuyện. Phong còn đang tùm tùm cười mỉm vì mừng rỡ, An đã lại "ban on" cho cậu thêm một tội lớn nữa thế này:

"Nhưng tớ mở Facebook từ hôm qua rồi? Cậu không biết à? Tớ cứ tưởng ngày nào cậu cũng sẽ vào tìm tớ chứ, ai dè..."

Nhưng Phong tỉnh lắm, chẳng vì thế mà cậu cuống cả kê lên rồi vội vàng nói lời xin lỗi An đâu. Nhìn thẳng vào mắt An, cậu từ tốn nói:

"Sao mày không đi làm lại sim ngay lúc ấy, giống như tao vậy đấy?"

"À thì... tại vì tớ..."

Thực tình, An cũng chẳng biết lý giải thế nào cho hành động đó nữa. Một tháng sau mới được dùng lại điện thoại thì sao chứ? Con bé vẫn có thể làm lại sim và để đấy mà. Thay vì cố gắng thanh minh và cúi đầu xin lỗi, An chọn cách nói lời cảm ơn với Phong:

"Cảm ơn cậu đã không làm như tớ."

Nom thấy An áy náy ra mặt, Phong liền mở lòng độ lượng ra ngay. Thú thực, có thể làm lành với con bé như lúc này, cậu đã thấy vui lắm rồi, chẳng muốn tính toán so đo thiệt hơn gì đâu. An cứ sai đi, lỗi đề đó Phong nhận hết cũng được mà. Đưa tay lên và tùy tiện bẹo hai bên má phính của An, Phong thấy nổi nhó nhưng trong mình đã được thỏa mãn phần nào. Buông tay ra khi thấy má An đã đỏ ửng, Phong lại dịu dàng xoa xoa đỉnh đầu con bé và chính thức tiếp nhận lời cảm ơn của An:

"Tại tao luôn muốn đợi mày gọi đến thôi mà."

Dứt lời, cậu chàng bèn đưa máy điện thoại của An lên và kéo con bé sát lại gần mình, sẵn sàng cười tươi chụp ảnh theo đúng ý ai kia. Xong xuôi, Phong lại cầm cúi vào tô cháo húp nhanh cho qua bữa cực hình. Thấy thế, An thật thà nói rằng:

"Ban này tớ đoán cậu ngại cơ nhưng xem ra không phải. May mà tớ vẫn lì mặt đòi ngồi đây ăn nên giờ cậu mới được một bữa ngon lành thế này đấy."

"Khụ khụ..."

Câu vừa rồi của An quả đã khiến Phong được một phen suýt chết sặc. Vốn định bê nguyên gương mặt nhăn nhó nhí nhí sang lườm An cho bỏ ghét nhưng con bé lại đang ung dung ngấm đường và thưởng thức cháo nóng mắt rồi còn đâu.

Bữa tiệc làm hòa này xem ra chỉ có mỗi An là cảm thấy ăn rất vào và ngon miệng thôi. Còn Hoài Phong thì chẳng khác nào đang trải qua một bữa trưa căng thẳng vậy. Bởi lẽ, đoạn đường này tuy rằng khá xa nhưng cũng đâu có thiếu những người thân quen qua lại. Và như đã nói, Hoài Phong không muốn đánh đổ hình tượng "lạnh lùng trai" chỉ vì mấy bát cháo trai còn đang nóng hổi này đâu. Suốt từ lúc đặt mớng thưởng thức cho tới khi tô cháo đã hết sạch sành sanh, cứ phải canh cánh nỗi lo trong lòng thử hỏi làm sao mà Phong ngon miệng cho được.

Tới khi bát cháo vừa "chởng mông", Phong còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, An đã lại léo nhéo đòi ăn thêm một bữa tráng miệng nữa cơ. Chỉ vào xe bán hoa quả dầm và nước ép trái cây vừa đi ngang, An cười nịnh nọt hỏi ý Phong:

"Cậu có muốn ăn chút hoa quả hay uống cốc nước ép cho sạch miệng không?"

Gương mặt chi chít vạch đen, Hoài Phong cất lực lắc đầu, sàu đến độ hết muốn giả bộ chiều theo ý An luôn rồi. Thấy vậy, con bé liền cau mày ngay và giờ bài bắt thóp Hoài Phong. Khoanh tay trước ngực ra oai, An bảo:

"Vi bát cháo vừa rồi, tớ tha cho cậu thêm 30% nữa là vừa tròn 80%. Còn 20% kia, cậu có muốn nhận nốt hay không thì tùy."

Lời An vừa dứt, Phong liền bật dậy luôn mới thật đáng khen. Thò tay lục túi tìm tiền, Hoài Phong nhanh chóng phóng theo chiếc xe vừa qua, quên luôn cả hỏi An muốn dùng gì. Bảo An cũng chẳng gọi với theo Phong dặn dò, vì chỉ cần là đồ Phong mua, con bé ngấm nhiên sẽ thấy ngon hết.

Lệ khệ xách mấy túi bóng đem về, Phong nhẹ nhàng đưa cho An và nói:

"Đồ ăn thức uống đủ cả đấy, trừ sàu riêng ra vị nào cũng có. Tha hồ mà chén nhó."

Đưa thi đưa thế thôi, chứ An còn chưa kịp mở túi, Phong đã ngồi xuống và tự tay bày sẵn đồng đồ ra trước mặt con bé. Ga lăng vô cùng!

Phong vừa dừng tay, An cũng lòi ngay điện thoại ra, tựa đầu vào vai cậu và bắt đầu chụp choẹt lưu giữ khoảnh khắc vàng này. Thỏa mãn xong căn bệnh sống ảo, con bé mới bắt đầu công cuộc chiều chuộng cái bụng không đầy của mình.

"Cậu không ăn hả? Vậy uống nước ép đi." Bảo An mồm lúng búng hỏi.

Đáp lại đó, Hoài Phong chỉ từ tốn lắc đầu, đôi mắt khê hép hờ tỏ vẻ lảng tở. Khi này vì đói nên bụng phải ăn thôi, giờ đã no rồi cậu chỉ muốn ngồi bên và nhìn An nhiệt tình ăn uống thôi. Thực ra Phong cũng tính cả rồi, ngồi im không đụng đũa thế này, nhờ có gặp người quen cậu còn tiện đường chống chèo. Rằng thì là mà cậu chỉ mua đồ cho bạn ăn và vì sợ bạn ngại nên mới nên nán lại đôi chút thôi. Nhưng rồi một sự cố xảy ra, Phong đã vì thế mà không giữ được nôm nữa rồi.

Thăng tay dứt một miếng dưa hấu rở to vào miệng cậu bạn, An hạ giọng nịnh bợ:

"Ăn cùng đi, một mình tớ không giải quyết được hết chỗ này đâu. Với lại, ăn uống phải có cạ mới vui chứ."

Tuy đơ như cây cơ nhưng Phong cũng xuôi lòng mà nghe theo lời An nói, nhai và nuốt một cách ngon lành. Một miếng, rồi hai miếng, ba miếng... cứ thế cứ thế, Phong ngoan ngoãn há miệng chờ An dứt cho miếng mới. Lúc đầu còn ngại và ngo, cơ mà sau đó thì cậu ta đánh chén nhiệt tình chẳng kém gì An.

Xong xuôi bữa tráng miệng, đôi trẻ còn làm thêm mấy đợt ăn vặt nữa cơ. Hễ có gánh hàng rong hay chiếc xe đẩy nào đi ngang là Phong nhanh nhanh chóng chóng chạy ra mua mang vào để cả hai cùng thưởng thức. Nem chua, bánh tráng, kẹo bông... không gì là không mua. Đến ngót nghét hai giờ chiều, bữa tiệc giăng hòa mới chính thức được khép lại, bạn An đã hoàn toàn tha thứ cho bạn Phong rồi đó.

"Ăn kiểu này vui nhờ Phong nhờ? Cứ như lẩu băng chuyền ý, cứ món nào đi qua là chén."

Xoa xoa cái no căng, An hăng say tán dương phong cách ăn mới lạ bản thân vừa nghĩ ra. Trái lại vì bụng quá đầy, Phong bỗng dừng lại ngại nói chuyện, chỉ ầm ừ đồng ý cho xong:

"Ồm... Ờ..."

Ăn xong là phải dọn, điều này với An từ lâu đã trở thành thói quen mất rồi. Chính thế nên khi thấy Phong có ý định để mặc đồng rác này mà cấp cặp đi thẳng, An liền nhăn mặt bất bình ngay. Cơ mà con bé chưa kịp mở miệng ra nhắc, cả hai đã bị ai đó từ trong ngôi nhà kia đi ra và tặng cho đôi phát gõ vào đầu.

"Không dọn đi mà còn định đi đâu hả? Vì nghĩ 'Trời đánh còn tránh bữa ăn' nên bác mới để yên cho chúng mày đánh chén nãy giờ đấy. Chứ ngồi trong nhà nhìn ra, bác thấy hết cả rồi."

Rõ là không có ý xấu như bác nam đó nói nên nghe xong An vội ầm ừ lên tiếng thanh minh:

"Không đâu ạ, cháu quả thực đang định dọn đó bác. Có mỗi bạn kia..."

Gương mặt nhăn nhó, An chỉ vào Phong muốn nói rõ sự thật. Ngờ đâu lời còn chưa xong, An đã thấy trình inh trước mặt mình cái chổi cán dài rồi.

Đưa cho đôi trẻ một chổi một hót, bác ấy dứt khoát ra lệnh:

"Không phải trình bày. Nhân danh tổ trưởng khu phố, bác phạt chúng mày quét sạch từ đầu đến hết đoạn đường này ngay lập tức. Làm xong bác ra kiểm tra, sạch mới được tha."

"Ồ nhưng bác ơi... bác ơi..."

Dứt lời, bác ấy liền thẳng lưng quay gót bước vào trong nhà, bỏ ngoài tai những lời kêu gào tha thiết của cô gái nhỏ. Trước lúc khuất sau cánh cổng, bác tổ trưởng kia còn cố trêu đùa thêm một câu như sau:

"Bác tạo điều kiện cho hai đứa được ở lâu lâu cùng nhau thế còn gì."

Phong nghe xong liền bụm miệng cười và mở lời an ủi cô bạn đặc biệt:

"Thôi, vận động một chút cho dễ tiêu cũng tốt."

Nhưng An không nghe, giậm giậm chân xuống đất, con bé hậm hực nói:

"Tớ thực sự không xấu như cậu. Tớ đã định gọi cậu ở lại dọn rồi đấy chứ. Thế mà bác ấy chẳng thèm nghe tớ thanh minh gì cả. Bác ấy không tin tớ."

Mặt mũi đã sớm tối sầm vì lời đầu An nói nhưng vì muốn xoa dịu nỗi ầm ừ trong con bé nên Phong vẫn gắng nhận nhịn. Đặt tay lên vai An, cậu nhìn thẳng vào đôi mắt nâu của con bé và đồng dặc bảo

"Tao tin mày."

Phong vừa dứt, An cũng ngưng kêu la bất bình ngay tức thì. Vì câu nói kia, quả có ý nghĩa với An lắm đấy. Rằng Phong không chỉ tin con bé ở mỗi chuyện con con này đâu, mà trong cả những vấn đề lớn hơn nữa, cậu cũng sẽ không nghi ngờ con bé. Và chỉ cần thế thôi, cũng đủ để An có thêm động lực tiếp tục đơn phương cậu bạn thêm lâu lâu nữa rồi.

Khuôn miệng cười toe, An híp mắt gật đầu với niềm vui sướng đang lâng lâng trào dâng.

"Có cậu làm cùng thì tớ quét thêm mấy khu phố nữa cũng được."

Nói thế thôi, chứ đôi trẻ vừa chấp hành xong hình phạt, cũng là lúc giày của An toạc đế ra rồi. Thấy hai đứa đã nghiêm túc hỏi cái và đường phố cũng đã được quét sạch tinh tươm, bác nam kia mới tặng cho An đôi dép tổ ong coi như là quà. Cơ mà An xin phép từ chối vì con bé đã có tài xế riêng đây rồi.

"Cháu cảm ơn bác nhưng cháu không nhận đâu ạ."

Quay sang Phong, An nghiêng đầu nói tiếp:

"Cậu cố gắng nhớ. Ban này cậu cũng muốn thế còn gì."

Toàn thân đã sớm mệt đến rã rời nhưng Phong vẫn muốn vâng lời Bảo An. Còn lữn xuống trước mặt cô bạn, Phong vô thức cười một cách không kiểm soát rồi nói:

"Chào bác đi rồi về."

Nhớ lại ngày trước cống An, Phong đã mất nặng mảy nhẹ và bắt con bé phải khóa chặt cái miệng lắm điều nhiều chuyện lại. Giờ thì khác, cậu cảm thấy phải được nghe tiếng An léo nhéo bên tai thì mới có thêm sức lực mà vác cái cục nợ này về. Tâm trạng thoải mái, đoạn đường với Phong vì thế cũng trở nên ngắn hơn rất nhiều. Chẳng mấy chốc đã đặt chân tới đầu ngõ nhà An.

Trước lúc thả con bé xuống, Phong khẽ ngoái đầu lại và dùng tất cả tâm chân tình của mình để nói cho An hiểu một điều thế này:

"Lúc trước, tao chỉ nghĩ tới mày như một người bạn của Băng thôi. Nhưng đã từ lâu rồi, với tao, Băng chỉ là bạn của mày."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cậu Học Sinh Cá Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43

Vô ý vô tứ nằm chinh ỉnh trước hiên nhà và ngẫm nghĩ về cuộc đời, An bỗng thấy tủi thân và ghen tị với lũ bạn đến vô cùng. Cứ mỗi lần tụ họp gặp gỡ, là y như rằng An được nghe đám ấy kể về việc chúng được chiều chuộng và cung phụng như thế nào, trong khi đó nó lại chẳng có gì để khoe hết cả, thử hỏi làm sao mà không bị cho được? Mang tiếng là "boss" trong nhà nhưng có mấy khi An được làm theo đúng ý mình đâu cơ chứ. Tỉ dụ như những lúc thất tình sinh chán ăn, An chỉ muốn được lăn lóc một góc riêng mình mà thôi. Ấy vậy mà cái lũ sen, nó kém thông minh kia lại cho rằng An bị bệnh, rồi thì hết sờ mó hỏi han quấy rối, chúng còn khuôn An tới gặp bác sĩ nữa chứ. Đến khi An tìm được hạnh phúc mới của đời mình, thì thằng nó em trong nhà bỗng đứng lại tìm đến An để trút bầu tâm sự mới thật phiền hà. Phải đến một tháng nay rồi, hôm nào An cũng phải ngồi bên cạnh và nghe chúng kể về những câu chuyện chẳng hề liên can tới mình suốt thôi. Không thể ra ngoài hò hẹn, tình yêu của An cũng vì thế mà chớp nhoáng trôi qua. Buồn ơi là buồn.

Đình đông...

Năm giờ chiều, tiếng đồng hồ quả lắc vang lên khiến An giật mình. Nó sức nhớ ra đã đến giờ tan học của hai thằng nó nhà nó mất rồi. Trước khi bị chúng ôm khư khư trong lòng như những ngày qua, chú ta phải tìm cách chuồn ngay mới được. Đang tính vượt rào qua bỏ nhà ra đi mấy tiếng, ai ngờ mới chạy tới cổng An đã chạm mặt thằng nó em ngay rồi. Giống như bao hôm thất tình trước đó, vừa nhìn thấy An, Kiến Lâm đã ôm chầm lấy nó và gắng sức bồng nó vào nhà. Miệng ngậm chặt que xúc xích rán mới mua, Lâm khó khăn nói:

"Sao mày nặng quá vậy? Chó gì mà béo như lợn ấy. Sờ đâu cũng thấy mỡ thế này thì con nào dám yêu."

Bị xúc phạm cân nặng, An lấy làm bức bối lắm nha. Nghĩ mà xem, nếu không phải một tháng qua hai anh em nhà kia bỏ mặc, chẳng chịu đưa An đi dạo quanh phố xá thì đâu có xảy ra cái cơ sự hôm nay. Đã phải bận tai nghe mấy người nói giai suốt ngày, giờ lại bị trù ẻo ể ảm không ai yêu thế này, An muốn cắn người lắm rồi nha. Giá mà thằng nó em có thể hiểu được ngôn ngữ của An thì nó đã sửa cho cậu ta bọc luôn khuôn mặt xấu trai kia kia. Nhưng vì đẳng nào cũng chẳng giải thích kêu oan được gì, nên An đành im im cho qua.

Nhà cây xúc xích ra và nhẹ nhàng đưa vào miệng chú chó cưng, Lâm vừa âu yếm xoa đầu nó, vừa dịu giọng dỗ dành:

"Nhưng tao thích mày mập mập thế này cơ, có vậy ôm mới đã. Cần quái gì em nào yêu, ở giá cùng tao không phải sướng hơn à? Tao cũng đang thất tình đây này."

Một cách lịch sự và ý tứ, An từ chối phần qua mà thẳng nô em mang về. Nó khẽ cúi mặt xuống và ngoảnh sang hướng khác tỏ vẻ né tránh. Nguyên một tháng qua, ngày nào chú ta cũng được nô em chiều đãi món này, thành thử ra bây giờ chỉ cần nghe thấy hai tiếng "xúc xích" thôi cũng đủ để nó phải rùng mình hãi hùng luôn rồi. Đã vậy, Lâm còn suốt ngày vuốt ve chò An nữa chứ. Thật khiến bộ lông đẹp đẽ của nó sắp rụng vì bị đụng chạm quá nhiều luôn rồi đây. Hay chẳng là do lo sợ thời tiết đang dần ấm lên và An có thể sẽ bị "shock nhiệt" mà chết nên cậu ta mới cố tình khiến nó rụng lông từ từ như những năm trước đó. Cơ mà dù với mục đích nào đi nữa thì thời gian vừa qua An cũng đã chịu đựng quá nhiều bất mãn rồi, vậy nên lúc này nó quyết định vùng lên cho xứng với danh xưng "sếp lớn" trong nhà. An cứ ngỡ rằng việc khẳng khái từ chối món ăn này sẽ buộc thẳng nô em tên Lâm phải tức tốc đi tìm đồ mới cho nó, ai ngờ cậu ta lại cho luôn vào mồm và nhai một cách ngon lành mới tức chứ.

You'll also like

This Love (Full- Nhii) by --Nhii--

This Love (Full- Nhii)

By --Nhii--

22.2K 1.4K

Nói Lời Yêu by Renchann

Nói Lời Yêu

By Renchann

33.4K 2.1K

Sự lột xác của một thiên thần by nhiss_ngoess

Sự lột xác của một thiên thần

By nhiss_ngoess

9.5K 455

Tôi ghét cô, đồ đáng yêu ! by Shibi08

Tôi ghét cô, đồ đáng yêu !

By Shibi08

17.2K 1.2K

Sự Trả Thù Ngọt Ngào (Full) by _Will_sun

Sự Trả Thù Ngọt Ngào (Full)

By _Will_sun

7K 453

Đồ Xấu Xa! Anh Là Của Tôi by Du_Coin

Đồ Xấu Xa! Anh Là Của Tôi

By Du_Coin

9.5K 829

Mạc Từ Băng !!! by Do_Ra_Mon

Mạc Từ Băng !!!

By Do_Ra_Mon

27K 1.8K

Kéo An ngồi sát lại người mình, Kiến Lâm tựa đầu vào vai nó và thở dài than thở:

"Tao buồn quá, An oi. Không biết giờ này Băng đang ở nhà hay ở chỗ học nhờ? Gọi điện thì không nghe, nhắn tin chẳng thèm trả lời. Tao bị người ta ghét thật rồi."

Lại bắt đầu rồi đấy, ngày nào Lâm cũng hỏi An câu này là sao? Thật sắp mòn lỗ tai mất thôi. Nhưng vì niệm tình cảm lâu nay nên chú ta vẫn "Ừ ừ" mấy câu gọi là có lời chia buồn với thằng nó của mình. Thường ngày, sau những câu rên rầm bên trên, Lâm sẽ lại ca tiếp bài ca thất tình. Rằng thì là mà, cậu ta yêu Băng nhiều lắm, chỉ muốn được ở bên chứ không hề có ý muốn làm phiền cô bé. Bị Băng cách mặt thể này, Lâm thấy giận Băng lắm nhé, tự hứa sẽ không bao giờ để tâm đến cô bé nữa đâu. Thề thốt chán chê, Lâm liền bẻ nguyên khuôn mặt cau có để trách cứ trời đất bất công và đòi các ông phải đền bù cho mình một cô bạn gái tốt hơn mới chịu. Nhưng đến cuối cùng, cậu ta vẫn sẽ ôm An và khóc nức nở rằng mình chỉ muốn Băng thôi.

Hôm nay thì khác, Lâm chẳng tốn hơi nói đông nói dài những lời vừa hài vừa vô nghĩa đấy đâu. Cậu ta thức tỉnh rồi. Dùng hai tay ôm chặt mặt An và nhìn chăm chăm vào nó, Kiến Lâm tha thiết nhờ vả:

"Hay mày đánh hơi tìm Băng giúp tao đi."

Vốn định có diễn vai bạn tốt cho xong chuyện, thế cơ mà lời nhờ vả ngớ ngẩn kia của Lâm quả đã khiến An tức điên lên rồi. Không một chút lo sợ tới nay sẽ bị phạt cắt bớt cá trong khẩu phần ăn, cũng chẳng lẫn tẩn xem Lâm có hiểu ngôn ngữ của mình, chó An nhất định phải sửa sa sả vào mặt cậu ta cho hạ cơn giận mới được:

"Gâu gâu... ú ú... gừ gừ..."

"Ý mày là sao cơ?"

Cứ tru tréo được mấy câu, An lại ra sức dùng mõm lôi kéo ống quần Lâm liên tục. Điều này đã khiến cậu ta sớm đàn mặt vì ngỡ ngàng mất rồi. Lâm không hiểu, rốt cuộc thì nó đang gầy gầy từ chối hay nhiệt tình thúc hối cậu đi ngay nữa đây. Cũng may vừa hay khi ấy, thông dịch viên chuyên nghiệp Tuệ Minh từ ngoài bước vào và đều đều ra tay:

"Thằng nó ngu, tao đã được người Băng nhà mày lần nào đâu mà đánh hơi tìm đường. Tao cũng muốn cắn nát cái quần mày mặc cả tuần qua rồi đó nha, bốc mùi sắp thối mùi tao luôn rồi đây này. Đó, nó nói vậy đó."

Ồn Trời, Minh đã dịch đúng hết sạch, không chệch đi được câu nào. An nghe xong mà thấy cảm động biết mấy, liền chạy tới và quăn quýt dưới chân anh mãi chẳng dừng.

"Gâu... gâu..."

Sau khi ném cái lườm tóe lửa cho cặp đôi ăn ý kia, Lâm liền bĩu môi "xi" dài một tiếng tỏ vẻ không quan tâm. Xong, cậu ta lại dựa vào cột nhà và miên man với những câu chuyện của riêng mình, khuôn mặt lộ rõ nét ưu tư. Bé An tới và đặt nó ngồi vào giữa hai người, Minh cũng khẽ cười buồn một cái, rồi tặc lưỡi và thẳng thắn thông báo tin buồn:

"Anh mày cũng vừa bị người ta đá đấy."

Lời Minh vừa dứt cũng là lúc chó An hoang mang tới cực độ, còn Kiến Lâm thì vui sướng đến vô cùng. Này nhé, lúc trước chỉ bị mỗi Lâm trút nỗi buồn lên đầu mình thôi, An đã phải gắng lắm mới chịu được đó. Giờ lại thêm cả Minh nữa, thử hỏi làm sao chú ta có thể gánh vác được đồng tâm trạng kia đây. Ôi ôi, nghĩ đến thôi đã ước mình được bán luôn cho rồi. Trái hẳn với bộ dạng iu xiu rất hợp hoàn cảnh của An, Lâm lại vỗ tay đôm đốp và nhiệt tình chúc mừng:

"Vậy là ông được thất tình giống tôi rồi đấy. Cảm giác tuyệt lắm, cứ từ từ mà gặm nhấm nhé."

Vốn dành tình cảm cho Minh nhiều hơn, nên nghe xong lời Lâm vừa nói, chó An cũng thấy bất bình lắm nhé. Giờ lại bài cũ, chú ta cứ thể nhảy bổ vào và sủa ăng ăng tới văng cả nước bọt vào mặt Lâm, chân tay không ngừng cào cấu tấm thân gầy ốm.

"Gâu gâu... gâu gâu..."

Tự dưng bị tấn công, Lâm không vui chút nào đâu. Cơ mà nhìn bản mặt ngu ngu cổ tỏ ra giữ dằn của chó cưng nhà mình, cậu lại thấy hài ời là hài. Vừa nghiêng mình né tránh những cái đánh của An, Lâm vừa nóng lòng nhờ Minh phiên dịch:

"Nó lại đang muốn nói cái gì đây?"

Ôm lấy An và kéo nó lại phía mình như một hành động cản ngăn chiến tranh, Tuệ Minh bật cười trước chuỗi hành động đáng yêu của hai đứa trẻ. Sau khi rù rì vào tai chó cưng đôi lời khen ngợi, Minh mới quay sang cậu em và giả bộ trách móc:

"Nói cái gì? Nó đang bênh anh mày chứ nói cái gì? Mày là em mà không động viên anh được một câu từ té à?"

Theo như lời mẹ vẫn dạy thì bạn rận có thể giúp người ta quên được những điều buồn phiền vẫn luôn canh cánh trong lòng. Vậy nên Lâm cũng đang tính sẽ thử kiểm việc hay thú vui gì mới để khuấy khỏa đầu óc đây. Ngờ đâu vớ được ông anh khờ khạo bị bại trận ngay lần đầu yêu đương, Lâm chẳng nghĩ ngợi gì nhiều thêm nữa, quyết nhận luôn vụ này. Dẫu sao cậu ta cũng có kinh nghiệm trong những chuyện như thế mà.

"Kể nghe xem nào, biết đâu em giúp được gì thì sao?"

Chẳng phải Lâm tò mò muốn chọc ngoáy vào nỗi đau của anh trai như cậu ta vẫn thường làm lúc trước đâu, chẳng qua nếu muốn giúp thì cần phải nắm rõ được ngọn ngành câu chuyện đó thôi. Lúc đầu Minh còn ngại chưa muốn nói ra nhưng sau vài lần bị thuyết phục bởi cái mồm dẻo hơn kẹo kéo của cậu em trai, anh cũng đành từ từ khai hết.

Nắm bắt được tình hình rồi, Lâm mới xoa cằm và gật gù điệu bộ giáo sư mà đưa ra kết luận thế này:

"Kể ra thì anh cũng giống An phết nhò. Cũng đơn phương, cũng vội vàng tỏ tình và cũng bị phủ phàng nhận lời cay đắng. Thế nên em nghĩ, có khi anh cứ lì tiếp tục đeo đuổi An đi, giống như con bé vẫn đang làm với thằng Phong đó, biết đâu lại thu được kết quả viên mãn thì sao?"

Cả tháng qua không có Phong bên cạnh nhưng An cũng đâu có xao lòng để ý tới Minh đâu. Giờ hai người đó "grong vỡ lại lành", liệu rằng Minh cứ cố chấp sẽ thay đổi được gì hay sao? Chẳng ta lấy làm nghi ngờ lắm, bèn nhấn mạnh hỏi lại Lâm rằng:

"Chắc không?"

Chẳng tốn một giây nghĩ ngợi, Lâm nhắm mắt gật đầu luôn. Đây chớ cung sang một bên, cậu ta ngồi sát lại Tuệ Minh và tiếp tục khẳng định những điều mình vừa gợi ý:

"Công bằng mà nói, em thấy anh có nhiều điểm tương đồng với An hơn thằng nhóc kia nhiều. Chuyện tình trắc trở như nhau, dễ nảy sinh sự đồng cảm lắm. Lấy cớ đó để gặp nhau nhiều vào, thế nào cũng dẫn tới tình yêu cho xem. Trong phim toàn thế mà."

Khẽ tủm tỉm cười, Minh thấy những lý lẽ Lâm đưa ra cũng thuyết phục đấy chứ. "Quá tam ba bận" cơ mà, Minh mới thất bại có một lần thôi, vẫn còn hai lần cố gắng nữa. Huống hồ với Minh, An là cô gái mà anh sẵn sàng cho đi tất cả mà không hề so đo tính toán thứ mình được nhận lại. An không yêu Minh, thậm chí là ghét bỏ đi chẳng nữa thì anh cũng không bao giờ hối hận về những việc đã làm cho con bé. Minh vẫn sẽ luôn có mặt những lúc An cần.

Tuệ Minh vốn không có kinh nghiệm trong chuyện yêu đương, những người thân cận nói sao, anh nghiễm nhiên cho rằng đó là sự thật. Tinh thần Minh vì thế mà đang dần phân chấn hơn hẳn. Ấy vậy mà Lâm còn bồi thêm một câu khích lệ cực kỳ có tâm như sau:

"Nói thật nhá, em thấy mặt anh với An cũng na ná giống nhau đấy. Cái này người ta gọi là 'có tướng phu thê', dễ đi tới hôn nhân lắm nha."

Thật khiến cho niềm tin ngày mai tất thắng trong Minh càng thêm phần được củng cố vững chắc hơn nữa. Sẵn tính nóng vội, Tuệ Minh liền đứng bật dậy và toan chạy vội đi thực hiện suy nghĩ mới hình thành trong đầu luôn đây. Thấy thế, Lâm bèn cuồng cuồng nắm tay anh giữ lại và gắng hỏi:

"Anh đi đâu?"

"Chuyện người lớn, mày không cần biết."

Dứt lời, Minh liền gạt phắt tay cậu em ra và phăng phăng chạy thẳng lên phòng. Bỏ lại trước hiên nhà cậu em đang bất bình gào thét:

"Ông vui rồi, còn buồn của tôi thì sao đây? Không định san sẻ cùng nhau hả cái đồ vô ơn kia."

Bóng Minh vừa khuất vào sâu trong nhà, cũng là lúc chó An rón rén bỏ đi theo sau. Chú ta chẳng muốn nán lại đây chút nào nữa đâu, kiểu gì thằng nó em cũng sẽ nhồi nhét vào tai nó thêm cả đồng âm ức về thằng nó anh cho xem. Vậy nên, chuồn vẫn là thượng sách số một bấy giờ.

Với quyết tâm bám dính lấy nhau trên mọi mặt trận để bồi đắp thêm tình cảm sau cuộc chiến tranh lạnh kỷ lục vừa qua, Phong đã quyết đánh đổi giấc ngủ nướng chiều nay để lên vào lớp học thêm và ngồi cùng An. Tuy mạng tiếng là bám đuôi nhưng Phong chẳng gây phiền cho An chút nào đâu. Trái lại chỉ cần con bé hơi lơ mơ mất tập trung tí thôi, thì y như rằng sẽ nhận được cái lườm cảnh cáo từ cậu bạn và kèm theo một lời dọa dẫm ngắn gọn thế này "Tao về nhà". Nghiễm nhiên sau đó, An liền học hành nghiêm túc trở lại ngay lập tức. Với An mà nói, thì giọng điệu trầm trầm này của Phong quả có tác dụng hơn hẳn những lần thầy đập thước quá đáng rất nhiều.

Năm giờ chiều, An kết thúc buổi học thêm. Vì chỉ còn một tiếng nữa thôi, An lại phải bước vào một tiết học khác rồi nên Phong quyết định dẫn con bé đi loanh quanh gần đó tìm hàng ăn chống đói. An nói muốn ăn món mặn, như là gà rán hay cơm rang cơ, nhưng chẳng hiểu sao Phong lại đưa con bé tới một tiệm bánh ngọt mới mở. Thật là kỳ lạ!

Ngồi đối diện nhau tại cái bàn trong góc, An vừa vuốt tóc nghịch ngợm, vừa tròn mắt hỏi Phong:

"Cậu ghét đồ ngọt mà."

Thực tình, Phong cũng chẳng ưa những thứ này đâu. Nhưng vì lúc trưa Phong đã chiều theo ý An ngồi lê bên đường dùng bữa nên giờ cậu chỉ muốn làm trái ý An một tí coi như trả thù đó mà. Phong tự thấy bản thân mình khó hiểu lắm nha. Rõ ràng trong những vấn đề to to cậu luôn muốn ôm đồm hết lỗi lầm về mình, để xuống nước nhún nhường Bảo An. Còn với những câu chuyện vụn vặt bé thế này, Phong lại luôn muốn "song phẳng" với An đến cùng. Trẻ con thật!

Đưa quyền thực đơn cho An, Phong thật thà thú nhận:

"Muốn trêu tức mày thôi. Nhưng xem ra không thành công mất rồi."

Hí hửng đón lấy quyển sổ Phong trao, Bảo An vênh mặt lên đáp lời:

"Vì tớ dễ nuôi mà."

"Vậy ăn nhiều vào nhớ."

Chẳng cần Phong nhắc, An cũng đành muốn được ghi tên mình vào danh sách khách sộp của quán đây. Có một sự thật hay ho rằng, những khi đi ăn cùng Tuệ Minh hay kể cả đám bạn thân thiết như hội Băng - Linh - Kỳ, An nhất quyết muốn được chung tay chia tiền. Nhưng nếu là cùng với Hoài Phong, con bé lại luôn muốn được cậu mở hầu bao chiều đãi, dẫu rằng An vẫn biết cậu chẳng nhiều tiền như những đứa kia. Không phải An có ý "đào mỏ" Phong đâu, chỉ là con bé thấy đồ cậu mua ăn ngon hơn hẳn bình thường đó mà. Ngay như bây giờ đây, dù biết Phong đã phải tiêu tốn không ít tiền trong quỹ tiêu vật tháng này nhưng An vẫn ra sức gọi tên một loạt những thứ mà con bé thấy thèm và kèm theo cả cốc sữa chua đánh đá nữa cơ. Trái với An tham ăn, Phong chỉ gọi duy nhất có hai món thế này:

"Cho em một Coca và một cái bánh, loại nào ít ngọt nhất ấy."

Đúng ra là Phong cũng đói lắm đấy. Và trong những lúc bụng sôi thế này thì ăn gì cậu cũng thấy ngon miệng cơ, kể cả những đồ cậu vốn chẳng ưa. Nhưng Phong không dám gọi nhiều, âu cũng bởi cái ví của cậu sắp cạn tiền mất rồi còn đâu.

Anh bồi bàn vừa quay đi chuẩn bị đồ, An liền lấy từ trong cặp ra một quyển vở đã được mở sẵn, đưa qua cho Phong và cất lời nhờ vả:

"Chắc nữa cô kiểm tra học thuộc dàn ý mấy bài phân tích thơ. Bây giờ tớ đọc, cậu xem giúp tớ nhớ."

Mới tan ca một tiết học căng thẳng, Phong thật chẳng muốn An lại chăm chăm vào học trong lúc đang được nghỉ ngơi thế này đâu. Nhưng nhìn đôi mắt con bé thiết tha thế kia, Phong biết có cố can ngăn cách mấy cũng chẳng được nên Phong đành phải dùng mưu nghĩ cách khác. Ngả lưng tựa vào thành ghế và vắt chân ra đáng giáo viên, Hoài Phong hắt hăm yêu cầu:

"Đọc đi."

Bảo An khi nãy còn đầy chữ nghĩa trong đầu, ấy vậy mà tới lúc được cậu bạn kiểm tra, não bộ con bé bỗng ngưng lại trắng hết sạch, chả nhớ nổi một ý nào hết. Ngắc ngứ mãi chẳng xong, An đành ái ngại nhờ Phong nhắc cho chữ đâu:

"Cậu nhắc giúp tớ từ đầu tiên đi. Chỉ cần thế thôi là tự nhớ được hết mà."

Hơi cau mày một chút giả bộ không hài lòng, Hoài Phong nhàn nhạt hé môi quăng một chữ "Nhà" tới tai An. Con bé nghe xong, mặt vẫn đơ ra hết lúc trước, không có biểu hiện gì cho thấy đã hiểu và nhớ bài học cả.

"Tớ nói là một từ, nhưng cậu phải tự hiểu ý mà đọc liền mấy từ gần nhau chứ. Đọc mỗi chữ 'nhà' thế kia, tớ làm sao nhớ nổi."

Chẳng buồn đôi co với An thêm nữa, Phong tiếp tục dùng giọng điệu ban nãy và nhắc cho con bé thêm một chữ "thơ". Nhà thơ? Nhưng nhà thơ nào mới được cơ chứ, Bảo An thậm chí còn quên luôn cả bài đang nhờ Phong kiểm tra mất rồi. Ngại ghê, An cười hề hề nịnh bợ và gờn gợn trở lên trước mặt Phong, ra điều nhờ cậu nhắc thêm một chút xíu nữa. Có điều, Phong lại trả lời bằng một câu chẳng mấy liên quan thế này:

"Nhìn tay cũng đẹp mà sao chữ xấu thế hả?"

Đúng như những gì Phong dự đoán, nghe xong lời chê bai kia, Bảo An lập tức cau mặt lại ngay, điệu bộ chẳng vui chút nào. Chia tay ra trước mặt Phong, con bé trề môi giận dỗi:

"Đưa trả tớ đây. Hết muốn học rồi."

Nhưng Phong không nghe. Cậu cố nhướn người và vươn tay lên cao, khiến An có cố cũng không tài nào với tới được. Lật lật thêm vài trang vở nữa, Phong ngao ngán lắc đầu và giờ giọng chê bai:

"Úi xời, chữ thế này mà cũng đòi nhờ bạn kiểm tra hộ hả An? Phải giỏi cỡ tao mới có thể đọc được hai chữ 'Nhà thơ' đấy nhá. Cũng muốn giúp mày lắm, nhưng thật sự thì đoạn về sau mày viết cái gì tao dịch không nổi. Nên đành thôi, trả này."

Dứt lời, Phong đặt quyển vở đánh bộp ngay trước mặt An. Vừa dứt vội quyển vở vào trong balo, An vừa nhìn Phong bằng cặp mắt tóe lửa, đôi môi nhỏ vẫn bĩu lên cong cón tò vè không muốn bắt chuyện. Phong nhìn mà chẳng cảm thấy sợ hãi chút nào, chỉ muốn bẹo liên mấy cái vào hai bên má phính đáng yêu kia thôi. Một phút thật lòng, Phong thừa nhận cậu đã bị nghiện cặp "bánh bao" đó mất rồi. Nhân lúc An đang hí hoáy sắp lại đồ đạc trong cặp, Phong mới rón rén đưa bàn tay ra toan chạm mặt. Nào ngờ, tay còn chưa tới nơi, đã bị ai kia vô duyên phá đám.

"Xin lỗi vì để hai bạn phải đợi lâu. Đồ hai bạn gọi đây ạ."

Vừa thận trọng bày biện mấy đĩa bánh lên bàn, chàng nhân viên nọ vừa áy náy nói lời xin lỗi. Trong khi An tươi tắn xua tay và liền mồm nói "Không sao", thì Phong lại hậm hực quay qua hướng khác và liên tục chửi thề trong đầu:

"Ông mà đến muộn hơn chút nữa tôi còn cảm ơn ông ấy."

Anh nhân viên vừa đi khỏi, cũng là lúc An hí hửng lôi điện thoại ra chụp tanh tách đến chục tấm liền. Xong xuôi, con bé liền hồn nhiên há miệng thật to và nuốt trọn miếng bánh Macaron vào đó. Quên luôn nỗi hờn Phong vừa nãy, An vừa lúng búng nhai vừa mở lời mời mọc:

"Cậu muốn thử một cái không? Ngon cực kỳ luôn."

Nhưng Phong từ chối vì cậu biết chắc rằng An hẳn phải mê món đó rất nhiều. Phong muốn nhường hết cho An, dù cho bụng có cồn cào cách mấy, cậu cũng sẽ chỉ ăn đúng suất của mình mà thôi. Có điều, còn chưa kịp đưa bánh vào mồm, Phong đã nghe thấy thở thè bên tai mình giọng nói ai kia:

"Món của cậu có vẻ ngon nhỉ? Biết vậy tớ cũng gọi một cái như thế."

Ngẩng mặt lên và bất gặp cặp mắt An đang hau háu nhìn vào đĩa ăn của mình, Phong chỉ còn biết cười ra nước mắt mà thôi. Phong hỏi:

"Muốn thử không?"

An liền thật thà gật đầu đáp:

"Có."

Dường như vì lo sợ bị Phong hỏi đều, nên lời vừa dứt, An ngay lập tức há miệng chờ ăn. Hoài Phong thấy thế bèn tận tình nuốt miếng bánh vào mồm Bảo An. Xong xuôi, còn chu đáo hỏi lại:

"Nữa không?"

Thêm một cái gật đầu nữa từ An, Phong cũng được thêm một lần phục vụ con bé. Rồi Phong cứ nuốt và An cứ ăn, chẳng mấy chốc mà đĩa bánh đã hết sạch sành sanh. Bấy giờ, An mới ái ngại gỡ đầu gỡ tai, nhắm mắt cười trừ:

"Chết thật, tớ tham ăn quá. Hay lấy một đĩa của tớ mà ăn này. Cậu chọn đi, cái nào cũng được."

Nói ra thì sợ An hiểu lầm lung tung, lại sinh giận dỗi nhưng thực tình từ giây phút con bé nuốt trọn miếng bánh cuối cùng vào bụng, Phong tự dưng đã ngưng được cơn đói luôn rồi. Cậu lắc đầu, và nhẹ nhàng nói:

"Thôi ăn cả đi, tao cũng chẳng thích những thứ này lắm."

Có lẽ với An, đây chính là câu nói mà con bé thích nghe nhất đó. Bằng chứng là Phong vừa khép mồm chưa đầy một giây, An đã hí hửng quay lại với cái bàn đầy ắp thức ăn. Nhìn An tay thìa tay đĩa, liên tục nhai nuốt thế này Phong không nhịn được bèn phì cười một cái, rồi tựa lưng vào ghế, xoa xoa cằm nghĩ tới tương lai.

"Giả dụ sau này, mình mà rước An về làm vợ, khéo khi phải lập riêng một quỹ chi để phục vụ cho cái bụng không đầy đầy quá. Lại thêm được một đứa con giống tính mẹ nó nhờ... Thôi, lúc ấy cứ xác định là nai lưng ra mà kiếm tiền..."

Kết thúc bữa ăn cạn ví, Hoài Phong lại tiếp tục theo chân An tới lớp học Văn và ngồi lì ở đó thêm cả tiếng đồng hồ. Xong xuôi, cậu còn tận tình hộ tống An về nhà nữa cơ. Tính ra, cả hai đã dính nhau gần nguyên một ngày luôn rồi. Thấy Phong dành toàn bộ thời gian cho mình như thế, An lấy làm xúc động lắm. Song, con bé cũng thấy lo lắng cho việc học cũng như tương lai xa xôi của cậu vô cùng. Đứng đưa tay Phong, Bảo An tò mò hỏi:

"Cả ngày nay đi theo tớ như vậy, chẳng lẽ ngoài lúc học ở trường ra, cậu không phải đi học thêm hả? Năm sau là thi rồi mà, học luôn bây giờ mới kịp chứ."

Nhắc tới chuyện thi cử, thực ra trong lòng Phong đã dự tính và sắp xếp hết cả rồi. Nhưng đoán chắc thế nào An cũng khóc lóc ỉn ỏi ngay khi nghe xong bản kế hoạch đó, nên Phong lại thôi. Khẽ lắc đầu, Hoài Phong buồn bã đáp:

"Mày biết mà. Ở nhà tao, chỉ có bố là người kiếm ra tiền thôi. Và tao thì chẳng muốn mở mồm xin xỏ ông ấy nhiều đâu. Để ông ý trả tiền học phí mỗi năm thế này, tao cũng thấy ngại lắm rồi."

Hiểu ra vấn đề, An liền gật gù và "À à" mấy tiếng tỏ vẻ thông cảm lắm. Thêm được vài bước nữa, con bé mới vội vàng nhảy lên trước mặt Phong, rồi vừa đi giật lùi vừa hào hứng nói:

"Vậy cậu đến quán nhà tớ làm thêm đi. Như thế sẽ có tiền để học thêm ôn thi rồi."

"Hay nhờ? Đi làm rồi thời gian đâu để học."

Phong nói đúng quá, nãy giờ An chỉ chăm chăm đến chuyện học phí mà quên luôn cả vấn đề thời gian mất rồi. Chán thật!

Nhưng với quyết tâm giúp Phong được học tập ôn thi, An vẫn không ngừng nghĩ ngợi. Cuối cùng, con bé cũng nảy ra một ý thế này.

"Vậy tớ làm gia sư cho cậu nhá. Chốc nữa tớ sẽ về xếp lại lịch và thông báo cho cậu sau. Đảm bảo không lấy cậu một đồng nào luôn."

An thấy cách này cũng hay lắm nha. Vừa giúp được Phong ôn tập, lại thỏa mãn luôn được căn bệnh "ngại Phong" của An nữa chứ.

Duyệt!

Duyệt!

Duyệt!

Ngờ đâu, mới nghe xong An trình bày, Phong đã vội gõ vào đầu An một tiếng và bĩu môi chọc quê:

"Thôi, tôi xin. Chữ thì xấu, bài tập thì học mãi chẳng xong, lại còn đòi dạy tôi nữa hả? Lo mà về chép bài đi kia, chẳng phải lúc này bị phạt vì tôi chưa thuộc dân ý hay sao?"

Cứ tưởng An nghe vậy, sẽ dùng dùng tự ái mà cho qua luôn cái ý tưởng vừa rồi. Ai dè, con bé lại giờ trò mè nheo mà rằng:

"Tớ sẽ luyện lại chữ. Cũng sẽ cố học hành tốt hơn. Cậu đồng ý cho tớ dạy cậu đi mà."

Vì quá hiểu tính An nên Phong sợ chẳng dám đáp lời. Cố sai rộng bước chân hơn nữa, cậu chỉ mong mau mau chóng chóng tiễn An về đến nhà mà thôi.

"Đi mà Phong."

Hoài Phong vẫn dửng dưng khóa chặt cánh môi.

"Tớ năn nỉ đó."

Hoài Phong quyết tâm không chịu mủi lòng.

"Tớ sẽ giận cậu đấy."

Hoài Phong đã quen với điều này và cậu luôn sẵn sàng xin lỗi An bất kể thời gian, địa điểm.

"..."

Suốt cả đoạn đường dài, An đã xin xỏ đến độ cả mồm nhưng Phong vẫn một lòng kiên định chẳng chịu nghe theo. Về tới đầu ngõ, An quyết định thay đổi chiến thuật. Từ chỗ năn nỉ ỉ ôi, con bé quyết giờ bài trao đổi.

"Đồng ý đi rồi tớ cho cậu xem cái này hay cực. Liên quan tới anh Minh và chuyện chúng mình đấy."

Nghe vậy, đôi chân Phong liền cứng đờ lại ngay lập tức, toàn thân chẳng rõ vì sao mà run lên cầm cập. Nhìn gương mặt vênh váo của An, Phong thấy tức lắm nhè. Cậu tò mò muốn biết nhưng lại không thể dùng vũ lực để uy hiếp An. Nhưng Phong cũng chẳng thể nhận lời An được vì cậu sợ sẽ ảnh hưởng tới việc học của con bé. Sau một hồi suy đi tính lại, cuối cùng Phong cũng nhắm mắt gật đầu với An. Trong đầu tự hạ quyết tâm, sau này nhất định bày trò cho An bỏ cuộc.

Thấy vậy, An liền cười toe toét và đung đưa điện thoại trước mặt Phong.

"Tớ từ chối anh Minh rồi này. Cậu vui chứ?"

Quả thực từ lúc kéo An bỏ đi, trong lòng Phong luôn canh cánh đắn đo đến vụ tỏ tình đó. Cơ mà lại ngại không dám nói ra vì lo sợ sẽ phá vỡ buổi hội ngộ sau bao ngày chia cắt. Giờ được đoạn tin nhắn An thẳng thừng từ chối tình cảm của Minh, Phong thấy trong mình lâng lâng sung sướng, thật muốn hét um lên cho hả nỗi niềm. Nhân lúc Phong còn đang há mồm cười ngốc nghếch, An liền tranh thủ ra điều kiện luôn:

"Cậu cho tớ thời gian từ nay tới hết học kỳ một năm sau nhé. Vì khi đó, trường tớ sẽ cho thi thử một đợt. Nếu kết quả tốt, cậu đồng ý cho tớ kèm cậu học nhé."

Nhận được tin vui, Phong bấy giờ chẳng ý thức được gì nữa rồi. An nói gì, cậu cũng gật đầu nhận hết. Thấy thế, An mới kiễng chân lên và thom vào má Phong một cái đánh chụt. Xong xuôi, con bé liền ôm mặt đỏ và vội vã chạy vào bên trong. Bỏ lại sau lưng một Hoài Phong, hai má cũng ửng hồng không kém.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cậu Học Sinh Cá Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44

Sau khi nghe Lâm phân tích về khả năng thành công, Minh bèn phăm phăm chạy ngay lên gác và khóa trái cửa phòng để vạch ra kế sách cưa cẩm An lần hai. Giấy bút đã la liệt trên bàn, Minh liến liến lên mạng tìm kiếm những chiêu thức lấy lòng con gái, cũng chẳng ái ngại mà mạnh dạn hỏi luôn kinh nghiệm từ đám bạn thân. Rồi bằng tất cả vốn hiểu biết của mình về An, Tuệ Minh mới cẩn thận đúc kết và chọn ra những chiến lược phù hợp với con bé nhất. Đang hăng say làm việc là thế, ngờ rằng như chỉ còn vài bước nữa sẽ dẫn tới thành công, ngờ đâu khi kế hoạch gần thành, Minh lại nhận ngay được tin nhắn từ chối phũ phàng từ An.

“Em xin lỗi nhưng lời tỏ tình của anh, em sẽ không bao giờ đồng ý đâu anh. Vì em luôn hy vọng được trở thành đứa em gái của người anh trai tốt là anh.”

Buông rơi điện thoại và chiếc bút bi, Tuệ Minh cứ thế để mặc thân mình tự do tựa vào lưng ghế. Ném ánh mắt thất thần vào khoảng không vô định phía trước, Tuệ Minh nhếch mép cười chua xót cho mối tình đơn phương vừa tắt ngúm của mình.

“Em phũ thật.”

Tin nhắn kia An gửi, chẳng những cự tuyệt Minh hôm nay mà còn tước luôn cả mọi cơ hội của anh sau này. Dù rằng hiện tại An chỉ để ý đến mình Phong thôi nhưng Minh hiểu, đó không phải lý do cho câu “không bao giờ đồng ý” vừa rồi. An không nhận lời Minh, đơn giản vì con bé sớm đã xếp cho anh một vị trí có định khác trong cuộc sống của mình rồi thôi. Minh không trách An, trái lại anh còn muốn cảm ơn con bé vì đã cho anh một câu trả lời rõ ràng.

Có điều lần này, An thực sự đã làm khó anh quá rồi. Từ chối và rời xa An, Minh thực lòng không nỡ chút nào. Nhưng nếu nhận lời kết nghĩa và ngày ngày chứng kiến An trao yêu thương cho một người khác, Minh cũng chẳng dám chắc mình sẽ giữ được trọn tư cách của một người anh. Không cần biết quan điểm của những người khác ra sao nhưng với Minh, một khi đã nhận lời này với An, cũng sẽ đồng nghĩa với việc anh phải dứt khoát từ bỏ tình yêu đơn phương kia mãi mãi. Vì nếu lợi dụng kết nghĩa để làm bước đệm tiến tới kết hôn rồi đổ cho cảm xúc khó đoán thì thật chẳng khác nào tự tay bôi nhọ vào nhân phẩm của mình. Minh không làm được.

Đang lúc nát óc đắn đo, Minh lại nhận được thêm đôi dòng tin nhắn nữa từ An.

“Em không muốn vì chuyện này mà anh và em phải tìm cách né tránh hay trở nên khó xử mỗi khi vô tình chạm mặt đâu anh. Nhận lời em đi.”

An chỉ nhắn có một đoạn ngắn xiu xiu thôi, ấy thế mà lòng Minh đã mềm nhũn ra ngay được. Có lẽ việc được chiều theo ý thích của An, lâu dần đã trở thành một trong những thói quen và sở thích khó bỏ của Minh mất rồi. Để đến bây giờ, dù biết là sẽ rất khó và đau nhưng Minh vẫn thờ dãi đồng ý khoác lên mình chức danh anh trai mà An vừa mới bổ nhiệm.

“An vui là được rồi.”

Chẳng bắt An sốt ruột chờ lâu thêm nữa, Minh liền nhanh tay soạn ngay một đoạn tin nhắn cho An, chính thức đặt viên gạch đầu tiên cho quãng đường dài anh em sắp tới.

“Từ ngày mai, anh trai sẽ dạy cô cách nói giảm nói tránh để đỡ làm tổn thương người khác, nha cô nha.”

Rồi lại nhìn vào đồng hồ trên bàn, Minh chỉ biết lắc nhẹ đầu và cười buồn cho qua. Vừa thu dọn những giấy giấy tờ tờ lộn xộn, anh vừa tự nhảm với chính bản thân: “Cắt đi làm kỷ niệm vậy.”

Xong xuôi, Minh mới lấy lại khí thế ngồi ngời ngời của buổi ban trưa và nhanh chân chạy vội xuống dưới nhà. Tầm giờ, chắc mẹ đã bày biện xong một bàn đầy ắp thức ăn và cái dạ dày trống tuếch này đã sẵn sàng để vor vét tất cả những thứ đó rồi. Ngờ đâu sự thật phũ phàng, hoàn toàn khác xa so với điều Minh vừa mong ước. Bếp núc lạnh tanh, mặt bàn trống trải, trong phòng chỉ có mỗi chó An đang ngồi quay mặt vào tường tựa như đang dỗ và bên cạnh nó là Kiến Lâm trong bộ trang phục chỉnh tề. Một tay bưng tô thức ăn khô, một tay lay lay người chú chó, Kiến Lâm ra sức dỗ dành nó:

“Ăn đi An. Mày cứ thế này, làm sao tao yên tâm đi được.”

An vốn chẳng thích những thứ này đâu, họa hoàn lắm chú ta mới chịu hế mồm ăn tạm mỗi khi đám Sen, Nô trong nhà bận bịu quá thôi. Đợt vừa rồi, Minh vì mãi đi cùng An, Lâm lại thường xuyên ngồi bên lan can buồn đời, bố mẹ thì chạy tới chạy lui lo công chuyện, thành thử ra chó cưng mới phải nhai nuốt đồng hạt khô khốc ấy cho qua bữa vậy đấy. Giờ nó ngán, chẳng thèm đụng đến cũng phải thôi.

Thấy vậy, Minh bèn đi tới, ngồi quỳ xuống ngang tầm và hỏi thăm Lâm về sự vắng mặt của người bếp trưởng trong nhà:

“Mẹ đâu?”

Trông thấy anh trai, Lâm mừng như tím được tiền, bèn vội vàng vàng đưa cho anh bát ăn của An và hai trăm rưỡi tiền mặt, dặn dò:

“À đây rồi, anh cho nó ăn hộ em nhớ. Bố mẹ đi ăn tiệc rồi, lúc này có tạt qua nhà đưa cho em năm trăm nghìn nói anh em mình tự lo bữa tối. Nhưng giờ em phải ra ngoài có việc nên chia đôi số tiền đây. Phần của anh đây.”

Minh nhăn mặt gặng hỏi:

“Đi đâu?”

Lâm nhanh miệng đáp lời, sẵn dịp trả thù luôn cho nỗi ầm ức ban nãy:

“Chuyện trẻ con, người lớn không cần biết.”

Dứt lời, cậu ta liền nhanh chân phóng vội ra ngoài. Bỏ lại sau lưng chú chó cưng vẫn đang chơi trò giận dỗi úp mặt vào tường và người anh trai còn trong thế quỳ như thể đang cung kính chào tạm biệt cậu em

Rồi mặc kệ thằng em đáng ghét, Minh liền hướng sự quan tâm của mình sang cho chó An yêu dấu. Đứng dậy và tiến về phía tủ lạnh để lấy ra đôi ba con cá, nó anh quyết định sẽ phục vụ vị sếp lớn hết mình, coi như là chuộc lỗi cho chuỗi ngày vừa qua.

“An, cá này. Vào đây giúp tao một tay nấu cơm tối đi.”

Ngửi ra mùi cá khoái khẩu, An quên ngay túi hờn và sấn sổ chạy tới bên Minh, cái đuôi cong cong ngúng nguẩy theo điệu hú sủa vui mừng:

“Gâu gâu... À hú...”

Thời gian thấm thoát trôi mau, chẳng mấy chốc An và Phong đã trở thành bậc anh cả, chị hai trong trường. Đợt tháng tư vừa rồi, các trường cấp ba trong thành phố đều đồng loạt tổ chức cho học sinh khối cuối làm thử hai đợt thi. Một là để giúp các em dễ dàng chọn ra môn học thể mạnh cho kỳ thi tốt nghiệp sắp tới và cái sau đó là để chuẩn bị tinh thần với bài thi tuyển sinh đại học ngay sau đó. Kể từ dạo nhận lời hứa hẹn với Phong, An chuyên tâm vào học hành và rèn nét chữ lấm lấm, có mấy bữa còn phải vào viện tiếp nước vì ôn tập quá sức cơ. Phong nghe mà thấy xót xa vô cùng. Có điều năn nỉ, quát mắng đủ kiểu con bé cũng vẫn cương quyết làm theo ý mình. Bỏ tay hết cách, Phong chỉ còn biết âm thầm chuẩn bị đồ ăn thức uống đến bồi bổ cho An mà thôi.

Và rồi không uổng công tu luyện đèn sách, bài thi thử đại học vừa rồi, Bảo An đã may mắn trở thành người có điểm tổng ba môn cao nhất ban D nhà mình. Tuy mang được vinh quang về cho lớp nhưng An lại chẳng được bất kỳ đứa bạn nào nói lời khen ngợi cả. Thay vào đó, chúng nó đồng loạt nhao nhao lên đòi An mở tiệc chiêu đãi, ăn mừng chiến thắng hôm nay. Nhân danh lớp trưởng, cậu Đức đứng lên đầu têu, khởi xướng:

“Đội quân đòi ăn khao đâu rồi? Hãy cho tôi thấy những cái mồm đầy răng của các bạn đi nào.”

Lợi dụng thói quen biết rộng rãi của bản thân, Phương “chim lợn” bèn lên giọng đe dọa:

“Mày mà không cho bọn tao ăn thì á, tao đi &loa&loa; cho cả trường biết là An lớp này nổi hứng muốn mời tất cả đi ăn nhậu dịp giải giáp nhà.”

Chỉ chờ có thế, tập thể lớp mười hai Anh ngay lập tức đập bàn đập ghế, gào thét đòi ăn:

“Ăn đi... Ăn đi... Uống nữa...”

Giữa lúc lớp học nháo nhào ồn ào, An còn chưa kịp đứng lên cúi gập nhận lời và phát biểu đôi ba câu cảm xúc thì cô giáo lại tiếp tục thông báo một tin đáng buồn bằng giọng điệu có chút bông đùa như sau:

“Và cũng chính An đã cuỗm luôn ngôi vị bét bảng trong kỳ thi thử tốt nghiệp vừa rồi. Trừ Toán, Anh, Văn ra thì không có môn nào trên 2 điểm cả An ơi &Con gà công nghiệp& này học lệch quá rồi đấy nhé.”

Lời cô vừa dứt, đám bạn cùng lớp bèn vỗ tay đôm đốp và cười lên đầy sung sướng. Nghe tin sét đánh, gương mặt đang vênh vênh tự đắc của Bảo An, trong phút chốc liền nhệch ra trông thấy. An đã giao kèo với Phong rằng, nếu bài thi thử đại học này đạt được cao, con bé nghiêm nhiên sẽ được trở thành gia sư dạy kèm của cậu. Cơ mà mấy môn để chọn thi tốt nghiệp điểm lại lẹt đẹt thế này, An biết phải xin xỏ Phong kiểu gì đây. Trẻ mới mếu mếu, An đang hối hận vì đã không ôn thêm một chút cho một môn nào đó lắm đây. Thấy thế, Trúc Linh ngồi cạnh mới vỗ vỗ vai an ủi con bé:

“Thôi, trên một điểm là đủ để tốt nghiệp rồi. Mà &học đều& thế kia, càng đỡ phải đau đầu chọn môn đăng ký thi chứ sao.”

Hai tiếng “học đều” được Linh ưu ái nhấn mạnh và kéo dài, An nghe mà thấy tung tức ghê cơ, hận một nỗi không thể cù kỳ cho bỏ ghét thôi. Cậu Đức lớp trưởng vừa ban nãy mạnh mẽ đòi hỏi An là vậy, giờ thấy con bé ỉu xiu thế kia, cậu ta cũng liền đổi giọng buồn buồn và nói:

“Thôi, chẳng ăn mừng ăn niếc gì nữa đâu. Bọn mình... đi ăn giải đen đi An.”

Giữ nguyên điệu bộ của Đức, cái Phương cũng hơi nhóm người dậy và nói dăm ba câu gọi là có lời động viên, an ủi cô bạn:

“Vụ dọa dẫm mày hồi nãy, tao xí xóa hết. Có điều, giờ mày mà không nghe lời thằng Đức, đưa bọn tao đi giải sầu thì tao sẽ tung tin mày học lệch cho cả phổ biết đấy.” Giây phút Đức và Phương hạ móng ngồi xuống sau bài phát biểu ngắn gọn, “hội thảo dân” cũng liền nhao nhao lên hưởng ứng ngay tức thì. Bảo An, đến phải cười ra nước mắt với chúng bạn này mất thôi. Đến cả cô giáo ngồi trên cũng không nén nổi mà phì cười thành tiếng. Trước khi buổi học kết thúc, An cũng quyết định chọn Vật Lý và Anh Văn làm hai môn tự chọn cho kỳ thi tốt nghiệp phổ thông của mình.

Dù là ăn mừng chiến thắng hay vì lí do chia buồn đi chăng nữa, An cũng đều sẵn sàng dốc ví mời đám bạn một bữa ra trò. Có điều, hôm nay An còn bận chạy đến trường Phong và thằng thần đặt vấn đề về mối quan hệ thầy trò đã bàn đạo trước cơ. Thế nên, tan học một cái là con bé lao ngay ra khỏi lớp, cũng không quên ngoái đầu lại dặn dò đám bạn để dành bụng cho bữa tiệc trưa mai.

Cùng lúc đó, tại Trung học Phổ thông Bình Minh trường mình, Phong lại được đám bạn tung hô như một người hùng khi đã dũng cảm giúp cả khối “đội

sở” trong hai kỳ thi thử vừa rồi. Sở hữu một gia tài toàn trứng ngỗng và gậy gộc, Phong thực cũng chẳng quá khó khăn lần lần chọn lựa môn thi tốt nghiệp cho mình. Chính thế nên ngay khi cô vừa gọi đến tên đề hỏi, Phong liền trả lời ngay lập tức:

“Môn nào cũng được, miễn là trắc nghiệm cô ạ.”

Lời Phong vừa dứt, trừ Băng và cô chủ nhiệm ra thì ai nấy đều phá lên cười rầm rộ. Trước vẻ mặt căng cứng và thái độ bất cần của Phong, cô giáo đã sớm bị cục tức chặn nghẹn nơi cổ họng, bàn tay run nắm chặt lại báo hiệu một trận lôi đình sắp ập tới. Cũng may trước khi tình hình trở nên xấu đi, có người nào đó đã kịp thời ra tay ngăn chặn.

“Tớ chọn thi Lý và Anh. Cậu bắt chước tớ đi để cùng ôn tập.”

Nhận được tin nhắn An gửi, Phong bèn tặc lưỡi một cái và nhanh chóng giơ tay gây sự chú ý. Băng chất giọng thành khẩn nhất có thể, cậu chàng mới lễ phép thưa cô:

“Em xin lỗi. Cô cho em chọn Lý và Anh ạ.”

Xong xuôi, Phong còn nở một nụ cười trừ ra điều lấy lòng và hời hợt nữa cơ. Tiếc rằng đã quá muộn màng, cô chủ nhiệm tuy đồng ý với nguyện vọng của Phong nhưng gương mặt vẫn chưa thôi hầm hầm tức tưởi.

Đám bạn thấy Phong bỗng dưng ngoan ngoãn lạ thường, liền tỏ vẻ thất vọng ra mặt, đứa nào đứa nấy đều kêu ca phàn nàn cậu chàng không ngót. Trí còn quay xuống bĩu môi kinh bỉ và giở giọng chê bai:

“Trông như nào...”

Nhớ lại năm xưa, ngày đầu tiên phi xe đến trường đón Phong, An đã phải đứng đợi cậu ta đến cả tiếng đồng hồ. Hôm nay lịch sử lặp lại, Bảo An một lần nữa phải chống mắt ngồi chờ Hoài Phong. Gọi điện mãi mà Phong chẳng nghe, An sốt ruột quá mới le te gửi xe bên ngoài và lần mò vào trường để tìm người thương.

Tuy thuộc top đầu trong thành phố nhưng nội quy của trường An lại không quá khắt khe như bên Bình Minh nhà Phong đâu. Đặc biệt là trong vấn đề đồng phục, chỉ cần không quá phản cảm thì học sinh có thể tùy ý bóp nhỏ ống quần sao cho thoải mái và “hợp mốt” nhất. Chẳng giống như trường Phong, khẩu hiệu “nói không với quần bó, nó có với quần loe” được đám học trò truyền nhau và khắc sâu từ bao khóa trước. Thế nên chỉ sau mấy bước rón rén vào trong, An đã bị bác bảo vệ hăng giọng gọi tên mất rồi: “Này chị kia, hết giờ rồi còn quay lại trường làm gì? Ông quần thì bóp sát sần sật vậy à? Phải đợi tới cật nát ra như mấy chị hôm trước rồi mới chừa phông?”

Lời bác vừa dứt, cũng là lúc An giật mình tới dựng cả tóc gáy. Hai tay vô thức nắm chặt ống quần, con bé liền vội vàng quay lại nói lời thanh minh:

“Không không, bác ơi. Cháu không biết trường mình lại cấm học sinh bóp ống ạ. Cháu là học sinh trường khác mà bác. Bác nhìn phù hiệu đi ạ, cháu học bên Khắc Ân bác ơi.”

Ngờ tưởng bác bảo vệ sẽ niệm tình tha lỗi và thả cho vị khách ở xứ láng giềng này đi, nào ngờ nghe xong, bác lại càng thêm phần nổi đóa. Chả là mấy hôm trước, có đứa học sinh ở bên trường khác dám qua mặt bác để lên vào trường rồi ngồi ung dung trong một lớp nọ cùng hội bạn của mình. Giáo viên tiết đó phát hiện ra, đứa học sinh kia nghiêm nhiên phải chịu kỷ luật và bác bảo vệ cũng không thoát khỏi bị khiển trách và trừ lương. Thế nên bây giờ, bác mới khó chịu ra mặt với cụm từ “học sinh trường khác” mà An vừa nói vậy đó. Hăng giọng nghiêm nghị, bác bảo vệ mới gắng hỏi:

“Lại định ngồi nhờ tại một lớp nào đấy chứ gì? Muốn thầy, cô môn đó bắt được phải không?”

Oan quá, An bèn hươ vội hai bên tay để giải bày với bác:

“Dạ, không ạ. Hết giờ học rồi mà bác.”

“Hay định vào đây ăn cắp cái gì?”

“Ồi cháu không dám đâu bác. Cháu đợi bạn lâu quá chưa thấy ra, nên định vào trong tìm thử thôi ạ.”

“Bạn tên gì? Trai hay gái? Học lớp nào?”

Mấy câu này tuy đơn giản nhưng trong trường hợp hiện tại nó lại làm khó An quá nhiều. Bảo An không nhớ lời Băng vào rắc rối này đâu, con bé muốn giữ trọn danh tiếng trò ngoan cho Băng đó mà. An cũng chẳng muốn nhắc tới tên Phong, dù rằng chính xác người con bé cần tìm là cậu. Nghĩ mà xem, lỡ như Băng bị kỷ luật thì còn có vô số “công to” trước đây được lấy ra để “chुộc tội”. Nhưng nếu là Phong, thì đâu có được như vậy, có khi lỗi chồng chất lỗi, cậu ta lại bị đình trị thêm lần nữa cũng nên. Giữa lúc phân vân khó nghĩ, An đang định nhắm mắt mà vờ hết tội vào mình thì may sao, Hoài Phong kịp thời xuất hiện:

“An, làm gì ở đây đây?”

Nhận ra giọng nói thân quen mỗi ngày, An mới bùng nguyên bộ mặt khổ sở lại nhìn cậu bạn và meo meo gọi tên:

“Phong...”

Phong không biết An đến tìm nên ban nãy mới nán nà ngồi lại làm mấy ván bài kiểm thêm thu nhập với hội thàng Trí. Điện thoại thì nhét tuốt tận trong đáy cặp, thành thử ra phải tới khi thua cạn cả ví, cậu chàng mới buộc lòng dừng cuộc ra về. Đang sẵn con tức trong người, giờ thấy cô bạn đặc biệt bị bác bảo vệ quát nạt tới tái mét mặt mày thế này, Hoài Phong lại càng thêm bức bối.

Giống như mọi ngày, hôm nay Phong lại phanh cức ngực, quai cặp đeo chéo chẳng thể nào che được hết phần da thịt lộ ra ngoài. Với bộ dạng hằm hằm tức tối, cậu chàng vừa bước vội tới vừa khó chịu gằn giọng hỏi:

“Sao bác lại mắng bạn cháu?”

Tương ai xa lạ, bác bảo vệ thật không ngờ người bạn mà An nhắc tới lại là nhân vật đã sớm quen mặt Hoài Phong. Và riêng với cậu học trò ấy, thú thực bác bảo vệ cũng “ngán” lắm rồi. Chẳng phải bác sợ Phong đâu, chỉ là đang lúc bụng sôi thế này, bác không muốn phí lời với kẻ hay thích cãi cùn đó thôi. “Bạn này thì kinh rồi.”

Xong xuôi, bác ta liền quay ngoắt vào trong và tiếp tục dùng bữa. Biết An vẫn còn run run lắm nên Phong chẳng muốn con bé đứng lại thêm lâu. Chạy vội tới bên An, Phong nhẹ nhàng cầm tay và đưa con bé ra khỏi cổng trường. Phải tới khi cả hai đã yên vị bên chiếc xe điện của An, cũng là khi con bé đã hoàn hồn trở lại, Phong mới căng căng mặt lên và hỏi:

“Sao tự dưng đến đây? Chẳng báo trước gì cả.”

Tuy thái độ chào đón có phần không nồng hậu chút nào nhưng An tỏ vẻ hớn hờ và lôi từ trong cặp phiếu báo điểm thi thử đại học với Phong. Nhìn những con số trên tờ giấy nhỏ, Hoài Phong khẽ gật gù và mỉm cười ưng ý. Thấy thế, An liền đề cập ngay tới vấn đề gia sư ngày đó:

“Giờ tớ dạy cậu học được rồi chứ?”

Không lấy làm ngạc nhiên trước câu đầu tiên An hỏi, Phong đưa trả tờ bằng điểm cho con bé. Bàn tay vẫn chưa thu về, cậu ta còn đòi xem kết quả của kỳ thi thử tốt nghiệp phổ thông nữa cơ:

“Đưa nốt tờ nữa đây, xem điểm Lý thế nào đã chứ. Cứ phẩm phẩm ôn mỗi đại học, đến lúc trượt tốt nghiệp thì công cốc à?”

An đã cố giấu, hà có gì Phong lại cứ muốn moi ra thế này? Biết chẳng thể giấu dốt với Phong, An đành phải nhăn mặt lấy nốt tờ phiếu còn lại ra trình báo cậu. Có điều, Phong còn chưa kịp cầm, An đã giật phắt lại rồi giấu ở phía sau lưng, tay còn lại chìa ra trước mặt cậu bạn và đặt điều kiện:

“Cậu cũng lấy ra đi, mình cùng so điểm. Nếu điểm Lý của tớ cao hơn thì tớ vẫn được quyền dạy cậu nhé.”

Tuy vẫn biết ngoài Toán, Văn, Anh ra thì An chẳng hề để tâm đến những môn khác một chút nào cả. Cơ mà giờ thấy An cao giọng tự tin thế kia, Phong lại thấy tự ti đôi phần. Đang lúc chần chừ vì muốn câu giờ chờ An đổi ý, Phong bất chợt giật mình bởi hành động tự tiện của An. Con bé thân nhiên mở cặp, lục lọi và lôi ra từ trong đó một mẩu giấy nhỏ. Xem xét xong, An lấy làm vui sướng lắm, bèn búng tay cái tách và lên giọng tuyên bố:

“Tớ hơn cậu hẳn 0.5 điểm đây này. Hết đường trốn rồi nhé, từ giờ tớ là gia sư dạy riêng cho cậu. Tới về xếp lại lịch rồi gửi cho cậu sau nhé.”

Được học chung cùng An, thú thật Phong cũng thấy thích lắm chứ. Có điều, cậu lại sợ bản thân sẽ làm phiền tới An rồi ảnh hưởng tới cả việc học của con bé nữa nên đành tiếc ruột cho qua. Biết chẳng thể khuyên can An được nữa, Phong đành lật mặt chơi bài cãi cùn. Sau câu trả lời “Không” rất to và rõ ràng, cậu chàng bèn quay ngoắt người bỏ đi. Nhưng An nào có dễ dàng nản chí bỏ cuộc như thế, nhất là với những chuyện liên quan đến Phong, con bé càng muốn kiên quyết đến cùng. Leo lên xe và vận mạnh tay lái, An phóng vụt tới chỗ Phong, môi xinh đã sẵn sàng cho một cuộc nài nỉ kéo dài:

“Đi mà, cho tớ dạy cậu đi mà.”

Đôi chân sải rộng tăng tốc độ, Hoài Phong dứt khoát lắc đầu từ chối.

“Đồ lừa đảo, cậu hứa rồi còn gì.”

Gắng sức bước nhanh thêm nữa, Phong kia vẫn kiên định nói không.

“Tớ sẽ ghét cậu đấy.”

Cảm nhận được chút mùi mùi trong lòng, Phong biết mình chẳng thể trụ được lâu hơn nữa nên đành cầm đầu cầm cổ bỏ chạy. Nhưng sức người sao bì được với xe, Phong có cố cách mấy thì An vẫn luôn theo sát bên cạnh và không tiếc hơi lèo nhèo.

Cứ thế, cứ thế, Phong cứ chạy và An cứ theo, chẳng mấy chốc cả hai đã có mặt trước cổng nhà Phong. Dù đã cạn hơi lắm rồi nhưng chàng ta vẫn gắng sức buống lời phủ phàng với An:

“Chủ nhà không mời... Ồi mệt quá... cấm vào.”

Rồi vừa thờ hờn hờn, Phong vừa đặt dẹo lê bước vào trong. Tuy thấy có lỗi và tội An lắm nhưng Phong thực cũng hết cách rồi, chỉ còn biết tìm cách khác để dành mà thôi. Thay xong quần quần áo áo, Phong tặc lưỡi và bước ra khỏi phòng, miệng tự lẩm nhẩm nhắc nhở bản thân:

“Chắc giờ phải học hành tử tế hơn mới được. Có vậy, An mới yên tâm mà từ bỏ ý định gia sư kia thôi.”

Cứ ngỡ An đã đứng đờ đờ về rồi cơ, thế nào mà vừa đặt chân vào phòng bếp, Phong đã thấy con bé ngồi chính ỳnh ở đấy với đĩa bát của riêng mình rồi. Còn đang tròn mắt ngạc nhiên, cậu lại nghe được câu nói đáng giật gân từ phía bà nội:

“Đứng đấy làm gì, vào cảm ơn An một tiếng đi chứ. Nhờ bạn dạy kèm cho cũng tốt chứ sao.”

Chào các cậu, lại là tớ, Còi đây :))

Tớ nghỉ lại rồi, tớ đăng đến 45 cho tròn rồi mới nghỉ ca

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cậu Học Sinh Cá Biệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45

Phải lật mặt và thất hứa với An việc gia sư học kèm, âu cũng bởi Phong sợ làm bà phật ý đó thôi. Ai dè nghe xong An trình bày, bà và cả nhà lại nhiệt tình tán thành hưởng ứng mới thật bất ngờ làm sao. Và vì lịch học của An được dồn hết vào các buổi chiều tối trong tuần nên mỗi ngày, sau giờ tan lớp trên trường, con bé sẽ đến và dạy kèm cho Phong. Bà nội dứt khoát muốn trả học phí cho An, con bé thì cứ khăng khăng nói rằng tự nguyện. Đùn đẩy qua lại hồi lâu, cuối cùng đôi bên thống nhất tiền công của An sẽ tính vào bữa cơm trưa hàng ngày do mẹ Phong nấu. An nghe mà thấy thích ời là thích. An cũng có ý lăm nhé, cứ hễ cả nhà đặt đĩa dưa dưng com là con bé liền nhanh nhẩu bung mâm ra sân ngoài giếng và cùng em Phong ngồi rửa. Chả thế mà càng ngày, An càng được bà và mọi người quý mến.

Được ở chung với Phong dưới một mái nhà suốt liền mấy tiếng đồng hồ thế này, An mới phát hiện ra chàng ta cũng có nhiều tài lẻ hay ho lăm nhé. Trước giờ, An chỉ nghĩ Phong dễ nuôi thôi thật không ngờ cậu cũng có năng khiếu xuống bếp đến vậy. Vì nghĩ thương An trời nắng ời ả phải ngồi ngoài hiên dạy học nên chiều nào Phong cũng tự tay pha đồ uống giải khát cho gia sư nhỏ của mình. Lúc thì cốc nước chanh leo hay ly cam ép, khi cầu kỳ hơn một chút, Phong còn lặn mò lên mạng tìm cách pha chế sinh tố dưa xoài hoặc vài cốc trà đào giúp An tỉnh táo. Tuy là lần đầu Phong tự học tự làm nhưng những thức ấy, An uống đều thấy ngon miệng lăm lăm và cả chun chút xấu hổ về bản thân con gái vụng về nữa chứ.

Chẳng những thế, An cũng ưng mấy món ăn vặt mà Phong làm lăm nhé, đặc biệt là nộm rau muống. An ăn xong liền muốn mê tới già luôn cơ. Chuyện kể rằng hôm đó, mẹ và bà Phong đều bận việc đi lễ, cô em gái lại học ở trường đến tối mới về, thành thử ra ở nhà bấy giờ chỉ có mỗi đôi bạn trẻ đang chăm chỉ bên bàn sách vở mà thôi. Rồi bất chợt An nhìn ra khu trồng rau muống trong sân và chống cằm ao ước:

“Ồ nhà tớ toàn người phải kiêng và dị ứng với rau muống thôi. Từ bé đến giờ hiếm khi nào được đụng đến một, hai cọng ấy. Giá mà...”

Dứt lời, An còn chép chép miêng mấy tiếng nữa chứ. Thật khiến Phong nghe xong mà động lòng vô cùng. Nếu tự ý ngắt rau theo mong muốn của An, Phong lại sợ phải nghe bà can ngăn. Có điều cậu cũng chẳng nỡ để An phải thèm thèm thế kia, huống hồ Phong cũng muốn trở lại ghi điểm với con bé lăm nhé. Chính thế nên, Phong quyết định nuốt những lo lắng thầm kín vào trong rồi đứng phắt dậy và tuyên bố:

“Nghĩ đi, hôm nay học đến đây thôi. Giờ có muốn ăn thử nộm rau muống do đích thân tao làm không há?”

Dù chưa nghe tên món đó bao giờ nhưng An cũng chẳng thêm nghĩ ngợi gì nhiều mà gật đầu đồng ý luôn, bộ dạng hí hửng thấy rõ. Thu dọn sách vở cho thật gọn gàng, An liền lon ton theo đuôi Phong ra vườn thu hoạch rau muống. Theo phân công của Phong thì An sẽ ngồi đây và lựa cây rau, để cậu chạy ừ ra đầu ngõ mua lấy mớ kinh giới. Dù rất hứng thú với công việc được giao nhưng đến khi bắt tay vào việc, An lại thấy khó khăn biết mấy, bởi lẽ con bé thực chẳng biết phải làm như nào cho đúng cả. Tần ngần một hồi, An chợt nhớ ngày trước có lần phụ bà nhặt bó rau dền vẫn còn nguyên gốc nên mới nhảm rằng rau muống chắc cũng vậy. Không chần chừ thêm nữa, An bèn tóm luôn một cây rau muống và nhổ nó lên ngay tức thì, trong lòng khúc khích cười thầm khi nghĩ tới cảnh được Phong xoa đầu khen ngợi. Bức!

Bức!

Bức!

Đang hăng say với công việc mới mẻ và đầy thú vị này, An chợt giật mình khi nghe tiếng hét thất thanh của Phong:

“Ồi giời ời, mày làm cái gì thế hả An? Định phá tan cái vườn nhà tao à?”

Vẫn cầm nguyên ba cọng rau muống mới nhổ trên tay, An nhẩn mặt e ngại quay lại nhìn Phong. Nom bộ dạng Phong thế kia, An đoán chắc rằng mình đã làm sai và cũng chuẩn bị luôn tinh thần để nghe mắng rồi. Cơ mà lời xin lỗi còn đang mấp máy trong môi chưa kịp nói, An đã bị hành động sau đó của An làm cho cảm động đến rung rung nước mắt rồi. Không như những gì An tưởng, Phong lại chạy vội tới bên và tận tình hướng dẫn cho con bé hay về cách thu hoạch rau muống:

“Ngắt như thế này này, phải chừa lại ít gốc để nó nhú mầm và mọc lá mới chứ. Hiểu chưa?”

Vừa giảng giải, Phong vừa bắt tay ngắt ngay mấy cây ra muống để làm ví dụ cho An dễ hiểu. Bộ dạng tri thức của Phong lúc này quả đã hợp hồn An mất rồi. Thế nên những thông tin hữu ích và hay ho kia, An nào có tiếp thu được mấy. Nghiêng đầu ngắm nhìn gương mặt đang tập trung cao độ của Phong, An thán phục trong lòng:

“Cậu quả là một nhà nông đích thực.”

Trong khi An mãi chìm đắm với những nghĩ suy của mình thì Hoài Phong với kinh nghiệm làm vườn từ ngày còn bé tí ti đã ngắt được đầy một rổ rau muống. Phải tới khi Phong đứng bật dậy và hăng giọng gọi “An”, con bé mới giật thót mình rồi vội vàng kêu lên:

“A, để tớ ngắt phụ cậu.”

Nghe thế, Phong mới chia rổ rau đầy ắp ra trước mặt An và dùng điệu bộ chán nản ra mà rằng:

“Tôi làm xong rồi.”

Nguyên liệu đã đầy đủ, giờ chỉ cần bắt tay vào làm nữa thôi. Thực lòng, Phong muốn ôm đồm làm hết cơ. Nhưng An cứ năn nỉ mè nheo được cùng xuống bếp học việc nên cậu đành miễn cưỡng nhận lời. Vì không muốn để An phải đứng rang lạc giữa lúc nắng nóng thế này nên Phong mới để con bé ngồi ngoài nhặt rau bên chậu nước mát. Ai dè, tới khi múot mãi mồ hôi bung bát lạc đã được xát vò và đập vụn kỹ càng từ bếp đi ra thì bó rau của An vẫn còn hơn phân nửa chưa nhặt. Sắn con nóng trong người, Phong có hơi quạu lên:

“Sao chậm thế hả An?”

Nghe tiếng Phong hỏi, An mới giật mình ngẩng mặt lên nhìn. Xòe bàn tay với con sâu xanh lè béo ú trên đó, An tí tởn khoe với Phong người bạn mới của mình:

“Nhìn nó đáng yêu nhò. Tớ nghĩ là tớ sẽ nhận nuôi nó thay vì cứ suốt ngày xin mẹ một em chó nhưng không được.”

Lời An vừa dứt, cũng là lúc gương mặt Hoài Phong co rúm hết lại. Theo như Phong biết thì hội con gái, đặc biệt là những đứa tiểu thư kiêu An thường rất sợ mấy giống sâu bọ này lắm mà. Không lý nào An lại can đảm được đến thế kia... Càng nghĩ Phong càng thấy khó hiểu. Có điều giờ nào phải lúc để câu truy tìm lý do tại sao gan An lại to bất thường đâu. Việc cần cần làm nhất lúc này chính là xử tội An kia. Đã dám bỏ bê công việc Phong giao, An lại còn cả gan bắt tay chơi chung với kẻ thù ngày đêm phá hủy vườn rau nhà cậu nữa chứ. Thật là đáng ghét! Đáp lại vẻ mặt toe toét của An, Phong liền phũ phàng tóm lấy và vứt bay con sâu đi cho hả hê con tức. Sau hành động dã man Phong vừa làm, An liền rơi ngay vào trạng thái sững sờ và cứng đờ toàn thân, khuôn miệng vẫn hơi lắp bắp như thể đang cố nói điều gì đó. Mãi tới khi hạ hỏa, Phong vênh mặt lên hỏi cộc lốc một chữ “Sao?”, An mới choàng tỉnh và hét the thé vào mặt Phong:

“Đồ dã man, ai cho cậu giết nó?”

Lấy nhu thắng cương, Phong quyết không to mồm cãi vã để phân định hơn thua với An nữa đâu. Ngồi quỳ xuống bên An, Phong mới múc một gáo nước lên rồi vừa rửa tay cho con bé, cậu vừa nhẹ giọng đáp:

“Nuôi nó làm gì, bản lắm đấy.”

Quả nhiên rất hiệu nghiệm khi mà ngay sau đó An liền thay đổi thái độ và bộ dạng ngay lập tức. Tuy ánh mắt đã bị cử chỉ dịu dàng của Phong thu hút nhưng môi An vẫn cố thò thè cãi lại:

“Nhưng dù sao nó cũng là một sinh mạng mà. Giết đi thì tội lắm.”

“Thế để nó ăn hết rau muống của mày nhá.”

Lời nói kia quả giống liều thuốc gây mê, đã làm tê liệt não bộ An thật rồi. Chẳng thiết tha gì đến việc đòi co đáp trả nữa, An chỉ muốn ngồi yên và tận hưởng phút giây ngọt ngào này thôi. Chỉ tiếc rằng An sinh ra đã mang trong mình “kiếp nợ” hơn người mất rồi. Chính thế nên khoảnh khắc tuyệt vời kia cũng sớm qua đi nhanh chóng khi có sự xuất hiện của một vị khách không mời.

“Con gián kia...” Rút vội bàn tay lại để đưa lên che kín miệng, Bảo An hoảng loạn la lên.

Nhìn thấy con vật bẩn thỉu ấy, bản tính sát sinh trong Phong được dịp trỗi dậy mạnh mẽ. Nếu không vì sợ An trách móc thì cậu đã rút dếp ra và đập cho nó một cái chết bẹp luôn rồi, chứ chẳng phải khổ sở ngồi trơ mặt nhìn nó bò tới bò lui thế kia đâu. Ấy vậy mà tới lúc An cuống cuống van xin:

“Nó bay rồi kia, giết nó đi Phong...”

Thì cậu bỗng dừng lại nhân từ đến lạ. Lắc lắc đầu, Phong cố tình trêu tức:

“Nó cũng là một sinh mạng mà. Giết đi, phải tội...”

Lời còn chưa nói xong, Phong đã bị An lấy tay bịt ngang miệng rồi. Chẳng phải vì bị chọc quê nên An mới muốn chặn họng Phong đâu, con bé làm vậy âu cũng bởi...

“Đừng có nói nữa, nó bay vào trong mồm bây giờ.”

“Sợ nó bay vào mồm thì đeo khẩu trang là được rồi. Giết nó không phải dã man lắm sao?”

An hiểu Phong quá mà, hễ khi nào căn bệnh đùa giỡn của Phong tái phát thì chỉ có cách tạo ra những phát ngôn gây “shock” và chuỗi hành động táo bạo thì mới mong ngăn được nó lại. Chính thế nên...

“Cậu không giết nó, tớ hôn cậu đấy.”

Nghe vậy, Phong bèn thu về mặt nhăn nhó lại ngay tức thì. Liếc mắt kinh hãi nhìn An, Hoài Phong ngắc ngứ hỏi lại:

“Sao... Sao cơ?...”

“Tớ làm vậy cũng chỉ để bảo vệ cái mồm của cả hai mà thôi. Cho cậu ba giây suy nghĩ đấy. Một...”

Bep!

An mới vừa mở miệng ra đếm, Phong đã thực thi ngay rồi, quả là vâng lời biết mấy. Nhưng An chẳng thích cái sự ngoan ngoãn này của Phong chút nào đâu. Nghĩ mà xem, cậu ta làm vậy chẳng phải có ý muốn nói thả động thủ sát sinh vẫn tốt hơn là phải chạm môi An sao? Nghĩ thôi đã muốn giận dỗi bỏ về luôn rồi, ngặt nỗi cái miệng ham của cậu lại không cho phép nên An đành nuốt hận vào trong để cố đợi được ăn món nộm rau muống. Có điều An chẳng biết đâu, rằng Phong phải lấy dế đập gián ầu cũng là bắt đắc dĩ đó thôi. Nói ra chỉ sợ bị An xa lánh vì nghĩ rằng mình “cầm tinh con dế” nhưng thực lòng Phong đã si mê đôi môi nhỏ kia từ lâu lắm rồi. Mỗi lúc An cười, An nói hay thậm chí là khi con bé thoa son dưỡng lên môi, lần nào Phong cũng nhìn mãi không thôi, chẳng tài nào đánh được ánh mắt sang hướng khác. Ban này nghe An uy hiếp như vậy, Phong thực rất muốn tự nguyện đầu hàng để đợi con bé thực thi hình phạt lắm chứ. Chỉ tiếc rằng nghĩ đi nghĩ lại, cậu vẫn thấy giờ chưa phải lúc nên đành tiếc rẻ bỏ qua cơ hội. Phong lo cả nhà bắt chột ủa về, cũng ngại đối diện với An lúc sau và quan trọng hơn hết là bởi cậu sợ con bé sẽ nắc nẻ cười chê vụng về. Phong không có kinh nghiệm, cậu chưa hôn ai bao giờ cả.

Thấy An cứ gườm mắt lườm lườm, Phong lấy làm rùng mình lắm nhé. Nhanh tay ngồi xuống và nhặt nốt mớ rau, cậu bèn kiểm soát đuôi kéo An đi chỗ khác:

“Vào xử lý hộ củ tỏi với quả ớt đi. Tỏi bóc vỏ, ớt bỏ hạt, xong rồi băm nhỏ hết nhó. Để đấy, chốc tao vào pha nước trộn.”

Chẳng cần Phong phải nhắc lại tới lần thứ hai, An liền giận dỗi quay lưng bỏ vào trong bếp ngay tức thì. Trước khi đi, còn tặng cho Phong một cái “Hứ” rõ dài nữa chứ!

Nhặt xong rửa rau, Phong mới bung vào để ngâm nước lạnh. Tới nơi, thấy An cứ đứng ôm ôm ngón tay, Phong đoán ngay là con bé lại làm hỏng việc rồi. Nhưng không nghe tiếng An kêu khóc nên cậu đoán tai nạn lần này, con bé không phải đổ quá nhiều máu. Đứng cạnh bên An và đổ rau vào chậu nước lạnh, Phong đều đều hỏi thăm:

“Đứt tay à?”

Nhưng An không trả lời, thay vào đó, con bé bắt ngờ đứt thẳng bên tay bị thương vào miệng Phong và vui mừng nói:

“Yếm bùa cậu này.”

Rút ngón tay An ra và nắm chặt nó để ngăn máu chảy, Phong mới nhăn mày khó hiểu với An:

“Cái gì nữa đây? Sao nghĩ ra lắm trò khác người thế hả An?”

Phong đã hỏi, An cũng đành thành thật trả lời. Rằng thì là mà...

“Tớ đọc báo thấy nhiều người dùng cách này để bắt người ta yêu mình lắm mà. Nhưng sao trông cậu chẳng có gì thay đổi thế nhò?”

Cạn lời! Phong thực không biết nói gì với An nữa rồi. Nếu muốn học đòi bỏ bùa thì phải tìm hiểu đến nơi đến chốn chứ, ai đòi lại đọc mỗi cái tiêu đề báo thế kia. Còn nữa, có đánh chết, Phong cũng chẳng tưởng tượng được cái đầu An lại mưu mô đến vậy. So với hồi mới quen, An quả đã “đen tối” hơn khá nhiều. Chỉ có điều, tình cảm cậu dành cho An thì luôn đi lên chứ không hề giảm bớt.

Dở khóc dở cười trước ý đồ của An, Phong mới lắc đầu phì cười một cái và nói:

“Ngủ lắm, không phải dùng máu này đâu. Phải là máu...” Bỏ lửng câu nói, mặt Phong phút chốc hóa đỏ bừng.

“Máu gì? Cậu mau nói đi? Nhanh lên nào...”

Vì ngượng nên Phong mới chẳng dám tiếp lời thêm nữa, ấy vậy mà An ngây ngô cứ nghiêng đầu gặng hỏi lấy được thế kia, thử hỏi có khổ không cơ chứ?! Hết cách rồi, cậu đành trả lời chống chế cho xong chuyện:

“Khi nào lớn rồi biết.”

Rồi chẳng kịp để An có thêm cơ hội lèo nhèo, Hoài Phong nhanh tay đẩy con bé lên nhà ngồi đợi. So với được An ở bên phụ bếp, Phong thấy một mình ôm đồm hết đồng việc này thấy hiệu suất và nhanh chóng hơn hẳn. Chẳng mấy chốc mà đĩa nộm rau muống đã được bày ra đĩa.

Hí hửng bung thành quả của mình lên trước mặt An, Phong đã mong đợi lắm một câu khen ngợi. Nào ngờ, mặt con bé cứ dài thườn thườn ra, nhìn đến là chán. Áp sát vào mặt An, Phong lo lắng hỏi:

“Sao đấy? Đút tay sâu lắm à?”

An lắc đầu và buồn bã đáp:

“Tớ chỉ đang chán tớ thôi, chẳng được cái tích sự gì cả. Con gái sinh ra là phải biết nấu ăn. Còn tớ thì...”

Chặn họng An bằng một đũa đầy rau muống, Phong an ủi theo một cách rất riêng:

“Nấu không được thì phải cố mà ăn. Ngon không?”

Miệng lúng búng nhai, An ngoan ngoãn gặm đũa. Thấy con bé vẫn còn rầu rĩ lắm, Phong lại tiếp tục bồi thêm đôi câu ấm lòng:

“Cần gì biết nấu, sau này muốn ăn gì thì bảo tao. Tao xuống bếp cho.”

Sau mấy tuần học tập cùng An, ý thức và kết quả học tập của Phong quả đã có chút thay đổi. Tối qua cậu còn được cô giáo gọi về khen ngợi nữa cơ. Chính thế nên trưa nay, bà nội mới quấy một nồi bánh đúc riêu cua để làm quà khen ngợi cho cả Phong và An đó mà. Vì là món mới, lại hợp khẩu vị ăn nên An đã chén tí ti một chập đến ba bát đầy. No đến độ thở cũng khó khăn.

Trái với Phong mỗi lúc một tiến bộ thì cô em gái Hoài An lại càng ngày càng tuột dốc với môn tiếng Anh. Bữa cơm kết thúc, trước lúc vào phòng nằm nghỉ, bà nội có mớ lời nhờ cậu đến An:

“Cháu xem nếu tiện thì kèm em nó giúp bà với. Hoặc không thì chỉ cho bà địa chỉ thuê gia sư uy tín cũng được.”

Nghe vậy, An liền nghĩ ngay tới anh trai Tuệ Minh của mình. Chả là dạo gần đây, Minh đang nỗ lực kiếm và tiết kiệm tiền để mua đàn và máy ảnh mới. Từ ngày kết nghĩa tới nay, An và Minh cũng thường xuyên gặp mặt và duy trì mối quan hệ tốt đẹp. Và để làm đúng trọng trách của một người anh tốt, Minh chẳng bao giờ để cho An biết về những nỗi lo và gánh nặng của mình đâu. Chuyện kia đến được tai An, tất cả đều là nhờ Lệ Băng cả đó.

Lan man một chút, Băng và Lâm giờ đã thân lắm rồi. Tuy chưa nhận lời và đáp trả tình cảm của Lâm nhưng Băng cũng chẳng cảm đoán việc anh theo đuổi mình nữa. Lúc trước Băng không có thiện cảm với Lâm, âu cũng bởi chẳng ta cứ thích cùng An bày trò trẻ con đó thôi và cũng bởi khi đó Băng vẫn còn luyến tiếc tình cảm với Phong. Nhưng kể từ buổi tối hôm ấy – cái ngày mà Lâm đến gặp Băng và thẳng thắn xin Băng một cơ hội – thì cô bé đã có cái nhìn khác về Lâm. Băng quyết định mở lòng, cho phép Lâm đường đường chính chính theo đuổi mình và cũng là tự cho bản thân một cơ hội yêu và được yêu.

Lâm thì lắm lời nhiều chuyện, chẳng thế nên hai mục tiêu to đùng Minh đang theo đuổi, nghiêm nhiên cũng không nằm ngoài “gánh buôn” của cậu ta rồi.

Đứt ra khỏi dòng suy nghĩ liên miên, An liền bẽn lèn đề nghị với bà:

“Vậy để cháu giới thiệu anh cháu đến dạy thử bà nhé. Anh ý tên là Tuệ Minh, đang là sinh viên trường Ngoại ngữ bà ạ.”

Không nằm ngoài dự đoán của An, Phong nghe xong liền đánh rơi cốc nước. Choang!

Chào các cậu, lại là tớ, Còi đây.

Vì nhớ các cậu quá nên tớ quyết định đăng nốt đến^^

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cậu Học Sinh Cá Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Thấp cổ bé họng, Phong chẳng thể nào ngăn được Minh đến dạy thử hai buổi vừa rồi, càng không thể cản nổi việc anh chàng sẽ chính thức trở thành gia sư cho An sau đó. Ngay từ lần đầu đến chào hỏi, Tuệ Minh đã khiến cho bà phải trao niềm yêu mến bởi sự ngoan ngoãn và lễ độ của mình rồi. Lại cả cô

em gái Hoài An nữa chứ, Phong đã phải muối mặt cầu xin hết nước, ấy vậy mà con bé vẫn chẳng chịu niệm tình anh em gì cả. Hoài An thực sự đã bị vẻ ngoài điển trai và lối dạy thú vị của Minh hút hồn mất rồi. Những lúc bất lực thế này, Phong chỉ còn biết tìm đến “thùng rác di động” tên Trí để thẳng tay quẳng đồng bực bội này đi thôi.

Chín giờ tối, tại một quán nước bên vệ đường, hàng loạt tiếng ồn ào và huyên náo của đường phố lúc lên đèn cũng chẳng thể nào át nổi những câu Phong chửi thề. Đã vết sạch ví để chiêu đãi Trí một bữa ra trò, Hoài Phong thực lòng muốn được nghe đôi lời hay ho từ phía cậu bạn. Ngờ đâu, cái miệng đã ngọt lịm nước nhân trần của Trí lại chỉ nói ra toàn những lời gì đâu không à. Cậu ta dọa:

“Mày cẩn thận đấy, khéo khi lão Minh ấy lại tiếp cận Hoài An rồi trở thành em rể của mày để trả thù cũng không biết chừng.”

Dứt lời, Trí lại nhóp nhép xoi thêm một cái nem nướng nữa, chẳng hề quan tâm tới con thịnh nộ mà Phong sắp bùng nổ sắp tới. Thú thực, Trí chỉ muốn trêu chọc một chút cho Phong đỡ căng thẳng hơn thôi. Có điều, lời đùa kia quả không đúng lúc chút nào, chẳng thể mà Phong vừa nghe xong đã sớm nghiền răng ken kết vì tức giận mất rồi. Trí đó, rõ ràng biết lòng Phong hiện đang rối bời và sàu đời vô cùng, ấy thế mà cậu ta còn cố tình hù dọa Phong thêm nữa. Tội này nhất định không thể tha được rồi Trí ơi. Đang tay và vỗ một phát đau đặng người vào cái đầu sớm đã sưng u mấy cục của Trí, Phong không kiềm nổi mình nữa bèn quát um sùm lên:

“Im đi. Không nói được lời nào tốt đẹp thì câm luôn đi. Để tao thấy mày hé mồm một lần nữa xem, tao cắt.”

Quay gót bỏ đi, Phong cáu kỉnh rồi, chẳng còn muốn tâm sự với Trí nữa đâu. Với bản tính nhẩn nhục hơn người, Trí bèn xoa đầu nén cơn đau, rồi nhanh chân chạy đuổi theo thằng bạn xấu tính kia. Bình thường Phong cũng dễ dãi và nhanh chóng bỏ qua lỗi lầm cho bạn bè lắm. Chẳng hiểu sao dạo này, cậu ta lại hay dỗi dai đến vậy. Có khi nào bị lấy từ An không đây?

Chỉ khổ thân Trí thôi, này giờ rất hòng xin lỗi mà Phong vẫn cứ xị mặt và phẩm phẩm tiến thẳng về phía trước. Người ngoài nhìn vào không hiểu, lại ngỡ hai cậu là một đôi tình nhân đang chơi trò giận dỗi. Ngại mặt chết Trí mất thôi!

Mãi tới khi về tới đầu ngõ nhà Phong, Trí mới ngưng nài nỉ xin lỗi để đưa ra đôi lời khuyên ngắn gọn thế này:

“Nịnh An đi. Nhưng đừng có sến quá đấy.”

Câu nói kia quả đã giúp Phong nghĩ thông thật rồi. Minh đến dạy thêm thì đã sao chứ? Anh ta có thêm cơ hội được ở cạnh Bảo An nhiều hơn cũng đâu có gì đáng để Phong lo sợ. Thay vì luôn thiếu tự tin và tìm cách tách biệt An ra khỏi Tuệ Minh, Phong nghĩ rằng mình nên đường đường chính chính đấu với anh ta một trận ra trò mới được. Cậu đang là người chiếm ưu thế cơ mà, giờ chỉ cần nghe lời Trí và tăng bốc An lên một chút thôi, thế nào Tuệ Minh cũng sẽ bị hạ đo ván cho xem. Nghĩ tới cảnh Minh thê thảm bại trận rút lui và cái ngày An sẽ sống chết bám đuôi mình chẳng buông, Phong liền không nhận được mình mà nhảy tung tung lên sung sướng: “Quá đã!”

Mãi vui vẻ với những suy nghĩ của riêng mình, Phong đã vô tình quên đi công lao to lớn của người bạn kia. Đến khi nhận ra và muốn nói lời cảm tạ thì Trí đã giờ bài giận ngược và cong mông bỏ đi được một đoạn khá xa mất rồi. Chạy vội ra giữa vỉa hè, Phong đưa hai tay lên miệng làm loa và gào thật to tên bạn:

“Trí!”

Nghe gọi, Trí bèn dừng bước và quay đầu lại ngay, nét dỗi hờn vẫn chưa tan trên gương mặt cậu. Giận cũ còn chưa nguôi, Trí đã bị Phong chọc cho sôi máu thêm lần nữa rồi. Giờ hai tay lên tạo dáng trái tim, Hoài Phong chẳng ngại ngừng gì khi thẳng thắn bày tỏ lòng mình cho cả thế giới biết:

“Tao yêu mày, Trí ơi.”

Chết sững người trước hành động lố lăng của Phong, Trí quả thực chỉ muốn tìm lỗ chui ngay xuống thôi. Nhìn xem, người đi đường, ai ai cũng ngoái lại nhòm ngó và tùm tùm bàn tán thế kia, thử hỏi làm sao mà Trí không bực cho được. Bị vạ vạ giới tính thế này, Trí thực rất muốn nhào tới và cào cấu Phong cho hả hê cơn giận. Có điều đôi chân còn chưa dịch chuyển được một bước nào, cậu ta đã rùng mình đến độ ngã phệt xuống đất trước những nụ hôn gió chùn chụt Phong trao.

Nỗi sợ vượt lên bực tức, Trí ta liền luống cuống bỏ chạy ngay và luôn, dù rằng toàn thân vẫn còn lun run bởi tin sét đánh. Đầu không dám ngoảnh lại, Trí liên tục lảo nhảm khẳng định tấm lòng sắc son trong mình:

“Minh An... chỉ yêu mỗi Minh An thôi...”

Kể từ ngày được Phong đích thân làm nộm rau muống cho ăn, An bỗng dưng thấy nghiện món đó đến lạ. Chẳng thể mà ngày nào con bé cũng xách xô ra vườn để tưới nước và bắt bọ sâu ăn lá, với ước mong được Phong thưởng cho một đĩa nộm. Hôm nay cũng vậy, An lại tiếp tục với công việc nhà nông yêu thích của mình. Đang hăng say chăm bón cho mấy khóm rau, An chợt giật mình bởi tiếng gọi trầm trầm bên tai:

“An...”

Nhận ra giọng nói thân quen, Bảo An nhanh chóng dừng tay và quay ngay lại. Còn chưa kịp vui vẻ đáp trả lời chào, con bé thêm một lần nữa sững người bởi cái ôm đường đột của Phong. Giữa lúc cầm cuốc bắt sâu cho rau, mồ hôi đã tuôn rơi rất nhiều rồi, ấy thế mà giờ lại được nằm trọn trong vòng tay Phong thế này, An càng cảm thấy nóng nực hơn nữa. Tuy chẳng rõ động cơ ôm ấp của cậu là gì nhưng An lấy làm sung sướng lắm nhé. Áp sát tai vào ngực Phong như vậy, An mới nghe thấy được rõ nhịp tim cậu đang đập liên hồi, y hệt như tình trạng bản thân lúc đấy. Và như thế, chẳng phải hai trái tim

kia đang cùng chung một nhịp đập hay sao? Ôi, nghĩ mà mừng!

Hạnh phúc đã sớm dâng lên đến tận đỉnh đầu, có điều An chẳng muốn bộc lộ ra đâu, con bé còn phải giữ giá nữa mà. Bịu môi làm kiêu,, An giả bộ đẩy nhẹ Phong ra và nói:

“Này đồ lép, đừng có ép mặt tó vào ngực cậu như thế. Định giờ trò gì đây?”

Bằng chút sức lực yếu ớt kia, An sao có thể thoát khỏi được vòng tay Phong vững chắc cơ chứ. Siết chặt người An hơn nữa, cậu đều đều phả hơi thở nóng hổi vào vành tai con bé: “Vớ vẩn, tao chỉ muốn nhờ mày nghe hộ nhịp tim thôi.”

Dẫu có hơi thất vọng vì mục đích quá đỗi trong sáng của Phong chút xíu nhưng An lại chẳng thể giận dỗi nổi cậu đâu. Nghe đi, Phong mới nói cậu không khỏe kia kìa. Ngược vội lên và nhìn thẳng vào mắt Phong, An lo lắng hỏi:

“Làm sao cơ? Tim cậu bị gì à?”

Dứt lời quan tâm, An lại nhanh chóng áp tai mình vào lồng ngực Phong và cố nghe kỹ nhịp đập, dù rằng con bé chẳng có tí ti kiến thức y khoa nào cả. Đợi An nghe chán nghe chê, Phong mới nhẹ nhàng nâng cằm con bé lên. Chiều sâu vào đôi mắt An đang xoe tròn hết cỡ, Hoài Phong dịu dàng cung nựng hai bên má phính và thì thầm thú nhận:

“Ừ, chả hiểu sao dạo này, cứ trông thấy mặt mày là tim tao lại có vấn đề.”

Chẳng rõ đây có phải lời tỏ tình Phong muốn thổ lộ không nữa, An chỉ biết rằng, sau khi nghe xong câu nói đó, con bé bỗng dưng cảm thấy khó thở lạ thường. Tuy vậy, An vẫn cam tâm tình nguyện muốn được Phong rút đi khí oxy trong khoang miệng mình. Bằng chứng là Hoài Phong càng cúi mặt xuống bao nhiêu thì đôi môi An cũng lại chu lên bấy nhiêu. Một chút nữa thôi, Phong và An sắp được trải nghiệm nụ hôn đầu tiên trong đời rồi. Chỉ tiếc rằng..

“Trò này hay thật.”

Đắm đắm bàn tay vào môi An nhỏ nhắn, Hoài Phong khoái chí cười tít cả mắt với thú vui mới có. Bị động, An choàng tỉnh giấc và ngẩng phắt đầu dậy. Thoáng giật mình trước hành động của An, Phong mới hươ hươ tay trước mặt con bé và căng thẳng hỏi:

“Sao đây?”

Bộ dạng tỉnh bơ của Phong đã thông báo tới An một tin đáng buồn. Rằng thì là mà, tất cả chỉ là mơ thôi. Chẳng có cơn đau tim hay nụ hôn nào hết cả, An lấy làm hụt hẫng lắm nhé. Đưa tay lên chạm môi đầy tiếc nuối, Bảo An bắt đầu mếu máo ăn vạ. Vừa rống rít kêu la, An vừa kể cho Phong nghe toàn bộ giấc mơ mà mình mới thấy. Nghe xong xuôi từ đầu đến cuối câu chuyện nhảm nhí của An, Phong liền thấy chán, chẳng thèm muốn đồ dành gì thêm nữa. Bình thần đứng dậy, cậu chủ động đặt đầu cằm hết cho những hoang tưởng của An:

“Ra rửa mặt cho tỉnh ngủ đi. Tao vào phòng lấy vở rồi học.”

Nhưng An nào có nghe theo, con bé nhất quyết muốn Phong phải đền cho mình mới chịu cơ. Nghĩ xem, nếu chẳng phải Phong phá đám khiến An tỉnh dậy không đúng lúc thì ít nhất con bé vẫn có thể được môi chạm môi với cậu trong mơ. Đằng này, Phong lại vô duyên cắt đứt mộng đẹp của An thì thật là tội to bằng trời. Sự mất mát này, Bảo An dứt khoát phải đòi lại cho kỳ được. Túm tay Phong giữ lại, An nặng nề muốn áp mặt vào ngực cậu:

“Không biết đâu, đưa tim đây cho tó nghe.”

Cơ mà Phong tự thấy mình không có trách nhiệm phải đền bù cho An, mà nếu có thì cậu cũng đừng mong cậu trả. Bằng một lực nhẹ nhàng nhất có thể, Phong cố gắng đẩy đầu An ra. Cơ mà da mặt An dày lắm, bất chấp hết tất cả, con bé vẫn muốn được thực hiện giấc mơ kia cùng Phong.

“Tớ muốn nghe.”

Vì không muốn làm phiền đến giấc nghỉ trưa của mẹ và em gái, Phong mới bịt miệng An lại và khẽ rít lên trong cuồng hộng: “Nhưng tao không muốn.”

Đã mấy phút trôi qua rồi, song trận chiến này vẫn chưa đi được đến hồi kết thúc. Ấu cũng bởi, cả hai đều lì lợm quá mà. Phải tới khi Minh từ đâu tiến tới và lên tiếng chen ngang:

“Anh trai muốn, em gái kiểm tra giúp anh đi.”

Thì cả hai mới thôi đùn đẩy. Nhìn ra mấy túi đồ ăn Minh đang xách, An nhanh chóng quên sầu và nhảy bổ tới bên anh đòi ăn. Và còn phẩy phẩy tay yêu cầu Phong đi chuẩn bị sách vở nữa chứ.

Ngồi nhìn An đánh chén đống quà Minh mang tới mà Phong lấy làm bứt rứt, khó chịu lắm nhé. Thà rằng ban nãy cứ chiều theo ý An rồi để Minh chứng kiến cảnh tượng ngọt ngào ấy có phải tốt hơn không. Ai đời lại phủ phàng đẩy An ra và tạo điều kiện cho Minh lấy lòng con bé thế kia bao giờ. Tự vỗ vào đầu mình mấy phát, Phong thấy ghét bản thân quá đi mất thôi. Hoá đau thương thành sức mạnh, Phong nghĩ đã đến lúc sử dụng chiêu trò nịnh nọt Trí dạy rồi đây. Cậu sẽ cho An thấy khả năng văn chương trời phú của mình ngay đây. Trí dạn không được quá sến, vốn liếng hoa mỹ của Phong cũng chẳng có nhiều, thế nên...

“An... mắt mày đẹp thật, tròn và đen như hột nhãn ấy nhờ.”

Không giống những gì Phong tưởng tượng, An nghe xong chẳng hề biểu lộ một chút gì gọi là vui sướng hay ưng lòng cả. Sau tiếng “Hà?” rõ to, con bé cứ ngồi ngệt mặt ra thế kia thật khiến Phong lúng túng và bối rối biết mấy. Tuy mò hôi đã lăm lăm hai bên tóc mai nhưng Phong vẫn cố bình tĩnh và khắc họa nốt vẽ đẹp của An trong đôi mắt mình:

“Má thì trắng và mềm giống hệt cặp bánh bao nữa chứ... Nhìn cũng... yêu yêu.”

Đưa tay lên sờ má, An chẳng tin lời Phong đâu nhá. Tất thấy mọi người bây giờ, ai ai cũng chuộng mặt V-line hết thôi. Bầu bầu như An có gì đáng để được khen và mơ ước đâu cơ chứ. Và lại, giọng điệu nhẹ nhàng thế này vốn chẳng phải kiểu cách nói chuyện của Phong. An là An nghi lắm nhé, rằng cậu bạn đó chỉ đang cố tình trêu chọc mình mà thôi. Hề con bé cúi đầu ngại ngùng trước lời khen kia, thế nào Phong cũng đập bàn đập ghế và cười phá lên cho xem. Giờ giỡn ánh mắt lờm lờm Phong, An quyết không để mình sập bẫy.

Thật tội cho Phong biết mấy, đầu óc cậu ấy đã bị cái nhìn của An làm cho trống rỗng mất rồi. Trong lòng không ngừng trách móc bản thân khi xưa đã chẳng chịu chăm chỉ học hành. Sau một hồi khổ sở vì bí từ, cuối cùng Phong cũng nặn thêm được một câu ca ngợi thế này:

“Vi không dùng son nên môi này rất an toàn.”

Vốn liếng từ vựng đã cạn sạch, Phong nghĩ rằng mình chẳng thể tăng bốc An lên được thêm nữa đâu. Ngâm mồm buông xuôi, cậu đã sẵn sàng nghe An cảm râm rồi đây. Cơ mà giá như Phong có thể hóa phép để thâm nhập vào cái đầu và đọc được toàn bộ những suy nghĩ của An thì tốt biết mấy, bởi lẽ như thế cậu sẽ chẳng phải ngồi đây vận óc nghĩ ngợi trước khuôn miệng An đang cười tùm tùm. Phong không biết đâu, Bảo An đang vui lắm đấy. Nghĩ mà xem, thực phẩm sạch thì người tiêu dùng mới muốn thưởng thức, tức có nghĩa Phong khen môi kia an toàn há chẳng phải cậu đang muốn được hôn thử vào đó sao? Và như thế, giấc mơ kia quả đã ứng nghiệm thật rồi. Nghĩ thôi mà An đã muốn chu môi ra rồi. Không giống như hai nhân vật chính vẫn giữ im lặng này giờ, Tuệ Minh và Hoài An ngồi học cách đó không xa đã sớm phì cười ngay khi lời Phong vừa dứt. Đợi cho An mơ mộng xong xuôi, Minh mới mở lời bình luận:

“Hey An, my brother-in-law is so humorous!”

Nghe Minh gọi, An mới giật mình thoát khỏi những suy nghĩ của mình. Nghiêng đầu sang nhìn anh và nhoẻn cười một cái, con bé lại quay qua ngắm nghía gương mặt Phong đang ngèn ngệt và mơ màng nói:

“Yes, you are right. And I love him because of that.”

Tuy chẳng mấy dễ chịu bởi câu nói của An, song Minh vẫn cố giả bộ vui vẻ và vỗ tay chúc mừng cô em gái đã chọn được một chàng trai tốt. Còn Phong, với trình độ tiếng Anh lẹt đẹt của mình thì quả thật cậu đã bị mấy câu ngắn ngắn kia chơi khó thật rồi. Chau mày một lúc, cuối cùng Phong quyết định tặc lưỡi cho qua. Gạt bỏ vấn đề nghe hiểu sang một bên, Phong nghĩ vẫn cứ phải khen An trước đã. Vỗ tay dôm dốp, Phong lên giọng “nguy hiểm” và nói:

“Công nhận, mày phát âm chuẩn thật đấy.”

Tiếc rằng, lời vừa đến tai, An còn chưa kịp vui sướng cảm ơn, thì Minh đã nhanh nhẩu phản biện lại rồi:

“Chưa chuẩn lắm đâu. Sáng mai chủ nhật, nếu An rảnh thì anh dẫn An dạo một vòng bờ hồ tìm bạn ngoại quốc bắt chuyện. Cả Hoài An nữa.”

“Song An” nghe xong thì mỗi người một tâm trạng. Cô em thì thờ dài thườn thượt tiếc nuối vì ngày mai bận học chẳng thể đi. Cô chị thì reo lên đầy phấn khích, gật đầu nhận lời ngay tức thì. Đã vậy, Bảo An còn rất có tinh thần gắn kết anh em khi quay nắm tay và rù Phong đi cùng:

“Đi cùng đi Phong. Mai cậu không bận đúng không?”

Tuệ Minh thấy vậy cũng mở lời nói thêm:

“Đúng đấy, nhập hội cùng anh trai em gái bọn anh cho vui.”

Gạt bỏ thiện chí của An và Minh, Hoài Phong giựt mạnh tay lại và gắt lên từ chối:

“Tao ở nhà.”

Thật lòng mà nói, Phong dị ứng với mấy tiếng “anh trai em gái” Tuệ Minh vẫn thường hay nói lắm nhé. Cậu luôn thấy rằng nó thật giả tạo. Cho đến tận giờ phút này, Phong vẫn chẳng thể tin tưởng được Minh, dù chỉ một tẹo. Có điều, Phong không biết rằng, phải xưng hô như thế Minh cũng khổ tâm lắm chứ. Và nếu hiểu được Minh thường xuyên làm thế, ầu cũng bởi muốn tự nhắc nhở bản thân giữ trọn bốn phận của một người anh thì chắc hẳn Phong sẽ chẳng phải đề phòng với anh thêm nữa. Nhưng chính vì không hiểu được điều đó, nên bây giờ Phong mới nổi dóa và la lối om sòm thế này đây:

“Còn nữa, từ giờ trở đi, mày không cần phải cất công đến đây dạy tao học thêm đâu. Nói cho mày biết, tao không thi đại học đâu. Tao sẽ đi lính.”

Thời gian qua, được An dạy kèm mỗi ngày, thú thực cũng có nhiều lúc Phong muốn thay đổi dự định tương lai lắm đấy. Cậu muốn đỗ đại học, muốn kéo dài thời gian ở bên An lâu hơn một chút nữa. Nhưng từ bữa Minh tới dạy thêm, Phong lại đắn đo rất nhiều về dự định ban đầu. Cậu thà đi lính còn hơn, tạm thời không gặp An trong một thời gian dài cũng được, như vậy còn tốt hơn là hiện tại phải chứng kiến con bé gặp gỡ và vui vẻ với Minh thế này. Và rồi, tức nước vỡ bờ, đến bây giờ thì Phong chẳng nịn nổi nữa đâu, mặc kệ An có bù lu bù loa lên khóc lóc, cậu cũng vẫn phải thẳng thắn bày tỏ kế hoạch của mình với An. Thông báo xong, Phong liền quay lưng bước thẳng, chẳng may may để tâm đến ba người vẫn còn đang ngơ ngác phía sau. *****

Vốn được bà nội Phong đặc biệt yêu quý và cưng chiều, nên kể từ ngày phát hiện ra năng khiếu bếp núc của cậu, sáng chủ nhật nào An cũng phóng xe tới nhà và tìm Phong vui ăn. Và chính vì phải bám dính lấy An suốt ngày như thế, thành thử ra đã lâu lắm rồi, Phong không thể góp mặt trong những cuộc vui của anh em bạn bè. Nhân cái dịp An mãi la cà cùng Minh hôm nay, Phong quyết định tham gia nhập hội cùng đám chúng nó. Khoảnh khắc Phong vừa đặt chân bước tới, cũng chính là lúc mấy cậu nam sinh đang ngồi tại đó đồng loạt lên tiếng mắng chửi không tha. Dễ hiểu thôi, Phong đã lơ bộn họ để chơi trò bỏ trốn cùng An trong suốt một thời gian dài như vậy cơ mà. Có điều, vì hôn đã sớm “tách rời” thân xác để bay tuốt theo An ra tận hồ Gươm nên từ nãy tới giờ mặc cho đám bạn có mồm mồm lên án thế nào thì Phong cũng chẳng hề chú tâm nghe và hồi lỗi đâu. Cậu ta chỉ gật gù ừ ừ cho qua chuyện mà thôi.

Thiệt nghĩ mắng suông thì Phong sẽ chẳng chịu thừa, đám bạn vàng của Phong mới quyết phạt rượu rắn đe. Đặt vào tay Phong một chén rượu đầy, Trí tận tình nâng lên đến cửa mồm Phong và thẳng thừng tuyên bố:

“Ồ đây có bao nhiêu thăng thì mày phải uống bấy nhiêu ly chuộc lỗi, rõ chưa?”

Khoảnh khắc vành chén vừa chạm môi, cũng là lúc hình ảnh An và Minh đang hôn nhau giữa chốn đông người lóe lên trong tâm trí Phong. Đặt vội chén rượu xuống bàn, Phong liền đưa ra một lời đề nghị mà theo như chúng bạn nghĩ thì rõ là cậu đang tìm cách trốn tội:

“Ra hồ Gươm chơi đi. Ngồi nhà thế này chán lắm.”

Phong vừa dứt lời, đám bạn bèn la lối lên phản đối ngay. Thử nghĩ xem, trời nắng nóng như thế này, mấy cậu thanh niên nhác vận động đó thật chẳng muốn bêu mặt ngoài đường chút nào đâu, chỉ muốn ngồi lì trong phòng của Trí để mở điều hòa mát rượi và bày ra đủ trò vui mà thôi. Huống hồ, khó khăn lắm mới có dịp leo lên làm tướng ở nhà khi mà bố mẹ Trí đã đi vắng đến tận mai mới về, để gì mà mấy ông nhồi ầy chịu nghe theo lời dụ dỗ của Phong. Tuy không hưởng ứng theo Phong nhưng vì bản tính tò mò đã ngấm sâu vào máu nên Trí vẫn vỗ vai cậu và hỏi:

“Thế định ra đây làm gì?”

Bối rối, Phong thực chẳng biết phải trả lời câu hỏi kia như thế nào nữa. Cậu không muốn tiết lộ nỗi lo và những suy nghĩ thật lòng ra để khai báo với đám bạn được. Thế nào nghe xong, Phong cũng bị chúng nó cười thối mũi cho xem. Bị tất cả hỏi dồn thế này, Phong đâm hết cách, đành lờ lý do Minh và An hẹn hò hôm nay ra làm cái cớ:

“Thì... ra đây tìm Tây luyện khả năng giao tiếp tiếng Anh.”

Minh nói đúng, Phong quả là có khiếu gây hài lắm mà. Bằng chứng là sau mấy giây nín lặng để “nuốt trôi” lời Phong vừa nói, mấy cậu học sinh kia liền đổ rạt xuống sàn nhà và bò lăn ra cười, đến độ muốn đau cả bụng, rụng cả răng luôn rồi. “Mối thâm thù” giữa Phong với học thì chẳng riêng gì trường Bình Minh, mà tất thầy học sinh trong thành phố này, ai ai cũng biết. Đạo gần đây ở trên lớp, thấy cậu đột nhiên chăm chỉ tẹo teo đã đủ khiến đám chiến hữu kia phải phì cười mấy giây rồi. Hôm nay ngày nghỉ, Phong lại còn muốn luyện tập giao tiếp tiếng Anh nữa mới thật đáng để cười.

Biết chẳng thể lờ kéo rủ rê được nữa nên đi cùng, Phong quyết định đi một mình cho rảnh nợ, nếu có gặp An và Minh thì cũng dễ đường ứng xử hơn nhiều. Mặc kệ đám bạn đang quần quai dưới đất, Phong đứng dậy và dứt khoát bỏ đi không thèm ngoảnh lại.

Suốt đoạn đường ngồi trên xe ôm đến hồ, Phong đã không ngừng nghĩ ngợi ra đủ mọi lý do cho sự xuất hiện của cậu tại đây. Chỉ tiếc rằng tới nơi, Phong lại không có cơ hội dùng đến nó. Đi vòng vòng mấy lượt quanh hồ, muối mặt bước vào từng hàng quán ở cả những đoạn đường xung quanh đứng nhòm rồi lại đi ra, thậm chí còn mô tả lại dáng vẻ An với người đi đường để hỏi nhưng đến cuối cùng, Phong vẫn chẳng trông thấy An và người anh trai yêu dấu của con bé đâu cả. Bực ghê!

Ngồi nghỉ chân tại một ghé đá ven hồ, Phong thật chẳng hiểu nổi rốt cuộc Minh đã đưa An đi đâu rồi nữa. Chẳng có lẽ...

“Lặn xuống hồ tìm gắp cụ Rùa rồi à?”

Lắc đầu gạt bỏ ý tưởng điên rồ đó đi, Hoài Phong chống tay lên cằm và cúi gục mặt xuống để tập trung đi tìm lời giải đáp cho những cảm xúc của mình lúc này đây. Rằng vì sao, cậu lại luôn muốn giữ An làm “của riêng” bên mình? Đó có phải là lý do để cậu luôn khó chịu mỗi khi An gặp gỡ Minh và những cậu con trai khác? Càng lúc Phong càng có ác cảm với Minh, phải chăng là do An vẫn giữ mối quan hệ với Minh sau khi từ chối lời anh ta tỏ tình? Phong cũng chẳng đồng tình với việc con bé kết nghĩa anh em với Minh đâu... Ti ti câu hỏi cứ lượn lờ trong đầu Phong và để trả lời chung cho tất cả những khúc mắc đấy, Phong nghĩ rằng chắc có lẽ bản thân mình đã...

“Yêu An thật rồi sao?”

Trước An, Phong chưa từng một lần rung động, cũng chẳng quen biết qua lại với bất kỳ cô gái nào cả. Cậu thực sự không rõ, liệu rằng đây có phải tâm trạng của một kẻ đang yêu không?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cậu Học Sinh Cá Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Theo đúng kế hoạch ban đầu, thì sáng chủ nhật hôm nay Minh sẽ dẫn An ra bờ hồ để vừa chơi vừa học. Có điều tối thứ bảy trước đó, anh lại được mấy người bạn ngoại quốc ở trường tha thiết nhờ làm hướng dẫn viên đưa họ tới dạo chơi làng gốm Bát Tràng. Chẳng nỡ phụ lòng bạn bè, càng không muốn thất hứa với An, suy đi tính lại nửa ngày, cuối cùng Minh quyết định ngỏ ý mời An cùng nhập hội tham quan Bát Tràng. Bảo An thì dễ tính lắm, chỉ cần được giao lưu với bạn bè quốc tế thì dù là làng gốm hay bờ hồ, con bé cũng đều ưng lòng hết. Chẳng những có một buổi học giả ngoại ý nghĩa, An còn kết giao được với những người bạn đến từ nhiều mảnh đất khác nhau nữa cơ. Thích ơi là thích!

Và với An, vui như thế này thì đương nhiên phải đăng ảnh lên Facebook để khoe khoang cho toàn thiên hạ biết. Mấy người bạn ngoại quốc An mới quen, cũng “nhảy vào” bình luận rôm rả lắm. Trái với tâm trạng vui vẻ của tất cả mọi người, thì tại một căn phòng nào đó trong thành phố này, có cậu Hoài Phong đang ngồi bó gối và nhăn nhó mặt, ra điều khó chịu lắm đây. Quăng con chuột máy tính vào góc bàn, Phong không kiềm chế nổi mình mà hét um lên đầy bức tức:

“Cái quái gì vậy? Bát Tràng? Mày chơi tao đấy hả An?”

Nhìn đồng hình An chụp cùng bạn ngoại quốc và những dòng bình luận toàn bằng tiếng Anh khó hiểu,, Phong lấy làm tức tối lắm nhé. An thôi, rõ là lúc nào cũng xoén xoét miệng ước được nói chuyện yêu đương với Phong. Ấy thế mà công việc đơn giản nhất của một người bạn gái là đi đâu báo đấy, An lại chẳng bao giờ chịu làm. “Con gấu” này, Phong e rằng mình khó có thể “nuôi” nổi mất rồi.

Có điều, Phong cũng lạ đời lắm nhé. Tuy rằng đang giận An đến vô cùng cực nhưng Phong vẫn cực nỗ lực nghĩ ngợi ra đủ lý do để biện minh thay cho con bé. Xem nào, dạo này An cũng ranh phết đấy, chẳng có trò quỷ quái nào mà con bé không nghĩ ra được. Và chính thế, nên Phong mới cho rằng có khi vì yêu mình quá nên An mới cố tình làm thế để chọc cho mình ghen cũng không biết chừng. Lý do nghe có vẻ cũng hay ho và xuôi lòng lắm, cơ mà nghĩ sâu xa hơn nữa Phong vẫn thấy tội An quá chẳng thể tha. Bởi lẽ, nếu đúng như những gì Phong đoán thì An thật quá ích kỷ đi. Con bé chỉ biết thỏa mãn lòng mình thôi mà chẳng hề quan tâm đến thể xác và tâm hồn của Phong chút nào cả. Phải vật vờ quanh bờ hồ suốt từ sáng đến chiều chỉ để tìm An, cũng đủ để đôi chân Phong muốn nát thành tương luôn rồi. Chẳng những nhục về thể xác không đâu, mà cái đầu Phong cũng ong ong nhức óc bởi vô vàn những suy nghĩ và cảm xúc cứ đua nhau ủa về nữa chứ. Ghét ghê!

Đổi rồi, Phong liền tắt điện tắt máy rồi lăn ra giường tìm đến giấc ngủ, quên luôn cả việc phải đánh răng và thay đồ.

Hiện tại, Phong chẳng muốn gặp An chút nào đâu, ấy thế mà mới sáng sớm ngày ra, cậu đã phải đụng mặt con bé ngay khi vừa bước chân ra đến đầu ngõ. Trái với bộ dạng Phong đang hầm hầm tức tối, An lại tỏ ra vui vẻ lắm nhé. Nhảy tót ra khỏi chiếc xe điện thân yêu, An lon ton chạy đến trước mặt Phong và hào hứng tặng quà:

“Quà Bát Tràng cho cậu đấy?”

Nhân lúc Phong đang cau mày xem xét món quà được tặng, An cũng liền nhanh miệng đem toàn bộ câu chuyện thay đổi lịch trình hôm qua cho cậu nghe. An đã thành khẩn như vậy, Phong cũng không muốn cố chấp làm khó con bé thêm nữa. Có điều, tội cũ thì có thể cho qua nhưng tội mới hiện tại, Phong nhất định phải xử đến cùng. Giờ món quà vừa được nhận từ An ra trước mặt con bé, Phong lên giọng khó chịu truy xét: “Cái gì đây? Tặng nhầm địa chỉ rồi.”

Món quà An đưa chính xác là một chiếc vòng cổ với sợi dây đen đơn giản và một mảnh gốm nhỏ màu nâu, trên mặt có sơn chữ Phan. An chẳng nhầm đâu, món quà này đích thị là dành cho Phong đó. Hôm qua, ngay khi vừa nhìn thấy cái vòng này trong một cửa hàng bán đồ lưu niệm, An chẳng thêm suy nghĩ gì thêm mà liền quyết luôn phải rước được “em nó” về tặng Phong cho kỳ được. Bởi lẽ...

“Ghép chữ ‘Phan’ trong tên của cậu với tên ‘An’ của tớ xem, chẳng ra chữ ‘PhanAn’ là gì. Xời, quả là một sự kết hợp tuyệt vời. Quà hay, quà ý nghĩa.”

Trình bày giải thích xong xuôi, An mới vỗ tay đôm đốp, mắt môi tíu lại cười ra điều khoái chí lắm. Phong cũng thế, dù không thể hiện lộ lộ như An nhưng trong lòng cậu cũng đang mừng thầm niềm vui chiến thắng. Trông ra điệu cười túm tít của Phong, An mới tinh ranh nói nhanh thêm một câu thế này:

“Tuy cái vòng này không phải hoàn toàn do tớ tạo ra. Nhưng nhất định sau này, tớ sẽ tự mình làm tặng cậu ‘một PhanAn’ thực sự.”

Ý An là sao đây? Con bé đang đề nghị khéo đến việc được làm vợ và trở thành mẹ của các con Phong sau này đó sao? Thề có trời có đất, trước tới nay, Phong chưa hề nghĩ đến những điều An vừa mới nói. Xa xôi lắm, cậu cũng chỉ dám mơ về viễn cảnh rước được An về nhà mà thôi. Cậu nói kia của An quả đã khiến Phong đỏ mặt lên rồi kìa. Toàn thân ngúng nguẩy ngượng ngùng, Phong đưa tay lên gỡ đầu gối tai liên tục. Khuôn miệng cậu cười sung sướng, Phong chỉ có thể nói với An vài lời vụn vặt vậy thôi:

“Ày, cái con bé này... Hết nói nổi... Mình còn nhỏ mà... Chết thật, ngại ghê...”

“Tớ nói thật đấy. Đợi thi đại học xong, có nhiều thời gian, tớ sẽ tự tay nặn một cặp vòng gốm cho hai đứa mình. Cái của cậu, ngoài chữ ‘PhanAn’ ra, tớ sẽ viết đôi dòng đánh dấu chủ quyền ngắn gọn ‘Của An’ lên mặt còn lại. Tương tự với vòng của tớ, sẽ là hàng chữ ‘Của Phong’. Thấy sao? Ưng chứ? Mà... cậu lại đang nghĩ lệch lạc đi đâu thế hả?”

Bảo An quả rất biết cách kéo tụt cảm xúc của đối phương nha. Bằng chứng là sau khi nghe An giải thích xong, sắc mặt Phong liền tối sầm lại ngay tức khắc. Dám làm cho Phong bị quê thế này, tội của An thật đáng đánh đòn quá mà. Con bé đã dám cắt phăng giây phút hạnh phúc này của Phong, thì cậu cũng chẳng ngại gì mà không lôi hết những lỗi to lỗi nhỏ của An ra để xử cả. Đứng thẳng người nghiêm túc, Phong mới khoanh tay trước ngực đầy nghiêm nghị và lên giọng hỏi:

“Mày mới chính là đứa đen tối ấy. Tao hỏi mày, đã không nhận lời lão Minh thì thôi luôn đi. Cố giữ mối quan hệ với lý do anh em kết nghĩa để làm gì? Đang ư mưu đúng không?”

Câu trả lời thì lúc nào cũng có sẵn trong đầu, giờ Phong hỏi, An cũng chẳng lấy gì làm ngạc nhiên. An biết mà, thế nào cũng sẽ có lúc Phong đem thắc mắc này ra để tra khảo con bé cho xem. Thời gian qua, phải cố tỏ ra cao thượng như vậy chắc trong lòng cậu đã khó chịu lắm rồi đây. Có điều, dạo gần đây, An tự dưng lại thích trêu ngươi Phong lắm nhé. Gương mặt hầm hi khó chịu của cậu, chính là thú vui tao nhã của An.

Đưa tay lên vuốt vuốt cằm xinh, An cau mày tỏ vẻ “nguy hiểm” và nói:

“Cái này... phải là người có chiều sâu về suy nghĩ mới hiểu được cơ.” An vừa dứt lời, cũng chính là lúc toàn thân Phong run lên vì giận. Trong đầu ngập tràn bao câu mắng nhiếc, nhưng không hiểu vì sao, Phong lại cứ thấy nghẹn cứng cổ họng, chẳng thể quát thêm được gì ngoài câu hỏi “Sao?” to ùng.

Bao nhiêu lâu nay thường dễ dãi và dung túng cho An, để đến bây giờ bị con bé trêu đầu cười cổ thế này, Phong mới thấy hối hận biết mấy. Rồi Phong lại thấy nhớ cái thời oanh liệt của mình trước đây, cái thời mà chỉ cần đứng đút tay túi quần và ngáp ruồi thôi cũng đủ để An phải chấp tay khen ngợi cậu đẹp trai suốt một ngày dài. Sau một hồi gườm gườm mà cái mặt căng cứng của An vẫn không có dấu hiệu hạ xuống, Phong bắt lực rồi, đành hậm hực định bỏ đi. May sao, An đã kịp thời túm lấy tay cậu giữ lại. Cúi mặt ngại ngùng, An thủ thỉ nói:

“Nhưng chính vì cậu không giỏi suy nghĩ sâu xa nên tớ mới yêu cậu đấy.”

Để thoả được lửa giận trong Phong phập phùng tức thì, chỉ An mới làm được điều đó. Và cũng chính con bé là người duy nhất có thể dập tắt được lửa đó trong vòng một nốt nhạc. Tuy câu nói kia quả có mang hơi hướng xúc phạm não bộ và tư duy của Phong một chút, nhưng nhờ về sau với lời lẽ yêu đương ngọt ngào nên cậu đã hoàn toàn bị An hạ gục mất rồi. Và lại, nhìn gương mặt cúi gầm của An đang ửng hồng e thẹn thế kia, Phong thực thấy đáng yêu hơn là đáng giận rất nhiều. Ngẫm nghĩ một hồi, Phong thấy rằng việc truy tố động cơ kết nghĩa của An thôi thì để sau hẵng lo ra bàn vẫn hơn. Khoảnh khắc đẹp đẽ này, cậu thật không nỡ “kéo căng” nó ra chút nào.

Phong vốn định vươn tay ra và bẹo một bên má An phúng phính nhưng còn chưa kịp chạm tới nơi, cậu đã bị hành động kia của An làm cho giật mình đến độ thu vội tay về luôn rồi. Ngẩng phát đầu lên, Bảo An long lanh mắt nước nhìn Phong và mếu máo nịnh bợ:

“Cậu mặc đồ lính chắc oách lắm nhỉ? Có điều, cậu cứ thử cố gắng hết sức mình để thi đại học đi. Đăng nào thi từ giờ tới khi có đợt nhập ngũ, cậu cũng rảnh mà. Cho tớ... được tiếp tục học cùng cậu nhé.”

“Cái đó...” Hoài Phong nhăn mặt khó xử.

“Cậu không đồng ý, tớ cứ đứng lý ở đây đấy. Muốn học thì nghỉ luôn một buổi không phép cũng được.”

Chấm dứt việc học thêm cùng An, âu cũng bởi Phong lo sợ điều đó sẽ ảnh hưởng tới thành tích học tập cũng như kết quả của con bé đó thôi. Giờ An lại dọa sẽ bỏ học nếu không được tiếp tục kèm cặp Phong nữa mới thật khiến cậu đau đầu biết mấy. Hiểu rõ cái tính bướng bỉnh của An, thôi thì Phong đành nhắm mắt khổ sở gặt đầu cho qua.

“Thì ừ, được chưa? Thôi đi học luôn hộ cái. Nhanh nhanh...”

Chẳng kịp để An được vỗ tay reo mừng, Phong đã vội vàng đẩy con bé leo lên xe và nhanh chóng ra lệnh. Tự biết bản thân có sức hút to lớn đối với An nên ngay sau khi con bé vừa ngồi yên vị trên xe, Hoài Phong đã nhanh chóng co giò bỏ chạy, quên luôn cả việc phải nói lời chào tạm biệt đến.

Phong đi rồi, An cũng chẳng còn lý do gì để nán lại đây thêm nữa. Nhún vai một cái, con bé bắt đầu phóng xe rời đi. Dù biết làm thế này trong lúc lái xe thì chẳng hề an toàn chút nào, nhưng quả thực lúc này An không thể không lơ mơ hồi tưởng lại về những lời bà Phong tâm sự hôm bữa. Chuyện là buổi chiều hôm ấy, sau khi bị Phong phủ phàng “đuổi việc”, An lấy làm tủi thân lắm nhé. Lòng tự ái dâng cao, con bé liền dừng dừng thu dọn sách vở và phóng xe đi về. Thế nào mà ra tới đầu ngõ, An lại dừng mặt bà Phong vừa mới đi chơi về. Trông thấy An nước mắt ngấn dài, bà mới đưa An vào quán chè ba miền gần đó để hồi hân và đồ dành. Vừa nhai nhóp nhép, An vừa khóc sục sùi và đem toàn bộ ảm ức trong lòng ra để mách lẻo bà nghe. Xong xuôi, An cũng thấy có chút hối hận lắm, tự trách mình đã kẻ tội Phong với bà. Con bé lo sợ, Phong sẽ lại bị bà cắn nhả. Nhưng trái ngược hoàn toàn với những gì mà An vừa lo sợ, bà nghe xong liền ngồi lặng đăm chiêu mấy hồi. Không dám làm phiền tới bà, An cũng chỉ biết ngồi yên tại chỗ và nín thở chờ đợi, nhưng luôn cả việc nhai và nuốt cốc chè ngon tuyệt.

Mãi lúc lâu sau, bà mới chậm rãi kể cho An hiểu nỗi lòng bà nặng trĩu bấy lâu nay. Rằng bà thương mẹ con Phong lắm, phải đối xử lạnh nhạt với cả hai thế này, tất cả cũng vì bà có tâm sự khó nói mà thôi. Không muốn nuông chiều Phong, giống như cách mà bà đã từng làm với bố của cậu, âu cũng bởi bà sợ tới một lúc nào đó, cậu sẽ phạm phải sai lầm như bố mình năm xưa. Đối với mẹ Phong, bà cũng có một cách yêu thương đặc biệt. Bà cố tỏ vẻ ghê gớm và gây khó dễ cho mẹ Phong, không phải vì bà ghét bỏ hay muốn trừng phạt việc làm đáng trách của cô lúc trẻ. Bà muốn để Phong phải chứng kiến cảnh mẹ mình chịu khổ, từ đó cậu sẽ tự giác biết thương mẹ và xa xôi hơn nữa là để cậu biết trân trọng vợ mình sau này. Bà không muốn Phong trở thành “bản sao” của bố mình, vì sự ích kỷ bản thân mà khiến cho người phụ nữ trong đời chịu khổ. Cứ ngỡ đó là cách dạy dỗ và yêu thương đúng đắn dành cho Phong nhưng bà thực không ngờ nó lại khiến cậu phải chịu nhiều thiệt thòi và trở nên ngổ ngược thế này.

Lấy vạt áo chấm nước mắt, bà nở nụ cười hiền từ và kể vui mừng kể cho An nghe về sự thay đổi tích cực của Phong trong thời gian qua. Bà khoe hỏi nhỏ Phong thích và có khiếu nấu ăn lắm nhé nhưng sau này, dần dần cậu bỏ công việc đứng bếp để chạy ra ngoài la cà cùng đám bạn hù. Mãi tới dạo gần đây, nhờ có An mau miệng đòi ăn nên Phong mới vào bếp trở lại. Và nhờ có An học cùng, mà độ này Phong cũng dần dần siêng năng hơn hẳn. Thay vì lượn lờ ngoài đường mỗi tối, thời gian này Phong đã biết bắt đầu cầm lấy quyển sách để học.

Tâm sự một hồi thật lâu, bà mới đặt tay lên vai An và tha thiết nhờ vả con bé. Bà mong An không để tâm vì những lời to tiếng nặng của Phong lúc trước. Bà cũng hy vọng con bé có thể tiếp tục đến nhà và dạy kèm Phong học.

“Bà giao thằng bé cho cháu.”

Nhớ tới câu nói kia của bà nội Phong, An lại thấy lằng lằng sung sướng trong lòng. Không kìm giữ nổi mồm miệng, con bé bèn bật cười khi và hô rõ to giữa đường:

“Vâng, thưa bà.”

Vì cảm thấy vướng víu nên từ xưa tới nay, có khi nào Phong chịu mang vòng tay, vòng cổ đầu cơ chứ. Ngặt nổi cái vòng này lại khác, nó là do đích thân An mua tặng, cũng tận tay con bé đeo vào cổ cho Phong, cậu quả thực không muốn tháo ra chút nào. Nghĩ ngợi một hồi, cuối cùng Phong quyết định nhét nó vào sau lớp áo đồng phục và đóng hết mấy cúc đầu lại cho đỡ bị va đập và lủng lẳng. Từ độ hứa hẹn học hành với An, Phong cũng bớt lười biếng hẳn. Không giống như đợt trước, cứ bước vào lớp là nằm ườn ra bàn để ngủ, dạo gần đây, cậu cũng biết chọn giờ mới nghỉ đấy nhé. Đối với những môn quan trọng cần học để thi, Phong lúc nào cũng cố mở to đôi mắt, căng rộng vành tai và nhanh tay ghi chép hết sức cẩn thận. Chỉ khi vào những môn phụ không thi, Phong mới tranh thủ ngủ gục một lúc mà thôi. Và tiết Công nghệ bây giờ chính là giây phút hiếm hoi cho Phong chợp mắt sau liên hai tiết Toán căng thẳng vừa xong. Nào ngờ, theo cái cúi đầu từ từ của Phong, mảnh gỗ đang đeo trên cổ liền va vào mặt bàn và vang lên một tiếng cộp. Nghe ra tiếng động lạ, Trí ngồi cạnh bên lấy làm tò mò lắm, bèn dịch mõng lại sát gần Phong ngay tức thì. Rồi mặc cho cậu bạn có giấy giũa, chống cự cỡ nào, Trí ta vẫn tùy tiện còi mở cúc áo cho Phong và trông ra được chiếc vòng. Cầm trên tay mảnh gỗ sơn chữ “Phan”, Trí bèn ngạc nhiên hỏi:

“Mày nhặt được à? Hay đang yêu em nào tên Phan? Thế còn An thì sao?”

Bầu môi kinh bị và gạt tay Trí ra khỏi mảnh gỗ thân yêu, trong đầu Phong không ngừng chê bai cậu bạn sao lại nông cạn đến thế. Hoài Phong vẫn biết nếu không đích thân giải thích cho nghe, thì sẽ chẳng đời nào Trí hiểu được hàm ý sâu xa của chữ “Phan” đó. Có điều, Phong vốn rất lười trong khoản trình bày dài dòng này, đến ngay cả việc hiểu lầm lẫn trước với An, cậu cũng phải mất tới cả tháng trời mới có thể kể được hết mọi chuyện cho con bé hiểu. Thế nên chút thắc mắc của con này của Trí, Phong thật chẳng lấy làm thiết tha đâu. Tiếc nước bọt, cậu ta chỉ đáp lại bạn vờ vờ một câu thế này:

“Tên con tao đấy.”

Cứ ngỡ Trí sẽ cho rằng đó là một lời đùa và nghe xong cậu ta sẽ tự thấy chán rồi không làm phiền nữa. Như vậy thì Phong có thể mau mau chóng chóng kết thúc cuộc đối thoại này và quay trở lại với giấc ngủ rồi. Ngờ đâu, bản tính thích bông đùa của Trí hôm nay lại lặn mất tăm, chẳng thế mà lời Phong vừa dứt, cậu ta liền đứng bật dậy và hét lên thật to đầy kinh hãi:

“Hả? Con... con á? Mày... có con từ bao giờ thế hả Phong?”

Giữa lúc cả lớp đang yên tĩnh học bài thế này, tiếng la lối thất thanh kia của Trí quả đã thu hút được sự chú ý của tất cả mọi thành viên trong lớp, bao gồm cả vị giáo viên khó tính đang ngồi ở bàn trên bục giảng kia. Sau vài giây nín thở giữ im lặng để “nuốt trôi” những điều Trí vừa nói, đám học sinh vốn nhiều chuyện liền được đà rôm rả lên tức thì. Tất cả chúng nó đều hùa lại và chê trách Phong:

“Thằng này, có vợ có con thì phải bảo một tiếng để bọn tao đến mừng chứ.”

“Mà trai hay gái đấy Phong?”

“Em nào đẻ cho mày đấy? Có định cưới xin gì không?”

“...”

Nhận ra tình hình có vẻ ngày một phức tạp và cũng trông thấy nét mặt cô giáo đang dần dần cau lại đầy khó chịu, Trí mới gờ đại quyền tiểu thuyết trên mặt bàn lên và nhanh chóng đính chính:

“Em xin lỗi cô, chỉ tại đoạn này gay cấn quá nên em mới... Nam chính trong truyện cũng tên là Phong cô ạ.”

Vì để chuẩn bị cho hai kỳ thi quan trọng sắp tới nên hầu hết các thầy cô giảng dạy mấy bộ môn phụ đều đồng loạt nhất trí để cho học trò tự ôn những môn thi trong giờ của mình. Thành thử ra giờ nghe Trí trình bày rõ ràng và vội vàng nhận lỗi thế kia, cô giáo cũng gạt đầu cho qua. Sau khi ồ lên vài ba tiếng tiếc nuối vì chẳng có chuyện để buồn, đám học sinh trong lớp cũng liền quay lại với đồng bài vở của riêng mình. Bấy giờ, cả Trí và Phong mới đồng loạt thờ phào nhẹ nhõm. Ngồi xuống và dịch lại gần Phong, Trí vẫn chưa có ý định buông tha cho cậu bạn của mình: “Tại mày đấy, nói rõ ra đi? Tự dưng chui ra đứa con nào vậy?”

Hãy mạnh tay Trí ra khỏi người mình, Phong bực mình lắm rồi nên mới lờ lờ so sánh rằng:

“Mày chẳng thể ngồi im như Băng được à?”

Phong quả là đồ hai mặt mà. Nhớ hồi trước, khi cô mới điều Băng xuống đây ngồi, cậu ta đã nặng nề từ chối và kiên quyết muốn níu giữ Trí ở lại. Đến khi Trí được quay lại chỗ cũ ngày xưa thì Phong lại dám nói vậy là sao chứ? Máu ghen nổi lên, Trí bầu môi và kéo dài lời đanh đá:

“Á à, nhớ Băng rồi chứ gì?”

Chẳng buồn đôi co với Trí thêm nữa, Phong cứ thế lẳng lặng gồi đầu lên cặp và nhắm mắt tận hưởng những ngày cuối cùng được ngủ gục tại căn phòng này. Còn Trí, vì không thể xả được nỗi bức xúc với Phong nên đành quay lên và lờm lờm từ phía sau Băng đấy tức tối. Ghét ghê, Băng cứ yên vị ngồi luôn chỗ này để ngày ngày Phong phải nuôi nỗi nhớ Trí còn hơn. Chứ Trí chẳng hề thích Phong ngồi cạnh mình nhưng đầu óc lại nhớ tới quãng thời gian

bên Băng vậy đâu.

Ngày đầu tiên của năm học lớp 12, cô giáo vốn đã yêu cầu giữ nguyên chỗ ngồi như cũ. Ngồi đâu, Băng lại đứng lên và có ý kiến xin chuyển về chỗ bàn đầu như xưa với lý do tiện cho việc học tập. Vì là trò cưng của cô chủ nhiệm, nên chẳng cần Băng phải trình bày gì nhiều, cô giáo đã liền nhận lời cho phép Băng ngay tức thì. Chẳng ai biết rằng, Băng làm vậy, âu cũng bởi có tâm sự riêng khó nói.

Chuyện là từ dạo đồng ý để Lâm được đường đường chính chính theo đuổi mình tới giờ, Băng cũng đã thoải mái với cậu chàng hơn mấy phần. Tuy bây giờ đã là sinh viên năm thứ nhất của một trường đại học trong thành phố nhưng chiều nào Lâm cũng nhiệt tình hộ tống Băng tới lớp học thêm. Và thay vì đứng ở bên ngoài chờ đợi, Lâm lại chọn cách mua phiếu đề vào tận trong lớp ngồi cùng Băng. Lâm nói làm như vậy để hể Băng có đôi bụng hay cần nước uống thì cậu còn biết đường nhanh chân chạy ra ngoài mua giúp cô bé. Nếu là ngày trước, thế nào Băng cũng sẽ thấy phiền phức vì cái trò bám đuôi này của Lâm cho xem. Nhưng giờ tình cảm đã có chút biến chuyển, Băng lại thấy những hành động quan tâm Lâm trao mới thật đáng yêu và cảm động biết mấy.

Cũng như bao lần khác, buổi chiều hôm đó, Lâm lái xe điện chở Băng tới lớp học thêm môn Văn của một thầy giáo nổi tiếng giảng hay và truyền cảm. Có điều, thay vì đọc ý cho học sinh chép, thầy lại luôn muốn nói liền một mạch để có thể truyền được hết dòng cảm xúc đến những đứa trẻ của mình. Chính thế nên, đám học trò thường phải tự giác trong vấn đề ghi chép. Và để tránh việc bỏ sót ý thầy giảng nên đứa nào đứa nấy đều chuẩn bị cho mình một cái máy ghi âm, tiện cho việc nghe lại sau này.

Mua vé xong xuôi và đã yên vị tại chỗ ngồi rồi, Băng mới phát hiện ra mình đã để quên cái máy ghi âm ở nhà. Ngược lên nhìn đồng hồ, Lâm biết chỉ còn ít phút nữa thôi là đến giờ thầy vào lớp. Không muốn để Băng bị gián đoạn việc học, cậu chàng quyết định phóng xe về nhà lấy máy giúp cô bé. Cũng may buổi hôm đó, bác Nhâm được nghỉ làm.

Đón lấy cái máy ghi âm từ mẹ bác Nhâm, Lâm chẳng kịp uống tạm cốc nước bác mang mà vội vàng chào và phóng xe đi ngay tắp lự. Cậu sợ nhờ nhằng việc học hành của Băng. Ấy vậy mà khi đã tới nơi, Lâm lại chẳng đi thẳng vào lớp như đã dự định ban đầu. Vì dạo gần đây thấy Băng thường hay than ngắn thở dài vì những căng thẳng học hành thi cử nên Lâm muốn nặn lại ngoài này một lát để thu vào cái máy này đôi lời động viên tới Băng. Lâm hy vọng tới nay sau khi Băng nghe lại bài giảng bây giờ, những lời nhắn nhủ kia sẽ đến được tai cô bé. “Xong!”

Để đảm bảo giọng mình không quá kinh khủng, Kiến Lâm liền mở đoạn ghi âm kia lên và nghe lại. Chính thế nên cậu mới vô tình nghe được hết những câu chuyện thâm kín của Băng trong đây.

“Ngày... tháng... năm..

Tôi tên Nguyễn Lê Băng. Không giống như những cô bạn cùng tên khác, ‘Lê Băng’ của tôi không mang ý nghĩa là một khối băng đẹp. Đằng sau nó là cả một câu chuyện buồn và đầm nước mắt.

Tôi không có bố, từ nhỏ tới giờ tôi chưa từng được gặp ông ấy đâu chỉ một lần. Mẹ tâm sự với tôi rằng mẹ và ông ấy yêu nhau từ thời còn là sinh viên chung trường. Băng niềm tin yêu tuyệt đối, mẹ đã trao cho ông ấy tất cả những gì trong trắng và quý giá nhất của người con gái. Để rồi đến phút cuối cùng, mẹ lại phải nhận về mình một kết quả đắng ngắt. Ngày tôi ‘đặt chân bước vào bụng mẹ’, cũng chính là khi người đàn ông kia phủ nhận hết mọi chuyện để nhận lời làm rể một nhà giàu có. Tôi nghĩ mình không thể cảm nhận được thấu những đớn đau mà mẹ đã phải trải qua, chỉ nghe mẹ tâm sự rằng trong suốt quãng thời gian mang thai tôi, không có ngày nào là mất mẹ không đầm lệ nhòa. Và cũng kể từ đó mà trái tim mẹ đã chẳng còn tha thiết gì với những câu chuyện tình yêu đôi lứa nữa. Nó nguội dần, nguội dần và rồi theo năm tháng, con tim đó đã phủ đầy băng.

‘Lê Băng’ của tôi, chính là mang hàm ý như vậy đấy!”

“Ngày... tháng... năm..

Đến hôm nay thì tôi mới biết, rằng cậu Hoài Phong đó đáng thương hơn là đáng phạt. Tôi đồng cảm với Phong, vì hoàn cảnh của cậu cũng có điểm tương đồng với tôi. Phong may mắn hơn tôi khi mà cậu ấy được thấy mặt bố mình mỗi ngày. Có điều, chú ấy luôn lạnh nhạt và hững hờ với Phong. Thật giống như người đàn ông kia, chưa bao giờ cho tôi một chút xúu tình cảm..

Phong cũng chẳng vô tâm lắm đâu. Tôi đã được thấy nụ cười thực sự của cậu ấy. Nó đẹp và ấm áp lắm. Và có lẽ tôi đã bị nụ cười đó ‘đón đở’ mất rồi...”

“Ngày... tháng... năm..

Oái oăm thật, về chuyện tình cảm đơn phương của mình với Phong, tôi đã dự định tới cuối năm lớp 12 sẽ thổ lộ cho cậu ấy biết. Để nếu lỡ như thất bại thì tôi cũng sẽ đỡ ngại hơn khi không còn phải gặp mặt Phong mỗi ngày nữa.

Nhưng đến hôm nay, thì tôi biết chắc chắn rằng ngày đó sẽ không bao giờ xảy đến nữa. Phong và An, hai người họ đã dành quá nhiều tình cảm cho nhau mất rồi. Tôi có thể tiếp tục giữ thứ tình cảm đơn phương này, nếu như người con gái Phong để ý không phải là An.

An chẳng những là bạn thân của tôi, mà còn là con gái của người đã giúp đỡ mẹ con tôi rất nhiều – cô Thục. Mẹ An vốn nằm trong hội phụ huynh của lớp. Vì hiểu được hoàn cảnh gia đình tôi nên cô ấy đã nghĩ ý mời mẹ tôi về làm cho tiệm bánh nhà mình. Tôi và mẹ có cuộc sống như ngày hôm nay, đều là nhờ vào sự giúp đỡ nhiệt tình của cô ấy cả.

Và vì thế, trong câu chuyện ba người này, tôi vẫn nên rút lui thì hơn.”

“Ngày... tháng... năm..

Quên Phong, điều đó không dễ như tôi vẫn tưởng. Tôi có đọc được ở đâu đó một mưu hèn thế này, rằng 'cách tốt nhất để quên đi một người, là yêu một người khác'; Liệu tôi... có nên lợi dụng tình cảm của anh Lâm không đây? Anh ấy...”

“Trả lại đây, ai cho phép anh tự ý nghe nhật ký của em?”

Giật vội cái máy trên tay Lâm về, Băng bực mình gắt lên. Vì đợi đã lâu mà không thấy Lâm đâu, điện thoại gọi cũng chẳng thèm nghe, Băng lấy làm sốt ruột lắm. Sợ Lâm gặp tai nạn dọc đường, Băng mới thu dọn sách vở và định chạy đi tìm anh. Nào ngờ vừa ra tới hành lang lớp học, bao nhiêu lo lắng trong Băng liền sụp đổ xuống hết, kéo theo đó là con thịnh nộ đang ùn ùn dâng lên vì bí mật đời tư bị nghe trộm.

Biết mình đã khiến Băng giận, Lâm liền vội vàng đứng dậy để tạ tội ngay. Chân tay luống cuống múa may, cổ họng và đầu lưỡi anh chàng nhiều chuyện hôm nay lại chẳng phối hợp nhịp nhàng gì cả, cứ mãi ấp úng chẳng thành câu hoàn chỉnh:

“Anh... anh xin lỗi... Cố tình... À không, ý anh là...”

Lâm còn chưa nói xong, Băng đã đều đều chen ngang lời mình:

“Anh không cần xin lỗi đâu. Cứ ghét em đi.”

Mặc cho nhiều lần bị phủ nhưng Lâm vẫn luôn đối xử tốt với Băng đến thế. Cũng không ít lần, cậu vì cô bé mà chịu bao phần thiệt thòi về mình. Ấy vậy mà Băng lại mượn Lâm để làm “liều thuốc” giúp quên đi hết mọi ký ức và tình cảm với Phong. Băng tự thấy bản thân mình xấu xa và ích kỷ lắm. Và chính vì thế nên Băng chấp nhận bị Lâm ghét bỏ, dù cho giờ đây cô bé cũng đang dần dần phải lòng cậu chàng mất rồi.

Quay lưng lại với Lâm, Băng đưa tay lên lau nhanh giọt nước mắt đang trực tuôn rơi. Cô bé đã sẵn sàng rồi, chỉ cần Lâm buông lời chia ly, đôi chân Băng sẽ bước đi ngay tức thì. Có điều, trái ngược hoàn toàn với những gì Băng nghĩ, Lâm nhẹ bước tới bên cạnh, nắm lấy bàn tay cô bé và chân thành nói:

“Anh muốn được em lợi dụng mà.”

Chào các cậu, lại là tớ, Còi đây.

Để tiếp thêm sức lực cho các cậu cùng đội nxb với tớ, hôm nay tớ đăng thêm 2 chương này ạ. :)) Thật ra cũng định không đăng đâu nhưng vì số lượng chương vượt ngoài dự tính nên tớ vẫn im được hẳn 10 chương cuối không đăng cơ. :))

Nếu không có việc bận đột xuất hay ốm đau đột ngột thì dự là cuối tuần này tớ hoàn truyện rồi (Tại có mấy đoạn bí quá, mất hẳn mấy ngày vẫn chưa viết xong). Sau đây tớ sẽ gửi cho nxb, chắc đội tầm từ 45 ngày đổ về thì có kết quả các cậu ạ.

Cảm ơn vì đã luôn đợi tớ. ^^

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cậu Học Sinh Cá Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48

Kỳ thi tốt nghiệp phổ thông đang ngày một cận kề. Với quan điểm “Trượt tốt nghiệp còn khó hơn đậu đại học” nên Hoài Phong chẳng hề cảm thấy lo sợ chút nào đâu. Trái lại, cậu chàng còn vô cùng háo hức mong chờ ngày đó đến thật nhanh để có thể mau mau thoát được kiếp nợ học hành nữa cơ. Chỉ có điều, phải chứng kiến Bảo An buổi học nào cũng ngồi than ngắn thở dài đầy hoang mang thế này, mà Phong cảm thấy xót lòng quá đi. An mất ăn mất ngủ vì lo âu, Phong cũng bỏ bữa thức đêm để tìm cách vực lại tinh thần cho An. Nhẹ nhàng khuyên nhủ An không nghe, cao giọng quát mắng cũng chẳng ăn thua gì, Phong nghĩ mình đã hết cách thật rồi. Cơ mà vì An, cậu nhất định sẽ còn cố gắng. Và như đã nói, Phong chỉ thực nghĩ ra được cách hay khi đứng mình dưới vòi nước chảy xiết mà thôi. Tiến về phía tủ quần áo để lấy đồ, cậu cần phải đi tắm ngay tức thì. Giây cánh cửa tủ được kéo mở ra, cũng là lúc Phong bị đồng quần áo được nhét chổng chất trong đó được dịp đổ ào vào người. Đứng giữa bọn bễ những áo đồng quần hè, Phong không còn sự lựa chọn nào khác ngoài việc phải gấp gọn chúng lại thôi. Đang loay hoay sắp xếp đồng đồ, Phong bỗng lấy ra được từ trong đó cái áo khoác đồng phục mùa đông. Chẳng hiểu vì sao, cậu không gấp nó lại ngay như vừa làm với những bộ đồ khác. Ngồi tần ngần ngắm nhìn cái áo một hồi, cuối cùng Phong mới bung tay cái tách và reo lên đầy vui sướng:

“Okay, nghĩ ra rồi.”

Chẳng chần chừ nghĩ ngợi thêm nữa, Phong liền vội vàng cầm theo cái áo và chạy ngay ra ngoài để tìm gặp An. Căn phòng với đồng quần áo còn đang ngổn ngang dưới mặt sàn kia, đành phải để lát nữa trở về Phong mới có tâm trạng dọn nốt cơ.

Bấy giờ đã hơn chín rưỡi tối, vì không muốn An phải lọc cọc đi xa nên Phong mới tạt vào quán trà sữa gần nhà con bé để ngồi đợi. Gọi sẵn loại nước

uống yêu thích cho An, Phong đã mong chốc nữa sẽ được nhìn thấy mặt An rung rung cảm động. Chỉ tiếc rằng, sau chục lần gọi điện năn nỉ rồi, kết quả Phong thu về vẫn chỉ có một.

“Tớ đang bận học, không thể đến được đâu. Xin lỗi cậu nha!”

Bị phủ, Phong đương nhiên giận lắm chứ. Mặc kệ cái nhìn kinh hãi của chủ và khách quán này, Phong cứ thế đắm tay liên tục ruỳnh ruỳnh mấy cái xuống bàn cho hả hê con tức. Đến khi đã hạ hỏa được phần nửa, cậu mới ngồi tĩnh tâm lại và suy nghĩ thiệt hơn. Xem nào, thời gian gần đây, đứng trước kỳ thi sắp tới, An chẳng những chỉ lo lắng cho bản thân mình thôi đâu, con bé cũng luôn mồm nhủ nhủ và cầu chúc cho Phong muôn điều tốt đẹp nhất. So với những căng thẳng An đang mang nặng thì nỗi bức xúc này của Phong có thấm vào đâu cơ chứ. Nghĩ thông rồi, dù có bị phủ thế nào, Hoài Phong cũng dứt khoát không bỏ mặc An vậy đâu. Tu một hơi voi sạch cốc nước, Phong lấy tay quét ngang mồm cho sạch sẽ và tự lẩm nhẩm quyết tâm:

“Được rồi, mày không ra ngoài này thì tao tự tìm đến tận nhà mày vậy.”

Sau hơn mười phút chạy bộ, rốt cuộc thì Phong cũng có mặt trước cổng nhà An trong bộ dạng không thể thảm hại gì. Mồ hôi chạy dọc tòng tòng, người Phong quả đã sớm hơi rình rình rồi. Sau khi ngồi bệt xuống đất thở hắt hắt một hồi cho ổn định lại nhịp tim, Phong mới lồm cồm đứng lên và toan bấm chuông gọi cửa. Thế nào mà bàn tay vừa đưa tới nơi, cậu chàng lại thu ngay về. Phong sợ lắm, ngộ nhờ người ra mở cửa là mẹ An thì sao đây chứ? Nghĩ mà xem, đương lúc tới muộn thế này, bỗng dưng lại tới tìm và hẹn gặp con gái nhà người ta ra ngoài, thế nào mẹ An cũng có ác cảm với Phong cho xem. Còn chưa lấy được điểm cộng nào trong mắt bác ấy nữa mà, Phong quả thực chẳng muốn bị vậy chút nào đâu. Lắc lắc đầu bỏ qua, Phong mới rút điện thoại ra và định bấm số gọi điện cho An. Cơ mà đầu dây bên kia còn chưa kịp đổ chuông, Phong đã nhanh tay tắt phụt đi rồi. Nghĩ mới thấy, dạo này do lơ tay chiều chuộng An quá nhiều, thành thử ra bây giờ Phong chẳng còn tí uy quyền nào với con bé nữa rồi. Nhân cái dịp này, cậu phải chỉnh đốn lại ngay mới được. Cất điện thoại vào trong túi quần, Phong mới nhắm thẳng hướng cửa sổ phòng An mà ngửa cổ lên và hét thật to: “Chân ngắn ơi...”

Phải tốn hơi gây ồn thế này, chẳng qua cũng bởi Phong đang muốn đùng vào nỗi sợ và con tức của An đó thôi. Cậu tin chắc rằng chẳng cần gọi đến câu thứ hai, thế nào An cũng tức tốc chạy xuống để bị miệng mình lại cho xem. Phong cũng chẳng lờ tên khai sinh của An ra mà la lối, thay vào đó cậu lại chọn cái biệt danh chỉ có hai người biết kia để thông báo cho con bé biết sự xuất hiện của mình ở dưới này đây. Phong làm như thế để lỡ mẹ An có nghe được cũng sẽ chỉ nghĩ rằng đó là tiếng người đi đường gọi nhau mà thôi. Chẳng lo để lại ấn tượng xấu trong mắt mẹ An, lại có thể uy hiếp để lời được con bé ra ngoài gặp mặt, càng nghĩ Phong lại càng thấy phục bản thân mình biết mấy.

Quả nhiên rất hiệu nghiệm, tiếng Phong hô vừa dứt được một hồi mấy giây, ngay lập tức ở trên phòng cao kia, Bảo An đã vội chạy ra ngoài ban công và thò đầu xuống nhìn rồi kia. Nhìn gương mặt An cau có thế kia, Phong biết chắc con bé hẳn là đang bực mình vì bị làm phiền lắm đây. Có điều, Phong lại chẳng hề thấy sợ sệt hay áy náy chút nào cả. Được dồn ép khiến An sợ như vậy, Phong bỗng thấy thích trò này rồi nha.

Hết chỉ tay thẳng mặt An và vẫy vẫy xuống, Phong lại trở vào mình rồi hắt hắt lên, ngụ ý rằng: “Mày xuống hay để tao lên đây?” Cơ mà đối với An, ngôn ngữ hành động này thật quá khó để con bé có thể hiểu nổi. Phải tới khi Phong bắt đầu đặt trên lên công, An mới nhìn ra ý đồ định vượt rào của cậu. Giật mình vút bay cuốn sách đang cầm trên tay, Bảo An nhanh chóng chạy xuống dưới nhà. An cáu lắm nha, đang tập trung học thuộc mà cứ bị làm phiền mãi thôi. Hoài Phong đó, hôm nay Bảo An nhất định phải đánh đá và quát nạt cậu ta một lần mới được.

“Đồ phiền phức, đã bảo là...”

Không cho An có cơ hội được xả tức, Hoài Phong phủ phàng dúi ngay cái áo vào thẳng mặt An ngay khi vừa trông thấy con bé bước ra ngoài này. Hơi loạng choạng ra đằng sau một chút vì hành động bất ngờ và phủ phàng của Phong, An nhanh chóng lấy lại được thăng bằng. Hai tay cầm lấy cái áo và đưa ra ngang mặt mình, sau khi dò xét một hồi thật kỹ, con bé vẫn chẳng thể hiểu nổi ngụ ý của Phong. Nhắm mắt ngu ngơ, An hỏi:

“Áo của cậu hả? Sao lại đưa cho tớ? Đã vậy còn là áo khoác nữa chứ, đang mùa hè mà.”

Những câu hỏi kia quả không nằm ngoài dự đoán ban đầu của Phong mà. Tuy dạo gần đây An ngờ thật đấy, đầu óc lúc nào cũng đề tuốt tận trên mây và chẳng nhớ nổi thứ gì, cơ mà Phong vẫn lo sợ kịch bản mình chuẩn bị khi này sẽ bị con bé bóc mẽ ngay tức thì. Dù sao thì vấn đề thi tốt nghiệp sắp tới cũng là chuyện lớn trước mắt mà, liệu An có vì hoang mang mà quên khuấy đi mất điểm khác biệt của kỳ thi lần này so với những năm trước đó không nhỉ? Phong chẳng dám chắc nhưng đầu sao cũng lơ lửng đến nước này rồi, cậu buộc phải tuốt lại về tự tin và giải bày cho An hiểu tấm lòng của mình bấy lâu thôi:

“Là áo đồng phục của tao đấy. Có thể mày không tin nhưng từ trước tới nay trong mỗi kỳ thi thế này thì học sinh trường tao luôn được giám thị &thả&thả; hơn đấy. Những đứa đến từ mấy trường có tiếng như Khắc Ân nhà mày thường bị trông chặt lắm. Thế nên hôm đi thi thì cầm theo cái áo này để họ nghĩ mày là học sinh trường tao, nhớ chưa? Có vậy mới dễ dàng hỏi bài được.” “Hả?”

Liếc mắt xuống và nhìn kỹ lại, bây giờ An mới nhận ra đó đúng là áo khoác đồng phục bên trường Hoài Phong. Cậu nói cũng phải, nào giờ, An vẫn thường xuyên nghe các anh chị khóa trên và thậm chí là mấy thầy cô trong trường đồn rằng, học sinh Khắc Ân vốn bị giáo viên bên ngoài “đề ý” lắm đấy. Ấu cũng bởi học sinh Khắc Ân thường xuyên đạt được giải thưởng cao trong những kỳ thi so tài giữa các trường mà. Còn học sinh bên Bình Minh thì được “ưu ái” hơn hẳn.

Bán tín bán nghi, An cũng muốn làm theo lời Phong lắm. Chỉ có điều...

“Vậy cậu đưa áo đồng phục mùa hè đi, chứ nóng thế này ai lại cầm theo cái áo khoác chứ? Đơn giản hơn, cậu cho tớ xin cái phù hiệu bên trường cậu là được rồi. Tớ sẽ tự khâu vào sơ mi trắng của tớ.”

Hơi lúng túng một xíu, Phong thực sự không nghĩ An sẽ vắn vẹo tới mức này đây nên cậu chẳng hề có sự chuẩn bị trước về câu trả lời. Cũng may nhờ vào khả năng nói dối xuất thần được tu luyện bấy lâu nay, Phong vẫn có thể điềm nhiên đối đáp lại với An:

“Áo trắng thì trường nào cũng giống nhau cả thôi, cái phù hiệu bé tẹo, giám thị khó phân biệt và có ấn tượng lắm. Chỉ có màu áo khoác là đối lập hoàn toàn và dễ nhận ra nhất thôi. Nghe tao, cứ cầm theo và từ giờ không cần bận tâm, lo lắng gì nữa. Nhá?”

Nghe Phong nói thế, An liền thấy xuôi lòng hơn hẳn. Ôm chặt cái áo vào lòng, An gật đầu chắc nịch nhận lời với Phong. Con bé nhất định sẽ đem theo “lá bùa” này vào trong phòng thi.

Và như để động viên An tự tin hơn nữa, Phong còn bảo thêm rằng:

“Cầm theo bên mình để lấy vía luôn. Có nó rồi, mày sẽ không lo bị ốm đau dẫn đến phải bỏ thi đâu. Tao khỏe mạnh thể này cơ mà.”

Gật đầu và cười tủm tỉm, Phong làm An cảm động quá đi thôi. Có điều, con bé đang an tâm là thế, bỗng dưng Phong lại đưa ra một đề nghị đáng lo thế này:

“Hay sáng hôm đấy tao đến đón ngõ mày nhé? Người ta vẫn bảo mới bước ra khỏi nhà mà gặp con trai là may lắm đó.”

Cứ ngỡ An sẽ nhiệt tình đồng ý lắm chứ, Phong thật không ngờ nghe xong con bé bỗng dưng tái mét mặt mày và ra sức từ chối. An sợ...

“Thôi thôi, đón ngõ thì phải nhờ một anh nào học giỏi và đã thi đậu mới may chứ. Cậu học dốt thế kia...”

Biết mình lỡ lời, Bảo An nhanh chóng nuốt lại những lời phía sau vào sâu tít tận trong cuống họng ngay lập tức. Cúi mặt nhìn chân, con bé lí nhí nói lời xin lỗi.

Đứng ra thì nghe xong những lời phũ phàng kia của An, Phong cũng thấy tức mình lắm nhé. Thực lòng, những việc Phong làm vừa rồi đều vì cậu tự nguyện cả thôi. Chẳng cần An phải rồi rít cảm ơn hay rung rung mắt lệ cảm động, Phong chỉ muốn giúp tâm trạng con bé được tốt hơn đôi phần. Và dù tự biết bản thân học hành không tốt nhưng đâu sao Phong cũng chẳng ưng cái cách An từ chối thẳng thừng như kia chút nào. Giờ tay lên và định gõ nhẹ vào trán An một cái như thể trừng phạt nhưng rồi cậu chẳng lại chẳng thể làm thế với An.

Trong bộ váy ngủ dài tới gối in hình chú bọ biển vàng vàng dễ thương, Bảo An với quả đầu được cuốn dây lô uốn tóc đang cúi gằm xuống đất và trề môi ra điều hối lỗi. Trông con bé tội nghiệp thế kia, Phong thực chẳng nỡ động thủ chút nào đâu. Đánh mặt sang bên và khẽ hé môi cười vội một cái, Phong mới quay lại và cho An cốc trà đào yêu thích. “Thôi được rồi, vào học tiếp đi. Tao về đây.”

Cốc nước vừa trao đến tay An, Hoài Phong cũng ngay lập tức quay ngoắt lưng bỏ đi luôn tức thì. Đút tay túi quần và đứng đĩnh đi, Phong thực cũng định nán lại để xem biểu lộ cảm xúc trên gương mặt An đó chứ, chỉ có điều cậu lại muốn phò ra với An về đẹp “chứa chan” của mình từ góc nhìn sau lưng hơn nên mới phải vội vàng như vậy.

“Cảm ơn chân dài nhiều nha. Tổ sẽ uống hết sạch.”

Vì địa điểm thi của An được tổ chức tại trường cấp hai gần nhà nên gia đình quyết định để An tự xách balo lên và đi một mình. Sau khi ăn một bát xôi đồ to bự và nhét thêm cái áo khoác Phong tặng vào cặp, An cũng thấy bớt lo hơn hẳn. Đã vậy, vừa bước ra khỏi cổng nhà, An còn trông thấy Tuệ Minh và chú chó cưng cùng tên đang đứng đợi mình nơi đầu ngõ nữa chứ. Được anh sinh viên ưu tú như Minh đón cửa, An càng thấy tự tin hơn về bài thi sắp tới.

Như thể sợ có ai đó sẽ vô tình đi qua và bắt chuyện với An trước tiên nên ngay khi vừa nhìn thấy con bé bước chân ra khỏi cửa, Tuệ Minh đã nhanh chóng chạy lại bên An.

“Anh Minh.” Bảo An cười tươi rồi rói.

Sau cái bắt tay trao đầy may mắn, Minh mới bắt đầu truyền thụ lại hết cho An kinh nghiệm đi thi của mình ngày trước, cũng không quên xoa đầu con bé đầy cung nựng. Nom Minh lúc này, quả rất ra dáng một người anh trai. Còn chó An, tuy chẳng nắm bắt được chính xác tình hình lúc này nhưng thấy cậu chủ đang cười tươi phở lớ thế kia, thành ra chú ta cũng hú lên sủa mấy tiếng gọi là góp vui.

“Gâu... gâu...”

Ngồi xuống và vòng tay thật rộng để ôm con vật đáng yêu kia vào lòng, Bảo An hết vồ về cung nựng nó, lại ngược mắt lên nhìn Minh và nhoẻn miệng cười:

“Cảm ơn mày nha. Cả anh trai nữa.”

Hơi nhăn mặt bất mãn, Minh hỏi:

“Em đang coi trọng nó hơn anh à?”

Ngẩn mặt suy nghĩ một hồi, An nhoẻn miệng cười và gật gù đồng tình:

“Hình như đúng là thế anh ạ?”

Lời An vừa dứt, cũng là lúc cả hai cùng bật cười trước sự thật đáng lòng vừa xong. Chó An chẳng hiểu gì, những hên hê cười hùa.

Xong xuôi hết thủ tục của một lần “đón ngõ”, Minh và chó cưng còn nhiệt tình đề nghị được hộ tống An tới trường. Đáp lại tấm chân tình kia, An thật chẳng nề lòng nào từ chối. Được đi cùng một anh cao lớn điển trai và một chú chó đẹp mã thế này, An lấy làm hãnh diện lắm nhé, gương mặt nhỏ bé vênh tít lên tận trời xanh trước cái nhìn ghen tị của những cô bạn cùng tuổi đi ngang.

Mãi vui như thế nên An nào có nhận ra ở đoạn đường xa xa kia, Hoài Phong đang buông thõng tay đứng nhìn. Tuy có hơi tủi thân chút xíu nhưng Phong cũng đành cười nhạt cho qua. Chốc nữa là thi rồi, cậu thực không ngờ xuất hiện đề rồi lại vô tình xảy ra chút nào đâu. Chỉ khiến cho cả hai thêm căng thẳng và ảnh hưởng tới những môn thi sắp tới mà thôi. Và lại, giờ cũng chẳng còn thời gian cho Phong làm những chuyện vô bổ đó nữa. Co chân lên và chạy, cậu sẽ muộn giờ mất thôi. Sau khi đã lấy đủ những dụng cụ cần thiết cho môn thi đầu tiên này, An cũng như bao bạn khác phải để cặp sách bên ngoài hành lang. Tuy thấy hơi rườm rà nhưng con bé vẫn quyết định mang theo “lá bùa” Phong tặng cùng vào trong kia. Chẳng rõ có được thầy cô “thả lỏng” như lời Phong nói hay không, chỉ biết rằng còn chưa kịp bước vào phòng thi, An đã gặp phải chút rắc rối nho nhỏ vì cái áo này mất rồi. Vì cho rằng An giấu tài liệu trong chiếc áo kia nên giám thị trông thi dứt khoát yêu cầu con bé bỏ lại nó bên ngoài cùng với đồng cặp sách kia. Tình ngay lý gian, An thật chẳng biết làm gì hơn ngoài việc ra sức năn nỉ:

“Đó là áo khoác của trường Trung học Phổ thông Bình Minh cô ạ. Em không hề bỏ tài liệu vào bên trong đâu thưa cô. Nó là bùa may mắn của em, cô cho em mang vào phòng nha cô.”

Nhưng dường như giọng điệu ngọt xót này của An chỉ có tác dụng với Phong thôi, với cô giám thị kia thì hoàn toàn vô hiệu lực. Lắc đầu dứt khoát, cô kiên định nói không:

“Nếu em cứ tiếp tục như vậy, cô buộc phải cầm em vào phòng thi đấy. Nhanh lên đi, em làm tốn thời gian của mọi người quá rồi.”

“Dạ, thưa cô. Em sẽ để lại đồng phục của trường Trung học Phổ thông Bình Minh ở ngoài theo lời cô nói.”

Vừa ịu xiu mặt nói, An vừa ngậm ngùi thực thi mệnh lệnh của cô. Con bé hết cách rồi, đành thế còn hơn là bị cầm thi.

Đã chẳng được mang “bùa hộ mệnh” theo bên mình thì chớ, suốt cả buổi hôm đó An còn được các cô giám thị “đặc biệt dõi theo” vì đã lỡ để lại ấn tượng mạnh lúc hồi đầu giờ nữa chứ. Đúng là xui đến tận mạng mà! Cũng may là những bài toán kia An đều đã luyện rất thạo rồi nên dù bị các cô trông chặt đến ngót thở thế kia, con bé vẫn có thể đặt bút viết ngoay ngoáy và giải hết đề thi một cách ngon lành. Lâu lâu, ngoảnh cổ ra ngoài cửa sổ và ngắm nhìn cái áo, An lại thấy yên tâm hơn hẳn. Cảm giác như được tiếp thêm sức lực vậy đó.

Có điều, cái áo chỉ mang lại may mắn cho An trong ba môn mà con bé giỏi thôi. Còn đối với bài thi Vật Lý vốn chẳng có chữ nào trong đầu kia, An quả chỉ biết vung tay khoanh bừa. Hên sao đến quá nửa giờ thi, bỗng dung bạn nam bên dưới nổi tiếng tốt bụng và đọc một lèo hết sạch đáp án cho An nghe. Như người chết đuối vớ được cọc, An lấy làm cảm động và biết ơn lắm nhé, còn định lát nữa hết giờ sẽ mời bạn đó một bữa ra trò gọi là tạ ơn nữa cơ. Nào ngờ, đến khi thi xong và so đáp án, An mới ngỡ ngàng giật mình khi biết cậu ta, hóa ra cũng làm bài theo cảm tính mà thôi. Chẳng những không xin lỗi, cậu bạn cùng tên đó còn cười hô hô trên gương An rằng:

“Tớ kiếm người chết chung cùng thôi. Nhưng cậu yên tâm, vẫn trên điểm liệt rồi. Tha hồ mà tốt nghiệp nhé.”

An nghe xong liền thấy cáu lắm nhá, chỉ hận chân ngắn gan nhỏ nên không thể xông tới và sút cho cậu ta một cú ngã dập mặt mà thôi. Vì không trút được giận dữ lên cậu bạn đáng ghét kia nên An mới bê nguyên cục tức và quẳng vào cái áo tội nghiệp Phong đưa. Xui xẻo như vậy mà Phong dám to mồm nói là vật may mắn, An ghét, chẳng thèm trả lại luôn. Giấu tuốt vào sâu trong hộc tủ, An sợ rằng bằng cái áo này, Phong sẽ lại gián tiếp “hại chết” các em khóa sau cũng không biết chừng.

Tuy ghét cái áo lắm nhưng An lại chẳng hề thấy giận chủ nhân của nó chút nào đâu. Dẫu sao thì Phong cũng chỉ muốn tốt cho An thôi mà. Nghĩ thế nên An đang tính hôm nào đó sẽ mời cậu một bữa ra trò để thay cho lời cảm ơn suông nhạt nhẽo. Chỉ tiếc rằng, vừa hay khi ấy, Phong lại gửi tới cho An một tin nhắn với nội dung không hề vui vẻ chút nào...

“Đến tận bây giờ mà mày vẫn chưa nhận ra điều gì đó sai sai thì mày đúng thật rất dễ lừa đấy An. Đợt thi tốt nghiệp năm nay không có vụ 'trộn' học sinh giữa các trường với nhau như những mùa thi trước đó mà An. Trường nào thi với trường đấy như vậy thì mày có mặc áo khoác Bình Minh, giám thị vẫn cứ biết mày là con dân bên nhà Khắc Ân thôi. Tao biết mấy hôm đi thi mày phải chịu nhiều ánh mắt kỳ thị lắm nhưng hãy nghĩ đến thiện ý của tao và bỏ qua chuyện này đi nhé. Đừng đổi!”

Thôi phù một hơi cho bay lung tung tóc mái, An bỗng dung thấy ghét Hoài Phong ghê gớm. Biến An thành kẻ lập dị giữa hội đồng thi thế này thì dù thiện ý của Phong có to bằng trời con bé vẫn giận lắm nhé. Cảm xúc thay đổi, ý định mời Phong một bữa hoành tráng nghiêm nhiên An cũng quẳng đi luôn rồi. Chẳng thèm đôi co gì nhiều, An mới bầm bầm trả lời tin nhắn của Phong một cách ngắn gọn như sau:

“Đã đổi.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cậu Học Sinh Cá Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Vì vẫn còn một cửa ải nữa phải vượt qua, nên kỳ thi tốt nghiệp vừa xong, An vẫn tiếp tục đến nhà và dạy Phong như thường. Có điều, biết tâm trạng An không tốt do áp lực thi cử và cũng như để chuộc lại lỗi lầm lừa An đợt trước, nên buổi học hôm nay Phong quyết định rủ rê con bé mang sách vở ra một cửa hàng trà sữa khá xa nhà gọi là có chút “đổi gió”. Phong hy vọng không khí náo nhiệt nơi quán xá sẽ giúp xua đi được phần nào “đám mây đen” đang “lơ lửng” quanh đầu An dạo gần đây, để con bé có thể lấy lại được chút hứng thú giảng bài cho Phong. Chứ mấy ngày vừa qua, buổi nào cũng bị An lờm An nguýt, cậu cũng thấy hải hùng lắm rồi.

Trong lúc ngồi đợi anh nhân viên bưng đồ ăn và thức uống ra, Bảo An lại tranh thủ mở ôn tập thi cử bên chõng sách dày. Thấy An cứ mãi như vậy, Phong chẳng hề ung lòng chút nào đâu. Tuy mang tiếng là thay đổi không gian học tập nhưng thực chất Phong muốn rủ An ra đây để ăn uống thả ga và nói cười thoải mái cơ mà. Không được, cậu nhất định phải tách An ra khỏi đồng bài vở kia cho kỳ được. Khổ một nỗi, ngày thường toàn là An nói Phong nghe cả thôi, thành thử ra bây giờ phải nắm thế chủ động, cậu mới thấy việc mở lời bắt chuyện sao mà khó khăn đến thế. Nát óc suy nghĩ, khó khăn lắm Phong mới nhớ ra được một câu chuyện hay ho muốn kể với An. Nào ngờ cậu còn chưa kịp bắt đầu, đã bị một người thứ ba bên ngoài chen vào phá đám mất rồi.

“Đồ của các bạn đây.”

Khoảnh khắc anh nhân viên vừa đặt cốc nước xuống trước mặt An, cũng chính là khi con bé phát hiện trên bàn tay anh có một vết bớt đen có hình đầu “batman”. So với những vết bớt An được nhìn thấy trước đó, thì vết bớt kia quả thật để lại ấn tượng vô cùng. Một phút mắt kiểm soát, Bảo An vô duyên đưa tay ra chỉ chỉ vào nó và reo lên đầy thích thú:

“Cái bớt của anh lạ thật đấy ạ. Y như là hình xăm vậy á.”

Vốn định nán lại và ba hoa một chút cho vị khách nhiều chuyện này này nghe về vết bớt đặc biệt này của mình nhưng do có khách gọi nên anh nhân viên nọ đành phải luyên tuyền đi ngay. Trước khi rời khỏi, anh chỉ kịp nháy mắt với An và nói:

“Đọc quyền đây cô bé ạ. Bất cứ khi nào em muốn ngắm nó, cứ đến đây và gọi anh ra. Okay?”

Bẽn lẽn đưa tay lên rồi cuộn tròn ngón trỏ cùng ngón cái, Bảo An nở nụ cười xã giao và chấp nhận thiện ý của anh cho phải phép lịch sự:

“Okay!”

Anh nhân viên đã rời khỏi nhưng cảm xúc của An về hình xăm kia có vẻ vẫn chưa thể nguôi ngoai ngay được. Mắt vẫn hướng nhìn theo anh ấy, An chẳng hề biết ở phía bên kia bàn, đỉnh đầu Phong đang dần dần bốc khói. An chẳng biết đâu, để chọn được địa điểm học hôm nay, Phong đã phải đi khảo sát bao nhiêu hàng quán suốt mấy trời. Hể quán nào có nhân viên nam đẹp trai một chút, Phong sẽ thẳng tay gạch bỏ ngay. Chọn tới chọn lui, cuối cùng cậu cũng tìm ra được cửa hàng này, tuy hơi xa một chút nhưng được cái nhân viên ở đây chẳng có anh nào đẹp mã hết. Phong cứ ngỡ sẽ không phải đau mắt nóng mặt chứng kiến cảnh An say như điên đồ trước mấy gã nhân viên điển trai nữa chứ, ngờ đâu giờ con bé lại quay sang mê mẩn cái vết bớt vớ vẩn kia mới thật đáng ghét. Bằng chất giọng đầy nguy hiểm, Phong hỏi An:

“Thích lắm à?”

Có lẽ vì chưa “ngửi” được mùi súng đạn trong câu nói của Phong nên An vẫn còn mơ mộng lắm. Không thèm quay lại nhìn Phong lấy một cái, An cứ vậy gật đầu thú nhận. Ngoài những tiếng “Ồ... ờ...” vụn vặt ra, con bé tuyệt nhiên chẳng hề giải thích thêm bất cứ điều gì với Phong. Chính thế lại càng khiến cho cậu tức điên hơn nữa. Đập tay xuống bàn đánh ruynh, Hoài Phong mới gắt um lên:

“Chỉ là cái vết đen đen thôi mà, có gì hay ho đâu. Thích thì tao lấy bút vẽ vào tay cũng được. Đủ loại màu sắc và hình dáng luôn. Nói đi, muốn kiểu gì để tao vẽ ngay bây giờ cho mà ngắm này.”

Vừa quát, Phong vừa dí dí đôi tay đang cầm đủ cái loại bút vào sát gương mặt Bảo An. Hành động trẻ con và tiếng quát to ầm của Phong quả đã thu hút được sự hiếu kỳ của tất cả những người có mặt trong quán lúc bấy giờ. Tuy bị cơ man những người xa lạ nhòm ngó và bán tán xôn xao nhưng An chẳng hề thấy ngại ngùng hay xấu hổ chút nào đâu. Với An, được chọc cho Phong ghen chính là thú vui tao nhã của con bé mà, nhất là khi ở giữa chốn đông người thế này. Bởi có vậy, An mới cảm nhận được rõ hơn tình cảm Phong dành cho mình và cũng là dịp để con bé gián tiếp “đánh dấu chủ quyền” trước những đôi mắt lăm le xâm chiếm của mấy cô gái chung quanh Phong mỗi ngày. Có điều, nếu chỉ vì ghen tuông cá nhân mà Phong được thể quay sang gây gổ luôn với cả những người không quen bên cạnh thì An quả chẳng muốn vậy chút nào đâu. Chính thế nên ngay khi thấy cậu đập bàn và lừ mắt quát mắng những vị khách trong quán là vô duyên, lắm chuyện, Bảo An buột miệng phải xuống nước nhún nhường ngay lập tức.

Tét tét vào bàn tay Phong mấy cái, An cất tiếng cầu nhàu, ra điều không đồng tình với hành động ngốc nghếch kia của cậu bạn:

“Nào, nào! Tớ cảm cậu vẽ bậy vẽ bạ lên tay đấy nhớ. Tớ thì là tớ cuồng cái làn da bánh mật không tí vết này của cậu lắm đấy. Ủa, tay cậu còn chẳng có cái nốt ruồi nào cơ mà, ghen tị thật đấy.”

Nghe đến đây, Phong cũng thấy xuôi xuôi lòng lắm rồi. Tầm tầm môi cười, gương mặt Phong cứ thế vênh váo hẳn lên, chẳng cần bận tâm xem lời khen của An liệu có đáng tin hay chỉ đơn giản là nịnh bợ lấy lòng nữa. Cơ mà rút kinh nghiệm từ những lần trước đó, lần này Phong tuyệt đối sẽ không để những lời đường mật kia làm lu mờ hoàn toàn tâm trí đâu. Khẽ hắng giọng ho một tiếng, Phong mới nhìn thẳng vào mắt An và làm bộ nghiêm túc hỏi:

“Nhưng mà y vẫn sẽ đến đây để ngắm cái vết bớt đấy à? Mà y chẳng mê tí nó là gì.”

Phẩy phẩy tay, An đáp:

“Tớ chỉ thấy nó lạ và hơi hơi ghen tị với anh đó thôi. Vì nó giống như một dấu hiệu đặc biệt ấy. Lỡ chẳng may bị thất lạc sau một thời gian dài thì vẫn có

thể nhìn vào đó mà nhận ra nhau.”

Bầu môi và “xì” một tiếng rõ dài, Phong thấy An thật thừa hơi khi đem lòng đi ngưỡng mộ những thứ không đâu. Song, nếu An cứ cố chấp ao ước thế kia, thì Phong nghĩ, trên người cậu còn có thứ đáng để An phải há hốc mồm trầm trồ hơn thế nữa cơ. Nhóm người áp sát lại gần An, Hoài Phong hí mắt nhìn con bé đầy nguy hiểm và thì thầm bảo: “Tao có cái hai cái nốt ruồi đỏ đậu hai bên mông đấy. Đặc biệt hơn nhiều, muốn xem không?”

Nghe có vẻ lạ lùng nhưng bỗng dưng Phong lại thấy thích cái cảm giác được dỗ dành và lau nước mắt cho An lắm nhé. Chính thế nên khi nói ra những lời bông đùa trên kia, cậu đã không ngừng hy vọng có thể dọa được con bé khóc thét lên ngay tức thì. Cơ mà trái với những gì Phong mong ước và tưởng tượng, An nghe xong lại chẳng hề thấy ngại ngùng chút nào đâu. Không những thế, An còn tỏ ra vô cùng hào hứng và muốn được chứng kiến ngay hai “con ruồi đỏ” kia. Đập hai tay xuống bàn đầy phấn khích, An đứng nhồm hấn dậy và vui mừng reo lên:

“Thật á? Cho tớ xem đi. Tớ thực sự muốn xem luôn bây giờ.”

Giật mình suýt ngã ngửa ra sau, Phong thực không tin nổi trước những gì mắt thấy tai nghe nữa rồi. Bảo An tỏ tẹt của cậu, sao bỗng dưng có thể thành ra như vậy cơ chứ? Và tuy rất muốn giành lại thể chủ động từ tay An nhưng đầu óc rối bời quá rồi, Phong thực chẳng biết phải làm gì hơn ngoài việc ngồi đờ ra và há hốc mồm nhìn An. Nhớ ngày nào vừa mới quen nhau, An còn ngây ngô hết cô mèo nhỏ chưa từng nếm trải sự đời. Thời gian trôi đi, chẳng mấy chốc “mèo nhỏ” của Phong đã trưởng thành và tinh ranh hơn ngày xưa đó mấy phần. Hôm nay An dám mạnh dạn đòi nhìn mông cậu, Phong đang tự hỏi không biết năm nữa con bé sẽ còn to gan cỡ nào nữa đây? Hoài Phong đang cảm thấy hoang mang và lo sợ rất nhiều. Thật chẳng đúng phong cách ngày thường của cậu chút nào!

To mắt đợi chờ này giờ mà vẫn chưa thấy Phong có phản ứng gì, An đoán ngay hần là đầu óc cậu đang lùng bùng rồi rầm lăm đây. Giả bộ nóng lòng, An mới đập mạnh tay xuống bàn và sốt ruột giục Phong:

“Nhanh lên đi Phong, cời quần ra xem nào.”

Hai tay bất giác nắm chặt cạp quần, Hoài Phong lắp bắp nói:

“Gi gi... Đừng... đừng có mơ... Không bao giờ... Nhớ.”

“Đừng hòng nuốt lời. Chính cậu mời tớ cơ mà.”

Mặc kệ cho người Phong đang run lên từng đợt bần bật giữa tháng hè nóng bức, An vẫn nhất quyết trêu người cậu bạn tới cùng. Nhẹ giọng thuyết phục mãi chẳng được, con bé buộc phải mạnh tay hơn rồi. Đứng dậy và ra khỏi chỗ mình ngồi, An lơn ton chạy đến bên cạnh Hoài Phong. Đôi mắt hí lại gian gian, An cười khi khi đầy nguy hiểm.

Nép người sát vào tường, đôi tay Phong càng giữ chặt cạp quần hơn nữa, nét hoang mang mỗi lúc một hiện rõ trên gương mặt lấm tấm mồ hôi. Đôi môi nhấp nháy liên hồi, khó khăn lắm cậu mới thốt ra được vài từ rồi rạc:

“Xê ra... Xê ra mau... Tao mách... mách mẹ... mẹ mày đây...”

Nhẹ nhàng đặt tay mình lên tay Phong, Bảo An ghé sát mặt cậu và tinh ranh nói:

“Vây để tớ gây án cho cậu rồi về mách một thể nhớ.”

“Thôi đi.”

Không chịu nổi nữa rồi, Hoài Phong liền vội vàng đứng dậy và chạy vội ra ngoài quán. Thế đấy, Phong vốn dĩ định hù cho An khóc thét, vậy mà đến cuối cùng người phải chào thua bỏ chạy lại chính là cậu. Hoài Phong và Bảo An, hai đứa đó, xem ra đang dần dần hoán đổi tính cách cho nhau mất rồi. Phong bỏ đi rồi, An cũng chẳng còn lý do gì để nán lại thêm nữa. Vừa nhanh tay thu dọn sách vở vào cặp, con bé vừa nhướn cổ lên nói đùa với cậu bạn rằng:

“Cậu đi mách mẹ tớ đây à?”

Trước khi rời khỏi quán, Bảo An cũng khôn quên hút vội một hơi cho vui bót hai cốc trà sữa. Con bé không muốn hoang phí của trời.

Hai tay rút túi quần, Hoài Phong lững thững đi thật chậm phía trước, đám khói trắng vẫn phảng phất ngay trên đỉnh đầu. Trông thấy cậu, An bèn đưa tay lên miệng làm loa và hét um lên giữa đoạn đường tấp nập người qua lại:

“Ruồi đỏ ơi, đợi chị.”

Chết sững người bởi tiếng thét của An trong giây lát, Hoài Phong liền vội vã sai rộng bước chân và gắng tăng thêm tốc độ hơn nữa. Cậu đang hối hận lắm đây. Khi này bỏ đi trong con tức giận đùng đùng, Phong đã muốn cắt đuôi và quăng lại An ở đó luôn rồi. Có điều lại nghĩ thương An phải tự mình cuộc bộ ra về nên Phong mới cố tình vừa đi vừa chờ để cho con bé bắt kịp bước chân. Ai ngờ An chẳng biết điều gì cả, vẫn cứ cố gán cổ lên nói lời đùa dai mãi thôi. Nhìn xem, vừa lạch bạch chạy phía sau, An vừa léo neho đòi xem “đôi ruồi” trên mông thế kia, quả đã lôi kéo được không ít những cặp mắt tò mò của mọi người chung quanh. Hoài Phong thật rất muốn độn thổ ngay bây giờ.

Nhưng rồi, “con giun xéo lắm cũng quăn”, Phong không thể để An tác oai tác quái thêm một phút giây nào nữa đâu. Trong một phút hồi tưởng lại những chiến công trên chọc con gái cùng đám bạn khi xưa, Phong đã tự thức tỉnh được bản tính vốn có của mình lâu nay. An đã dám bạo gan đòi tụt quần

Phong thì cậu cũng chẳng sợ gì mà không vu cho con bé cái tội lột áo của mình hôm bữa. Chẳng thèm né tránh nữa, Phong liền dừng chân lại và quay ngoắt về phía An. Một tay khẽ kéo kéo ống quần, tay còn lại Phong chia ra trước mặt An và hồn nhiên đòi:

“Mày muốn tao coi cái quần này ra cũng được thôi. Nhưng trước hết, trả cho tao cái áo hôm trước mày mượn đã. Đưa hết cho mày rồi tao mặc bằng cái gì? Hờ chỗ nọ thì phải kín chỗ kia chứ.”

Hoài Phong thật quá đáng mà, dù to mồm và gây sự chú ý nhưng nãy giờ An cũng chỉ nói rằng muốn gấp mặt ruồi đỏ mà thôi. Người đi đường nghe thấy, dù có tò mò cách mấy cũng chẳng thể nào hiểu nổi những gì con bé nói. Đàng này Phong lại toàn dùng những câu từ dễ gây hiểu lầm thế kia, mọi người xung quanh tuy không nắm bắt được đầu đuôi câu chuyện nhưng thế nào cũng nghĩ An là đứa cô gái hư cho xem. Giữ áo và giờ còn muốn trần lột cả quần của cậu bạn trai như kia thì ngoan sao nổi cơ chứ?

Một vài người đi đường đã bắt đầu nhìn An và chỉ trỏ bàn tán. Gương mặt đỏ ửng xấu hổ, An thật muốn kêu oan nhưng miệng lại cứ cứng đờ lại mãi thôi, chẳng thể nào thốt ra dù chỉ nửa lời còn con.

“Chả hiểu sao, cứ thích dùng lại cái áo tao đã từng mặc cơ. Biến thái ghê!”

Hoài Phong vẫn tiếp tục đòi, sắc đỏ trên gương mặt An càng được đà gay gắt. Trước những lời ra tiếng vào xôn xao của những người không hiểu chuyện trên đường, An lấy làm bất lực lắm, bèn phăm phăm cầm đầu bỏ chạy. Quyết trả thù đến cùng, Phong cũng nhanh chân bước vội theo sau. Vừa đi, miệng cậu vừa liên tục giục giã đòi nợ Bảo An. Phải đến khi An về tới nhà và đóng cổng đánh ruyện một cái đầy tức tối, Phong mới ôm bụng cười hả hê ra về.*****

Sau bao ngày đỏ mặt đợi chờ, cuối cùng thì kết quả thi tốt nghiệp cũng đã về với An và Phong. Cầm tờ giấy báo điểm trên tay, hai đứa trẻ chia nhau hai niềm cảm xúc trái ngược.

Vì bài thi Lý của An chỉ đủ để qua môn nên dù ba môn còn lại điểm cao chót vót, con bé vẫn chỉ tốt nghiệp với tấm bằng trung bình. Với kết quả này của An, thực lòng Phong chẳng thấy ngạc nhiên chút nào đâu. Cậu thừa biết nếu không phải vì lười học thuộc và nghe theo lời đám bạn xui bảo, rằng “Thi tốt nghiệp được &thể;thể;” thì kiểu gì An cũng sẽ học Sử hoặc Địa thay vì chọn Lý với hi vọng bài trắc nghiệm dễ hỏi han và chép được của chúng bạn ngồi quanh. Từ trước tới giờ, trong đầu Bảo An chẳng khi nào nhét nổi dù chỉ là tí ti kiến thức Vật Lý. Chả thế mà hồi ôn thi cùng nhau, mỗi lần Phong thắc mắc hỏi bài thì y như rằng An đều cười trừ xin khất đến buổi sau giải đáp. An và Lý ghét mặt nhau quá mà!

Khác hẳn với An, bảng điểm của Phong lại đáng để nhiều người mong ước lắm nhé. Tuy chẳng học hành gì cả, thậm chí đến lúc yên vị trong phòng thi, đầu óc Phong vẫn còn trống tuếch trống toác nhưng vì số đó chép được bài nên điểm môn nào của cậu cũng đều đều ngang nhau. Đặc biệt là kết quả môn Lý, trong khi “gia sư” của Phong chỉ đạt ngưỡng 4,5 thì cậu lại vượt hẳn lên và trên cơ con bé những 5 điểm lận. “Học phận thi tài”, Phong hài lòng với tấm bằng Khá của mình vô cùng.

Như một phần thưởng cho việc hai đứa trẻ đã đỗ tốt nghiệp và cũng là để thay cho lời cảm ơn tới An những ngày tháng qua đã nỗ lực dạy dỗ Phong học hành, trưa nay bà nội Phong có làm một bữa ăn gia đình nho nhỏ. Tuy tổ chức vào ngày thường trong tuần nhưng bố Phong đã xin nghỉ một ngày để ở nhà chung vui cùng con trai và mọi người.

An ăn trực ở nhà Phong nhiều rồi, cũng thường xuyên ngồi lì đến chiều tối mới về nhưng chưa khi nào con bé có dịp gặp mặt bố cậu cả. Đây chính là lần đầu tiên! Nhìn thoáng qua thôi, An đã thấy Phong có nhiều đường nét được thừa hưởng từ bố cậu. Đặc biệt là cặp mắt và đôi môi, An cứ ngỡ chúng đều được đúc từ một khuôn mà ra cơ. Ngoại hình giống nhau như lột, tính cách của Phong và bố cũng y hệt nhau luôn – vô cùng lảm li và ít nói. Trong suốt bữa ăn, ngoài việc ậm ừ trả lời mấy câu hỏi của mọi người xung quanh ra, thì hai bố con họ chỉ tập trung vào công việc ăn uống mà thôi. May mà có An hoạt ngôn và náo nhiệt nên không khí trong nhà mới đỡ căng thẳng đi bao nhiêu. Chẳng cần ai khen ngợi, An cũng tự phong cho mình chức danh “Quả cười” trong nhà luôn rồi.

Đang háng say chuyện mấy câu chuyện hài hài cho Hoài An, mẹ Phong và bà nội cùng cười, thì bất giác An bị cái hế miệng của bố Phong làm cho cứng đờ cả người. Rất điềm đạm, chú ý hỏi:

“Kết quả thi của cháu thế nào? Điểm chắc cao hơn thằng Phong nhà chú nhiều chứ hả?”

Giật mình đến nghẹn cả com, An chưa thể trả lời bố Phong ngay được khi mà một đồng đồ ăn còn đang tắc nghẽn nơi cổ họng chưa chịu chui xuống. Vuốt vuốt họng và cố gắng ho, đôi mắt An đã sẫm đỏ hoe và rung rung nước rồi. Cả nhà thấy vậy, ai cũng lấy làm lo lắng lắm, xúm lại bên cạnh và vuốt lưng giúp con bé. Cầm vội cốc nước đầy mà Phong đưa cho, An ngửa cổ tu một hơi hết sạch. Com đã trôi nhưng cổ họng thì đau đến độ An hết muốn ăn thêm nữa luôn rồi.

Đợi tới khi An ổn định hoàn toàn rồi, Hoài An mới bày trò đùa trêu chọc con bé một chút. Hoài An nói:

“Tại thấy đồ ăn em và mẹ làm ngon quá nên chị An mới cố tham ăn đúng không?”

Và mẹ em ngồi bên cũng bồi cười hiền góp vui. Bảo An còn chưa kịp nói lời minh oan để cứu vớt lấy chút duyên dáng nữ tính của mình thì Hoài Phong đã thay mặt con bé trả lời tất cả. Tay vẫn đều đều gấp thức ăn và bỏ vào miệng, Phong đều đều đáp:

“Bảo An thì lúc nào chả thế.”

Trước mặt toàn thể người lớn trong nhà, An thật chẳng dám the thé hết vào mặt Phong để mà phản biện câu nào. Con bé chỉ dám len lén thò tay ra phía sau lưng Phong và toan véo cho cậu một cái diểng người mà thôi. Tiếc rằng mưu đồ chưa thành, An đã lại bị bà nội nhẹ giọng nhắc nhở thêm rồi.

“Ăn uống thì phải từ từ. Cứ vội vội vàng vàng thế kia có ngày chết nghẹn thì khổ.”

Dứt lời, bà cũng không quên gấp vào bát Bảo An chút đồ và cười hiền với con bé. Bà sợ An sẽ ngại và đặt đĩa dùng com giữa bữa. Đón nhận phần ngon bà dành cho, An quyết định sẽ vì bà mà bỏ qua cho Phong lần này. Và lại, An thấy như vậy cũng tốt lắm chứ. Nhờ có sự cố mới xong mà tất thấy mọi người trong nhà đều quên khuấy đi bằng điểm của An rồi kìa. Nhưng An đã nhầm, vì ngay sau khi ý nghĩ kia vừa dứt, bố Phong lại một lần nữa hỏi thăm tới kết quả thi của con bé.

“À đấy, điểm thi thế nào hả cháu? Chắc được bằng giỏi hả?”

“À dạ... điểm của cháu...”

Thấy An cứ gãi đầu gãi tai, áp a ập ứng mãi chẳng trả lời được thắc mắc của bố, Phong lấy làm sốt ruột quá mới hé miệng giúp đỡ con bé lần nữa.

“Học tốt thì tốt mà bố, không bị trượt là may rồi.”

Nghe xong, mọi người liền hiểu ngay ra điều Phong muốn nói. Và không muốn nhắc tới chuyện buồn của An, bà nội bèn mở lời gạt sang vấn đề khác. Còn Phong, sau khi “giúp” An thành công, cậu chàng mới quay sang nhìn gương mặt đang phụng phịu của con bé và không dùng được điệu cười tùm của mình.

Com nước xong xuôi, theo lệnh bà giao, Hoài Phong ngoan ngoãn hộ tống An về. Vì đổi câu chuyện hồi nãy và cũng bởi cổ họng vẫn còn hơi đau do cú nghẹn để lại nên cả đoạn đường dài, Bảo An tuyệt nhiên chẳng thêm nói với Phong câu nào. Mặc cho cậu bạn hôm nay đôi tính lăm lăm, An nghe xong cũng chỉ có gật và lắc mà thôi. Mãi tới lúc về tới công nhà, trước lúc tạm biệt Phong để bước vào trong, An mới nhìn Phong và nói một câu đầy tiếc nuối thế này:

“Thế là hết ba năm cấp ba rồi, nhanh thật. Vì cậu mà tớ không được trải nghiệm cái gọi là tình yêu học trò đấy, Phong.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cậu Học Sinh Cá Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50

So với kỳ thi tốt nghiệp lần trước, kỳ thi đại học lần này lại càng khiến Bảo An cảm thấy áp lực hơn gấp trăm ngàn lần. An lo cho sĩ diện bản thân và lòng tự tôn của gia đình lắm nhé. Nghĩ mà xem, họ hàng hai bên nội ngoại và tất cả làng xóm xung quanh nơi An sống, ai ai đều đổ đạt đại học hết cả. Nói vui ra giờ An mà trượt thi thật mất mặt đến chết mất thôi, rồi còn xấu hổ lây sang cho cả ông bà và mẹ nữa cũng không biết chừng. Và lại, mẹ An cũng đã lên kế hoạch cho con bé hết cả rồi. Nếu An đỗ cơ hội bước vào đại học, con bé sẽ phải cầm ngay vé máy bay và cuốn gói sang ở cùng một người di họ hàng bên Nhật, nhằm phục vụ cho chuyến du học tự túc mà mẹ đã thu xếp lúc trước. Được xuất ngoại cũng thích thật đó nhưng phải bỏ gối bên đây tới mấy năm liền thì An chẳng chịu nổi đâu. Con bé cần anh em bạn bè thân thiết để hạnh học bất nạt, cần ông bà cô chú hai bên để được yêu thương cưng chiều, cần có mẹ Thục để tâm sự mỗi đêm và cần bên Hoài Phong để còn đơn phương cậu nữa chứ.

Nhắc tới Phong, An lại cảm nhận được ngay một nỗi lo nữa đang nặng gánh bên vai lúc này. Đứng trước cánh cổng đại học cao vợi vội thế kia, An sợ Phong sẽ bị bước hút lắm nhé. Suốt thời gian qua dù cả hai đều đã nỗ lực rất nhiều, song để có thể thi đậu đại học năm nay, với Phong quả thực rất khó. Huống hồ cậu chàng lại còn cả gan nộp mỗi một bộ hồ sơ vào Kinh tế Quốc dân mới càng thêm muôn phần đáng sợ. Mặc cho An ra sức khuyên can, Phong vẫn nhất quyết đòi thi vào ngôi trường danh tiếng đó với lý do “Chọn trường điểm cao để đến lúc trượt cũng đỡ nhục hơn.” Và nếu như thế thì An có đỗ đại học và được ở lại Việt Nam cũng vẫn sẽ phải tạm xa Phong dài dãi.

Chẳng thể lừa An được như lần trước nữa, Phong chỉ còn biết trỏ tài biến hóa thật nhiều đồ ăn thức uống cho An tâm bỏ mà thôi. Phong có lòng là thế nhưng An lại chẳng có “dạ” chút nào. Lần nào cũng vậy, hễ thấy Phong lệ khệ từ bếp chui ra với một đồng đồ trên tay thì y như rằng An sẽ quạu mặt ngay tức khắc. Con bé không hề muốn để những việc nhỏ nhặt này chiếm hết thời gian học hành của cậu. Nói mãi Phong chẳng nghe theo, An đành phải giờ chiều trò dỗi hờn và quyết không đụng đến một món nào dù cho cái miệng háu ăn kia đang ứa đầy nước miếng thèm thuồng. Hoài Phong vốn định thi xong tốt nghiệp là dừng ngay công việc học hành lại cơ nhưng bây giờ thấy An thế này, cậu buộc lòng phải lôi sách vở ra và tiếp tục nghiền ngẫm. Có như thế mới mong giảm bớt được gánh nặng lo âu trên đôi vai An và cũng là để con bé có thể yên lòng mà ăn ngon uống cạn đồng đồ cậu đã cất công chuẩn bị trước đó.

Lúc đầu, vì chỉ là giả bộ để vui lòng An nên Phong thấy chán ghét và mệt mỏi với công việc học hành lắm nhé. Nhưng càng về sau, cậu lại càng thấy hào hứng và quyến luyến với nó vô cùng. Và cho tới lúc cận kề ngày thi để chia ly sách vở, Phong lại ao ước được quay lại những giây phút ôn thi ban đầu. Cũng phải thôi, vì với Hoài Phong, quãng thời gian mệt mỏi mài mòn sách vở vừa qua có lẽ chính là những tháng ngày hạnh phúc nhất trong đời khi cậu được cả gia đình hết mực quan tâm.

Vốn dĩ Hoài Phong định tự mình đi tới điểm thi đại học cơ nhưng bà nội lại dứt khoát không đồng ý. Nhất định phải có bố cậu hộ tống đi cùng thì bà mới cảm thấy yên lòng. Chính thế nên mấy ngày gần đây, chiều nào tan sở xong, bố Phong cũng tranh thủ tạt qua bên trường cậu thi để tìm phòng trọ cho hai bố con nghỉ tạm buổi trưa hôm đầu. Có điều vì cho rằng bố làm thế tất cả cũng bởi nghe theo lời bà và bà thì vì muốn giữ đẹp hình ảnh gia đình trong mắt làng xóm xung quanh nên mới o ép bố như vậy, nên thực lòng Phong thấy mang nợ nhiều hơn là cảm nhận được tình thương mà họ đang dành cho cậu. Huống hồ từ trước tới nay, mối quan hệ giữa Phong với bà và bố vốn chẳng mấy mặn mà gì cho cam. Tuy luôn cố tỏ ra dung dung trước sự quan tâm

đột ngột này từ bà và bố nhưng chiều tối hôm nay, thấy bố về nhà muộn hơn mọi hôm đến tận nửa giờ, trong lòng Phong bỗng thấy cồn cào, lo lắng không yên. Gọi điện mãi nhưng bố chẳng nghe máy, Phong nóng ruột quá mới định đi ra ngoài đường đứng đợi. Vừa chạy tới nơi đầu ngõ, Phong đã trông thấy bố đang đứng nói cười rôm rả với mấy bác gái hàng xóm quanh nhà. Tính bước tới và mời bố về dùng bữa cơm chiều, nhưng nghĩ thế nào Phong lại đứng nép sau vách tường gần đó để lén theo dõi bố từ phía đằng xa. Cậu thực lòng tò mò muốn biết, bố và mấy bác gái kia rốt cuộc đang nói gì mà vui vẻ đến vậy. “Bệnh trắng hoa tái phát?”

Ý nghĩ ấy vừa dứt, cũng là lúc Hoài Phong cảm thấy tự hồ ngay tức thì vì đã lỡ nghi oan cho bố. Không như những gì Phong tưởng, bố cậu chỉ đơn giản là đang hò hời chia sẻ cho mấy người hàng xóm ấy chút ít kinh nghiệm tìm phòng trọ cho ngày đi thi sắp tới mà thôi. Bỗng trái tim của mình, Phong cảm nhận được trong từng lời bố kể có cả niềm hạnh phúc của một người cha có con đi thi đại học. Rồi chẳng cần họ phải hỏi, bố Phong cũng lại đem bảng điểm tốt nghiệp loại khá của con ra khoe đầy tự hào và vui sướng. Thậm chí, bố còn nhiệt tình giới thiệu về biệt tài dạy kèm của An cho bác ấy nghe nữa chứ. Đang cười phở lớ với những câu chuyện tưởng như không dứt, người đàn ông trung niên đó bỗng dừng thu dần cánh môi khi nhận ra cậu con trai đang đứng ngay sát phía bờ tường kia.

Trong khoảnh khắc mặt đối mặt với con thế này, người cha thường ngày vốn lạnh nhạt ấy bỗng dừng lại nở một nụ cười hiền hiếm hoi. Đầu óc ngập tràn những thức cảm xúc chẳng thể gọi tên, Hoài Phong quả đã bị nụ cười kia làm cho cứng đờ cả người mất rồi. Và cậu chẳng thể nào hiểu được rằng, đó – cũng chính là nụ cười mà bố cậu ngày đêm khao khát được trao đến cậu.

Suốt mười mấy năm qua, ngày nào bố Phong cũng tự trách móc bản thân mình sao mà hèn nhát đến vậy. Thực lòng, chú rất thương vợ và con nhưng do e ngại làm “phiền mắt” mẹ nên lại không dám bộc lộ ra bên ngoài, dù chỉ là một chút ít thôi. Phải cưới vợ sinh con thế kia, bố Phong hiểu đã làm ảnh hưởng đến thanh danh của gia đình lắm. Chính thế nên, chú luôn cho rằng hẳn là bà nội không hề ưa và có cảm tình với mẹ Phong chút nào. Xích mích giữa mẹ chồng và nàng dâu vốn là câu chuyện muôn thuở xưa nay, bố Phong sợ càng đứng lên bênh vực và nói đỡ mẹ con Phong trước những mắng chửi của bà sẽ càng khiến bà thêm ghét họ hơn nên từ đó tới giờ chú ấy nào có dám. Có điều, nói tới nói lui thì trong chuyện này, lỗi của Hoài Phong cũng chẳng hề nhỏ chút nào đâu. Từ trước tới giờ, Phong chỉ biết trách bố quá lạnh nhạt và hùng hờ mà không hề biết chính bản thân cậu cũng vô tâm chẳng kém. Hàng tháng, Phong cứ vô tư chia tay “nhận lương” từ mẹ và đôi khi là cả những khoản phát sinh thêm vô bờ bến nữa chứ. Nhưng chưa khi nào Phong tự hỏi, người nội trợ không có thu nhập như mẹ thì lấy đâu ra tiền để chi trả những lần vui chơi của cậu cơ chứ? Quả vậy, ngoài việc có nai lưng ra kiếm và chu cấp tiền cho con thì bố Phong thực không biết làm sao để bày tỏ niềm thương yêu và sự bù đắp của mình cho cậu. Và chắc rằng, chú ấy sẽ chọn cách bảo vệ vợ con mình như thế này đến hết cuộc đời mất thôi nếu như buổi trưa hôm đó, chú không được nghe bà tâm sự dài dằng. Giải bày lòng mình cho đối phương nghe, cả bà nội và bố Phong mới đều cảm thấy ân hận vì cách thương con dạy cháu sai lầm kia biết mấy. Gánh nặng trong lòng được trút bỏ, bố Phong sẽ có thể thoải mái bộc lộ tình cảm của mình cho cậu con trai duy nhất kia rồi.

Kết thúc dòng hồi tưởng triền miên, bố Hoài Phong bèn nói lời chào tạm biệt những người hàng xóm cạnh nhà tiến tới gần bên cậu. Vỗ vỗ vai con trai, chú ấy hạ giọng trầm ấm và nói:

“Tìm được nhà trọ rồi. Về ăn cơm thôi.”

Sáng đầu tiên đi thi, Phong được bà và mẹ chiều đãi một bữa điểm tâm với toàn những món làm từ đậu và đỗ. Bố Phong thậm chí còn cất công lọc cọt tìm đến tận anh sinh viên ưu tú nọ nhà mãi tận xóm bên đến đón cửa giúp Phong lấy hên thi đạt nữa cơ. Chính thế nên đứng trước kỳ thi trước giờ vốn chẳng hề quan trọng với mình kia, Hoài Phong bỗng dừng lại khao khát được đỗ đại học đến lạ. Càng cảm động trước sự quan tâm tận tình của gia đình bao nhiêu, cậu lại càng thấy tiếc nuối quãng thời gian học hành hời hợt và sự thiếu nghiêm túc trong lúc chọn trường thi bấy nhiêu. Giá mà Phong có thể quay trở về điểm xuất phát để làm lại từ đầu thì thật tốt biết mấy. Bấy giờ là hơn năm rưỡi sáng, ngồi đằng sau xe máy bố chạy rì rì, Hoài Phong bất giác lắc đầu cười phi đầy ngao ngán. Nếu để Phong tự tay cầm lái giống như ngày thường thì tốc độ này bố đi quả thực khiến cậu cảm thấy sốt ruột vô cùng. Nhờ vào mấy lời làng xóm đồn thổi nên lâu nay đối với Phong, bố cậu vẫn luôn là một người ăn chơi có tiếng trong vùng ngày đó. Phong cứ nghĩ bố chẳng những giỏi tài dẻo miệng trắng hoa mà khả năng cầm lái cũng phải đáng nể lắm cơ. Thật không ngờ hôm nay có dịp trải nghiệm, Phong mới gât gù sung sướng khi biết rằng “Thì ra, là con hơn cha mất rồi.”

Nhưng cũng nhờ như vậy, cậu mới có thêm nhiều thời gian để quan sát bố từ sau hơn nữa. Thì ra, bố có nhiều tóc trắng hơn Phong vẫn tưởng. Chẳng hiểu do tuổi tác đã đến lúc làm bạc mái đầu hay vì vất vả ngoài kia nên mới bố mới thành ra thế này nhưng bỗng dưng Phong thấy tình yêu dành cho bố trở dậy mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Lại nhớ tới buổi tối hôm nọ nhìn lén bố từ phía đằng sau, nỗi khao khát được đỗ đại học trong Phong càng trở nên mãnh liệt hơn mấy phần. Bặm chặt môi quyết tâm, chốc nữa vào giờ, cậu nhất định sẽ vận dụng hết khả năng của mình để quay bài đám bạn xung quanh cho kỳ được. Dù chỉ có một phần trăm hy vọng nhỏ nhoi, Phong cũng muốn đặt trọn vào đợt thi lần này.

Kết thúc môn thi đầu tiên, sau khi nộp bài và bước ra khỏi phòng thi, tất cả các thí sinh trong trường liền xôn xao tụ tập lại thành từng nhóm để so kết quả với nhau ngay lập tức. Nếu là đáp án trùng nhau thì y như rằng những sĩ tử đó sẽ ngay lập tức choàng vai bá cổ và reo hò inh oí đầy vui sướng, dù cho từ trước tới nay họ chưa hề hay tên biết mặt nhau bao giờ. Còn nếu lỡ có bài làm đi ngược với đám đông thì ngay lập tức cô, cậu học sinh đó sẽ xui mặt và lăm lăm quay lưng bỏ về, chẳng hề bận tâm xem rốt cuộc thì đáp án phải như nào mới đúng nữa cơ. Riêng Bảo An lại khác hoàn toàn. Vừa nộp bài xong xuôi một cái, An bèn nhắm hướng cổng trường mà bước nhanh chẳng hề nán lại. Mặc cho bao bạn lôi kéo nhập hội so đo, An cũng vẫn cương kết xua tay khước từ. Sợ dĩ An làm vậy là bởi vì con bé đang tự tin với bài thi của mình khi này vô cùng. Lỡ giờ đối chiếu với hội bạn kia và phát hiện ra có sai sót gì thì An sẽ tuyệt vọng lắm đấy, ảnh hưởng lây cả đến tinh thần làm bài những môn sau cũng không biết chừng.

Trông thấy mẹ đang ngồi đợi trên chiếc xe máy từ phía đằng xa, Bảo An với lợi thế nhỏ người liền lách giữa đám đông chật chội để chạy tới bên mẹ và leo tót lên xe. Rồi chẳng cần đợi mẹ phải mở lời hỏi han, An đã hào hứng khoe ngay về bài làm của mình khi này. Xoa xoa đầu An khen ngợi, cô Thục nở nụ cười mừng rỡ và nói:

“Giỏi lắm! An của mẹ chắc đối lắm rồi hả con?”

Áp sát mặt vào lưng và ôm chặt lấy vòng eo mẹ, An lên giọng nũng nịu vùi vào ăn:

“Vâng, bụng con sôi từ lúc giữa giờ cơ mẹ.”

Không để An phải còn cào dọ dày hơn nữa, cô Thục mới chun mặt chọc con gái yêu một cái rồi nhanh chóng phóng xe rời đi. Vì là cháu gái độc nhất của dòng họ hai bên nên ngày hôm nay An được nhiều người họ tổng lâm nha. Chẳng những có mẹ tận tình đưa đón và đứng đợi trước cổng trường thì, An còn có cả ông bà nội ngoại ngồi chờ trong phòng riêng khách sạn đã đặt trước đó nữa cơ. Vốn dĩ cả An và mẹ chẳng muốn để ông bà phải lọc cọc đường xa xa xôi đến đây thế này đâu nhưng có khuyên ngăn cách mấy cũng không thắng nổi lý do to to của ông bà hai bên. Đẳng nội thì nói thương cháu sớm đã mất cha, phải chịu không ít thiệt thòi tình cảm nên ông bà muốn bù đắp cho An. Họ ngoại cũng dứt khoát muốn đưa cháu đi thi vì theo lời ông bà thì đây chính là cơ hội duy nhất để họ biết được cảm giác chờ sĩ tử là như thế nào. Thuyết phục mãi chẳng được, An và mẹ buộc phải thuận lòng chiều theo ý ông ý bà trong niềm hạnh phúc khôn nguôi khó tả. Chạy vội lên phòng để tránh cái nóng buổi trưa bên ngoài, An muốn được sả vào lòng để được ông bà vuốt ve lắm rồi. Cánh cửa còn chưa hé mở, con bé đã vội to mồm để cho lời chào đi trước lọt vào bên trong:

“Con chào ông bà. Con về rồi đây ạ.”

Khoảnh khắc Bảo An đặt chân bước vào nơi giữa phòng, cũng chính là lúc những vị bộ lão trong nhà đang ngồi trên chiếc giường êm vội vàng kéo con bé xuống và vội vàng hỏi thăm. Nắm chặt tay trái của An như thể đang muốn động viên truyền thêm sức lực, ông ngoại sốt sắng hỏi:

“Thi tốt chứ con?”

Trong khi An vẫn còn đang típ mặt vui sướng, gật đầu lễ phép và chưa kịp nói tiếng nào để đáp lại lời ngoại, thì ông nội ngồi cạnh bên đã nhanh chóng nói vào:

“Chắc chắn là trên cả tốt rồi.”

“Dạ!”

Mãi tiếp chuyện hai ông, An vui đến độ quên luôn cả con đói còn đang còn cào trong bụng này giờ. Cũng may là có hai bà cùng mẹ nhắc nhở con bé. Giống như bữa sáng nay và nhiều ngày trước đó, hiện tại An vẫn lại được chiêu đãi một mâm toàn những món làm từ đồ xanh và đậu đỏ mà thôi. Nếu là ngày thường thì với người thích thay đổi khẩu vị như An chắc hẳn sẽ ngán đến độ chẳng thể nuốt trôi được rồi. Nhưng đây lại là tấm lòng và tình thương cả nhà trao tặng, An dù ăn nhiều cách mấy vẫn thấy ngon miệng vô cùng. Dùng xong bữa trưa thịnh soạn, trong khi cả nhà đều nghỉ ngơi ngoài phòng mát rượi, An lại lén chui tọt vào nhà vệ sinh để trách thăm bạn Phong. Ai bảo suốt từ này tới giờ, cậu chẳng thèm gọi điện hay nhắn tin hỏi thăm An lấy một lần cơ chứ. Hừ!

Hơi giận dỗi một chút nhưng rồi An cũng lấy máy ra và chủ động liên lạc trước với cậu bạn vốn nổi tiếng vô tâm Hoài Phong. Đầu dây bên kia vừa bắt máy, An chưa kịp hỏi han gì đã nghe thấy tiếng Phong tuôn cả tràng dài sốt sắng:

“Thi tốt đúng không? Đoán được bao nhiêu điểm? Có bỏ câu nào không thể? Nãy giờ bà với mẹ ở nhà gọi hỏi thăm nhiều quá, thành ra chưa gọi cho mày được. Xin lỗi nhé.”

Gật gù theo từng lời nói của Phong, giờ thì An mới hiểu ra sự tình. Từ nhỏ tới giờ, Phong đã phải chịu nhiều thiệt thòi và thiếu thốn về mặt tình cảm rồi. Nay cậu được cả nhà quan tâm bù đắp, Bảo An đương nhiên là cảm thấy vui lấy với bạn rồi. Quên hết cả đồng giận hờn mới chớm vừa rồi, Bảo An liền hào hứng khoe ngay với Phong buổi thi mỹ mãn của mình. Nghe xong Phong nức nở khen chán chê, An mới mở lời hỏi tình hình bên cậu và nín thở chờ đợi kết quả:

“Sao hả? Cậu làm bài được không? Toàn những dạng tở cho cậu ôn rồi đấy.”

An đã hy vọng nhiều lắm đó nhưng thật không ngờ câu trả lời Phong sắp mang tới đây thật khiến con bé giận đến điên lên được. Bằng chất giọng bình thản, Phong đáp:

“Cả buổi thi tao nằm mơ thấy mình đỗ đại học mày ạ. Chẳng biết có được không nữa.”

Vượt ngoài những gì Phong tưởng tượng, Bảo An nghe xong chẳng hề la hét như bản tính vốn có ngày thường. Không muốn đôi co có ý đợi lời giải thích, An cứ thế phũ phàng cúp máy cái rụp ngay tức thì. Bỏ lại đầu dây bên kia, Hoài Phong còn đang mãi cười vì đã trêu được An hòn dỗi.”Tồ lắm An ạ.”

Sau giấc ngủ say sưa trong phòng khách sạn, cuối cùng An cũng phải thức dậy và đối mặt với môn thi Lý buổi chiều. Thay vì liên tục gửi tới An những lời chúc tốt đẹp như ông bà nội ngoại hai bên đã và đang làm, cô Thục lại chọn một cách riêng để thể hiện tình cảm và độ tâm lý của một người mẹ. Hiểu rõ con gái chẳng có tạo teo kiến thức Vật Lý nào trong đầu, cũng không hề quá trông mong được đỗ khối A1 lần này nên mẹ đã đưa cho An một đồng đồ lật vật được mang theo cùng lời nhắn: “Khoanh xong bài thi ngồi nghịch tạm cho đỡ chán, đợi hết giờ rồi ra con ạ.” Quả đúng như lời mẹ nói, ngay sau khi được phát phiếu diễn kết quả thi, Bảo An cứ thế khoanh lia lịa theo những gì linh tính mách bảo. Chưa đầy nửa giờ sau thì con bé hoàn thành bài thi trắc nghiệm của mình. Ngồi nghịch chai đá đang tan chảy, An lấy tay nhúng vào mấy giọt nước nhỏ đọng trên mặt bàn và vẽ nguyệt ngọc lung tung trong lúc ung dung ngồi đợi nghe tiếng trống đánh tùng. Chính thế nên sau khi hết giờ, Bảo An vinh dự trở thành thí sinh ra khỏi phòng thi sớm nhất trong buổi chiều nay. Vừa trông thấy có cô học sinh bước ra phía ngoài, mấy vị phụ huynh ngồi đợi con ở vỉa hè đối diện trường thi liền chạy tới bên con bé và sốt ruột hỏi han về độ khó của đề thi vừa rồi. Giã bộ “trúng tử”, Bảo An cười toe sung sướng và đáp:

“Dạ, với sức học của cháu thì cháu thấy đề thi năm nay dễ lắm ạ.”

Tuy là khối đăng ký thêm để trải nghiệm trước cảm giác ngồi trong phòng thi nhưng đối với những môn học được như Toán với Anh thì Bảo An lại dốc hết sức mình và vô cùng nghiêm túc. Chẳng thế mà hôm nay thi Anh, An nào có được vinh danh ra sớm nhất phòng. Vì An còn phải dẫn đo suy nghĩ nữa

mà, đâu có thể làm tăng nặng cho xong như bài Lý hôm qua.

Sau một thời gian dài đếm ngược, cuối cùng thì giây phút mà Hoài Phong mong đợi lâu nay cũng đến. Vì chỉ đăng ký thi một khối A1 vừa qua nên giờ đây Phong đang rảnh rỗi vô cùng. Tuy đã thoát được kiếp nợ học hành và quãng được gánh nợ trên vai lâu nay nhưng tâm trạng Phong lại chẳng hề thành thoi thoải mái như cậu vẫn tưởng lúc trước. Âu cũng bởi Phong đang bị An cầm gấp mặt cho tới khi An thi xong trường chính khối D của mình đó mà.

Chính vì tâm trạng đang chất chứa toàn đá với sỏi nên dù góp mặt vào vô vàn những cuộc vui cùng bạn bè lớp cũ và anh em đồng đội hội “Lượn” sớm hôm thì Hoài Phong vẫn không sao cất được gương mặt cau có và bí xì xì ở nhà. Rõ là tụ tập để được giải khuây sau thi cử, ấy thế mà phải chứng kiến bộ dạng cáu cáu của Phong thì ai nấy đều cảm thấy căng thẳng hơn gấp trăm ngàn lần. Không thể chịu đựng áp lực được hơn nữa, Trí mới nói một câu nửa đùa nửa thật thế này:

“Không cười được thì cút về hộ cái.”

Giữa lúc tinh thần đang cực kỳ xuống dốc vì thiếu vắng bạn An, Hoài Phong bỗng dưng lại nhạy cảm tới lạ. Chẳng để cho đám bạn xung quanh có cơ hội hòa vào cùng Trí trêu theo, chàng ta đã nhanh nhẩu đứng lên và quát một chữ “Ờ” rõ to. Trước khi bỏ đi mất dạng, Phong còn tiện chân đạp bay cái ghế nhựa một phát cho hả hê con tức giận. Phũ phàng quay lưng, Hoài Phong cứ thế bước thẳng và chẳng thèm ngoảnh lại nhìn lướt đám bạn đang ngây người há hốc được một cái nào.

Khi Phong đặt chân bước vào nhà cũng vừa khít với giờ cơm tối sắp được dọn ra. Như thường ngày là tầm này bố đã về và đang ngồi theo dõi thời sự trong gian bếp nhỏ rồi cơ. Nhưng hôm nay, Phong lại chẳng trông thấy bóng dáng bố đâu hết cả, nhà cửa cũng vắng tanh. Đứng giữa nhà chào và gọi ý ới mấy câu, một lúc sau Phong mới thấy Hoài An từ trên tầng lao vội xuống dưới. Vừa chạy, An vừa nhanh miệng thông báo luôn cho anh trai rõ sự tình lúc này:

“Bố bị ngộ độc thức ăn, phải đưa vào viện anh ạ. Mẹ với bà đang ở trong đấy rồi anh.”

Rồi nhảy tới đứng trước mặt anh, Hoài An tiếp tục trình bày:

“Mẹ vừa gọi điện nói bố ổn rồi. Com em mới dọn xong, mẹ bảo hai anh em ở nhà cứ ăn trước đợi tiếp nước xong thì bố về.”

“Ồ, xuống thôi.”

Vỗ vỗ vai em mấy cái, Phong cứ thế quay lưng bước đi mà chẳng hề hỏi thăm thêm bất cứ thông tin gì. Có điều, tuy miệng kiêu lời là thế nhưng thực ra trong thâm tâm Phong đang rối bời bởi những suy nghĩ và lo âu đây. Vì cho rằng bố bị ngộ độc là do thức ăn bên ngoài hàng quán không được đảm bảo vệ sinh nên sau một hồi phân tích ngầm ngẫm, Phong quyết định từ mai sẽ dậy thật sớm để chuẩn bị bữa trưa cho bố mang đến cơ quan làm việc. Dù sao thì mấy lần trước nấu nướng phục vụ cho An, mọi người trong nhà ăn xong cũng khen nức nở lắm mà. Quyết tâm được đẩy lên cao, Phong đưa hay bàn tay bẻ khệch răng rắc và hào hứng rồi:

“Cứ vậy đi.”

Bỗng dưng thấy anh trai đột nhiên cất tiếng, Hoài An đang cặm cùi ăn com lấy làm giật mình lắm, liền ngược lên hỏi lại:

“Dạ?”

Và miếng com vào mồm, Hoài Phong cười tít mắt và lúng búng trả lời em bằng một lời đề nghị chẳng hề liên quan:

“Chóc nữa đi siêu thị cùng anh nhé!”

Vì ở nhà mẹ Phong đi chợ thường chỉ mua đồ đủ cho một ngày đủ dùng, thành thử ra nếu mai muốn nấu thì bây giờ cậu chỉ còn cách tự lết xác đến siêu thị và chuẩn bị mà thôi. Hơi bất ngờ trước lời đề nghị đường đột của anh trai một chút nhưng An cũng gật đầu nhận lời ngay. Dù sao thì em cũng vẫn đang trong thời gian nghỉ hè mà. Và lại lâu lâu đi chơi thế này càng có dịp để cho tình cảm anh em đi lên chứ sao, An ưng lắm luôn.

Những ngày đầu tiên thấy Phong dậy sớm để thổi com xép đồ, bố và cả nhà ai nấy đều lấy làm ngạc nhiên ra mặt. Riêng với Phong – một người hiếm khi và cực kỳ kém cỏi trong việc bày tỏ tình cảm – thì thấy ngại đến đỏ ửng khắp cả chân tay mặt mày. Nhưng dần dần sau đấy thì việc đó cũng trở thành thói quen mỗi ngày của Phong và mọi người trong gia đình nhỏ. Vì để thay đổi khẩu vị và bổ sung thêm thật nhiều dinh dưỡng cho bữa trưa bố dùng nên toàn bộ thời gian rảnh cả ngày, Phong đều dành ra để nghiên cứu và tập tành nấu những món ăn mới mẻ. Nhờ có Phong tranh chỗ đứng bếp suốt từ sớm đến chiều nên mẹ và Hoài An bỗng dưng lại tròn nết “thất nghiệp” thành thoi mất rồi. Bận rộn cả buổi như thế, Phong cơ nhiên lại thấy ngày dài trôi nhanh hơn hẳn mấy phần. Chẳng mấy chốc đã đến ngày Phong được gặp An. Chỉ tiếc rằng, chưa vui vẻ và dính nhau được bao lâu thì cả hai lại nhận được một tin đáng buồn rằng, Hoài Phong chính thức trượt đại học mất rồi.

Xin chào, lại là tớ, Còi đây!

Đây là quà 20-10 cho tất cả các nữ độc giả xinh đẹp của tớ, chúc mọi điều tốt đẹp nhất sẽ đến với các nàng. Các bạn đọc là nam cũng cứ đọc thoải mái đi nhé, tớ mời nhiệt tình :))

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cậu Học Sinh Cá Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Tuy đã đổ vào một ngôi trường danh tiếng – Đại học Ngoại ngữ - với điểm số tương đối cao và nhận được không ít những lời tán dương chúc mừng từ mọi người xung quanh nhưng An vẫn luôn thấy niềm vui đó thực sự không trọn vẹn chút nào. Cũng đúng thôi, vì An sắp phải tạm xa cậu bạn tên Phong dài dài mất rồi. Càng nghĩ An lại càng thấy giận Phong ghê gớm. Từ khâu chọn trường cho tới lúc ôn thi và cả thái độ làm bài thiếu nghiêm túc của Phong nữa, An thật sự chẳng ưng được một cái nào cả. Dĩ nhiên, An quyết định cách mặt Hoài Phong vài ngày cho bỏ ghét. Sẵn dịp, con bé cũng muốn tập “cai” Phong luôn trước khi chính thức bước vào thời kỳ xa nhau dài dài.

Trái với An mặt mũi bí xị cả ngày, vì đoán trước được kết quả hôm nay nên Hoài Phong chẳng lấy gì làm ngạc nhiên hay u buồn cả. Nghĩ theo một hướng tích cực hơn, Phong thấy phải tham gia nghĩa vụ quân sự thế này cũng là một cơ hội tốt đấy chứ. Chẳng những được dịp rèn luyện bản lĩnh nam nhi và dốc hết sức mình phục vụ đất nước, Phong còn muốn thông qua chuỗi ngày xa nhau sắp tới để hiểu rõ lòng mình cũng như xác định lại tình cảm của An hơn nữa. Chẳng thế mà mặc cho An ra sức mè nheo năn nỉ, Hoài Phong vẫn dứt khoát không nộp đơn xin học vào bất kỳ một trường Cao đẳng hay Trung cấp nào theo ý con bé.

Có điều, thay vì chọn cách tập xa nhau ngay từ bây giờ giống An, Phong lại muốn tranh thủ giành thời gian ở bên An nhiều nhiều hơn nữa. Ngặt nỗi An lại đang chơi trò cách mặt thế kia, Phong có muốn bù đắp cho An cũng là điều khó nói. Bữa nào cũng hao tâm tổn sức nghĩ kế làm lành với An, Phong đang tự hỏi không biết tới khi con bé nguôi giận nguôi dỗi thì liệu rằng cậu có còn đủ sức để rong rẫy mỗi ngày với An không nữa. Hôm nay cũng thế, suốt từ khi tới thức giấc tới lúc ngã lưng xuống giường, đầu óc Phong vẫn luôn hoạt động hết công suất với một mục tiêu duy nhất trên kia. Đang lúc khó khăn bí bách tưởng chừng như hết cách rồi, Hoài Phong bỗng dưng lại nhận được tin nhắn mở đường của bạn An nhà mình.

“Ngày mai tớ cùng anh em trong nhà và hai đứa bạn thân đi biển Cồn Vành chơi một ngày. Nếu cậu muốn tham gia thì sáng mai sáu giờ có mặt trước cổng nhà Kỳ nhé!”

Ngước mắt lên nhìn đồng hồ, Phong mới chau mày khó chịu nhận ra bây giờ đã quá nửa đêm mất rồi. Tính ra chỉ còn hơn năm tiếng nữa thôi là xuất phát rồi. Vậy đây, sớm mai đi mà mãi khuya hôm nay An mới báo, thật khiến Phong cảm thấy bản thân bị xúc phạm biết mấy. An cho rằng Phong dễ dãi lắm sao? Con bé đang định bỏ thí cho cậu một chuyến đi chơi đấy phỏng? Lại cả vác mồng đến người không và nhận toàn bộ chu cấp từ phía anh em họ hàng nhà An, càng nghĩ Phong lại càng cảm thấy bản thân sao như đang đi ở rẻ vậy trời? Ôi giờ thì Phong nghĩ bản thân đã thấu được cảm giác của những ông chồng bắt tài phải ở nhờ và ăn bám nhà vợ là như thế nào rồi đấy. “Chó chui gầm chạn” – thật nhục hết biết!

Cơ mà An đã bật đèn xanh như thế, Phong còn không tranh thủ thời cơ tiếp cận thì e rằng con bé lại làm rào cản gấp mặt hẳn luôn thì còn khổ hơn nữa. Nuốt con khó chịu vào trong, Phong cầm máy lên và nhắn tin đáp hồi:

“Có đi.”

Bật dậy khỏi giường và nhét nhanh một bộ quần áo vào trong balo, xong xuôi Phong tính sẽ ngáy khò ngay tức thì để mai có thể dậy sớm đúng giờ và ghi điểm trong mắt mọi người nhà An. Thế nào mà mắt vừa nhắm được độ đôi giây, Phong lại nhận được ngay một tin nhắn nữa do An gửi đến. “Tớ đã ra mắt gia đình cậu rồi, giờ cậu cũng phải để anh em nhà tớ gặp mặt một lần chứ. Như vậy mới được.”

Chỉ đơn giản là An đang muốn đòi lại công bằng thôi, cơ sao đọc xong Phong lại cảm thấy hồi hộp thế này. Tim đập thùm thụp, đầu óc quay quay, Phong đang tự hỏi “ra mắt” như An vừa nói liệu có giống như những đôi khác vẫn thường hay giới thiệu người yêu với thành viên trong gia đình mình? Điều đó đồng nghĩa với việc An đang gián tiếp tỏ tình lần hai với cậu sao? Và nếu vậy, tin nhắn nhận lời của Phong vừa xong liệu có được xem như cái gậy đầu chấp nhận tình cảm của con bé không nhỉ? Hoài Phong chẳng rõ, cậu chỉ biết rằng đầu óc cậu đang tỉnh như sáo rồi đây, có cố cách mấy cũng không tài nào ngủ nổi.

Vì đêm qua gần như thức trắng, thành thử ra bây giờ Phong mới rơi vào tình trạng ngủ gà ngủ gật trên xe thế này đây. Đôi mắt dịp đã sớm cay xè, áy vậy mà Phong lại chẳng thể ngủ yên được giây nào cả khi mà anh em họ nhà An cứ thi nhau hỏi han và bắt chuyện với cậu. Mở đầu là vấn đề thi cử vừa xong do cậu em Bảo Kỳ khởi xướng. Có lẽ vì vẫn lằng lằng sung sướng với tin vui trúng tuyển nên Kỳ đã lỡ quên luôn cả tổng điểm ba môn tròn 10 của Hoài Phong mất rồi. Rất hồn nhiên, Kỳ mới vỗ vai Phong và lên giọng rù rê đầy nhiệt tình:

“Này ông bạn cùng trường cùng khoa, sắp tới nhập học, tôi cả ông đi cùng cho sớm thân nhớ. Vào năm đăng ký học cùng nhau luôn cho có bạn có bè.”

Chưa nhận ra cái lỗi to to mình mới gây ra, Kỳ vẫn còn ngồi cười phớt lờ và đợi chờ cái gậy đầu từ phía Hoài Phong. Phải tới khi Trúc Linh ngồi bên âm thầm véo eo và quả đầu mới vuốt keo hồi sáng bị Lê Băng từ sau vỗ xẹp, Kỳ mới giật mình nhận ra điều sai sai trong những câu vừa nãy. Cúi đầu hối lỗi, chàng ta khép nép im re và tự nhủ lòng sẽ không ho he câu nào nữa.

Chỉ khổ Phong thôi, này giờ tuy mang tiếng ngồi sát cạnh nhau nhưng cậu vẫn chưa thể mở lời nói chuyện được với An câu nào. Áy vậy mà giờ Kỳ còn

vô tình “đổ thêm dầu vào lửa”, thật khiến cho Phong càng thêm rơi vào tuyệt vọng. Có điều, Phong thấy lạ lắm nhé. Giây phút Kỳ lơ lửng nhắc tới vấn đề nhạy cảm kia, Phong cứ ngỡ thế nào An cũng sẽ nhảy dựng lên như mọi khi cơ. Chẳng hiểu sao lần này, nét mặt An lại bình thản đến lạ. Là An đang nể mặt các bậc tiền bối ngồi đây nên mới cố gắng kìm nén lửa giận đang âm ứch cháy bên trong? Hay do con bé đã quyết tuyệt tình và chẳng thêm đếm xỉa tới bất cứ chuyện gì của Phong nữa rồi? Hoài Phong chẳng rõ, cậu chỉ biết rằng thái độ đó của An quả thực khiến cậu cảm thấy đáng sợ hơn gấp trăm ngàn lần.

Người hỏi đã chủ động rút lui và thôi trông mong Hoài Phong mở mồm xác nhận nhưng những kẻ hóng hót xung quanh thì vẫn đang đợi được nghe câu trả lời từ phía Hoài Phong lắm đấy. Quá dỗi sốt ruột, anh cả Duy ngồi nơi ghế sau mới hắng giọng gọi tên nhắc nhở:

“Phong...”

Bề trên đã hỏi, Phong nào có dám cố tình quăng lơ như vừa làm với Kỳ. Rất thành thật, Phong lễ phép quay xuống và báo cáo với anh:

“Em trượt đại học rồi ạ.”

Và như thể lường trước được hai anh sẽ tiếp tục tò mò với những dự định sắp tới của mình nên Phong định sẽ chủ động khai luôn bây giờ. Nào ngờ miệng còn chưa kịp hé, cậu đã bị An cướp lời mất rồi. Bằng chất giọng đầy tự hào, An nói thay Phong: “Phong sắp đi nghĩa vụ quân sự đấy ạ.”

Quá dỗi ngạc nhiên trước sự thay đổi đột ngột trong thái độ của An, Phong chẳng biết làm gì hơn ngoài việc quay ngoắt sang nhìn gương mặt con bé đang tươi rói và liên hồi chớp mắt để kiểm chứng sự thật đang diễn ra bấy giờ. Xem nào, nếu là mấy ngày trước đây, chỉ cần Phong hé miệng định bàn tới hay cố thuyết phục An về vấn đề đi lính này, thì y như rằng con bé sẽ bịt chặt hai tai và cấp mông bỏ chạy ngay tức khắc. Vậy mà hôm nay, An lại chủ động đề cập đến chuyện nhập ngũ của Phong đầy vui vẻ thế kia, quả thật đã khiến Phong chẳng biết nên vui mừng hay hoang mang nữa rồi. Bán tín bán nghi, Phong e ngại rằng An đang nâng cấp con giận dỗi của mình lên một mức độ cao hơn cũng không biết chừng. Trông thấy gương mặt Phong dăm dĩa mỗ hời, An nhạy cảm nhận ra ngay đồng lo âu cậu đang chất chứa trong đầu bấy giờ. Hơi nhăn mặt tỏ vẻ đáng yêu, An khẽ thì thầm nói nhỏ cho một mình Phong nghe:

“Thật đấy!”

Đẹp hết bần khoản sang một bên, Phong quyết rồi, chỉ cần là lời An nói, cậu tuyệt đối sẽ tin hoàn toàn. Thở phào nhẹ nhõm, vậy là Phong yên lòng được rồi. Có điều tâm trạng chưa được thành thoi bao lâu, Phong đã lại ngã ngay vào biển căng thẳng với những câu chuyện dài như bất tận do anh em trai nhà An khơi xướng. Như một hành động chuộc lỗi cho câu nói sai sai hồi nãy, Kỳ nhanh nhẩu mở lời nói vui một câu thế này:

“Ông vào đấy thì có mà điệu một tí, nhớ bôi kem chống nắng mỗi ngày không đến lúc ve da đen hơn than thì có chớ nó yêu.”

Nào ngờ câu sau còn vô duyên hơn câu trước, chẳng thế mà lời vừa dứt, Bảo Kỳ một lần nữa bị bạn bè xung quanh chung tay đánh hội đồng. Lần này thì còn có thêm cả cô chị Bảo An nhập cuộc nữa chứ. Chôm người ngang qua Hoài Phong, An mới vung tay cốc ngay vào trán Bảo Kỳ một cú đau điếng và khẽ quát thảm:

“Dám bảo tôi là chó à?”

Vì khoảng gần sát với An nên câu nạt nộ với âm lượng nhỏ xíu kia, quả chỉ có một mình Phong nghe được. Hoài Phong chẳng rõ An có suy nghĩ xa xôi giống như cậu không nữa. Chỉ biết rằng lời nói đó thực khiến cậu vui lan khắp người. Này nhé, Kỳ không hề chỉ đích danh ai là chó cả, cậu ta chỉ nói chung chung thôi mà. Ấy vậy nhưng An lại cứ thích vơ vào mình thế kia, há chẳng phải con bé đang có ý muốn nói sẽ ôm nguyên thứ tình cảm này và chờ đợi đến ngày Phong được ra quân hay sao? Mới nghĩ đến thôi, Phong đã thấy mừng ơi là mừng. Và chắc hẳn, cậu sẽ cứ ngăn người tùm tùm thế kia mãi thôi nếu như không có tiếng gọi chuyện của anh hai Bảo Minh làm cho thức tỉnh. Ngồi ở ghế phụ phía trên, với tư cách là một bậc đàn anh hơn tuổi, Minh mới quay xuống và chủ động đề nghị:

“Có muốn anh kể cho nghe về cuộc sống bên trong doanh trại không?”

Thực tình, Phong cũng chẳng lấy làm hứng thú lắm đâu, đầu óc cậu bây giờ chỉ muốn lảng lảng sung sướng với niềm vui nho nhỏ của riêng mình mà thôi. Nhưng đàn anh đã đích thân gợi ý thế kia, Hoài Phong nào có dám từ chối. Một cách miến cưỡng, cậu chàng cố nhếch miệng cười tươi và giả bộ hào hứng đáp:

“Tất nhiên rồi. Nghe để còn lấy làm gương mà tồn đến lúc ra quân chứ anh.”

Chỉ chờ có thế, Bảo Minh liền “tháo” luôn “cái phanh” nơi cửa miệng ra và nhiệt tình ba hoa về những hiểu biết hiện có trong đầu cho toàn thể anh em được dịp mở mang tầm nhìn. Bảo Minh khuyên Phong nên “cai” tạt xấu nói bậy luôn từ bây giờ, vì khi vào đấy nếu lỡ miệng nói ra từ nào không hay là y như rằng sẽ bị phạt dùng hết tuýp đánh răng ngay tức thì. Anh cũng dặn Phong phải biết kiềm chế con giận và học cách nhún nhường cho qua, bởi nếu đề xảy ra đánh nhau thì dù cho lý do là gì đi chăng nữa cả hai cũng sẽ bị phạt ôm nhau và cười. Rồi cả chuyện ăn vụng cơm cháy bị bắt chạy quanh chuồng lợn hơ to “Tôi xin lỗi đồng chí lợn” những một nghìn lần, cho đến việc đi cầu nhớ phải giặt nước nếu không muốn đề cả tiểu đội phải xất nhỏ phân đi chôn nữa chứ,... Cứ thế, cứ thế Minh tha hồ khoe khoang độ hiểu biết trước mặt đám nhỏ có mặt trong xe. Chỉ tiếc rằng, nhân vật chính cần nghe là Phong thì lại chẳng lấy gì làm ngạc nhiên và hứng thú trước những điều anh kể như lũ bạn bằng tuổi xung quanh. Ấu cũng bởi, những câu chuyện đó, Phong đã đọc được trên Facebook từ lâu lắm rồi. Đến khi hết chuyện để khoe, cũng là lúc khuôn miệng Minh mới đến không khép lại được nữa rồi. Mặc cho mấy đứa em vẫn léo nhéo xin được nghe thêm, Bảo Minh vẫn quyết quay lên để mát-xa cơ mồm. Đợi mãi Minh mới chịu ngưng để gục mặt xuống ngủ khò, Phong còn chưa kịp sung sướng thoải mái được bao lâu đã liền phải tiếp thêm một cuộc nói chuyện căng thẳng nữa rồi. Ngồi từ phía sau chồm lên, anh cả Bảo Duy ra sức động viên cậu em mới quen không được nản lòng:

“Đã là thằng con trai thì phải đi lính. Giờ đang bận học chưa đi được thôi, chứ kiểu gì sau này anh cũng sẽ hoàn thành nghĩa vụ...”

Vẫn là những câu nói muôn thuở, Phong đã nghe đến tuổi lâu lâu luôn rồi. Đôi mắt càng lúc càng cay vì thiếu ngủ, ấy vậy mà ngay đến mở miệng ra ngập cho qua con, Hoài Phong cũng chẳng dám làm. Thật là khổ quá đi!

Cũng may sau khi nghỉ chân ăn sáng no nê thì tất cả đều lăn ra ngủ nghê dưỡng sức. “Căng da bụng trụng da mắt”, Hoài Phong cũng nhờ thế mà đánh được một giấc ngon lành. Tiếc rằng giây phút nghỉ ngơi hiếm hoi ấy chưa kéo dài được bao lâu, chàng ta đã bị tiếng thét the của bạn Linh và chị Thủy làm cho tỉnh giấc. Hai người đó cứ cãi nhau chí chóe thế kia thì làm sao Phong có thể vui mình vào lại con mơ đẹp ban nãy được chứ. Hết xông xáo gán ghép cho đàn ngỗng ven đường là ngan là vịt, hai nàng lại tiếp tục tranh luận xem chó đốm và bò sữa liệu có chung tổ tiên hay không mà sao lại có “lân da” tương đồng đến thế... Rồi cả đến vấn đề nồn trớ trên xe, Linh và Thủy cũng hăm học nhau cho bằng được. Bịt bịt tai, Thủy cầu nhàu Linh:

“Khiếp quá, nồn thì nồn trong im lặng đi. Cứ phải ọ ọ ra tiếng thế nhờ. ảnh hưởng đến những người xung quanh.”

Lời vừa dứt, cũng là lúc Thủy cầm vội cái túi ni-lông và phun ra hết bát phở vừa ăn hồi nãy. Chớp lấy cơ hội, Linh vội bịt mũi phẩy phẩy bàn tay và cằn nhằn với chị:

“Chị không thể nồn ra cái gì thơm tho một chút à? Mùi kinh lên được...”

Hai người họ cứ thế đùn qua đùn lại điểm xấu cho nhau mà chẳng hay biết rằng, người khổ nhất trên xe lúc này chính là Phong đây. Bị tra tấn đôi tai và hai lỗ mũi, Hoài Phong cũng sắp chết ngất rồi đây. Quay sang nhìn An đang ngủ gục trên vai, Hoài Phong tự hào lên tiếng khen ngợi trong lòng:

“Cứ ngoan như thế này có phải tốt hơn không.”

Gần trưa thì xe tới nơi, theo như sắp xếp ban đầu, tất cả sẽ nghỉ ngơi tại phòng trọ của nhà chú Lam. Vì là chỗ thân quen với bố Bảo Kỳ nên chuyến đi chơi này chú Lam đã đứng lên lo liệu tất cả. Đưa đón bằng xe của chú, làm tài xế cũng là chú luôn. Vốn dĩ chuyến đi này không hề có lịch trình hay kế hoạch cụ thể đâu. Số là tối qua nghe lén được chú Lam nói chuyện với bố xin nghỉ một ngày để về quê ăn cưới ông bạn thuở nhỏ nên Kỳ mới nảy sinh ý định bám đuôi theo chú cùng về. Ai ngờ chú nhận lời ngay. Không muốn đi một mình buồn chán, Kỳ mới gọi điện rủ thêm đồng minh vậy đó. Thế nào lại đúng hôm ai nấy đều trống lịch, thành thử ra quân số mới lên tới con số bảy, thêm cả Phong nữa là đủ cặp tám người.

Vì đang buổi ban trưa nắng gắt nên com nước xong xuôi, tất cả đồng loạt kéo nhau lên phòng. Thực lòng, trừ anh cả Bảo Duy ra thì chẳng ai muốn như vậy chút nào đâu. Nhưng mặc kệ lũ em có léo nhéo mènh thế nào, Duy vẫn lấy tư cách anh trưởng trong nhà ra và cương quyết vững lòng nói không. Được cái, trong gia đình, Duy là người vô cùng có tiếng nói và uy nghiêm nên đám trẻ kia dù mồm gào thét phản đối, song chân vẫn bước đều đều theo ý người anh. Qúa đỗi điếc tai trước những cái miệng la lối om sòm, Duy mới hắng giọng quát: “Định lược người à mà ra tằm tằm này?”

Quả nhiên, tất cả im hẳn!

Có điều, xem TV mãi cũng nhàm mà “buồn bán” suốt cũng hết sạch chuyện để bàn luận mới buồn biết mấy. Không chịu được không khí tẻ nhạt này thêm nữa, mọi người quyết định lập hội chơi tấn. Muốn chơi thì cần bộ bài, vấn đề này thực chẳng khó khăn chút nào đâu. Vì chỉ cần nhấc số gọi xuống quầy lễ tân là hỏi mượn được ngay ấy mà. Nhưng chị Thủy lại khách sáo và cho rằng, đã ăn nhờ ở nhờ thế này mà còn sai bảo họ mang đồ lên hầu tặn nơi thế này thì cũng thật ngại biết mấy. Dẫu sao nhà nghỉ này, từ ông chủ cho đến nhân viên phục vụ, tất cả đều là người nhà chú Lam ráo cả mà.

Anh Duy nghe xong liền thấy có lý và chiều theo ý bạn gái ngay tức thì. Chẳng riêng gì anh, thậm chí đến cả những đứa trẻ vốn vụng về trong lối sống cũng gật gù tán thành luôn. Phương thức kiếm bài đã được thống nhất nhưng đến lúc triển khai thì ai cũng tìm đủ lý do để trốn tránh thực hiện công việc được giao. Ngay như chị Thủy – người khởi xướng ra yêu cầu này – cũng còn ồm ồm ở chẳng muốn đi nữa mà. Với lý do mệt người, không chơi, chị nhất quyết bỏ về phòng bên ngủ khì. Giây phút Thủy đặt chân tới nơi mép cửa, cũng là lúc Linh được đã mịa mai ngay tức thì, mặc cho Kỳ đứng cạnh ra sức khuyên ngăn hết lời. Thấy mọi người cứ mãi đùn đẩy qua lại thế kia, An cuối cùng cũng nghĩ ra một ý kiến hay ho thế này. Vỗ tay gây thu hút sự chú ý của tất cả mọi người, An đề nghị chơi trò bắt cặp để phân định thắng thua:

“Này này, bây giờ thì đi, ai thua thì phải đi xuống mượn bài. Ở đây có bảy người, giờ tất cả mọi người xếp thành một vòng tròn, rồi vừa đi vòng quanh vừa cùng nhau hát một bài nào đó, ngắn thôi. Khi bài hát kết thúc, tất cả sẽ đồng loạt ôm nhau thành từng cặp hai người. Kẻ nào bị lẻ ra thì là thua cuộc. Được không?”

Trò chơi này, An nhớ đã từng xem qua một lần trong bộ phim hài “High kick” của Hàn Quốc dạo trước. Nghĩ đi nghĩ lại, An thấy lúc này quả rất thích hợp để áp dụng nó đi. Và lại, con bé cũng muốn nhân tiện lợi dụng tình hình để được ôm Phong luôn đó mà.

Ý kiến của An nghe thực không tồi chút nào, chính thế nên ai cũng đều nhiệt tình đồng ý ngay lập tức. Kê hai cái giường lớn sát lại gần nhau tạo thành một khoảng diện tích rộng rãi đủ dùng, tất cả đồng loạt leo lên đó và bắt đầu trò chơi. Bài hát “Một con vịt” vừa vang lên, mắt An liền nhắm sấn “con mồi” Hoài Phong luôn rồi. Nào ngờ vòng quay kết thúc, An đang định chạy lại xí chỗ Phong thì bất ngờ Bảo Kỳ từ đâu phi tới. Huých An ngã phịch xuống đệm, Kỳ ta vội vàng ôm choàng lấy cậu bạn đồng niên. Ngược mắt lên nhìn gương mặt Bảo Kỳ đang vênh vênh vào vào, An lấy làm bức tức lắm nha. Chấp nhận để Linh và Băng thành cặp thế kia, cậu ta rõ là đang cố tình treu tức Bảo An đây mà.

Trò chơi kết thúc, trừ An đang ngồi chính ỉnh một đồng tại chỗ và ngược mặt lườm cậu em trai, thì ai nấy đều có đôi có đôi có cặp hết cả. Cùng nhìn về phía An, mọi người đồng loạt lên tiếng:

“Thôi, thua rồi thì xuống lấy bài đi còn gì nữa. Ngồi hoài!”

Gương mặt méo mếu, An xoa xoa hai tay làm bộ tội nghiệp và mở lời xin xỏ: “Chơi lại đi, một lần nữa thôi. Xin hãy nể tình em là người nghĩ ra kế này.”

Nha!”

Bản tính chiều chuộng An trời dậy, cánh mày râu trong phòng liền đồng ý ngay lập tức. Đa số thắng tiểu số, Linh và Băng dù muốn hay không cũng phải bằng lòng chơi lại.

Lượt chơi thứ hai kết thúc, Bảo An lại thêm một lần nữa bại trận vì bị anh cả Bảo Duy phá đám. Ôm chặt Hoài Phong trong vòng tay mình, anh mới lè lưỡi lêu lêu và chọc quê con bé:

“Chậm rồi gái ơi!”

Vỗ tay đôm đốp, những người khác liền tục hạ lệnh cho An:

“Thôi xuống lấy bài đi.”

“Không phục! Chơi thêm một lần nữa đi. 'Quá tam ba bận', lần này thua thì em đi luôn không cần nhắc.”

Nhận thấy trò này cũng hay chẳng kém gì bài, tất cả liền thuận theo ý An ngay tức khắc. Vòng xoay thứ ba bắt đầu, theo cái nháy mắt đầy ý tứ của Duy và Kỳ, Minh biết rằng lần này đã đến lượt mình ra tay. Bài hát vừa kết thúc, Bảo Minh liền phũ phàng gạt bay em gái sang một bên để ngã nhào vào vòng tay Phong. Ngỡ như nhiệm vụ sẽ sớm sắp hoàn thành, nào đâu Phong lại kịp thời túm được tay An vào kéo con bé sà vào lòng mình. Do va chạm hơi mạnh, bản thân lại đang ở nơi mép giường, Bảo Minh nhờ thế mà ngã bổ nhào xuống nền đất lạnh.

Còn An, tuy luôn có ý định sẽ được ôm Phong giống như lúc này nhưng chẳng hiểu sao bây giờ kế hoạch thành công, An lại cảm thấy tim mình đập nhanh bất thường. Toàn thân đã sớm lạnh lạnh, ngoài ước muốn được kéo dài khoảnh khắc tuyệt đẹp này thêm nữa thì đầu óc An quả đã trống rỗng thật rồi. Trong khi đó, Phong lại rất biết tận dụng thời cơ để mà ghé sát miệng vào đỉnh đầu An và thì thầm những lời tự tấn đả sâu lòng mình:

“Đừng giận nhau nữa nhé!”

Nhịp đập trái tim và chất giọng trầm ấm của Phong thật khiến An cảm thấy hạnh phúc và bình yên biết mấy. Thay vì trả lời suông bằng một cái gật đầu đơn điệu, An lại chọn cách tham lam xích vào gần Phong nhiều hơn nữa. Chỉ tiếc rằng giây phút đẹp đẽ ấy chưa kéo dài được bao lâu thì anh cả Duy đã vội chen vào giữa và tách hai đứa trẻ ra:

“Thôi thắng rồi, buông nhau ra đi.”

Xong xuôi, anh mới cúi xuống nhìn cậu em ruột đang ngồi ngệt mặt dưới sàn và hất hàm ra lệnh xuống gác lấy bài.

Y như những gì Phong dự đoán, chỉ sau độ đôi giây yên ắng vì mãi mê quan sát cậu và An diễn phim tình cảm, toàn thể hội “con buôn” có mặt ở đây liền ồ lên đầy thích thú. Trong khi anh Duy giả bộ điềm tĩnh vỗ vai Phong và căn dặn:

“Mày mà không tốt với nó thì cứ liệu hồn với anh đấy.”

Thì mấy kẻ bằng vai phải lứa kia lại giờ trò kết bè kết phái và cùng bắt nạt đòi ăn. Mở đầu là “mỏ khoét” Trúc Linh:

“Không lo đứt miệng là bọn này mách với cô Thục đấy nhá.”

Bảo Kỳ đứng bên cạnh cũng không quên thêm lời:

“Ồ phải đấy. Ông bà cũng chưa muốn giao An cho ai đâu. Ông còn bảo thằng nào le te cướp cháu của ông là ông đánh đấy.” Lại được cô bạn Lê Băng nữa, khi không lại lôi kéo những người chẳng liên quan vào cuộc:

“Thống nhất là mời bọn này một bữa bịt miệng nhé. Để tôi gọi thêm cả anh em nhà Lâm, Minh đến cùng cho vui.”

Cặp đôi nhân vật chính Phong, An vì bị trêu cho đến quê cả người nên ngoài việc cúi gầm mặt và cười ngượng nghịu ra thì cả hai thật chẳng biết phải đối đáp thế nào cho thật “ngầu” nữa rồi. Cả hội đang cười nói vui vẻ là thế thì bất ngờ Bảo Minh từ ngoài mở toang cửa phòng ra và vội vàng thông báo tin khẩn:

“Tất nắng rồi, ngoài trời đang xám xám mây đen kia kìa. Xuống biển tắm nhanh không lại mưa bây giờ.”

Lời Minh vừa dứt, tất cả mọi người đều đồng loạt tranh nhau chạy ủa ra ngoài để đi... tắm vội. Giữa lúc toàn dân lao nháo, Phong và An vẫn kịp trao cho nhau những cái nhìn và điệu cười rất “tình”.

Dùng xong bữa tối, cũng là khi chú Lâm hoàn toàn tỉnh rượu sau bữa nhậu trưa nay. Đúng bảy rưỡi tối, tất cả lên xe trở về thành phố. Và sau một ngày tiếp xúc, Phong có vẻ đã thân thiết với anh em bạn bè của An hơn được đôi phần. Chẳng thế mà suốt từ lúc bước lên xe tới nửa đoạn đường lúc này, Hoài Phong cũng ra sức góp vui nhiều câu chuyện lăm lăm – điều mà trước đây cậu chưa từng làm ngay cả khi đi cùng những người được cho là hợp cạ nhất.

Trong khi mọi người đang mãi nói cười rôm rả, Lê Băng lại cứ cầm mặt vào cái điện thoại mãi thôi. Tay bấm bấm liên hồi và miệng không ngừng tùm tùm, Băng hẳn là đang nhắn tin với một người đặc biệt đây mà. Và An tin chắc đó chính là Lâm vì chuyện vui giữa hai người bọn họ, con bé đã được đích thân

Lâm trình báo hết rồi. Thậm chí, anh chàng còn mời An hẳn một bữa ra trò thay cho lời cảm ơn đã làm mai làm mối nữa cơ. Theo những gì Lâm nói thì Băng đã thuận lòng “lợi dụng” anh rồi. Băng cũng hứa, đợi cho tới khi đã toàn tâm toàn ý yêu Lâm, cô bé sẽ tự mình tỏ tình với anh.

Biết rõ Phong đang nắm chặt đôi mắt nhưng chẳng hiểu nghĩ thế nào, An lại khe khẽ nói nhỏ đủ để mỗi Phong nghe được một câu thế này:

“Hình như Băng có người yêu rồi thì phải.”

Hơi sững người trước lời thông báo đột ngột và có phần không mấy liên quan của An một lúc, cuối cùng Phong cũng lò mò hiểu ra được ẩn ý con bé muốn gửi khi chợt nhớ tới lời trách móc của An hôm bữa. Thực lòng lúc này, Hoài Phong cũng chưa thể hiểu được rõ tình cảm và định nghĩa được rõ ràng mối quan hệ giữa mình với An là như thế nào nữa. Có điều, nếu An mạnh dạn tỏ tình thêm một lần nữa, chưa biết chừng kết quả sẽ Phong đưa sẽ trái ngược với ngày đầu tiên cũng không biết chừng.

Muốn nói cho An thấu hiểu suy nghĩ của mình bằng một câu nói chữ nào đó cho thật cao siêu, nhưng sao với Phong lại khó quá vậy? Và giữa lúc đầu óc rối bời tìm lời nói hay, chẳng hiểu đầu lờ lững cuồng thế nào, cậu lại buộc miệng được câu sau đây:

“Ờ, 'Con khóc thì mẹ mới cho bú' chứ mày.”

Nhận ra điều gì đó sai sai, Hoài Phong liền nhắm vào hai mắt vờ ngủ và quay hẳn mặt sang phía bên kia. Nhấn mày khó hiểu, An cứ nhìn chằm chằm Hoài Phong mãi thôi. Cơ mà đợi mãi vẫn chẳng thấy có động tĩnh gì, con bé mới cho rằng cậu bạn chỉ đang nói mê mà thôi. Ngã lưng xuống ghế chuẩn bị chợp mắt ngủ khi, An nào có hiểu ngụ ý sâu xa của Phong, rằng: “Mày có tỏ tình thì tao mới nhận lời được chứ.”

Xin chào các cậu, lại là tớ, Còi đây.

Có chuyện buồn này, tớ muốn nói với các cậu từ mấy hôm trước rồi nhưng lại chẳng biết mở lời thế nào cả. Thành thử ra bây giờ tớ mới gõ được mấy dòng tâm sự này đây.

Thay vì xin lỗi, tớ muốn cảm ơn các cậu trước tiên vì đã luôn đợi tớ và bộ truyện này cho đến tận hôm nay. Các cậu đã ở bên tớ, cho tớ sao và cmt, còn giúp tớ đòi lại công bằng cái ngày mà tớ bị bạn kia ăn cắp truyện nữa chứ. Yêu và cảm ơn các cậu nhiều lắm đây. Vậy nên bây giờ, tớ lại càng thấy lỗi của tớ to to khi phải báo cho các cậu rằng bản thảo của tớ không được nhận rồi.

Sau bao ngày đợi, cuối cùng phải nhận được cái tin này chắc các cậu giận tớ lắm nhỉ? Càng giận hơn khi mà tớ quyết định sẽ nuốt lời hứa với các cậu dạo trước đúng không? Thay vì đăng một lèo hết luôn như đã hứa, tớ muốn được gửi bản thảo lại một lần nữa cơ. “Quá tam ba bận”, tớ chỉ xin thêm một lần này nữa thôi. Tớ biết và cũng rất sợ có nhiều bạn không đợi được nữa mà bỏ tớ, bỏ truyện nhưng tớ chẳng thể làm gì khác ngoài việc xin lỗi và cảm ơn.

Tớ không giỏi giải bày và tâm sự, nói đến đây chắc các cậu hiểu lòng tớ mà, đúng không? Tớ đi sửa truyện tiếp đây. Mong sớm gặp lại các cậu!

Yêu thương!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cậu Học Sinh Cá Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52

Về vấn đề nhập ngũ của Phong, Bảo An quả đã nghĩ thông thật rồi. Nhìn theo một chiều hướng đi lên, An hy vọng môi trường quân đội với những kỷ cương, nề nếp sẽ giúp cho cậu học trò ngỗ ngáo Hoài Phong có dịp được rèn luyện để trưởng thành hơn. Và lại, vốn dĩ từ xưa tới nay, An luôn ngưỡng mộ và biết ơn các cô, các chú bộ đội lắm nhè. Bởi dù là trong thời chiến hay giữa lúc hòa bình, thì họ vẫn luôn sẵn sàng hy sinh thân mình cho Tổ quốc nhân dân. Cứ nghĩ đến việc Phong ngày đêm chịu khổ luyện tập để bảo vệ mình, An lại thấy hạnh phúc ngập tràn trong tim. Còn nữa, so với mấy bộ đồ “limited” đắt tiền mà các cậu ấm vẫn thường hay “săn lùng” cho kỳ được, Bảo An lại thấy những bộ quân phục kia mới thật đẹp và đáng quý hơn vô cùng. Chóng tay mơ màng, con bé cho rằng Phong mặc vào sẽ oách lắm đây. Sở dĩ dù tư tưởng có thoải mái hay không, An vẫn luôn giữ vững quyết tâm chờ Phong đi lính trở về. Giờ tâm trạng tốt thế này, An thấy chẳng còn lý do gì để con bé không nhắn tin nhận lời bái kiến với Phong trong những ngày còn lại cả.

Bấy giờ là hơn mười hai giờ đêm, tắm tấp xong xuôi cho sạch cát biển, Hoài Phong quả chỉ muốn thả thân mình rơi tự do xuống giường và ngủ tít đến tận trưa hôm sau thôi. Ấy vậy mà vừa mới nhận được tin nhắn kia của An, con buồn ngủ bao quanh Phong này giờ bỗng dừng lại tiêu tan hết sạch. Hai mắt sáng bừng tỉnh táo, Hoài Phong nhanh nhanh chóng chóng nằm bò ra nền cùng đồng giấy bút đang bày la liệt để lên kế hoạch cho những ngày dài đi chơi sắp tới. Vì sợ bản thân trở nên tê nhạt trong mắt An nên Phong chẳng nhất định sẽ chẳng dẫn An tới mấy quán ăn vặt thân quen và ngồi lì ở đó ngắm nhau suốt buổi đầu. Cậu thực không muốn câu chuyện tình của mình phải gắn liền với đồng đồ ăn thức uống chút nào. Lật tung cảm nang đạo phổ Hà Nội được Trí biên soạn và đưa cho mấy ngày trước, Hoài Phong vừa chuyên tâm đọc, vừa miệt mài ghi chép, khuôn miệng khẽ lẩm nhẩm:

“Nhất định, phải kín lịch cả ngày mới được.”

Quyết tâm là thế nhưng đến cuối cùng thì Phong lại chọn cách dạy An đứng bếp mỗi buổi để lấp kín những ô kế hoạch của “chiến dịch bácm dính” hay ho kia. Xét cho cùng, thì Phong nào có xe riêng để đón đưa An khắp chốn đâu cơ chứ. Mà phải ngồi lên chiếc đạp điện điệu đà của An, Phong cũng chẳng hề mong muốn. Ở nhà tập nấu tập ăn thế này, vừa đỡ tốn kém chi phí đi lại xa xôi, mà vẫn giữ nguyên được tiêu chí bên nhau bận rộn cả ngày ban đầu đặt ra. Và lại, Hoài Phong cũng muốn thông qua đó, có thể giúp Bảo An hoàn thiện con người mình hơn nữa đó mà. Nhìn An nhỏ người thế thôi nhưng cái dạ dày của con bé lại mau đói lắm nhé. Giờ cậu còn đang ở nhà thì không sao, vì hễ khi An muốn là Phong vẫn có thể lao ngay vào bếp và làm cho An ăn những món con bé thèm. Nhưng chỉ một thời gian ngắn nữa là Phong đi rồi, đến lúc đó An chắc chỉ còn biết la cà hàng quán để thỏa mãn con đói của mình mà thôi. Và Phong thì chẳng thích thế vì cậu cho rằng đồ ăn bên ngoài đâu có hợp vệ sinh và đảm bảo an toàn. Chi bằng, nhân cái dịp cả hai còn đang rảnh rỗi nguyên ngày thế này, Phong giúp An biết cách “tự lặn vào bếp” mỗi khi thèm ăn luôn cho rồi.

Cả nhân Phong thì ưng cái lịch trình này lắm, có điều cậu lại không dám chắc cô gái lười biếng Bảo An sẽ chịu ngoan ngoãn ở yên trong bếp cho mình giảng dạy. Chẳng thế mà vừa nhận được tin nhắn nhắn lời của An xong, Phong bèn phẫn khích đến độ reo hò inh ỏi trong phòng, mặc kệ luôn cả những giấc ngủ của mọi người xung quanh ngay giữa lúc đêm khuya thanh tĩnh thế này. Và rồi bất chợt, có ý nghĩ kia xoẹt ngang não bộ, khiến cho Hoài Phong đang sung sướng cực độ bỗng dừng lại lặng người tần ngần ngẫm ngợi một hồi lâu lâu. Này nhé, tuy rằng An rất được lòng mọi người trong gia đình, cơ mà đầu sào thân là con gái lại suốt ngày đến nhà bạn trai cũng thật không hay chút nào. Để giữ được hình ảnh đẹp đẽ của An trong mắt bà nội và mẹ cha, Phong nghĩ mình vẫn nên nhờ đến sự giúp đỡ của cô em gái Hoài An thì hơn. Cậu sẽ thuyết phục em nhờ An dạy kèm tiếng Anh giao tiếp mỗi ngày để con bé có cơ tới đây cho mình dạy dỗ uốn nắn. Dù gì thì giờ đây, Minh cũng thôi việc rồi mà, kiếm đủ tiền mua mấy cái là chàng ta xin nghỉ ngay lập tức. Tuy ghét tiếng Anh lắm đấy nhưng vì cực yêu quý người chị cùng tên nên vừa nghe Phong ngỏ ý nhờ vả, Hoài An liền nhận lời anh ngay. Được sự đồng ý của cả bà nội lẫn bố mẹ Phong, kể từ đó, cứ cách một ngày, Bảo An lại đến nhà cậu để giúp cô em gái cùng cải thiện khả năng giao tiếp ngoại ngữ. Công việc này với Bảo An thực chẳng có gì khó khăn cả, con bé chỉ cần gọi chuyện bằng tiếng Anh và giúp cô em gái truyền đạt tất cả những suy nghĩ trong đầu cũng bằng ngôn ngữ đó là xong ấy mà. Đến sát giờ cơm nước buổi trưa, Bảo An sẽ được hãnh cậu cháu trai đích tôn của nhà họ Lê hướng dẫn cách cầm dao cầm dĩa nấu ăn coi như là tiền công cho một buổi dạy thêm của mình đó mà. Và nhờ tiếp xúc nhiều như thế nên mọi người trong nhà lại càng được đà yêu quý Bảo An hơn khi nhận ra rằng con bé chẳng những ngoan ngoãn lễ phép mà còn cực kỳ có khiếu gây hài và kể chuyện nữa cơ. Ngay đến cả người làm lì như bố Hoài Phong, đôi khi cũng phải phì cười vì mấy mẩu chuyện con con An vẫn kể hằng ngày đó thôi. Gia đình Phong toàn người kiêu hãnh hết cả, nay có An với cái miệng hoạt ngôn đến chơi, nhà cửa cũng vì thế mà rộn ràng lên trông thấy. Bà nội thích lắm, còn phong cho An chức danh “Quả cười” của bà nữa cơ. Bố Phong thì đùa rằng “Ồ nhà An, chắc chẳng cần Tivi đâu nhỉ?” Và cả mẹ Phong nữa, cô vẫn thường động viên An mỗi khi con bé thực hành thất bại một món gì đó rằng “Về làm đầu nhà cô rồi cô từ từ dạy cho.”

Tuy Bảo An có hơi vụng về trong việc bếp núc một chút nhưng mọi người lớn nhỏ trong gia đình lại chẳng ai cảm thấy phật ý một tẹo nào đâu. Và đầu cho An đoảng đến độ mỗi lần đứng bếp là một lần làm sứt bát mẻ chén nhưng bà nội thì vẫn luôn muốn giữ con bé ở lại chơi cả ngày với bà. Ấu cũng bởi, An chính là sợi dây giúp gắn kết mọi thành viên trong gia đình gần nhau hơn đó mà. Nhờ có sự xuất hiện của An nên từ sáng sớm đến đêm khuya, lúc nào Phong cũng có mặt ở nhà, chẳng giống như những ngày xưa kia, có khi nguyên một ngày không trông thấy mặt cậu đâu cả.

Chỉ có Phong – người ngày ngày trực tiếp dạy dỗ An những công việc nữ công gia chánh kia là thấy bất lực đến vô cùng cực thôi. Đã không có tí ti kiến thức cũng như chút ít gì kinh nghiệm về việc nấu nướng rồi thì chớ, đến cả thái độ học hành của An cũng chẳng nghiêm túc tẹo nào cơ. Điều khiến con bé cảm thấy hứng thú nhất trong gian bếp này chính là được cầm máy lên và chụp tanh tách những hình ảnh của Phong trong lúc đang cầm giao cầm thớt mà thôi. Chẳng trách, mặc dù Phong đã chỉ dẫn hết sức tận tình và cặn kẽ mấy bước cuốn bánh đa nem đơn giản nhưng đến khi Bảo An hoàn thành xong nhiệm vụ được giao phó thì thành quả tạo ra lại là một mâm nem với những đường nét vuông vắn khác thường. Cái thì quá nhiều nhân đến rách cả vỏ, cái lại toàn vỏ xẹp lép thiếu nhân. Đã vậy, ở những đợt gói cuối cùng, An còn chẳng thêm cuộn hai đầu bánh vào nữa chứ. Con bé bảo:

“Ôi dào, làm thế làm gì cho mất công ra. Chốc nữa cho vào chảo dầu rán, thế nào nó cũng tự khắc dính lại cho xem. Nhanh chóng, tiện lợi và tiết kiệm thời gian vô cùng.”

Phong nghe xong, thật chỉ biết nhăn mặt dờ khóc dờ cười nhìn An mà thôi. Cậu chẳng hiểu nổi, rốt cuộc là vì con bé quá lười hay do thông minh hơn người nên mới nghĩ ra cái trò này nữa. Thấy Phong cứ im mãi chẳng nói năng gì, Bảo An cho rằng cậu không tin lời mình, liền hăm hờ bắc chảo lên bếp và chứng minh cho Phong thấy. Nhìn vào mấy cái nem đang tự co hai đầu lại như những gì mình nói, Bảo An khoái chí reo lên: “Đấy, thấy chưa?”

Thực lòng mà nói, Hoài Phong chẳng thấy ưng bụng với cái ý tưởng này của An chút nào đâu. Vì với cậu, con gái như thế là đoảng lắm đấy. Có điều Phong cũng sợ chê bai quát mắng nhiều sẽ khiến An nản lòng rồi giận dỗi bỏ về thì bao nhiêu công sức xin làm lãnh Phong cố gắng lúc trước xem như đổ sông đổ bể hết cả. Quyết đóng vai hiền lành để tính một hôm, Phong mới xoa xoa đầu An cung nệm và cao giọng khen ngợi:

“Tốt, có sáng tạo.”

Phong cứ ngỡ câu nói kia của mình sẽ thành liều thuốc động viên khích lệ An chăm chỉ hơn nữa. Nào ngờ, khi đến tai An thì tác dụng của nó lại vượt quá những gì mà cậu mong đợi. Vì muốn được Phong tán dương nhiều nhiều hơn nữa, Bảo An mới lại nghĩ ra được một món mới hay ho thế này. Lon ton chạy tới và bê nồi nước đặt lên bếp đun sôi, An hí hửng trình bày với Phong ý tưởng mình mới nghĩ:

“Hay mình rán một nửa thôi, chỗ còn lại mình cho vào luộc đi.”

Đưa tay lên ngoáy hai bên tai cho thật sạch sẽ, Hoài Phong mới mở lời hỏi lại và sẵn sàng nghe rõ câu trả lời từ An:

“Hả? Nem luộc á?”

Khẳng định bằng một cái gật đầu chắc nịch, An bảo:

“Ừ, nửa luộc nửa rán, ăn cho đỡ ngán Phong à.”

Từ khi cha sinh mẹ đẻ đến giờ, Phong thế có Trời Đất chứng minh rằng đây là lần đầu tiên cậu nghe đến cái tên “Nem luộc”. Và Phong cũng tin chắc, cậu chính là người duy nhất được biết tới món đó luôn. Nghe thì có vẻ vinh dự nhưng thực sự mà nói thì Phong chẳng thích cái diêm phúc đấy một chút

nào đâu. Cậu đang cố gắng hít sâu thở đều để kiềm chế được sóng giận đang cuộn trào dâng lên trong con người mình đây. Đến mức này thì Phong chẳng cho rằng An thông minh hay sáng tạo gì hết, cậu biết tổng là con bé ngại bị đầu bắn với ám mùi vào người đó thôi. Sợ rằng tranh luận nhiều sẽ chỉ sinh cãi vã nên Phong mới gắng “mặc áo Bụt hiền lành” và nhẹ giọng phân cho An một công việc khác:

“Thích ăn đồ luộc à?”

Bảo An típ mắt gật đầu, Hoài Phong thấy vậy nói tiếp:

“Rồi, thế ra kia luộc đậu và rau đi. Chỗ nem này để đây tao rán hết. Trong nhà, chẳng ai thích ăn nem luộc đâu.”

Thầy bảo thì trò xin nghe, Phong đã giao việc, An nào dám phản nản xin đổi. Huống hồ trước khi đến đây, con bé đã tự dặn lòng mình phải thật ngoan ngoãn và biết vâng lời để có thể chiêm trọn được tình cảm của Phong cũng như những thành viên trong gia đình cậu mà. Giờ tay lên trán theo kiểu Quân đội, Bảo An hào hứng đón nhận nhiệm vụ ngay tức thì:

“Tuân lệnh!”

Hăm hở là thế và cũng đã nghe Phong hướng dẫn tỉ mỉ lắm rồi, ấy vậy mà đến khi bắt tay vào làm, cô nàng vụng về Bảo An vẫn không sao tránh khỏi những lỗi to lỗi nhỏ. Nước sôi, An thả đậu vào. Bấm điện thoại đến đúng năm phút như lời Phong dặn, con bé bắt đầu cầm đũa vớt đậu ra. Cơ mà miếng đậu phụ kia thật quá mong manh dễ vỡ đi thôi, An đã nhẹ tay lắm rồi nhưng chúng nó vẫn đứt đôi làm hai mảnh mới thật đáng buồn. Và rồi cứ sau một lần cố gắng gấp vớt như thế, mấy miếng đậu của An lại càng trở nên lụn vụn hơn nữa. Bảo An vốn định nhờ Phong ra tay giúp đỡ trước khi nồi dầu luộc kia biến thành nát bét cơ nhưng do lo sợ làm phiền tới cậu nên An quyết tự thân mình cứu chữa. Nhớ mấy hôm trước thực hành món trứng rán, Hoài Phong có bảo “Nếu không cuộn được vào thì cứ đảo lung tung vụn vặt cũng chẳng sao đâu” nên bây giờ vì không vớt được nguyên miếng đậu ra đĩa, An liền muốn biến hóa nó đôi chút.

“Làm tào phớ ăn cho mát ruột vậy.” Vừa tự lẩm bẩm một mình, Bảo An vừa hăng say ngoáy ngoáy nồi đậu vốn đã vỡ thành mấy mảnh không nguyên hình. Cơ mà An vừa mới đảo được mấy đũa thì Hoài Phong đứng bên cạnh đã vội vàng ngăn chặn lại rồi. Bằng chất giọng the thé khác thường, cậu hét lên:

“Cái quái gì đây hả An?”

Đáp lại cái nhìn và câu hỏi đầy sừng sốt của Phong, Bảo An lại tỏ ra khá bình thản và tận tình giải thích quá trình biến đậu luộc thành “tào phớ” của mình vừa xong. Khỏi phải nói, Phong nghe ra câu chuyện nghiêm nhiên thấy hối hận biết bao khi đã không giám sát và kèm cặp An tới nơi tới chốn. Sau một hồi cố nhìn ra điểm tốt để khen trong nồi đậu của An, cuối cùng Hoài Phong mới bảo:

“Thôi không sao, càng đỡ phải xắt.”

Vừa gấp đậu ra đĩa, Phong vừa hỏi lại An:

“Có luộc được rau không đấy?”

“Được chứ. Ở nhà tớ vẫn hay phụ cô Tuyết mấy việc đơn giản đó mà.”

Từ dạo An đến học việc cho tới tận bữa ăn sắp tới đây, gian bếp cũng như mâm cơm nhà Phong quả đã xuất hiện rất nhiều biến đổi. Chính thế nên bây giờ, cậu buộc phải huy động toàn bộ niềm tin còn sót lại trong mình để đặt vào tài nghệ nấu nướng của An và nói:

“Vậy làm đi.”

Chỉ tiếc rằng, An lại ngúng nguẩy lắc đầu từ chối. Ra cái về am hiểu nghệ thuật ăn uống, An mới gõ gõ đưa vào rổ rau và bảo:

“Món luộc, món rán có rồi, tớ nghĩ giờ nên ăn rau sống cho nó đủ vị Phong ạ.”

Phong chẳng rõ do vẫn muốn được ngồi ca đầu óc sáng tạo hay bởi bản tính cả thèm chóng chán đã khiến An ngăn ngáng công việc đứng bếp nóng nực mồ hôi này nữa. Cậu chỉ biết chắc rằng rổ rau kia sớm muộn gì cũng đến tay cậu giải quyết mà thôi. Nén giận, Phong quay qua và cố gắng bình tĩnh giải thích cho An:

“Trong nhà không ai muốn ăn bấp cái sống đâu. ¢Món sống¢ đã có xà lách và rau thơm rồi.”

Cố đặt hy vọng vào An thêm lần nữa, Phong tiếp tục nhờ vả con bé đi pha nước chấm hộ mình. Lần này Phong có cẩn thận hơn đôi chút. Chẳng những chỉ dẫn bằng lời cho An nghe một lần, Hoài Phong thậm chí còn ghi ra giấy để con bé nhìn vào đó mà làm theo cơ. May sao, lần này An đã hoàn thành nhiệm vụ được giao đầy mỹ mãn. Nhấp môi nếm thử bát nước chấm An pha, Hoài Phong mới thở phào nhẹ nhõm:

“Vẫn còn vớt vát được. Đoàng thế này, cũng chưa đến mức không thể nuốt về.”

Thời gian trôi qua cái vèo, chẳng mấy chốc mà khóa học nấu ăn với “thầy” Phong của An cũng kết thúc vì lý do nhập học. Ngày đi nộp hồ sơ vào ngôi trường đại học hàng mơ ước đã lâu, Bảo An xin mẹ cho phép được tự đi một mình. Thấy con gái trưởng thành và muốn tự lập như vậy, cô Thục mừng lắm, bèn đồng ý ngay tức thì. Có điều cô nào hay biết, rằng Bảo An thôi không bám mẹ nữa là để chuyển sang dính lấy bạn Hoài Phong đó mà. An nói

muốn đi sớm sớm một chút cho đỡ phải xếp hàng chờ lâu. Con bé hy vọng có thể hoàn tất thủ tục nhập học chỉ trong buổi sáng để sang chiều còn la cà phố xá cùng Phong nữa cơ. Chiều theo ý An, thành thử ra khi đồng hồ mới nhục nhích quá bảy giờ một tí thôi, Hoài Phong đã có mặt trước cổng nhà An rồi kia. Tuy đã hứa sẽ cùng An dùng chung bữa sáng nhưng do biết rõ bản tính lè mề và hay muộn giờ của bạn nên Phong cũng kịp lót dạ trước cho mình một ổ bánh mì con con. Ấy thế nhưng nào có ăn thua gì đâu, đã hơn một tiếng đồng hồ trôi qua mà An vẫn chưa chịu lộ mặt ra ngoài nhà. Gọi điện mãi mà An chẳng chịu nghe, Hoài Phong lấy làm sốt sắng lắm nhé. Dầu có thấy hơi bức mình một chút nhưng Phong lại chẳng hề bỏ đi theo cái cách mà cậu vẫn hay làm với lũ bạn lúc trước. Cậu lo sợ có chuyện gì đó không hay xảy ra với An bé nhỏ khi mà mẹ con bé đã rời khỏi nhà đến nơi làm việc từ khi sáng sớm.

Bất chợt có ý nghĩ về đột quy hay té cầu thang ngất xỉu xoẹt ngang qua đầu Hoài Phong, thật khiến cậu chàng nóng gan nóng ruột đến độ chẳng thể đứng im tại chỗ nữa rồi. Và ngay chính lúc Phong đang định băng nhanh qua đường và vượt rào trèo vào nhà An thì con bé bỗng dưng mở toanh cánh cổng, cuống cuống chạy ra. Khi đó đã là hơn tám rưỡi. Chẳng thể nán lại tới lúc An tiến về phía bên đây, Hoài Phong liền nhanh chân bước vội đến chỗ con bé. Nắm chặt đôi bả vai của cô gái đang loay hoay khóa cổng và xoay ngang xoay dọc, vặn vẹo kiểm tra, Hoài Phong lo lắng hỏi:

“Có đau ở đâu không? Không bị va đầu vào đâu chứ? Để tao gọi cho mẹ về đưa mày vào viện kiểm tra nhá.”

Xoè mắt tròn nhìn Phong, Bảo An tự thấy bản thân mình nhiều lỗi lắm nhé. Số là lúc nãy, trong khi luống cuống đánh răng rửa mặt và chuẩn bị đồ dùng, An đã có “vất óc” và bịa ra được không ít những lý do để lấp liếm cho sự chậm chạp này. Nào là bị phi đội gián đột nhập vào phòng tấn công khiến cho An hoảng loạn tới mức tưởng chừng như vỡ luôn cả quả tim nhỏ. Rồi thì chạy chôn, rồi thì đâm va vào những tường những vách khiến cho chân tay xước xát, khó khăn đi lại. Vất vả lắm mới có thể trốn thoát được sự “truy sát” của đám chúng nó, thành thử ra Bảo An mới lỡ hẹn muộn giờ với Phong như vậy. Và An tin chắc rằng, Hoài Phong nghe xong kịch bản trên kia chắc chắn sẽ nguôi giận và chẳng mắng con bé lấy một câu nào đâu. Cơ mà bây giờ chứng kiến Hoài Phong lo lắng cho mình đến độ trắng bệch cả mặt thế kia thì bao nhiêu cái cớ nghĩ được vừa xong, An liền không tiếc công mà đá bay đi cả. Nhìn thẳng vào đôi mắt Phong, Bảo An khề khàng nói lời thú nhận:

“Tớ không sao đâu. Chỉ là... tớ ngủ quên thôi.”

Dám dừng cảm nói ra những lời này, An cũng đã chuẩn bị sẵn tinh thần chịu đòn nghe Phong nặng lời quát mắng luôn rồi. Có điều, trái ngược hoàn toàn với những gì An nghĩ, Hoài Phong nghe xong lại chẳng hề miệng nói lấy nửa câu nào cả. Thở hắt ra một hơi, Phong mới buông thõng đôi tay đang nắm chặt vai An và quay phắt lưng bỏ đi, trong đầu không ngừng lăm nhăm:

“Sắp xa nhau rồi, phải cố nhịn. Phải cố nhịn...”

Ngờ rằng Phong đang bức thân lắm và sẽ không thêm đi nộp hồ sơ nhập học cùng mình nữa, Bảo An liền luống cuống chạy theo lẻo đẻo bên lưng cậu chàng và ra sức xin xỏ: “Ôi Phong ơi, đừng bỏ đi mà Phong. Tớ biết cậu đang giận tớ lắm nhưng mong cậu nhìn vào lời thú tội thành thật của tớ vừa xong mà động lòng bỏ qua đi mà. Đưa tớ đến trường với Phong ơi, tớ đâu có biết đường đi xe buýt như thế nào đâu. Nha Phong, bớt giận nha Phong.”

Bảo An cứ thế vừa cố gắng đuổi kịp bước chân vừa hồn nhiên lấy tay vuốt ngực xuôi giận giúp Phong, khuôn miệng không ngừng rồi rít van xin mà không hề hay biết rằng so với những lo lắng sốt sắng cho An này giờ thì con thịnh nộ ấy thật chẳng thấm vào đâu. Giờ biết An chẳng những không xảy ra vấn đề gì đáng ngại mà tinh thần còn vô cùng thoải mái sau một giấc ngủ ngon thế kia, Phong mới thấy yên tâm hơn nhiều. Và như đã nói, Hoài Phong luôn bị những hành động làm nũng như kia của An làm cho mềm lòng. Chẳng thế mà dù bị cô nàng “cao su” đến cả tiếng đồng hồ nhưng Phong vẫn buộc phải phì cười trước mấy lời nói ngọt An trao đó thôi. Trước khi gạt tay An ra khỏi người mình và tăng tốc bước chân hơn nữa, cậu chàng cúi gầm gương mặt đang đỏ ửng vì mấy cái động chạm vô tư của An, nói:

“Đi nhanh lên, không đến chiều cũng không xong việc bây giờ... Ngại quá!”

Cơ mà có nhanh cách mấy thì đến cuối cùng, Bảo An vẫn phải chờ tới chiều mới được vào trong phòng nộp hồ sơ. Số là vì đi vội nên An chẳng thêm ăn sáng luôn. Mặc kệ Hoài Phong cứ đứng bên cạnh lải nhải và ra sức o ép, con bé cũng nhất quyết ôm bụng đói đứng im xếp hàng. Nào ngờ tới khi gần đến lượt vào trong thì cái bụng Bảo An bỗng dưng đau quặn lại do căn bệnh đau dạ dày tái phát. Chứng kiến An phải ngồi thụp xuống đất và không tài nào đứng dậy nổi, Phong mới dùng dưng hỏi con bé tới một quán ăn gần đó để lập đây cái bụng đang sôi ồng ọc này giờ. Tuy rằng miệng loa oái oái và một mực xưng buống đôi quay lại xếp hàng nhưng đến khi yên vị trong quán ăn kia và cầm trên tay tô phở to oành thơm ngon tỏa khói, Bảo An vẫn ăn một lúc hết sạch sành sanh. Đền chút nước dùng còn sót lại trong bát, con bé cũng húp cho bằng được cơ mà. Phong nhìn thấy thế, chỉ biết phì cười và hỏi:

“Thêm bát nữa không?”

Đây đã là lần thứ hai cậu chàng đặt câu hỏi này cho An bé nhỏ rồi đó.

Chẳng để An phải chủ động rủ rê như Tết của năm trước đó, Tết năm nay Hoài Phong đã biết tự giác ngỏ lời mời con bé đi chơi. Không những thế, cậu cũng rất nhiệt tình chiêu chuộng theo tất cả các yêu cầu từ bình thường cho tới quái thai mà An đặt ra nữa cơ. Cũng đúng thôi, vì ra Tết là Hoài Phong chính thức lên đường nhập ngũ và bắt đầu cuộc sống của người quân nhân rồi mà. Vốn rất ghét công việc tạo dáng và đứng trước máy ảnh nhưng do thương An nũng nịu rằng “Tớ muốn bọn mình có thật nhiều ảnh chụp chung để mai này khi nhớ cậu quá tớ còn lôi ra mà ngắm mỗi ngày chứ” nên Phong cũng đành tình nguyện uốn éo đủ các tư thế cho An giờ mấy sáng tạo. Chụp đầy cả cái thẻ nhớ trong máy của An, Phong cũng lôi mấy của mình ra và tiếp tục công việc lưu giữ kỷ niệm. Chụp nhiều đến độ cô nàng ưa chụp hình và nghiện “sống ảo” Bảo An có dấu hiệu mỏi mồm do cười quá nhiều và muốn dừng cuộc chơi luôn cơ. Thấy vậy, Hoài Phong mới lý sự rằng:

“Công bằng chút đi, dễ thương một mình mày biết nhớ.”

Chính thế, Hoài Phong chính là sẽ vì An mà len lết mang điện thoại vào trong doanh trại để “dùng chui” và ngắm nhìn gương mặt An mỗi ngày.

Và tuy cảm thấy hơi tội lỗi nhưng Phong vẫn cương quyết bỏ ngoài tai những lời gào thét và chửi rủa của đám bạn thân để chọn cùng An lên cầu ngắm pháo trong đêm 30. Để tránh xảy ra những hiểu lầm, cãi vã về vấn đề trang phục như năm đầu tiên, năm nay An và Phong đã sắm cho mình được một cặp áo đôi mới rồi. Thực ra thì nó chẳng phải bộ áo tình nhân như những đôi yêu nhau khác vẫn thường hay mặc để thể hiện tình cảm đâu. Đó chỉ đơn giản là hai cái áo choàng cùng lấy màu xám làm chủ đạo mà thôi. Riêng đối với cái của Bảo An thì điệu đà hơn đôi chút với ống tay dài đến khuỷu và được phối thêm lớp lông trắng mềm khắp phần cổ áo và đầu ống tay. Vừa đúng ý An, cũng chẳng trái với phong cách thường ngày Phong chọn và trên tất cả, nó không bị đi ngược với thời tiết lạnh giá ngoài trời.

Thời khắc Giao thừa đã tới, khi những chùm pháo bông sắc sỡ sắc màu được bắn lên sáng rực một vùng trời, Hoài Phong theo thói quen lại định quay sang và ngắm nhìn gương mặt An đang reo lên cười thích thú. Nhưng đầu còn chưa kịp rục rịch được chút xíu nào, cậu chàng đã bị mệnh lệnh của An làm cho dừng hình tức khắc. Vẫn ngược mặt lên nhìn những tràng pháo bông, An đều đều bảo:

“Cậu đừng nhìn tở. Nhìn pháo hoa kia kìa. Từ giờ cho tới lúc kết thúc, cảm không được dời mắt đi một giây nào đâu đấy.”

“Ờ ờ.”

Dù chẳng hiểu gì cả nhưng Hoài Phong vẫn răm rắp làm theo lời An, trong đầu không ngừng xuất hiện hàng vạn câu hỏi “Vì sao?” Phải tới khi hết pháo, những thắc mắc chất chứa nãy giờ của Phong mới chính thức được An giải đáp tất cả. Nhìn thẳng vào đôi mắt đẹp đẽ của Phong, An khẽ nhoen miệng cười và nhỏ nhẹ giải thích:

“Cậu biết không, nếu hai người yêu nhau cùng ngắm pháo thì họ sẽ được ở bên nhau suốt đời đấy. Tở và cậu có được như thế hay không, chỉ còn phụ thuộc vào mỗi cậu thôi.”

Xin chào, lại là tở, Còi đây.

Nhân cái ngày Noel đăng lên làm quà cho các cậu đây.

Và cũng là nhân cái dịp lâu quá rồi mà chưa thấy họ hồi âm cho mình.:(

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cậu Học Sinh Cá Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Bảo An chẳng hiểu thông tin cùng ngắm pháo để được bên nhau đến hết cuộc đời Linh nói có thật không nữa. Hay do Hoài Phong vẫn chưa có tí ti tình cảm gì với An nên từ sau đợt nghỉ Tết đến giờ, hai đứa đó cũng đã bót dính nhau hơn hẳn lúc trước, dù cho ngày nào cũng phải nhìn thấy đáng nhau mới chịu. Cũng đúng thôi, bởi dạo này cả An và Phong đều bận rộn quá mà.

Là người có nhiều mối quan hệ rộng rãi, lại sẵn dịp sắp phải đi xa mắt mặt, thành thử ra độ gần đây Hoài Phong thường xuyên phải mở tiệc nhỏ chia tay với tất cả bạn bè anh em. Trong khi đó, Bảo An cũng đang ráo riết tập thi lấy bằng để mong mau mau thoát được kiếp nạn chen chân xe buýt chật chội mỗi ngày. Vì ai ai cũng vướng công to việc nhỏ, chẳng có đủ thời gian để dạy An tập lái nên với tư cách là người anh trai kết nghĩa, Tuệ Minh đã tự nguyện nhận kèm cho em.

Chẳng hiểu do Minh mất tay hay bởi An sẵn khiêu mà con bé quả thực chẳng hề tốn quá nhiều thời gian để có thể điều khiển được thành thạo xe máy. Cơ mà số đen lắm nên hầu như hôm nào cũng có một vài những câu chuyện không may xảy đến với An mỗi lần thực hành đi xe bên ngoài đường lớn. Chuyện kể rằng buổi tối hôm đó, Bảo An vừa tắm gội xong xuôi, còn chưa kịp hong khô mái đầu thì anh trai Tuệ Minh đã lái xe tới cổng cho con bé tập tành. Vì nghĩ chỉ đi loanh quanh mấy khu phố gần nhà, tóc vẫn còn đang ướt thế kia nên An mới quyết định để đầu trần lái xe. Dĩ nhiên là Tuệ Minh chẳng đồng tình với việc làm sai trái và nguy hiểm đó của An một chút nào đâu. Cơ mà An bướng lắm, mặc cho Minh có ra sức khuyên ngăn đủ iều thì con bé vẫn nhất quyết ngồi ì trên xe. Cuối cùng, nhân lúc Minh đang cúi húi cúi buộc giày giày, Bảo An liền nhún ga và phóng đi cái vèo. Đã tặng cho Minh cả đám khói vào mặt thì chớ, An còn tinh ranh ngoảnh đầu lại về lè lưỡi lêu lêu anh nữa chứ. Bảo An vốn chỉ định lái nhân một vòng rồi quay trở về đón Minh mà thôi, ngờ đâu vừa đi được một đoạn chưa xa, con bé đã bị mấy chú cảnh sát giao thông tuýt còi bắt phạt vì tội thiếu mũ bảo hiểm ngay được rồi. Nhọ ời là nhọ!

Vận đen tiếp tục đeo bám, đến khi mũ áo đầy đủ, Bảo An lại bị ma rù vào người nữa cơ. Số là tối đó, đang đèo Tuệ Minh trên đoạn đường vắng vẻ người xe, Bảo An bỗng dưng nổi hứng muốn nghe những câu chuyện tâm linh đáng sợ. Luôn cung chiều theo ý Bảo An và nhận thấy không gian tĩnh mịch xung quanh lúc giờ cũng rất thích hợp để thực hiện đòi hỏi của cô bé nên Tuệ Minh chẳng ngần ngại gì mà hắng giọng kể ngay tức thì. Ghé sát miệng vào vành tai An, Minh hạ tông giọng sao cho rùng rợn nhất có thể để kể cho con bé nghe câu chuyện về những ma nữ tóc dài thích ngồi vắt vẻo trên cây cao dọa người. Cơ mà anh chàng đa tài Tuệ Minh thực không có khiếu trong lĩnh vực này một chút nào cả. Bằng chứng là nghe xong câu chuyện Minh kể, Bảo An chẳng những không sợ mà còn được đà rung mình cười nắc nẻ và nói:

“Anh kể chuyện ma nghe hài thật đấy.”

Tuệ Minh thấy vậy cũng liền cười hùa theo An và cố đùa thêm rằng:

“Nhớ không được ngẩng mặt lên nhìn cảnh cây dâu đấy. Nhỡ ra lại trông thấy mấy cái bóng trắng trắng thì khổ.”

Nhưng An buống lăm, nào có chịu nghe lời Minh bao giờ và Tuệ Minh thì cũng chẳng tin vào những điều mình nói vừa xong. Chính thế nên lời vừa dứt, cả hai anh em mới không hẹn mà cùng ngược cổ lên trên. Vừa hay khi ấy, cái màn trắng nhà ai phơi trên cao bỗng rụng rơi xuống và phủ kín lên người An cùng Minh. Loạng choạng mất tay lái, chiếc xe cũng vì vậy mà đổ kênh ngay mép vỉa hè và kèm theo đó là những tiếng la hét om trời của cô gái nhỏ Bảo An. Còn Tuệ Minh, chẳng ta im lặng nào phải do gan dạ vững lòng gì đâu, chẳng qua là bởi bản thân đã sớm ngất xỉu từ ngay lúc đầu. Vì chân còn đau sau vụ tai nạn gặp ma hôm trước nên buổi tối nay, Minh chẳng thể tập xe cùng An nữa rồi. Sẵn dịp này, con bé cũng muốn lang thang phố xá mua quà kỷ niệm tặng cho Hoài Phong. Ngày kia là cậu lên đường nhập ngũ, bây giờ theo đúng kế hoạch đề ra ban đầu thì chắc Phong vẫn còn đang ăn tiệc chia tay với họ hàng trong nhà đó mà.

Vì vụ xe điện dọc mấy cửa hàng quanh khu phố nọ, Bảo An quả vẫn chưa nghĩ ra được món quà phù hợp cho Phong. Cậu chàng là người thực tế, thế nên con bé chẳng muốn mua gấu tặng hoa một chút nào đâu. Nhớ dạo trước lúc đi nghỉ mát biển xa, anh họ Bảo Minh có kể rằng cái thứ luôn sát cánh cùng hội chị em phụ nữ trong những ngày “dầu tay ra trái” mỗi tháng chính là vật dụng khá quan trọng mà các chú bộ đội vẫn hay thường dùng để lót chân khi đi hành quân đường dài. Nghĩ tới đây, An liền bắt giác ngoác miệng cười ha hả ngay giữa dòng đường đông đúc người xe:

“Chả có nhẽ lại tặng cái đó...”

Nghe thì có vẻ cũng tâm lý và thiết thực lắm chứ, bởi dầu sao thân là con trai, Hoài Phong thế nào cũng sẽ cảm thấy ngại ngùng khi phải “truy lùng” thứ đó cho xem. Có điều An chỉ nghĩ chơi vậy thôi, chứ món quà đó làm sao có thể đáp ứng được hết những tiêu chí mà con bé đã đề ra lúc đầu. Bảo An muốn tặng cho Phong thứ gì đó để cậu có thể lòi ra dùng hàng ngày rồi nhớ đến mình và trên hết, nó phải khiến Phong cảm thấy tự hào mỗi khi khoe khoang với anh em đồng đội về cô bạn gái chu đáo này nữa cơ. Suy đi tính lại hồi lâu, An quyết định sẽ tặng cho Phong đôi lọ kem chống nắng. Tuy rất thích ngắm nhìn Phong trong làn da ngăm ngăm màu bánh mật hiện tại và cũng chẳng ngại việc nhan sắc cậu có bị tuột dốc cỡ nào vì những bụi đất ngày đêm tập luyện nhưng An lại chẳng hề muốn cậu bị ung thư da hay vô vàn những tác hại khác do bên nắng cả ngày một chút nào đâu.

“Quyết vậy đi!”

Dứt lời, An liền nhanh nhanh chóng chóng phóng thẳng chiếc xe tới một cửa hàng mỹ phẩm uy tín trong vùng, vừa đi vừa ngân nga hát ca yêu đời. Nào ngờ vừa mới tới nơi, tâm trạng tốt đẹp ấy của An đã liền rơi tuột xuống tận gang bàn chân mất rồi. Đứng bên ngoài tầm cửa kính to to, An trông thấy ở trong cửa hàng, Phong và Băng đang cùng nhau nói cười rôm rả tại quầy bán son. Toàn thân đã sớm cứng đờ và đầu óc bỗng chốc trống rỗng, phải khó khăn lắm An mới có thể nhấc môi nhấp nháy một lời:

“Hai người này... làm gì ở đây vậy chứ?”

An chẳng biết nữa, chỉ biết rằng Phong là đồ nói dối thôi. Rõ ràng ngày trước Phong nói rằng ghét con gái tô son trát phấn và luôn cấm tiết không cho phép An dùng bất kỳ một loại mỹ phẩm nào mà. Hà có làm sao, bây giờ cậu lại cầm hai thỏi son trên tay vẻ như đang ước hời ý Băng vậy chứ? Chẳng có lẽ mấy lời Kỳ nói năm nào lại là sự thật ư? Rằng vì Phong ghét An nên mới cố tình gây khó dễ để con bé cảm thấy nản lòng mà tự động rút lui đó thôi.

“Không thể nào...”

Vì trừ vụ đó ra, An thấy Phong vẫn luôn đối tốt với con bé mà. Hay chẳng là do cậu định bắt cả hai tay nên mới vậy? Con người ưa thích những cảm giác mới lạ như Phong, trong tình yêu chắc hẳn cũng không muốn câu chuyện của mình ảm đạm một màu. Huống hồ, lại có An và Băng mang hai tính cách trái ngược nên Phong mới muốn chơi trò yêu đương theo hai phương thức đối lập. Và nếu đúng như vậy thì An lại thấy Băng và Phong quả xứng đôi lắm nhé khi mà bản thân Băng cũng đang lợi dụng tình cảm của Lâm đó thôi. “Đồ xấu xa!”

Quẹt ngang hàng nước mắt đã sớm tèm nhem khắp gương mặt nhỏ, An tự cảm thấy tội nghiệp cho mình biết mấy. Không muốn phải chứng kiến cảnh tượng phủ phàng này thêm nữa, con bé liền dùng dùng leo lên xe và phóng đi cái vèo.

Thay vì bỏ về, giá mà An xông thẳng tới rồi ba mặt một lời cho rõ ngọn ngành câu chuyện vụ đánh nhau hôm nao thì con bé đã không phải ôm một cục ảm ức to đùng về nhà. Và Hoài Phong đáng thương cũng chẳng bị mang tiếng xấu hiểu lầm như vậy. Số là mấy ngày gần đây, tuy rong chơi cùng đám bạn suốt cả ngày nhưng chưa phút giây nào, Hoài Phong thôi nghĩ tới An. Lục lại những lần thay đổi cảm xúc trong bản thân mình, cuối cùng kẻ khờ khạo và thiếu kinh nghiệm tình trường Hoài Phong cũng ngộ ra được một điều. Rằng cậu đã yêu An thật rồi.

Nếu không phải vì yêu thì hà có làm sao Phong cứ phải ghen và tỏ ra khó chịu mỗi khi An quần quýt bên Minh vậy chứ? Ngay đến việc An ôm ấp và nô đùa cùng chú chó nhà anh ta cũng dễ dễ khiến Phong cảm thấy râm rứt trong lòng cơ mà.

Nếu không phải vì yêu thì đâu có lý do gì để Phong phải từ bỏ buổi gặp mặt hiếm hoi với bạn bè để chịu nắng chịu mưa long rong khắp bờ hồ tìm An. Cũng chẳng phải cực nào nghĩ ngợi về những cảm xúc của mình khi đó.

Nếu không phải vì yêu thì Phong đâu có mặc chúng bạn trêu đùa và sự vương vãi mà đeo vòng cổ chữ “Phan” An tặng cơ chứ.

Nếu không phải vì yêu thì sao Phong lại cứ cố gắng thay đổi bản thân cho hợp và xứng với An?

...

Có điều càng yêu, Phong lại càng không nỡ để An phải cô đơn đợi mình rờn rã gần hai năm trời như thế. Chỉ ít, cậu vẫn nên cho An một danh phận chính thức thì hơn. Bởi vậy nên Phong dự định sẽ tỏ tình với An trước lúc lên đường nhập ngũ đi xa. Vừa là để tiếp thêm độc lực cho An chờ đợi và Hoài Phong cũng muốn xem đó như một hành động giữ chặt con bé bên mình tới khi ra quân trở về. Và...

“Muốn tỏ tình thì phải có quà.”

Thay vì làm một cái gì đó quá to tát và hoành tráng, Phong lại muốn tặng cho An món quà nhỏ nhưng phải thể hiện được hết độ tâm lý và tình cảm của cậu cơ. Có điều, Phong vốn kém trong khoản quà cáp này lắm, chẳng thể mà trước đây mỗi dịp lễ tết hay sinh nhật, cậu vẫn chỉ khao An một bữa ra trò mà thôi. Tập trung suy nghĩ đến mấy ngày trời, Hoài Phong vẫn chưa chọn ra được một món nào ưng ý hết cả. Xem nào...

Hoa có được không nhỉ? Không, Phong sẽ không tặng cho An một bông nào hết vì cậu biết rõ con bé chẳng hề thích chúng đâu. Và lại, An cũng hơi hơi bị dị ứng với chúng nữa kia. Mùong tưởng xa xôi, Phong đang tính trong tiệc đám cưới tương lai, khéo khi phải để An cầm hoa giả cũng không biết chừng. Loại!

Vậy một hộp sô cô la to đùng như những phi vụ tỏ tình khác vẫn thường dùng đến thì sao đây? Chiều được cái miếng háu ăn của An, món quà này xem ra cũng được đấy chứ. Nhưng nghĩ thực tế và sâu xa hơn, Phong lại cho rằng nó quá không tốt với căn bệnh dạ dày của An một chút nào. Loại!

Thú nhồi bông lại càng không được. Nghe có vẻ nực cười và hơi vô lý nhưng Phong thật chẳng muốn để An dang tay ôm ấp thứ gì đó đâu, cho dù đấy chỉ là đám đồ vô tri vô giác. Loại!...

Quanh đi quẩn lại thế nào, cuối cùng Phong lại quyết định chọn son làm quà cho buổi tỏ tình sắp tới. Chẳng phải vô duyên vô cớ mà Phong tặng thứ đã bị cậu hạ lệnh cấm dùng từ lâu cho Bảo An đâu. Ấu cũng bởi, Phong có lý do cả đó. Cậu biết, dù nghe lời mình không tỏ son nữa nhưng An hẳn là vẫn còn “nặng tình” với chúng nó lắm. Gia tài đồ sộ kia, An nào có mang bán đem cho như những gì đã kể. Con bé vẫn còn bày ở bàn đó thôi và đôi khi trong lúc nhớ nhung, “thèm thuồng”, An lại đem ra quẹt qua vài phát nữa mà. Nghĩ tới, Phong lại thấy vừa thương vừa hài. Chính thế nên cậu mới quyết tặng món quà này cho An để thể hiện hết độ tâm lý của mình đó mà. Và An chắc hẳn sẽ cảm động lắm cho xem, tình yêu con bé dành cho cậu cũng nhờ thế mà tăng lên ngàn ngạt.

Nhưng đó chưa phải là tất cả ý nghĩa của việc tặng son, vì Hoài Phong vẫn còn một mục đích hay ho khác nữa kia. Theo những gì lờm bờm nghe được từ mọi người xung quanh, Phong biết rằng trung bình một người phụ nữ sẽ “ăn” hết độ một vài cân son trong suốt cuộc đời mình. Tuy rằng chẳng rõ số lượng chỉ chứa trong đó là bao nhiêu nhưng Phong vẫn muốn được san sẻ cùng An một phần độc hại bằng cách đặt lên cánh môi nhỏ xinh ấy những nụ hôn ngọt ngào mỗi lần nâng dùng son. Mấy chuyện lãng mạn thế này, thú thực từ trước giờ Hoài Phong chưa hề nghĩ tới. Chỉ từ sau khi quen biết An đến nay thì dường như cậu đã bị...

“Lây An thật rồi.”

Kế hoạch tỏ tình trên đây, nghe qua Phong cứ ngỡ có vẻ đơn giản và dễ thực thi lắm đấy. Ấy vậy mà đến khi bắt tay vào thực hành, cậu chàng mới thấy sao mà nhiều khúc mắc và rắc rối đến thế. Thì ra việc mua được một thỏi son thực sự không dễ như Phong vẫn tưởng. Đó giờ, nhắc tới son, Phong chỉ nghĩ tới việc làm sao chọn ra được một màu ưng ý mà thôi. Cậu nào biết tới mấy vấn đề như hãng son, chất son, loại son,... và tí ti những vấn đề khác có liên quan khác nữa. Lại cả việc tìm ở đâu được một cửa hàng bán đồ uy tín và chất lượng nữa chứ. Phong không muốn mua nhầm đồ dỏm cho An dùng một chút nào đâu. Trần trọc bao ngày đêm suy nghĩ, cuối cùng cậu quyết định nhờ cậy đến Băng. Dẫu sao thì cô lớp trưởng này cũng là bạn thân của An. Sở thích dùng son của An thế nào, Băng hẳn phải hiểu rõ lắm. Chính thế nên buổi tối hôm nay, Hoài Phong mới cùng Băng đi đến cửa hàng mỹ phẩm nọ và vô tình “quăng” cho An một cục tức to đùng vào người đó thôi. Nhưng có lẽ, người đáng thương và tội nghiệp nhất trong chuyện này lại chính là Băng cơ. Đã bị bạn thân hiểu lầm và thăm trách móc thì chớ, Băng còn phải tốn không biết bao nhiêu là sức lực trong việc chọn quà giúp Phong nữa mà. Và trên tất cả, cô bé còn bị cậu bạn đó làm cho muối mặt trước chị nhân viên của cửa hàng luôn kia. Vì chị ấy có nước da trắng gần giống với An nên Phong mới đề nghị chị phải tô thử son lên môi cho cậu nhìn vào đó vừa dễ dàng lựa chọn.

Phải tỏ đi tỏ lại không biết bao nhiêu lượt son và tẩy trang, đôi môi nhỏ xinh của chị nhân viên chẳng mấy chốc mà sưng tều lên rồi. Tất cả đều tại Hoài Phong quá khó tính mà thôi.

Khi chị đánh thử một màu son đỏ lên môi, ai nấy xung quanh đều trầm trồ khen đẹp và hỏi giá để mua. Ấy thế mà Phong lại phẩy tay và bĩu môi chê rằng “Đỏ choe đỏ choét, thấy gớm. Nhìn cứ như vừa ăn tiết xong vậy. Chuyền!” Chiều lòng khách hàng, chị nhân viên liền đổi ngay sang màu son cam nắng động và cũng đang thịnh hành lắm nhé. Băng nhìn thấy liền thích mê tấp lự, còn cẩn thận nhờ chị gói sẵn cho mình một thỏi như vậy luôn cơ. Nhưng Hoài Phong, sau khi ngắm nghía đến tận mấy hồi, cuối cùng chàng ta vẫn lắc đầu bảo “Chị đổi màu hồng xem nào.”

Màu này thì Phong ưng rồi, chỉ có điều ngoài thỏi mẫu kia ra thì quán lại hết sách mất rồi. Thêm một lần tẩy xóa nữa, chị nhân viên liền lấy màu son nude ra thử cho Phong xem. Vất vả là thế nhưng chị vẫn chưa chiều được lòng vị khách khó tính này vì rất nhanh sau đó, Phong đã vội gạt tay từ chối với lý do “Son gì mà nhìn nhợt nhạt như chết trôi thế này?”

Phải đến khi chị nhân viên thoa thử thỏi son san hô thiên hồng cho Phong cân nhắc thì cậu chàng mới gạt gù tám tấc khen ưng và hỏi mua ngay chẳng cần ngần ngại thêm nữa. Cầm túi quà trên tay, Hoài Phong thích thú mùong tượng đến gương mặt xúc động của An buổi tối ngày mai.

“Son thơm thơm hương kẹo quả thế này, chắc là thích lắm đây.”

Sáng mai là Phong chính thức lên đường nhập ngũ rồi. Theo đúng kế hoạch dự định thì tối hôm nay, cậu sẽ mời An cùng hội Lượn một bữa ăn nho nhỏ trước lúc đi xa. Thoạt đầu, Phong định “đánh lẻ” đi riêng cùng cô gái đặc biệt tên An cơ nhưng nghĩ thế nào, cậu chàng lại muốn cho An gặp mặt mấy người bạn thân của mình nên mới gộp chung thành một buổi hôm nay. Phong muốn ra mắt An với những người chiến hữu đó luôn, để sau này trong lúc

cậu đang ở nơi doanh trại xa xôi, nếu lỡ An ra đường va chạm và bị bắt nạt thì còn có thể nhờ họ giúp đỡ đôi phần.

Phong suy nghĩ chu đáo là thế, cơ mà vì cậu chẳng nói thành lời cho An biết, lại thêm vụ hiểu lầm hồi tối hôm qua, thành thử ra bây giờ ý tốt kia của Phong mới bị con bé nghĩ theo một hướng khác lệch lạc vô cùng. An cho rằng Phong và Băng đã đi chơi riêng cho dễ bề tâm tình, còn bản thân mình thì bị gộp chung với những người bạn của Phong. Có điều, dù đang giận lắm đấy nhưng vì muốn xem Phong “điên sâu” nên An vẫn quyết mang mặt nặng mày nhẹ đến điểm hẹn cùng cậu. Tám giờ tối, Hoài Phong đi bộ tới cổng nhà đón An. Vừa nhìn thấy nhau, An đã lờm lờm nguýt nguýt Hoài Phong ngay rồi, đối lập hẳn với gương mặt cậu chàng đang toe toe toét toét nở nụ cười chào An. Băng chất giọng “gọi đòn” như muốn khiêu khích người nghe, An hỏi:

“Băng đâu?”

Chẳng phải Phong đã nói với An rằng cuộc gặp mặt lần này chỉ có một vài anh em bạn bè thân thiết ngay từ đầu rồi sao. Ấy vậy mà giờ An lại hỏi thế kia, thật khiến Phong cảm thấy tụt hứng biết mấy. Con bé rõ là không để tâm đến những lời Phong nói lúc trước một chút nào cả. Hơi bức tức và khó chịu nhưng bởi nghe ra có điều “chẳng lành” trong câu hỏi kia nên thay vì hăm hăm gương mặt, Phong lại cố nhịn và nhẹ giọng với An:

“Hôm nay không mời Băng.”

“Biết mà, rõ là cậu và Băng đã đi riêng với nhau từ sớm rồi mà. Chỉ người kém quan trọng như tớ mới bị xếp sau cùng thôi.”

Sau khi gườm gườm trao Phong mấy cái nhìn tóe lửa và nói mấy câu giận hờn trong lòng, An mới đánh mắt xuống dưới và vô tình nhìn thấy túi quà trên tay cậu chàng. “Cái gì đây?”

Vì muốn tạo cho An sự bất ngờ vào phút cuối cùng trong ngày nên Phong liền nhanh tay giấu nhem túi quà ra đằng sau lưng và vội vàng lấp liếm:

“Có gì đâu, quà người ta tặng thôi.”

Chẳng hiểu vì có làm sao mà vừa nghe tới đó, con giận dữ trong An bỗng dừng lại dâng lên gấp bội. Tức mình giậm chân mấy phát ruynh ruynh, con bé bèn ngúng nguẩy bỏ đi ngay tắp lự.

“Hừ!”

Chỉ khổ mỗi Phong thôi. Đang yên đang lành lại bị cô gái quan trọng ghét hờn thế kia, cậu chàng thật không biết làm gì hơn ngoài việc đờ mặt đứng im và cố gắng phân tích những điều khó hiểu trong câu nói của nàng vừa xong. Cơ mà nghĩ mãi chẳng ra, đã vậy còn bị An bỏ xa một đoạn nữa kia. Luống cuống chạy đuổi theo An, miệng Phong ỉ ỏi kêu to:

“Ê đợi chút, đi cùng đi.”

Vì hôm nay An không rề rà như mọi khi nên chẳng mấy chốc đôi trẻ đã có mặt tại điểm hẹn và trở thành những người đến trước tiên. Vốn định tỏ tình sau bữa tiệc tàn – lúc chỉ có hai người mà thôi – nhưng lại nghĩ dẫu sao hôm nay cũng có mấy bạn nữ góp mặt và Hoài Phong không muốn để An cảm thấy bản thân kém sắc hơn so với họ nên cậu quyết định tặng con bé thời son xinh luôn tức thì. Chốc nữa...

“Tỏ tình chày cũng được.”

Đưa túi quà ra trước mặt An, Hoài Phong ngoại ngữ cúi đầu quay sang hướng khác và bảo:

“Này... Cho này...”

Chau mày khó hiểu nhìn Phong, Bảo An mới hỏi:

“Gi vậy? Quà của cậu, tự nhiên lại cho tớ là sao?”

“Nói dối đấy. Là quà... tao mua tặng mày mà.”

Dứt lời, cậu chàng bèn len lén liếc mắt thăm dò ý An. Bấy giờ, An vẫn còn ngạc nhiên lắm. Rón rén đón nhận món quà, đến khi mở túi khai hộp ra, con bé lại càng bất ngờ hơn nữa: Là son, Hoài Phong liệu có đưa nhầm “địa chỉ” không nhỉ?

“Cái này...”

Cầm thỏi son trên tay, Bảo An há hốc mồm sang quay sang nhìn Phong và mong chờ một lời giải thích. Thấy vậy, Phong mới cố tỏ ra bình thản, khẽ chớp mắt xác nhận và nói với An rằng:

“Sao? Lâu quá không được dùng nên quên mất nó là gì luôn rồi à?”

Giờ thì An nghĩ mình đã vỡ lẽ ra được tất thảy mọi chuyện rồi. Con bé đã rõ lý do Phong và Băng cùng nhau có mặt tại quầy son tối đấy, dù rằng Hoài Phong còn chưa nói được nửa câu trình bày. Và An cũng không hề có ý định sẽ gặng hỏi điều tra thêm nữa. An tin Phong!

Rưng rưng khỏe mắt vì cảm động và hối lỗi cho những hoài nghi cậu chàng hôm qua, Bảo An sắp khóc rồi kia. Nhưng Phong thì chẳng muốn nhìn thấy cảnh tượng đó một chút nào đâu, vậy nên trước lúc nước mắt An kịp lăn, cậu đã nhanh tay tự tiện lấy cái gương ở trong túi xách của An ra và đưa cho con bé:

“Tô thử xem nào!”

Gật đầu và tí mắt cười hạnh phúc, An ngoan ngoãn thực thi ngay tức thì. Soi mình trong chiếc gương nhỏ xinh, con bé lấy làm ưng lòng với màu son này lắm nha. Vỗ vỗ vai Phong, An tấm tắc nói lời khen ngợi: “Cậu cũng khéo chọn quá chứ.”

An thích là Phong vui rồi, bao nhiêu khó khăn và vất vả trong quá trình lựa chọn món quà kia đều vì thế mà tan biến sạch. Tựa lưng vào thành tường, Hoài Phong chăm chú ngắm nhìn An đang mãi mê soi mình trước gương. Son đẹp thế này, An không thể không loanh quanh ra và tự chụp với Phong đảm ba tấm làm kỷ niệm. Áp sát mặt vào cạnh Hoài Phong, An nở nụ cười tươi rói và nói:

“Nhân cái ngày được nhận món quà ý nghĩa, chụp phát nào!”

Nghe An nhắc đến quà, Hoài Phong cũng liền chia tay ra trước mặt con bé và đòi hỏi:

“Mày cũng phải có quà cho tao chứ nhỉ? Đâu rồi?”

“Cái này... Cái này...”

Gãi đầu gãi tai, An thật không biết nói gì với Phong nữa rồi. Chẳng có nhẽ, An lại đem hết toàn bộ những gì mắt thấy hôm qua cùng sự hoài nghi to đùng trong mình ra mà tường trình với Hoài Phong sao? Không, An không muốn vậy chút nào đâu. Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng con bé cũng tìm nhanh ra được một món quà đặc biệt cho Phong. Cúi đầu cười ngại ngùng, An bảo:

“Lát về tớ tặng.”

Rồi mặc kệ Hoài Phong có tò mò gặng hỏi cỡ nào, Bảo An cũng nhất định không nói. Thay vào đó, con bé lại chun chun mũi lên hít hà hương thơm kẹo ngọt phảng phất ra từ lọ son xinh và tấm khen ngợi:

“Son thơm quá à...”

Hoài Phong đã có công mua son về tặng, An nghĩ mình cũng nên sản sẻ với cậu chút ít mùi vị này thì hơn. Ngồi xích lại gần Phong, An nghiêng đầu hỏi thử, cánh môi trên cong cong đầy khiêu khích:

“Cậu có muốn 'nếm' thử một chút không?”

Sững người giật mình, Hoài Phong quả đã bị câu nói kia của An làm cho đỏ phừng cả mặt rồi kia. Nuốt nước bọt đánh ực một tiếng, Phong thực không dám chắc ý của An liệu có trùng khớp với những điều cậu đang nghĩ tới không nữa. Chỉ biết rằng, hai cánh môi khó bảo cứ mỗi lúc lại một chu ra một chút theo từng tiếng hỏi “Hả? Hả?...” của An mà thôi. Ngay giữa lúc Hoài Phong còn đang hồi hộp đón chờ một nụ hôn ngọt ngào, thì Bảo An bỗng dưng lại nhúng cây cọ nhỏ vào trong lọ son kia và chấm vào môi Phong một phát. Xong xuôi, con bé mới gật gù ưng lòng và vui vẻ nói:

“Thế là từ giờ, tớ có thể 'hôn' môi cậu mỗi ngày rồi. Một công đôi việc, vừa có lợi cho tớ, mà cậu, cũng được thưởng thức chút ít ngòn ngọt của son cho biết vị.”

An thì hỏi rồi, chỉ tội mỗi Phong thôi. Hụt hẫng vì tưởng bờ, thành thử ra cậu chàng vẫn cứ ngồi ngẩn người tại chỗ mãi kia. Cùng lúc ấy, những người bạn trong nhóm Lượn nhà Phong bất ngờ đẩy cửa bước vào. Trông thấy cặp môi Hoài Phong lót phớt sắc hồng của son, Trí và mấy cậu con trai liền ôm bụng cười ngặt nghẽo ngay tức thì. Đồng loạt lúi điện thoại ra chụp lại khoảnh khắc vàng đáng giá ấy, ai nấy đều cất lời trêu đùa Hoài Phong:

“Hôm nay lại make up cơ à? Mày điệu quá rồi đấy.”

“Ảnh này xinh này mày. Chốc về tao gửi cho mà đặt làm ảnh đại diện đi lòi thiên hạ nhá.”

...

Trái với hội con trai chỉ tập trung vào trêu chọc và bàn tán về Phong thì mấy cô bạn gái lại ấn tượng và thích thú với màu son của An hơn cả. Quen thói vô tư thường có, cô bạn nọ mới tùy tiện cầm phất thôi son An đang nâng niu trong tay và mở lời xin xỏ: “Ủầy cậu ơi, cho tớ quẹt thử một lớp nhá.”

Cơ mà ý đồ còn của cô nàng còn chưa kịp tiến được bước nào, Bảo An bèn giật lại ngay lập tức trước cái nhìn đầy sừng sốt của mọi người xung quanh.

“Không được!”

Tiếng quát của An quả đã làm cho cô bạn kia hoảng hốt và ngã phịch ra sau. Ngay cả hội con trai đang la lối lêu lêu Hoài Phong cũng giật mình đến độ cầm nín lời luôn tức khắc. Và Phong thì nhờ đó mà hết đơ đơ cái đầu đầu. Nhận ra có phần hơi thái quá và vì muốn giữ mối quan hệ tốt đẹp với bạn bè của Phong, An liền dịu giọng thay đổi thái độ. Khẽ cười trừ đầy hối lỗi, An nhìn cô bạn nọ đầy ái ngại và nói:

“Nếu cậu không chê thì để tớ tặng cậu một lọ mới nguyên nhé. Còn cái này...”

Ngập ngừng đôi chút, An lại liếc mắt sang nhìn Phong đầy ẩn ý và tiếp tục:

“Tớ không thể san sẻ với ai được.”

Nghe xong, mọi người bèn đồng loạt ồ lên về thích thú và khoái chí ra mặt. Chẳng ai giận An cả, trái lại còn nhiệt tình trêu chọc con bé với Phong nữa cơ, cứ như thể tất cả đều là những người bạn thân của nhau hết vậy. Riêng Phong, cậu lấy làm hài lòng với hành động của An vừa rồi lắm nhé, bèn quay ra và mỉm cười với con bé một cái rất tình.

Như để An không phải quá bận tâm về câu chuyện con con vừa rồi, cô bạn bạn này liền khoác lấy vai An và nhiệt tình giới thiệu bản thân. Cả hai còn trao đổi số điện thoại và địa chỉ Facebook để dễ dàng rủ rê nhau đi mua sắm những lúc về sau nữa mà. Thấy hai bạn sớm thân như vậy, Trí cũng te te trình báo lý lịch trích ngang của mình với An, dù rằng cả hai đã sớm biết nhau từ lâu lắm rồi:

“Xin chào, tớ là Trí. Mọi người đều gọi tớ là Trí trẻ trung.”

“Trẻ trâu thì có.”

Câu nói chặn ngang phá đám Trí của ai kia quả đã khiến cho mọi người có mặt trong phòng đều phải phì cười và đồng loạt chọc quê bạn Trí. Bấy giờ An mới biết, thì ra những người bạn của Phong quả thực không hề đáng sợ như con tưởng. Họ vô tư và vui vẻ lắm lắm!

Tiệc tàn, Hoài Phong đi bộ hộ tống An về. Khi ấy là hơn mười giờ tối, con đường dẫn lối vào nhà An cũng chẳng còn mấy người đi lại. Không gian vắng vẻ và yên tĩnh, ngoài tiếng xe cộ từ ngoài đường lớn vọng lại và từng hơi thở của người bên cạnh ra thì cả An và Phong đều chẳng nghe thấy bất kỳ một âm thanh nào cả. Thời khắc ấy, quả rất thích hợp để đôi trẻ giải bày lòng mình cho đối phương nghe. Chỉ có điều, Bảo An hôm nay bỗng dưng lại kém hoạt ngôn đến lạ. Mặc dù trong đầu đang ngổn ngang bao lời muốn nói trước lúc tiễn bạn đi xa nhưng chẳng hiểu vì sao mà cô họng An cứ cứng ngạnh hết lại, không thể nào nói ra được lấy nửa lời. Hoài Phong cũng thế, tuy đã tập luyện thành thục trước gương nhưng đứng trước thời khắc tỏ tình quan trọng sắp diễn ra tới đây, cậu chàng vẫn không tránh khỏi được những căng thẳng đang bủa vây khắp nào bộ. Ánh mắt cứ mãi cúi xuống nhìn bàn tay An, Hoài Phong thực sự rất muốn nắm trọn nó vào trong bàn tay mình. Cậu muốn lưu giữ hơi ấm đó bên mình.

Có điều, hết đưa ra lại rút vào đến mấy lần liền nhưng Phong vẫn chưa làm được điều mà mình mong muốn. Vừa hay khi ấy, Bảo An bất chợt hắt xì một tiếng rõ to. Hoài Phong thấy vậy, liền nhanh chóng túm ngay lấy thời cơ vàng và túm gọn lấy bàn tay An. Biết An đang đỏ má nhìn mình, Hoài Phong cũng vội vàng đánh gương mặt như cà chua được vụ sang một hướng khác ngay tắp lự. Rồi vừa gãi gãi tung mái đầu, cậu chàng vừa ngại ngùng nói:

“Chắc tại lạnh quá đấy. Để yên,... đây truyền nhiệt cho.”

“Ồ!”

Đây không phải lần đầu tiên tay An chạm tay Phong nhưng từ đó đến giờ đều chỉ là cậu chàng nắm chặt cổ tay con bé và kéo đi thôi. Phũ phàng lắm chứ chẳng hề ấm áp và ngọt ngào như phút giây này. Được đan xen năm ngón tay mình vào tay Hoài Phong theo kiểu tình nhân, Bảo An lấy làm hạnh phúc và ngượng ngịu ra mặt. Cứ thế, cứ thế, cả hai nắm chặt tay nhau và im lặng bước đi trên đoạn đường dài. Phải tới lúc đến gần sát nhà An, Hoài Phong mới trấn tĩnh được quả tim đang đập thùm thụp bên trong lồng ngực và chuẩn bị thổ lộ với ai kia tất cả tâm tư tình cảm của mình.

“An này...”

Nào ngờ, lời còn chưa kịp nói hết, Hoài Phong đã bị Bảo An lạnh lùng cướp lời mất rồi. Vẫn cúi gầm mặt xuống chẳng chịu ngẩng lên, An mới nói liền một hơi thế này:

“Này Phong, cậu có biết việc kiêng chân nhiều để giãn xương giãn cốt sẽ giúp cải thiện chiều cao không? Tớ muốn chữa lùn, vậy nên cậu giúp với nhé!”

“Hả?”

Khi không An lại đề cập tới một chủ đề chẳng hề liên quan thế này, Phong nghe xong liền đơ cả mặt. Dừng khi gom góp nãy giờ nhờ đó mà trôi cái tuột xuống tận dưới gang bàn chân. Còn đang hoang mang chưa hiểu chuyện gì, đầu óc Phong lại thêm một lần nữa bị hành động táo bạo của ai kia làm cho tê liệt mất rồi. Nhanh như cắt, Bảo An liền nhón chân lên và đặt vào đôi môi Phong một cái hôn bất chợt.

Đứng giữa tiết trời ren rét với gió và mưa phùn mà được sưởi ấm bằng một nụ hôn như vậy thì quả là tuyệt vời. Chẳng thế mà ngay khi môi vừa chạm môi, An liền nhắm nghiền đôi mắt để có thể cảm nhận được hết vị ngọt của nụ hôn đầu đời. Trái ngược với An đang mơ màng tận hưởng những giây phút này thì Hoài Phong vẫn mở to đôi mắt sững sờ trước những ngạc nhiên và bất ngờ mà con bé vừa trao tặng. Quả đúng như những gì Phong tự thú lúc trước, cậu thật chẳng có chút kinh nghiệm hôn môn nào cả. Ai đời thân là con trai mà lại cứ mãi đứng trân trân bất động và để mặc cho cô bạn gái Bảo An cầm thế chủ động như kia vậy chứ. So với thời khắc trước khi tỏ tình vừa rồi thì bây giờ, Hoài Phong còn cảm thấy hồi hộp hơn rất nhiều. Dường như có một luồng điện tê tê cứ chạy dọc khắp cơ thể vậy, thật khiến cho quả tim vốn đã đập nhanh lại càng được dịp tăng nhịp hơn nữa. Chẳng những chân tay cứng đờ, mà đầu óc Phong cũng vì thế liên tưởng rỗng luôn rồi kia. Tới khi cậu lấy lại được chút nhận thức, Phong mới giật mình nhận ra đây đích thị là món quà An nói khi nãy. Và ngay chính lúc cậu chàng định hé môi đáp trả nụ hôn của An thì có một sự cố bất ngờ xảy ra...

Thực lòng, An rất muốn kéo dài khoảnh khắc này lâu hơn chút nữa nhưng sức người có hạn, con bé mỏi chân quá rồi nên đành tiếc rẻ dừng cuộc rút lui. Mỏi vừa thu về, An bỗng cảm thấy xấu hổ lắm nhé, liền chạy thẳng một mạch vào thẳng trong nhà, bỏ lại phía sau một Hoài Phong với bàn tay còn chưa kịp gờ lên núm giữ.

Bên trong phòng ngủ thân quen, Bảo An vừa đưa tay lên chạm vào cánh môi mình, vừa khẽ mỉm cười hạnh phúc, dù rằng bản thân vẫn còn đang phải thờ dốc vì thiếu hơi và chạy vội. Mơ màng hồi tưởng lại những gì vừa diễn ra vừa xong, An cứ vậy ngăn người ngồi giữa phòng. Phải đến khi có tin nhắn

của Phong gửi đến, con bé mới giật mình choàng tỉnh.

“Chân ngắn quá, nãy giờ mới chỉ chạm được vào cánh môi dưới thôi. Đợi mười tám tháng sau hội ngộ, hai ta sẽ cùng tập luyện theo phương pháp này mỗi ngày. Ngủ ngon!”

Xin chào, lại là tớ, Còi đây.

Hy vọng các cậu thích.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cậu Học Sinh Cá Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54

Mai lên đường, phải tập trung sớm, thế nhưng đêm nay có lẽ Hoài Phong lại phải thức trắng mắt rồi. Tất cả đều tại cái hôn bất chợt của An mà thôi. Khe khẽ vuốt ve bờ môi dưới, trong lòng Hoài Phong chẳng những lâng lâng những xúc cảm sung sướng mà còn phảng phất cả một chút tiếc nuối nữa cơ. Giá kẻo Phong nhanh tay hơn đôi giây thì cậu và An đã kéo dài được khoảnh khắc ngọt ngào kia thêm được mấy độ. Và nụ hôn đó sẽ là một nụ hôn thực sự, chứ không đơn thuần chỉ là môi chạm môi như kia vậy đâu. Gõ gõ ngón trở lên khuôn miệng mình, Phong đang tính...

“Chả có nhẽ giờ chạy đến đây và xin làm lại.”

Lời lầm nhảm vừa dứt, cậu chàng liền đập tay đập chân xuống giường mấy cái bồm bộp ra điều ngại ngùng vô cùng. Hoài Phong cũng trong sáng lắm cơ, ai đời mới chỉ nghĩ tới thôi mà toàn thân cậu chàng đã phùng phùng bốc hỏa ngay được rồi. Thật chẳng giống Hoài Phong mà mọi người vẫn thường hay nhắc đến chút nào.

Trần trọc mãi tới gần hai giờ sáng, Phong mới chìm được vào giấc ngủ với những ngón tay vẫn còn đặt lên đôi môi mình và niềm hy vọng được tận hưởng lại giây phút kia một lần nữa trong giấc mơ này.

Tuy rằng thức khuya là thế nhưng cũng may, buổi sang hôm nay Phong vẫn có mặt đúng giờ tại nơi tập kết. Không khí tràn đầy xúc động của buổi diễn đưa giữa người ở và kẻ lên đường đã thổi bay được hết những mệt mỏi và con buồn ngủ trong Phong. Đạo trước, cậu có nghe một vài anh cùng xóm kể về những khổ cực trong thời gian đi lính nghĩa vụ và vượt lên trên tất cả mọi vất vả về thể xác chính là nỗi nhớ nhà, người thân yêu da diết. Khi ấy, Phong đã nhếch môi cười vì cho rằng bản thân mình tuyệt nhiên sẽ chẳng hề nghĩ về gia đình này chút nào đâu, trừ mẹ và cô em gái. Nhưng bây giờ lại khác, nhờ có Bảo An tài tình chấp nối mà mối quan hệ giữa mọi thành viên trong nhà Hoài Phong ngày càng được thắt chặt hơn xưa, tình cảm gia đình cũng nhờ đó mà đi lên trông thấy. Thế nên bây giờ, đứng giữa những cái ôm và lời dặn dò của bà nội và mẹ cha cùng cô em gái, phải kiềm chế lắm Phong mới không òa lên khóc nức như đứa trẻ con. Nay phải tạm chia xa, Phong sẽ lo lắm mỗi khi Hoài An bị bắt nạt hay ủ rũ vì những chuyện buồn vu vơ thì ai sẽ là người ở bên bên vực và động viên cô bé? Còn nữa, Phong vắng nhà như vậy, hẳn là mẹ sẽ nhớ mong cậu nhiều lắm. Mấy đêm trước đi chơi về khuya, cậu đã bắt gặp mẹ đang ngồi trong phòng mình và sụt sùi nước mắt. Nghĩ tới viễn cảnh mẹ ngày nào cũng khóc đỏ hoe đôi mắt vì ngóng chờ mình, Phong lại thấy xót xa cõi lòng đến vô cùng. Hoài Phong cũng lo cho bố nhiều lắm, cậu thực không yên tâm với những bữa ăn trưa của bố bên ngoài hàng quán một chút nào đâu. Đã đi làm vất vả và gánh vác toàn bộ tài chính cho gia đình, Phong muốn suất cơm trưa của bố phải luôn ngon miệng và đầy đủ dưỡng chất. Mấy hôm rồi nghe bố đùa rằng “Đạo này quen ăn cơm thằng Phong nấu rồi, ăn đồ do người khác làm tung tung lại thấy không quen”, Phong sợ bố thời gian tới bố sẽ chán ăn mà sinh bỏ bữa mất thôi. Và bà nội, Hoài Phong sẽ nhớ lắm những tiếng cằn nhằn, trách móc của bà mỗi ngày.

Ngay khoảnh khắc này, Hoài Phong đã biết những ngày trong quân ngũ tới đây, cậu sẽ bị những thứ tình cảm kia giày vò tâm trí. Huống hồ bây giờ, cậu còn có cả một Bảo An để nhớ nhưng mỗi ngày nữa chứ. Mấy hôm trước khi nghe An nói sẽ không thể góp mặt trong buổi chia tay Phong hôm nay, cậu chàng đã thấy hụt hẫng và ti thân vô cùng. Nhưng giờ nghĩ kỹ Phong lại thấy như thể hóa ra lại may, vì không có An ở đây, cậu sẽ nhẹ lòng mà lên đường tòng quân hơn nhiều. Hơn nữa, An vắng mặt cũng là bởi có lý do riêng hợp tình lắm chứ. Số là hôm nay cô Thục có chuyến công tác ở ngay tại quê nội nhà An để chuẩn bị cho một cửa hàng mới khắp khai trương ở ngay xứ này. Do vậy, mẹ muốn sẵn dịp đưa An theo cùng để con bé có cơ hội ra viếng thăm nơi yên nghỉ của bố. Cô Thục bận lo công chuyện chưa xong, thành thử ra sáng nay chỉ có mình An ra thăm mộ bố. An mất bố năm lên hai, vậy nên bây giờ con bé chẳng hề có một chút ký ức nào về bố cả. Suốt mười mấy năm qua, Bảo An chỉ có thể gần gũi và trò chuyện cùng bố thông qua món quà cuối cùng mà ông để lại thôi. Và so với việc ti tê bên chủ gấu trắng đó, An thấy được ngồi ngay sát ngôi mộ nơi bố nằm thế này mới thật gần gũi hơn rất nhiều. Trừ những dịp Tết lễ được về quê chơi và ra thăm mộ bố thì An ít có cơ hội được tâm tình cùng bố như thế này lắm. Thành thử ra bây giờ An mới kể lể hăng say lắm. Từ chuyện đồ đại học đã được khai báo từ hồi Tết đến đây cho tới mấy vấn đề khác nữa. Và, cả nụ hôn tối hôm qua với Phong, An cũng thần thần nói cho bố nghe. Cuối cùng, trước đứng đứng dậy ra về, An có hỏi bố một câu thế này:

“Bằng kinh nghiệm của một người đàn ông, bố có nghĩ cậu ấy đã yêu con rồi không ạ?”

Hoài Phong đi rồi, mọi người ở nhà ai nấy đều cảm thấy trống trải vô cùng và có lẽ người nhớ thương Phong nhiều nhất lại chính là người bà vẫn thường hay khó tính với cậu mỗi ngày. Theo thói quen đã sớm hình thành từ lâu, đêm nào bà cũng ra ngồi trước hiên nhà và ngóng chờ Hoài Phong, hết như cái dạo cậu còn ở nhà và thường hay la cà rong chơi đến khuya chưa về. Thiếu đi bóng Phong, nhà cửa cũng vì thế mà vắng đi rất nhiều. Nhất là từ đợt mẹ Phong tìm được việc làm thêm bên ngoài và Hoài An thì bắt đầu bận rộn với những ca học nối đuôi nhau. Trong ngôi nhà thành thử ra chỉ còn mỗi mình bà lủi thủi từ sáng sớm đến tận chiều tối giờ cơm, khi con cháu trở về.

Thương bà, Bảo An vẫn thường hay lui tới nhà Phong để trò chuyện cùng dùng cơm trưa với bà. Có An đến, bà mừng lắm, chỉ mong giữ con bé ở lại chơi nguyên ngày mà thôi. Và như để giảm bớt nỗi nhớ nhung về Phong, hai bà cháu thường xuyên lấy cậu chàng ra để làm chủ đề bàn tán rôm rả suốt cả buổi. Cứ mỗi lần An gối đầu vào lòng bà và cất giọng mè nheo năn nỉ:

“Bà ơi, bà kể cho con nghe về Phong ngày nhỏ đi bà.”

Là y như rằng, bà sẽ chiều theo đòi hỏi của An ngay tức thì. Bất kỳ chuyện gì nhớ được lúc đó, bà đều đem kể hết cho Bảo An nghe. Nào là việc Hoài Phong đến năm lớp bốn vẫn chưa ngưng được hẳn cái tật tè dầm ban đêm. Rồi thì chuyện cậu chàng đã tính nghịch xỏ giày đội mũ lấy được từ bộ vàng mã cúng ông Công ông Táo và chạy quanh xóm, miệng hô to tự nhận mình là vua nữa chứ. Và cả tướng ngu xấu xí và bảnh trướng của Phong được duy trì từ bé cho tới tận bây giờ, An cũng đều biết hết qua lời kể của bà. Chẳng những thế, bà còn bảo:

“Lúc thức thì thằng bé có vẻ lăm lè thế thôi. Nhưng đến khi đặt lưng nằm ngủ, cu cậu lại ồn ào lắm đấy. Hầu như đêm nào cũng bị nói mớ hết thôi. Có dạo đang ngủ, cu cậu bỗng dưng ngồi bật dậy hát inh ỏi và vỗ tay đom đóp trong phòng, làm cả nhà được phen mất ngủ.”

Bà cũng khoe rằng:

“À, ngày còn nhỏ thằng Phong thích vẽ vời lắm nhé. Bức nào cũng đẹp hết cả. Cháu có muốn xem thử không, bà dắt vào phòng nó xem?” “Có ạ.”

Nghe xong lời đề nghị của bà, Bảo An liền gật đầu nhận lời ngay tức khắc. Chỉ có điều, khác với bà hào hứng muốn ngắm lại những bức tranh do thằng cháu đích tôn từng vẽ thì An lại mong được tham quan căng phòng riêng tư của Phong hơn cả. Tuy đã đến nhà Phong chơi nhiều lần nhưng được vào phòng ngủ của cậu thế này, với An đây chính là lần đầu tiên. Vừa mới bước chân qua cánh cửa gỗ và ngó qua được một lượt, Bảo An đã liền cảm thấy có chút xấu hổ nhen nhói trong lòng vì thấy...

“Sao cậu là con trai mà phòng ốc lại gọn gàng hơn tớ quá nhiều vậy chứ?”

Cũng may ngay sau đó, bà nội lại lên tiếng phá tan hình tượng của Phong trước mặt cô bé mà bà đã nhắm làm cháu dâu sau này:

“Thằng Phong tính tình luộm thuộm lười thôi lắm, từ dạo nó đi cái phòng mới được ngăn nắp vậy đấy. Có đợt con bé Hoài An vào đây dọn dẹp còn lôi được từ trong gầm giường ra đôi, ba bát mỳ đã ăn cạn nước cơ mà.”

Đưa tay lên bịt miệng cười, Bảo An nghe vậy liền thấy nhẹ lòng hơn hẳn bao nhiêu. Rồi bà dắt tay An vào ngồi ở giường của Phong và lấy ra từ tận sâu trong cái tủ dưới chân bàn học một tập tài liệu đựng toàn giấy khổ A4. Đưa toàn bộ chỗ tranh cho An xem, bà cũng ngồi xuống và niềm nở khoe bằng chất giọng tự hào:

“Thằng cu vẽ đẹp lắm. Mà tiếc rằng càng lớn nó càng mãi chơi rồi bỏ bê luôn hết cả. Bao nhiêu năm rồi, bà tuyệt nhiên chẳng thấy nó đựng tay vào bút nữa. Chỉ giữ lại số tranh này thôi.”

“Dạ!”

“Đây này, bức này là nó vẽ bà, còn cái này là vẽ bố và mẹ thằng bé. Cái này là vẽ em gái và có cả mấy tấm vẽ toàn thể gia đình nữa này...”

Hai bà cháu đang xem tranh thì bất chợt có tiếng hàng xóm đứng gọi ngoài sân. Bà bảo An cứ thoải mái ngồi trong này xem hết hăng về, để bà ra ngoài tiếp khách. Đợi ba ra khỏi phòng rồi, Bảo An mới đứng dậy và chính thức lục lọi, tham quan từng góc ngách cái “vương quốc riêng” của Phong. Đi loang quanh trong phòng và ngó nghiêng đủ thứ, An khẽ phì cười và tự nói:

“Cậu đúng thật... Cái gì cũng chỉ hai màu đen hoặc xám thế này, âm u chết đi được. Sau này, tớ sẽ đặc biệt dành tặng cho cậu một căn phòng lòe loẹt hơn cả cầu vồng luôn cơ.”

Rồi chẳng hiểu nghĩ thế nào mà An lại ị ạch lật tung cả tấm đệm trên giường Phong lên để tò mò kiểm tra xem bên dưới có giấu cái gì không cơ. Và những gì tìm được thật khiến An sững sờ và cảm động đến rung rung khóe mắt. Cảm thấy bức tranh Hoài Phong vẽ mình và cất ngay ngăn nơi đầu giường lên xem, An cẩn thận nhìn lại từng dòng chữ nhỏ “Bảo An – ngày... tháng... năm...” phía góc dưới từng tờ giấy A4 và không ngừng ghen ngào run run nơi cuống họng khi nhận ra Hoài Phong thực sự không hề từ bỏ sở thích cầm chì như những gì bà vừa bảo ban nãy. Cậu vẫn vẽ, chỉ có điều những bức tranh ấy cậu giữ cho riêng mình ngắm mà thôi.

Nỗi nhớ Phong vẫn nhen nhóm trong lòng lâu nay bỗng dưng trào dâng mãnh liệt, An không ngăn được dòng cảm xúc, bèn ngồi thụp xuống và òa lên khóc nức nở. Đến độ bà nội phải chào vội vị khách và chạy nhanh vào với An. Sau khi nhìn những gì An đang cầm trên tay và nghe con bé thổn thức kể lại, bà liền hiểu ngay mọi chuyện. Tuy hai bên khóe mắt nhăn nheo cũng rom róm những lệ nhưng bà vẫn cố bình tĩnh vuốt ve và vỗ về an ủi Bảo An. Mỗi ngày đến chơi với bà, An lại được nghe dăm ba câu chuyện về Phong. Nhờ thế mà dần dần An cũng biết được nhiều bí mật hay ho và hài hước từ thuở còn bé bé ngây ngô của Phong lắm nhé. Chỉ tiếc rằng, càng về sau Bảo An càng ít có dịp đến đây và tâm tình cùng bà hơn hẳn. Ấu cũng bởi cái sự nghiệp học hành. Nhớ dạo trước, An vẫn thường hay nghe mọi người nói rằng học đại học nhàn rồi và thoải mái vô bờ. Ngờ đâu đến giờ được đích thân trải nghiệm, con bé mới vỡ lẽ, hóa ra tất cả đều là nói dối hết cả.

Vì trường đại học cách xa nhà và còn bị phụ thuộc vào thời giờ của những chuyến xe buýt nên việc đi lại đối với An thành thử ra cũng vất vả lắm. Con bé thường xuyên phải dậy khi trời mới năm rưỡi sáng để có thể đến được lớp học vừa lúc điểm danh đầu giờ. Đi dọc theo con đường dẫn tới trạm xe buýt thân quen và nhìn thấy tất thảy nhà nhà xung quanh vẫn còn đang tối đèn yên giấc, An chỉ biết thầm khốc òa trong lòng vì nghĩ chẳng ai khổ bằng mình. Nhưng đây là do An còn chưa biết, rằng so với Phong thì con bé vẫn còn sung sướng lắm đó thôi. Vì chỉ ít, An vẫn có thể bùng học ở một số môn và không mấy may lo sợ bất kỳ hình phạt nào xảy ra. Còn Hoài Phong thì đều như bấp, ngày nào cũng phải dậy sớm hơn An đến cả tiếng đồng hồ. Đã vậy, cậu còn phải thực hiện xếp chẵn xếp lẻ sao cho thật ngay ngắn và vuông vắn nữa chứ. Trong quân đội, mọi người gọi đó là nội vụ. Nếu chẳng may lỡ tay lồi thối để cho nội vụ xấu xí và méo mó thì chắc chắn buổi trưa hôm đấy, cậu chàng sẽ phải mặc đầy đủ tác phong bao gồm quần phục, giày và mũ cối ra ngồi giữa sân nắng để tập xếp lại. Đầu được như An, giường gối cứ tùy tiện, lung tung vứt đồ vì đã có mẹ hiền lát sau lên dọn. Chưa hết, Báo An tuy mang tiếng phải đứng chen chân trên xe buýt đông kịt những người nhưng đầu sao thì con bé vẫn có thể tranh thủ chợp mắt ngủ chút xíu trước khi xe dừng. Trong khi đó, Hoài Phong sau khi làm xong những công việc kể trên còn phải tập thể dục buổi sáng nữa cơ. Hôm thì hít đất đến mấy chục cái, hôm lại chạy đường dài tận ba cây số và với Phong, khổ nhất vẫn là những buổi phải chạy vũ trang. Những buổi như thế, Phong phải mặc quần phục dã chiến, vác súng trên vai và chạy hết đoạn đường dài một cây rưỡi. Và đôi giày lính thì cũng chẳng nhẹ nhõm gì cho cam.

Thực hiện xong một chuỗi các hoạt động trên kia, Hoài Phong đương nhiên là đói sôi cả bụng. Ấy vậy nhưng cậu chàng nào có được ăn ngay, còn phải loay hoay với công việc dọn vệ sinh khu vực nữa chứ. Phải đến sáu giờ sáng, khi có tiếng keng vang lên thì Phong và mọi người mới được xếp hàng xuống nhà doanh trại ăn cơm. Một suất ăn của bộ đội thường chỉ toàn cơm là cơm thôi, thịt thả ít lắm mà canh cũng nhạt miệng vô cùng. Thời gian đầu chưa quen, Hoài Phong cảm thấy nuốt chẳng trôi chút nào. Mấy lần toan bỏ bữa nhưng lại nhớ tới giọng An thường hay leo lẻo đạo trước rằng “Cậu có biết còn bao nhiêu người ở những vùng nước lũ hiện đang phải ngồi trên mái nhà chờ đồ tiếp tế không hả?” nên cậu chàng lại gắng sức ăn hết sạch. Phong chấp hành nghiêm túc lời An dạy là thế nhưng con bé ấy thì chỉ được cái nói suông là tài. Chẳng hiểu lên đại học bị bạn bè chê bai béo ú ra làm sao mà dạo gần đây An toàn tìm cách bỏ dở phần ăn của mình hết thôi, dù rằng bụng đang còn sôi và đói môi thì vẫn tộp tộp thêm thường lắm đấy. Ở trường đại học, An chẳng thể nào lười biếng bỏ qua việc học mấy môn không thích để đến cuối năm mới làm mặt đáng thương lên xin thầy cô chiếu cố như thời cấp ba được nữa. Làm một cô sinh viên rồi, điểm số cũng như kết quả tổng kết của An sẽ hoàn toàn phụ thuộc vào những gì con bé học được và thể hiện trong những bài kiểm tra. Thi trượt là học lại, tuyệt nhiên không còn lựa chọn nào khác. Bù lại, ngồi trong lớp học, Báo An cũng như bao bạn bè khác có thể được tự do dùng điện thoại, chẳng cần ghi bài luận cơ. Và chỉ cần không gây ồn làm ảnh hưởng tới những người xung quanh thì dù là ngủ gục hay làm việc riêng gì đó, An đều được phép. Chẳng thế mà đối với mấy môn đại cương nhàm chán và dài ngoằng lý thuyết, con bé đều chọn cách chui xuống phía cuối lớp, nằm gục ra bàn và đánh một giấc ngủ bù thật ngon lành. Ngủ chán ngủ chê, An lại ngồi chống tay lên cằm và thơ thẩn ngắm nhìn cảnh vật bên ngoài lớp học. Nhìn theo từng chiếc lá đang tung bay trong gió, An khe khẽ mấp máy môi tự hỏi rằng:

“Gió trời thì đang nô đùa ngoài kia. Còn "gió" của tớ giờ đang làm gì nhỉ?”

Câu trả lời là “gió” của An hiện đang ngồi xồm ngoài sân nắng gắt và chơi cờ ca rô cùng bạn đó mà. Chuyện kể rằng ngồi trong giờ học chính trị căng thẳng quá, Phong mới len lút rút mấy tờ giấy ra và gạ gẫm cậu bạn ngồi cạnh làm mấy ván cờ giải khuây đầu óc. Bị phát hiện nên hai cậu liền được phát cho ngay một quyển vở dày cộp và buộc phải ra ngồi ngoài sân ngồi chơi kín hết các mặt giấy mới được tính là xong hình phạt. Vừa lau mồ hôi vừa miệt mài đánh cờ, Phong vừa không ngừng lăm nhăm thắc mắc:

“Thế quái nào mà vào đây vẫn phải học.”

Ngày đó, cũng vì muốn thoát kiếp ngồi lớp học hành nên cậu chàng mới chọn con đường đi lính, dù biết trước sẽ phải chịu nhiều vất vả và về mặt thể xác. Trước khi vào đây, Hoài Phong vẫn tưởng sẽ chỉ cần học quân sự với hai phần chiến thuật và bắn súng thôi, môn chính trị nhiều lý thuyết thế này, cậu chưa hề nghĩ tới. Và tuy là luôn lên giây cót sẵn sàng hy sinh thân xác cho những tập luyện ngoài thao trường kia nhưng thú thực cho đến tận bây giờ, Hoài Phong vẫn chưa thực sự quen được với sự khắc nghiệt của môn học đó. Cậu phải ra thao trường tập bắn súng dưới cái nắng gay gắt mà chẳng hề có mái che, giờ học chiến thuật thì tha hồ được lấm lết bò toài dưới nền đất nóng bỏng. Nhiều bữa, Phong còn tưởng mình sắp hóa thịt nướng luôn rồi cũng nên. Có hôm đang học, trời bỗng đổ cơn mưa, Hoài Phong liền cảm thấy vui thầm trong bụng vì chắc hẳn thế nào cũng sẽ được nghỉ ngơi một buổi cho xem. Nhưng rồi chỉ với một câu nói của chỉ huy, rằng “Mưa to là mưa nhỏ, mưa nhỏ là không mưa” đã hoàn toàn đập tan những mộng tưởng mà Phong vừa xây. Và những lần như thế, Hoài Phong cùng đồng đội lại được lấm lết với sinh lý. Thật đúng là “có đi qua những ngày mưa mới biết yêu hơn những ngày nắng”.

Ca học buổi sáng thường kết thúc lúc mười một giờ, thời gian nghỉ đủ để Phong có thể ăn vội chén cơm và về phòng lấm lết rửa mặt cho ca học khi chiều. Mất đã dúi và cơ thể thì vô cùng oải mệt, tưởng chừng như chỉ cần đặt lưng xuống giường là cậu chàng sẽ liền ngay ro ro tức thì. Cơ mà từ dạo vào đây, chưa có buổi trưa hôm nào Phong được yên một giấc trọn vẹn hết cả. Ấu cũng bởi những người bạn cùng phòng thay vì ngủ trưa, họ lại lòi đàn ra đánh, lấy sáo ra thổi đó mà. Rồi thì nói cười ầm ĩ, thật khiến Phong dù đã thu mình trong góc và lấy chăn trùm kín quanh đầu vẫn không tài nào chợp mắt được nổi ít giây. Một môi ghê gớm! Chẳng giống như Báo An, mang tiếng có cơ hội ngủ nướng từ trưa đến tận chiều tối nhưng lại không hề biết tận hưởng chút nào. Con bé dùng thời gian đó cho việc la cà phố xá cùng bạn, để rồi tối về vẫn thức khuya và sáng hôm sau lại gục mặt xuống bàn ngủ bù trong những tiết đại cương với thầy cô dễ tính.

Buổi chiều được nghỉ học, An thường đến một phòng tập gym gần nhà để luyện tập mấy bài cơ bản với mục đích giảm cân và cũng vì muốn chốc về đói bụng sẽ ăn ngon miệng hơn đó mà. Cũng với khung giờ từ lúc bốn rưỡi cho đến năm giờ mười lăm chiều đấy, Hoài Phong lại được dịp chơi trò chơi nông trại phiên bản đời thực ở ngoài vườn rau. Trước lúc dùng bữa cơm chiều, Phong và đồng đội còn phải tham gia tăng gia sản xuất nữa cơ. Nào thì trồng rau, nào thì cuốc đất và còn phải vác cả phân gà ủ với trấu ra bón mới thật hăng hừng biết mấy. Và với Phong, sợ nhất vẫn là những lần lâu lâu phải gánh phân bỏ tưới đi trồng cỏ. Cái này lúc đầu mùi không kinh lắm đâu nhưng tới khi rải xuống cỏ rồi tưới lên trên thì lúc sau Hoài Phong thực hết muốn ăn cơm nữa rồi. Ngay đến cả quần áo cũng nhiễm mùi luôn cơ. Báo hại đến đêm lên giường, Hoài Phong phải trần trọc mãi mới ngủ được khi thứ mùi kia vẫn cứ luẩn quẩn quanh nơi lỗ mũi.

Đi lính nghĩa vụ thế này, khung giờ mà Hoài Phong cảm thấy mong đợi và thoải mái nhất chắc chắn lúc dùng xong bữa cơm tối. Vì sau khi xem xong bản tin thời sự và đọc báo, cậu sẽ được ngồi nói chuyện thoải mái cho tới tận khi đi ngủ. Lại nhắc tới chuyện ngủ nghỉ lúc đêm, Hoài Phong cho rằng khung giờ này cũng đáng sợ và hăng hừng lắm. Ai đời, đang đêm yên giấc lại bị lòi đầu dựng dậy vì báo động và hành quân mới oải biết mấy.

Báo động thì nhiều mục lắm. Có khi là kiểm tra tác phong, tầm hai đến ba lần một đêm, binh lính sẽ phải mặc đủ tác phong và nhanh chóng chạy ra xếp

hàng điểm danh. Cũng có khi phải ra sân chạy tứ trụ, bốn tiểu đội trưởng đứng bốn góc sân, thay phiên nhau hô “Trung đội thành bốn hàng ngang/dọc tập hợp”, lính tráng nghe xong liền chạy đến chỗ đó tập trung ngay tức thì. Và với cá nhân Hoài Phong, kiểu báo động đáng sợ nhất chính là hành quân đi chuyển. Nửa đêm nửa hôm, cậu chàng sẽ bị dựng dậy mặc trang phục dã chiến, vác thêm khẩu súng và đeo thêm cái balo với đầy đủ những thứ rồi chạy ra sân đứng rung lắc để kiểm tra xem đồ đạc liệu có rơi vãi hay không.

Còn hành quân, nghe có vẻ nhẹ nhàng thế thôi, chứ theo Phong nghĩ thì ai đi lính rồi cũng thấy vất. Nó là như thế này này, một người lính sẽ phải mang trên mười lăm ký balo và trên bốn cân súng để đi một đoàn đường dài khoảng mười hai kilomet. Lúc đầu, Phong cũng như bao người khác, đều thấy khoái chí lắm vì chả mấy dịp được ra ngoài chơi đêm. Nhưng sau khi đi được độ hơn hai cây thì ai ai cũng bắt đầu thấm mệt. Từ cây thứ bốn thứ năm trở đi thì tất cả chỉ còn biết cắm đầu vào mà đi theo quán tính thôi. Phong nói cũng được nghỉ giải lao giữa chặng nhưng với cá nhân cậu thì khoảng thời gian đó thực chẳng ăn thua gì vì cậu còn chưa kịp hồi sức đã phải lật đật đứng dậy và tiếp tục hành quân ngay rồi. Tuy rằng mỗi lần như thế chân tay đều mỏi nhừ và phồng rộp hết cả lên nhưng Phong phải công nhận rằng nó giúp cho sức bền cũng như sự dẻo dai của cậu được cải thiện trông thấy. Và cái lợi trước mắt chính là cậu chàng có thể nhanh chóng chìm vào giấc ngủ và mơ màng được nhìn thấy gương mặt Bảo An.

Cùng lúc đó, An cũng đang ôm gối ngủ ngon và trong giấc mộng đẹp, con bé trông thấy Hoài Phong đang cầm chắc cây súng bảo vệ mình sau lưng.

“Phong ơi...”

Xin chào, lại là tớ, Còi đây.

Ngắn gọn thôi, chúc mừng năm mới các cậu.

À quên, nhận xét truyện cho tớ với, tớ đợi cmt của các cậu.))

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cậu Học Sinh Cá Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56

Mở đầu là Bảo Kỳ. Sau khi xem xong bộ sưu tập đến cả nghìn tấm ảnh chụp Phong ở trong "laptop", Kỳ ta mới bĩu môi và bảo rằng:

"Ồ, cứ ngắm đi, cứ đợi đi. Rồi đến lúc chàng về, chàng lại dẫn theo một cô bạn gái thì tha hồ mà xóa nhé. An nhé!"

Cũng như những lần trước đó, chỉ cần có người đứng lên "châm ngòi" thì y như rằng tất cả sẽ lại hòa vào đùa theo. Kiến Lâm to gan còn dám vẽ thêm một "con nghé" vào câu chuyện Kỳ mới tưởng tượng ra nữa cơ. Chỉ có An là vẫn bình chân như vại mà thôi. Ấu cũng bởi con bé đã nghĩ chín lắm rồi. So với việc để Phong theo học ở một trường Cao đẳng hay Trung cấp nghề nào đấy với hàng tá con gái lượn lờ xung quanh thì An lại thấy yên tâm hơn hẳn khi thấy cậu đầu quân đi lính. Trong môi trường doanh trại đầy những luật lệ kia, đào đâu ra được một đấng nữ nhi để mà tán tỉnh Hoài Phong cơ chứ. Tiếc rằng đám bạn vàng suy nghĩ hạn hẹp quá đi, thật khiến An đang ăn ngon lành buộc phải tạm dừng để mở lời giải thích:

"Khỏi lo, ở đó chỉ toàn đàn ông con trai cả thôi. 'Trâu' còn chẳng có thì lấy đâu ra 'nghé' mà mang về. Vớ va vớ vẩn."

Dứt lời, An lại nhớn nhoe cầm lấy chiếc thìa và tiếp tục công việc đang còn dang dở trước mấy tiếng chẹp miệng đầy tụt hứng của đám bạn ngồi quanh. Khẽ cúi đầu xuống nhìn "Phong", An mới chun mũi cười khi một cái. Giá mà có Phong ở đây thì hay biết mấy, thế nào cậu cũng sẽ xoa đầu khen ngợi và tự hào về An lắm cho xem. Con bé đã làm rất tốt nhiệm vụ được giao lúc trước mà. Số là hồi còn ở nhà, Phong có dặn An phải biết tự lo cho mình, đừng để bị ai bắt nạt. Ra ngoài đường nhiều người xa lạ, An tuyệt đối không được phép nhún mình chào thua suốt ngày nếu như bản thân chẳng hề gây lỗi. Trong trường hợp không thể tự giải quyết mâu thuẫn, An mới được phép cố gắng nhẫn nhịn và ghi tên kẻ đó vào sổ để khi trở về, Hoài Phong sẽ tìm đến rồi đòi lại công bằng cho An. Hôm nay giữ vững được tinh thần thép Phong rèn dạy trước, An cũng thấy hãnh diện vì mình lắm chứ. Đưa tay vuốt vuốt mặt Phong, An đang tính sau này phải đòi Phong thưởng thật to mới được.

Ngắt nỗi bạn bè lại chẳng muốn buông tha An dễ dàng vậy đâu. Không trừu An được bằng cách này, chúng nó liền chuyển sang hướng khác ngay tức thì. Với quyết tâm dọa nạt tinh thần con bé, Lê Băng mới giả bộ dè dặt nói rằng:

"Nhờ ra vào đấy, Phong nhà mày lại tìm được giới tính thật của mình thì sao?"

Nhắc tới vấn đề "cong – thẳng", chẳng phải ngay từ những ngày đầu mới quen, Hoài Phong đã khẳng định với An rằng cậu rất "chuẩn men" rồi đó sao. Nghe ra thì thật không phải nhưng so với người bạn thân lâu năm là Băng, An lại cảm thấy tin tưởng Hoài Phong hơn một chút đỉnh. Ngâm nguyên cái thìa trong mồm, An mới lắc đầu nguây nguẩy và miệng khẽ kêu mấy tiếng "ừ ừ", tỏ vẻ như tâm tư vẫn còn vững lắm, chẳng thể bị lung lay bởi mấy lời không hay Băng nói tí tẹo nào đâu. Đợi nuốt xong xuôi hết đồng sữa chua trong miệng, An mới bĩu môi và dứt khoát phủ nhận:

"Không tin!"

"Dám lắm chứ. Anh nghe giảng hồ đồn thôi rằng thằng Phong suốt mười mấy năm qua chưa hề cảm nắng cô nàng nào là vì nó chỉ yêu con trai đó thôi."

Chứ chẳng phải do lạnh lùng, 'cool' ngẫu gì đâu." Ủng hộ ý kiến của Băng, Kiến Lâm ngay lập tức góp miệng nói theo. Nghe vậy, Bảo Kỳ cũng vỗ đùi cái đét và thêm lời phụ họa:

"Bảo sao, suốt ngày cứ bám riết lấy lão Trí. Băng chẳng bảo ở trên lớp, Phong cũng chỉ muốn ngồi cạnh Trí thôi còn gì."

Đánh đầu sang phía Băng nhưng mắt lại liếc nhìn An đang méo xẹo để thăm dò, Kỳ ta mới vờ lên tiếng hỏi:

"Đúng không?"

Cổ nén điệu cười vào trong tiếng ho, Lệ Băng gật đầu xác thực điều Kỳ muốn biết. Trúc Linh ngồi cạnh cũng giả dò tò mò thắc mắc góp vui:

"Nhưng Trí có bạn gái rồi mà?"

Chỉ chờ có thế, Bảo Kỳ và Kiến Lâm liền đồng thời nói ra đôi lời cay đắng thế này:

"Ồi dào, đừng tin. Hai thằng đó chỉ đang cố che mắt thiên hạ đấy thôi."

Rồi tất cả cùng hướng mắt về An và lắc đầu chua xót, tiếc thương cho một phần tuổi xuân của cô gái nhỏ:

"Khổ thân, bị người ta lợi dụng mất mấy năm rồi An ơi."

Tới đây, Bảo An cũng thấy hoài nghi mấy phần, đôi mắt trong veo đã bắt đầu gợn lên những tia hoang mang, sợ sệt. Ngoài việc đơ mắt và ngồi ngầy người nhìn lũ bạn ra, con bé thật chẳng biết làm gì hơn khi mà đầu óc đang lúng búng khó nghĩ. Xét cho cùng, An nhận thấy những lời nói trên kia không hẳn là không đáng tin và vô căn cứ. Nghĩ mà xem, Lâm và Kỳ đều là những người quen mặt trong thế giới của đám học sinh cá biệt, lẽ dĩ nhiên những lời đồn thổi của "nhân dân xứ ấy" về Phong – một nhân vật nổi tiếng vô cùng – cả hai đương nhiên phải nắm rõ. Nào có như An, chỉ biết ngây thơ đứng ở "làng con ngoan trò giỏi" và chờ đợi Phong ghé tới mà thôi. Huống hồ, từ đó tới giờ, An luôn ngại chạm mặt và thường tránh né bạn bè Hoài Phong, thế nên là những mối quan hệ ngoài kia của cậu, thú thật con bé hoàn toàn mù tịt.

Lại thêm cả Băng – người bạn cùng lớp – ngày ngày chứng kiến Phong và Trí thân thiết thế nào, bám dính lấy nhau nhau ra sao nữa chứ. Băng vốn không giỏi và không thích cái trò trêu dai người khác, lời xác nhận của cô bạn nghiêm túc này quả thật khiến An phải nghĩ ngợi nhiều hơn nữa.

Và lại, mọi người nói đúng. Phong là con trai trưởng trong nhà, là cháu đích tôn của cả một họ. Chẳng thế mà việc cái việc đại sự kia của cậu, hẳn phải được các bậc tiền bối quan tâm và để ý lắm nhé. Và vì vậy, dù cho giới tính thực sự có là gì đi chăng nữa thì Hoài Phong cũng buộc phải kết hôn với một cô gái và thực hiện nghĩa vụ sinh con nối dõi mà thôi. Có lẽ do thấy An suốt ngày lẻo đẻo theo sau, thành thử ra Phong mới tặc lưỡi chọn bừa con bé làm "bìa đỡ đạn" cho mình cũng không biết chừng. Bậm môi mếu máo, An rung rung mắt ướt và tự hỏi trong đầu:

"*Thật thế hả Phong?*"

Mãi đắm chìm với những dòng suy nghĩ miên man nối tiếp của riêng mình, Bảo An nào có biết đám bạn xung quanh đang hả hê lắm đấy. Thấy An cứ mãi thất thần như thế, những người còn lại liền không hẹn mà cùng cúi đầu bật miệng cười sung sướng khi kế hoạch đã thành công mỹ mãn. Có điều, mừng thì mừng thật nhưng ai nấy đều phải giấu nó vào trong và giả vờ tốt tính an ủi bạn thân. Lay lay người Bảo An, Linh khẽ gọi mấy tiếng:

"An... An..."

Không muốn dọa nạt và trêu đùa An hơn nữa, cả lũ đang tính sẽ thú thật hết với con bé ngay đây. Cơ mà cái câu "Thôi, bọn tao đùa đấy" còn chưa kịp nói ra, tất cả đã phải giật thót mình bởi tiếng hét chói lọi của cô gái nhỏ Bảo An. Bất ngờ đứng vụt dậy khỏi ghế, con bé mới la um lên rằng:

"Không phải. Không phải. Không phải."

Xong xuôi, Bảo An liền thu dọn đồ đạc và bỏ về ngay tức thì. Chẳng thèm quan tâm đến gương mặt Lâm, Kỳ đang tái mét phía sau, cũng như tiếng gọi í ới giữ chân của hai cô bạn thân nữa chứ.

Có điều, dù rằng ngoài miệng vẫn luôn chắc nịch nói rằng "không tin" nhưng thực ra ở sâu trong lòng, An cũng đang lúng lay lắm nhé. Suốt mấy ngày dài liên tiếp, không hôm nào là An thôi nghĩ về câu chuyện giới tính hôm bữa. Bỏ mặc những dòng tin nhắn và cuộc gọi điện kéo dài đến tiếng đồng hồ chỉ để giải thích của hội bạn thân, Bảo An bây giờ chỉ muốn lao ngay tới chỗ Phong ở để hỏi cho ra lẽ tất cả mà thôi. Ấy vậy nhưng tới khi có cơ hội theo chân gia đình Phong lên đó thăm cậu, An lại chẳng thể đi cùng vì vướng bận việc riêng mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cậu Học Sinh Cá Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

Sau hơn ba tháng xa cách nhớ nhung, cuối cùng Hoài Phong và gia đình mình cũng có dịp gặp mặt vào sáng chủ nhật này đây. Ai nấy đều mong ngóng

biết nhường nào. Vì ngại đường xa xa xôi lại phải lờn thoi trên xe khách chật chội nên mọi người đều hể lờ thuyết phục bà nội ở nhà nghỉ ngơi. Song, bà một mực không chịu nghe theo. Bà bảo phải được tận mắt nhìn thấy thằng cháu Hoài Phong ăn ở ra sao, luyện tập thế nào thì bà mới thấy yên tâm trong lòng. Rồi chẳng ngại nắng nôi vất vả, bà nội còn linh kinh mang theo biết bao nhiêu quà vào thăm cháu trai nữa chứ.

Mất một hồi lâu lâu đứng đợi trước cổng doanh trại, cuối cùng cả nhà cũng nhận ra bóng dáng thân quen của Hoài Phong đang từ bên trong bước lại. Mới đó có mấy tháng thôi mà nom Hoài Phong đã thay đổi đi trông thấy. Từ xa nhìn lại, mọi người đã thấy được sự trưởng thành và trững trạc của Phong thông qua cung cách ăn mặc hiện tại. Nhớ dạo còn ở nhà, quần áo Phong mặc lúc nào cũng kệt cộm và "hở hang" lắm, cút ngực cút tay cứ gọi là tung bay đi hết. Nào có được đứng đắn, chỉnh tề như bộ quân nhân cậu đang khoác trên người kia đâu. Trong bộ đồ lính xanh màu lá, với hàng cúc thẳng tắp được cài lên tới sát cổ, Hoài Phong bây giờ nom mới ra dáng anh bộ đội cụ Hồ làm sao. Rồi lại cả mũ cối và đôi dày lính nữa chứ, cả nhà nhìn vào mà thấy ưng lòng muôn phần.

Trước lúc lên đường nhập ngũ, Phong cứ ngỡ bản thân hẳn sẽ nhẹ gánh lắm khi mà nỗi nhớ của cậu chắc chắn chỉ dành cho mẹ và hai cô nàng tên An mà thôi. Nhưng rồi sau này mọi hiểu lầm đượ gỡ bỏ, tình thương gia đình ngày càng thêm gắn bó, lại phải trải qua ngần ấy tháng xa cách không được gặp mặt, bây giờ Phong mới hiểu, dù có thể nào đi nữa thì cậu chẳng thể ngăn bản thân mình nghĩ về bố và bà. Để rồi khi khoảng cách chỉ còn đôi ba bước chân, Hoài Phong như không đợi thêm được nữa bèn chạy vội đến choàng tay ôm chầm lấy mẹ cùng bà, miệng liên hồi nói lời chào yêu thương:

"Con chào bà, con chào mẹ..."

Cậu chàng cũng không quên ngược nhìn người bố đang đứng sát bên và cất lời chào ngoan ngoãn.

Hành động này đối với những gia đình hạnh phúc khác là một điều hiển nhiên nhưng với người nhà của Phong thì nó lại có phần bất ngờ. Chuyện kể rằng lúc trước khi còn ở nhà, dù gặp mặt nhau mỗi ngày, song Hoài Phong lại chẳng bao giờ chịu mở miệng chào hỏi lễ phép bất kỳ một ai. Cậu chàng chỉ hờ hững nhếch môi thừa một tiếng "bà", gọi một tiếng "bố" và đáp một tiếng "mẹ" lấy lệ mà thôi. Thành thử ra bây giờ, dù thấy có chun chút là lạ chưa quen nhưng tất cả mọi người đều thấy mát lòng mát dạ vì Phong lắm nhé.

Chào hỏi xong xuôi các bậc bề trên, sau cùng Phong mới qua qua xoa đầu em gái và giả vờ lên giọng anh cả nhắc nhở:

"Cứ đứng cười mãi thế. Chào anh đi chứ."

Rồi cậu chàng lúi lúi một chút về phía sau, đưa tay lên và chào cả gia đình của mình một lần nữa theo kiểu quân nhân. Rất to và đồng dục. Bây giờ bố Phong mới bước lại gần, vỗ vỗ vào vai con trai và cất tiếng ngợi khen:"Ái chà chà, ra dáng quá nhỉ..."

Đứng ở khoảng cách gần thế này, tận mắt trông thấy nước da Phong đã đen nhem đi vì nắng mưa tập luyện và người ngòm cũng đã gầy đi mấy phần, bà và mẹ quả không kìm được lòng mình mà nắc lên từng tiếng ghen ngào:

"Xót quá..."

Khoảnh khắc ngọt ngào chứa đầy áp sự quan tâm ân cần này trước đây hiếm khi nào Hoài Phong có được và dẫu vẫn biết làm thế e rằng bà và mẹ sẽ thấy chạnh trong lòng nhưng Phong thực sự chịu hết nỗi rồi, đành lên tiếng hỏi:

"Bà ơi, Bảo An... không đi cùng ạ?"

Dứt lời, cậu chàng vẫn liên tục ngó ngang ngó dọc tìm kiếm bóng dáng bé nhỏ thân quen. Chẳng phải hôm bữa gọi điện, Phong đã xin phép bà cho An theo cùng đó thôi. Và cậu tin chắc, An hẳn cũng mong được vào đây với mình lắm đấy. Nghe Phong hỏi, bà nội mới chẹp miệng một tiếng và vờ trách móc:

"Cái thằng này..."

Thật khiến Phong chỉ biết gãi đầu gãi tai và nhả răng cười trừ, trong đầu vẫn nặng trĩu câu hỏi to đùng mà không dám gắng hỏi thêm gì. Chẳng hề biết rằng, bà nội chỉ đang đùa đó thôi. Cũng may có người mẹ nhẹ giọng lên tiếng giải thích, gỡ dùm cậu con một đồng tư tằm thắc mắc:

"Hôm nay An phải đi thi nên không theo được."

Nghe ra được nguyên do, Phong chỉ biết "à à" mấy tiếng hụi hẩng và thất vọng. Dù biết lý do này là chính đáng và cũng chính bản thân mình luôn nghiêm khắc nhắc nhở An phải đặt công việc học hành lên trên hết nhưng Phong lại vẫn muốn được giận dỗi và trách hờn con bé một chút mới chịu. Cậu đã mong được gặp An biết nhường nào. Thấy mặt anh trai cứ dài thườn thượt và tâm trạng đã tụt dốc đi mấy phần, Hoài An chẳng chần chừ thêm nữa mà đưa ngay cho anh cái túi giấy em vẫn cầm này giờ trên tay:

"Đây, quà chị An gửi cho anh đấy. Thích nhé!"

Nghe vậy, mặt Hoài Phong liền vui lên trông thấy, đôi môi trề trề phút chốc đã noén cười tươi rồi kia. Hí hửng mở quà ra ngay tức khắc, Phong thật quá đôi ngạc nhiên khi biết An tặng cho mình dăm ba lọ kem chống nắng. Và khi đọc được hết những lời nhắn nhủ yêu thương An kèm trong đó, Phong quả chỉ còn biết đứng cười ngây ngốc hết một gã khờ lần đầu biết yêu.

"Thoa nó lên da mỗi ngày và cậu sẽ cảm nhận được vòng tay tớ đang ôm cậu mọi phút giây."

Nom ra cái vẻ mặt hồn của con, bố Phong mới vỗ vai cậu chàng một cái đánh bộp và cao giọng hào hứng đề nghị:

"Ô hay, thế không định dẫn mọi người vào trong hay sao mà cứ đứng đực ra thế này?"

Bấy giờ, Phong mới giật mình "đáp chân xuống nơi mặt đất" và nhanh tay xách lấy mấy túi đồ linh kinh bà mang. Xong xuôi, cậu chàng liền xin phép được dẫn cả nhà dạo chơi một vòng trước lúc vào phòng nghỉ ngơi.

Dọc đường đi, bà và mẹ liên tục hỏi han Hoài Phong về cuộc sống trong này. Biết thằng cháu giờ giấc sinh hoạt vốn trái khoáy với người, bà nội mới sốt ruột hỏi ngay:

"Ngủ nghỉ có đủ giấc đúng giờ không con? Rõ khổ, đã quen với việc dậy sớm chưa?"

Thú thật, cho đến tận bây giờ, Hoài Phong vẫn chưa thực sự thích nghi được với thời gian biểu trong này. Cậu có thể dậy sớm và cố chịu đựng con buồn ngủ nhưng bảo ngả lưng chìm giấc vào khoảng thời gian được quy định kia, cậu quả vẫn chưa quen. Thành thử ra, hầu như lúc nào Hoài Phong cũng ở trong tình trạng thiếu ngủ suốt thôi. Song vì không muốn bà phải bận tâm nhiều, cậu chàng cứ gắt đầu nói rằng: "Con quen rồi bà ạ. Ở trong này ăn ngủ đúng giờ nên sức khỏe cũng tốt lên nhiều."

Biết được điều này, bà nội cũng thấy yên tâm trong lòng, khẽ "Ừ" một tiếng ưng dạ. Rồi mẹ Phong bước đằng sau cũng lên tiếng hỏi han:

"Còn ăn uống thế nào hả con? Có đủ chất không mà sao thấy gầy hăn cả đi?"

Ngoảnh lại nhìn mẹ, Hoài Phong mỉm cười đáp:

"Đủ mẹ ạ. Con bây giờ người toàn cơ thôi, ít mỡ rồi nên mẹ mới tưởng gầy vậy đấy."

Chẳng dừng lại ở đó, bà và mẹ còn hỏi nhiều chuyện nữa cơ. Và đối với Hoài Phong, giây phút này thật đáng trân quý biết mấy. Có điều, do lo sợ đường dài vất vả và nghe ra những câu nói của bà có phần khó khăn vì hụt hơi, Hoài Phong thật muốn xin bà để những câu chuyện này vào trong hững hoi. Nhưng cậu nào có dám, đến như bố cậu cũng đã hết lời rồi mà bà nào có chịu. Cuối cùng, Phong mới nghĩ ra được một cách hay ho thế này. Cậu chàng sẽ "cướp" sạch lời của bà và mẹ. Thay vì để cả hai liên tiếp hỏi han đến mình, Hoài Phong xin phép được vừa đi vừa giới thiệu tới mọi người khung cảnh và những công việc thường ngày trong đây. Thấy bà chăm chú lắng nghe từng lời mình nói, Phong lấy làm hạnh phúc lắm, chỉ mong đoạn đường này được nói dài ra thêm chút nữa mà thôi.

Trái hẳn với cậu, Hoài An lại muốn mau mau chóng chóng được về đến phòng. Nhìn xem, suốt từ nãy tới giờ, An luôn được những anh lính xung quanh hò reo ới, gọi lại trêu đùa. Thật khiến em ngại đến độ chỉ biết gục mặt vào vai mẹ và giục anh trai bước vội mà thôi. Hiểu được sự ngượng ngùng của em cũng như đồng cảm với tâm trạng những người bạn lính của mình, Phong liền thay họ nói hộ nỗi lòng An nghe. Rằng thì là mà...

"Cô thông cảm, ở trong này toàn đàn ông với nhau. Lâu lắm mới thấy bóng con gái thành thử ra hơi bị phản kích quá đầ..."

Bố mẹ thấy vậy cũng liền lên tiếng góp vui rằng: Mẹ bảo rằng có được yêu được quý thì các anh mới trêu mới đùa. Còn bố thì ra sức khuyên An:

"Thôi ngẩng mặt lên xem nào. Biết đâu được lòng anh nào thì sau này bố lại có thằng rể là lính."

Được mọi người nói vào, An cũng thấy xuôi xuôi trong lòng, song vẫn còn ngại nhiều lắm. Một mực úp gương mặt đỏ như gấc chín, em nhất quyết không ngẩng lên đâu.

"Ừ ừ..."

Trong khi cả nhà cùng cười vang vui vẻ, Hoài Phong bỗng dừng lại thấy nhẹ nhõm trong lòng, bởi...

"Bảo An ở nhà kẻ cũng may."

Nghĩ mà xem, nếu để Bảo An theo vào thì thế nào con bé cũng sẽ bị rơi vào hoàn cảnh tương tự Hoài An cho xem. Và tất lẽ dĩ ngẫu là Hoài Phong chẳng muốn bất kỳ ai chăm chăm nhìn con bé vậy đâu. Cậu tự hiểu bản thân mình dễ nổi máu ghen lắm mà.

Từ nãy tới giờ, cả nhà đã được mấy phen ngạc nhiên vui mừng trước những chuyển biến tích cực trong cách ăn mặc và nói năng của Phong. Giờ bước vào phòng, mọi người lại được dịp ngả ngửa ra sau khi tận mắt trông thấy cái giường – nơi Phong ngủ nghỉ mỗi ngày – gọn gàng và sạch sẽ hơn hẳn lúc còn ở nhà. Vợ và chạy đến và ngồi phịch xuống đệm, Hoài An khoái chí quay ngang quay dọc và hí hửng reo lên: "Bố mẹ và bà lại đây xem này, anh Phong dạo này ngăn nắp ngoài sức tưởng tượng ấy ạ."

Đờ bà và mẹ lại ngồi, Hoài Phong bấy giờ mới ngượng ngịu gãi đầu gãi tai hỏi nghe ý kiến, trong lòng không ngừng trỗi lên mong muốn được mọi người hết lời tuyên dương:

"Cả nhà thấy... sao ạ?"

Phong đã muốn được khen, bà nội nghiêng nhiên sẽ chiều theo ý cậu chàng. Vừa đưa cho Phong bịch bánh bịch kẹo để mời bạn bè cùng ăn, bà vừa gắt đầu nói lời có cánh động viên thằng cháu. Bố cậu đứng ngay cạnh đầu giường thấy vậy cũng mát mặt lắm nhé. Bằng kinh nghiệm của một người đi trước, bố Phong mới nói một câu gọi là khích lệ kẻ cả phòng:

"Đã là thằng con trai, cứ phải trải qua tháng ngày quân ngũ thì mới trưởng thành được."

Nghe vậy, cả phòng đang ăn uống nhiệt tình cũng tạm dừng mấy giây để đồng loạt thưa:

"Vâng, chú dạy chỉ phải."

Vội tư cách là người thường xuyên phải dọn dẹp lại "cái ổ" của Phong, mẹ cậu ngồi đó mới lên tiếng ngưỡng mộ:

"Gặp được chán mần vuông vắn, gọn gàng hơn cả mẹ rồi đây này. Khi về nhà cũng thế nhớ chưa, đừng có mà lòi thòi 'ngựa quen đường cũ' đấy."

Phong còn chưa kịp đáp lời mẹ một tiếng "Vâng" ngai ngừng thì anh bạn cùng phòng tên Đạo đã vội vàng chen miệng nói thay:

"Mất đến mấy tuần bị phạt ngồi xếp đi xếp lại nội vụ giữa sân nắng ban trưa thì làm sao mà không đẹp được hả cô? Cô cũng cứ yên tâm cô ạ, chắc giờ cu cậu cũng tớn đến già rồi, chẳng dám bầy bừa nữa đâu."

Mọi người nghe xong ai cũng phá lên cười sảng khoái như được mùa lúa tốt. Chỉ tội mỗi Phong thôi, cái mặt đã sớm đỏ bừng rồi kìa. Thực lòng, cậu chẳng ngại gì việc bị anh em bạn bè bóc mẽ những chuyện vụn vặt này đâu, bởi dẫu sao thì đó cũng khiến mọi người cảm thấy hào hứng, phấn khởi cơ mà. Có điều, do biết tối nay về, thế nào con bé Hoài An cũng sẽ đem hết những điều nghe được hôm nay kể với chị An và Phong thì luôn muốn bản thân mình thật hoàn hảo trong mắt Bảo An nên cậu chàng đành phải gằn giọng kêu một tiếng "Đạo" gọi là nhắc nhở người đồng đội kia. Nhưng xem chừng chẳng xi nhê được gì vì ngay sau khi nghe Hoài An hớn hờ reo lên:

"Thật à? Anh kể thêm cho em nghe về mấy vụ anh Phong bị phạt nữa đi."

Thì y như rằng, không chỉ riêng một "anh" đâu, mà cả cơ man những "anh" khác nữa cũng hào hứng vào cuộc. Cậu đầu tiên kể rằng:

"Ở nhà Phong có hút thuốc không bà? Đạo mới vào đây, cậu ta bị phạt ngâm đến cả bao trong mồm vì cái tội lén lút hút thuốc đó bà."

Biết chuyện, bà nội không kiềm được chút thất vọng mà thốt lên hai tiếng:

"Chết thật!"

"Nhưng bà đừng lo, giờ có biểu thêm tiền nó cũng chẳng dám tái phạm nữa đâu bà ạ."

Tuy được bạn bè nhanh chóng đỡ lời, song Phong vẫn không thể không gục mặt nhìn xuống và đưa tay lên vỗ trán cái tét, ra cái vẻ tuyệt vọng vô cùng. Cũng đúng thôi, nhìn ánh mắt liếc liếc chứa đầy ý đồ của Hoài An thế kia, Phong nhắm chắc thế nào chuyện này cũng đến tai Bảo An cho xem. Đau đớn nhất chính là trong vụ việc đó, Hoài Phong rõ ràng bị rơi vào thế tình ngay lý gian mới thật đáng lòng. Chỉ vì tò mò muốn biết hình phạt mà anh họ Bảo Minh nhà An dọa dạo trước có thật hay chỉ là tin đồn tầm phào nên Phong mới liều mình đem bản thân ra thí nghiệm. Canh me đợi đến lúc cấp trên gần đi qua, cậu chàng mới vờ châm điếu thuốc giả vờ phì phèo say sưa. Thật không ngờ, những điều Bảo Minh nói chẳng chệch đi đâu lí nào. Đúng là trên đời này..."*Không có cái ngu nào giống cái ngu nào.*"

Chưa dừng lại ở đó, anh chàng Đạo kia sau khi giải lao ăn cái bánh, uống miếng nước xong xuôi, liền tiếp tục tham gia vào cuộc vui. Chạy bỏ tới và ôm chèoang lấy Phong vào vòng tay mình, anh ta làm bộ e thẹn nhìn người nhà của cậu chàng và mách lẻo:

"Cháu với Phong ngày trước có lần đánh nhau, thế rồi bị phạt đứng trước mặt toàn dân thiên hạ ôm nhau và nói toàn lời yêu thương bà ạ. Giờ thì dính như sam, đồ ai tách ra được."

Được đà gọi lại chuyện xưa, bao nhiêu đồng chí khác thấy vậy bèn đua nhau chạy tới và tranh giành được ôm lấy Phong, miệng liên tục khoe khoang chiến tích:

"Cháu nữa, cháu nữa. Cháu ôm hai lần rồi..."

"Cháu nhiều hơn thế gấp đôi..."

"Tiếc là giờ Phong đôi tính đôi nét rồi, chẳng thêm cho ai một cơ hội được 'ôm ấp' thêm lần nào nữa bà ạ."

Thấy con thấy cháu được lòng bạn bè như thế, cả nhà cũng yên tâm hơn hẳn. Còn Phong, cậu chàng chỉ biết cười ra nước mắt với những người bạn lính "lầy tính" này mà thôi. Nhưng kể ra thì bọn họ nói chẳng sai chút nào, đếm nhẩm sơ sơ đại khái trong đầu, Phong chợt giật mình nhận ra rằng, quả thật cậu chàng đã từng ôm ấp qua tay bao người. Và rồi cậu chàng đang tự hỏi...

"Bảo An liệu có ghen không nhỉ?"

Mãi vui nhưng chẳng quên phép tắc, bằng chứng là từ nãy tới giờ Hoài Phong tuyệt nhiên chưa hề lỡ miệng chửi thề một câu gọi là góp rôm với bạn. Điều này thật không giống Phong cách thường ngày của Phong chút nào. Để có thể đạt được đến trình độ văn hóa này đây, ầu cũng là nhờ cái hình phạt dờ khóc dờ cười mà Hoài Phong đã phải hứng chịu lúc trước. Phải đánh răng hết nguyên một tuýp mới tỉnh sau mỗi lần lỡ miệng văng ra những lời không hay đến năm, sáu lần, Hoài Phong quả đã tớn đến già. Mỗi lần muốn nói cái gì, cậu chàng đều phải uốn lưỡi đến cả chục lần có hơn, lâu dần hình thành thói quen đẹp đẽ trong Phong.

Không thể đi cùng mọi người lên đó thăm nom Hoài Phong. Bảo An lấy làm tiếc nuôi đến vô cùng tận. Nếu không phải do bà chàng lên tiếng trách mắng và hứa sẽ đưa điện thoại để Phong gọi về thì Bảo An cũng dám bỏ thì để đi theo lắm chứ. Chính thế nên từ lúc thi xong tới giờ, con bé cứ mãi chăm chăm nhìn vào cái điện thoại và ngóng chờ sự liên lạc từ ai kia thôi. Nóng lòng là thế, ấy vậy mà khi màn hình điện thoại sáng lên cuộc gọi, Bảo An tuy vội vàng bắt máy "alo" nhưng ngay sau đó mồm miệng lại cứng đờ tức thì.

Bảo An vốn đã chuẩn bị cả một danh sách dài những câu hỏi dành cho Hoài Phong, từ vấn đề ăn ở cho và sức khỏe của cậu chàng cho tới câu chuyện giới tính An hoài nghi mấy ngày hôm nay cơ. Chẳng hiểu sao vừa nghe hai tiếng "An à!" được nói ra bởi giọng ai kia trầm ấm và đầy dịu êm, đầu óc con bé bỗng dưng lại trống rỗng đến lạ lùng. Mặc cho chúng bạn có ngỡ ngàng hay đổ dành thế nào, con bé vẫn cứ òa lên nước nở ngay giữa quán xá đông người. Thì ra, nỗi nhớ cho Phong lại nhiều hơn so với những gì An vẫn tưởng.

Và với Hoài Phong, nếu là trong những ngày mới quen thoáng biết hay với một ai đó khác An, chắc chắn cậu sẽ để máy ra thật xa bên tai và chờ đến khi đối phương ngưng gào thét, cậu mới áp lại để tiếp tục câu chuyện. Phũ phàng hơn, có đôi khi Phong còn dập máy cái rụp cũng không biết chừng. Nhưng bây giờ với An lại khác, dù tiếng khóc ấy có thể thế cỡ nào thì Phong vẫn muốn được nghe trọn vẹn để cảm nhận được thấu những thiệt thòi An chịu lâu nay và cũng là để vui đi được phần nào nỗi nhớ nhung trong mình. Quệt tay lau ngay hai hàng nước mắt, mất một lúc sau, Bảo An bây giờ mới lấy lại được chút ít bình tĩnh và nghẹn ngào làm nũng gọi tên:

"Phong ơi..."

Khẽ mỉm cười hạnh phúc trước tiếng gọi An trao, Hoài Phong biết con bé hẳn vẫn còn đang bối rối lắm. Và những lúc thế này, cậu nên nắm thế chủ động gọi chuyện trước thì hơn. Huống hồ, Hoài Phong vốn cũng chất chứa trong đầu bao nhiêu điều muốn nói với An, khi này còn chưa dám gọi là bởi lo sợ con bé đang trong phòng thi đó thôi.

"Thi tốt không? Dạo này vẫn khỏe chứ? Có bị đũa nào bất nạt không?"

Khịt khịt mũi mấy cái, Bảo An thò thẻ đáp lời:

"Tớ ổn, mọi chuyện đều suôn sẻ hết. Còn cậu..."

"Nghe bảo dạo này đang ăn kiêng giảm cân đấy à? Cấm nhé. Đã không lên được cân nào thì tốt nhất là 'Nguyễn Y Vân', rõ chưa?"

Bị nói trúng tim đen, Bảo An liền luống cuống xúc ngay một thìa cơm rang to oành vào mồm. Rồi vừa nhồm nhoàm nhai, con bé vừa lúng búng nói, ra cái điệu đang bận rộn ăn uống lắm:

"Đâu, ai bảo thế? Tớ đang... ăn cơm đây này."

"Ngoan! Nhân cái tiện cũng nói luôn, cấm làm tóc làm tai gì đâu đấy. Không thích thế. Hứa đi."

"Tớ biết... biết rồi. Có định làm cái gì đâu cơ chứ." Vừa lấp bắp cãi lại lời Phong ngay tức khắc, Bảo An vừa tự thầm nhắc nhở bản thân lát nữa phải gọi điện hủy ngay lịch hẹn uốn nhuộm đã đặt từ hai hôm trước.

Bây giờ thì tâm trạng An đã ổn định thật rồi, thay vì cứ để An mãi quan tâm tới cuộc sống của mình, con bé liền nhanh miệng hỏi thăm cậu chàng luôn:

"Mà cậu thì sao? Nói cho tớ nghe về cậu đi? Tớ lo và nhớ cậu muốn chết đi được."

Thực lòng, Bảo An đã nghĩ thông lắm rồi. Dù giới tính của Phong có "cong – thẳng" thế nào thì con bé vẫn muốn được ở bên cạnh cậu. Giống như Lâm sẵn sàng để Băng "lợi dụng" bản thân thì An cũng muốn hy sinh hạnh phúc riêng mình vì Phong. Sau những lời nửa đùa nửa thật của hội bạn hôm trước, An về nhà và lên mạng tìm hiểu ngay về cuộc sống quân nhân bên trong doanh trại. Con bé thấy thương và ngưỡng mộ những người lính vô cùng. Huống hồ, từ đó từ giờ, Hoài Phong luôn là người đứng lên bảo vệ và nhận hết những phần thua thiệt về mình thay An.

Quay trở lại với Hoài Phong, sau khi nghe An hỏi như vậy, cậu thật lòng cũng chẳng muốn kể quá thực cho con bé nghe về cuộc sống của mình hiện tại đâu. Phong lo sợ, An sẽ đau lòng và suy nghĩ liên miên suốt ngày. Vận dụng hết khả năng nói giảm nói tránh học được bấy lâu, Phong mới bảo:

"Tốt chán, sinh hoạt có giờ có giấc nên giờ chẳng những khỏe mà người ngọc con như siêu mẫu luôn cơ. Bụng bắt đầu có múi rồi đấy. Da dẻ thì tất nhiên là đen đi nhiều, nhưng con trai phải vậy mới đẹp, đúng không?"

Hai má dần ửng lên khi đầu óc tưởng tượng tới thân thể Phong lúc này, Bảo An bèn ngại ngần đáp tiếp:

"Cậu thế nào thì tớ vẫn thấy đẹp. Đẹp nhất luôn ấy. À, còn vụ ăn uống thì sao hả?"

Đút một bên tay vào túi quần nhân rồi, Phong lại tiếp tục "múa mép" An nghe. Cậu bảo:

"Đồ ăn thì hết nắc, thực đơn phong phú lắm chứ đùa. Xem nào, có 'rồng xanh vượt đại dương này', 'xe ông Táo lợi vạc dầu' này, 'đậu lứt ván' này, rồi thì 'Mặt Trời quầng chân mây' này. À, suýt quên món 'lươn vàng đóng gói' nữa chứ."

Dù thực sự chẳng hiểu rõ những món Phong khoe hình dáng ra làm sao, mùi vị như thế nào nhưng nghe tên mỹ miều và "sang chảnh" thế kia, An đoán chắc ắt hẳn phải thơm ngon hết ý. Đút thêm một thìa cơm nữa vào miệng và sẵn sàng tưởng tượng, con bé liên tục thúc giục Hoài Phong:

"Còn gì nữa không, cậu kể tiếp đi."

An đã thích, đương nhiên Phong sẽ chiều. Hắng giọng một tiếng lấy hơi, cậu chàng tiếp tục tuôn ra cả một chàng dài cái thực đơn học được từ những tiền bối đi trước:

"Còn nhiều. Đây mới chỉ là đồ ăn thôi, thức uống cũng đa dạng vô bờ bến luôn. Ngày nào cũng được thưởng thức toàn những 'sương tan sáng sớm', 'băng tan Bắc Cực' với cả 'nước mắt Mặt Trời' cơ mà. Thi thoảng, còn được uống cả 'choáng váng thần dược' nữa cơ."

Chep chép miệng mấy tiếng thêm thưởng, An lại hút thêm một ngụm trà sữa nữa, đầu óc liên tục mường tượng, hình dung. Rồi chống cằm lên tay và khép hờ đôi mắt đầy ý mơ màng, con bé khẽ khàng đề nghị với Phong:

"Ủây, nghe thêm thế. Khi nào về, cậu làm mấy món đó cho tớ nhớ."

Biết được cuộc sống của Phong thông qua những gì cậu vừa kể, An cũng thấy nhẹ nhõm hơn muôn phần. Và rất hào hứng, con bé cũng khoe ngay về cuộc sống của mình hiện tại cho Hoài Phong nghe. An khoe thời son Phong tặng, con bé đã dùng đã mòn lấm rồi và muốn trong đợt về phép tới đây, cậu làm tặng cho mình mấy thời như thế nữa cơ. Xong xuôi, An lại than thở luôn với Phong về những khó khăn khi phải chen chân lên xe buýt tới trường, cũng may là hay được mấy anh ga lăng nhường chỗ. Và cả những lúc ở trường...

"Anh Minh nhiệt tình lắm, giúp tớ cả đồng việc. Mà á, nhờ có anh ấy nên giờ ở trường tớ nổi phết đấy. Bao nhiêu chị ghen tị, làm gì mà tên tuổi của tớ chẳng được truyền đi xa."

Nghe đến đây, Phong bỗng thấy giật thót cả mình. Đứng thẳng người dậy sau một hồi lười biếng tựa lưng thành tường, cậu cuống cuống dặn dò Bảo An bằng giọng điệu khó chịu thật sự:

"Này, bớt đi lại cùng Minh hộ cái. Tốt nhất là chỉ chơi cùng những đứa con gái không yêu con gái thôi, biết chưa?"

Ngửi ra được mùi khói ghen tuông đang được tỏa ra từ đầu bên đây sang đầu bên đây thông qua đường dây điện thoại, Bảo An lấy làm sung sướng vô cùng. Thay vì cố tình chọc ngoáy bắt Phong thừa nhận như những lần trước đây, lần này An liền nhận lời ngay tức thì.

"Được thôi. Nhưng chuyện chúng mình..."

Vụ tỏ tình hụt lần trước, cho đến bây giờ, Phong vẫn cảm thấy tiếc ơi là tiếc. Mấy đêm mơ lại cảnh đấy, cậu chàng không kìm nổi mình lại tự và vào cái miệng vô dụng của mình mấy cái cho hả hê cõi lòng. Nhưng Phong cũng chẳng muốn thú nhận tình yêu này với An một cách xuề xòa thông qua một cú điện thoại hay đôi dòng tin nhắn. Vì cậu hiểu rõ, Bảo An đã phải chịu quá nhiều thiệt thòi và những lần xấu hổ tuột giả không phanh. Hoài Phong nhất định sẽ dành tặng Bảo An một màn tỏ tình thật hoành tráng và đáng để những cô nàng xung quanh ghen tị, ao ước. Để có thể làm được điều đó, trước hết cậu nghĩ mình với An cần phải:

"Đổi cách xưng hô đi An!"

Và như để cho An hiểu hơn đề nghị của mình, Hoài Phong lại tiếp tục dịu dàng nói thêm một câu ngọt ngào:

"Đợi anh!"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cậu Học Sinh Cá Biệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58

Lời đề nghị vừa dứt, cũng là lúc Hoài Phong tắt phụt máy ngay tắp lự. Rồi đưa tay ôm lấy con tim đang đập từng tiếng bùm bụp, Hoài Phong tựa lưng vào thành tường phía sau và hạ mông ngồi bệt xuống đất một cái đánh bịch. Vừa thở hắt hên hồi hộp, chàng ta vừa tùm tùm cười hạnh phúc. Dù không chính thức nghe câu trả lời từ phía Bảo An nhưng Phong dám chắc rằng thế nào con bé cũng đồng ý cho xem. Cuộc điện thoại vừa xong cùng những nhớ mong An nói khi nãy đã đủ để chứng minh điều đó. Dù là thế, nhưng để cổ vũ thêm tinh thần cho người tình bé nhỏ của mình, Hoài Phong vẫn nhấn thêm cho An một tin mùi mẫn hiểm hoi thế này...

"Anh sẽ dùng 'chui' điện thoại... vì em!"

Cùng lúc đó, ở phía bên kia, Bảo An còn đang ngồi ngẩn ngơ, thần thờ sau lời thì thầm của Phong. Mặc cho bạn bè có lay người, gọi tên thế nào, tâm hồn An vẫn mãi rong chơi chưa chịu nhập xác. Thực lòng, so với một màn tỏ tình thật hoành tráng và lãng mạn, kèm theo câu nói huyền thoại "Anh yêu em" mà An vẫn thường hay mơ về lúc trước thì bây giờ đây, con bé lại thấy ưng lòng với hai tiếng "Đợi anh" của Phong hơn nhiều. Cùng là câu chữ ấy và cùng được nói ra từ miệng một người nhưng sao An lại thấy đối với từng đối tượng khác nhau, nó lại mang một hàm ý và sắc thái trái ngược hoàn toàn...

"Đợi anh" đến trước tai An nghe chẳng khác nào lời thỉnh cầu mang sắc thái khiêm nhường của Phong ngỏ ngào vốn thích bắt ép người khác chiều theo ý mình.

Song, nếu cộng thêm cái gât đầu chất thuận từ phía Bảo An nữa thì "Đội anh" lại giống như một lời tuyên bố chủ quyền và cảnh cáo mà Phong dành cho tất cả những gã con trai có ý đồ tiếp cận tình yêu bé nhỏ của chàng.

Và suy cho cùng, "Đội anh" cũng chính là lời thú nhận tình cảm được giấu bấy lâu trong lòng của Phong đó chứ. Bởi lẽ...

"Nếu không yêu sao còn bắt đội?"

"Trừ phi, hần là tên ích kỷ và muốn chiếm hữu bà làm của riêng đó thôi."

Dù rằng chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng do thấy An cứ tùm tùm và lảm nhảm một mình nãy giờ nên mấy cô bạn đi cùng mới mạnh miệng phá đám xen ngang gọi là góp vui ít nhiều. Tiếc rằng An chẳng tin họ đâu, đến ngay như cả những lời xiên vẹo của đám bạn thân hôm bữa con bé cũng không buồn nghĩ đến nữa mà. Khẽ bĩu môi và "xì" một tiếng rõ dài như thể hiện sự phản pháo lại đám bạn, xong xuôi, An nhà ta liền cầm cúi và soạn ngay một chữ "Dạ" thật ngoan rồi gửi đến Phong, thầm mong chàng vững vàng công tác.

Tâm trạng tốt thế này, Bảo An thật muốn chia sẻ với tất cả mọi người An quen. Có như vậy thì niềm vui mới nhân lên gấp nhiều lần được. Chính thế nên con bé đã quyết định rút túi mở hầu bao và chiêu đãi mấy cô bạn mới quen một bữa gọi là ăn mừng. Hiểu được ý đồ của An, ai nấy đều reo lên sung sướng và nhiệt tình nhận lời ngay tấp lự, dù rằng con bé còn chưa kịp hé môi nhờ vả:

"Duyệt! Đi đâu thì đi đi, yên tâm, đã có bọn tôi lo điểm danh buổi chiều nay cho rồi."

Chỉ chờ có thế, Bảo An liền ríu rít cảm ơn và tí tớn chạy vụt ra ngoài. Tất lẽ dĩ ngẫu, câu chuyện đáng nói thế kia, An làm sao có thể chần chừ mà không khoe ngay với hội bạn thân cho được. Bảo An chính là đang gọi điện i oi năn nỉ Băng, Linh, Kỳ trốn học để tổ chức ăn mừng tin vui đó mà.

Rồi chẳng ai rù ai, ấy thế mà Phong và An lại cùng nhau đổi tên Facebook. "Phong Lê" giờ đã thành "Chai", "An An" cũng chuyển sang từ "Chanh" tức thì. Thật là tâm đầu ý hợp quá đi thôi!

Đạo trước, lúc chưa lên đường nhập ngũ, Hoài Phong đã hạ quyết tâm sẽ nói không với điện thoại trong gần hai năm nghĩa vụ. Cậu muốn tập trung rèn luyện bản thân, vì An mà trở thành một con người khác tốt hơn xưa muôn phần. Và lại, Phong cũng thấy bức bối lắm những lúc Bảo An sáng mắt ngợi ca một nam thần tượng Hàn Quốc nào đó chỉ vì anh ta đã từng rời xa di động và mạng xã hội suốt những tháng năm dài làm thực tập sinh. Hoài Phong dứt khoát không thể để bản thân kém cạnh bất kỳ ai được. Trong mắt Bảo An, cậu chàng muốn mình phải là số một.

Nhưng rồi cái ngày gia đình vào thăm, được mẹ trao cho chiếc điện thoại quen thuộc để thực hiện cuộc gọi nghe tiếng người thương. giây phút ấy, Hoài Phong thực đã một tay phui bay những thế thốt hôm nào. Rồi mặc cho mẹ và bà khuyên ngăn, cậu chàng vẫn nằng nặc xin được giữ lại chiếc điện thoại để lên lút "dùng chui" gọi về. Tuy chiều theo ý con là thế nhưng mẹ Hoài Phong vẫn thấy canh cánh nỗi lo trong lòng. Lo rằng Phong sẽ vì mãi mê điện thoại mà lơ đãng công việc luyện tập quân nhân. Nhưng mẹ Phong nào có ngờ, chính nhờ nó nên cậu chàng mới càng được thêm động lực để thực hiện nghĩa vụ tốt hơn rất nhiều. Có thể ngắm nhìn Bảo An trong ảnh mỗi ngày và còn được liên lạc với con bé qua những dòng tin nhắn, cuộc gọi chớp nhoáng, với Phong đó chính là liều thuốc bổ. Tâm trạng luôn ở trạng thái "feeling good", thể lực cũng nhờ đó mà nâng cao mỗi ngày, Hoài Phong nghiêm nhiên sẽ làm việc hiệu quả hơn người. Có mấy lần, cậu chàng còn được vỗ vai khen thưởng nữa cơ. Oách thế chứ ỉ!

Ngay như lúc này đây, trong khi tất cả anh em đồng chí đều đang cùng nhau ngồi tám chuyện phiến và đàn hát yêu đời sau một ngày dài lao động, học tập thì Hoài Phong lại chọn cách thu mình nơi góc tường và lên lút lòi điện thoại ra để giải tỏa hết mệt mỏi theo cách riêng của mình. Tối nay An có lịch làm thêm ở ngoài tiệm bánh, bận rộn lắm, chẳng thể nói chuyện liên mạch được với Phong. Trong lúc ngồi chờ An hồi âm, cậu chàng mới lòi đồng ảnh cắt trừ trong máy bầu lâu ra xem lại cho hả hê nỗi nhớ. Đạo trước, Phong quả chỉ biết đưa máy lên và miệt mài thu giữ từng khoảnh khắc của An như một sự chuẩn bị kỹ càng cho chuỗi ngày dài xa cách, nào có màng tới số lượng nhiều hay ít thế nào đâu. Giờ có dịp ngắm nghía kỹ càng thật lâu từng tấm, chàng ta mới thoáng giật mình trước bộ sưu tập khổng lồ toàn ảnh Bảo An.

Đang mãi mê thả hồn về một nơi xa lắm và rung người cười tùm tùm trước những bức hình ngô nghê và có phần "dim dim" Bảo An, Phong bỗng giật mình bởi giọng nói ai kia phả vào vành tai mình:

"Người yêu à?"

Cứ ngỡ là bị cấp trên đi kiểm tra bất gặp, Hoài Phong liền luống cuống giấu nhem cái điện thoại ra phía sau lưng như một hành động che giấu và bảo vệ cho vật báu của mình. Tối khi quay sang và phát hiện đó là anh Đạo cùng phòng, cậu chàng mới thờ phào một tiếng nhẹ nhõm:

"Cái lão này... Định giết người à?..."

Dù vừa mới khiến thằng em được một phen hú hồn hú vía và theo như cách Phong vẫn nói thì điều đó chắc hẳn sẽ khiến tuổi thọ của cậu giảm sút ít nhiều nhưng nom Đạo vẫn chẳng có vẻ gì là sẽ nói lời xin lỗi ngay sau đó. Đáp lại gương mặt giả đồ cau có của Phong, Đạo liền ngồi sát hơn và vòng vòng tay ra sau lưng tỏ ý muốn cướp lấy cái điện thoại kia, miệng ngỏ lời muốn nghe tâm sự:

"Anh em với nhau, có gì mà phải giấu. Dù sao trong khoản này anh đây cũng có nhiều kinh nghiệm hơn chú. Mà nghe bảo, chú chưa từng yêu ai bao giờ đúng không?"

Đạo – tên đầy đủ là Trịnh Bá Đạo – người đồng đội cùng phòng với Phong, năm nay vừa tròn tuổi hai mươi sáu. Nói về kinh nghiệm tình trường thì đúng là so với anh, Hoài Phong còn phải xách dép theo sau dài dài. Chẳng những từng trải qua đám ba mối tình mà giờ anh còn yên bề gia thất với một vợ và

cậu con trai mới lên hai tuổi. Hiện tại, anh và vợ mình đang làm chủ một nhà hàng chuyên về đồ ăn truyền thống dân tộc phục vụ đủ mọi thực khách từ người Việt đến cả bạn bè ngoại quốc.

Và với Hoài Phong, anh Đạo chẳng những là tấm gương cậu muốn hướng đến mà còn như một cố nhân đã thân dù rằng cả hai chỉ mới gặp mặt chưa lâu. Hoài Phong vốn là một người khép kín, hiếm khi nào cậu chịu trải lòng mình với những người xung quanh. Ngay cả đến thân thiết và quen biết lâu như Trí cũng chưa chắc đã rõ được hết những câu chuyện thầm kín của Phong. Ấy vậy mà đối với Đạo, Hoài Phong lại luôn có cảm giác muốn được đãi đằng tất cả mọi chuyện. Chính thế nên, dù mới chỉ biết tới nhau trong vài tháng gần đây nhưng Đạo dường như đã biết được sơ sơ về hoàn cảnh gia đình nhà Phong. Giờ nghe anh hỏi chuyện bằng giọng điệu tâm tình thế kia, thật khiến Phong lại muốn ngồi thủ thủ và nhận lời khuyên. Dẫu sao, cậu cũng đang có chuyện cần tới sự giúp đỡ của anh.

Khẽ khịt khịt mũi mấy cái, chàng trai trẻ lần đầu biết yêu Hoài Phong ngại ngùng thú nhận:

"Người tôi yêu."

Xong xuôi, Phong ta liền vào thẳng vấn đề muốn được nhờ vả và ngay tức thì:

"Mà... ông chỉ tôi cách... tỏ tình đi. Tôi muốn tặng An một màn tỏ tình nhớ đời. Nhưng vẫn phải hiệu quả. Làm sao để tỏ phát yêu luôn ấy."

Bản thân hai tiếng "tỏ tình" đã toát lên đầy những sự lãng mạn và ngọt ngào, ấy thế mà ông tướng Hoài Phong lại chèn thêm hai chữ "nhớ đời" đằng sau. Thật khiến Đạo nghe xong chỉ nghĩ ngay tới chuyện đánh đấm và trả thù mà thôi. Rồi thì anh cũng chẳng hiểu Phong đã theo đuổi và gián tiếp bóc bạch lòng mình với An hay chưa mà giờ lại đòi chơi bài "một phát ăn ngay" mới hài làm sao. Nghĩ lại Đạo mới thấy mấy lời cô em gái Hoài An bóc mẽ anh trai hôm nọ quả không oan chút nào "Anh Phong nhà em cực dốt cái khoản ăn nói luôn". Chịu không nổi, Đạo mới cười phá lên trước lời đề nghị của Phong vừa xong.

Tiếng cười chim lợn của Đạo quả đã thu hút được tất thảy sự chú ý của anh em trong phòng. Ai nấy đều dồn ánh mắt về phía hai người và hiếu kỳ hỏi:

"Chuyện gì? Chuyện gì? Hóng với..."

Có cậu thậm chí còn đang mon men đến gần nữa cơ. Nhận thấy tình thế bây giờ thật không sao có thể phân tán được đám người này ra xa, Đạo ta liền thì thầm vào tai Phong rằng:

"Anh đợi chú ở nhà vệ sinh."

Xong xuôi, anh chàng liền chạy vọt ra ngoài, miệng liên tục kêu la. Hoài Phong thấy vậy bèn vớ vội tờ báo bên giường và tiếp bước theo sau, không quên cười trừ nói lời bụng bít:

"Ông này ý mà, thiếu báo để đọc là "đi" mất vui."

Nghe ra địa điểm "nhà vệ sinh" nặng mùi, ai nấy dù tò mò đến đâu cũng hết hứng muốn đi theo hóng chuyện. Huống hồ, ở đây đang có một "cây văn nghệ" đàn sung thế này, họ cũng không muốn phải "đứt dây" giữa chừng. Nhờ thế mà Phong và Đạo mới có thể yên tâm ngồi trong phòng vệ sinh bàn chuyện đại sự.

Nói gì thì nói, Hoài Phong thật lòng chẳng thể ưng nổi địa điểm mà Đạo chọn một xíu nào đâu. Nhưng ngoài việc vỗ muỗi dôm dôm và lau bàu mấy câu bất mãn, cậu chàng thật chẳng biết làm gì hơn. Còn Đạo, vì không muốn gửi gắm quá nhiều máu mủ của mình vào đám muỗi vo ve nên anh chàng liền đi vào vấn đề luôn:

"Cái gì cũng thế, hể cứ "biết người biết ta" thì tất "trăm trận trăm thắng". Tỏ tình cũng vậy, chỉ cần nắm bắt được một vài thông tin quan trọng là đảm bảo nàng sẽ đổ gục ở ngay câu đầu tiên. Anh thất bại nhiều, anh biết. Rồi, giờ nghe anh hỏi và trả lời. Được không?"

Nghe Đạo hỏi, Phong liền dừng ngay hành động gãi sột soạt lại và gật đầu chắc nịch, đồng thanh nói một tiếng "Được". Và thế là buổi tư vấn tình yêu giữa anh có vợ và cậu chưa yêu chính thức được diễn ra. Mở đầu, Đạo hỏi Phong:

"An thuộc tui người như nào? Đối với những cô gái tính cách trong sáng, ngoan hiền và hay ngại ngùng ta phải dùng chiến lược tỏ tình khác so với những nàng cá tính, táo bạo và có phần hư hư."

Đứng trước câu hỏi này, Hoài Phong thấy cũng thực hơi khó để trả lời được chính xác. Mọi người thường nói An là cô nàng đơn giản và dễ hiểu, thế cơ mà Phong lại thấy điều này hoàn toàn ngược lại. Cậu chàng thật chẳng thể nào có thể đọc được vanh vách tính cách của An. An không phải gái hư, đương nhiên là thế. Con bé lành tính lắm, không gây gổ đánh nhau bao giờ, phong cách ăn mặc cũng thuận mắt các bậc bề trên vô cùng. Song Bảo An cũng chẳng quá trong sáng, ngoan hiền chút nào. Suốt ngày, con bé chỉ thích tâm tía và chăm chăm nhìn thẳng nãy gã trai đẹp mà thôi. Hết ngấm mặt mũi má môi, An còn muốn được trông thấy thân hình hoàn mỹ những khi họ cởi trần nữa kia, cũng táo bạo lắm chứ. Hoài Phong thật hết lời với An mất rồi. Thế nên là...

"Bảo An rất độc và dị."

Nhấn mặt xoa cằm, Đạo kia quả thực vẫn "huốt" chưa xong thông tin Phon cấp:

"Độc và dị? Thế tức là tính cách con bé được trộn lẫn lộn bởi hai thái cực đối lập kia mà thành ý há?"

"Có thể coi là vậy."

Thú thực nếu được đặt vào một hoàn cảnh cụ thể nào đó, thì có lẽ Hoài Phong sẽ mường mường đoán được thái độ và hành động của An lúc bấy. Chứ nếu bắt phải tóm gọn chung chung thế này thật khiến cậu chàng rơi vào mịt mù khó nói.

Rồi Đạo lại tiếp tục hỏi Phong:

"Thế trình độ học vấn và dân trí của An như thế nào? Theo anh thì cái này cũng khá quan trọng vì thường những cô gái đầu óc nhạy bén, thông minh sẽ ra những câu tỏ tình có tính trừu tượng và đánh đố hơn những cô ngô ngố thích được nghe mấy lời ngọt ngào, vào thẳng vấn đề."

"An nhà tôi thì..."

Xem nào, nói về kiến thức sách vở trường lớp, Phong thấy An cũng được lắm nhé. Đỗ được vào ngôi trường danh tiếng thế kia, cùng điểm thi cao ngất ngưỡng. Bảo An quả đã khiến gia đình và Phong được một dịp mặt mặt. Và theo như Phong quan sát thì Bảo An cũng có ít nhiều năng khiếu trong việc tiếp thu ngoại ngữ. Chẳng những vận dụng được tốt vốn tiếng Anh sau bao năm được chỉ dạy bài bản bởi thầy, bởi cô vào trong thực tế cũng như liên tiếp vượt qua những kỳ thi "khó nuốt", Bảo An thậm chí còn có thể tự mình học thêm một ngôn ngữ khác nữa cơ. Phong nhớ có dạo, vì quá đam mê phim Hàn nên Bảo An đã tự mày mò lên mạng và chăm chỉ học tập. Sau độ mấy tháng chăm chỉ đèn sách, cuối cùng thì con bé cũng có thể bập bẹ được dăm ba câu và còn tự mình dịch được một vài cảnh phim nữa mà. Đang tính tăng bốc An lên tận chín tầng mây, Hoài Phong bỗng dừng lại nhớ đến kỳ thi tốt nghiệp thảm hại của An, mấy môn con bé "học lệch" và cả mức độ ngờ nghệch trước những kiến thức thực tế đời thường nữa chứ. Thật không sao khen nổi! Vậy nên...

"Ngơ tui lúc, thông minh đúng thời điểm."

"An nhà chú cũng... khó chiều phết đấy."

Gãi đầu tỏ vẻ hơi bế tắc, song Đạo vẫn quyết chí giúp Phong đến cùng. Anh hỏi:

"Gia cảnh nhà An thì sao? Cái này rất quan trọng, theo anh thì nó quyết định rất nhiều đến phong cách tỏ tình phù hợp với nàng. Nghe nhá, đa phần những cô tiểu thư ưa sống trong nhung lụa và sự chiều chuộng chắc chắn sẽ dễ siêu lòng trước một vụ tỏ tình hoành tráng và sang trọng. Trái lại, những người con gái đã quen với cuộc sống bình dân và thấu hiểu rõ giá trị của đồng tiền, thế nào cũng cho rằng mấy màn tỏ tình thế kia là hoang phí và không cần thiết. Nói xem, An thuộc dạng nào, để còn biết đường lo liệu."

"Gia đình khá giả và có chút quyền thế, lại là cháu gái duy nhất của cả hai bên nội ngoại. Có thể nói, An sinh ra đã ngâm thìa vàng, thìa bạc. Tuy nhiên, An lại không hề tiểu thư và chảnh chọe. Cô ấy rất dễ hòa nhập với mọi người xung quanh. Ông tin không, món ăn ưa thích của ấy chính là cà muối đấy? Thế nên trong khoản này, tôi nghĩ có lẽ An sẽ thích kiểu bình dân."

"Nhưng..."

"À không, tôi cũng không chắc đâu. Bảo An chết mê chết mệt những bộ phim tình cảm, đặc biệt là những màn tỏ tình "có một không hai" trong đấy. Cô ấy cũng vài lần được trở thành nữ chính trong mấy màn tỏ tình kiểu đó rồi. Dù từ chối nhưng tôi cũng chẳng rõ liệu An có siêu lòng chút nào không nữa. Theo ông thì sao đây? Như nào?"

Biết được những điều này, cộng với việc vô tình nghe trộm được cuộc điện thoại giữa Phong với An hôm trước và tất cả những gì biết được về cô bé ấy qua lời kể của em gái Hoài Phong, Đạo tin chắc rằng mình có thể giúp được Phong thành công. Không chỉ trong phi vụ tỏ tình trước mắt mà còn xa hơn thế rất nhiều. Và vì vậy, anh chàng mới hỏi Phong một câu nghe chừng như chẳng mấy liên quan thế này:

"Cậu có nghĩ bản thân mình xứng với An không?"

Câu đôi lông mày đẹp đẽ lại, Hoài Phong nặng nề thốt ra hai tiếng hỏi ngược:

"Sao cơ?"

"Theo những gì cậu kể thì An là một cô gái tốt và cô ấy có nhiều cơ hội được sánh đôi cùng những chàng con trai tốt. Còn cậu thì sao? Sau khi ra quân cậu sẽ làm gì, chẳng phải chính bản thân cậu cũng chưa xác định được rõ ràng sao? Cứ cho là cậu tỏ tình và An đồng ý đi nhưng Phong ạ, cái viễn cảnh "một túp lều tranh, hai trái tim vàng" nó khó có thể tồn tại được mãi ở cái thời này, trong cuộc sống này. An chấp nhận chịu từ bỏ cuộc sống nhung lụa để ở bên cậu nhưng thân là chàng đàn ông, liệu cậu có muốn để người con gái của mình phải chịu khổ vậy không? Rồi cậu sẽ bị cuốn vào những chuyện mưu sinh kiếm sống. Vấn đề "com, áo, gạo, tiền" bám riết lấy cậu, liệu cậu có còn nhiều thời gian để quan tâm và chăm sóc tới An."

"Tôi nhất định sẽ cố..."

"Cố đến bao giờ đây? Mấy tháng? Hay mấy năm? Hạn hẹp về trình độ chuyên môn và thiếu hụt những mối quan hệ, liệu cậu có thể tìm được một công việc ổn định nhanh chóng và dễ dàng? Dựa vào may mắn... cái đó khó lắm Phong ạ. Cậu cũng không nên bắt An đợi cho tới khi cậu vững vàng kinh tế mới ngỏ lời yêu được. Con gái có thì và tương lai tiền đồ là điều không ai có thể đoán trước."

"..."

"Hãy suy nghĩ kỹ về tất cả những gì tôi đã nói và đề nghị với cậu từ trước tới nay đi. Thông rồi thì nói cho tôi một tiếng."

Dứt lời, Đạo liền đứng lên và lảng lạng cất bước rời đi, để lại Phong một mình với những suy tư đã hiện rõ trên gương mặt. Về tình yêu và lòng chung thủy của An, Hoài Phong luôn đặt vào đó niềm tin tuyệt đối. Nhưng cũng chính thế nên Phong chẳng hề muốn để con bé phải chịu khổ hay bị thiệt thòi vì cậu một chút nào. Giống như những gì Đạo mới nói, An xứng đáng có được một tình yêu trọn vẹn hơn thế rất nhiều. Huống hồ, ngoài Phong ra, còn có biết bao người khác tốt hơn muốn được yêu thương và che chở cho An. Nhìn vào cuộc hội thoại còn dang dở với An và bật cười chua xót, Hoài Phong tự vận lại lòng mình...

"Nên dừng lại hay tiếp tục đây?"

Xin chào các cậu, lại là tớ, Còi đây.

Đầu tiên, tớ muốn nói lời xin lỗi tới các cậu. Xin lỗi vì quá chậm chạp, xin lỗi vì tớ đã không trả lời hết các cmt của các cậu từ những chương trước. Không phải vì tớ chảnh chọe gì đâu, chỉ là vì đứng trước sự nóng lòng của các cậu, tớ thực sự không biết phải trả lời thế nào cho phải. Càng không muốn làm nhai mãi mấy câu xin lỗi và mong chờ đợi. Tớ mong các cậu hiểu và thông cảm cho tớ, mặc dù tớ biết là tớ đáng trách rất nhiều.

Và, tớ muốn hỏi ý kiến các cậu về việc đổi tên truyện thành "Phan..." nữa ạ. Các cậu thấy sao ạ? Như các cậu biết đấy, Phan ở đây chính là được ghép bởi chữ Ph trong tên Phong và cả tên An. Tớ muốn đổi tên truyện cũng vì lẽ ấy. Và lại cũng muốn tạo cho truyện một cái tên nghe deep deep một tí. Và biết đâu sau này, sẽ có cả một câu chuyện và hậu duệ của Phong và An cũng chưa nên:))

Tớ luôn cảm ơn và rất yêu các cậu!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Cậu Học Sinh Cá Biệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.